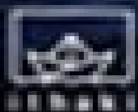
VONDA N. MCINTYRE

AY VE GÜNEŞ

"Gelmiş geçmiş en iyi alternatif tarih kitabı…
…zekice yazılmış göz alıcı bir roman."
–URSULA K. LE GUIN

Vonda N. Mclntyre

1948 yılında doğan Vonda Mclntyre, *Dreamsnake* isimli bilim kurgu kitabıyla Hugo, Nebula ve Lokus ödüllerini aldı. *Ay* ve *Güneş,* yazarın Türkçeye çevrilen ilk eseridir. Kitaptan uyarlanan filmin çekimleri tamamlanmış olup 2016’da gösterime girecektir.

Av ve Güneş Vonda N. Mclmyre

Orijinal adı: *The Mootı and the Sun*

lthaki Yayınlan - 1025

Yaym Koordinatörü: *Tuğçe Nida Sevin* Yayma Hazırlayan: *Burcu Uluçay* Editör: *Tuğçe Ay su* Kapak Tasarım: *Şükrü Karakoç* Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *Kübra Tekeli* 1. Baskı, Temmuz 2015, İstanbul

ISBN: 978-605-375-468-8

Sertifika No: 11407

lthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur. Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul Tel: (0216) 330 93 08 - 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34 editor@ithaki.com.tr - www.ithaki.com.tr - www.ilknokta.com

Kapak, Iç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık Gümüşsüyü Cad. Topkapı Çenter, Odin Iş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97 Sertifika No: 29652

Vonda N. Mclntyre

AY VE GÜNEŞ

Çeviren Aslı Genç

Avram Davidson Anısına 1923 - 1993

ANA KARAKTERLER

(GÖRÜNME SIRASINA GÖRE)

Rahip Yves de la Croix, îsa Cemiyeti, 27, Cizvit ve doğa filozofu, Marie-Josephe'in ağabeyi.

Marie-Josephe de la Croix, 20, Yves'in kız kardeşi, Matmazel'in nedimesi; yakın zamanda, Fransız kolonisi Martinique'ten (Mme de Maintenon'un Saint-Cyr'deki okulu aracılığıyla) Versailles'a geldi.

*Madam, Orleans Düşesi, Bavyeralı Elisabeth Charlotte, Prenses Palatine, 41, Mösyö'nün ikinci eşi.

*Mösyö, Philippe, Orleans Dükü, 53, Louis'nin erkek kardeşi.

*Matmazel, Elisabeth Charlotte d'Orleans, 17, Madam ve Mösyö'nün kızı, XIV. Louis'nin yeğeni.

* Lorraine Şövalyesi, Mösyö'nün sevgilisi, 55.

Lucien de Barenton, Chretien Kontu, 28, XIV. Louis'ye danışmanlık yapmalarına müsaade edilen az sayıdaki Fransız asilzadelerinden biri.

*11. Philippe d'Orleans, Chartres Dükü, 19, Mösyö ve Madamın oğlu; Françoise Marie, Mile de Blois, "Madam Lucifer" ile evli.

*Louis-Auguste, Maine Dükü, 23, XIV. Louis'nin eski metresi Montespan Markizi'nden olan tanınmış gayrimeşru oğlu.

Majestelerinin meşru torunları:

*Louis, Bourgogne Dükü (11);

*Philippe, Anjou Dükü (10);

*Charles, Berri Dükü (7).

*XfV. Louis, 55, Büyük Louis, güneş Kral, Fransa ve Navarre'ın En Hristiyan Kralı.

*Madaıı de Maintcnon, (Françoise d’Aubigne olarak doğdu; daha sonra Mme Scarron oldu), Louis’nin alt sınıftan gelen ikinci eşi, 58.

*Monsenyör, Louis, Büyük Veliaht, 32, Louis’nin yaşayan tek meşru oğlu.

Şehrzad, Deniz Canavarı

Mösyö Boursin, Majestelerinin hane halkının bir üyesi.

*Rahip de la Chaise, Louis’nin günah çıkardığı rahibi.

Odelette (Halide olarak da bilinir), 20, Marie-Josephe’in Türk kölesi.

(Marie-Josephe’le aynı gün doğmuştur.)

*Dr. Fagon, Kral’m başhekimi.

*Dr. Felix, Kral’m başcerrahı.

*XI1. Innocent, kısa süre önce kutsanmış olan Papa.

*11. James ve Modenalı Mary, sürgündeki İngiltere Kralı ve Kraliçesi.

*Yabancı Prensler: Lorraineli Charles ile Conti ve Conde dükleri.

*Madam Lucifer, Chartres Düşesi, 16, XIV Louis’nin kızı (Mile de Blois).

*Alessandro Scarlatti: Napoli valisinin orkestra şefi, Carpio Markisi.

*Domenico Scarlatti, 8, Senyör Scarlatti’nin oğlu, çocuk dâhi, müzisyen ve bestekâr.

*Mlle d’Armagnac, “Mile Gelecek”.

*Mlle de Valentinois, “Mile Geçmiş”

*Juliette d’Auteville, Markiz de la Fere, “Mme Şimdi”.

*Antoine Galland, *Binbir Gece Masallarının* ilk batılı tercümanı.

*Kardinal Ottoboni, XII. Innocent’ın refakatçisi.

*Halide (Odelette olarak da bilinir), Marie-Josephe’in sonradan edindiği kız kardeşi.

*Berwick Dükü, James Fitzjames, II. James’in gayrimeşru oğlu. Japonya Prensi, Iran Şahı, Nübye Kraliçesi ve Huron Savaş Şefleri ile

refakatçileri.

*Tarihi karakterler.

GİRİŞ

Yaz dönümü gününün güneşi, gökyüzünün ortasında bembeyaz parlıyordu. Gökyüzü ufukta mavi ışık saçıyordu.

Kral'ın bayrak gemisi, sığ suyun duru yeşilinden sonsuz derinliklerin koyu çivit rengine sert bir biçimde geçti.

Kalyonun kaptanı emirler yağdırdı; denizciler itaat etmek üzere koşturdular. Yelken bezi dalgalandı, sonra da şişti; devasa dört köşeli yelkenler rüzgârda gerilerek şakladılar. Gemi çatırdadı, gıcırdadı ve döndüğü yöne doğru eğildi. Üzerinde XIV. Louis'nin mottosu *Nec Pluribus Impar*[1] yazılı bayrak, gökyüzü boyunca dalgalanıyordu. XIV. Louis'nin altın bir güneş şeklindeki arması, kalyonun pruva yelkeninde parladı.

Tehlikeli balık sürülerinden kurtulan kalyon ileri atıldı. Su, geminin bordalarına hücum etti. Yaldızlı gemi başı süsü, kollarını gün ışığına ve su serpintisine doğru uzattı. Tırnaklarında ve çift kuyruğunun zıpkına benzer uçlarında gökkuşakları parıldadı. Oyma deniz canavarı, Kral'ın ihtişamı için önüne renkli ışık düşürdü.

Yves de la Croix, tam güneşin altındaki Yengeç Dönencesi boyunca avını arayarak geminin pruvasından denizi ufka doğru taradı. Yaz dönümü gününe gözlerini kısarak baktı ve ellerini üst güverte tırabzanının etrafına kenetledi. Kalyon, güvertedeki havayı durgun ve sıcak bırakarak rüzgârla ilerledi. Güneş, Yves'in siyah cübbesine işledi ve koyu renk saçlarını sıcakla yıkadı. Tropik deniz, genç Cizvitin gözünü kamaştırıp onu mest ederek parladı ve hareketlendi.

“Şeytanlar!” diye haykırdı gözcü.

Yves, gözcünün fark ettiği şeyi aradı, ancak güneş fazla parlaktı ve mesafe çok uzundu. Gemi hızla hareket edip gümbürdeyerek dalgaların arasında kendine yol açtı.

“Orada!”

Tam ileride okyanus bulanıklaştı. Suretler hoplayıp zıplıyordu. Deniz köpüğünde beliren parlak şekiller, yunuslar gibi sıçrayarak dans ediyorlardı.

Bayrak gemisi çalkantılı sulara doğru ilerledi. Yunus sesi değil, bir denizkızı şarkısı havada dalgalandı. Denizciler dehşet dolu bir sessizliğe gömüldüler.

Yves heyecanına hâkim olarak hareketsiz kaldı. Avını tam o noktada ve o gün bulacağını biliyordu; varsayımından asla şüphe, duymamıştı. Başarısını soğukkanlılıkla karşılamalıydı.

“Ağ!” Kaptan Desheureux’nün haykırışı şarkıyı bastırdı. “Sizi ahmaklar, ağ!”

Emri mürettebatını itiş kakışa sürükledi. Ondan, deniz canavarlarından korktuklarından, şeytanlardan korktuklarından fazla korkarlardı. Tahta halata, halat metale sürtünürken, vinç feryat etti ve inledi. Ağ borda boyunca takırdadı. Denizcilerden biri küfürlü bir yakarış mırıldandı.

Yaratıklar yaklaşan kalyona kayıtsız, hoplayıp zıpladılar. Çılgınca suları sıçratıp denizi köpürterek yunuslar gibi dalgaları yardılar. Kuyruklarını birbirlerine dolayıp hayvani şehvetlerini şakıyarak seviştiler. Çiftleşmeleri okyanusu kamçılayarak köpürttü.

Yves’in heyecanı, aklına ve bedenine hükmedip kararlılığını bastırarak kabardı. Tepkisinin şiddetiyle şaşkına dönerek gözlerini kapadı ve sükûnet için dua ederek başını eğdi.

Ağın takırdaması, ağır palamarlarının geminin yan tarafına çarpması onu kendine getirdi. Desheureux küfretti. Yves, yolculuk boyunca tekrarlanan küfür ve sövmelere aldırmadığı gibi bu sözleri de duymazlıktan geldi.

Yves, yeniden kendine hâkim olarak duygularını açığa vurmadan bekledi. Sakince avının ayrıntılarım not etti: boyutları; renkleri; sayıları, yüz yıl önce bildirilen sürüden çok daha azdı.

Kalyon, zina yapan deniz canavarlarının arasından azametle ilerledi. Yves’in planlamış ve ummuş olduğu, araştırmasından beklemiş olduğu gibi, deniz canavarları kendilerini coşkularının tuzağına düşürdüler. Saldırı anma kadar hücumun farkına varmadılar.

Denizkızı şarkısı, hayvan çığlıklarına ve acı feryatlarına dönüştü. Avlanan hayvanlar daima yakalanışlarının şokuyla acı acı haykırırlardı.

Yves, hayvanların korkuyu hissedebildiklerinden emin değildi, ancak acıyı hissediyor olabileceklerini düşünürdü.

Kalyon onları kendi çığlıklarında boğarak aralarına girdi. Ağ, kamçılayan dalgaların içine sürüklendi.

Desheureux küfür ve emirler yağdırdı. Denizciler ağın palamarlarını vinçle çektiler. Suyun altında, güçlü yaratıklar kalyonun bordasını kamçıladılar. Sesleri, kalasları davul gibi dövdü.

Ağ, yaratıkları denizden çekti.

Kara, kösele gibi böğürlerinde güneş ışığı ışıldadı.

“Güvercinleri salın.” Yves sesinin seviyesini korudu.

“Çok uzak,” diye fısıldadı kraliyet güvercinlerinin bakıcısının çırağı. “Ölürler.” Kuşlar hasır kafeslerinin içinde ötüp çırpındılar.

“Salın onları!” Bu uçuşta kuşların hiçbiri Fransa’ya ulaşamazsa, bir sonraki ya da ondan sonraki başarılı olurdu.

“Baş üstüne Rahip.”

Bir düzine posta güvercini gökyüzüne fırladı. Kanatları havayı dövdü. Yumuşak ses zayıflayarak sessizliğe gömüldü. Yves omzunun üzerinden baktı. Güvercinlerden biri iyice yükselerek yönünü buldu. Haber kapsülü güneşi yansıtarak gümüş renginde parladı; Yves’in zaferine işaret ediyordu.

BİRİNCİ BÖLÜM

Elli at arabası uzunluğundaki kortej kaldırım taşlı yolda kıvrılarak ilerledi. Kralım ve saray halkını selamlayan Le Havre halkı, at arabaları ile koşum takımlarının bolluğuna hayret ederek ve at sırtındaki hükümdarlarına eşlik eden genç asilzadelerin göz alıcı giysi, takı ve dantellerine, kadife ve sırma kumaşlarına, geniş tüylü şapkalarına hayran olarak iki yandan üşüştü.

Marie-Josephe de la Croix böyle bir kortejde gitmeyi hayal etmişti, ancak hayalleri gerçeğin gerisinde kalmıştı. Kral’ınkinden sonra ihtişamda ikinci sırada olan, Orl£ans dükü ve düşesinin at arabasında yolculuk ediyordu. Her zaman Mösyö olarak bilinen Kral’m kardeşi dük ve eşi Madam'ın karşısında oturuyordu. Kızlan Matmazel yanında oturuyordu.

Diğer tarafında Mösyö'nün arkadaşı yakışıklı ve baştan çıkarıcı Lorraine Şövalyesi, Versailles'dan Le Havre'a olan uzun yolculuktan sıkılmış, tembelce yayılmıştı. Lotte - artık sarayda ve onun nedimesi olduğuma göre, ona Matmazel demeyi unutmamalıyım, dedi Marie-Josephe kendine - neredeyse Marie-Josephe kadar heyecanlı, at arabasının penceresinden sarktı.

Şövalye uzun bacaklarını, Marie-Josephe'in ayaklarının karşısında üst üste atarak esnetti.

Toza, liman bölgesinin kokularına, kaldırım taşı boyunca atların, sürücülerin ve at arabalarının çıkardığı takırtılara rağmen Madam her iki camın ve perdelerin açılmasında ısrar etti. Marie-Josephe gibi temiz havaya çok düşkündü. Madam, yaşma rağmen - kırk yaşının üstündeydi! - her zaman Kralla avda at sürerdi. Marie-Josephe'in de at sürmeye davet edilebileceğini çıtlatmıştı.

Mösyö dışarıdaki havanın zararlı tabiatından korunmayı tercih ediyordu. İpek bir mendil ve bir baharat topu taşıyordu. Kadife gömleğinin kollarında ve ceketinin altın rengi dantelinde biriken tozları ipekle sildi; caddenin kokularını uzaklaştırmak için karanfil saplanmış portakalı burnuna tuttu. Fayton liman bölgesine yaklaşırken, çürümüş balık ve kurumuş deniz yosunu kokusu öyle arttı ki Marie-Josephe de baharat topu getirmiş olmayı diledi.

At arabası sarsıldı ve yavaşladı. Sürücü atlara bağırdı. Demir nallar kaldırım taşlarında çınladı. Kasaba halkı at arabasının yanlarını yumruklayarak, bağırarak ve dilenerek caddeye doluştu.

"Bakın, Matmazel de la Croix!" Lotte, ikisi de at arabasının camından dışarıyı görebilsin diye Marie-Josephe'i ileri çekti. Marie-Josephe her şeyi görmek istiyordu; kortejin her ayrıntısını daima hatırlamak istiyordu. Caddenin her iki yanında perişan kılıklı insanlar el sallayıp neşeyle alkış tutuyorlardı, "Yaşasın Kral!" diye çığlık atıp "Bize ekmek ver!" diye bağırıyorlardı.

Atlılardan biri korkusuzca kalabalığın içine ilerledi. Marie-Josephe onu bir çocuk, midilli üzerindeki bir uşak zannetti; sonra onun, Kral'ın en samimi dostlarına özel altın rengi işlemeli mavi bir ceket olan *justcıucorps*

â brevet giydiğini fark etti. Hatasının farkına vararak utançla kıpkırmızı kesildi.

Umutsuz kasaba halkı, saray mensubunu yakalamaya çalıştı, altın rengi dantelini kopardı, atının eyerini çekiştirdi. Atlı onlardan hızlıca uzaklaşacağına, onlara Kral'ın yardımını dağıttı. En yakınındaki insanlara sikkeler uzattı ve kalabalığın kenarındaki insanlara, yaşlı kadınlara, sakatlara, perişan kılıklı çocuklara da sikkeler savurdu. Kalabalık, etrafında okyanus kadar güçlü, Le Havre limanındaki su kadar pis bir girdap oluşturdu.

“Kim bu?” diye sordu Marie-Josephe.

“Lucien de Barenton,” dedi Lotte. “Kont M.[1] de Chretien. Onu tanımıyor musun?”

“Ben onun...” Marie-Josephe tereddüt etti. M. de Chretien’in saraydaki konumuna yorumda bulunmak ona düşmezdi.

“Kardeşimin seferini düzenlemede Majestelerini temsil etti, ancak onunla tanışma fırsatı bulamadım.”

“Bütün yaz uzaktaydı,” dedi Mösyö.

“Ancak, görüyorum ki kardeşim Kral’ın itibarını korumaya devam ediyor.”

At arabası durdu, etrafı sarıldı, kalabalık arasında sıkıştı. Mösyö mendilini terleyen atların, terleyen insanların ve ölü balıkların kokularına karşı salladı. Muhafızlar, insanları uzaklaştırmaya çalışarak bağırdılar.

Mösyö, “Bu durum yüzünden at arabasını yeniden boyatmam gerekecek,” diye bıkkınlıkla homurdandı. “Altın yaldızların bir kısmını özleyeceğime de şüphe yok.”

“Büyük Louis kendini tebaasına fazla yakın tutuyor,” dedi Lorraine. “Onları ihtişamıyla avutmak için.” Mösyö güldü. “Aldırma, Chretien onları savaş atıyla çiğneyecektir."

M. de Chretien bir savaş atma benden daha fazla hâkim olamaz, diye düşündü Marie-Josephe. Lorrainc’in neşeli iğnelemesi onu önce eğlendirdi, sonra şaşırttı.

Chrctien Kontu için endişe ediyordu, ancak diğerleri hiç de kaygılanmış gibi değildi. Diğer saray mensuplarının binek hayvanları Haçlı Seferleri'nin süvari atlarının soyundan geliyorlardı; Kont Lucien ise kendine uygun bir biçimde, küçük, hafiften alacalı kır bir at sürüyordu.

"Alı, kadınların binek atından bile büyük değil!" dedi hayretle Marie-Josephe. '‘İnsanlar onu aşağı çekebilirler!"

"Endişelenme." Lotte, Marie-Josephe'in kolunu sıvazladı, ona doğru yaklaştı ve "Bekle. İzle. M. de Chretien kimsenin onu atından düşürmesine izin vermez," diye fısıldadı.

Kont Lucien tüylü şapkasıyla kalabalığa selam verdi. İnsanlar nezaketine alkış ve reveranslarla karşılık verdiler. Atı hiç durmadı, etrafının sarılmasına hiç izin vermedi. Boynunu gererek, homurdanarak, kuyruğunu bayrak gibi sallayarak, suyun içindeki bir balık gibi insanların arasından ilerleyerek gösterişli şekilde yürüdü. Kısa süre sonra Kont Lucien özgürdü. Ardından gelen alkışlarla, KraPın arkasından caddede atını sürdü. Bir silahşor sırası kalabalığı yeniden böldü; Mösyö'nün at arabası ve muhafızlar, Kont Lucien'i takip ettiler.

Parlak bir genç asilzade grubu dörtnala giderek geçti. At arabasının dışında Lotte'nin erkek kardeşi Chartres Dükü Philippe, doru atını bir engele sürdü ve altın yaldızlı koşum takımıyla gösteriş yaparak atı şahlandırmak için mahmuzla vurdu. Chartres, şapkasına koca bir kuş tüyü takmış ve kadife giymişti, mücevherli bir kılıç taşıyordu. Yaz seferlerinden henüz dönmüştü, Majestelerinin gençken bıraktığı gibi ince bir bıyık edinmişti.

Madam oğluna gülümsedi. Lotte kardeşine el salladı. Chartres şapkasını çıkardı ve at üzerinde gülerek hepsine reverans yaptı. Boğazında gevşekçe bağlanmış, ucu düğme deliğine sokulmuş bir fular uçuşuyordu.

"Philippe'in evde olması güzel!" dedi Lotte. "Evde ve güvende."

Palatinate'tan Fransa'ya geleli yirmi yılı geçmiş olmasına rağmen Alman aksamyla, "Çapkının teki gibi giyinmiş," dedi Madam sözünü sakınmadan. Şefkatle içini çekerek başını salladı. "Tavırlarının değişmediğine şüphe yok. Yeniden sarayda olduğuna kendini alıştırmalı."

"Savaş alanındaki zaferinin tadını çıkarması için ona biraz müsaade edin Madam," dedi Mösyö. "Kardeşim Kral'ın, oğlumuza başka bir

kumandanlık vereceğini sanmıyorum.”

“O zaman güvende olacak,” dedi Madam.

“İhtişamı pahasına.”

“Herkese yetecek kadar ihtişam yok dostum.” Lorraine Mösyö’ye doğru eğildi ve elini dükün mücevherli parmaklarının üstüne koydu. “Kral’ın yeğenine yetecek kadar yok. Kral’ın kardeşine yetecek kadar yok. Sadece Kral’a yetecek kadar var.” “Bu kadarı yeter efendim!” dedi Madam. “Hükümdarınızdan bahsediyorsunuz!”

Lorraine geri yaslandı. Kadife ceketinin ten gibi yumuşaklığının altındaki adaleli kolu, Marie-Josephe’in omzunun ucunu sıkıştırdı.

“Aynı şeyi söylediniz, Madam,” dedi. “Hemfikir olduğumuz tek konu olduğunu sanıyordum.”

Yakutlar ve altın rengi danteller içinde parıldayan Majestelerinin gayrimeşru oğlu Maine dükü, Madam ona dik dik bakıp homurdanana ve sırtını dönene kadar siyah atını Mösyö’nün at arabasının dışında sıçrattı. Dük ona güldü ve kortejin önüne doğru dörtnala gitti.

“İyi bir savaş atının boşa harcanması,” diye mırıldandı Madam, Lorraine’i umursamadan. “Beş para etmez birinin savaş atma ne ihtiyacı var?”

Mösyö ve Lorraine göz göze geldiler. İki adam da güldü. Chartres’m atı Maine’in arkasından atıldı. Genç prensler görkemlilerdi. At sırtındayken, sıkıntılarının üstesinden gelirlerdi. Chartres’m vahşi bakışları ona çapkın bir hava verirdi; Maine’in topallığı yok olurdu. Maine o kadar yakışıklıydı ki eğri omurgası pek fark edilmiyordu. Kral onu meşru ilan etmişti; sadece Madam onun gayrimeşrıiluğunu unutmamıştı.

Majestelerinin meşru torunları hızla geçtiler; üç küçük oğlan, benekli midillilerinin yanlarına topuklarını vurdular ve gayrimeşru üvey amcaları Maine’e ve meşru kuzenleri Chartres’a ayak uydurmaya çalıştılar.

“Gölgede kal kızım,” dedi Mösyö Lotte’ye. “Güneş, teninin rengini bozar.”

“Ama efendim...”

“Yeni ve pahalı giysini de,” dedi Madam.

“Evet, Mösyö. Evet, Madam.”

Marie-Josephe de güneş ışığından geri çekilmişti. Şimdiye kadar giydiği en iyi yeni elbisesini mahvederse yazık olurdu. Lotte’nin artık giymediği giysilerden biri olmasının ne önemi vardı? Sarı ipeği düzeltti ve gümüş rengi iç eteğini daha fazla ortaya çıkaracak şekilde ayarladı.

“Peki ya siz Mile[2] de la Croix,” dedi Mösyö. “Neredeyse Huronlar[3] kadar karasınız, insanlar size küçük yerli kız demeye başlayacak ve Madam de Maintenon takma adının iadesini isteyecek.”

Lorraine kıkırdadı. Madam kaşlarını çattı.

“Yaşlı kocakarı bunu asla talep etmez,” dedi Madam.

“Herkesin onun Maintenon’da doğduğunu ve markiz unvanına hakkı olduğunu düşünmesini istiyor!”

“Madam...” Marie-Josephe, Mme[4] de Maintenon’u savunmayı düşündü. Marie-Josephe Martinique’teki manastır okulundan doğruca Fransa’ya ilk geldiğinde, markiz ona iyi davranmıştı. Yirmi yaşındaki Marie-Josephe, Mme de Maintenon’un Saint-Cyr’deki okulunda öğrenci olmak için hayli büyüktü; markiz, ona daha küçük kızlara aritmetik öğretecegi bir yer vermişti. Marie-Josephe gibi, Mme de Mainte-non da Martinique’ten Fransa’ya hiçbir şeyi olmadan gelmişti.

Mme de Maintenon, öğrencilerine, koruması altındakilere sıkça Martinique’ten bahsederdi. Yeni Dünya’da katlandığı zorlukları anlatırdı. Asilzade ailelerden doğan yoksullaşmış kızları, kendisi gibi dindar ve itaatkâr olurlarsa, Majesteleri tarafından çeyizlerinin hazırlanacağına ve onlann da kendi koşullarından kurtulabileceklerine dair temin ederdi.

Mösyö, Marie-Josephe’in konuşmasını böldü. “Sana verdiğim cilt kremini kullanıyor musun?” Baharat topunun üzerinden dikkatle ona baktı. Mösyö’nün ten rengi çok açıktı. Pudrayla daha da beyazlatmıştı, elmacık kemiğinin üzerindeki ve ağzının yanındaki siyah süs benleriyle beyaz tenini vurguluyordu. “Dünyadaki en iyi krem - ama güneşte kalmakta ısrar edersen işe yaramaz!”

“Baba, acımasız olma,” dedi Lotte. “Marie-Josephe’in ten rengi, geldiği zamana göre çok daha beyaz.”

“Benim cilt kremim sayesinde,” dedi Mösyö.

“Rahat bırak onu,” dedi Madam. “Eskiden benim de olduğum gibi zinde ve canlı olmakta utanacak bir şey yok. Majestelerinin dediği gibi, kimse artık sarayda bahçelerin keyfini sürmüyor. Ben ve Mile de la Croix hariç. Biraz önce ne diyordun?”

Mme de Maintenon hakkmdaki fikrini söylemeden önce, Mösyö’nün, konuşmasını bölmüş olmasından minnettarlık duyarak, “Önemli değildi Madam,” dedi Marie-Josephe.

İnsanın sarayda fikrini söylemesi tehlikeli bir girişimdi ve Madam’ın yanında Mme de Maintenon’dan iyilikle bahsetmek gözü peklik olurdu.

“Çüş!” diye bağırdı arabacı. Fayton sarsılarak durdu. Marie-Josephe neredeyse koltuğundan düşerek öne kavdı. Topukları Lorraine Şövalyesi’nin kibar, uzun bacaklarına dokundu. Lorraine son derece nazik bir tavırla Marie-Josephe’in kolunu tuttu ve araba sabit kalana dek bırakmadı. Lorraine'in bacakları onunkilere değiyordu. Lorraine gülümsedi. Marie-Josephe de ona gülümsedi, sonra düşüncelerinden dolayı utanarak bakışlarını indirdi. Şövalye yaşlı bir adam olmasına rağmen karşı konulamayacak kadar yakışıklıydı. Kral gibi elli beş yaşındaydı. Uzun, siyah bir peruka takmıştı, tıpkı Majesteleri gibi. Gözleri mavi mavi parlıyordu. Marie-Josephe ona yer açmak için geri çekildi. Lorraine Şövalyesi rahatça oturmak için kaydı. Ayakları, Marie-Josephe’inkileri at arabası koltuğunun altına kıstırarak sıkıştırdı.

“Dik oturun efendim!” dedi Madam. “Kimse size benim huzurumda sırtüstü yatma iznini vermedi.”

Mösyö, Lorraine Şövalyesi’nin dizine dokundu.

“Lorraine’e uzanma iznini ben veriyorum hayatım,” dedi. “Arkadaşım, faytonum için fazla uzun.”

“Ben de fayton için fazla şişmanım,” dedi Madam. “Ama bütün koltuğu istemiyorum.”

Lorraine kendini dikleştirdi. Perukasının tepesi tavana değdi.

“Madam’ın affını rica ediyorum.” Tüylü şapkasını aldı ve kapıyı açtı. Sokağa adım atarken, balıkçıl tüyler Marie-Josephe’in bileğine sürtündü.

Mösyö arkasından aceleyle gitti.

Marie-Josephe derin bir nefes aldı ve dikkatini, olması gerektiği gibi, Madam ile Lotte'ye verdi. "Versailles'a Yves ile birlikte döneceğim," dedi çabucak. "Eve dönüşte herkese daha fazla yer olur."

"Sevgili çocuğum," dedi Madam, "bunun, faytonun boyutuyla hiçbir ilgisi yoktu." Ayağa kalktı ve dışarı çıktı. Mösyö o inerken elini uzattı, Lorraine de Lotte'ye yardımcı oldu. Marie-Josephe, ağabeyini yeniden görmeye can atarak hızla onlan takip etti. Lorraine, Marie-Josephe ancak Kral'ın kardeşinin ailesininkine yakın bir seviyede olsa yapacağı gibi onu bekledi. Ona elini verdi. Lorraine'in ihtimamı onu hem heyecanlandırdı hem de mahcup etti. Lorraine, aklını karıştırmıştı. Martinique'te ağabeyinin eviyle ilgilenip onun deneylerine yardım ederken ve her tür konuda kitaplar okuyup sakin bir hayat sürerken hiçbir şey onu mahcup etmemişti.

Marie-Josephe, pisliğin ve kokuların varlığını kabul etmek için fazla asaletli olan Madam'ın yanma, sokağa adım attı. Kral, keşif seferini liman bölgesinde karşılamak istemişti ve Madam da maiyetinin bir parçasıydı, bu yüzden ona eşlik etti ve bundan yakınmadı.

Marie-Josephe kendi kendine gülümsedi. Madam, toplum içinde yakınmazdı. Yabancılar yokken, Prenses Palatine[5] yalın bir dil kullanırdı ve fikirlerini pek kendine saklamazdı.

Mösyö, Lorraine'in dirseğine dokundu. Lorraine, Marie-Josephe'e doğru hafifçe eğilerek reverans yaptı. Mösyö'ye katıldı, ancak Madam eşinin yanındaki yerini almak istedi. Chartres atından atladı, dizginleri bir uşağa attı ve kolunu kız kardeşine uzattı.

Marie-Josephe reverans yaparak geri adım attı. Kıdem sırasının sonundaki uygun yerini bulması gerekiyordu.

"Bizimle gelin Mile de la Croix," dedi Madam. "Şövalye size eşlik edecek."

"Fakat Madam -!"

"Aileni özlemenin nasıl olduğunu bilirim. Yirmi yıl önce Fransa'ya geldiğimden bu yana ailemi ziyaret etmedim. Bizimle gelin, ağabeyinize gereksiz yere daha fazla özlem duymayın."

Marie-Josephe, minnetle ve şaşkınlıkla önüne eğildi ve Madam'ın elbisesinin eteğini öptü. Onun hemen yanındaki Lorraine, Madam ve

Mösyö’ye reverans yaptı. Marie-Josephe ayağa kalktı. Şaşkınlıkla, şövalyenin Madam’ın değil, Mösyö’nün elini öptüğünü gördü. Lorraine şövalyesi büyüleyici ve gizemli gülümsemesiyle Marie-Josephe’e kolunu uzattı.

Marie-Josephe kendini mest olmuş vaziyette, saraydaki en yakışıklı erkeklerden birinin eşliğinde, hakkı olmamasına rağmen, abartılı tören alayının ön kısmına yakın bir yerde buldu.

Kral'ın at arabası, elli faytondan oluşan bir sıranın başında duruyordu. Kapısında altın güneş parıldıyordu. Sekiz at ayaklarını yere vurup, homurdanarak koşum takımlarını çıngırdatıyordu. Sikke büyüklüğünde siyah benekleri olan beyaz atlardı. Çin İmparatoru, benekli aygırları hükümdar kardeşine ve benekli midillileri de torunlarına göndermişti.

Arabaya koşulmuş muhteşem atların önünden geçerlerken, “Dikkatli olun, Mile de la Croix,” dedi Lorraine usulca. Keskin at teri kokusu, balık ve deniz yosunu kokulanna karışıyordu. “Bu yaratıklar yarı leopardır ve et yerler.”

“Bu çok saçma, efendim,” dedi Marie-Josephe. “Hiçbir at bir leoparla çiftleşemez.”

“Grifonlara[6] inanmıyor musunuz?”

“Dünyada bilinmeyen yaratıklar var, ancak bunlar doğal varlıklar

“Ya da kaymeralara[7] -”

M- kartal ve aslanların karışımları değiller ya da deniz canavarlarına?” ya da şeytan ve insanların!”

“Unutmuşum, ağabeyiniz gibi siz de simya öğreniyorsunuz.”

“Simya değil efendim! O, doğa felsefesi öğreniyor.” “Simyayı da size bırakıyor - güzelliğin simyası.” “Gerçekten efendim, ikimiz de simya öğrenmiyoruz. O, doğa felsefesi öğreniyor. Ben de biraz matematik öğreniyorum.”

Lorraine yeniden gülümsedi. “Ben fark göremiyorum.” Marie-Josephe, simyacıdan farklı olarak bir doğa felsefecisinin, ölümsüzlüğü ya da işlenmemiş metallerin altına dönüştürülmesini umursamadığını açıklayacaktı, ancak Lorraine meseleyi omuz silkerek geçiştirdi. “Benim

zayıf kavrayışımın hatası. Matematik derken aritmetiği mi kastediyorsunuz? Ne kadar da tehlikeli. Aritmetik öğreniyor olsaydım, bütün borçlarımı toplamam gerekirdi.” Tüyleri ürpererek öne eğildi ve fısıldadı: “O kadar güzelsiniz ki ... alışılmadık ... uğraşılarla ilgilendiğinizi unutuyorum.”

Marie-Josephekıpkırmızıkesildi.“AğabeyimMartinique’ten ayrıldığından bu yana ona yardım etme şansım olmadı.” Üzülerek, matematik çalışma şansım da olmadı, diye düşündü.

Genç asilzadeler atlarından atladılar; babalan, anneleri ve kız kardeşleri at arabalanndan indiler. Dükler, soylular ve Fransa düşesleri, yabancı prensler ve süslü giyimleriyle Ver-sailles Sarayı mensupları Krallarını selamlamak için öncelik sırasına göre dizildiler.

Kral’m at arabasının yanındaki Chretien Kontu, gri Arap atından aşağı kaydı. Kont Lucien’in sırasındaki diğer erkeklerin hepsi kılıç taşıyorlardı; Kont ise kemerine asılı kısa bir hançer. Başka yönlerden de modaya uymuyordu. Ayrıcalıklı bir saray mensubu olduğunu gösteren altın nakışlı mavi ceketine rağmen, ne dantel ne de boğazına kurdele takmıştı. Bunun yerine, ucu düğme deliğine sokulmuş, resmi olmayan, bol bir fular kullanıyordu. İnce bıyığı, bir ordu askerininkini andırıyordu. Chartres hâlâ yaz seferindeki başarısıyla övünüyordu, ancak diğer bütün saray mensupları Kral gibi sakalsız ve bıyıksızlardı. Kont Lucien’in perukası kumraldı ve askeri tarzda ensesinde bağlanmıştı. Kral’mki gibi siyah olmalıydı, iri bukleler halinde omuzlarına dökülmeliydi. Marie-Josephe, Kral’ın desteğini arkasına almış birinin modayı bir yana bırakabileceğini tahmin etti, ancak Chretien Kontu’nun bir ordu komutanı gibi hazırlanıp giyinmesinin budalaca, hatta gülünç olduğunu düşündü.

Abanoz bastonuna dayanan Kont Lucien altı uşağa işaret etti. İskele boyunca altın sarısı ve kırmızı bir ipek halı serdiler, böylece Majesteleri çamur ya da balık kalıntılarıyla temas etme tehlikesinde olmayacaktı.

Saray mensupları Iran halısının iki yanında çift sıra oluşturdular ve Kral’m desteğini alıp Majestelerine bu kadar yakından hizmet eden Kont Lucien’e olan gıptalarını gizleyerek gülümsediler.

Marie-Josephe, arada Majestelerinin sadece birkaç yakın aile üyesi olacak şekilde, kendini Kral’ın at arabasının yakınında buldu. Kral’a en yakın duran elbette Majestelerinin meşru oğluydu. Madam, kendi ailesinin,

Majestelerinin meşru ilan etmiş olduğu çocuklardan önce geldiğine ısrar ederek Maine'i, eşini ve erkek kardeşini geçip yürüdü.

Kont Lucien tahtırevanları istedi. Kraliyet uşağı giysileri içindeki dört taşıyıcı Kralın sandalyesini, başka bir dörtlü de Mme de Maintenon'unkini getirdi.

Kont Lucien, Majestelerinin at arabasının kapısını açtı.

Marie-Josephe'in kalbi hızla çarptı. Neredeyse Kral'a dokunacak kadar yakın duruyordu, aralarında sadece at arabasının kapısı vardı. Kapıdaki altın güneş ona duygusuz bir biçimde bakıyordu. Kral'ın koyu kahverengi ceketinin kolu, şapkasının üzerindeki beyaz tüyler, cilalı ayakkabılarının kırmızı topukları bir an için gözüne ilişti. Majesteleri kalabalığın tezahüratlarını kabul etti.

Perişan kılıklı bir kişi ileri atıldı. "Bize ekmek ver!" diye bağırdı. "Vergilerin ailelerimizi aç bırakıyor!"

Silahşorlar atlarını ona doğru mahmuzladılar. Yurttaşları onu kalabalığın içine geri çektiler. Adam ortadan kayboldu. Umutsuz bağırışları, boğuk bir küfürle son buldu. Kral onunla ilgilenmedi. Herkes, Majestelerini örnek alarak hadise hiç olmamış gibi davrandı.

Majesteleri, yere ya da îran halısına basmadan tahtırevana oturdu.

Siyah elbisesinin içinde ve gösterişsizce toplanmış saçıyla sönük kalan Mme de Maintenon ikinci tahtırevana oturdu.

Kral kendisiyle gizlice evlendiğinde - ya da bazılarının iddiasına göre (Madam'ın da inandığı buydu) onu kendi metresi yaptığında - herkes Mme de Maintenon'un çok güzel ve zeki olduğunu söylerdi. Marie-Josephe, bu iltifatların onun desteğini kazanma umuduyla edilip edilmediğini merak etti. Marie-Josephe'in anladığına göre, Mme de Maintenon, Kral ve Tanrı - ki bunlar aynı şeydi - hariç hiç kimseye ayrıcalık göstermiyordu; oğlu olarak gördüğü Maine dükü hariç hiçbir saray mensubuna da ayrıcalık göstermiyordu.

Kont Lucien, tahtırevanların hafif aksayarak rampadan aşağı iskeleye doğru gitmelerine müsaade etti. Bastonu İran halısına boğuk bir ritimle çarpıyordu.

Mme de Maintenon’un taşıyıcıları, tören alayındaki ona mahsus yere girmek için tahtırevanını bir kenara çekip beklediler. Toplum içinde Kral’ın eşi sadece bir markiz sayılırdı.

Saray mensuplarının oluşturduğu çift sıra, Kral’ı takip etmek üzere tam ters istikamete döndü; dul Büyük Varis, Mon-senyör, Majestelerinin yakınındaki tek meşru oğlu önden ilerlediler. Monsenyörün genç oğulları Bourgogne, Anjou ve Berri dükleri, onun hemen arkasından yürüdüler.

Mösyö ve Madam, Chartres ve Matmazel d’Orleans, Lorraine ve Marie-Josephe tören alayına katıldılar. Saray mensupları Krallarına titiz bir rütbe sırasıyla eşlik ettiler. Sadece Marie-Josephe sırayı bozuyordu. Madam’a hem minnet duyuyor hem de görgü kurallarını bozduğu için huzursuz hissediyordu, özellikle ilgisini düşmanca ve keskin bir bakışla ona yönelten Maine Düşesinin önünden geçerken.

Yelkenleri toplanmış, payandaların etrafında ağır halatları gıcırdayan Kral’ın kalyonu, iskelenin en uzak ucunda, olduğu yerde sallanıyordu. Apollo’nun şafak atları, altın rengi pırıltılarla pupadan sıçradılar, gemi hareket ettikçe canlıymış gibi görünüyorlardı.

Keskin tuz ve yosun kokusuyla dolu hafif bir rüzgâr limandan esti. Kral’ın flaması hafifçe dalgalandı, sonra sıcakta yine gevşekçe düştü. Denizciler, Yves’in eşyalarını rıhtıma indirdiler: araç gereç sandıkları, bavulları, örtüye sarılmış vücuda benzeyen bir bohça.

Yves güverte iskelesinden aşağı indi. Marie-Josephe onu son gördüğünde, Yves gösterişsiz bir gençti; yine de onu hemen tanıdı. Uzun siyah cüppesinin içinde artık yetişkin, yakışıklı, zarif ve sert bir adamdı. Marie-Josephe onu selamlamak için iskele boyunca koşmak istedi. Saint-Cyr ve Versailles ona daha ağırbaşlı davranmasını öğretmişti.

Yarım düzine denizci, omuzlarındaki yük taşıma sopalarının ağırlıkları altında iki büklüm olmuş, güverte iskelesinden aşağı yorgun argın yürüdüler. Sopalara, yaldızlı bir teknenin özenle muhafaza edildiği bir ağ asılmıştı. Dar rampanın sonunda Yves, sallanmasını durdurmak için elini teknenin kenarına yerleştirdi. Kalyonun kaptanı ona katıldı ve beraber rıhtımdan yukarı uzun adımlarla yürüdüler. Yves, tekneyi koruyup kollamak için elini üzerinde tuttu.

Zarif bir sesle söylenen rahatsız edici bir nağme, tören alayının üzerinde yükseldi. Melodinin beklenmedik güzelliği Marie-Josephe’i öylesine şaşırttı ki neredeyse sendeledi. Kral’ın çevresindeki hiç kimse burada şarkı söylemezdi; kendisinin emri olmadıkça. Şarkı söyleyen kanyondan birisi olmalıydı, yabancı diyarların müziğine aşina olan birisi.

Yves yaklaştı. Yaldızlı tekneye uzandı. Şarkı, bir homurdanma, hırıldamayla bozuldu.

Majestelerinin maiyeti, Majestelerinin tahtırevanını yandan kuşatarak toplandı. Marie-Josephe, kendini elini sıkan Madam’ın yanında buldu.

“Ağabeyin güvende, o iyi,” diye fısıldadı Madam. “Önemli olan da budur.”

“O güvende ve iyi Madam, ayrıca haklıydı,” dedi Marie-Josephe, sadece Madam’ın duyabileceği bir sesle. “Ağabeyim için önemli olan budur.”

Yves’in küçük grubu İran halısının kenarında Kral’la buluştu. Denizciler halıya basmadılar; tahtırevan taşıyıcıları halıdan ayrılmadılar.

“Rahip de la Croix,” dedi Kont Lucien.

“M. de Chretien,” diye cevap verdi Yves.

Reverans yaptılar. Yves’in azameti ve zaferi, mütevazı ifadesinin arkasında parlıyordu. Bakışları Louis’nin maiyeti arasında dolaştı. Saray mensuplarının her biri, onun yüzünden bu pis rıhtımda, sanki Mermer Avlu’daymışlar gibi ayakta duruyorlardı. Marie-Josephe, ağabeyinin Kral’ın doğa filozofu ve kâşifi olarak kazandığı konumdan keyif alarak gülümsedi. Onun da kendisine gülümseyeceğini, Versailles’da geçirdiği kısa sürede edindiği başarıyı, belki de hayretle, kabul edeceğini umuyordu.

Ancak, Yves maiyeti gözden geçirdi ve ona baktığında duraklamadı dahi. Madam, Marie-Josephe’i kendisiyle sürükleyerek ve teknenin içini daha iyi görmeye çalışarak hızla ilerledi.

Şarkı tekrar yükseldi; çığlığa, öfke ve umutsuzluk feryadına dönüşen bir fısıltı. Marie-Josephe ürperdi.

Teknedeki şekil şiddetle titredi. Yves ve denizcilere su sıçradı. Denizciler geri çekildi. Yaratık, kendini sarmalayan kumaşla mücadele etti.

Kont Lucien tahtırevanın kapısını açtı. Majesteleri dışarı eğildi. Maiyeti onu eğilerek ya da reveransla selamladı. Erkekler şapkalarını çıkardılar. Marie-Josephe reverans yaptı. İpek etekleri hışırdadı. Denizciler dahi sırtlarındaki yüke ve görgü kurallarını pek bilmemelerine aldırmadan eğilmeye çalıştılar. Yaratık yeniden feryat etti ve sallanıp yana eğilen teknenin kenarında siyahlı yeşilli saç tutamları dalgalandı.

“Yaşıyor,” dedi Louis.

“Evet, Majesteleri,” dedi Yves.

Yves ıslak kumaştan sarkan bir parçayı kenara çekli. Yara-

tık, Louis’nin ipek ceketinc su sıçratarak çırpındı. Louis, baharat topunu yüzüne yaklaştırarak geri çekildi. Yves yaratığı yeniden örttü.

Majesteleri kaptana döndü. “Memnun oldum.”

Kral tahtırevana geri çekildi. Kont Lucien kapıyı kapadı ve taşıyıcılar hızlı adımlarla uzaklaştılar. Marie-Josephe yeniden reverans yaptı. Louis’nin maiyeti, tahtırevanı geçerken Krallarına reverans yaparak bir kenarda dikiliyordu.

Kont Lucien, kalyonun kaptanına küçük, ağır bir deri kese verdi. Yves’e başını salladı, sonra da Kral’m arabasını takip etti.

Kaptan Kral’ın kesesini açtı, altın paraları eline boşalttı, zevk ve memnuniyetle güldü. Kont Lucien ona iki avuç dolusu altın louis sikkesi, Kral’ın anısına yapılmış altın sikkelerden, takdim etmişti. Kaptanın konumundaki bir insan için bu bir servetti.

“Teşekkürler, Majesteleri!” diye bağırdı kaptan, Louis’nin tahtırevanının arkasından. “Teşekkürler, kraliyet soytarısı!”

Kral’m maiyetinin üyeleri nefeslerini tuttular. Lorraine Şövalyesi kendi kendine güldü ve Mösyö’ye fısıldamak için eğildi. Mösyö, eğlendiği anlaşılmasın diye baharat topunun ve dantelinin arkasına saklandı.

Kont Lucien, kaptanı duymuş olmasına rağmen cevap vermedi. İskeleden yukarı çıkarken halının üzerine sertçe vurduğu bastonundan tok bir ses çıktı.

Yves susturmak için kaptanın kolunu kavradı.

“Ekselansları Lucien de Barenton, Chretien Kontu!”

“Hayır!” Kaptan güldü ve başını salladı.

“Şimdi de *sen* soytarılık ediyorsun, Rahip de la Croix.” Reverans yaptı. “Kârlı bir yolculuk, efendim. Her zaman emri-nizdeyim - deniz canavarlarını avlarken dahi.”

Kalyona doğru ağır ağır ilerledi.

Madam, Marie-Josephe’i hafifçe dürttü. “Ağabeyini karşıla.”

Marie-Josephe minnetle reverans yaptı, ipek eteklerini kötü kokulu, parlak balık pullarının üzerinden çekti ve Yves’e doğru koştu. Yves hâlâ onu gördüğünü belli etmiyordu.

Marie-Josephe’in büyük adımları yalpalamaya başladı. Bana kızgın mı, diye merak etti. Nasıl olabilir? Ben ona kızgın değilim, oysaki buna hakkım var.

“Yves...?”

Yves ona baktı. Koyu, kavisli kaşlarını kaldırdı. “Marie-Josephe!”

İfadesi değişti. Biraz önceki ciddi, münzevi, yetişkin Cizvit, şimdi yeniden onun neşeli ağabeyiydi. Yves ona doğru üç uzun adım attı, onu kucakladı, çocuk gibi salladı. Marie-Josephe ağabeyine sarıldı ve yanağını onun siyah cüppesine yasladı.

“Seni güçlükle tanıdım - seni tanımadım! Yetişkin bir kadın olmuşsun!”

Marie-Josephe’in ona anlatacak o kadar çok şeyi vardı ki hiçbir şey söylemedi, sözcüklerinin bir seferde karmakarışık bir şekilde döküleceklerinden korkuyordu. Yves onu yere bıraktı. Marie-Josephe ona gülümsedi. Yves gülümsediğinde, yüzü güneşten olan çizgilerle kırışıyordu. Marie-Josephe’in ten rengi modaya uygun bir solgunluk kazanırken, Yves’in cildi daha da koyulaşmıştı. Saraydaki birçok erkeğin aksine peruka takmamıştı ve siyah saçları düzensiz buklelerle doluydu; Marie-Josephe’in kızıl sarı gür saçlarıysa, firkete ve sıcak demir çubukların marifetiyle, dantel kaplı telin ve modaya uygun yüksek başlığın fırfırları altında düzgün bukleler halinde dökülüyordu.

Yves’in gözleri aynıydı; güzel, yoğun bir koyu mavi.

“Sevgili ağabeyim, o kadar iyi görünüyorsun ki... Yolculuk sana iyi gelmiş olmalı.”

“Korkunçtu,” dedi Yves. “Ancak, rahatsızlık duyamayacak kadar meşguldüm.”

Kolunu kız kardeşinin omzuna attı ve altın rengi tekneye döndü. Yaratık çırpındı ve çığlık attı.

“İskeleye,” dedi Yves. Denizciler rıhtıma doğru acele ettiler.

Çıplak, dövmeli kollan teknenin, suyun ve Yves’in canlı avının ağırlığı altında gerildi. Marie-Josephe teknenin içini görmeye çalıştı, ancak ıslak kumaş her şeyi örtüyordu. Koluyla Yves’in belini sıkıca sararak ona yaslandı. Bu yaratığa bakacak çok zamanı olacaktı.

Saray mensuplarının oluşturdukları sıraların arasından yürüdüler. Herkes, Madam ve Mösyö ile Asil Kandan olan prens ve prensesler dahi, Yves’in Kral için yakaladığı canavarı görmeye uğraşıyordu.

Sonra, Yves geçerken onu selamladılar.

Bir an irkilen Yves tereddüt etti. Marie-Josephe, oldum olası gıdıklanan ağabeyinin kaburgalarını parmaklarıyla delmek üzereydi; ona davranışlarıyla ilgili güçlü bir işaretti bu. Ağabeyi küçük bir çocukken, kuş koleksiyonuna görgü kurallarından daha çok dikkatini verirdi.

Yves’in mükemmel bir kibarlık ve konumuna uygun bir sınırlamayla Mösyö ve Madam’a reverans yapması Marie-Josephe’i şaşırttı ve memnun etti.

Marie-Josephe Mösyö’ye reverans yaptı. Madam’ın elbisesinin eteğini dudaklarına kaldırdı ve öptü, iri yapılı düşes ona şefkatle gülümsedi ve başıyla onu tasvip etti.

Yves kraliyet ailesinin üyelerine reverans yaptı. Saray men-suplanndan oluşan ikili sıranın arasından geçti. Zarifçe, övgülere başıyla selam verdi.

Rıhtıma çıkan yolun yarısında, dük ve düşesler ile kont ve konteslerin arasında, Marie-Josephe ve Yves ikinci tahtırevanı geçtiler. Pencereleri sıkıca kapatılmıştı ve camın arkasında perdeler çekilmişti. Tek görevi Kral’ı Versailles’dan Le Havre’a takip edip sonra da dönmek olan zavallı Mme de Maintenon, yaratığa ve onun muzaffer zapt edicisine hiç ilgi göstermemişti.

“Keşke yanında olabilseydim,” dedi Marie-Josephe. “Vahşi deniz canavarlarını ben de görebilseydim keşke!”

“Üşüdük, ıslandık ve perişan haldeydik, ayrıca kasırgalar bizi neredeyse batırıyordu. Sorumlu tutulurdun; savaş gemisinde bir kadın, ancak bir deniz canavarı kadar hoş karşılanır.” “Ne kadar da gülünç bir batıl inanç.” Marie-Josephe’in Martinique’ten olan seyahati pek de rahat geçmemişti, ancak yine de heyecan vericiydi.

“Uzakta, manastırda olman çok daha iyiydi.” Marie-Josephe’in nefesi kesildi. Yves, manastır hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Nasıl bilebilirdi ki? Bilseydi, onu asla orada can sıkıntısı, sessizlik ve kimsesizliğin ıstırabı içinde bırakmazdı.

“Seni öyle çok özledim ki,” dedi Marie-Josephe. “Endişelendim!”

“Ne zaman seni düşünsem, kısa bestelerini duydum. Aklımda. Hâlâ yazıyor musun?”

“Versailles’da amatör müzisyenler için pek yer yok,” dedi. “Ancak, bana ait bir şey dinleyeceksin, yakında.”

“Seni sık sık düşündüm, Marie-Josephe... Elbette böyle bir elbise içinde değil.”

“Beğendin mi?”

“Açık saçıkmış.”

“Tamamen uygun,” dedi Marie-Josephe, elbisenin bele sımsıkı oturan kısmını ve düşük yakasını ilk gördüğünde kendi verdiği tepkiye değinmeden. O zamanlar sarayla ilgili hiçbir şey bilmiyordu.

“Senin konumuna uygun değil. Benimkine de.”

“Bir koloni kızma uygun değil. Ancak, sen artık Kral ın doğa filozofusun ve ben de Matmazelin nedimesiyim. Şaşaalı giyinmeliyim.”

“Ben de güven içinde aritmetik öğreteceğini düşünüyordum,” dedi Yves.

İskeleden yukarı, rıhtıma çıktılar.

“Saint-Cyr’de kalamazdım,” dedi Marie-Josephe. “Bütün eğitmenler rahibe olmak zorundalar.”

Yves şaşırarak ona baktı. “Bu sana uygun olurdu.”

Kral’ın gidişi Marie-Josephe’i sert bir cevap vermekten kurtardı; kendisi, Yves ve bütün saray mensuplan, hükümdarları at arabasına binerken başlarını eğerek selamladılar. At arabası, silahşorlarla çevrili halde uzaklaştı. Perişan kılıklı kasaba halkı Kralın alkışlar, bağırışlar ve yalvarışlar eşliğinde Kral’ın ardı sıra akın ettiler.

Marie-Josephe, Lorraine şövalyesini ümitle aradı; fakat şövalye Mösyö’nün at arabasına binmişti. Diğer saray mensupları faytonlarına ve atlarına koştular, Kral’ın arkasından takırtılarla ilerlediler.

Sadece Kont Lucien, birkaç silahşor, güvercin bakıcısı, yolcu eşyaları için yük arabaları ve boş bir fayton sessiz rıhtımda kaldılar.

Güvercin bakıcısı, eşya taşıyıcılarla rıhtımdan yukarı ağır ağır ilerleyen çırağının yanma koştu. Çırak, çoğu boş hasır kafeslerden oluşan tuhaf bir yükü dengelemişti. Ustası, içinde hâlâ güvercinlerin olduğu kafesleri aldı.

“Tekneyi buraya koyun,” dedi Yves denizcilere. İlk yük arabasını işaret etti. “Nazik olun -”

“Ben de görmek -” dedi Marie-Josephe.

Son at arabaları kaldırım taşlarında takırdadı.

Takırtılardan, bağırış ve kırbaç şakırtılarından ürken yaratık çığlık attı ve çırpındı. Dehşetle çınlayan feryadı, Marie-Josephe’in sözünü kesti ve yük beygirlerini öylesine ürküttü ki neredeyse kaçıyorlardı.

“Nazik olun!” dedi Yves yeniden.

Marie-Josephe, içini görmeye çalışarak tekneye doğru eğildi. “Uslu dur!” dedi. Yaratık acı acı haykırdı.

Denizciler tekneyi düşürdüler. Taşıyıcı sopalar ve ağ, teknenin üzerine düştü. Su, kaldırım taşlarına sıçradı. Deniz canavarı inledi. Denizciler, güvercin bakıcılarını neredeyse devirerek kalyona doğru koştular. Çırak boş kafesleri düşürdü. Kocaman nazik ellerinde, canlı kuşları, omuzları ile başının üzerindeyse güvercin tüneğini tutan usta, evcil hayvanlarını güvende olmaları için gömleğinin altına gizledi.

“Geri gelin diye seslendi Yves denizcilere. Onu umursamadılar. Yves’in diğer eşyalarını taşıyan memleketlileri; sandıkları, yükleri ve örtülü şekli

terk edip gemilerine kaçtılar.

Marie-Josephe, Yves'in bozgununa gülmemek için elinden geleni yaptı. Yük arabası sürücüleri atları dizginlemekle meşguldüler: yardım edemiyorlardı. Silahşorlar ise *etmezlerdi,* çünkü getir götür yapmak ve taşımak konumlarının çok altındaki bir işti. Elbette Kont Lucien'in de eşyalara yardım etmesi beklenemezdi.

Öfke ve inatla Yves tekneyi kaldırmaya çalıştı. Zar zor köşesini oynatabildi. Kalabalıktan geride kalan, perişan kılıklı birkaç oğlan rıhtımın taş duvarına oturdular ve kahkahalarla alay ettiler.

"Siz, çocuklar!"

Kont Lucien'in emri kahkahalara son verdi.

Çocuklar kaçmak üzere yere atladılar, ancak Kont Lucien onlarla dostça bir tonda konuştu ve her birine bir bozukluk attı.

"Alın size bir metelik. Diğerini de siz kazanın. Rahip de la Croix'ya arabalarını yüklemesinde yardım edin."

Oğlanlar duvardan atladılar ve emrini yerine getirmeye hazır olarak Yves'e koştular. Pis, perişan kılıklı ve yalın ayaktılar, yaratığın iniltileri karşısında korkusuzdular. Oğlanlar ekmek kabuğu için dahi çalışırlardı. Yaratığı ilk yük arabasına, yolcu eşyalarını İkincisine kaldırdılar ve örtülü şekli buz dolu arabanın içine yüklediler.

Parçalarına ayırarak incelemek için bir numune, diye düşündü Marie-Josephe. Zeki ağabeyim, Kral için bir deniz canavarı yakaladı ve bir diğerini de kendisi için aldı.

"Yves, gel benimle yolculuk et," dedi Marie-Josephe.

"İmkânsız." îlk arabanın içine bindi. "Yaratığı yalnız bırakamam."

Hayal kırıklığına uğrayan Marie-Josephe, boş faytona dog-ru rıhtım boyunca yürüdü. Uşak kapıyı açtı. Kont Lucien, binmesine yardımcı olmak için nazik bir biçimde ona uzandı. Elinin gücü Marie-Josephe'i şaşırttı. Beklediğinin aksine parmakları kısa değil, orantısız bir biçimde uzundu. Yumuşak geyik derisi eldivenler giymişti. Kont'un, ellerini çizmesine izin verip vermeyeceğini merak etti.

Marie-Josephe, Kont Lucien’in neden arkada kaldığını merak etti. Onunla konuşurken gergin hissediyordu çünkü o önemliydi ama kendisi değildi. Ayrıca, doğrusunu söylemek gerekirse, onunla aynı boya gelmek için öne mi eğilse yoksa dik durarak ona yukarıdan mı baksa bilemiyordu. Sorunu faytona binerek çözdü.

“Teşekkürler, M. de Chretien,” dedi.

“Rica ederim, Mile de la Croix.”

“Deniz canavarını gördünüz mü?”

“Gülünç şeylere pek ilgim yoktur, Mile de la Croix. Affedin beni, vakit öldüremem.”

Duyduğu utancın ateşi Marie-Josephe’in yüzünü yavaş yavaş kapladı. İstemeden Kont Lucien’e hakaret etmişti ve onun da kendisine hakaret ettiğini düşünüyordu.

Kont, gri Arap atma bir sözcük mırıldandı. At bir dizinin üzerine eğildi. Kont Lucien eyere tırmandı. At, bir anlığına hantalca ayakları üzerinde sendeledi. Kuyruğunu bayrak gibi sürükleyen Arap atı, Kont Lucien’i hükümdarının arkasından götürmek için dörtnala ileri atıldı.

İKİNCİ BÖLÜM

Gün batımı, ışıklarını Versailles Şatosu’nun parkına yayıyordu. Şişkin evredeki ay, en yüksek noktasına yaklaşmıştı. Ahırlarına yönelen fayton atları ikinci dönemeçlerini aldılar ve sıkıştırılmış toprak yol boyunca ormanın içine daldılar.

Marie-Josephe başını faytonun yanma yasladı. Mösyö’nün kalabalık at arabasında Madam’la gidiyor olmayı isterdi. Madam’ın bugünkü yolculuk hakkında türlü türlü eğlenceli yorumları olurdu. Mösyö ve Lorraine birbirlerine dostça takılırlardı. Chartres, faytonun yanında at sürüp Marie-Josephe’e en son kimya deneyinden bahsedebilirdi, çünkü Marie-Josephe onun neyden bahsettiğini anlayan kesinlikle yegâne kadındı, belki de saraydaki diğer tek kişiydi. Şüphesiz, karısı onu ne anlıyor ne de

umursuyordu. Chartres düşesi keyfince davranırdı. Paris'teki Kraliyet Sarayından gelerek Majestelerinin - babasının - tören alayına katılmak iâe keyif vermiyordu.

Chartres Marie-Josephe'le konuşsaydı, Maine dükü de konuşabilirdi. Ayrıca Kral'm torunu Bourgogne ve onun küçük erkek kardeşleri de Marie-Josephe'e olan ilgiye ortak olmak isterlerdi.

Mainc de Chartres gibi evliydi; Bourgogne henüz gençti, erkek kardeşleri ise çocuktular. Ayrıca, her biri, konum olarak Marie-Josephe'ten akla hayale gelemeyecek kadar üstündüler. Ona olan ilgileri boşa çıkabilirdi.

Yine de, Marie-Josephe bundan keyif alıyordu. Marie-Joseplıe, sıkıntı, yalnızlık ve huzursuzlukla ağaçlara doğru uzun uzun baktı. Majestelerinin ikametgâhından bu denli uzaklıkta, orman serbestçe büyümüştü. Dökülen dallar çalılıklara saplanmışlardı. Kılıç şeklindeki narin eğrelti üîîâ-rı, yolun ortasına sarkmışlardı. Gün batımı, cansız kırmızı ve sarı ışık huzmeleriyle dünyayı kaplıyordu. Marie-Josephe yalnız yolculuk ediyor olsaydı, durup ormanı, kuş seslerinin alacakaranlıktaki çığlıklarını, yarasa kanatlarının sakin dansını dinleyebilirdi. Bıfnun yerine faytonu akşam karanlığının içinde yoluna devam etti; sürücü ile beraberindekiler ve hatta ağabeyi de müzikten tümden habersizdiler.

Çalılıklar yok oldu; ağaçların arası açıldı; yere dökülmüş dallar gözden kayboldu. Avcılar, toprağın işlendiği bu bakımlı ormanda, atlarını hesapsızca sürebilirdi. Marie-Josephe, geyik peşinde Kral'ı takip ederken, fırça darbesine benzer bir patika boyunca at sürdüğünü hayal etti.

Alacakaranlıktaki ormanı bir öfke ve meydan okuma çığlığı doldurdu. Marie-Josephe kapıyı ve koltuğunun kenarım kavradı. Atlar ürktüler ve burunlarından soluyarak ileri sıçradılar. At arabası sarsıldı. Yorgun hayvanlar korkunç sesten uzaklaşmaya çalıştılar. Sürücü bağırdı ve takımını kontrol altına aldı.

Majestelerinin yabanıl hayvanları arasından bir kaplanın çığlığı, diğer bütün egzotik hayvanları uyandırıp ayaklandırdı. Fil bağırdı. Aslan kükredi. Yaban öküzleri böğürdü.

Deniz canavarının sesi meydan okurcasına çınladı.

Tüyler ürperten vahşi ezgi, Marie-Josephe’in kalp atışlarını hızlandırdı. Feryat eden ezgi, kartalların sesi kadar saf, erotik ve tutkuluydu. Versailles’ın bakımlı ormanları, Martinique’in en vahşi yerleriyle aynı gölgeleri saklıyordu.

Deniz canavarı yeniden haykırdı. Diğer yabanıl hayvanlar sessizleşti. Deniz canavarının şarkısı fısıltıya dönüşerek kayboldu.

At arabası, Büyük Kanal’ın kolu etrafında gümbürdedi. Kanal, hayalete benzer bir sisle pırıldıyordu; küçük dalgalar, Majestelerinin minyatür gemi filosunun bordalarına hafifçe çarpıyordu. Tekerlekler, Kraliçe Yolu’nun çakıllarında çatırdadı; yük arabaları, Kraliçe Yolu’ndan Apollo Çeşmesi’ne doğru döndüler. Marie-Josephe’in faytonu, Versailles Şatosu’na ve onun muntazam bahçelerine doğru devam etti.

“Arabacı!”

“Çüş!”

Marie-Josephe pencereden dışarı eğildi. Yorgun atların ağır, sıcak nefesi geceyi dolduruyordu. Bahçeler sessiz ve tuhaf, çeşmeler hareketsizdi.

“Ağabeyimi takip edin, lütfen.”

“Ama matmazel

“Sonrasında akşam için çekilebilirsiniz.”

“Evet, matmazel!” Atları döndürdü.

Yves, iki işçi grubunu tek seferde idare etmeye çalışarak yük arabasının birinden diğerine koşuyordu.

“Siz beyler, bu tekneyi alın. Oldukça ağır. Hey sen! Buza dokunma!”

Marie-Josephe at arabasının kapısını açtı. Uşak ona yardım etmek için bitkinlikle aşağı indiğinde, Marie-Josephe yük arabalarına doğru koşuyordu.

Dev bir çadır Apollo Çeşmesi’ni örtmüştü. İçeride, ipek duvarları aydınlatan mum ışığı titreşiyordu. Çadır dev bir fener gibi parlıyordu.

Mum sıraları, Yeşil Halı *le tapis vert’mn* kenarlarını onaya çıkararak, şatoya giden tepe yolu hafifçe aydınlatıyordu. Kusursuz çimlerin kapladığı geniş alan, tanrı ve kahramanların mermer heykelleri ile çakıl döşeli

yolların kuşattığı bahçeleri Apollo Çeşmesi nden Latona Çeşmesi’ne kadar birbirinden ayırıyordu.

Marie-Josephe eteklerini çakılların üzerinden kaldırdı ve yük arabalarına koştu. Deniz canavarının teknesi ve buzdaki örtü Yves’in dikkatini bölüyordu.

“Marie-Josephe, ben dönene kadar numuneyi kıpırdatmalarına izin verme.” Yves, sanki Cizvit olmak için Martinique’ten hiç ayrılmamış, sanki Marie-Josephe hâlâ evini çekip çeviriyor ve ona deneylerinde yardımcı oluyormuş gibi başını arkaya çevirip emrini verdi.

Ardından çadıra koştu. İpek perdeler üzerine işlenmiş olan Kral’ın altın güneşi, kayıtsız bir biçimde uzaklara bakıyordu, îki silahşor perdeleri kenara çektiler.

“Buzu dikkatli taşıyın,” dedi Marie-Josephe işçilere. “Bohçayı açın.”

“Ama rahip dedi ki...”

“Şimdi de *ben diyomm.* ”

İşçiler hâlâ tereddüt ediyorlardı.

“Numune sabaha kadar ağabeyimin aklına gelmeyebilir,” dedi Marie-Josephe. “Onu bütün gece bekleyebilirsiniz.” Gergin sessizlikte, örtüyü elleriyle açarak ona itaat ettiler. Kıyılmış buz parçaları yere saçıldı. Marie-Josephe, işçilerin herhangi bir şeye zarar vermemelerine dikkat ediyordu. Kendisinin küçük bir kız, Yves’in ise 12 yaşında bir çocuk olduğu, Yunanca ve Latince öğrenip, Herodotos -saf, yaşlı adam!- ile Galen okudukları ve Newton’u inceledikleri zamandan bu yana, çalışmalarında Yves’in yardımcısı olmuştu. Kitapları seçme önceliği elbette Yves’deydi, ama Marie-Josephe *Principia*'yı alıp kaçtığında ya da kitap yastığının altında uyuduğunda asla itiraz etmemişti. Marie-Josephe, M. Newton’un kitabı kaybolduğunda çok üzülmüş, başka bir kopyasını almak için can at-

* Isaac Newton’un üç ciltlik, hareket ve evrensel yer çekimiyle ilgili yasaları *hakkındaki* çalışması. *~çn*

mıştı ve geçen beş yılda ışık, gezegenler ve yer çekimiyle ilgili neler keşfettiğini merak etmişti.

işçiler örtülü şekli kaldırdılar. Buz, yola saçıldı. Marie-Josephe işçileri çadırın içine doğru takip etti. Ölü ya da canlı olsun, bir deniz canavarını yakından görebilmek için can atıyordu.

Dev çadır, Apollo Çeşmesi’ni ve onu çevreleyen kuru bir toprak çemberi örtüyordu. Çadırın altında, demirden bir kafes çeşmeyi içine almıştı. Yeni kafesin içinde yunusların ve borazan çalan tritonların selamladığı Apollo ile iki tekerlekli altın arabası ve güneşin dört atı, şafağı getirerek sudan yükseliyorlardı.

Marie-Josephe, Apollo’nun batıdan doğuya, güneşe karşı dörtnala koştuğunu düşündü.

Ahşaptan üç yayvan basamak, havuzun alçakta kalan taş kenarından su seviyesindeki tahta bir platforma geçiş sağlıyordu. Çadır, kafes, basamaklar ve platform, Şafak Arabası'nın görülmesini engellemek pahasına Yves’e uygun bir biçimde kurulmuşlardı.

Kafesin dışında, cilalanmış tahtalardan oluşan sağlam bir zemin üzerinde laboratuvar ekipmanı duruyordu. İki koltuk, birkaç tane kolsuz sandalye ve bir sıra sedir laboratuvara bakıyordu.

“Numuneyi masanın üzerine koyabilirsiniz,” dedi Marie-Josephe işçilere. Yükten ve keskin kokudan kurtuldukları için minnettar olan işçiler, talimatım yerine getirdiler.

Büyük, siyah cüppesinin içinde uzun ve zayıf görünen Yves, kafesin girişinde duruyordu. İşçileri, tekneyi çeşme kenarının üzerine yerleştirmeye çabalıyorlardı.

“Düşürmeyin... oraya koyun... dikkat!”

Deniz canavarı feryat etti ve çırpındı. Teknenin zemini taşa dayandı, işçilerden biri yüksek sesle sövdü; bir diğeri ona sıkı bir dirsek attı ve Yves’e doğru endişeyle baktı. Marie-Josephe eliyle agzmı kapatarak kıkırdadı. Yves, küfürleri fark edecek bir rahip değildi.

“Basamaklardan aşağı kaydırın. Suyun akmasına izin verin...’'

Tekne, basamakların altına, platforma tosladı. Yves, tekneyi saran ağı çözerek yanına diz çöktü. Merakına yenilen Marie-Josephe onun yanına gitmek için acele etti. İç eteğinin ipeği, sanki Aynalar Galerisi’nin

mermerinden geçiyormuşçasma yumuşak ve pürüzsüz bir sesle cilalı laboratuvar zemininde hışırdadı.

Marie-Josephe kafese varamadan, çadırın perdeleri yeniden kenara çekildi, işçilerden biri kafese bir sepet dolusu taze balık ve yosun getirdi, bıraktı ve gözden kayboldu. Diğer işçiler buz ve talaş getirdiler.

Merakına ket vurulunca, Marie-Josephe, Yves'in numunesine döndü. Örtüsünü açmak istedi, ancak yaratığı, yorgun ve korkmuş işçilerin yanında ortaya çıkarmanın iyi bir fikir olmadığına karar verdi.

"Siz ikiniz, bohçayı buzla kaplayın, sonra da buzu talaşla kaplayın. Diğerleri de, Rahip de la Croix'nın ekipmanlarını arabalardan getirsin."

Numuneden çıkan koruyucu alkol ve çürüyen et kokusu yüzünden, işçiler numuneyi temkinli bir biçimde taşıyarak emre itaat ettiler.

Yves'in, incelemesini hızlıca yapması gerekecek, dedi kendi kendine Marie-Josephe. Yoksa iskelet üzerinde çürümüş etten başka inceleyecek bir şeyi kalmayacak.

Marie-Josephe, keşif ve deneylerinde ağabeyine yardım ettiği onca yıldan sonra kokulara alışmıştı. Rahatsızlık duymuyordu. Ancak işçiler, ara sıra Yves'e ve inleyen deniz canavarına dehşet içinde bakarak keyifsizce, kesik kesik soluyorlardı.

işçiler laboratuvar masasını yalıtıcı talaşla kapladılar.

uHer gün daha fazla buz getirin," dedi Marie-Josephe. "Biliyorsunuz, bu çok önemli."

İşçilerden biri başını eğerek selam verdi. "Evet, matmazel, M. de ChrĞtien emir vermişti."

"Çekilebilirsiniz."

Ölü kokusundan ve canlı deniz canavarının feryadından iğrenerek çadırdan aceleyle çıktılar. Kasvetli şarkı Marie-Josephe'i daha yakına çekti. Yves'in işçileri tekneyi platformdan aşağı eğdiler. Su yavaş yavaş içine sızdı.

Marie-Josephe çeşmeye koştu.

"Yves, bırak da göreyim..."

Yves kumaşın bağlarını gevşettiğinde, su tulumbalarının gıcırtı ve çatırtıları geceyi titretti. Fıskiyeler guruldadı, gıcırdadı ve su fışkırttı. Apollo’nun çeşmesi, zambak şeklinde su püskürttü. Ortadaki fıskiye en yüksek hızında çadırın tepesine kadar su sıçrattı. Su damlacıkları Apollo’nun arabasına yağdı, havuzun yüzeyinde çukur oluşturdu ve deniz canavarına sıçradı. Yaratık çığlık attı, kıvrandı ve kuyruklarıyla Yves’i tokatladı. Yves geriye sendeledi.

“Çeşmeyi kapatın!” diye bağırdı Yves.

Hırlayan yaratık çırpınarak tekneden kurtuldu. Yves yerinden fırladı ve deniz canavarının dişlerini, tırnaklarını ve kuyruklarını kendinden uzaklaştırdı. İşçiler, Yves’in emrini yerine getirmek üzere koştular.

Yaratık sendeledi ve Apollo Çeşmesi’ndeki hapishanesine kaçarak suyun içine yuvarlandı.

Marie-Josephe, Yves’in kolunu yakaladı. Yves’in ayağına bir dalga çarptı ve sanki suyun üzerinde yürüyormuş gibi botlarının tabanının etrafından aktı. Su, cüppesinin kenarlarını ıslattı.

Ağabeyim su üzerinde yürüyor, diye düşündü Marie-Josephe gülümseyerek. Giysilerini kuru tutması gerekirdi!

Çeşmeler sularını yükseğe fışkırttılar, ardından yarı yarıya azalttılar ve nihayet ağızlarında kabarcıklar oluştu. Zambak soldu. Tulumbaların çatırdaması aniden kesildi. Havuzun yüzeyinde dalga, hatta kabarcık dahi kalmadı.

Yves cüppesinin koluyla yüzünü sildi. Ondan iki adım yukarıda duran Marie-Josephe neredeyse onunla aynı boydaydı. Elini ağabeyinin omzuna koydu.

“Başardın,” dedi.

“Umarım.”

Marie-Josephe öne eğildi ve suya dikkatle baktı. Yüzeyin altında, mum ışığının yansımalarıyla belirsizleşen koyu bir şekil uzanıyordu.

“Yaşıyor,” dedi Yves. “Ne kadar hayatta kalır...” Endişeli sesi azalarak yok oldu.

“Uzun süre yaşaması gerekmiyor,” dedi Marie-Josephe. “Görmek istiyorum. Çağır onu!”

“Bana gelmez. O bir hayvan, beni anlamaz.”

“Kedim anlıyor,” dedi Marie-Josephe. “Denizde olduğunuz haftalar boyunca onu hiç eğitmedin mi?”

“Onu eğitecek vaktim olmadı.” Yves kaşlarını çattı. “Yemek yemeyince... onu zorla beslemek zorunda kaldım.” Parlak suya dik dik bakarak kollarını kavuşturdu. Deniz canavarı sürüklendi, sessiz ve usulca. “Ama Majestelerinin dileğini yerine getirdim. Dört yüz yıldır kimsenin yapamadığını yaptım. Canlı bir deniz canavarını karaya getirdim.”

Görmek için kendini zorlayarak Marie-Josephe suya daha da eğildi. Yaratık uzun ve parlaktı, Martinique’teki sahilde sıçrayıp oynayan yunuslardan daha uzun ve narindi. Karmakarışık saçları kafasına dolanıyordu.

Marie-Josephe, “Saçlı bir balık olabileceği kimin aklına gelirdi ki?” diye hayretini ifade etti.

“Balık değil,” dedi Yves. “Nefes alıyor. Kısa bir süre için nefes almazsa -”

Çeşmenin kenarından geçti ve toprağa bastı. Marie-Josephe, gözlerini canavara dikerek olduğu yerde kaldı.

Ürpertici gözlerinde ışığı yansıtarak, canavar da ona gözlerini dikti. Kollarını, perdeli ellerini uzattı.

Yves’in gölgesi deniz canavarının üzerine düştü. Yaratık al-

tın rengi gözlerini kapayarak geriledi. Yves parmaklarını bir üvendireye kenetledi.

“Boğulmasına izin vermeyeceğim.”

Yaratığı, harekete teşvik etmeye çalışarak üvendireyle dürttü.

“Yüzsene, lanet olasıca! Yüzeye çık!”

Saçları yüzüne toplandı. Kuyruk çatalı titredi. Yaratık ür-perdi.

“Dur, onu korkutuyorsun, canını yakacaksın!” Marie-Josephe, platformun üzerinde diz çöktü ve ellerini suya batırdı. “Bana gel, burada

güvendesin.”

Yaratığın perdeli parmaklan, Marie-Josephe’in bileklerini kavradı ve hiddetle sıktı. Deniz canavarının tırnaklan ona bıçak ucu gibi dokundu, ama kesmedi.

Deniz canavarı onu havuzun içine çekti.

Yves bağırdı ve üvendireyi sapladı. Canavar, kıl payıyla da olsa erişilemeyecek bir yerdeydi şimdi. Marie-Josephe ayağa kalkmaya çalıştı, öksürüyordu ve ıslanmıştı. Soğuk su, iç eteklerinin hepsini bir nilüferin yaprakları gibi kaldırmıştı. Marie-Josephe onları aşağı itti. İç etekliği düzensiz ve biçimsizce bacaklarına dolaştı.

“Çabuk, elimi tut...”

“Hayır, bekle,” dedi Marie-Josephe. Yarauk, Marie-Josephe’e sürtünerek kaçtı, dönerken de sesi suyun içinden ona dokundu. “Onu yeniden korkutma.” Marie-Josephe bir elini deniz canavarına doğru uzattı. “Buraya gel, buraya gel...”

“Dikkatli ol. Güçlü, acımasız bir...”

“Korkmuş!”

Yaratığın sesi parmak uçlarına değdi. Şarkısı yüzeyden sis gibi yükseldi. Deniz canavarı, belli belirsiz hareket edip ihtiyatla ilerleyerek ve süzülerek Marie-Josephe’e yaklaştı.

“Akıllı deniz canavarı. Güzel deniz canavarı.”

“Majesteleri yaklaşıyor,” dedi Kont Lucien.

İrkilen Marie-Josephe omzunun üzerinden hızlıca baktı.

Kont Lucien çeşmenin kenarında duruyordu. Çadırın içine gelmiş, laboratuvarı geçmiş ve Marie-Josephe onu fark etmeden deniz canavarının kafesine girmişti. Yves, su seviyesindeki platformun üzerinde ve Kont Lucien de çeşmenin kenarında kaldı; iki erkek yüz yüze ayakta duruyorlardı.

Çadırın diğer tarafında, silahşorlar çadırın perdelerini kenarda tutuyorlardı. Yeşil Hah boyunca, meşalelerden oluşan bir alay Apollo’ya doğru ilerliyordu.

“Hazır değilim,” dedi Yves.

Marie-Josephe dikkatini yeniden deniz canavarına verdi. Kendisinden kıl payı uzaklıktaki canavar tetikteydi. Ona uzanacak olursa, toy bir tay gibi uzağa sıçrayacaktı.

“Eğer Kral hazırsa,” dedi Kont Lucien, “sen de hazırsındır.”

“Evet,” dedi Yves. “Elbette.”

Deniz canavarı kollarını ileri uzattı. Tırnakları, Marie-Josephe’in parmak uçlarına değdi.

“Mile de la Croix,” dedi Kont Lucien, “Majesteleri sizi bu dağınık halinizle görmemeli.”

Marie-Josephe, halinin Majestelerine hakaret sayılabileceğini fark edince korkarak nefesini tuttu. Eğri büğrü havuz zemini boyunca, ıslak etekleri içinde beceriksiz, topuklu ayakkabıları üzerinde dengesiz bir biçimde, platforma doğru zar zor yürüdü.

Deniz canavarı onun etrafında yüzdü, yolunu kesti ve önüne doğru yukan atıldı. Derin bir nefes aldı. Marie-Josephe korku ve hayranlıkla ona bakakaldı. Canavar suya daldı ve ona bakarak sakince bekledi.

Kollan ve elleri insanınkine benzese de, herhangi bir maymuna kıyasla çok daha kabaydı. Kıvrık ve tırtıklı iki kuyruğu vardı. İri, keskin tırnaklarını taşıyan uzun parmaklarını birbirine perdeler bağlıyordu. Uzun ve zayıf saçları, başının etrafında, omuzlarında ve düz, geniş memeler ile küçük, koyu renkli meme uçlarının bulunduğu göğsünde karmakarışıktı.

Mum ışığında parıldayan maun rengi derisinde boncuk boncuk su vardı.

Canavar, Marie-Josephe’e keskin altın rengi gözleriyle baktı; ona dair güzel olan tek şeyle. Ortaçağ kiliselerinin yaratık şeklindeki heykelleri gibi hem korkunç hem de büyüleyici yüzünde, alnı ve yanakları çıkıntılı kıvrımlarla öne çıkıyordu. Burnu düz ve alçaktı, burun delikleri dardı. Yaratığın azı dişleri, alt dudağının üzerinden dışan çıkıyordu.

“Mükemmel. Mükemmel ve korkutucu.” Majesteleri konuştu, sesi güçlü ve güzeldi. Kont Lucien ve Yves, hükümdarlarını, başlarını eğerek selamladılar. Temiz giysiler, temiz danteller ve yeni bir peruka içindeki Kral, deniz canavarını inceledi. Bakışları Marie-Josephe’ten sakındı. Mösyö

ve Madam’dan, Mme de Maintenon’a ve Fransa’nın torunlarına kadar tüm maiyeti, çeşmenin içine hayretle baktılar. Bazıları hayretle deniz canavarına baktılar; diğerleri içinse Marie-Josephe daha büyük bir şaşkınlık nedeni oldu.

Ürkmüş olan yaratık hırladı ve suya daldı.

Marie-Josephe çeşmeden dışarı çıksa, doğruca Kral’la yüz yüze gelecekti; Kral onu görmemezlik edemezdi. Görgü kurallarını bu şekilde ihlal ettiği için, Lotte onu kovmak zorunda kalabilirdi. Sarayı terk etmek zorunda kalabilirdi. Kapana kısılmış ve utanç gözyaşlarına boğulmak üzereyken, gölgeler arayarak geriye doğru uzaklaştı. İç etekleri onu neredeyse tökezletiyordu.

Kont Lucien şapkasını yere savurdu, pelerinini çıkardı ve Marie-Josephe ile Kral arasında açık bir vaziyette tuttu.

Güvenle gizlenen Marie-Josephe, soğuk su içinde hareketsiz ayakta durdu. Deniz canavarı, karanlık bir şekil halinde yüzerek uzaklaştı. Kafesinin demir çubuklarını yakaladı, onları tangırdattı, kuyruğunun öfkeli bir şaklamasıyla döndü ve yeniden platforma yüzdü. Deniz canavarı, sadece gözlerini ve karmakarışık koyu yeşil saçlarını ortada bırakacak şekilde suyun içinde belli belirsiz göründü.

Maiyetin diğer birçok üyesi, Marie-Josephe’i olduğu gibi görebiliyorlardı. Ancak, bunun bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey, Majestelerinin kızdırılmaması gerektiğiydi.

Madam’ın gözü, Marie-Josephe’e takıldı ve başını hoşnutsuzlukla salladı, ancak dudakları kahramanca gizlenen bir gülüşle seğiriyordu. Centilmence bir üslupla Mösyö bakmaktan sakındı, ama Lorraine doğruca ona baktı. Gülümsedi. Marie-Josephe, böylesi zarif bir saray mensubu tarafından bu halde göründüğü için utanarak kollarını kendine sardı.

Sanırım ben de olsam gülerdim, diye düşündü Marie-Josephe. Bir de bu kadar üşümeseydim.

“Size olan inancımızı tatmin ettiniz, Rahip de la Croix.”

Majesteleri, çeşmenin kenarındaki platformun üzerinde YvesVkatıldı. “Canlı bir deniz canavarı!”

“*Sizin* deniz canavarınız, Majesteleri,” dedi Yves.

“Mösyö Boursin, düşünceniz nedir?” dedi Louis. “Kutlamamız için uygun olacak mıdır?”

Kral’m hanesindeki yerine uygun sade giysileri içinde sıradan görünen M. Boursin, telaşla ileri koştu. Ellerini birbirine sürterek, ölüm meleği kadar uzun, zayıf ve soluk haliyle, başını eğip selam verdi.

“Semirmiş mi? Besleniyor mu?”

Boursin havuzun içine dikkatle baktı. Deniz canavarı, kederli bir şarkı söyleyerek Apollo heykelinin etrafında yüzüyordu.

“Sadece yaşamasına yetecek kadannı kabul ediyor,” dedi Yves.

“O zaman onu semirtmelisin.”

“Sen bir Cizvitsin,” dedi Louis içtenlikle. “Onun yemesini sağlayacak kadar zekisin.”

Deniz canavarı, demir çubuklara su sıçratıp onları tangırdatarak yeniden kafese saldırdı.

“Çırpınmasını durdurun!” dedi M. Boursin. “Bedenini yaralamaması gerekiyor.”

Marie-Josephe, sakinleştirmek için deniz canavarıyla konu-şabilmeyi dilerdi, ancak sesini yükseltmeye cesaret edemedi.

“Yapamam,” dedi Yves. “Vahşi bir hayvan bu. Hiç kimse onu kontrol edemez.”

“Kafesine alıştığı zaman,” dedi Louis, “sakinleşecektir.” Majesteleri, ayakkabılarının yüksek topuklarını tahta basamaklarda takırdatarak toprağa indi. Yves ve M. Boursin onu takip ettiler.

“M. de Chretien,” dedi Majesteleri kibar bir biçimde Kont Lucien’e.

“Majesteleri.”

“Mile de la Croix,” dedi Louis. Kafesten çıkmıştı ve sırtı hâlâ onlara dönüktü.

Marie-Josephe nefesini tuttu. “E-evet, Majesteleri?” “Apollo’nun ziyaret edeceğini mi umuyorsunuz?”

Saray mensupları güldüler ve Marie-Josephe bu ima karşısında utançtan kızardı. Gülüşler yavaş yavaş kesildi.

“Ha-hayır, Majesteleri.”

“Üşütmeden önce, derhal dışarı çıkın.”

“Evet, Majesteleri.”

Platformun üzerine çıkmaya çalıştı. Kont Lucien, Marie-Josephe basamakları çıkarken bastonuyla kaldırdığı peleriniyle onu gizlemeye devam etti. Su soğuktu, ıslak tenine vuran hava daha da soğuktu. Havuz suları üzerinden damlarken, tit-reye titreye çeşmenin kenarına çıktı, saray mensuplarını geçerek laboratuvar ekipmanlarının arasındaki gölgelere saklandı.

Arkası hâlâ dönük olan Kral, Mme de Maintenon’un yanına gitti.

“Deniz canavarını nasıl buldun, sevgilim?”

Lorraine Şövalyesi, koyu renkli uzun pelerinini omuzlarından sıyırırken Kont Lucien’i geçip Marie-Josephe’e doğru uzun adımlarla ilerlerdi. Pelerininin altına mavi bir ceket giymişti, Kont Lucien’inkiyle aynı tonda olmasına rağmen daha az altın rengi danteli vardı. Mavi ceket onun, Louis'nin yakm

çevresinden olduğuna işaretti. Mösyö, dikkatinin Kral’ın üzerinden uzaklaşmasına engel olamayarak Lorraine’i hızlı bakışlarla takip etti.

“Yaratık korkunç derecede çirkin, Efendim,” dedi Mme de Maintenon.

“Vahşi bir domuzdan daha çirkin değil, madam.”

Lorraine pelerinini Marie-Josephe’in omuzlarına koydu. Kürk astarlı kadife, vücudunun sıcaklığı ve parfümünün kokusu onu kuşattı.

“Teşekkürler, efendim.” Dişleri tıkırdadı.

Lorraine ona başını eğerek selam verdi ve yeniden Mösyö’nün yanma gitti.

Mösyö koluna dokundu. Elmas yüzükler mum ışığında parladılar.

“Bunun bir şeytan olduğunu düşünüyorum, Efendim,” dedi Mme de Maintenon.

“Kraliçem, bu doğal bir yaratık,” dedi Yves.

“Katolik Kilisesi onun türünü inceledi ve onun sadece bir hayvan olduğu kararma vardı. Majestelerinin fili ya da Majestelerinin timsahı gibi.”

“Yine de, Rahip de la Croix,” dedi Majesteleri, “güzel bir tanesini yakalayabilirdiniz.”

Yves, Marie-Josephe’i gölgelerin içine daha da çok çekilmek zorunda bırakarak uzun adımlarla inceleme masasına doğru gitti. Kont Lucien onu Majestelerinden saklamaya devam etti. Lorraine’in pelerini, ıslak elbisesini gizliyordu, ancak saçları yüzünün etrafından karmakarışık sarkıyordu. Başlığı gülünç bir açıyla eğilmişti, telleri batıyordu ve yere düşecekmiş gibi saçlarını çekiyordu.

Yves, ölü numunesinin üzerindeki kumaş örtüyü açtı. Döşeme tahtasının üzerine buzlar saçıldı.

“Deniz canavarlarının hepsi çirkindir, Majesteleri,” dedi Yves. “Dişi ya da erkek fark etmez.”

Saray mensupları, ölü yaratığı görme hevesiyle onun et-

rafında toplandılar. Çadırın duvanndaki gölgeler, Marie-Josephe’in ağabeyinin gölgesinin yakınında yer bulmak için oynaşıyordu. Yves, Majestelerinin güneşine karşılık aydı; diğer saray mensupları da yansıyan ışığın birazım yakalamayı umuyorlardı.

“İğrenç kokular salgılıyor.”

Marie-Josephe, Kont Lucien’in pelerininin kenarından gizlice baktı. Mösyö mendiliyle burnunu kapamıştı. Marie-Josephe, incelemelere alışık olmayanları, yanlarında baharat toplarını getirmiş olmayı diledikleri için pek de ayıplayamı-yordu.

“Gözden uzak kalın, Mile de la Croix,” dedi Kont Lucien zoraki bir sabırla. O da, elbette, Kralın yanında kendine uygun konumda bulunmayı tercih ederdi. Her daim centilmen olan Louis, onun yokluğunu fark etmemişti.

Marie-Josephe, kendisini gizleyen pelerinin arkasında sadece ağabeyinin, Kral’ın ve saray mensuplarının gölgelerini görecek şekilde iyice büzüldü.

“Koruyucu alkollerin güçlü bir kokusu vardır, Mösyö,” dedi Yves.

“İtiraf etmek zorundayım ki, günah çıkardığım papazım, ona olan bir anlık sadakatsizliğimi affederse...”

Louis’nin gölgesi, günah çıkardığı Rahip de la Chaise’e doğru başıyla işaret etti ve Kral’ın sesi en küçük bir alay tınısı taşımıyordu. Rahip de la Chaise başını öne eğdi.

“İddialarınızdan şüphe duyduğumu itiraf ediyorum, Rahip de la Croix,” dedi Kral. “Buna rağmen yeni dünyanın vahşi denizlerinde yaratıkları buldunuz. Öngörüleriniz doğruydu."

“Bütün kanıtlar tek bir yere ve toplandıkları tek bir zamana işaret ediyordu,” dedi Yves alçak gönüllülükle. “Ben sadece raporları toplayan ilk kişi oldum. Canavarlar, Exuma Adası nın sığmağında, yaz dönümü güneşinin dev bir okyanus hendeğinin karşısında yükseldiği yerde bir araya geliyorlar. Orada, hayvani bir ahlaksızlıkla çiftleşiyorlar.”

Beklenti dolu bir sessizlik çöktü.

“Bunun hakkında daha fazlasını duymamıza gerek yok,” dedi sert bir biçimde Maintenon Markizi.

“Bir doğa filozofu için her konu incelemeye uygundur!” Chartres dükü, kendisine karşı Kral’m maiyeti arasında rahatsızlık ve alt sınıflar arasında şüphe uyandıran saplantılı coşkusuyla araya girdi. “Dünyanın gerçeğini başka nasıl anlayacağız?”

“Bir doğa filozofu için uygun olan şey, başkalarının akıllarını karıştırabilir,” dedi Majesteleri. “Ya da bizi yoldan çıkarabilir.”

“Ama gerçek olan...”

“*Sessiz* ol, çocuk!” Madam’ın ses tonu yumuşak ancak ısrarcıydı.

Marie-Josephe, Chartres için üzüldü. Konumu, bilgiye olan arzusuyla mücadele ediyordu. Marie-Josephe gibi hiç kimse olsaydı, daha mutlu olurdu.

Daha mutlu, diye düşündü Marie-Josephe, ancak o zaman da bilimsel aletlerin en iyilerine sahip olmayacaktı.

“Aziz Louis zamanından bu yana,” dedi Majesteleri, “hiç kimse Fransa’ya yaşayan bir deniz canavarı getirmedi. Sizi övüyorum, Rahip de la Croix.”

Majestelerinin konuyu ustaca değiştirmesi, gerginliği azalttı.

“Majestelerinin yüreklendirmesi, başarımı garantiledi,” dedi Yves.

“Sizden, aziz kuzenim Papa Innocent’a övgüyle bahsedeceğim.”

“Teşekkür ederim, Majesteleri.”

“Ayrıca, ölü canavarı incelemenizi gözlemleyeceğim.”

“Be... ben...”

Marie-Josephe, duruma uygun bir nezaket ve minnettarlıkla cevap vermesi için Yves’e sessizce yalvardı.

“Majestelerinin ilgisi, çalışmamı hayal edilebileceğin ötesinde onurlandırır,” dedi Yves.

Majesteleri, Kont Lucien’e döndü. Kısa bir an görüştüler; Kral onaylar şekilde başını salladı.

“Yarın. Çalışmana Ayinden sonra başlayabilirsin.”

“Yarın mı, Majesteleri? Ancak, bu çok önemli... ceset şimdiden çürüyor.”

“Yarın,” dedi Majesteleri sakin bir biçimde, sanki Yves konuşmamış gibi. “Ayinden sonra.”

Marie-Josephe, Kont Lucien’in pelerini arkasından ortaya çıkmak ve itirazlarını ağabeyininkilere eklemek istedi; böylece Majesteleri, Yves’in zaman kaybetmemesi gerektiğini anlardı. Ancak görgü kuralları ihlaline bir yenisini ekleyemezdi. Kendini Kral’a gösteremezdi; hatta önce Kral konuşmadan, onunla konuşmamalıydı.

Yves’in gölgesi, ipek çadır duvarında başını eğerek selam verdi.

“Aşırı coşkum için Majestelerinin affını rica ederim. Teşekkürler, Efendim. Yarın.”

Gölgeler hareket ettiler, karıştılar ve çiftlere ayrıldılar. “Hatırlıyorum,” dedi Louis, “Rahip de la Croix gibi gençken, ben de karanlıkta

görebiliyordum.”

Majestelerinin maiyeti, şakasına güldüler.

Kral ve Mme de Maintenon saray mensuplarının çadırdan çıkışma öncülük ederken, Kont Lucien pelerinini indirdi ve omuzlarına aldı. Ellerini kenetleyip bıraktı.

Lorraine, Marie-Josephe’in önünde durakladı.

“Pelerinim sizde kalabilir, Mile de la Croix...”

Konuşurken Marie-Josephe’in dişleri çatırdıyordu. “Teşekkürler, efendim.”

“...belki de pelerinimi geri alırken beni ödüllendirirsiniz.” Utançtan kızarması, Marie-Josephe’in titremesine engel olmadı.

Mösyö, elini Lorraine’in dirseğine koydu ve onu götürdü. Kral’ı takip ettiler. Mösyö fısıldadı; Lorraine cevap verdi ve güldü. Mösyö başka tarafa baktı. Lorraine konuştu; Mösyö ona utangaç bir gülümsemeyle baktı.

Çeşmenin mekanizmaları çatırdadı ve gümbürdedi. Apollo

Çeşmesi sessiz kaldı, ancak Yeşil Halı’nın yukarısındaki Lato-na Çeşmesi, Kral’ın şerefine havaya su fışkırttı.

“Kont Lucien,” dedi Marie-Josephe. “Size minnettarım...” “Majesteleri, uygunsuz manzaralara maruz kalmamalı.” Kont, serinkanlılıkla başını eğerek selam verdi. Ekipmanı ve inceleme masasını geçip, bastonunun desteği sayesinde hafif topallığını gizleyerek Yves’e doğru ağır adımlarla yürüdü. Marie-Josephe, donmuş vücudunu ovalayarak ısıttı.

Kont Lucien, kalyonun kaptanına verdiğinin iki katı büyük bir deri keseyi Yves’e takdim etti.

“Majestelerinin takdiriyle.”

“Minnettarım, Kont Lucien, ama bunu kabul edemem. Dini emirleri kabul ettiğimde, yoksulluk yemini de ettim.” Kont Lucien sorgulayıcı bir ifadeyle ona baktı. “Kendilerini zenginleştiren bütün aziz kardeşlerin de aynı şeyi yaptılar...” “Majesteleri, kız kardeşimi Martinique’teki savaştan kurtardı. Çalışmamı ilerletmem için bana aletler verdi. Başka bir isteğim yok.”

Marie-Josephe aralarına adım attı ve elini uzattı. Kont Lucien, altın dolu ağır keseyi Marie-Josephe’in avucuna yerleştirdi. Parmak uçları, Kont Lucien’in eldivenine değdi.

Marie-Josephe’inkinden uzun ve ince olan elini, aradaki temasın farkına varmadan çekti. Marie-Josephe kendi kaba elinden utandı.

Kont Lucien bir manastırın yerlerini bir kez olsun fırçalamadı, diye düşündü Marie-Josephe. Onu ancak şık ortamlarda hayal edebiliyordu.

“Teşekkürler, Kont Lucien,” dedi Marie-Josephe. “Bu, ağabeyimin çalışmasını *ilerletecek.* Artık yeni bir mikroskop alabiliriz.” Belki de, kitapların parasını ayırdıktan sonra elimizde kalanla Mynheer van Leeuwenhoek’inkinden alabiliriz, diye ümit etti.

“Kız kardeşinizden ders alın, Rahip de la Croix,” dedi Kont Lucien. “Bütün varlık ve ayrıcalıklar Kral’dan gelir. Onun tak-

diri -*hangi* şekilde gelirse gelsin- reddedilemeyecek kadar değerlidir.”

“Bunu biliyorum, efendim. Ama ben ne varlık ne de ayrıcalık arzuluyorum. Tek istediğim, çalışmama devam etme özgürlüğü.”

“Arzularınız önemsiz,” dedi Kont Lucien. “Majestelerinin arzularıysa önemlidir. Kendisi, uyanma törenine katılmanıza izin verdi. Yarın, beşinci sınıf girişine katılabilirsiniz.”

“Teşekkür ederim, M. de Chretien.” Yves başım eğerek selam verdi. Yves’e verilen onurun bilincinde olan Marie-Josephe, eğilerek reverans yaptı.

Kont, Yves’i ve kız kardeşini başını eğerek selamladı, ardından çadırı terk etti.

“Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?” diye haykırdı Marie-Josephe.

“Kral’ın onayı anlamına gelir,” dedi Yves çarpık gülümsemesiyle. “Ayrıca, çalışarak kullanmayı tercih edeceğim zamanın, törende harcanması anlamına gelir. Ama Kral’ı memnun etmem lazım.” Yves kolunu Marie-Josephe’in omuzlanna koydu. “Titriyorsun.”

Marie-Josephe ona doğru eğildi. “Fransa fazla soğuk!”

“Martinique de fazla uzak.”

“Majesteleri seni Versailles’a çağırdığı için memnun musun?”

“Fort-de-France’tan ayrıldığın için üzgün müsün?”

“Hayır! Ben...”

Deniz canavarı bir şarkı fısıldadı.

“Şarkı söylüyor,” dedi Marie-Josephe. “Deniz canavarı tıpkı bir kuş gibi şakıyor.”

“Evet.”

“Ona bir balık ver. Belki de benim kadar açtır.”

Omuzlarını silkti. “Yemeyecektir.” Sepetten kepçeyle yosun aldı ve kafesin demirleri arasından savurdu. Ardından da bir balık attı. Kilitlendiğinden emin olmak için kapıyı tıkırdattı.

Deniz canavarının tüyler ürpertici ezgisi, Marie-Josephe’i Karayipler’in huzur veren melteminde sarmaladı. Balık suya çarptığında, ezgi aniden durdu.

Marie-Josephe şiddetli bir biçimde titredi.

“Gel!” dedi Yves aniden. “Sıtmaya yakalanacaksın.”

1

Mösyö kelimesinin kısaltması, -çn

2

Matmazel kelimesinin kısaltması, *-çn*

3

Kuzey Amerika’nın yerli halkı, *-çn*

4

Madam kelimesinin kısaltması, *-çn*

5

Madam, Almanya’nın Ren Palatinate bölgesinden gelen bir prensestir, bu yüzden Prenses Palatine unvanına sahiptir, -çn

6

Kartal başlı, aslan gövdeli ejderha, -*çn*

7

Ateş püskürten mitolojik bir canavar, -*çn*

1

Herkesten üstün anlamına gelir, -*çn*

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Deniz canavarı, alçak bir inilti halindeki sesiyle mırıldanarak yüzeyin altında süzüldü. Küçük havuzun kenarlan, sesi yansıtıyordu.

Çürüyen bir balık havuza düştü. Deniz canavarı dalarak uzaklaştı, ardından daire çizerek döndü, balığı kokladı, kaptı ve fırlattı. Balık, soğuk ve siyah demirlerin arasından uçtu ve keskin bir şaplamayla yere çarptı.

Deniz canavarı şarkı söyledi.

Marie-Josephe, karanlık koridor boyunca uzanan yıpranmış halıyı takip ederek Yves'i dar ve kirli basamaklardan yukarı, Versailles Şatosu'nun tavan arasına çıkardı. Soğuk ve nemli elbisesi, Lorraine'in pelerininin kürk astarını ıslatmıştı. Titremesine engel olamıyordu.

"Yaşayacağımız yer burası mı?" diye sordu Yves ümitsizlik içinde.

"Üç odamız var!" diye hayretle cevap verdi Marie-Josephe. "Saray mensupları, bize bedava verilmiş olanlar için entrika çeviriyorlar, rüşvet veriyorlar, hatta suç ortağı oluyorlar."

'Pis bir tavan arası burası."

"Majestelerinin şatosunda!"

'‘Kalyondaki kamaram bile daha temizdi."

Marie-Josephe, karanlık, soğuk, eski püskü küçük odasının kapısını açtı. Dışarı ışık saçıldı. Afallamış vaziyette bakakaldı.

‘'Üniversitedeki odam daha büyüktü," dedi Yves. "Merhaba, Odelette."

Olağanüstü güzellikteki genç bir kadın, mum ışığında dikiş diktiği sandalyeden kalktı.

Marie-Josephe'le aynı gün doğan ve Marie-Josephe'in beş yıldır konuşmasının yasaklandığı Türk kölesi, "İyi akşamlar, M. Yves," dedi. Hanımına sakince gülümsedi. "Merhaba, Mile Marie."

"Odelette!" Marie-Josephe, Odelette'e koştu ve kendini onun kollarına attı. "Nasıl... nereden... Ah, seni gördüğüme o kadar memnunum ki!"

“Mile Marie, sırılsıklam olmuşsunuz!” Odelette, giyinme odasının kapısını işaret etti. “Biraz uzaklaşın, M. Yves; Mile Marie’yi bu ıslak giysilerden kurtarabileyim.” Odelette asla, çocuk oldukları zamandan bu yana, Yves’e hürmet göstermemişti.

Yves, ona başıyla yapmacık bir selam verdi ve odalarını incelemeye gitti.

“Nereden geldin? Buraya nasıl geldin?”

“isteğiniz bu değil miydi, Mile Marie?” Odelette, Marie-Josephe’in şaşaalı giysisinin çok sayıdaki düğmesini çözmeye başladı.

“Öyleydi, ama seni göndereceklerini ümit etmeye asla cesaret edemedim. Gemim yola çıkmadan önce baş rahibeye, rahibe, valiye yazdım.” Soğuk ve nemli ipek, çıplak kollarını soğuk gece havasına maruz bırakarak aşağı indi. “Saint-Cyr’e ulaştığımdaysa, Mme de Maintenon’dan yardım istedim, Kral’a bile yazdım!” Üşümesini geçirmeye çalışarak kendine sarıldı. “Mektubu gördüğünü bile sanmıyorum ya!”

“Belki de valiydi. Başrahibe beni yanında tutmak istese de, valinin kızı Fransa’ya geçerken ona eşlik ettim.”

Odelette, Marie-Josephe’in korsesinin ıslak bağlarını çözdü. Marie-Josephe, yıpranmış halı üzerinde çıplak ve titrer vaziyette dikiliyordu. Mahvolmuş elbisesi ve gümüş rengi iç eteği, yığın halinde yerdeydi. Odelette, Şövalye’nin pelerinini giysi askısına astı.

“Bunu fırçalarım, belki leke kalmadan kurur. Ama sizin güzel iç eteğiniz!” Odelette, sanki hiç zaman geçmemiş gibi ev hayatlarının eski alışkanlıklarına döndü. Marie-Josephe’i eski bir battaniye parçasıyla ovaladı ve kollarını biraz olsun ısıtmak için parmaklarıyla ovuşturdu. Kedi Herkül, pencerede oturduğu yerden izliyordu.

Marie-Josephe öfke ve rahatlamayla karışık gözyaşlarına boğuldu. “Seni görmemi yasakladı...”

“Şşş, Mile Marie. Şansımız döndü.”

Odelette, düz ve ince bir muslinden, hiç de sıcak tutmayan eski püskü bir gecelik tutuyordu elinde. “Fena biçimde üşütmeden önce yatağa girin, benim de bir hekim çağırmam gerekiyor.”

Marie-Josephe geceliği giydi. “Hekime ihtiyacım yok. Hekim *istemiyoınm.* Sadece üşüyorum. Elbisen sırılsıklam ıslakken yürüyorsan, Apollo Çeşmesi’nden buraya yol bir hayli uzuyor.”

Odelette, Marie-Josephe’in kızılımsı sarı saçlarını, karmakarışık bukleler halinde omuzlarına dökülmesine izin vererek açtı. Marie-Josephe, ayakta durmak için fazla yorgun olduğundan sendeledi.

“Gelin, Mile Marie,” dedi Odelette. “Titriyorsunuz. Yatağa girin, ben de siz uykuya dalarken saçlarınızı tarayacağım.”

Marie-Josephe hâlâ titreyerek kuştüyü yatağın içine emekledi.

“Gel, Herkül.”

Tekir kedi, pencerede oturduğu yerden gözlerini kırpıştırdı.

tısncdi, kalktı, uzunca gerindi ve pençelerini kadife minderin içine sapladı. Yere ve oradan da yatağa bir sıçrayış, Herkül’ü Marie-Josephe’in yanma getirdi. Kızın parmaklarını kokladı, üzerinde yürüdü ve karnını ezdi. Kuştüyleri, pençelerini yumuşak birer baskıya ve belli belirsiz keskinlikte bir tırmalama sesine dönüştürüyordu. Sıcaklayıp ağırlaşarak kıvrıldı ve uyumaya devam etti.

“Kollarınızı örtünün altına sokun,” dedi Odelette, örtüyü daha yukarı çekmeye çalışarak.

“Hayır, uygun olmaz...”

“Saçmalık. Göğsünüzü üşütürseniz ölürsünüz.”

Odelette, örtüyü çenesinin altına kadar çekti. Marie-Josephe’in saçını yastıkların üzerine yaydı ve dolaşık tutamları taradı. “Saçlarınız iyice şekle sokulmadan artık dışarı çıkmamalısınız.”

“Yüksek başlık takmıştım.” Marie-Josephe esnedi. “Ama deniz canavarı ona vurunca çözüldü.” Ne söylediğini takip edememeye başladı. “Deniz canavarını görmelisin. Göreceksin de!”

Heyecanım uyumama izin verecek kadar yatışmadı daha, diye düşündü Marie-Josephe. Bir an sonra, Odelette, örülmüş ağır saçını omzunun üzerinden yanma koydu. Marie-Josephe çoktan uyuklamaya başlamış ve Odelette’in saçıyla işinin bittiğini hissetmemişti. Odelette mumu söndürdü.

Duman, havaya yanık mum yağı kokusuyla doldurdu. Karanlıkta bir gölge gibi, Odelette pencereye doğru gitti.

“Açık bırak,” dedi Marie-Josephe, yarı uykulu.

“Çok soğuk, Mile Marie.”

“Buna alışmamız lazım.”

Odelette yatağa girdi, Marie-Josephe’in yanında tatlı bir sıcaklıktı. Marie-Josephe onu kucakladı.

“Yeniden yanımda olduğun için öyle mutluyum ki.”

“Beni satabilirdiniz,” diye fısıldadı Odelette.

“Asla!” Marie-Josephe manastırdayken, köle sahibi olmaya neredeyse tövbe etmiş olduğunu Odelette’e itiraf etmedi. Tövbe *etmişti.* Konuşmalar onu ikna etmişti ve şimdi de ona rahatsızlık veren bir suçluluk duyuyordu. Zamanla, konuşmaların, kendisini Odelette’i özgür bırakmaya değil de satmaya ikna etmek için yapıldığını anlamıştı. Rahibeler, Odelette’in yeteneklerinin, manastırdaki işler için fazla zarif olduğunu düşünmüşler ve satışının getireceği parayı tercih etmişlerdi.

Onu özgür bırakmalıyım, diye düşündü Marie-Josephe. Ama onu şimdi özgür bırakırsam, genç ve bir başına, yanında hiçbir destekçisi olmadan dünyaya teslim etmiş olurum. Ben de onun gibiyim; ama o iyi bir ailenin ya da bir ağabeyin korumasını, Kral’ın desteğini almış değil. Ona yardımcı olacak tek şey, güzelliği.

“Seni asla satmam,” dedi yeniden. “Ya benim olursun ya da seni özgür bırakırım, ama asla bir başkasına ait olamazsın.”

Son derece karmaşık bir müzik parçası içeri süzüldü ve havayı kederle doldurdu.

“Ağlamayın, Mile Marie,” diye fısıldadı Odelette. Marie-Josephe’in yanaklarındaki yaşları sildi. “Şansımız döndü.”

Şarkıyı duyabiliyor musun, diye sordu Marie-Josephe. Soruyu sordum mu, diye merak etti Marie-Josephe. Yoksa sadece hayal mi ettim? Deniz canavarının şarkısını mı duyuyorum, yoksa onu da mı hayal ediyorum?

Ağır adımlarla yürüyen botların korkunç gürültüsü, takırdayan kılıçlar ve yüksek sesler Marie-Josephe'i uyandırdı. Bunun bir rüya olduğunu düşünmeyi denedi, ama farklı bir rüya görüyordu zaten. Herkül kapıya dik dik bakıyor, gözleri zayıf ışığı yansıtırken, kuyruğu sinirli bir biçimde seğiriyordu.

"Mile Marie?" Odelette ayılmış vaziyette oturdu.

"Uyumaya devam et, önemli bir şey olmadığına eminim."

Odelette merakla dışarı göz atarak örtülerin altına saklandı.

"Rahip de la Croix!"

Birisi Yves'in odasının kapısını yumrukladı.

Marie-Josephe yatak örtülerini savurup, giysi askısından Lorraine'in pelerinini kaptı. Koridorun kapısını açtı.

"Sessiz olun! Ağabeyimi uyandıracaksınız!"

Kral'ın Silahşorlarından ikisi, alçak ve dar koridoru kaplamışlardı; şapkalarının tüyleri tavana değiyor ve döndüklerinde kılıçlan ahşap çerçeveye çarpıyordu. Botlarındaki çamur, halının üzerine yığılmıştı. Meşalelerinin dumanı tavanı karartıyordu. Yanmış katran kokusu idrar, ter ve küf kokusunu bastırıyordu.

"Onu uyandırmak *zorundayız*, matmazel." Kısa boylu olan, Marie-Josephe'ten bir baş daha uzundu. "Deniz canavarı... çadır şeytanlarla dolu!" İçeride ve bir hanımefendinin yanında olduğundan, silahşor şapkasını çabucak çıkardı.

Yves'in kapısı açıldı. Uykulu vaziyette karşısındakilere dikkatle baktı, koyu renk saçlan dağınıktı, cüppesi yarıya kadar düğmelenmişti ve yamuk duruyordu.

"Şeytanlar mı? Saçma."

"Duyduk ama... deri kanatların çırpmasını."

"Kükürt kokusu aldık!" dedi uzun boylu silahşor.

"Deniz canavarının başında kim nöbet tutuyor?" Birbirlerine baktılar.

Yves öfkeyle söylendi, kapısını arkasından çarptı ve peşinde silahşorlarla koridordan aşağı koşar adım yürüdü.

“Mile Marie...” Marie-Josephe, Odelette’e sessiz olmasını işaret etti. Geride kaldı, böylece Yves ona gelmemesini em-redemeyecekti. Adamlar gözden kaybolduklarında, Marie-Josephe peşlerinden gitti.

Arka merdivenlerden aşağı, gizemli, ıssız ve karanlık şatonun içinden koştu. Majestelerinin hanesinin centilmenleri, yarısı yanmış mumları, çalıştıkları bölümlere ek ödenek olarak talep etmişlerdi. Marie-Josephe, XIV. Louis’nin göz kamaştırıcı ve büyüyen şatosunun merkezi olan XIII. Louis’nin küçük av köşkünde ellerini iyice uzatmış yönünü bulmaya çalışıyordu.

Lorraine’in pelerinine sarılarak terasa doğru koştu. Ay batmıştı, ancak yıldızlar biraz ışık yayıyorlardı. KraPm patika yolunu belirleyen ışıklar yanıp bitmişti. Çeşmeler sessizdiler. Marie-Josephe, süs havuzlarını geçerek soğuk çiyle nemlenmiş kaldırım taşları boyunca ve sonra Latona Çeşmesi’nin üzerindeki merdivenlerden aşağı koştu. Ötede, Yeşil Halı’nm üzerinde, silahşorların meşalesi dumanlı bir ışık birikintisi yayıyordu.

Gözünün köşesinde fark ettiği bir hareket ve tuhaf bir şekil onu irkiltti. Nefesini tutarak kısa bir an durdu.

Bir portakal ağacının beyaz çiçekleri titreyip karanlıkta parladılar. Portakalların olduğu el arabasını sürükleyen bahçıvanlar, Marie-Josephe’i başlarını eğerek selamlamak için patikadan çıktılar.

Elbette gece çalışmaları gerekiyor; Majesteleri bahçelerini her zaman mükemmel bir durumda görmelidir, diye düşünerek bahçıvanların selamını kabul etti.

Bahçıvanlar, el arabasını yeniden aldılar; tekerlekleri çakılın üzerinde çatırdadı. Majesteleri öğleden sonra yürüyüşüne çıktığında, canlı ağaçlar ve serada yetiştirilen çiçekleri onu karşılıyorlardı. Majestelerinin bakışları sadece güzelliğe dokunurdu.

Marie-Josephe, deniz canavarının çadırına koştu, tçerideki fener sönmüştü; dışarıdaki meşale sadece giriş perdesini ve altın güneşi aydınlatıyordu.

“Girmeden önce dua edin!” dedi onbaşı silahşor.

“Büyü bu!”

“Şeytan kovma demek istiyor.”

“Şeytan falan yok,” dedi Yves.

“Duyduk onu.”

“Kanatlarını çırparken.”

“Deri gibi kanatlar.”

Yves meşaleyi kaptı, perdeyi kenara savurdu ve çadırın

içine emin adımlarla girdi. Koşmaktan nefessiz kalan Marie-Josephe silahşorları geçti ve ağabeyini izledi.

Çadır bıraktıkları gibi görünüyordu; ekipmanların hepsi verindeydi, eriyen buz yavaşça tahta zemine damlıyor, kafes çeşmeyi çevreliyordu. Ölü balık ve koruyucu alkol kokusu havayı kaplamıştı. Marie-Josephe, muhafızların nahoş kokuları kükürt sanmış olabileceklerini düşündü.

O, şeytanlara inanırdı. Tanrıya ve meleklere inanırdı, peki İblis ya da şeytanlara neden inanmasmdı? Sonra şöyle düşündü; bu modern günlerde, şeytanlar dünyayı ziyaret etmeyi pek de tercih etmezlerdi. Öyle olsa dahi, neden Majestelerinin filini ya da Majestelerinin Habeş maymunlarını ziyaret etmek varken bir deniz canavarını ziyaret etsinlerdi ki?

Marie-Josephe, Majestelerinin hayvanat bahçesinde piknik yapan bir şeytanı düşünerek kıkırdadı.

Gülüşü, Yves’in dikkatini çekmesine neden oldu.

“Neye gülüyorsun?” dedi. “Yatakta olman lazımdı.”

“Keşke olsaydım,” dedi Marie-Josephe.

“Batıl inançlı budalalar,” diye mırıldandı Yves. “Şeytanlar, tabii ya.”

Meşalenin ışığı, cilalanmış döşeme tahtasına sıçramış sudan yansıdı.

“Yves...”

Islak bir iz, çeşmeden laboratuvar ekipmanlarına doğru gidiyordu. Kafesin kapısı açıktı..

Yves küfretti ve inceleme masasına doğru seğirtti. Marie-Josephe kafesin içine koştu.

Deniz canavarı, saçları omuzlarının etrafına saçılmış olarak platformdan birkaç kulaç uzakta yüzüyordu. Bir kedininkiler kadar tekinsiz gözleri,

meşale ışığını yansıtıyordu. Tuhaf bir biçimde, usulca mırıldandı.

“Yves, o burada, güvende, her şey yolunda.”

“Orada kal. Kırılmış camlar var. Çıplak ayakla mısın?”

“Sen öyle misin?”

Cam parçaları, Yves onları süpürüp bir kenara yığdıkça keskin sesler çıkıyordu.

“Ayaklarım kösele gibi; kalyondayken hiç ayakkabı giymedik.”

Meşaleyi suyun üzerine doğru tutarak, kafesin içindeki Marie-Josephe’in yanına gitti. Bir kıvılcım düştü ve cızırdadı. Deniz canavarı kıvılcıma tükürdü, sinirli bir biçimde ıslık çaldı ve daldı.

“Buradan kayarak gitmiş. Basamakları tırmanmış! Karada ilerleyebildiğim düşünmemiştim. Küçük bir şişeyi devirmiş, çeşmeye geri kaçmış... Kapıyı aralık bırakmış olmalıyım.” “Onu kontrol etmiştin,” dedi Marie-Josephe. “Kapının mandalını taktın sonra da tıkırdattın.”

Omuz silkti. “Olmamış demek ki. Yarın zincir takacağım.” Yves aniden oturdu. Başı yere eğik, saçları karmakarışık siyah bukleler halinde sarkarken öylece yere çöküverdi. Marie-Josephe, düşmeden önce meşaleyi yakaladı. Endişeli bir halde ağabeyinin yanına oturdu ve kolunu omzuna koydu.

Yves onun elini okşadı. “Sadece yorgunum,” dedi.

“Çok çalışıyorsun,” dedi Marie-Josephe. “Sana yardım etmeme izin ver.”

“Bu uygun olmaz.”

“İkimiz de çocukken, çok iyi bir yardımcıydım - şimdi de bir farkım yok.”

Reddedeceğinden endişe ediyordu, bu da bu işin sonu olurdu. Ağabeyimi artık tanıyamıyorum, diye düşündü dertlenerek. Artık ne söyleyeceğini, ne yapacağını, kendisi bilmeden önce kestiremiyorum.

Yves başını kaldırdı, kaşlarını çattı, tereddüt etti. “Matmazele olan sorumlulukların ne olacak?”

Marie-Josephe kıkırdadı. “Mile d’Armagnac daha önce davranıp kapmamışsa, bazen onun mendilini tutuyorum. Orada olmadığımı fark etmez bile. Bana ihtiyacın olduğunu söylemem yeterli; çalışmanla Kral’ı memnun etmek için...”

Kaşları düzeldi. “Yardımına minnettar olurum. Kolay tiksinen birisine dönüşmedin değil mi?”

“Kolay tiksinen mi?” Marie-Josephe güldü.

“incelemeyi belgelendirecek misin?”

“Daha çok sevdiğim bir şey yok.”

‘İnceleme zamanımı alacak. Canlı deniz canavarının sorumluluğunu alır mısın? Onu beslemek...”

“Evet. Onu ehlileştireceğim de.”

“Onu yemek yemeye ikna etmek için bütün hünerini kullanman gerekecek.” Güzel gülümsemesi, Yves’in yüzündeki yorgunluğu sildi. “Başarılı olacağına eminim. Canlılarla her zaman benden daha iyi anlaştın.”

Hayatının, çalışmalarının yeniden bir parçası olmaktan keyif alan Marie-Josephe onu yanağından öptü.

Yves, esneyerek zorlukla ayağa kalktı. “Uyumak için hâlâ biraz zaman var.” Gülümsemesi çarpıldı. “Cizvitler dahi erken kalkmakla aramı bulamadı.”

“O görevi de ben üstlenirim,” dedi Marie-Josephe. “Kral’m yanında hazır bulunman için seni zamanında uyandıracağım.” “Bana büyük bir iyilik yapmış olursun,” dedi Yves. Marie-Josephe’i kafesten dışarı çıkardı, kapıyı kapattı ve o akşam daha önce yaptığı gibi mandalı takıp, tıkırdattı.

“Ah!” Marie-Josephe ayağının altındaki soğuk ve yapışkan bir şeyden geri zıpladı.

“Nedir o - cama mı bastın?”

Ölü bir balığı eline aldı.

“Senin deniz canavarı balık sevmiyor.”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Marie-Josephe, Versailles'ın şafak sessizliği çökmüş bahçelerinin içinden yürüdü. İlk ışıkla birlikte bahçıvanlar ortadan kaybolmuşlardı, ancak saray mensuplan hâlâ uyuyorlardı ve ziyaretçiler henüz gelmemişlerdi. Çiçeklerle çevrili, portakalın güzel kokusunun buğusuyla dolu güzelliğin içinde yalnızdı.

Gününü planlayarak, Yeşil Halı'dan Apollo'ya doğru seri adımlar attı. Deniz canavarım besleyecekti; sonra Yves'i uyandırmak, oruçlarını ekmek ve çikolatayla bozmak için şatoya dönecek hayli zamanı olacaktı. Yves, Majestelerinin uyanışında hazır bulunacaktı. Marie-Josephe ona eşlik edemezdi çünkü kadınlar *grand lever'ye*[1] katılmazlardı. Bunun yerine, diğer hanımlar ve en az gözde olan erkeklerle, muhafız odasında onu bekleyecekti, sonra da ekmek ve şarap Ayini alayına katılacaktı.

Sabah onu keyiflendirdi. Dünya onu keyiflendirdi. Yoldan aşağı küçük bir taşı tekmelediğinde, kalemimin birkaç darbesi ve biraz hesaplamayla taşın hareketini, havalanmasını ve düşüşünü tarif edebilirim, diye düşündü. Onun, sonraki ve bir sonraki taş üzerindeki etkisini öngörebilirim. M. Newton'un keşifleri, dilediğim her şeyi, hatta yıldız ve gezegenlerin gelecekteki yörüngelerini dahi tanımlamama izin veriyor. Artık manastırda da olmadığıma göre, kimse yapacaklarımı yasaklayamayacak.

Hafif bir rüzgâr, saksılara dikilmiş portakal ağaçlarının yapraklarını hışırdattı. Marie-Josephe, düzensiz hareketi nasıl öngörebileceğini düşündü; cevabı o an için bulamasa da, biraz zaman ve değerlendirmeyle keşfedebileceğine emin oldu.

M. Newton böylesi basit bir sorunu çözmüş olmalıdır, diye düşündü. Ona yeniden yazmaya cesaret edebilir miyim? Benimle bir kez iletişim kurma lütfunda bulunmuş ve ben onu yanıtlayamamışken, yeniden cevap vermeye tenezzül eder mi? Keşke mektubunda ne yazdığını görmüş olsaydım.

Versailles Şatosu alçak bir tepenin üzerindeydi; Yeşil Halı aşağı, deniz canavarının çadırına doğru uzanıyordu.

Dün geceye göre ne kadar da rahat bir yürüyüş! diye düşündü. Binici giysisi üzerindeydi, bununla yürümek saray elbisesiyle olduğundan çok

daha pratik ve kolaydı.

Laboratuvar çadırına yaklaşırken, yarım düzine ağır yük arabası Kraliçe Yolu boyunca, çeşmeye doğru gürültüyle ilerliyorlardı. Fıçılar arabaları çökertiyordu.

Kont Lucien, gri Arap atıyla yük arabalarını geçerek eşkin gitti. Atılgan at, toynaklarıyla çakılları etrafa saçtı, gösterişli siyah kuyruğunu kamçı gibi şaklattı ve çadırın yanında durdu. Kont Lucien, Marie-Josephe'i bastonuyla selamladı. Kontrolü altındaki işçiler çadırın kenarlarını kaldırdılar ve sürücüler yük arabalarını sıraladılar.

Marie-Josephe çadıra girdi, kafesin kapısının mandalını

kaldırdı ve acele etti. Çeşmenin kenanndan dolaşarak deniz canavarını aradı.

Yaratığın uzun, koyu renk saçları ve yanardöner, kösele gibi kuyrukları, Apollo'nun şafak atlarının toynakları altında parıldadı.

"Deniz canavarı!"

Yaratık, kuyruklarıyla fiske vurarak kendini heykelin altında daha derine itti. Marie-Josephe bir balık aldı ve sonra bunun iyi bir fikir olmadığına karar verdi. Sepetin etrafındaki buz erimişti ve ölü şeyler kötü kokuyorlardı.

"Uşak!"

Perçemlerini kenara çekip bakışlarını yerde tutan uşak, deniz canavarının aksine koşarak geldi.

"Evet, matmazel?"

"Şu kokmuş şeylerden kurtulun. Taze balıklar nerede? Peki ya yeni buz?"

"Mutfaktan geliyorlar, matmazel, işte oradalar." İşaret etti. Birkaç adam yaklaştı; bir tanesinde hasır bir sepet vardı, diğer ikisi buz dolu fıçıları itiyorlardı.

"Güzel. Teşekkür ederim."

Başıyla kısa bir selam verdi ve ellerini çabuk tutmaları için diğerlerinin yanma koştu. Kafesin içine bir sepet dolusu balık yerleştirdiler, ardından

Yves'in numunesi üzerine kürekle taze buz boşaltmaya gittiler.

Marie-Josephe, çeşmenin kenanndan platforma kadar koştu. Deniz canavarı ikinci bir kez kaçmayı denememişti, döşeme tahtası kuruydu.

Korkmuş olmalı, diye düşündü Marie-Josephe içini çekerek. Ürkmüş hayvanları eğitmek zordur.

Herkül'ü çağırırken yatak örtülerine yaptığı gibi, suyun yüzeyine tek eliyle hafifçe birkaç kez vurarak su sıçrattı.

"Gel, deniz canavarı. Buraya gel."

Deniz canavan, onu şafak arabasının altından izliyordu.

Marie-Josephe, suya doğru bir balık salladı. Deniz canavarı başını kaldırdı, ağzını açtı ve dilinin üzerinden suyun akmasına izin verdi.

"Evet, akıllı deniz canavarı. Gel, sana balık vereceğim." Deniz canavarı, sesli bir biçimde suyu havuza tükürdü. "Yemeye ikna edebiliyor musunuz?"

İrkilen Marie-Josephe döndü. "Kont Lucien! Ben sizi... Demek istediğim, düşündüm ki..."

Deniz canavarına bakarak çeşmenin kenarında duruyordu. Marie-Josephe, onun yaklaştığını duymamıştı. İlgisiz bakışını Marie-Josephe'e yöneltti.

"Bıyığım olmadan beni tanımadınız mı?" diye sordu Kont Lucien.

O kadar tatsız bir tonla konuşuyordu ki Marie-Josephe gülmeye korktu, şakasını yanlış yorumlama ihtimalinden korktu.

Zarif bıyığını tıraş etmişti. Belki de birisi ona, saray mensuplarının bu günlerde sadece askeri harekâtlar sırasında bıyık bıraktıklarını ve Versailles'a döndüklerinde Majesteleri gibi sakalsız ve bıyıksız olmak için onları tıraş ettiklerini söylemişti. Resmi olmayan bol fularını uygun dantel ve kurdelelerle, arkada toplanmış askeri perukasını da modern tarzda bir perukayla değiştirmişti. Bukleleri, altın işlemeli mavi ceketinin omuzlarına dalga dalga dökülüyordu. Diğer saray mensuplarının birçoğu Kralmki gibi siyah peruka takıyorlardı, ancak Kont Lucien'inki kumraldı. Bu renk, açık ten rengini ve uçuk gri gözlerini olduklarından güzel gösteriyordu.

“Sizi tanıdım,” dedi Marie-Josephe resmi bir biçimde. “Ama siz Kral’m işleriyle meşgul olduğunuzdan, sizinle konuşmayı beklemiyordum. ”

“Deniz canavan Kral’ın işidir, Mile de la Croix,” dedi. “Sorumluluğu ağabeyinizde...”

“Ağabeyim ölü numune üzerinde çalışırken, sorumluluğu bende, efendim.”

“Bu durumda, beni sık sık gördüğünüzde şaşırmayın. Hayvanı beslenmeye ikna edebildiniz mi?”

“Öyle olacağını umuyorum.”

“Ağabeyiniz onu zorla beslemişti.”

“Elimden yedirecek kadar onu ehlileştirebileceğime eminim.”

“Deniz canavarının ehlileştirilmesine gerek yok. Majesteleri onun sadece besili olmasını istiyor.”

Başını eğerek selam verdi, çeşmenin alçak kenarından bir çocuk gibi yalpalayarak indi ve bastonuna dayanarak yanından ayrıldı.

Çeşmenin diğer tarafında, sürücülerden biri yük arabasını kafese doğru geri geri yaklaştırdı. İşçiler, fıçılan yük arabasının zemininden aşağı yuvarladılar. Yuvarlanan fıçılar gümbürdediler. Bahçıvanlardan biri aniden ortaya çıktı ve yük arabasının izlerini çakılın üzerinden tırmıklayarak sildi.

İşçilerden biri, balyozunu fıçının üst tarafına vurdu ve tahtayı içeri doğru kırdı. Deniz suyu havuzun içine fışkırdı.

Diğer yük arabalarındaki işçiler daha çok fıçı kırdıkça, okyanusun serin kokusu havaya yayıldı. Küçük dalgalar ve köpükler, çeşmenin yüzeyini bulandırdı.

Deniz canavarı, güçlü kuyruklarının bir vuruşuyla vücudunu yukarı doğru itti. Sular açık ağzından saçıldı, koyu renk saçlarından damladı ve vücudundan aşağı aktı. Saçının dolaşmış bir buklesi, açık yeşile dönmüştü.

Bu solmuş renk için endişelenmem gerekir mi, diye merak etti Marie-Josephe. Hastalık işareti olabilir mi?

Deniz canavarı ahenkli bir çığlık attı ve başını suyun altına daldırdı.

Neredeyse geride hiç dalga bırakmadan havuzun içine daldı. Yüzeye çıktığında canlı bir balık, bir gümüş balığı dişlerinin arasında çırpınıyordu. Deniz canavarı, balığı havaya savurdu ve ağzının içinde yakaladı. Balığın kuyruğu, deniz canavarının dudakları arasında seğiriyordu. Deniz canavarı yutkundu. Balık ortadan kayboldu.

“Canlı balık!” dedi Marie-Josephe. “Canlı balık istiyor!"

Deniz canavan yeniden daldı ve yük arabalarına, taze deniz suyuna doğru hızlıca yüzdü. Kafes onu durdurduğunda, demir çubukları yakaladı ve sarstı. Demir tangırdadı ve çarpışan mızraklar gibi ses çıkardı. Deniz canavarı çığlık attı ve kollarını demir çubukların arasına sokarak sürücünün ayak bileğini yakaladı.

“Defol, seni şeytan!” Sürücü, şaşkın ve korkmuş vaziyette geriye doğru sendeledi. Bir fıçının üzerine düştü. Fıçı yuvarlandı, döndü ve kafese çarparak parçalara ayrıldı. Fıçı tahtaları ve demir çemberler havuzun içine yağdı. Deniz canavarı yeniden çığlık attı ve titreyip tangırdayana dek demir çubukları salladı.

Dehşete düşen sürücü, kırbacını kaptı. Kırbacın ucu, havada, deniz canavarının ellerinin yakınında şakladı.

“Seni lanetli şeytan!” Kırbacın ucu yeniden şakladı.

Deniz canavarı dehşet içinde çığlık attı ve suyun altına dalarak uzaklaştı.

“Dur!”

Marie-Josephe, kafesten dışarı, çeşmenin kenarından sürücüye doğru koştu. Dev yük atları, ayaklarını sertçe yere vurarak homurdandılar.

“Dur!” Marie-Josephe yeniden bağırdı. Deniz canavarı feryat etti ve tiz bir ses çıkardı.

Panik ve öfkeyle davranan sürücü, kırbacın ucunu yeniden şaklatacakmış, Marie-Josephe’i kırbaçlayacakmış gibi elini kaldırdı. Hayretinden korkuyu hissedemeyen Marie-Josephe donup kaldı.

Kont Lucien’in abanoz bastonu, sürücünün bileğini yuka-nda yakalayarak darbeyi durdurdu. Büyük adam, kendisini durduranın kaba

kuvvetten ziyade engelleyici bir temas olduğunu anlayamayacak kadar kendinden geçerek bastonu itti.

“Sürücü!” dedi Kont Lucien.

Sürücü, yapmaya ramak kaldığı şeyin, *yapmış* olduğu şeyin farkına vardı.

Kont Lucien bastonunu indirdi ve yeniden eyerine oturdu. Gri Arap atı hareketsiz duruyordu; sadece binicisine döndürdüğü, sürücüye ve deniz canavarının sızlanma ve şakımalarına doğru savurduğu kulakları hareket ediyordu.

“Majestelerinin deniz canavarı, Mile de la Croix’nm sorumluluğunda,” dedi Kont Lucien.

“Efendim, ben... matmazel, affedin...” Korku ve pişmanlık içinde, sürücü kırbacı yere savurdu.

“Çekilebilirsin.” Kont Lucien’in ses tonu, ne demek istediğini açık ediyordu: Sürücü dönmeyecekti.

Sürücü, Kont Lucien’den yanm boy daha uzun ve üç kat daha şişmandı; belindeki bıçak, Kont’un kamasının uzunluğunu geçiyordu.

Endamın bir önemi yoktu. Cezası çok daha ağır olabilirdi ve sürücü kaçmadan önce silahşorlar gelmiş olsalardı, öyle de olurdu. Sürücü, dizginleri kaptı ve atlarına sövdü. İleri fırladılar. Yük arabası gümbürdedi. Bahçıvan, izleri silmek için yeniden dışarı koştu.

“Kont Lucien...” Nefesi kesilmiş ve dizleri titrer bir halde, Marie-Josephe söyleyecek bir şey bulamadı.

“Bundan sonra rahatsız edilmeyeceksiniz.”

Marie-Josephe’e başını salladı. Atıyla uzaklaşırken, öne eğildi, bastonuyla kırbacı yakaladı, gevşek bir halka halinde doladı ve eyerinin topuzuna yerleştirdi.

Silahşorlar nefes nefese Marie-Josephe’in yanma geldiler.

“Neler oldu, matmazel?” diye sordu teğmen.

“Gördüğünüz gibi,” dedi Marie-Josephe, kırılmış fıçıyı, saçılmış suları göstererek. “Bir kaza.”

Şatoya giden Lucien, gri Arap atı Zelis'i ahırların orada güvenli bir biçimde sağ salim tımarcısına teslim etti, sonra da zemin kattan birinci kattaki kraliyet katma olan basamakları çıktı. Portakal çiçekleri havaya güzel bir koku yayıyordu.

Bütün ihtişamına rağmen Versailles Şatosu, bataklığın üze-

rine kurulmuş, yazları sıcak ve havasız, kışlan dumanlı ve soğuk, tuhaf ve kaba bir meskendi. Fransa'nın Kralı, ihtişamının bedelini rahatlığından fedakârlık ederek ödüyordu.

Silahşorlar onu, başlarını eğerek selamladılar ve kenara çekildiler; Lucien, Majestelerinin yatak odasının arkasındaki koridora elini kolunu sallayarak geçti. Majesteleri sadece oğullarının ve birkaç seçkin asilzadenin özel girişi kullanmalarına izin veriyordu.

Uşak, özel kapıyı açtı. Lucien girdi ve yatağın başucundaki yerine, perdeli yatağı Kralın uyanışını izlemeye gelen sıradan kimselerden ayıran altın rengi parmaklıkların arkasına, geçti.

Sessizlik, soğuk ve loş olan resmi yatak odasını kaplamıştı. Beyaz ipek ve altın rengi ipliklerden yapılmış goblenler, sonbahar şafağı gibi parıldıyorlardı. Beyaz tüyler, yatağın tepesini örtüyordu.

Lucien, Mösyö ile Monsenyörü ve torunları başını eğerek selamladı. Lorraine'in selamına karşılık verdi. Abartısız bir nezaketle, başhekim M. Fagon ve başcerrah M. Felix'in selamlarını kabul etti.

Saat sekizi vurdu. Hizmetçiler, pencere perdelerini açarak odayı doğudan gelen gün ışığı ve açık pencerelerden gelen serin havayla doldurdular. Gün ışığı, goblenleri ve brokar yatak perdelerini iki misli parlattı, altın rengi parke zeminde parıldadı, mükemmel resimlerle aynaları aydınlattı ve Krala uykusunda göz kulak olan kabartmalı Fransa resmini öne çıkardı.

Lucien ve Lorraine, Kralın sayvanlı ve dört direkli karyolasının goblenlerini kenara çektiler. Başoda hizmetçisi Krala eğilerek fısıldadı, "Efendim, zaman geldi."

Elbette Kral çoktan uyanmıştı. Her zaman muhteşem görünürdü; sıradan bir ölümlü gibi burnunu çekerek, kaşınıp uykulu gözlerini ovuşturarak olduğu gibi kalkmak kabul edilebilir değildi. Nadiren kendi yatağında

uyurdu ve Mme de Maintenon asla Kralın resmi yatak odasında uyumazdı. Majestelerinin âcleti, Mme de Maintenon'un odasında uyumak ve sabah törenleri için kendi yatağına dönmekti.

Majesteleri, Mösyö'nün gereksiz yardımıyla oturdu.

"Günaydın, sevgili kardeşim," dedi Louis. "Uyandım."

"Günaydın, efendim," diye cevap verdi Mösyö. "Sizi bu sabah bu kadar iyi görmekten memnun oldum."

Mösyö, ağabeyine bir fincan çikolata uzattı. Kral'm iştahı yerindeydi, ancak sabahları asla yemezdi. Uzak mutfaklardan getirilen fincanındaki sıvı soğuktu ve katılaşmıştı; Versailles Şatosu'nda yemek, sofraya asla sıcak ulaşmazdı.

Majesteleri, rahatlıktansa ihtişamı yeğliyordu; soyluları gözünün önünde ve kontrolü altında tutabilmek için, mahremiyetini feda etmişti. Soylular sınıfının her bir üyesi potansiyel birer düşmandı, zira amcasının kışkırtmasıyla çıkan iç savaş süresince her şeyi çok iyi öğrenmişti. Lucien, saraydaki konumunun bir kısmını, babasının Majestelerine olan sarsılmaz politik sadakati sayesinde edinmişti.

Orta yaşlarıma gelip de babam gibi sakat halimle Barenton'a çekildiğimde, benzer bir onuru talep edebilmeyi umuyor ve bekliyorum, diye düşündü Lucien.

Lucien, yatak örtülerini kenara çekti. Mösyö, yataktan çıkmasına yardım etmek için elini Majestelerine uzattı. Majesteleri, Mösyö'nün yardımını kabul etti. Gecelik ve kısa peruka giyinmiş olarak, îlk Girişteki ayrıcalıklı saray mensuplarının huzurunda, büyük yatağının parmaklıklarından aşağı adım attı.

Lorraine, Majestelerine sabahlığını tuttu.

Teşrifatçı, ilk odanın kapısında asasını yere vurdu.

"Majesteleri uyandı."

Majestelerinin papazı, yatağının başucunda diz çöken Kral'm yanma gitti. Saray mensupları, dedikodu yaparak Kral'ın dua edişini izlediler.

Lucien, Mösyö, Lorraine, doktor ve cerrah, Majestelerine tuvalet sandalyesine kadar eşlik ettiler. Lucien, rahatsızlığının nüksettiğine dair

herhangi bir belirti olup olmadığını görmek için Majestelerini dikkatle izledi. Ameliyattan bu yana sabah abdestleri, şükürler olsun ki, Majestelerine büyük acılar vermeyi bırakmıştı. Lucien, hükümdarının hayatı için endişe etmişti. Rahatsızlığını nadiren itiraf eden Louis, acıya dayanıklıydı. Ancak, hasta olduğu yıl boyunca, vücudu kendisine insafsızca işkence etmişti.

Cerrah da o kadar merhametsizce davranmıştı ki.

Fagon ve Felix, Majestelerinin anal çıbanını iyileştirmişlerdi; Lucien bunu kabul ediyordu. Cerrah, tedaviyi çok sayıda köylü ve hükümlü üzerinde denemişti. Birçoğunu öldürmüş ve onları şafak vakti gömmüştü. Çanların çalınmasını yasaklamıştı, böylece başarısızlıklardan kimsenin haberi olmayacaktı.

Birkaçını da kurtardı, hakkını vermem lazım, diye düşündü Lucien. Kral'ı bize geri getirdi. Majesteleri ölür ve Monsen-yör hükmederse neler olur...

Majestelerinin, Monsenyör gibi önemsiz bir varisi nasıl ortaya çıkardığı sorgulanacak bir sır değildi.

Lucien, Kralının dayanıklılığıyla avunuyordu. Majesteleri yaşlı bir adamdı, ancak sağlığına kavuşmuş yaşlı bir adam.

Mösyö, Majestelerine bir kâse şarap ruhu takdim etti. Majesteleri parmaklarını batırdı. Lucien ona havlusunu getirdi. Majesteleri ellerini sildi.

Fagon, her gün yaptığı gibi Kral'ı muayene etti. "Majestelerinin sağlığı mükemmel." Fagon, saray mensuplarının duyacakları kadar yüksek sesle konuştu. Onlar da takdir mırıltılarıyla karşılık verdiler. "Majesteleri dilerse, bugün Majestelerini tıraş edeceğim."

"Koltuklarım kabardı, M. Fagon," dedi Louis. "En son ne zaman birisinin çenesini tıraş ettiniz?"

"Çırakken, Efendimiz, ama usturamı hep keskin tuttum." Kraliyet berberi, özellikle bugün yerinden edilmesinin yarattığı hayal kırıklığını saklayarak kenara çekildi. Doktor Fagon, Majestelerinin yüzünü tıraş etti. Majestelerinin küçük sabah perukasını çıkardı ve gerçek saçından geriye kalanları hatasız hareketlerle tıraş etti.

“Mükemmel iş çıkarıyorsunuz, bayım. Belki de doktorlukta harcanıyorsunuz.”

Fagon gücendiyse bile tepkisini gizledi.

“Bütün hünerlerim daima Majestelerinin hizmetindedir.” Uyanış töreni ilerledikçe, teşrifatçı, Majestelerinin yatak odasına birbirini izleyen saray mensubu gruplarının girmesine izin verdi. Beşinci Girişe varıldığında, Lucien, Rahip de la Croix’nın, Majestelerinin davetini umursamadığını memnuniyetsizlikle fark etti.

Böylesi bir onuru reddetmek kim için olsa korkunçtur, diye düşündü Lucien. Bir Cizvitin böyle yapması ise hayli tuhaf.

Mösyö, Majestelerinin geceliğini çıkardı ve ona gömleğini verdi. Gömleğin boğazı ve kol ağızları dantelliydi. Uzun çorapları en kaliteli beyaz Fransız ipeğinden, bilekten büzgülü pantolonu ise siyah satendendi. Kılıcının kını, incilerle kaplıydı ve kılıç kayışının karmaşık bir tasarımı vardı. Uzun ceketi, zambak işlemeleriyle kaplıydı. Giysilerinin kumaşı, doğrudan en kaliteli Fransız fabrikalarından geliyordu ve özellikle bugün için üretilmişlerdi: çünkü bugün, kumaş ve dantelleri ile deri ve tasarımları modanın zirvesiymiş gibi davranan İtalyanları etkileme günüydü.

Mösyö, ağabeyinin önünde diz çöktü ve yüksek topuklu ayakkabılarını giymesine yardım etti. Majesteleri artık, hükümdarlığının başlarında olduğu gibi, alev ve gün ışığı renklerinde giyinmese de önemli devlet günlerinde kırmızı ayakkabı giyme alışkanlığını devam ettiriyordu. Altın rengi ağır tokalar elmas kaplıydı. Yüksek topuklar, Majestelerini bir buçuk metreden daha yükseğe kaldırıyordu.

Uşaklardan biri kısa bir merdiven getirdi; Lucien buna çıktı. Kraliyet perukaları hazırlayıcısı ona Kralın şık, aslan yelesi gibi parlak ve siyah insan saçından yapılma yeni perukasını verdi. Lucien bunu Kralın başına yerleştirdi ve uzun, mükcm-

mel bukleleri omuzlarının üzerinde düzeltti. Peruka, Kral’ın endamına yedi santim daha ekledi. Paris’e yakın bir yerde, köylü bir kız saçını feda ederek babasına bir yıllık maaş kazandırmıştı.

Büyük Veliaht Monsenyör, Majestelerin şapkasını uzattı. Beyaz devekuşu tüyleri, sabah ışığında parladılar.

Bir beğeni mırıldanması, parmaklıkların arkasındaki saray mensuplan arasında dalgalandı; hep birlikte Krallarına reverans yaptılar.

Kral, ailesini ve maiyetinin en ayrıcalıklı üyelerini günü karşılamaları için azat etti.

İşçiler söylendiler, ancak Marie-Josephe onları son birkaç fıçıdaki deniz suyunu süzmeye ikna etti. Yosun parçaları ve birkaç deniz salyangozuyla birlikte, elekte yarım düzine canlı balık da ortaya çıktı.

“Suyu doğrudan çeşmeye boşaltın, matmazel,” dedi teğmen silahşor. “Şeytan, diğerini yakaladığı gibi bu balıkları da yakalar.”

“Yemeğini alması için bana yaklaşması gerekli,” dedi Marie-Josephe.

Silahşor yüzünü buruşturdu. “Parmaklarınıza dikkat edin,” dedi.

“Beni geçen gece ısırabilirdi,” dedi Marie-Josephe. “Beni boğabilirdi. Yeterince güvendeyim.”

“Söz konusu şeytanlar olunca, asla bilemezsiniz,” dedi, şeytanlarla kayda değer bir deneyimi varmışçasına.

“Bana daha fazla canlı balık getirebilir misiniz?” diye sordu Marie-Josephe işçilerden birine.

“Canlı balık bulmak kolay değil, matmazel.” Elini seyrek, kahverengi saçları arasında gezdirdi.

“Canlı balık getirirseniz, Kont Lucien size iyi bir ödeme yapacak.”

“Getirmezseniz de kırbaçlanacaksınız.” Alnına terli bir 76

eşarp bağlı esmer, genç bir işçi, arkadaşına güldü. “Georges’un kırbacıyla.”

“Bunu asla yapmaz!” diye haykırdı Marie-Josephe. Ancak sonra, birisinin Majestelerine hakaret ettiğini düşünürse, pekâlâ yapar, diye düşündü.

“Kaç tane canlı balık istiyorsunuz, matmazel? Bir de ... ne kadar ödeyeceksiniz?”

“Akşam yemeğinde yiyeceğiniz kadar getirin bana. Sadece balık yiyecekmişsiniz ve sadece akşam yemeği yiyecekmişsiniz gibi.”

İşçiler, kırık fıçının son tahtalannı da sudan çıkardılar ve yük arabasının içine attılar. Takırtı, ötede, Apollo’nun yunuslarından birinin altındaki deniz canavarını korkuttu. İşçiler şapkalarına dokundular, yük arabalarına bindiler ve uzaklaştılar.

Birkaç bahçıvan, yoldaki yük arabası ve toynak izlerini tırmıkla düzeltmek, at gübresi parçalannı temizlemek ve saksıdaki çiçekler ile ağaçları düzgün sıralar halinde bırakıp solmuş çiçekleri beraberlerinde götürerek yeniden ortadan kaybolmak üzere aceleyle geldiler.

Silahşorlar, çadırın kenarlarını indirdiler ve Marie-Josephe’i içeride deniz canavarıyla yalnız bıraktılar. Marie-Josephe, çadırın tepesinden ve kenarlarından içeri giren ipeksi gün ışığının sessizliğinde tek başına oturdu. Suyun altındaki deniz canavarı kendini daha yakma sürükledi,

Marie-Josephe canlı balıklara tereddütle baktı. Seğirip kıpırdıyorlardı. Onları en kısa zamanda deniz canavarına kendisi yedirmezse, çeşmeye boşaltabilirdi. Yoksa ölürlerdi. İşlemeli kadife elbisesinin kolunu dirseğinin üzerine kıvırdı, kavanozun içine uzandı ve balıklardan birini yakaladı.

Kıpır kıpır balığı sıkıca tutan Marie-Josephe diz çöktü ve balığı suyun içinde salladı.

“Gel, deniz canavarı.”

Deniz canavarı ileri atıldı, ancak hızlıca başka yöne döndü. Maric-Josfcphe’in bileğinin etrafında küçük dalgalar oluştu. “Buraya gel, deniz canavarı. Gel de güzel bir balık al.” Deniz canavarı, basamaklardan birkaç kol boyu uzakta ileri geri yüzdü.

“Lütfen, deniz canavarı,” dedi. “Yemek *zonındasm*.”

Canlı balık kuvvetsizce kıvrandı. Marie-Josephe elini açtı. Deniz canavarı, o kadar yakına sıçradı ki tırnakları Marie-Josephe’in parmaklarına dokundu. Marie-Josephe, sevinçle nefesini tuttu. Yaratık balığı yakaladı ve ağzının içine tıkıştırdı.

“Güzel deniz canavarı!” Büyülenmiş halde Marie-Josephe başka bir balık yakaladı. “Akıllı deniz canavarı!”

Kendi cesaretinden ürken deniz canavarı, şafak atlarının toynakları altına sığınmak için Apollo’ya doğru kaçtı.

Apollo, zamanı geciktirmek için yanlış yöne sürüyordur belki de, diye düşündü Marie-Josephe. Belki de güneşin aksi yönünde sürse, zaman geriye gidecek ve hepimiz sonsuza dek yaşayacağız.

Omzunun üzerinden, yarı saydam çadır duvarında parıldayan güneşin kızıl ışıklarına baktı.

Nefesini tuttu. Güneş tepedeydi, beklediğinden daha yüksekte. Balığı havuza fırlattı, basamaklardan yukarı koştu ve kafesten çıktı, kapıyı çarpıp kapattı ve aceleyle dışarı fırladı.

Kont Lucien yanımdan ne zaman ayrıldı, diye merak etti. Birkaç dakika önceydi, değil mi?

Yeşil Halı'dan yukarı, şatoya koşarken kendini çok geç kalmadığına ikna etmeye çalıştı.

Yatağının boş olacağını, gitmiş olacağını, Odelette'in onu uyandırmış olacağını umarak Yves'in odasına daldı. Ancak Yves, karanlık odasında hafifçe horlayarak yatıyordu.

“Yves, sevgili ağabeyim, uyan, lütfen, çok özür dilerim...” “Ne?” diye mırıldandı. “Ne oldu, ne var?” Kıvırcık koyu renk saçları dört bir tarafa fırlamış vaziyette doğruldu. “Saat yedi oldu mu?”

“Saat en az sekiz buçuk; çok üzgünüm, deniz canavarını

beslemeye gittim, zamanı unuttum.”

Üzgün ifadesi ve sessizliğindense, öfkesine katlanmak daha kolay olurdu.

“Çok üzgünüm,” dedi yeniden.

“Önemliydi,” dedi Yves.

Marie-Josephe başını eğdi. Hatası, kendini yetişkin bir kadından ziyade sorumsuz bir çocuk gibi hissetmesine neden olmuştu ve bahanesi ya da savunması yoktu.

“Biliyorum,” diye fısıldadı Marie-Josephe.

Sessizlik ona ağır geldi.

“Odelette nerede?”

“Benim yerime Matmazel’in yanında hazır bulunması için gönderdim onu,” dedi Marie-Josephe. “Senin uyandırılman gerektiğini kesinlikle bilmiyordu! Hepsi benim suçum, benim sorumluluğum.”

Yves kolunu, Marie-Josephe’in omzuna sardı.

“Dert etme,” dedi sesindeki zoraki neşeyle. Yaşlı bir adamın yataktan kalkıp lazımlığını kullanmasını izlemek için şafakta kalkmaktansa, uyumayı tercih ederim.”

Marie-Josephe gülmeye çalıştı, ancak bunun yerine gözyaşlarını tutabilmek için dudağını ısırdı.

“Orada olmadığımı kimse fark etmeyecektir,” dedi Yves içtenlikle. “Deniz canavarı beslendi mi?”

“Biraz balık yedi,” dedi Marie-Josephe dertli bir halde.

“Bu harika!” diye haykırdı Yves. “Kralın takdirini almak için daha da önemli. Başaracağını biliyordum.”

“Bana o kadar iyi davranıyorsun ki,” dedi Marie-Josephe. “Hatama öfkelenmeden katlanıyorsun, bunu bir başarıymış gibi gösteriyorsun!”

“Bunun hakkında daha fazla düşünme,” dedi. “Şimdi bırak da münasip şekilde giyineyim.”

Marie-Josephe onu yanağından öptü. Yatak odalarını birleştiren giyinme odasından geçerken, Yves seslendi, “Kız kardeşim, ekmek ve çikolata bulabilir misin? Çok acıktım.”

BEŞİNCİ BÖLÜM

Marie-Josephe, Apollo Çeşmesi ve deniz canavarına doğru giden tepeden aşağı yorgun argın geri yürüdü. Her şey bir yana, şatonun küçük şapelinde Majesteleri ve maiyetiyle yapılan Ayini de hatası yüzünden kaçırmıştı. Bir dua fısıldadı ve kimse katılmayacak olsa da akşam Ayinine gideceğine dair Tanrıya yemin etti.

Apollo Çeşmesi’ne döndü ve çadıra girdi. Deniz canavarının şarkısı, dikkatini o yöne çekse de acele etmedi. Endişe ve utancını bir kenara koymaya ve böylece sıkıntısını yaratığa iletmemeye kararlı olarak, birkaç dakikasını Yves’in incelemede kullanacağı aletleri düzenlemekle geçirdi.

Numune, eriyen bir buz tabakasının altında yatıyordu; inceleme masasının bacaklarından aşağı damlayan sular, talaş parçalarıyla beneklenen bir su birikintisi oluşturuyordu.

Marie-Josephe, çizim kutusunun üzerine bir sayfa kâğıt yerleştirdi; Yves çalışmasına başladığında, kendisi de hazır olacaktı. Hışırdayan yaprakları yeniden düşünerek, Herr Leibniz'in sisteminde aceleyle bir denklem yazdı. Çok geçmeden, sonucun yetersiz olduğunu ve sorunun peşini bırakmamaya değeceğini düşündü.

Deniz canavarı fısıldadı ve hafifçe bağırdı. Marie-Josephe, kimse okuyamasın diye denklemi sildi. Sükûnetini yeniden elde ettiğinde, deniz canavarının kafesine girdi. Yaratık, heykelin altından ona dikkatle bakıyordu. Uzun ve koyu renk saçları, o düğüm olmuş tuhaf, açık yeşil bukleyle birlikte omuzlarının etrafında kıvrılarak dökülüyordu.

"Bana gel, deniz canavarı." Kavanozdan kepçeyle bir balık çıkardı - zavallı şeyler yüzeyde güçlükle soluyorlardı; kısa süre sonra hepsi ölecekti - balığı ağdan eline aldı ve seğiren kaygan hayvanı havuza daldırdı.

Deniz canavarı, hüzünlü şarkısı ürkütücü bir biçimde yükselirken ona doğru daldı. Marie-Josephe, suyu balıkla dalgalandırdı.

Deniz canavarı ileri atıldı, balığı kaptı, bu arada tırnaklarıyla Marie-Josephe'in elini hafifçe sıyırdı ve geri dalıp uzaklaşırken balığı ağzına tıkıştırdı. Damlacıklar, Marie-Josephe'in yüzüne sıçradı ve binici giysisi benek benek su oldu. Kadife lekelenmeden önce üzerine hafifçe vurarak damlacıkları uzaklaştırdı. Tatmin olmasa da cesaretlenerek başka bir balık yakaladı.

Deniz canavarı artık daha cesurdu. Kısa süre sonra, yemeğini Marie-Josephe'in elinden dikkatle almaya cesaret etti. Yüzen ağlarının dokunuşu ipek gibiydi. Yemeğini yerken, kaçmak yerine, Marie-Josephe'in erişebileceği bir yerde durdu. Marie-Josephe, dokunduğunda yaratığın buna alışacağını umarak elini gittikçe daha fazla yakınlaştırdı.

Gürültü ve hareket ikisini de irkiltti. Bir atlı yakınlarda dörtnala gidip çakılları sıçratarak dururken, çadırın kenarlan sarsıldı. Deniz canavarı hırıldadı ve tısladı, geriye doğru bir dalışla yükseldi ve Apollo'nun altındaki sığmağına doğru hızlandı. Marie-Josephe hüsranla iç geçirdi.

Chartres, çadır perdelerini kenara savurdu, kalesin kapısını tangırdatarak açtı ve çeşmenin kenarında ağır adımlarla yürüdü. Altın rengi tokalı parlak ayakkabılarının yüksek topukları, platforma sertçe vurdu. Marie-Josephe, düke reverans yaptı. Chartres sırıttı ve Marie-Josephe'in elini hafifçe tutup reverans yaptı.

"Günaydın, Mile de la Croix."

Şaşırıp gururu okşanan Marie-Josephe, su ve balık pulları yüzünden buruşmuş parmaklarından ve balık kokusundan utanarak Chartres'ın elinden kurtulup reverans yaptı.

"Günaydın, efendim."

Bir perukaya değil de kendi saçına ait olan açık kahverengi bukleleri, güvercin grisi ceketinin yakasında parıldıyordu. Hâlâ, resmi olmayan bol fularını takıyordu; bıyığı da yerinde duruyordu. Lotte kıkırdayarak, bazen bıyığının rengini sürmesiyle koyulaştırdığını itiraf etmişti.

Çeşmenin içine gözlerini kısarak, dikkatle baktı. Kısmen kör olmasından dolayı Marie-Josephe üzüntü duydu.

"Nerede o? Ah, orada... hayır..."

"Şafak atlannm toynakları altında," dedi Marie-Josephe. "Gördünüz mü? Sessiz ve hareketsiz durursanız, dışarı çıkabilir."

Marie-Josephe bir balık yakaladı, soğuk havuza daldırdı ve ileri geri salladı. Balık, zayıf bir şekilde seğirdi.

"Bırakın da hayvanı ben besleyeyim!" dedi Chartres.

Kendi elimi canavann dişlerinde tehlikeye atabilirim, diye düşündü Marie-Josephe. Ama dükünkileri tehlikeye atamam. Canavar onu ısırırsa, Madam beni asla affetmez.

Ona balığı uzattı, ancak kazara olmuş gibi balığın elinden kaymasına izin verdi.

"Efendim, özür dilerim -"

"Ben alırım!" Marie-Josephe'in şaşkın bakışları altında, dizlerinin üzerine çöktü ve bileğindeki danteli ıslatarak elini havuza daldırdı. Balık,

erişemeyeceği bir yere batmıştı. Toparlanıp ileri yüzdü. Yüzü yukarı bakacak şekilde yüzerek deniz

canavan belirdi. Balığı suyun altından yakaladı ve uzağa fırlattı. Chartres heyecan içinde neredeyse platformdan düşüyordu. Marie-Josephe, onu ıslak kolundan yakalayarak geri çekti.

“Muhteşem!” diye haykırdı Chartres. “Rahip de la Croix’ya yardım etmek *istiyorum."* İnce cam kırıklarının, ipek çoraplarının üzerindeki etkisinden bihaber, Marie-Josephe’in yanma diz çöktü. “Eğer ağabeyinizle konuşursanız... Belki ona aletlerini uzatmama izin verir. Ya da görüş aynasını tutmama. Ya da...”

Marie-Josephe güldü. “Efendim, ilk sıradan bir sandalye talep edebilirsiniz. Her şeyi göreceksiniz. Numunenin incelenmesine tamamen odaklanabilirsiniz.”

“Sanırım öyle,” dedi gönülsüzce. “Ama ağabeyiniz bana danışmaktan çekinmemeli ve elbette benim gözlem evimi kullanabilir. Ona donanımımdan bahsedeceksiniz, değil mi?” “Elbette, efendim. Teşekkür ederim.” Chartres’ın en yenisinden bileşik mikroskobu, teleskopu ve Marie-Josephe’in günah işleyecek kadar çok istediği sürgülü hesap cetveli vardı.

İnsanlar, Chartres’m gözlem evinde ne yaptığıyla ilgili, zehir ve büyülerle ilgili fısıldayıp dedikodu yapıyorlardı. Hiç adil değillerdi; Chartres epey kimya biliyordu ve zehir ya da şeytanlara en ufak ilgisi yoktu.

“Efendim,” dedi Marie-Josephe, düşünmeden ama kaygısını saklayarak, “ağabeyimi gördünüz mü?” Ya Majesteleri, Yves’in yokluğunu fark edip öfkelendiyse? Ya onu ciddi anlamda azarladıysa, ya Kral, ağabeyini konumundan, çalışmasından aldıysa?

“Hayır, ama bakın, belki de şimdi gelen odur.”

Muhafız, giriş yerindeki beyaz ipeği kenara çekti.

Büyük Veliaht Monsenyör, tahtın varisi ve aynı zamanda Chartres’ın kuzeni, çadıra girdi. Veliahdın eşi birkaç yıl önce ölmüştü; Monsenyörün, özel dairelerinde Mile Choin adında bir metresi olduğu söyleniyordu; Mile Choin saraya hiç gelmemişti.

Majestelerinin genç erkek torunları, Monsenyörün oğulları Bourgogıюc, Anjou ve Berri dükleri, babaları Büyük Veliahdın arkasından, birbirlerine dirsek atıp deniz canavarını bir an olsun görebilmek için boyunlarını uzatırken, ağırbaşlı görünmeye çalışarak beraber ilerliyorlardı.

Madam ve Lotte girdiler; Maine içeride dolaşıyordu. Madam onu kibarlıkla durdurdu. Majesteleri, Louis Auguste'ü, erkek kardeşi Louis Alexandre'ı ve üvey kız kardeşlerini istediği gibi meşrulaştırabilirdi; Madam ise hepsini, hatta gelinini dahi her zaman gayrimeşru çocuklar olarak görecekti.

Madam'ın bu düşüncesi canlarını sıkıyorsa bile, ki Marie-Josephe bundan şüpheliydi, endişelerini saklıyorlardı. Maine, altın işlemeli ve gümüş dantelli, kaliteli, yeni kırmızı ceketi içinde bugün özellikle daha yakışıklıydı. Şapkasından, kar yığını gibi duran sorguç tüyleri saçılıyordu. Ceketi, eşit olmayan omuzlarını gizliyordu. Topallaması pek fark edilmeyecek şekilde dikkatle yürüdü.

Gittikçe daha fazla saray mensubu ve ziyaretçi ile Majestelerinin Paris ve kırsal bölgelerden gelen tebaası çadırın içine üşüştüler; Marie-Josephe'in, incelemeye gelmesini beklediğinden çok daha fazla insan vardı. Saray mensupları, kraliyet ailesinin sandalyelerinin arkasında, görüş açısı olan yerler arayarak boş boş dolaştılar. Ziyaretçiler, asilzadelerin arkasında, çadırın duvarı boyunca ayakta duruyorlardı.

Birkaç kişi, kafese doğru gezindiler ve çubukların arasından dikkatle baktılar. Aralarından biri kapı mandalını kaldırdı, ancak silahşorlardan biri onu durdurdu.

“Giremezsiniz, efendim,” dedi silahşor. “Çok tehlikeli.” “Benim için çok tehlikeli, onun için değil mi?” Ziyaretçi, Marie-Josephe'i işaret etti, sonra da güldü. “Yoksa Poseidon'un deniz canavarı için kurban mı?”

“Lütfen saygılı olun,” dedi silahşor.

“Majestelerinin daveti...”

“...halka açık inceleme için.”

Kasabalı cevap vermek için ağzını açtı, sonra da kapattı. Başını eğerek selam verdi ve bir adım geri gitti.

“Haklısınız, subayım,” dedi. “Majestelerinin daveti *inceleme* için. Majesteleri, canlı deniz canavarını istediği zaman gösterecektir.”

“Belki de ehlileştirildiğinde,” dedi silahşor.

Marie-Josephe, havuza bir balık attı. Deniz canavan, su sıçratıp hırıldayarak balığa doğru daldı. Dişleri birbirine çarptı. Marie-Josephe balık için biraz üzüldü. Yves’i boş yere bekleyerek, basamakları Chartres ile birlikte tırmandı ve deniz canavarının kafesini arkasından kilitleyerek terk etti.

Kraliyet ailesine reverans yaptı, ardından Madam’ın elbisesinin eteğini öptü, kendisini dudaklarından ve yanaklarından öpmek için duran Lotte’yi kucakladı. Lotte, yüksek başlığını yerinden oynatmamak için dikkatle hareket ediyordu. Fırfırları, güzelce yapılmış saçlarının üzerinden yükseliyor, kurdeleleri ve danteli sırtına dökülüyordu.

“Günaydın, canım,” dedi Madam. “Seni Ayinde göremedik.”

“Ayin yerine belki de M. de Chretien’leydi,” dedi Lotte keyifli bir gülümsemeyle.

“Sus, kızım,” dedi Madam.

“Lütfen beni affedin, Madam,” dedi Marie-Josephe, Lotte’nin neyi bu kadar eğlenceli bulduğunu merak ederek.

“O acınası papazın, haftalardır verdiği en sıkıcı vaazı kaçırdığın için seni affetmek mi? Çocuk! Sana imreniyorum.”

Madam’ın Versailles’m papazları hakkındaki şikâyetleri, Marie-Josephe’i her zaman endişelendirmişti. Madam’ın dine hakaret etme ya da karşı gelme gibi bir niyeti olmadığını Tanrı anlardı. Marie-Josephe, saray mensuplarının diğer üyelerinin, özellikle de Mme de Maintenon’un, önceleri Protestan olan Madam’ı anlayıp anlamadığmdansa çok emin değildi. Gerçi, Mme de Maintenon da o zamanlar bir Protestandı.

“Saçımı beğendin mi? Senin Odelette bir harika!’' dedi Lot*

te. “Yan melez mi? Neden onu daha önce görmedik?”

“Affedersiniz, Matmazel, Odelette Türk’tür; kısa süre önce Martinique’ten yanıma, Fransa’ya geldi.”

“Saçımı öyle güzel yaptı ki... Elinin bir dokunuşuyla da bu eski yüksek başlığı yeniledi.”

“Moda her değiştiğinde, sana yeni bir başlık almaya gücüm yetmez,” dedi Madam ilgisizce. “Ya da her gün.”

Mösyö ve Lorraine yanlarına geldiler. Lorraine, Marie-Josephe’in elini ellerinin arasında tutarak dudaklanna kaldırıp öperken ve elini bırakmadan önce bir anlığına alıkoyarke.n, kalbi daha hızlı çarpan Marie-Josephe reverans yaptı. Bu etkileyici dokunuşuyla irkilen, şaşıran ve heyecanlanan Marie-Josephe uzaklaştığında, gözleri yarı kapalı olan Lorraine gülümsedi. Çok güzel, uzun ve koyu renk kirpikleri vardı.

Mösyö, kayıtsız bir şekilde Marie-Josephe’i başıyla selamladı. Ailesini ve Lorraine’i alarak yerlerine götürdü. Ceketinin eteklerini düzelterek yerine oturdu. Chartres kendini kız kardeşinin yanındaki bir sandalyeye attı.

“Mile de la Croix,” dedi, “deniz canavarının insanları yediği doğru mu?”

“Ah, evet,” dedi Marie-Josephe, yapabildiği kadar ciddi bir ses tonuyla. “Eminim doğrudur.”

“insanlar da,” dedi Lorraine, “bunun karşılığını veriyor.” Çeşmenin düzeneği tangırdayıp inleyerek çatırdadı ve hareketlendi. Uzaktan su fışkırıp aktı.

“Ah,” dedi Madam. “Majesteleri geliyor.”

Marie-Josephe panikle, Yves nerede, diye düşündü. Eğer Majesteleri buradaysa, inceleme başlamak *zorunda*... Şayet Majesteleri öfkeli değilse ve beni sürgün etmeye gelmiyorsa.

Kes şunu, dedi kendine. Sen kim oluyorsun da, Kral’ın kendisinin seni cezalandıracağını düşünüyorsun? Olsa olsa Kont Lucien’i gönderirdi. Bir uşak göndermesi ihtimali daha yüksekti.

“İzninizle lütfen, Madam, Matmazel.” Hızlıca reverans yaptı. Binici giysisinin kadife eteklerini yukarıda tutarak çadır boyunca girişe doğru koştu.

Korkunç bir olasılık aklına gelmişti. Ya Yves, inceleme zamanını hatırlatacağını düşündüyse? Ya onu yeniden, aynı gün ikinci defa yüzüstü

bırakmışsa? Bir saat önce şatoya gitmiş olması gerekirdi. Eğer şimdi giderse, Majesteleri bekletilecekti ve bu tasavvur edilemezdi. İncelemeye kendisi başlayamazdı - bunu yapabilirdi, ancak böyle bir şey konumunun son derecede dışında olurdu.

Silahşorlardan birine soracağım, diye düşündü.

Neredeyse Kont Lucien'le çarpışacaktı. Ona reverans yapacak mesafede durdu.

"Lütfen yerinizi alın, Mile de la Croix," dedi. Her şeyi süzen, her şeye onay veren, Majestelerinin görmesinin uygun olmayacağı herhangi bir şey arayan kayıtsız bakışıyla çadıra göz attı.

"Ama ben... Ağabeyim

Müzisyenler, Kont Lucien'in ardından çadıra girdiler; Kont, Majestelerini, müziklerinin odağı yapacak bir noktayı işaret etti. Müzisyenler yerlerini aldılar. Notaları, uygun tonu aradı, buldu ve melodiye dönüştürdü.

"Rahip de la Croix zamanında gelecek," dedi Kont Lucien.

Silahşorlar perdeleri yeniden kenara çektiler. Borazancı, çadıra yayılan bir giriş müziği çaldı.

Majesteleri, iki sağır ve dilsiz tarafından itilen, üç tekerlekli bir sandalyeye oturmuş vaziyette girdi. Bir yastık, gut rahatsızlığı olan ayağını destekliyordu. Yves, Kral'ın sağ tarafında yürüyordu. Mme de Maintenon'un tahtırevanı yakından takip ediyordu.

Giriş müziği bitti; müzisyenler neşeli bir parça çalmaya başladılar. Yves, sanki kendi yaşı ve sınıfından Cizvit bir arkadaşıyla konuşuyormuş gibi el kol hareketleri yapıyor, konuşuyor ve gülüyordu.

Kont Lucien başıyla selam vererek yolu açtı. Marie-Joscphc, dikkat çekmeden Majestelerinin yolundan çekildi ve içten bir reverans yaptı. Kraliyet ailesinin bütün üyeleri ayağa kalktılar. İpek ve satenler hışırdadı, kılıç kayışları tıngırdadı, sorguç tüyleri hafifçe uğuldadı. Soylular gibi halk tabakasından olanlar da Krallarını başlarını eğerek selamladılar.

Majesteleri, hakkı olan övgüleri kabul etti. Uşaklar, tekerlekli sandalyesine yol açarak koltuğunu çekmek için önden koştular. Taşıyıcılar,

Mme de Maintenon’un tahtırevanını onun yanma indirdiler. Yan perdeleri kapalı kalsa da, sandalyenin penceresi bir karış açıktı.

“Gemi öyle hızlı yön değiştirdi ki,” dedi Yves, “denizci, küpeşteden ana güverteye yuvarlandı. Yere düştüğündeyse, dümdüz kendi...” Yves tereddüt etti, sonra da Mme de Maintenon’un açık penceresine doğru, “...affedin, Kraliçem, kaba denizciler arasında fazla uzun kaldım, yere oturur vaziyette düştü ve şarap istihkakının bir damlasını dahi dökmedi, diyecektim.”

Kral kısık bir sesle güddü. Mme de Maintenon’un sandalyesinden hiçbir karşılık gelmedi.

Kral, kraliyet ailesinin hanımlarına oturabileceklerini zarifçe işaret etti; kardeşine gülümsedi ve Mösyö’ye bir sandalye verdi.

“Bu sabah sizi göremedim, Rahip de la Croix.” Majesteleri, dikkatini Yves’e verdi. “Uyandığımda dostlarımı görmezsem, hayal kırıklığına uğruyorum.”

Marie-Josephe’in boynu ve yanakları, utançtan kıpkırmızı oldu. İsteksizce, suçu üzerine almaya kararlı olarak bir adım ileri gitti. Kont Lucien uzandı ve elini Marie-Josephe’in kolunun üzerine koydu.

“Majestelerine söylemem lazım,” diye fısıldadı.

“Şu an, Majesteleriyle konuşmak için uygun bir an değil.”

“Affedin, Majesteleri,” dedi Yves. “İnceleme için hazırlanmak istiyordum, her şey mükemmel olmalıydı. Kendimi,uyanma töreninizden mahrum bıraktım. Majestelerinin konu hakkındaki duygularını gözden kaçırmam affedilemez.” “Affedilemez, şüphesiz,” dedi Majesteleri Yves’e nezaketle. “Ama bu seferlik sizi *affedeceğim*. Yarın uyandığımda sizi görmem şartıyla.”

Yves başını eğerek selam verdi. Kral ona gülümsedi. Marie-Josephe, suçlu bir rahatlamayla ürperdi.

Mme de Maintenon, tahtırevanının penceresine hızla vurdu. Kral ona doğru eğildi, dinledi ve yeniden Yves’le konuştu. “Sizi Ayinde de görmek istiyorum.”

“Majestelerinin bunu dile getirmesine dahi gerek yok.” Yves, Majestelerini derin bir minnettarlıkla başım eğerek selamladı.

Kont Lucien usulca Marie-Josephe’le konuştu. “Ağabeyinize anlatmanız gerekir ki önemli olan...”

Marie-Josephe onun sözünü kesti. “Biliyor, efendim. Hata tamamen bana ait.”

“Sorumluluk ona ait.”

“Siz de Ayini kaçırdınız, Kont Lucien,” dedi Marie-Josephe, ağabeyinin eleştirilmesi karşılığında sert bir cevap vererek. “Belki de Majesteleri sizi de azarlayacaktır.”

“Azarlamayacak.” Kont Lucien, Kral’ın yanındaki yerini almak üzere çadır zemininde topallayarak ilerledi.

Bütün bu sürede, müzisyenler arka planda çalıyorlardı. Deniz canavarı, bu ezgilerin içinde tuhaf bir biçimde dolaşan şarkısıyla onlarla birlikte şakıdı.

“Marie-Josephe!” dedi Yves. “Sana ihtiyacım var.” Marie-Josephe, saray mensubu sıralarının arasından aceleyle yürüdü ve inceleme masasının yanındaki Yves’e katıldı. “İşte buradasın,” dedi. “Hazır mısın?”

“Hazırım.” Yves’in buyurgan tonundan incinen, ancak onu haklı da bulan Marie-Josephe, sesini doğal tuttu. Çizim kutusunun yanına gitmek için acele etti. İçinde kâğıt sayfalan, kömür kalemleri ve pastel boyaları vardı. Kuru kömür kalem parmaklarında hışırdadı. Martinique’teki manastırda çizim yapması yasaktı; Saint-Cyr’deyken pratik yapmaya zamanı olmuyordu. Yves’in çalışmasının hakkını verebilmeyi umdu.

“Buzu kaldırın,” dedi Yves.

İki uşak, buzu ve yalıtıcı talaş tabakasını inceleme masasından kepçelerle boşaltarak örtüyü ortaya çıkardılar. Diğerleri, büyük aynalarla hemen yakında duruyorlardı; Majesteleri, işlemleri boynunu uzatmadan tutulan aynalardan görebilecekti. Paris’teki cerrah okulunun ameliyathanesinde herkes belki daha rahat olur ve daha fazla kişi işlemleri yakından izleyebilirdi. Ancak, Versailles’da Majestelerinin rahatlığı diğer kaygıların önüne geçiyordu.

Chartres ön sıradaki izleyicilerin bir ucunda öne eğilmiş, sıçramaya ve Yves’in sunduğu her bir bilgi kırıntısını yakalayıp kapmaya hazır bir

vaziyette hevesle izliyordu. O buzu ben kaldırabilirdim, der gibi dalgın bir şekilde Marie-Josephe’in gözünün içine baktı. O aynayı ben tutabilirdim.

Marie-Josephe, bu sıradan işleri Chartres’ın yapmasının yaratacağı şaşkınlığı düşününce kıkırdamamaya çalıştı.

“Majesteleri, son deniz canavarlarının yıllık toplanma yerlerini keşfetmem için bana kaynak sağladı,” dedi Yves, “ayrıca iki tanesini canlı olarak yakalamam için de. Erkek yaratık ölene kadar direndi. Dişi deniz canavarı ise hayatta kaldı çünkü özgürlük iradesinden yoksun.”

Müzik dörtlüsü, ezgisini böldü ve alışılmış ölçülü müzikten cüretkâr bir ayrılışla ahenk içinde yükseltti. Marie-Josephe, güzelliğin ve cesaretin karşısında titredi. Kendisi de harika bir müzisyen olan Madam, Lotte’ye şaşkın bir nida fısıldadı; Majesteleri dahi dörtlüye doğru bir bakış attı. Kemancı durakladı. Müzisyenler, tanıdık parçayı değiştirmemişlerdi.

Dişi deniz canavarı şarkı söylüyordu.

Bir *kuş* gibi, diye düşündü Marie-Josephe keyifle. Duyduğunu taklit edebilen alaycı kuş gibi!

Kemancı yerini buldu. Deniz canavarının sesi ezgiyi bas-

tirdi, sonra da çok aşağılara düştü. Narin gürültü, Marie-Josephe’i ürperterek iliklerine işledi.

Koruyucu alkolün keskin kokusu ve çürümeye yakın etin tehlikeli, tatlı kokusu kumaştan yükseldi ve havayı doldurdu. Mösyö baharat topunu kaldırdı, kokladı, sonra da eğilerek karanfilli portakalı ağabeyine sundu. Majesteleri, pis kokulu salgılardan korunmayı kabul etti, başını sallayarak teşekkür etti ve baharat topunu kokladı.

“Önce kaba bir inceleme yapacağım, ardından deniz canavarının derisi, bağdokusu ve kaslarıyla devam edeceğim.” Kokulara olduğu gibi müziğe de kayıtsız olan Yves, kumaşı kenara çekti.

Canlı deniz canavarının şarkısı kesildi.

Erkek deniz canavarı dişi olandan daha da çirkindi, yüzü kaba saba, saçı soluk yeşil, karmakarışık ve düzensizdi. Çirkinliği, Marie-Josephe’i şaşırtmadı; Yves’e, kurbağa, yılan, lağım faresi, yapışkan solucan ve şeytani sırıtışları olan köpek balıklarını incelemesinde yardım etmişti.

Ancak, canavarın halesi onu şaşırtmıştı: kınk cam ve yaldızlı metal parçaları, başının etrafında güneş ışığı gibi yayılıyordu. Eli, doğrudan gözlerine bağlıymış gibi eskizini çizdi: başın şekli, karmakarışık saçları, kırık cam parçalarını izleyen bükülmüş yaldızlı şeritler.

Yves, cam ve metalleri sanki sıradan döküntülermiş gibi süpürüp temizledi. Yaratığın saçlarından bir tutam aldı. Bir yaldızlı metal kıvrımı, karmakarışık saçın içinden düştü. Yves, bunu da diğer döküntülerle birlikte kenara itti.

Çeşmenin kenarından ve kafesinin çubukları arasından dikkatle bakan deniz canavan ıslık çaldı ve içini çekti.

Marie-Josephe, halenin eskizini kâğıt yığınının en altına koydu ve başka bir çizime başladı.

“Tanrı, yaratıklara saç verdi,” dedi Yves, “böylcce, yosun yataklarında kendilerini gizleyebileceklerdi. Onlar utangaç ve çekingendirler. Küçük balıkları yerler, ama kesinlikle daha çok esmer su yosunuyla beslenirler.”

Marie-Josephe hızlıca eskiz çizdi: kesilmiş gibi yer yer yamuk, arsız saçlar; güçlü çene; alt dudağından dışarı çıkan köpek dişleri.

“Hayvanı kesmeyi bitirdiğinizde,” dedi Monsenyör, “onun parçalarını pişirebiliriz.”

“Özür dilerim, Monsenyör.” Yves, Büyük Veliahda doğru başım eğerek selam verdi. “Bu imkânsız. Kadavra incelenmek için korundu, yemek için değil.”

“Kimyasalla temizlenince, deniz canavarı etinin faydaları şüphesiz yok oluyordur,” dedi Lorraine.

“İştahınızı ziyafetime saklayın, Monsenyör.” Majesteleri, keyifsiz bir şekilde sohbete katıldı. Herkes sessizleşti ve yaratığı ya da aynadaki yansımasını görmek için eğilerek Majesteleri gibi dikkatle izledi.

Yves, bir parçalama bıçağı aldı ve ölü deniz canavarının derisini göğüs kafesinden kasık kemiğine kadar yardı.

Canlı deniz canavarı çığlık attı.

Müzisyenler, feryatları bastırmak için daha sesli çaldılar. Başarılı olamadılar.

“Deniz canavarının derisi kalın ve kösele gibi,” dedi Yves, sesini çığlıkların ve müziğin üzerinden yükselterek. “Köpek balığı, balina ya da İskandinav deniz canavarı gibi avcı hayvanlara karşı bir çeşit koruma sağlıyor. Majesteleri, canavarın derisindeki en korunaklı yerin kaim kuyrukları olduğunu göreceklerdir; bu da hayvanın savunma şeklinin kaçmak olduğunu doğrular.”

Canlı deniz canavarının feryatları yükseldikçe, Marie-Josephe’in kömür kaleminden titrek çizgiler çıkıyordu. Görüşü bulanıklaştı.

Hâlâ aç olamaz, diye düşündü Marie-Josephe. Sorun nedir, deniz canavarı? Sesin o kadar üzgün ki. Sana gelemem. Yerimde kalmalı vc ağabeyimin çalışmasını belgelemeliyim.

Yüzün eskizini bitirdi. Yanındaki hizmetçi, eskizi arkadaki çerçeveye asmak üzere aldı, böylece Kral’m bütün maiyeti görebilecekti. Onu durdurmak için Marie-Josephe elini kaldırdı, ancak çok geçti.

Yaratığın eskizini, gözleri açık olarak çizmişti: neredeyse hiç akı olmayan geniş koyu renk gözler, büyük gözbebekleri. Yaratığı, keder ve korku dolu ifadesiyle canlı olarak çizmişti.

Marie-Josephe ürperdi, sonra da kaygısını üzerinden attı.

Ne saçmalık! diye düşündü. Hayvanların yüzlerinde ifade yoktur. Gözlere gelince... Canlı deniz canavannın gözlerini çizdim.

Yves, deriyi kaldırıp çıkardı.

Dişi deniz canavarı inledi ve haykırdı. Majestelerinin hayvanat bahçesindeki yaratıklar, uzaktan kükreyip uluyarak, anlaşılmaz sesler çıkarıp homurdanarak cevap verdiler. Majesteleri, başını Apollo Çeşmesi’ne doğru çevirdi; bu basit hareket, maiyetine gürültünün onu endişelendirip canım sıktığını bildirdi. Müzisyenler daha da sesli çaldılar. Kimse, Marie-Josephe dahi, ne yapacağını bilemiyordu.

“Deri altı yağını görüyoruz ya da balina ve denizayılannda bilindiği haliyle balina yağı.” Yves, sesini ahenksizliğe karşı yükseltti. “Deniz canavarları diğerlerine nazaran daha az balina yağı barındırırlar, bu da çok derinlere dalmadıklarını ve büyük deniz yolculukları gerçekleştirmediklerini gösterir. Yaz dönümü toplanmalarına, büyük sıcak akıntıyı kullanarak vardıklarından emin olabiliriz. Varsayımım, kendilerini

sığ sularda gizledikleri ve nadiren doğum adalarından uzağa gitmeye teşebbüs ettikleri yönündedir.”

Marie-Josephe, erkek deniz canavarının gövdesinin eskizini çizdi. Yağ katmam, bedeninin çizgilerini yumuşatıyordu, ancak iyi gelişmiş kaslarını ve güçlü kemiklerini gizleyemi-yordu.

“Mile de la Croix.”

Marie-Josephe irkilerek sıçradı. Kont Lucien usulca konuşarak, omzunun arkasında ayakta duruyordu. Bütün bu gürültü yüzünden dikkati zaten dağılan Yves’i daha fazla rahatsız etmeden, normal bir ses tonuyla konuşabilirdi. Majesteleri ve saray mensuplarıysa ısrarla Marie-Josephe ve Kont Lucien’in konuşmasına aldırış etmiyorlardı.

“Yaratığın susturulması gerekiyor,” dedi Kont Lucien. “Majestelerinin hatırına...”

“Onu besledim,” diye fısıldadı Marie-Josephe. “Açken haykırdığı gibi haykırmıyor. Bilmiyorum, belki de müzikten hoş-lanmamıştır.”

“Saygısızlaşmayın. ”

Marie-Josephe kızardı. “Ben...”

Ancak, Kont Lucien onu azarlamakta haklıydı. Gürültü Majestelerini uzaklaştırırsa, Yves’e olan takdiri biterdi. Yves’in konumu ve çalışması değer kaybederdi.

“Kuş gibi şakıyor,” dedi Marie-Josephe. “Kafes örtülürse, deniz canavarı da bir kuş gibi sessizleşebilir.”

Kont Lucien kafese öyle bıkkın bir bakış attı ki, Marie-Josephe’e ahmak diye sövmüş olsa bu kadar fazla şey ifade edemezdi. Kafes, çeşmeyi içine alıyordu ve neredeyse çadırın tepe noktasına kadar yükseliyordu. Onu tamamen örtmek, ikinci bir çadır gerektirirdi.

Kont Lucien, birkaç uşağa kendisiyle gelmelerini işaret ederek deniz canavarının kafesine doğru topallayarak gitti.

“Şu ağı getirin.”

Ağın kaim ipleri, döşeme tahtasında tangırdadı.

Deniz canavarının iniltisi hiç duraklamadı. Marie-Josephe kendisi de feryat etmek istedi; deniz canavarını ağm içine sarıp sessizleştirecek ve ağzını tıkayacaklarsa, Marie-Josephe'in bütün ehlileştirme çalışmaları boşa gidecekti.

Marie-Josephe, Yves'in anlatımına ayak uydurmak için telaş içinde eskiz çizdi. Cildin ikinci tabakası, deri altı, yağ, bagdoku. Deriyi, bütünlüğü bozulmadan önce ayrıntılı olarak büyük ölçekte çizecekti. Yeni bir tane alana kadar, Chartres belki de kendi mikroskobunu kullanması için ona izin verirdi.

Çeşmenin ötesinde, uşaklar ipek çadırın kenarlarını aşağı indirdiler ve kafese taşıdılar. Kont Lucien işaret etti; uşaklar beyaz ipeği önce deniz canavarı ve Majestelerinin arasına asacak şekilde çubuklara bağladılar. İnce perde sesi pek de engellemedi, ışığı yaratığın uyumasını sağlayacak kadar da kesmedi. Marie-Josephe, denemeye değer olduğunu düşünmüştü. Kalın kumaş, Versailles çarşısından bir saatten, Paris'ten bir günden az sürede getirilemezdi.

Deniz canavarının haykırışları zayıfladı. Kral haricinde herkes şaşkınlıkla kafese göz attı.

Gelişigüzel ıslıklar sessizliğe dönüştü; kalabalığın içinden bir rahatlama mırıltısı geçti. Kont Lucien işaret etti; hizmetçiler yerlerine döndüler. Kont, Marie-Josephe'e doğru başıyla selam verdi. Marie-Josephe tereddütle gülümsedi. Deniz canavarının sessizliğe gömülmek için o anı seçmesi Marie-Josephe'in önerisi sonucu değil, şans eseri olmalıydı. Hayvanat bahçesindeki hayvanların cevap mahiyetindeki kükremeleri gitgide azaldı ve bir kaplanın öksürür gibi boğuk kükremesiyle son buldu.

Müzik dörtlüsü daha yumuşak çaldı. Kont Lucien yerine döndü; Yves anlatımına döndü; Marie-Josephe çizimine döndü. Kral, göğsün ve omuz kaslarının incelenmesini büyük bir ilgiyle izledi.

Çerçeve boyunca eskizlerden bir hat oluştu. Yarım düzine, bir düzine; deniz canavarının bedeni, bacağı, perdeli ve tırnaklı ayağı. Marie-Josephe'in eline kramp girdi.

“Şimdi de iç organları çıkaracağım ve...”

Majesteleri, Kont Lucien'e bir şey söyledi; bunun üzerine Kont, Kral'ın sağır ve dilsizlerine yerlerini almaları için işaret etti. Oturan saray

mensupları ayağa fırladılar. İpek ve satenin koşuşturma ve hışırtısı çadırı doldurdu.

“...bunların şekilleri...” Kendini işine kaptıran Yves, yeni ve keskin bir parçalama bıçağı aldı.

“Rahip de la Croix,” dedi Kont Lucien.

Yves doğruldu, boş gözlerle Kont Lucien’e baktı, nerede ve kimin huzurunda olduğunu hatırladı.

“Oldukça ilgi çekici,” dedi Majesteleri. “Tahmin edilemeyecek kadar ilginç.”

“Teşekkür ederim. Majesteleri,” dedi Yves.

“M. de Chretien,” dedi Kral.

Kont Lucien öne çıktı. “Evet, Majesteleri.”

"Bilim Akademisi’ne, Rahip de la Croix’nın not ve eskizlerini yayımlamalarını emredin. Bir de madalya hazırlayın.” “Elbette, Majesteleri.”

“Rahip de la Croix, yeniden gözlemlemem için müsait olduğum zaman M. de Chretien size bilgi verecek. Belki Papanız da katılmak isteyecektir.”

Marie-Josephe çok üzüldü: bir başka gecikme daha. Kral çalışmasını yapması için Yves’i serbest bırakmazsa, deniz canavarı asla düzgün bir şekilde tanımlanamayabilirdi.

Yves başını eğerek selam verdi. Marie-Josephe reverans yaptı. Elindeki kömür kalemin tozu, binici giysisinin kenarını lekeledi.

“Majesteleri nasıl uygun görürse,” dedi Yves.

Majesteleri hâlâ enstrümanlarını çalarak onu takip eden müzisyenlerle ve kendisine eşlik eden maiyetiyle çadırı terk etti, ardından hizmetçileri, ziyaretçileri ve muhafızları da ayrıldı ve Marie-Josephe, Yves ve Kont Lucien’le yalnız kaldı.

Marie-Josephe bir sandalyeye çöktü. Elbette Majesteleri-ninkine değil; onunkine oturmak Marie-Josephe için görgüsüzce olurdu. Lorraine Şövalyesi’nin hâlâ sıcaklığını kaybetmemiş olan sandalyesine oturdu.

Marie-Josephe’in çok hoşnut olduğu yeni ayakkabıları, ayaklarını dayanılmaz bir biçimde sıkıyordu.

“Ne zaman devam etmeyi umabilirim, Kont Lucien?”

Cevap vermeden, Kont Lucien düşünceli bir biçimde Marie-Josephe’in çizimlerinin sergilenişine baktı.

“Mile de la Croix, ölüm gibi hayatı da çizebilir misiniz?”

“Ah, evet, M. de Chretien, hayat çok daha kolay.” “Majestelerinin madalyonu için, deniz canavarının bir çi-zimini arz edebilirsiniz, canlı bir deniz canavarınınkini, eğer isterseniz. Çiziminizin seçileceğine söz veremem.”

“Peki, ağabeyim ne zaman çalışmasına devam edebilir?” “Kız kardeşim,” dedi Yves, “Kont Lucien bize nadir bir onur sundu. Ona biraz minnettarlık sunacak kadar kibar ol.” “Minnettarım!” dedi. “Elbette öyleyim, gururum okşandı, efendim, size teşekkür ederim. Ancak çizimler ve madalyalar çürümüyorlar. Deniz canavarı, inceleme...”

“İnceleme Majestelerinin emrine göre ilerliyor,” dedi Yves. Laboratuvar masasından uzun bir cam parçası çekti ve çöp sepetine attı. Çan gibi ses çıkararak parçalandı. Yves, kumaşı deniz canavarının derisi yüzülmüş bedeninin üzerine örttü.

“Kendiniz söylediniz, yaratıklardan sadece birkaç tane kaldı. Ya bu, inceleyebileceğiniz tek yaratıksa?”

“O zaman yazık olur. Yine de, dünyada bilinmeyen birçok yaratık mevcut.” Yves, numuneyi buzla kaplamaları için uşakları yönlendirdi.

“İki ya da üç gün içinde inceleme devam edebilir,” dedi Kont Lucien düşünmeden.

“Bugün değil mi?” diye sordu Marie-Josephe.

“Bunun mümkün olacağını sanmıyorum. Bugün Majesteleri, Papanızı karşılayacak.”

Yves, Kont Lucien’le hemfikir olarak başını salladı. “Papa Hazretleri’yle ilgilenmeliyim. Deniz canavarının beklemesi gerekecek.”

Uşaklar, buzu ince bir talaş katmanıyla kapladılar.

“O zaman, yarın?” diye sordu Marie-Josephe.

Kont Lucien güldü. “Sizi temin ederim, Majesteleri sabahtan gece yarısı sonrasına kadar meşgul olacak. Törenler, davetler, hayvanat bahçesindeki öğle yemeği daveti. Papa Innocent’ın kâfir çarşı esnafına karşı mücadelesinin planlanması. Majesteleri, düzenli kurul toplantısını yönetmeyi umuyor ve Carrousel[1] için pratik yapması gerekiyor.”

“Majestelerinin gözlemlemesi *gerekiyor* mu?” diye sordu Marie-Josephe.

“Majesteleri gözlemlemek istiyor,” dedi Kont Lucien onun sorusuna karşılık.

“Ama o kadar meşgulse, fark edecek mi? Yves devam...” “Ağabeyiniz Bastille’de kilit altındayken,” dedi Kont Lucien umursamadan, “çok az bilgi edinecektir.”

“Marie-Josephe,” dedi Yves, “Majestelerinin isteklerine karşı gelmeye niyetim yok.”

“Kont Lucien,” dedi Marie-Josephe, “Majestelerine *siz* açıklayın. Ağabeyimin çalışması, deniz canavarlarının yakalanmalarının ihtişamım koruyor. Majestelerinin ihtişamını!” “Benden çok fazla şey bekliyorsunuz, Mile de la Croix. Carrousel’den sonra, canlı deniz canavarı çığlık atmayı kestiğinde devam etmek,” dedi Kont Lucien biraz sabırsızca, “en iyisi olabilir.”

uO zamana kadar, deniz canavarının kemiklerinden ve etinin üreteceği kurtlardan başka bir şey kalmayacak!”

“Üzücü,” dedi Kont Lucien.

“Lütfen kız kardeşimi affedin, M. de Chretien,” dedi Yves. “Törenlerden pek anlamıyor.”

Utanan Marie-Josephe sessizleşti. Uşaklar, inceleme masasının etrafındaki ıslak, çamurlu parçaları temizlediler. Süpürgeleri, döşeme tahtalarını hafifçe kazıdı.

“Şimdi daha iyi fark edebiliyor musunuz, efendim?” diye sordu Kont Lucien. “Majestelerini, uyanışını kaçırarak hayal kırıklığına uğrattınız. Onu

tekrar hayal kırıklığına uğratmamanızı tavsiye ederim. Bu akşam *Dairesindeki* davetinde sizi görmeyi bekliyor. Bu şerefi kaçırmayın."

Marie-Josephe ayağa fırladı. "Majestelerinin, bunun ağabeyimin suçu olduğunu düşünmesine izin veremem!" diye haykırdı.

Deniz canavarı, Marie-Josephe'in haykırışını tekrarladı.

"Sessiz ol, Marie-Josephe," dedi Yves. "M. de Chr£tien'i dahil etmeye gerek yok. Majesteleri beni affetti..."

"*Benim* hatam için!" Deniz canavarı, Marie-Josephe'in hatasını vurgulamak ister gibi tiz bir ses çıkardı.

"Ne önemi var? Her şey yolunda."

Kont Lucien, bir an alnını kırıştırarak durumu değerlendirdi. "M. de la Croix bunda haklı," dedi Marie-Josephe'e. "Tek bir kural ihlalini affetmesi için, Majestelerinin ikinci kez rahatsız edilmesine gerek yok. Başka bir hata yapmanıza karşı sizi uyarmalıyım."

Kont Lucien, Yves ve Marie-Josephe'i başını eğerek selamladı ve ayrıldı. Uzun saatlerdir hareketsiz kaldığından bastonuna yüklendi. Çadırın kenarlan açık kalmış olsa da, girişten çıktı ve silahşorlar perdeleri kenarda tuttular. Dışanda, Arap atı eğildi. Eyere güçlükle tırmandı ve dörtnala gitti.

Kont Lucien işitemeyeceği kadar uzaklaştığında, Marie-Josephe, "Üzgünüm, bugün, senin zafer gününde korkunç bir karmaşa yarattım."

"Gerçekten," dedi Yves, "unutuldu."

Marie-Josephe, onu minnettarlıkla hemen kucakladı.

"Git, yaratığı besle. Acele et. Sessiz olmasını da sağlamaya çalış!"

Marie-Josephe, deniz canavarının kafesine girdi ve bir balık yakaladı. Ağın içindeki balık zayıf, ölmeye yakın bir halde kıvrandı.

"Deniz canavarı! Akşam yemeği! Balık!" Ağı, suya doğru sürükledi. Parmaklan yüzeyin altına, deniz canavarının sesinin alçak titreşiminin içine daldı.

Şafak atlarının toynakları altından deniz canavarı başını kaldırdı. Saçı, alnı, gözleri suyun üzerine çıktı. Marie-Josephe'e dikkatle baktı.

"Perdeleri indirirsem, yeniden çığlık atar mı?" diye sordu Yves.

“Bilmiyorum, Yves. Neden çığlık atmaya başladığını bilmiyorum. Ya da neden durduğunu, neden şakıdığını.”

Yves omuz silkti. “Önemli değil; ses Kral’ı rahatsız etmez.” Uşaklar, geçici perdeleri indirdiler ve çadırın yanlarını yeniden yaptılar.

“Öyle endişeliydi ki,” dedi Marie-Josephe. “Gel buraya, deniz canavarı, iyi misin? Canın mı yanıyor?”

Deniz canavarı, sessizce ona doğru yüzdü. Marie-Josephe, canlı balığı serbest bıraktı. Deniz canavarı ileri atıldı, balığı perdeli elleri arasında yakaladı ve bir lokmada yedi.

“Ne kadar da hızlı!”

“Ağdan kaçacak kadar hızlı değildi.”

Marie-Josephe, başka bir balık fırlattı. Deniz canavarı kuyruklarını vurdu, sudan yarı dışarı sıçradı ve balığı havada yakaladı. Balığın kemik ve yüzgeçlerini dişleri arasında çiğneyerek havuzun içinde kayboldu.

“Ama dedin ki... çiftleşiyordu, kendinden geçmişti...” “Bunu tartışacak değilim.” Yves’in yüzü, solan bronzluğu-nun altında kızardı.

“Ama...”

“Zinayı, manastırdan henüz çıkmış kız kardeşimle *tartışmayacağım*, hayvan zinası dahi olsa!”

Yves’in ses tonu, Marie-Josephe’i ürküttü. Henüz çocukken, her şeyi tartışırlardı. Elbette, çocuk yaşlarında ikisi de zina hakkında, hayvanlar ya da başka türlüsü olsun, bir şey bilmiyorlardı. Belki de Yves hâlâ bir şey bilmiyordu ve cehaleti onu utandırmıştı ya da bunun gerçekliği onu korkutmuştu, tıpkı Marie-Josephe’in manastırda öğrenmiş olduğunun onu korkuttuğu gibi.

Son balığı da ağla aldı ve çıplak eliyle deniz canavarına uzattı. Deniz canavarı bir karış mesafeye kadar yüzdü. Balık, Marie-Josephe’in parmakları arasında kıvranıyordu.

“Gel, deniz canavarı. Balık, güzel balık.”

“Balıhhh,” dedi deniz canavarı.

Marie-Josephe, mutlulukla nefesini tuttu. “Tıpkı bir papağan gibi konuşuyor.”

Balığı, deniz canavarının ellerine bıraktı. Deniz canavarı onu dişlerinin arasında çiğnedi ve suya daldı.

“Onu *eğitebilirim...”*

“Sessiz olması için mi?” dedi Yves.

“Bilmiyorum,” dedi Marie-Josephe düşünceli bir şekilde. “Onu neyin endişelendirdiğinden emin olabilseydim. Sesi öyle üzgündü ki... Beni neredeyse ağlatacaktı.”

“Senin ağlamana kimse aldırış etmez. Ama deniz canavarının iniltisi, Majestelerine rahatsızlık verdi. Haydi gel, acele etmemiz lazım.”

Yves kapıyı zincirleyip asma kilit vururken, Marie-Josephe çizim kutusunu toparladı. Cam ve altından halesi olan erkek deniz canavarının yüzünün eskizini çıkardı.

“Bu süslemeler nedir? Cam nereden geldi? Altm yaldız?” “Kırık bir şişe. Çeşmeden gelen döküntüler.”

“Bunları canlı deniz canavan mı buraya koydu? Geçen gece yaptığı bu muydu? Neden?”

Yves omuz silkti. “Deniz canavarlan kuzgun gibidirler. Parlak şeyleri biriktirirler.”

“Sanki şeye...”

“...hiçbir şeye benzemiyor.”

Yves eskizi elinden aldı, buruşturdu ve bir fitile doğru tuttu. Kâğıt tutuştu. Ölü deniz canavarının başının etrafındaki hale karardı ve buruştu. Yves, Marie-Josephe’in eskizini bir kabın içine attı ve yanmaya bıraktı.

“Yves!”

Gülümsemesi, Marie-Josephe’i büyüledi. “Haydi, gel.” Marie-Josephe’in elini, dirseğinin kıvrımıyla sardı ve onu çadırdan dışarı götürdü.

Arkalarından, deniz canavarı fısıldadı, “Balıhhh...”

1

II. Henri’nin 1559’daki trajik ölümünden sonra Fransa’da mızraklı turnuvalar yasaklanmıştır ve bunun yerini İtalyan kökenli olan Carrousel yani çeşitli etkinliklerin düzenlendiği, atların ve binicilerinin kostümlerle katıldığı bir çeşit geçit töreni almıştır. Günümüzdeki atlıkarıncanın çıkış noktasıdır, -çn

2

Oda ve gardırop görevlilerinin yatak odasına girmesiyle başlayan, XIV. Louis’nin uyanma töreni;*grand lever* sırasında Kral giyinir ve et suyu çorbasıyla kahvaltı ederdi. Sadece kraliyetteki en önemli kişilerin bu töreni izlemelerine müsaade edilirdi. Hepsi de erkek olan yüz kadar kişinin katıklımı tahmin edilir, -çn

ALTINCI BÖLÜM

Odelette, yeni saray elbisesini Marie-Josephe’in başının üzerinde tutarken o da kollarını elbisenin içine doğru yukarı uzattı.Güzel mavi saten ve gümüş rengi dantel, Marie-Josephe’in mahvolan san ipeğinin üzüntüsünü aklından sildi attı. Lotte’nin hizmetçilerinden biri elbiseyi getirmiş, Odelette de elbiseyi alıp süslemelerini yeniden düzenleyerek mucize yaratmıştı.

İç gömleği, destekler, uzun çoraplar ve iç eteklerin üzerinden çubuklu korse ile etek kayarak indi. Odelette ipleri bağladı, eteği geri tutturarak iç eteğin görünmesini sağladı ve kurdeleleri ustaca ayarladı.

Marie-Josephe, Lotte’ye minnettardı. Matmazel’in hediyesi sayesinde, Papanın gelişine uygun bir elbiseyle katılabilecekti.

Marie-Josephe, yüzüğünü öpmek için Papayla tanışmasına izin verilip verilmeyeceğini merak etti. Muhakkak izin verilmeyecekti; bu ayrıcalık, maiyetin önemli üyeleri için olmalıydı. Onu göreceğini bile hiç düşünmemişti çünkü Fransa’ya olan ziyareti olağan dışıydı.

Ne kadar da iyi bir insan, diye düşündü. İyi bir insan, kutsal bir insan. Papa Hazretleri ve Majesteleri barış içinde olduklarında, dünyadaki kötülükleri durduracaklardı.

Odelette, elbiseden artan dantelle ve Marie-Josephe’in son birkaç kurdelesiyle süslediği, özenle hazırlanmış yeni bir yüksek başlık ortaya çıkardı.

“Bunu takman için zaman yok,” dedi Marie-Josephe. “Matmazel’in yanında hazır bulunmak için geç kalacağım.”

“Bunu güzelleştirmek için çok uğraştım,” dedi Odelette.

“Çok da güzel zaten. Yanımıza al, Matmazel’e takdim edebilirsin.”

Odelette, başlığı isteksizce bir kenara koydu ve Marie-Josephe’in saçını süs olarak kullandığı tek bir sahte elmasla-basitçe yaptı.

Odelette içini çekti. “Kraldan size gerçek bir elmas vermesini isteyin, Mile Marie,” dedi. “Elinizdekinin taklit olduğunu herkes biliyor.”

“Herkes, paramın olmadığını biliyor,” dedi Marie-Josephe. “Elmaslarım olsaydı, nereden aldığımı merak ederlerdi.”

“Hepsi borç para alıyorlar. Kral’dan, birbirlerinden, tüccarlardan. Kimse bunun hakkında bir şey düşünmüyor.”

Odelette, pudra kavanozuna kuzu yününden bir ponpon daldırdı. Hanımının çıplak gerdanını ve göğüs kıvrımını pudralamak üzereyken, Marie-Josephe elini tuttu.

“Hayır,” dedi düşünceli bir biçimde, “hayır, pudra açık tenli olduğunu kanıtlayan, cildinin altındaki mavi damarları saklar.”

Una benzer toz, bulut gibi yükseldi. Marie-Josephe hapşırdı.

“Harika,” dedi. “Yeterince soluk renkliyim.”

Odelette, mükemmel teninin pürüzsüz rengini beyaz lekelerle benekleyerek kendi alnına, yanaklanna ve gerdanına yün ponponla hafifçe vurdu.

“Saraydaki en güzel kadın sensin,” dedi Odelette. “Bütün prensler sana bakacak ve şöyle diyecekler: Şu hoş prenses de

kim? Onunla evlenmcliyinı ve Türk Büyükelçisi de onun yardımcısıyla evlenmeli! ”

Marie-Josephe güldü. “Seni seviyorum, Odelette.”

“Gerçek olabilir," dedi Odelette. “Bütün peri masallarında olan bu.”

“Prensler prenseslerle evlenirler ve Türkiye’nin Fransa’ya bir büyükelçi göndermesi pek muhtemel değil.” Fransa ve Türkiye aynı düşmana karşı savaşmış olsalar da, Kral Türkleri pek de müttefiki olarak görmüyordu. Geçmişte orduları, Türk esirleri yakalayıp köle olarak satmıştı, tıpkı Odelette’in annesi gibi. “Beyefendiler şöyle diyecekler: Şu koloni kızı da kim? Bu kadar sade ve modaya uymayan birisiyle evlenemem - muazzam bir çeyizi olmadığı sürece!”

Odelette, Marie-Josephe’e yüksek topuklu, sivri uçlu ayakkabılarını getirdi; Marie-Josephe bunları giydi.

İşte böyle. Mükemmel oldunuz, Mile Marie. Saçınız hariç.”

Marie-Josephe, aynasındaki soluk renkli varlığa göz gezdirdi. Kendini tanıyamadı.

Marie-Josephe ve Odelette, dar ve pis kokulu tavan arası koridorlarında aceleyle ilerlediler. Odelette, yüksek başlığı şahane bir pastaymış gibi taşıyordu.

Dar merdivenlerden kraliyet katına, zemin katın üstüne indiler. Yıpranmış halılar ve karanlık koridorlar, cilalı parkelere ve etkileyici goblenlere, oymalı taşlara ve yaldızlı tahtalara dönüştü. Sanat ve ince zanaat şatoyu dolduruyordu; Majesteleri her zaman güzellikle çevriliydi. Majestelerinin kullandığı neredeyse her şeyi Fransa'nın sanatçı ve zanaatkarları üretmişlerdi ve Majestelerinin ilgisi Fransız el sanatlarını dünyanın bütün başşehirlerinde moda yapmıştı. Fransa'nın düşmanları dahi saraylarını Versailles Şatosu'na benzeyecek şekilde tasarlamışlardı.

Şatodayken Marie-Josephe, kendini pek çok kez güzellikleri ve teknikleriyle boy ölçüşmeyi asla ümit edemeyeceği tablolara çaresizce bakarken buluyordu. Titian ve Veronese'in tabloları ona şaşkınlık veriyordu. Bugün kendini, onlara sadece bir göz atarak geçmeye zorladı.

Lotte'nin dairesinde, uşaklardan biri gelişini duyurdu: "Mile Marie-Josephe de la Croix." Çift kanatlı kapının bir tarafını açık tuttu. "Girebilirsiniz."

Lotte, rengârenk ipek, saten ve kadife yığınından, en güzel elbiseleri ve takıları içindeki nedimelerinin arasından fırladı.

"Mile de la Croix!" Marie-Josephe'i kucakladı, geride durdu ve onu baştan aşağı süzdü.

"Olmuş," dedi Madam'ı taklit ederek, ciddi bir şekilde.

"Sizin sayenizde, Matmazel." Marie-Josephe, Lotte'ye ve hepsi her açıdan kendisinden daha kıdemli olan diğer hanımlara reverans yaptı.

"Ne kadar da heyecan verici bir gün!" Lotte, fırfırları vurgulamak için Marie-Josephe'in eteğini çekiştirdi. "Ama, zavallı Marie-Josephe, balık bağırsağına mı bulandınız?"

"Hayır, Matmazel, sadece parmaklarımda biraz kömür kaldı."

“Bu, meşhur Odelette mi?” diye sordu Mile d’Armagnac, mevsimin en övülen güzelliği. Ten rengi porselen kadar açıktı ve saçı yaz şarabı kadar soluktu. “Bu el işi de nedir?”

Odelette’in eserinden büyülenen hanımlar, onun etrafını sardılar. Lotte, yeni başlığa sahip çıktı. Fırfırlı tepesi, başının üzerinden bir kol boyu kadar uzanıyor ve kurdeleler sırtından aşağı dökülüyordu. Mile d’Armagnac, Lotte’nin iç eteğine uygun gümüş rengi kurdeleler getirdi; Odelette, bunlan tasarımının içine kattı.

“Muhteşem oldu!” diye haykırdı Lotte. “Çok zekisin.” Marie-Josephe’i kucakladı, Odelette’e bir altın louis sikkesi verdi ve odalarından dışarı süzüldü. Marie-Josephe, kalabalığın içinde neredeyse kaybolarak onu takip etti.

Madam’ın dairesinde, oymalı giriş kapısının iki kanadı da dönerek açıldı. Lotte’nin konumu, bu nezaketi gerektiriyordu.

Giriş salonunda, Madam’ın nedimeleri reverans yaptılar. Lotte başını salladı ve onlara gülümsedi. Annesinin şahsi odasına yaklaşırken arkasını döndü.

“Mile de la Croix nerede? Mile de la Croix’yı istiyorum.” Marie-Josephe reverans yaptı. Lotte onu hafifçe öptü, kolunu tuttu ve fısıldadı, “Annemle yüz yüze gelmeye hazır mısın?”

“Annenize çok değer veriyorum,” dedi Marie-Josephe içten bir şekilde.

“O da senden hoşlanıyor. Ama bazen çok sıkıcı olabiliyor!”

Madam’ın şahsi odasında, masanın üzerinde tek bir mum yanıyordu. Madam, çok katlı bir sabahlığa sarınmış vaziyette masasında oturmuş yazıyordu. Şöminedeki ateş sönmüştü. Oda, loş ve serindi. Marie-Josephe reverans yaptı.

Madam, yazı masasından baktı ve kalemini kenara koydu.

“Canım Liselotte’um,” dedi Madam, “gel de sana bir bakayım.” Madam ve Matmazel, aile içinde aynı takma ismi paylaşıyorlardı.

Marie-Josephe reverans yaparken, iki küçük köpek Madam’ın sabahlığının etekleri altından koşturdular. Üzerinde zıpladıkları parkeyi tırnaklarıyla çiziyor, çılgınca havlıyorlardı. Dışkılarının kötü kokusu her

köşeyi sarmıştı. Yürüyen gürültü yığınlarına benzeyen köpekler, zıplayarak Marie-Josephe’in iç eteğine pati attılar.

Madam’ın onu kabul etmesini beklemeden doğruldu ve yüzüne pati gelmesini engellemek için geri çekildi. Elderflower’ı ayağının ucuyla gizlice itti. Buldok cinsi küçük, yaşlı köpek daha sesli havladı, eteğini ağzıyla kapmaya çalıştı, ilgisini kaybetti ve uzaklaştı, yeri kokladı, burnundan soludu. Diğer buldok Youngerflower, onu köle gibi takip etti. Elderflower’la kıyaslandığında dahi, Youngerflower pek zeki değildi.

Madam kalktı, Lotte’yi kucakladı, şefkatle yanağım okşadı ve ona bakmak için bir adım geri gitti.

“Elbisen oldukça masraflıydı -Majestelerinin Carrousel’i hepimizi iflas ettirecek- ama güzel görünüyorsun ve elbise sana yakışmış.”

Düşük yaka, Lotte’nin muhteşem göğüs kısmını ortaya çıkarıyordu; güvercin grisi saten, gümüş rengi dantel ve elmaslar, mavi gözlerini olduğundan güzel gösteriyordu. Sağlıklı, kuvvetli, neşeli ve kibar Lotte, ailede anne tarafına, Alman tarafına benzer; son derece yakışıklı ağabeyi hem güçlü hem de zayıf yanlarıyla tam bir Bourbon[1] olarak görülürdü.

Madam, Marie-Josephe’i süzdü. “Mile de la Croix, sanırım o elbiseyi daha önce görmüştüm.”

“Marie-Josephe’te o kadar güzel durdu ki, anne,” dedi Lotte. “Onun muhteşem Odelette’i de elbiseyi değiştirmek için tüm hünerini göstermiş.”

“O kadar değiştirmiş ki yeniden giyebilirsin.”

“Hayır, anne, ikinci bir defa olmaz, Yabancı Prensler buradayken olmaz!”

“Sana verdiğim kürk nerede?”

Marie-Josephe, şaşırmış ve endişelenmiş gibi yaptı. “Ah, Madam, affınızı dilerim, yeni elbise yüzünden aklımdaki bütün diğer düşünceler uçtu gitti!” Madam’a düşkün olsa da, dekoltesini şal ya da kürk yakanın altında saklayarak onun yaşlı hanım tarzını taklit etmek gibi bir niyeti yoktu.

“Hepsi gider; güncel moda kalır.” Madam, kabullenmiş bir ifadeyle başını salladı. “Pekâlâ. Böyle de olur.” Madam, tam olarak Lotte’nin

taklidindeki gibi konuştu.

Lotte, kahkahasını bastırdı. Marie-Josephe, bir reverans daha yaparak eğlendiğini gizledi.

“Sevgili kızım,” dedi iri yapılı düşes, “nerede olduğunu merak etmeye başlamıştım.”

Lotte güldü. “Ama anne, Mile de la Croix’yı canavar balıktan kurtarmam gerekiyordu!”

Marie-Josephe Madam’a yaklaştı, diz çöktü ve elbisesinin eteğini öptü. “Lütfen beni bağışlayın Madam. Matmazel’in geç kalmasına sebep olmak istemezdim.”

“Bir gün içinde seni iki kere bağışlamak mı?” Madam gülümsedi. “Senin günah çıkardığın papazın değilim, çocuk! Ama merak ediyorum da, acaba yaşlı bir kadının ailesiyle uğ-raşamavacak kadar çok mu görevin var?” Marie-Josephe’in elini tuttu ve onu ayağa kaldırdı.

“Beni Marie-Josephe’ten vazgeçirtme, anne,” dedi Lotte. “M. de Chretien’in hatırını kırmış olurum. Ayrıca, Marie-Josephe için büyük planlarım var!”

“Majestelerinin de Marie-Josephe’e ihtiyacı olan ağabeyi için büyük planları var. Rahip de la Croix, Majesteleri için bizden daha önemli.” Madam, solmuş duvar kâğıtları ve küçülmüş mumlarıyla bütün odayı işaret ederek elini açtı. “Rahibin yerinde gözüm yok.”

“Madam, bizim odalarımızı görmelisiniz!” dedi Marie-Josephe, fakat Madam’ın tavan arasına tırmandığını hayal bile edemiyor ve bunu denemeye kalkmayacağını tüm kalbiyle diliyordu. “Bütün odamı, sizin karyola cibinliğinizin içine sığdı-rabilirim, ağabeyiminki de daha büyük değil.”

“Ah, bu pek uzun sürmez, canım. Başarısından ötürü ağabeyine saygım var.” İçini çekti. “Tek dileğim, çocuklarımın ihtiyaçlarını doğru dürüst karşılayabilmek ve faturalarımı ödemek.”

“Anne, her zamanki gibi abartıyorsun,” dedi Lotte. “Biliyorsun, sevgili Büyük Matmazel öldüğünden bu yana zenginiz.”

“‘Sevgili’ Büyük Matmazel... Neyse, ölünün arkasından konuşulmaz. Büyük Matmazel ağabeyini zengin etti. Mösyö zengin. Ama ben evimi zorlukla idare ediyorum ve iki mevsimde bir alınan yeni bir giysiyle Mösyö’nün konumunu güçlükle koruyabiliyorum.”

“Anne, gösterişli, yepyeni bir elbisen var! Acele etmemiz lazım, senin hanımlar neden seni giydirmediler?”

“Gereksiz *heyecanlandılar*, ben de onlan gönderdim ve sen gelene kadar mektuplanmı yazdım.”

Lotte, Madam’ın korse ve uzun çoraplarım alıp getirmesi için Odelette’i gönderip, Marie-Josephe’i de Madam’ın iç eteğiyle görevlendirerek idareyi eline aldı. Beraber, Prenses Palatine’i giydirdiler. Sohbetleri, deniz canavarlarına yöneldi.

“Raugrafin Sophie’ye yazdım,” dedi Madam. “Ağabeyinin başarısından ve canavar balığı doğrayışını izlememden söz ettim, Mile de la Croix.”

“Yaratıklar aslında balık değiller, Madam. Balina ya da de-nizayısı gibiler. Abim onu inceliyor; içine bakmak, bedeninin nasıl çalıştığını ortaya çıkarmak için...”

“İnceleme, kasaplık.” Madam omuz silkti.

“Ailenin bütün simya yeteneği Chartes’a geçmiş.” Lotte, abartılı şekilde titredi. “Ben anlayamıyorum; anlasaydım, bir daha asla yiyemez, içemez ya da nefes alamazdım.”

“Bağırsaklarını boşaltmak ya da gaz çıkartmakta ne kadar seçim şansın varsa, bunlarda da o kadar olurdu,” dedi Madam.

“Anne!” Gümüşi güzel kahkahasıyla Lotte güldü. “Şimdi bir süre nefes alma da korseni bağlayalım.”

Elderflower, başıboş dolaşırken Madam’ın ayaklarına çarptı ve pat diye oturuverdi. Marie-Josephe ve Odelette, Madam’ın iç eteğini giymesine yardım ettiler. Kenarı, Elderflower’ı saklayarak üzerine düştü. Kendinden yaşlı köpeği gözden kaybeden Youngerflower, panik içinde havlayarak odada oraya buraya koştu.

Youngeflower’ı umursamayan Madam, Elderflovver’ın uzun, yumuşak kulaklannı okşamak için eğilerek dantel ve fırfırları kenara çekti.

“Güçsüzleşiyor. Öldüğünde çok üzüleceğim. Peki ya, o gittiğinde Youngerflower ne yapacak?”

“Saçmalama, anne, Elderflower senden daha güçsüz değil!” “ikimizin de manastıra çekilmesi lazım, orada kimsenin yolunda durmayız ve kimse bizi düşünmek zorunda kalmaz.

Manastır küçıık bir köpeği kabul eder, değil mi? Beni, az sayıdaki zevkimden mahrum etmezler.”

Sizi, ellerinden geldiği kadar her şeyden mahrum ederler, sevgili Madam, diye düşündü Marie-Josephe, ancak böylesi saygısız bir şeyi sesli olarak söyleyemezdi.

“Madam, sanırım manastırdan hoşlanmazdmız.” Marie-Josephe ve Odelette, Madam’ın saray elbisesinin büyük karkasını kaldırıp üzerine oturttular.

“Anne, eğer manastıra çekilirsen, avlanmana izin vermezler. Mektuplarını yazmaya izin vermeyebilirler. Raugrafin Sop-lıie mektupların olmadan ne yapar?”

“Manastırdan yazacak bir şeyim olmazdı. Rahibe başlığı takarak sessizlik yemini ederdim.”

“Kral’ı asla göremezdin...”

“Onu...” Madam’ın sesi bir an için kısıldı. “Onu her halükarda nadiren görüyorum.”

“Ayrıca, bana bir prens bulman lazım, söz verdin!” Lotte’nin coşkusuyla Madam’ın dudaklarında, içinde çok az üzüntü olan bir gülümseme belirdi. Kollarını açtı; Lotte’yle yeniden kucaklaştılar.

“Bulmak zorundayım, doğru,” dedi Madam. “Zira ağabeyini, evliliği konusunda yüzüstü bıraktım, babası onu yüzüstü bıraktı, amcası Kral onu yüzüstü bıraktı ve ailemiz beş para etmeyenlerle dolu!” Madam, derin bir şekilde içini çekti. “Chartres’ın saçma hevesleri, tehlikeli uğraşları daha az olsaydı...”

“Anne, unutuyorsun...”

“Rahip de la Croix’nm da benzer hevesleri olduğunu mu? Hiçbir şeyi unutmuyorum, Liselotte. Onun, yeni fikirlerine gücü yetiyor.”

Madam oturdu. Elderflower, kucağına çıkmak için pati attı; burnundan soluyup salya akıtan aksi buldok, Madam’ın kadife eteğine poposunu yerleştirdi ve göğüs kısmını örten ince tüle pati attı. Madam, yaratığı şefkatle okşadı.

“Fransa’nın erkek torunu için her şey farklıdır. Majesteleri, bir Cizvit için tasvip ettiği şeyi, yeğeninde tasvip edemez.” “Madam, oğlunuz bilimi seviyor,” dedi Marie-Josephe. “Çalışmalarım yasaklamak, onu sonsuz üzüntüye boğar.” “Devam etmesine izin vermek de hayatına mal olabilir. Kuşkular, senin ağabeyini de aşağı çekebilir. Sen, sense dikkatli olmalısın.”

“Kuşkular!” Marie-Josephe, başını şaşkınlıkla salladı. “Yves’in alçaklık yapacağından kim şüphelenebilir ki? Chartres’tan kim şüphelenebilir? Madam, o sevimli, iyi ve zeki...”

“Eşim de sevimli, iyi ve zeki,” dedi Madam. “Bütün hataları ve hatta günahlarına rağmen. Bu, Henriette d’Angleterre’i zehirlediğine ya da onun yakılması gerektiğine dair dedikoduların yapılmasına engel olmadı.”

“Saçmalık, anne. İlk Madam’ı tanıyan herkes, hiç yemek yemediği için öldüğünü söylüyor, iğne ipliğe dönmüş, aşkından...”

“Sus, onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun; babanın gözünde küçük bir sorumluluktan fazlası değildin.”

“Sen de Sophie Teyzeyle birlikte hâlâ Palatinate’taydm!” Madam, alnını Elderflower’m yumuşak, altın rengi tüylerine yaslamak için eğildi. Youngerflovver, kendinden yaşlı arkadaşını başarısızca arayarak, burnu yerde, Madam’ın ayaklarının etrafını kokladı.

Madam içini çekti. “Orada kalmış olmayı ne kadar da isterdim!” Lotte’ye uzunca bir müddet baktı. Hırıltılı soluğu yavaşladı, derinleşti; ağlamadı. Marie-Josephe, evinden çok uzak olan Madam için üzüldü.

“Sana bir prens bulacağım, Liselotte,” dedi Madam. “Benim görevim onu bulmak, senin görevin ise onunla evlenmek olacak. Umarım o gün geldiğinde, benden nefret etmezsin... Umarım benden daha mutlu olursun.”

“Anne, düğün günümle ilgili sakın endişelenme. Benimle gurur duyacaksın, söz veriyorum. Ah, saçını nasıl yapacağız?” “Bağlamak için bana bir kurdele ver,” dedi Madam, Lotte’nin başlığına eleştirel bir bakış atarak. “Sende fazladan bir sürü var. Kimse beni fark etmeyecek.”

“Marie-Josephe, annemin yardımına ihtiyacı var.”

“Sadece Odelette’e güvenebilirim, Matmazel.”

Odelette’i öne çekti ve o çalışırken toka ve kurdeleleri tuttu. Lotte, hevesle kuaför asistanı rolü üstlenerek yanına geldi.

“Anne, lütfen gülümse,” dedi Lotte. “Muhteşem görünüyorsun. Öğleden sonra bizi ayakta tutması için çikolata ve pasta getirtecek misin?”

“Gülümsememem lazım çünkü dişlerim çok çirkin ve pasta yememem lazım çünkü çok şişmanım,” dedi Madam. “Ama ikisini de yapacağım, canım, seni memnun etmek için.” Odelette Madam’ın saçını yapmayı bitirirken, Mösyö, Chartres ve Lorraine, mücevherlerle süslü ve perukalı tavus kuşu üçlüsü gibi topluca ilerleyerek Madam’ın şahsi odasına geldiler. Hizmetçiler pasta, meyve tabakları ve şarapla bir anda ortaya çıktılar.

Madam, her zamanki heyecansız enerjisiyle hareket ederek eşine reverans yapmak üzere sandalyesinden kalktı. Mösyö, resmi bir biçimde selamına karşılık verdi.

“Kuaförümü senin için getirdim, Madam.” Mösyö, dev siyah perukasının buklelerinden birine dokundu ve gümüş bir kadehten bir yudum şarap içti. *“Bırak da* saçını...”

“Yeterince üzerime titrediler.” Madam, Mösyö’nün kuaförünü elini sallayarak gönderdi.

Lorraine ve Chartres, şaraplarını içerken eleştiren ve eğlenen bakışlarla izlediler. Hayal kırıklığına uğramış olan kuaför başını eğerek selam verdi ve çekildi.

“Yeni bir kuaförün mü var?” diye sordu Mösyö. “Saçın uygun şekilde yapılmış, uygundan da öte. Birkaç kurdele ekleyerek...”

“Yüksek bir başlık için *fazla* yaşlıyım. Hayır, teşekkür ederim, Mösyö. Saçımın sade olmasını tercih ediyorum ve ağabeyin Kral da öyle.”

Mösyö ve Lorraine bakıştılar; Marie-Josephe dahi, hovarda bir gençken Kral’ın güzel kadınlarla yakından ilgilendiğini biliyordu.

“Senin saçını kim yaptı?” diye sordu Mösyö kızına. “Çok güzel olmuş.”

“Mile de la Croix, baba,” dedi Lotte. “Ona sahip olduğum için o kadar şanslıyım ki... Sonsuza dek Saint-Cyr’de tutsak kalabilirdi!”

“Bütün sorumluluk Odelette’e ait,” dedi Marie-Josephe. Odelette, utanarak reverans yaptı. Mösyö, elleriyle ceplerini yokladı, kırıntıdan başka bir şey bulamadı, yeleğinden bir elmas çıkardı ve Odelette’e verdi.

“Rahip de la Croix nerede?” diye sordu Madam. “Bize biraz zaman ayıracağına söz vermişti, yolculuğuna dair birkaç hikâye anlatacaktı.”

“Kısa süre sonra burada olur, Madam.”

“Eğer geç kalırsa, Mile de la Croix,” dedi Chartres, “size eşlik etmekten zevk alırım.”

“Sen kız kardeşine eşlik edeceksin,” dedi Madam sert bir biçimde. “Eşin, odalarıma teşrif etmeyi uygun bulmadığına göre.”

“Madam,” dedi Lorraine, “Mile de Blois bir kenara itileceğinden korkuyor, diğer beş para etmeyenlerle birlikte.”

“Madam Lucifer’in, benimle zaman geçirmektense yapacak daha iyi şeyleri var,” dedi Chartres. “Buna sonsuz minnettarım.”

“Ağabeyinin maceralarını dinlemeyi çok istiyorum,” dedi Madam. “Onları kaçırırsam, herhangi bir heyecan için on yıl daha beklemem gerekecek.”

“Tek bir hikâyeyi dahi kaçırırsanız, Madam,” dedi Marie-Josephe, “size hepsini baştan anlatacaktır. Söz veriyorum.” “Sen iyi bir çocuksun.”

“Mile de la Croix, size bir hediyem var.” Chartres, kör gözü seğirerek ona doğru topalladı. Marie-Josephe, onun hep ayakları önüne düşeceğinden korkardı.

Güzel, küçük bir gümüş şişenin tıpasını çıkardı ve ona uzattı.

“Nedir bu, efendim?”

“Parfüm. Kendim yaptım.” Önünde, bir dizinin üzerine çöktü. Utanan Marie-Josephe bir adım geri gitti.

“Ayağa kalkın, efendim, lütfen.”

Chartres, Marie-Josephe’in bileğine parfüm sürmek için elini kavradı, ancak Lotte onu durdurdu.

“Bırak da önce koklasın, Philippe,” dedi. “Ona uygun olmayabilir.”

“Nasıl olmaz?” dedi Chartres.

Marie-Josephe, evli bir adamın, kız kardeşinin nedimesine parfüm hediye etmesinin uygun olup olmadığını merak etti. Onun davranışlarını eleştirmek daha da uygunsuz olurdu. Karısının, onu neden görmezden geldiğini merak etti; tuhaf kör gözüne rağmen yakışıklıydı, ayrıca her zaman konuşacak yeni ve ilginç bir konusu vardı.

“Saf çiçek özü.” Chartres, harika bir sarmaşık filizi kokusu yayan tıpayı Marie-Josephe’in burnunun altında salladı.

“Güller! Efendim, bu çok hoş.”

Chartres, parfümü Marie-Josephe’in bileğine sürdü. Göğüs kısmına uzanırken, Madam şişeyi kaptı. Chartres somurttu.

“Bir prens, hizmetçinin işini yapmamalı.” Madam, küçük şişeyi Marie-Josephe’e verdi. “İstersen, hizmetçi kızın sana parfüm sürsün, Mile de la Croix.”

“Mile de la Croix’ya, sadece kimyager olduğumu göstermek istiyorum,” dedi Chartres. “Ağabeyine yardım edebilirim. Onunla çalışabilirim.

Odelette, Marie-Josephe’in kulaklarının arkasına, boynuna ve göğüslerinin arasına hafifçe gül özü sürdü. Karışım, tenini serinletip onu güzel kokusuyla sarmalayarak buharlaştı.

“Kendini kimyager olarak görebilirsin, Philippe,” dedi Mösyö. “Ama sadece acemi bir parfüm yapıcısısm.”

Chartres’ın eşit olmayan bakışları, Odelette’in ellerini izledi. Lorraine, alaycı ve cana yakın bir şekilde Marie-Josephe’e gülümsedi. Gözlerinin etrafındaki deri, en çekici gülümseme çizgileriyle kırıştı.

“Bir gün parfümlerimden birini denemelisin,” dedi Mösyö. Dantel mendilini Marie-Josephe’in yüzüne doğru salladı. Keskin ve miske benzer bir koku, gül kokusunu yok etti. “Şimdi kim üstün, babası mı oğlu mu?”

“Affınızı dilerim, Mösyö, ama burnum gül kokusuyla dolu ve başka bir kokuyu kıyaslayamıyorum.” Mösyö’ye, en sevdiği parfümün kendisini boğduğunu ve Lorraine’i düşünmesine neden olduğunu söylemeye cesaret edemedi.

“Günün önemine göre fazla sade görünüyorsun.” Mösyö aynaya dikkatle baktı, kendi süs benlerinden birini çıkardı ve Marie-Josephe’in ağzının kenarının hemen üzerine bastırdı.

“Teşekkür ederim, Mösyö.” Nasıl karşılık verebileceğini bilmediğinden reverans yaptı.

“Artık kendimi bir kimyager olarak ispatladığıma göre,” dedi Chartres, “beni ağabeyinizin yardımcısı olarak tavsiye edecek misiniz?”

“Etmeyecek, beyefendi,” dedi Mösyö.

“Akşam yemeğine sülfür kokarak geliyorsun,” dedi Madam. “Şimdi buna bir de balık bağırsağı mı eklemek istiyorsun? Ellerini kirletmen sana uygun değil.”

“Ya da itibarına,” dedi Lorraine, sesinde esrarlı bir uyan imasıyla.

“Sessiz ol, canım.” Mösyö, endişeyle yoğrulmuş bir tonda konuştu ve dikkatini oğluna verdi. “Simyayla oyalanman yakışık almaz.”

“Evet, öyle, efendim!” diye haykırdı Chartres. "Benim öğrendiğim şey kimya. Önemli bir iş. Dünyanın nasıl işlediğini keşfedebiliriz...”

“Peki, bu ne fayda sağlıyor, beyefendi?” diye sordu babası. “Aile servetimizi mi artıracak?”

“Aile servetimizi artırmak için Madam Lucifer ile evlendim,” dedi Chartres.

“Pek de işe yaramadı,” dedi Madam.

Ciddi ölçüde asabileşen Mösyö, sesini yükseltti. “Yeterince görevin var zaten.”

“Peki, nedir onlar, efendim?” Chartres’m sesi sadece masumiyet barındırsa da, kör gözü delice seğiriyordu.

“Kral’ı memnun etmek,” dedi Mösyö.

Mösyö ve Madam ile hanımlarının ve beylerinin şatodan geçerek Mermer Avluya gitmek üzere ayrılmalarından saniyeler önce, Yves geldi ve Marie-Josephe rahat bir soluk aldı. Yves kibar bir şekilde başını eğerek selam verdi; yapmacık utangaçlıklarıyla yelpazelerinin arkasına saklanan hanımlar etrafını sardılar. Hanımlar ya da beyler ile birlikteyken olsun,

cübbesinin sadeliği ve kendi güzelliğiyle saray mensuplarının arasında göze çarpıyordu. Ancak, Madam'ı deniz canavarı hikâyeleriyle eğlendirecek zamanı kalmamıştı.

Marie-Josephe'in elini, dirseğinin kıvrımına yerleştirdi; tören alayına katıldılar. Marie-Josephe, ağabeyiyle olmaktan gurur duyuyordu, yine de Mile d'Armagnac'm yerinde olmaya, yelpazesini Chartres'a sallamaya, Lorraine Şövalyesi'nin koluna girmeye az da olsa imrendiğini kendine itiraf etti.

"Yüzüne ne koydun?" diye fısıldadı Yves.

"Mösyö, onu oraya yerleştirdi."

"Kız kardeşimin kullanacağı türden bir şey değil." Nazik bir ihtiyatla, süs benini üst dudağından çıkardı.

"Özür dilerim." Marie-Josephe sesini alçalttı. "Vermemesini nasıl söyleyeceğimi bilemedim."

"Elbisene gelince..." Kaşlarını endişeyle çatarak, düşük yakasının üzerinde görünen danteli, iç gömleğinin sade tülbendi ortaya çıkana kadar süslü kenarından çekiştirdi. Marie-

Josephe, kimsenin görmediğini umarak Yves'in elini itti, ancak Mile d'Armagnac izliyordu ve Lorraine'e fısıldadı.

"Madam onayladı; o, görgü kurallarının piridir." Madam'ın kürkünden bahsetmedi. Sadece ipek dantel süsü ortada bırakarak, tülbendi görünmeyecek şekilde tıkıştırdı. Marie-Josephe, Lotte'nin iç gömleğinin, süsü hariç, tülbentten olmasına şaşırmıştı. Madam, sadece görgü kurallarının piri değil, aynı zamanda sinekten yağ çıkarmanın da piriydi.

"Sen her zaman hızlı öğrendin," dedi Yves. "Birkaç ay Fransa'da, iki hafta Versailles'da ve şimdiden sarayın görgü kurallarında uzman oldun."

"İki hafta Versailles'da, bütün bir yaz Saint-Cyr'de ki orada sadece Kral'dan, dinden ve modadan bahsediyorlar."

Yves, ona muzip bir biçimde baktı. "Sadece takılıyorum. Harika bir iş çıkardın, ama şimdi ben buradayım. Artık endişelenmene gerek yok."

Söylediği doğruydu. Yves'in başarısı, Marie-Josephe'in küçük ilerlemesini gölgelemişti. Marie-Josephe, onun ışığının arkasında

solabilirdi. Evini çekip çevirebilirdi; eğer şanslıysa, çalışmalarında yardım etmeye devam etmesi için ondan izin alabilirdi. Marie-Josephe, daha fazlasını dilediği ve umduğu için bencil ve budalaydı. Alçak gönüllü davranarak Yves'in kolunu sıktı ve başını cübbesinin sert yününe yasladı. Yves, onun elini şefkatle okşadı.

Yves'in yanındaki Marie-Josephe, Matmazel'in arkasındaki yerini alarak Mermer Avluda ayakta bekledi. Saray mensupları ve papazlar, yeni cilalanmış siyah-beyaz renkleriyle göze çarpan iç içe desenli mermer karoları kaplamış, meydanı tıka basa doldurmuşlardı.

Şato parlıyordu; sütunları ve vazoları parlatılmıştı, kapı, pencere ve balkonların üzerindeki yaldızlar yenilenmişti, mermer büstler temizlenip tamir edilmişlerdi. Dev çiçek saksıları, açılmış olan ve Şeref Kapısı ile Place d'Armes'a kadar birbiri ardınca genişleyen avlulara dizilmişlerdi. Sırasıyla her biri bir diğerinden daha büyüktü. Binlerce izleyici, avluları doldurmuştu.

Place d'Armes'dan geçerek yaldızlı girişe ulaşan Papa Hazretleri'nin Paris Caddesi boyunca uzanan yolunun iki yanında, gümüş rengi saksılarda çiçek açan portakal ağaçları vardı. Daha büyük portakal ağaçları, Bakanlar Sokağının kaldırım taşlarından geçerek Giriş Avlusundan ilerliyor ve Mermer Avlunun köşesine kadar şatonun kanatları arasından bir yol çiziyordu. Ziyaretçiler, yolu boş bırakarak portakal ağaçlarının arkasında saygılı bir biçimde ayakta duruyorlardı.

Marie-Josephe, bu kadar çok insanı hiç bir arada görmemişti. Hepsi, uyduruk süslerle de olsa şık giyinmişlerdi. Uygun giyimin gerektirdiği gibi, erkekler kılıç kuşanmışlardı: ortaçağa ait dev aile yadigârları, geçmiş savaşların yıpranmış hatıraları, Versailles kasabası yolu boyunca kurulu tezgâhlardan kiralanan yaldızlı ya da kurşun alaşımlı kılıçlar.

Marie-Josephe'in ayakları acıyordu. Güneş, avluya sakin gölgeler düşürerek şatonun çatısının arkasından battı. Marie-Josephe, insanların sıkıştırmasına ve yaz sonunun bu açık gününe rağmen ürperdi. Mendiliyle, Matmazel'in alnındaki teri sildi.

Uzaktan bir tezahürat duyuldu. Marie-Josephe acıyan ayaklarını ve ürpermesini unuttu.

Louis ve Roma Kilisesi arasındaki uzlaşmayla sevinen binlerce insanın sesi yükselirken, gürültü Marie-Josephe'e ulaştı. Şatonun kanatları arasında bulunan avlu, sanki filozofların ve kahramanların büstleri tezahürat yapıyormuşçasma, bina alınlığındaki Ares ve Herkül Hristiyanlığm yükselişini kutlamak için haykırıyormuşçasma, tezahüratlara yoğunlaşıp odaklanmıştı.

Şaşaalı üniformalarında muhteşem görünen İsviçre Muhafızlar taburu, Şeref Kapısında atlarından indiler ve ağaçların arasından ilerlediler. Papa Hazretleri'nin faytonu arkalarından geliyordu. Kral, Papa Hazretleri'ne şato girişine kadar faytonuyla gelme izni vermiş olsa da korumalar yürümek zorundaydılar.

Louis, Innocent'a kendisine yürüyerek yaklaşma emri verebilirdi; ne de olsa, Innocent'm kutsal seleflerinden birini, saygınlığından ödün vermek ve korumalarının kaba davranışlarından dolayı özür dilemek zorunda bırakmıştı. Fransa Kralı, Roma'nm temsilcilerine, kendisinin üstün olduğuna dair boyun eğdirmişti. Ancak o muhteşem bir diplomattı; yaşlı, dini bütün ve alçak gönüllü bir adamı yürütmesine gerek yoktu. Anlaşmasını riske atamazdı.

Fayton, portakal ağaçlarının arasından ağır adımlarla ilerledi. Innocent kalabalığa selam vererek geçerken, tezahüratlar onu takip etti. Kalabalık, portakal ağaçlarının aralarındaki boşlukları doldurarak at arabasını arkadan kuşattı. Yeşil yapraklar ve beyaz çiçekler şiddetle titreştiler.

Şatonun dev kapıları dönerek açıldı ve Kral belirdi.

Louis, bolca altın işlemeli yeşil saten yelek, elmastan dizba-ğı ve ayakkabı tokalanyla tamamlanmış, kaplangözü taşlarıyla ve altın rengi dantel işlemeyle süslenmiş kahverengi takımı içinde Mermer Avluyu yavaş adımlarla geçti. Bu çok özel etkinlikte, ceketinin dışına Kutsal Ruh Madalyasını takmıştı. Uzun, mavi kuşak, göz kamaştırıcı elmaslarla kaplıydı. Majestelerinin törenlerde kullandığı kılıcın altın kmı, yakut ve safirlerle süslüydü. Şapkasının kenarında İspanyol iğne oyası vardı ve en muhteşem beyaz tüyler omuzlarının üzerine yayılıyordu.

Marie-Josephe, içten bir reverans yaptı. Etrafında, diğer saray mensupları başlarını eğerek selam verirken, ipekler hışırdıyor ve kadifeler birbirine sürtüyordu. Marie-Josephe, gizlice bakmayı göze aldı.

Aşağıdaki ön avluda, İsviçre Muhafızları, Papa Hazretlerinin at arabasına iki yandan eşlik etmek için çift sıra oluşturmuşlardı. Dimdik yürüyen atlar, Mermer Avlunun kenarındaki alçak merdiven dizisine doğru tırıs gittiler.

Majesteleri, en üst basamağa ulaştı.

Majesteleri, gittikçe artan tezahürata izin verdi. İki nesilden varisleri, tahttan indirilmiş İngiltere Kralı James ve Kraliçesi Mary ile bakanları ve danışmanları eşliğinde ihtişamla ayakta duruyordu. Sönük ve durgun olan Mme de Maintenon, Kral'ın topluluğunun hemen arkasında yer almıştı.

Marie-Josephe nefesini tuttu. Papa Hazretleri'nin beyaz cübbesi, faytonun loşluğunda parladı.

Papa Hazretleri indi. Majesteleri, Augsburg Birliği'ni mağlup etmenin anahtarını sunan yaşlı adama dikkatle bakarken dik duruyordu. Kalabalık sessizleşti.

Batı dünyasının en güçlü iki adamı, birbirlerine baktılar. Kardinal ve piskoposlar, Innocent'ı takip ederek at arabasından indiler. Majestelerine, başlarını eğerek selam verdiler. Kalktıklarında, Marie-Josephe ve diğer saray mensupları da aynısını yaptılar.

"Hoşgeldiniz, Kuzenim. Birbirimizden uzaklaşmamız büyük kedere neden oldu." Majesteleri, kendi nezaketiyle Papayı şereflendirdi.

"Kuzenim, Fransa ve Roma'nm uzlaşmasından çok memnunum. İttifakımızdan çok memnunum."

"Beraber, Protestanları ezeceğiz. Sapkınlıklarını defedeceğiz Fransa'dan. Avrupa'dan. Dünyadan. Tanrının şanı için." Dev kalabalıktan, Tanrı ve Kral'a coşkulu bir sadakat tezahüratı başladı.

Afallayan Mme de Maintenon, ellerini dudaklarının üzerinde kenetledi. Koyu renk gözleri, yaşlarla parladı. Marie-Josephe, konumuna rağmen onun için biraz üzüldü: Kral'la -herkesin dediği gibi- evliydi, ancak dile getirilmiyordu ve asla kabul edilmemişti, bu yüzden eşini aldatma ve zinayla suçlanmaya karşı savunmasızdı. Bu eşi görülmemiş buluşmanın sebebi, Mme de Maintenon'un inancıydı.Hâl böyleyken,gayrimeşru prenslerin arkasında sessiz, hisleri yüzünden neredeyse zayıf düşmüş halde ayakta durmak zorundaydı.

Tezahüratlar devam ederken, piskoposlardan biri, inci ve elmaslarla kaplı altın bir kutu ortaya çıkardı. Kutsal emanetlerin saklandığı kutuyu, saygılı bir şekilde kabul eden Papa Hazretleri'ne verdi. Papa lnnocent, yüksek kubbeli kutuyu dudaklarına kaldırdı, ardından Majestelerine uzattı.

Louis, muhteşem takdimi kabul etti. Papa Hazretleri, sonsuza dek Fransa'da kalması için, bir azizin korunmuş olan bedeninden bir kemik ya da bir parça et getirmişti. Majesteleri, bunu belki de saray mensuplarının görebileceği, kutuya dokunabilecekleri, etkisiyle iyilik ve sevgi elde edebilecekleri Versailles'daki şapelde tutacaktı.

Majesteleri, kutuyu Kont Lucien'e uzattı, o da bunu kabul ederek Rahip de la Chaise'e verdi. Papa Hazretleri, Kont Lucien'e kaşlarını çattı, sonra yeniden mülayim ifadesine büründü. Aslında Marie-Josephe, Kont Lucien'in, azizin kutsal emanetini eline bir hayli kabaca aldığım düşündü. Innocent'ın hediyesi altın bir sunak ya da en azından kadife bir yastığı hak ediyordu.

Kont Lucien işaret etti. Yarım düzine uşak tökezleyerek ilerledi, abanozdan son derece şık bir dua kürsüsünün ağırlığı altında iki büklüm olmuşlardı. Egzotik ahşap ve sedef kakmaları, altın konturlar, Incil hikâyelerinden resmedilmiş sahnelerle dolu bir kürsü.

Majestelerinin zanaatkârları şimdiye kadarki en iyi işlerini çıkarmışlar, diye düşündü Marie-Josephe. içten bir tevazuyla eğilen lnnocent ve başım prens dostuna hafifçe eğmeye tenezzül eden Majesteleri, Kral ve Papa olarak birbirlerini selamladılar. Majesteleriyle birlikte olan saray mensupları ile Innocent'la birlikte olan papazlar, içten bir şekilde başlarını eğerek birbirlerini selamladılar. Kalktıklarında, Mme de Maintenon'un ifadesi sözcüklerle anlatılamaz bir neşeyle, güneş gibi parlıyordu. Toplum içindeyken Mme de

Maintenon duygularını açığa vurmazdı; siyah dantelden yelpazesini yüzüne kaldırdı, ancak yelpazesi titreyerek ona ihanet etti.

Majesteleri, elini sadece Hükümdara, Avrupa'da makamı kendisininkine eşit tek kişiye uzatabilirdi. Papa Innocent'ın hatırına görgü kurallarını çiğnemedi, tıpkı tahttan indirilmiş müttefiki İngiltereli James için yapmadığı gibi.

Innocent, yüzüğünü öpmesi için Louis’ye sunmaktan sakınmış olsa da Majestelerinin refakatçilerini inceledi ve elini Mme de Maintenon’a doğru uzattı.

Mme de Maintenon, siyah ipek eteği ve iç etekleri siyah-beyaz mermerde hışırdarken aceleyle ilerledi. Oransız bir satranç tahtasının üzerinde, tanınmayan ama güçlü bir kraliçe, Innocent’m önünde -yaşma rağmen incelikle- diz çöktü, elini ve yüzüğünü dudaklarına bastırdı.

“Papa onu belki de taşa tutar,” diye mırıldandı Madam, sadece Lotte’nin ve hemen arkasındaki Marie-Josephe’in duyabileceği bir sesle. Marie-Josephe çok şaşırdı, ancak Lotte dudaklarını birbirine bastırıp omuzlarını salladı.

“Kalkın, kız kardeşim.” Innocent, Mme de Maintenon’a, onun ve Kral’ın evlenmiş olduklarına inanan grubu destekleyerek, zarif ve şefkatli bir kibarlıkla davrandı.

Majesteleri, Papa Innocent ve Mme de Maintenon, arkalarında Kraliyet Ailesi, piskoposlar ve kardinallerle birlikte Mermer Avluyu geçerek şato girişine yürüdüler, bu sırada saray mensupları da başlarını eğerek selam verdiler. Kalabalıktan başka bir tezahürat yükseldi, kahraman ve aziz büstlerinin hayatlarında ilk defa bu kadar haykırıp bağırmasını sağlayarak duvarlardan yankılandı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Marie-Josephe, Madam’ın dairesine giderken Matmazel ve Madam a eşlik etti. Mme de Maintenon’un zaferinden dolayı keyfi olmayan Madam, yol boyunca söylendi.

“lnnocent, Majestelerinin bütün zamanını alacak,” dedi. “Savaş planları, akrabalarımdan daha da uzaklaştırılacağım anlamına... Majestelerinin bizi bir daha asla ava, hatta yürüyüşe davet etmeyeceğinden korkuyorum.”

“Kendimiz yürüyebiliriz, anne,” dedi Lotte.

“Aynı şey değil.”

“Ah, Madam,” dedi Marie-Josephe, “Majesteleri bugün nasıl sıradan bir şey yapabilir?”

“Bu akşamki daveti yeterince sıradan olacak, hiç şüphem yok. Hiçbir papa kumar oynanmasını ya da içki içilmesini durduramaz, can sıkıntısını da durduramayacağı kesin!" Madam içini çekti, sonra da loş ve soğuk dairesine önden girerken yüzünde mutlu bir ifade belirdi. “Raugrafin Sophie’ye yazdığım mektubu bitirmem gerekiyor.”

“Sophie Teyzeye, Maintenon Markizi’nin taşa tutulmadan ayrıldığını itiraf etmen gerekecek.”

Madam, nefret dolu bir sesle, “Yaşlı fahişe! Müsaadenle, Mile de la Croix,” dedi.

“Affınızı diliyorum, Madam?”

“Ben de senden diliyorum! Uygunsuz konuşmamak elimde değil, çünkü gençken epey taşkınlık yaptım.”

“Uygunsuz bir konuşma duymadım,” dedi Marie-Josephe. Madam güldü, Lotte de katıldı.

“O halde yaşlı cadaloz seni dindarlığı ve adilikleriyle kan-dıramadı! Aklı başında genç bir kadın olduğunu biliyordum.” “Bana fazla itibar ediyorsunuz, Madam.” Utandığından, Marie-Josephe’in yanakları şiddetle ısındı. “Uygunsuz konuş-tuysanız da anlayamadım; o sözcüğün ne demek olduğunu bilmiyorum.”

“Hangi sözcük?” diye sordu Lotte ilgisizce. “Adi mi, cadaloz mu, yoksa fahişe mi?”

“Sonuncusu,” diye fısıldadı Marie-Josephe.

“Bilmiyor olman ne hoş,” dedi Madam. “Mektuplarıma devam etmem lazım.”

Marie-Josephe ve Lotte, Madam şahsi odasına giderken reverans yaptılar.

Lotte, Marie-Josephe’in koluna girdi. Beraberce Madam’ın odalanndan ayrıldılar. Odelette onları izledi. Akşam karanlığı çöküyordu; onlar geçerken, hizmetçiler kristal avizeleri indirerek yeni mum öbeklerini yakıyorlardı.

Lotte'nin dairesindeki nedimeler, Odelette'ten saçlarını yapmasını istediler. Lotte, fısıldayarak konuşabilmeleri için Marie-Josephe'i pencere tarafında bir kenara çekti.

"Her şeyden ne kadar da uzak bir hayatın var!" dedi Lotte. "Öyle olduğunu biliyorsunuz."

"Fahişe, kendini para için satan kadına denir." "Martinique'te ona köle deriz. Ya da esir deriz, eğer kendini satmışsa."

"Köle ya da esir değil! Bedenini satan bir kadın." Marie-Josephe şaşkın halde başını salladı.

"Bedenini erkeklere satan kadın. Herhangi bir erkeğe." Bezmiş vaziyette, "Seks için!" dedi Lotte.

"Seks mi?" Marie-Josephe anlamaya çalıştı. "Zina mı demek istiyorsunuz? Evlenmeden seks mi?"

"Evlilik! Budala."

"Ben..." Marie-Josephe sessizleşti. Lotte'nin kendisiyle dalga geçmekten böyle keyif almasından incinmiş olmasına rağmen, kraliyet ailesinden olan hanımının alayına karşı kendisini savunmak uygun olmazdı.

Kendini fazla yücelttin, dedi Marie-Josephe içinden. Lotte seni tokatlasa yeridir.

"Öyle demek istemedim!" dedi Lotte. "Marie-Josephe, özür dilerim. Sana, dünyayla ilgili her şeyi öğretmeme izin vermelisin. Rahibeler seni nasıl bu kadar bilgisiz bırakabildiler?"

"Sadece masumiyetimi korumayı ümit ettiler," dedi Marie-Josephe. "Rahibelerin kendileri de masumdurlar. Bilmezler böyle..." Sesi, fısıltıya dönüştü.

"Fahişelik," dedi Lotte yüksek sesle. "Sana Ninon de UEnclos'yu anlatacağım; onunla tanıştım, Majesteleri duymasın! Ya da annem. Ama elbette o bir *fahişe* değil, o bir metres."

"O nedir?"

Lotte açıkladı. Marie-Josephe'e göre aralarındaki fark önemsiz olduğundan, hakkında konuşmak vakit kaybıydı.

Manastırda rahibeler, Marie-Josephein asla anlamadığı korkunç ve ne olduğu belirsiz uyanları tekrar ederlerdi. Sadece bir defa “zinanın” tam olarak ne anlama geldiğini sormuştu; sadece ekmek ve suyla, odasında bir hafta yalnız kalmak kadınsı olmayan merakını dindirememişti, ancak ceza cevapları bulmak için üçkâğıtçı olmayı öğretmişti. Ceza ona şu kutsal bilgiyi öğretmişti; bir erkek ve bir kadın arasındaki yakın ilişkiler kötüdür, evlilikte zorunludur ve nahoşturlar.

Lotte’nin yaşındayken Marie-Josephe; yaşarlarken birbirlerini sevmiş, kendisini ve Yves’i sevmiş, çocuklarını ve ailelerini yaratmak için sıkıntı ve acıya boyun eğmek zorunda kalmış ve ölmüş olan anne ile babası için gözyaşı dökmüştü. Gözyaşı dökmüştü, çünkü kendi çocukluğundaki sihri yeniden yaratmak istiyorsa, kendisi ve gelecekteki eşi aynı şeyi yapmak zorunda kalacaklardı. Yeterince güçlü olacağını umuyordu ve Tanrının dünyayı neden böyle yaptığını merak ediyordu. Tanrının şaka yapıp yapmadığını merak ediyordu. Ancak, günah çıkarırken sorduğunda, rahip gülmüştü. Sonra da ona, insanların birbirlerini sevmemeleri gerektiğini, böylesi bir sevginin Tanrıya karşı saygısızlık olduğunu söylemişti. İnsanlar, sevgisi kutsal olan Tanrıyı sevmeliydiler. Ardından rahip ona öyle bir kefaret yükledi ki, Marie-Josephe neredeyse dayağı hak ettiğini sandı.

Bir defasında Başrahibe, öğrencilerine zina hakkında ders verdi. Onları öylesine bir şaşkınlık ve heyecan halinde bıraktı ki yatma zamanı geldiğinde uyumak yerine fısıldaşarak konuştular. Rahibeler, gece yarısı kontrollerini yaparken fısıldaş-maları duydular. O gece ve sonrasındaki bir ay boyunca rahibeler, yasak sözcükleri engellemek ve kendi sorumlulukları altmdakilerin uygun konumda -sırt üstü, eller örtünün üze-rinde- uyuduklarından emin olmak için öğrencilerin yanında kıpırdamadan ve uyanık olarak yattılar.

“Artık zeki, Paris’in sevilen kişisi ve bir metres olan,” dedi Lotte, “Mile de LEnclos’yu biliyorsun.”

“Ölümcül günah işlemiş,” dedi Marie-Josephe dehşete düşmüş vaziyette.

wO zaman saraydaki herkes cehenneme gidecek!”

“Herkes değil! Madam değil...”

“Hayır, zavallı annem değil,” dedi Lotte.

“Majesteleri de değil!”

“Şimdi değil, doğru, ama gençken, ah Marie-Josephe, Majesteleri en kötüsüydü!”

“Ah, susun, Majesteleri hakkında nasıl bu şekilde konuşabilirsiniz?”

“Beş para etmeyenlerin nereden geldiğini sanıyorsun?”

Marie-Josephe, Maine dükünün -ve erkek kardeşinin, kız kardeşlerinin ve üvey kız kardeşinin- var olduğunun şüphe götürmez gerçeğiyle birlikte, çocukların sadece evlilik sonucu oldukları inancına tutunmaya çalıştı.

“Majesteleri dilediğini yapabilir,” dedi Marie-Josephe.

Belki de, diye düşündü Marie-Josephe, Tanrı dünyadaki temsilcisi için çocuk yapma işini daha az korkunç hale getiri-yordur. Bu, Majestelerinin neden bu kadar çok çocuk yaptığını açıklardı.

“Kiliseye göre değil; Mme de Maintenon’a göre değil! Saray mensupları, Mme de Maintenon’un ona bekâret kemeri taktırdığını söylüyorlar.”

Utanan Marie-Josephe sessiz kaldı. Yaşça daha büyük olarak, daha bilgili olması gerekirdi. Lotte, Marie-Josephe’in bilgisiz olduğu bir alana teşebbüs etmişti.

“Ben cehenneme gitmeyeceğim, en azından, her halükarda, bu sebepten,” dedi Marie-Josephe tutunacak bir yer arayarak. “Siz de öyle...”

“Emin misin?” dedi Lotte kurnazca.

Marie-Josephe, Lotte’nin imasını anlamak istemeyerek ilerledi. “...ağabeyim de...”

“Güzel ağabeyin!” diye haykırdı Lotte. “Yves papazlıkta heba oluyor, ne yazık! Gözleri, saraydaki bütün kadınları mest ediyor.”

“...ya da... ya da...” Marie-Josephe sendeledi ve dengesini kaybetti. “Ya da Kont Lucien!”

Lotte, fikir birliğine ikna olarak Marie-Josephe’e bakakaldı. Ardından, Marie-Josephe’in şaşkın bakışları altında, bir hanımefendiye yakışmayacak şekilde aniden sesli sesli gülmeye başladı.

“Sevgili Marie-Josephe!” dedi. Gülmesi, kahkahaya dönüştü, sonra da soluklandı. Neden güldüğüne dair Marie-Josephe’in hiçbir fikri yoktu. “Bana şaka yapıyorsun; bense senin ciddi olduğunu düşündüm, arkadaşımın bazı konularda

çok bilgili, bazılarında da çok bilgisiz olduğunu düşündüm. Ama sen en başından beri hepsini biliyordun.” İçini çekti. “O halde, sanırım itibarımı seninle artırmaya çalışmamalıyım, çünkü abarttığımı anlarsın ve senin saygını kaybederim.” “Kaybedemezsiniz,” dedi Marie-Josephe, koşulların değişmesiyle tutunacak bir dal bulduğu için minnettardı. “Böyle bir şey asla olamaz.”

“Acaba,” dedi Lotte usulca.

Marie-Josephe ve Yves, görkemli Elçiler Merdiveni’nin alt kısmına vardılar ve Kral’ın, misafirlerini ağırladığı şatonun kalbine doğru ilerleyerek saray mensuplarının sırasına katıldılar. Çift merdivende sıkışık halde duran o kadar çok insan vardı ki Marie-Josephe özenle hazırlanmış süslemeleri, heykeli ve rengârenk mermeri zar zor görüyordu.

Bu akşama uygun başka bir kıyafeti olmadığı için aynı mavi elbiseyi giymişti, ancak Odelette, Lotte’nin tuhaf başlığı için bir dantel sıra daha yarattıktan sonra, Matmazel en iyi üçüncü yüksek başlığını Marie-Josephe’e ödünç vermekte ısrar etmişti. Marie-Josephe, bu akşam moda akımıyla çok da alakasız değilim, diye düşünerek başını dik tuttu.

Venüs Salonuna ulaştılar. Törenci Başı, bastonunu yere güm güm vurdu.

“Rahip de la Croix ve Mile de la Croix.”

Marie-Josephe, Majestelerinin ihtişamlı saray dairesine girdi.

Etraftaki altın ve gümüş rengi şamdanlardan yükselen mum kümeleri, avizelerin yontulmuş kristallerinden geçip gökkuşağı tayfı oluşturarak parıldayıp titreşiyordu. Pencerelerden, altın rengi güneş kabartmalanndan, duvar oymalarının altın varaklanndan ve mobilyaların üzerindeki kakmalardan mum ışığı yansıyordu. İşık, erkeklerin ceketlerindeki altın rengi işlemelerin, asilzade kadınların elbise ve iç eteklerini süsleyen altın ve gümüş rengi danteller ile mücevherlerin üzerinden

yansıyarak ışıldıyordu. Duvar ve tavandaki mükemmel resimleri aydınlatıyordu. Mermer zemin boyunca ışıldıyordu.

Dedikodu ve sohbetlerin karıştığı bir müzik, odaya yayıldı. Hatta Marie-Josephe, ölçülü bir müzik parçasının, kendisini büyüleyerek cilalı zeminde çılgınca hoplayıp zıplamasına yol açacağından korkmuştu.

Tavanda, Üç Kız Kardeşin[2] Taçlandırdığı Venüs, tanrıların dikkatini üzerinde toplamak için çiçek şeritleri savuruyordu; o kadar güzeldi, çiçeklerin yapraklan o kadar gerçekçiydi ki Marie-Josephe yukarı uzanarak çiyle ıslanmış bir çiçek çelengini yakaladığını hayal edebiliyordu. Parfümü, bu çiçeklerden yayılabilirdi. Aşk motifleri, Venüs Salonunu süslüyordu. Tanrıçaların bakışları altındayken, dostlanndan ya da parasından destek almayan, evlenmemiş bir koloni kadını bile olsanız her şey mümkündü. Ne de olsa, Mme de Maintenon Martinique'ten daha da azıyla gelmişti.

İnsan kalabalığı, kraliyet mensuplan ile asilzadelerin muhteşem birlikteliği, Venüs Salonunu dolduruyordu. Dünyadaki herkes, XIV. Louis'nin hükümdarlığının ellinci yıl kutlamasına katılmanın hayalini kuruyordu. Conde ve Conti'nin yabancı prensleri ile Lorraine, saygılarını sunmak üzere Papa Innocent'dan dahi önce varmışlardı. Akdeniz'in, Atlas Okyanusu'nun, İpek Yolu'nun diğer ucundaki uzak ülkelerden gelen asilzadeler, kısa süre sonra Majestelerine katılacaklardı.

Yves'in adının duyurulmasıyla, tasvip edici mırıltılar odanın içinde arı kümesi gibi uğuldadı. Herkes bakmak, başını eğerek selam vermek, gülümsemek ya da ona başını sallamak için döndü. Yves, olabilecek en zarif şekilde, kibar ve ağırbaşlı bir biçimde selamları kabul etti.

Saray mensupları, dalga halinde akın akın Yves'e doğru gittiler. Ona ulaşamadan, akıntı Kızıl Deniz gibi bozuldu ve bölündü.

Louis, bölünen dalganın arasından ilerledi. O geçerken, tebaası ve misafirleri başlarını eğerek selam verince, dalga hafifçe geriledi. Erkeklerin şapkalarındaki kuş tüyleri yere değiyor, kadınların iç eteklerindeki danteller yığılarak hışırdıyor vc renkli köpükler gibi Kral'ın ayaklarına doğru saçılıyorlardı. Saray mensupları dalgası Majestelerinin arkasından söndü, ancak kraliyet ailesi önde olma konusunda ısrarcıydı. Madam, saray mensupları dalgasını tam olarak bölemese de dev bir gemi gibi aralarından ilerliyordu.

Mösyö, Lorraine Şövalyesi'ni de beraberinde getirerek Madam'ı arkasından izledi; Lotte, Lorraine Dükü Charles'ın kolunda arkadan geldi.

Yabancı prens, şövalyenin daha varlıklı ve daha kıdemli uzak bir akrabasıydı, ancak pek yakışıklı değildi. Yine de, Lotte'nin yüzü Lorraineli Charles'ın ilgisiyle kızardı. Lotte'nin canlılığı ve neşesi, ailesinin anne tarafının köklü sadeliğini alt etmişti.

Louis, Yves'den birkaç adım uzakta durdu.

Yves, Kral'ı zarif ancak çekingen bir biçimde selamladı. Marie-Josephe, içten bir reverans yaptı.

"Rahip de la Croix," dedi Majesteleri. "Sizi akşam davetimde görmekten memnun oldum."

"Teşekkür ederim, Majesteleri."

Yves, Majestelerine doğru seri adımlarla ilerledi ve yeniden başını eğerek selam verdi.

"Bize maceralarınızı anlatmalısınız, Rahip," dedi Louis. "Deniz canavarlarını nasıl yakaladığınızla ilgili her şeyi anlatın bize."

"Evet, Majesteleri."

Louis, bütün dikkatini Yves'e verdi. Louis, güneşti. Doğa filozofu Yves, Kralının ışığını yansıtıyordu. Ağabeyinin başarılarının gölgesinde görünmez olan Marie-Josephe, olan biteni izlemekte serbestti. Kraliyet ailesi, Marie-Josephe'i daha güvenli küçük bir akıntının içinde bırakarak Yves'i bir girdap gibi çevirmişti.

"Bize her şeyi anlatın, Rahip de la Croix." Madam; Kral'ın, Mösyö'nün ya da Şövalye'nin onu kapıp kaçırmasından, bütün hikâyelerini kendilerine saklamasından korkar gibi, Yves'in koluna girdi. "Tek bir canavarı, gemiyi -tek bir deniz rüzgârını- dahi atlamayın!"

"Benim için zevktir, Madam. Her ne kadar yolculuğumuz, maceradan daha çok sıkıntı ve rahatsızlık içinde geçtiyse de." Saray mensupları, itişerek Marie-Josephe'i geçtiler ve onunla iç çember arasını doldurdular. Beyefendiler ve leydiler de Yves'in yolculuğu, cesareti ve tehlikeli canavarlar üzerindeki zaferine olan hayretlerini ifade ettiler.

"Ne kadar da yakışıklı," diye fısıldadı genç Chartres düşesi; eşi ve kuzeni Philippe d'Orleans'm ona taktığı ismiyle "Mme Lucifer." Mme de Chartres'a eşlik eden Mile d'Armagnac, aynı fikirde olduğunu mırıldandı.

Mme de Chartres ve eşi, ne konuşuyor ne de bakışıyorlardı; Madam, titizlikle takındığı ilgisiz bir tutumla düşese başını salladı. Mme Lucifer Yves'e bakıp yelpazesini sallarken, Mile d'Armagnac da Mme Lucifer'in eşi Chartres'a bakarak kirpiklerini kırpıştırıyordu.

Lorraine Şövalyesi, Majestelerinin meşruluğu tanınmış kızının tepesinden bakıyordu. "Kalbinizi kıracaktır, leydilerim." Sesi alçak, neşeli ve baskın çıkıyordu.

Marie-Josephe, daha yüksek sınıftan insanlara yol verdi. Girişin oradaki gölgelerde, izdihamdan uzakta, Yves'in çoğu zaman sadece ona ait olduğunu kendisine hatırlattı. Yalnız kaldıklarında, maceralarını dinleyebilirdi. Bu akşam, Yves'e aitti; Yves de saray mensuplarına aitti. Kral'ın takdirinin aydınlığında geçirdiği her anı hak etmişti.

Duman, ter ve parfümle hava ağırlaşmıştı. Bolluk Salonu'ndan iştah açıcı pastaların güzel kokusu geliyordu. Marie-Josephe'in midesi guruldadı. Açlığını görmezden geldi; seçeneği yoktu. Bütün gün çikolata ve pastadan başka bir şey yememişti; fazla tatlı yemekten başı ağrıyordu ve midesi çorha, ct ve salata için gurulduyordu. Ancak saray halkının hafif vemege davet edilmesine henüz saatler vardı.

Marie-Josephe, bir anlığına kalabalığın dışında olmaktan memnun, eşikten geçerek boş olan Diana Salonu'na geriledi. Bilardo masaları, Majestelerinin daveti için hazırdı. İkinci bir oda müziği grubu, boş odada çalıyordu.

Yeni başlayan bir müzik sesi, Mars Salonu'nda dolaştı. Marie-Josephe, kapı aralığından baktı. Yine başka bir orkestranın müzisyenleri, çalgılarını akort ediyorlardı. Majestelerinin müzik ustalarından biri olan M. Coupillet, müzisyenlerin önünde gergin bir biçimde gidip geliyordu.

Napolili Senyör Alessandro Scarlatti, muhteşem bir klavsenin[3] başında oturan genç oğlu Domenico'nun başında belli belirsiz görünüyordu. Klavsenin yanlarındaki cilalanmış tahtaya ve sedefe işlenmiş sahneler, mum ışığında parlıyorlardı. Açgözlülük bir günahtı, haset bir günahtı, ancak Marie-Josephe klavseni çalmaya imrendi.

Savaş ve zafer sahneleri etrafını çeviriyordu. Tavanda, tanrı Mars'ın iki tekerlekli arabasını yırtıcı kurtlar savaşın içine çekiyordu. Savaş ve galibiyet simgeleri bütün yüzeyleri kaplıyordu. Marie-Josephe,

Majestelerinin müzik odası olarak Diana Salonunu seçmiş olmasını diledi çünkü mitsel avcı ile M. Bernini'nin yaptığı ve gençliğe özgü kibirle odada yukarı doğru dik dik bakan Kral'm beyaz mermer büstünü yeğliyordu. Majestelerini gençken tanımış olmayı diledi. Şimdi yakışıklıydı, elbette hâlâ yakışıklıydı, ancak otuz yıl önce çok güzeldi.

Senyör Scarlatti, genç Domenico'ya bağırarak bir emir verdi. Marie-Josephe biraz İtalyanca anlıyordu, çoğunlukla "No, no, no!" Domenico durdu ve ellerini kucağına koydu. Senyör Scarlatti, ezgiyi sözsüz bir anlatımla, ilave notaları da ekleyerek duyurdu. Senyör Scarlatti, klavsenin parlayan cilasına değneğiyle hafifçe vurdu. "Doodle-doodle-doodle -! Cajpisri?"

"Evet, baba." Domenico yeniden başladı; Senyör Scarlatti kollarını kavuşturdu ve oğlu çalarken ona sert bir biçimde baktı. Marie-Josephe, Domenico'nun dâhi ve sevimli bir haylaz olduğunu düşündü.

Senyör Scarlatti, Marie-Josephe'i gözetliyordu. "Acaba bu, genç aritmetik öğretmeni mi?" Marie-Josephe'e doğru uzun adımlarla ilerleyerek elini öptü.

"İyi akşamlar, Senyör," dedi Marie-Josephe.

"Prestijiniz artmış," dedi Senyör Scarlatti.

"Giysilerimi değiştirdim," dedi Marie-Josephe.

"Ayrıca Saint-Cyr'den Versailles'a ilerlediniz." Ona anlamlı bir şekilde baktı. "Artık benden çok daha üstün olduğunuza göre, en azından bir öpücük umabilir miyim?"

Marie-Josephe'in yüzü kızardı. "Ağabeyim, beyefendileri öpmemden hoşlanmaz. Özellikle de evli beyefendileri."

"Ama eğer sizi memnun edersem, onu memnun edersem, Majestelerini memnun edersem..."

"Beyefendi, küçük şarkımın -size olan hediyemin!- beni borçlu çıkaracağını bilmiyordum." Elini çekti.

Senyör kıkırdadı. "O halde, siz saraya yeni geldiniz."

"Öyle olduğunu biliyorsunuz. Sizden bir iyilik istediğimi unutun lütfen. Sizinle konuştuğumu da unutun lütfen!" "Acımasızsınız ve kalbimi

kırıyorsunuz,” dedi. Kıvrak Fransızcası, yakınmasını yumuşattı.

“Sinyorina Maria!” Domenico ona doğru koştu ve iç eteğinin fırfırları arasında neredeyse kaybolarak kollarını kuvvetle beline sardı.

“Usta Demonico! Çok güzel çalıyorsun!”

Domenico, babasıyla birlikte öğrencilere çalmak üzere Saint-Cyr’i ziyaret ettiklerinde Marie-Jos£phe’in ona verdiği takma isme her zamanki gibi güldü. Marie-Josephe onu kucaklamak için diz çöktü.

“Pratik yapsa, daha da güzel çalacak.” Senyör Scarlatti içini çekti. “Burada pratik yaptık...” Dönüp, oğluna baktı. “Ama

yeterli değil! Kaçıp gidiyor... oyun oynamak için! Kral için çalacağı gün! Zannedersiniz altı değil üç yaşında.”

“Ben altı yaşımda değilim. Sekizim!”

“Sus! Versailles’da altı yaşındasın. Pratik yap!”

Oğlan, Marie-Josephe’i beraberinde çekerek klavsene götürdü. Marie-Josephe, yanma oturdu.

“Deniz canavarınızı gördüm, Sinyorina Maria!” dedi.

“Seni korkuttu mu?”

“Ah, hayır, o çok güzel; öyle güzel hikâyeler şakıyor ki!” “Senin şakıyacak kendi hikâyen var, genç adam,” dedi Senyör Scarlatti. “Doğru düzgün çalmazsan, efendimiz ne söyler? Vali bizi Napoli’den kovar.” Marie-Josephe’e yaklaşarak eğildi. “Ama o zaman, siz beni ödüllendirene kadar size tapmak için Fransa’da kalabilirim.”

“Çalışın, Kral’ı memnun edecek,” dedi Marie-Josephe önce Domenico’ya, sonra da Senyör Scarlatti’ye. “Ve Kral’m ödülü de, benim size vermeyi umabileceğimden daha fazlası olacaktır.” “Onun bütün zenginliklerini, tek bir öpücüğe değişirdim,” dedi Senyör Scarlatti.

Israrcılığı, arkadaşça bir esprinin ötesine geçiyordu; Marie-Josephe kendine, Senyör zengin ve ünlüyse, kendisinin de bir hanımefendi olduğunu hatırlattı.

“Senyör,” dedi Marie-Josephe sert bir biçimde, “onun bütün zenginliklerine -ve de unvanlarına- sahip olduğunuz zaman, yeniden

konuşabiliriz."

Senyör Scarlatti göğsüne vurdu. "Touche," dedi. "Beni yendiniz. Kalbimi, duvarınıza zafer hatırası olarak asabilirsiniz." "Kalbinizin, olduğu yerde kalmasını tercih ederim, Senyör, böylece onu müziğinize verebilirsiniz."

"Ben hazırım," dedi. "Domenico... Domenico o kadar da hazır değil. Beni hayal kırıklığına uğratıyor, M. Coupillet'i hayal kırıklığına uğratıyor, ama başka kimse fark etmeyecek. M. Galland, hazırlıklarımıza hayran oldu. En büyük emelim, sizi memnun etmek."

"Majestelerini memnun etmek," dedi Marie-Josephe.

"Ve Majestelerini," dedi Senyör Scarlatti.

Marie-Josephe, Domenico'yu yanağından öptü. "Çalışından memnun kalmayan kimse olmayacak," dedi çocuğa, sonra da kalabalık Venüs Salonuna, merhametli sıcaklığa ve dumanlı ışığa aceleyle döndü.

Perde ve portakal ağaçlarıyla kısmen gizlenmiş girintilerden birinde, Mme Lucifer ve Mile D'Armagnac bir arada duruyorlardı.

Mme Lucifer'i, Chartres Düşesi olarak görmelisin, diye hatırlattı kendine Marie-Josephe. Marie-Josephe de la Croix, kraliyet ailesinin bir üyesi için takma isim kullanmamalı, özellikle de böyle iğneleyici bir takma ismi. Takma isim Madam'ı eğlendiriyordu, ancak toplum içinde duyduğunda dehşete düşmüş gibi davranmak zorundaydı.

Perdelerin arkasından buram buram tütün dumanı bulutu çıkıyordu. Mme de Chartres, keyifle küçük, siyah bir puroyu tüttürüyor, sonra da dumanı derince içine çekip hoşnutlukla üfleyen Mile d'Armagnac'a uzatıyordu. Marie-Josephe, onlara yaklaşmaya cesaret edebilmeyi diledi.

"işte küçük rahibe," dedi Mme Lucifer.

"Öyle, Mme de Chartres."

Marie-Josephe, tütünü tatmasını teklif edecek kadar alçak gönüllü olmaları umuduyla, utanarak gülümsedi.

"Sizce günah çıkarmaya mı gidiyor?" dedi Mile d'Armagnac. Duman, dudaklarının arasından sızarak portakal çiçeklerinin tatlı kokusuna karıştı.

“Belki de *bizim* günahlarımızı çıkarmaya.” Mme Lucifer, Marie-Josephe’in üzerine yürüdü. Korsesindeki mücevherler, gözleri kadar çılgınca parladı. “İşlediğimiz günahı ağabeyine mi yoksa Kral babama mı bildireceksin, canım?”

“Majesteleriyle konuşmak konumuma hiç uygun değil,” dedi Marie-Josephe. “Çalışmaları, ağabeyimin tüm vaktini alı-

yor. Kendisi vaaz vermiyor ya da günah çıkarmalarda bulunmuyor.”

“Papazlığa aykırı başka hangi öğretiyle meşgul?” Mile d’Armagnac daha arkadaş canlısı bir üslupla konuştu.

“Ağabeyimin yaptığı hiçbir şey papazlığa aykırı değil!”

“Ne yazık,” dedi Mile d’Armagnac. “Ah, Mme de Chartres, böyle yakışıklı bir rahiple, insanın ne kadar çok günah işleyebileceğini düşünün.”

“Onları sayıyorum, canım, ve senin işleyebileceğinden bir tane fazla günah işleyebilirim.”

“Ah, iki tane, sanırım... çünkü siz evlisiniz.”

İki hanım da güldüler. Mile d’Armagnac puroyu, portakal ağaçlarının arkasına gerileyen Mme Lucifer’e uzattı.

Haberci, uzun adımlarla Mars Salonunun kapısına doğru ilerledi ve bastonunu parkeye üç defa güm güm vurdu.

“Davet başlıyor!”

Mme Lucifer, Mile d’Armagnac’ı görüş alanından çıkarmak için elbisesinin kolunu kaptı.

Majesteleri, Mars Salonuna ve bu akşamın gösterisine doğru yolu göstererek yaklaştı. Papa Hazretleri, sağ tarafında yürüyordu. Yves ise sol tarafında, Kral ve Papanın yanında, İngiltere’nin kral ve kraliçesinin önünde yürüyordu. Marie-Josephe, o kadar hayrete düşmüştü ki ağzı açık bir budala gibi girişin önünde dikiliyordu. Son anda, aceleyle yoldan çekildi ve içten bir reverans yaptı.

Majesteleri durakladı. Marie-Josephe, kendini onun beyaz ipek çoraplarına, yüksek topuklu kırmızı ayakkabılarına, güzel biçimleri ve

küçük olmalarıyla ünlü, şimdiyse gut yüzünden son derece şişmiş ayaklarına bakarken buldu.

“Mile de la Croix,” dedi sert bir biçimde, “tütün kokusu alıyor musunuz?”

Marie-Josephe ayağa kalktı. Mme Lucifer Yves’le alay ettiği için, Marie-Josephe’in akimdan, Majestelerini arkasına dönmeye ve portakal ağaçlarının oraya bakmaya teşvik etmek geçti. Ancak, Mme Lucifer ona puro ikram edecek kadar kibar olsaydı, Marie-Josephe tütün *kokacaktı*; tamamıyla masum olduğunu iddia edemezdi.

“Bu... bu bir Martinique geleneği,” dedi; yalan da değildi.

“Putperest geleneği,” dedi Papa Hazretleri. “Vahşi Amerikalılardan edinilmiş.” Marie-Josephe, yüzüğünü öpecek kadar yakındı ancak ona bu şerefi bahşetmedi.

“Olsa olsa pis bir gelenektir. Tütün kullanılmasını onaylamıyorum, özellikle de hanımların,” dedi Louis. Mutsuz bir biçimde içini çekti. “Hem de yüksek başlıklardan daha fazla onaylamıyorum, ama kendi sarayımda nasıl bir etkim var? Görüyorum ki, memleketinizden berbat bir gelenek getirmişsiniz ve burada, Fransa’da kendinizi başka bir berbat geleneğe bağlamışsınız.”

“Affedin, Majesteleri,” diye fısıldadı Marie-Josephe, Kral’m onaylamayan bakışları altında cesaretini kaybederek.

Majesteleri ilerledi. Ancak ilerlerken, ağaçlara doğru bastonuyla uzanarak dalları kenara çekti ve Mme Lucifer ile Mile d’Armagnac’ı gözler önüne serdi. Puro dumanı, Majesteleri ve Papa Hazretlerini kuşatarak dışarı sürüklendi.

Mme Lucifer, reverans yapmadan önce küstah bir bakış attı. Majesteleri, son derece hoşnutsuz olarak, üzgün bir biçimde başını salladı ve müzik salonuna doğru devam etti. Maiyeti arkasından akıp gitti. Chartres, mahcup genç koca olarak, rezil olmuş karısını görmezden geldi.

Marie-Josephe, kendi davranışı hakkında Majestelerinin ne düşündüğünü, onu biraz olsun düşünüp düşünmediğini, kızını korumasının Majestelerini memnun edip etmediğini ya da kendisini kandırmaya çalışmış olmasının onu sinirlendirip sinirlendirmediğini merak etti.

Madam Lucifer, korkunç üslupla söylendi, puro izmaritini parlak parkeye savurdu ve yanan parmağını emdi. Yanan puronun altında, zemin cızırdadı. Kısa süre sonra, cila yanacaktı; puro tahtayı hafifçe kızartacaktı.

Kont Lucien, puroya bastonuyla havaya doğru hafifçe vurdu ve portakal ağaçlarından birinin gümüş rengi saksısına soktu. İfadesinde, kızgınlıktan ziyade eğlence okunuyordu. Mme Lucifer'in kendisini Kral'ın sessiz paylamasından Chretien Kontu kadar hızlı düşünebilmiş olsa, kurtaracabileceği kimsenin gözünden kaçmamıştı. Annelerinin meşhur kıvrak zekâsına rağmen, Athenais de Montespan ve XIV. Louis'nin çocukları hızlı düşünmeyle nadiren itham edilirlerdi.

Lotte hızla ilerlerken, Marie-Josephe'i saray mensuplarının sırasına çekti. Keyifle kıkırdayarak, kahkahasını gizlemeyi bıraktı. Toplum içindeki davranışlarını kontrol altında tutmada yılların deneyimiyle Madam, anlık bir kahkaha patlattı, sonra da dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı.

"Ne kadar da hızlısın!" diye hayretini ifade etti Lotte. "Ne kadar cesurca!"

"Ben sadece doğruyu söyledim," dedi Marie-Josephe.

Hâlâ yanan parmağını emen Madam Lucifer, geçerken ona dik dik baktı. Marie-Josephe minnettarlık ummuş olsa da, maruz kaldığı şey şüpheyle çatılan kaşlar oldu.

"Ama sigara içmekten dolayı azarlanacaksam," dedi Marie-Josephe Lotte'ye usulca, "gerçekten içmiş olmayı tercih ederdim!"

"Sigara içmeye cesaret edecek olsam, Madam bana okkalı bir tokat atardı," dedi Lotte. "Sana da."

"Madam beni tokatlamasa dahi," dedi Marie-Josephe, "rahibeler yeterince tokatladılar, Matmazel."

1

Fransa'da 1589'dan 1793 e kadar hüküm süren kraliyet ailesi -<n

2

Yunan mitolojisinde Afrodit, Roma mitolojisinde Venüs adıyla bilinen aşk ve güzellik tanrıçasını süsleyen ve kendileri de tanrıçalar olan üç gûıel ku kardeş, Horalar, -çn

3

15. yy sonlarından 18 yy. sonlarına kadar kullanılmış klavyeli bir Batı çalgısı, *-çn*

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Müzik başladı.

M. Coupillet’nin idaresinde, oda orkestrası sakin bir giriş müziği çaldı. Muhteşem klavsen ve bir kürsü hemen yanda duruyorlardı.

Majesteleri, kuş tüyü yastığın üzerine uzattığı gut hastalığından muzdarip ayağını rahatlatmak için dahi hareket etmeden dinledi. Koltuğunda, dik ve azametli oturuyordu. Yanındaki Papa Hazretleri, kendisini neredeyse Kral’ın dengi gösteren dingin duruşunu koruyordu. Kendini mücevher ya da altınlarla donatmamış olsa da, saf beyaz cübbesi, parlak Kardinal kırmızısı bir fonda parlıyordu.

Kral, Papa lnnocent ve İngiltere Kralı ile Kraliçesi ön sıradaki koltuklarda oturuyorlardı. Majestelerinin ailesi, onun yanında ve arkasında kolsuz sandalyelerde oturuyorlardı. Düşesler ve birkaç ayrıcalıklı saray mensubu, kanepelere iliş-mişlerdi. Kont Lucien, Kral’m yakınında, boş bir kanepenin arkasında ayakta duruyordu. Marie-Josephe, Kont Lucienin ayakta durabildiği durumlarda asla oturmadığını fark etmişti, ancak ata binebildiği durumlarda da yürümüyordu.

Yves, daha genç saray mensuplarıyla birlikte büyük veliah-tın, meşru erkek torunların, kan bağı olan prenslerin ve gayrimeşru dükün arkasında ayakta duruyordu. Geleneğe karşı gelen Chartres, Yves’in yanındaydı.

Giriş müziğinin bitmesini gergin bir biçimde bekleyen Marie-Josephe, Matmazel’in yanında ayakta duruyordu. Salon ısınmıştı; sıcaklık Marie-Josephe’in hoşuna gitmişti. Lotte, kolay kırılan sandal ağacından yapılma bir yelpazeyle kendini serinletiyordu. Bir damla ter, şakağından kızarmış yanağına süzüldü. Marie-Josephe, mendilini çıkardı ve hafif dokunuşlarla teri nazikçe sildi.

M. Coupillet, gösterişli bir fanfarla giriş müziğini bitirdi.

“Klavseni çalan,” dedi Törenci Başı, “genç Senyör Scarlatti.”

Kafasındaki perukayla küçük Domenico Scarlatti, saten ve kurdeleler içinde klavsene doğru dimdik yürüdü. Başını eğerek, Majestelerine kibar bir biçimde selam verdi. Dinleyiciler, çocuğun gençliğini ve ününü fark ederek mırıldandılar.

“Majestelerinin emri üzerine yapılmış, Arap hikâyelerinin çevirisini okuyacak olan,” dedi Törenci Başı, “M. Antoine Gaitanda

M. Galland ürkek, genç bir adamdı. Neredeyse, başını eğerek selam vermeyi unutuyordu; kürsüde deri ciltli, ince ve narin kitabını açarken neredeyse düşürüyordu. Kitabı yakaladı; mum ışığı, kitabın değerli taşlardan oluşan süslemesinden ışıldadı. M. Galland, başını eğerek yeniden Majestelerine selam verdi. Kral’m kibarca başını sallamasının ardından, M. Coupillet orkestraya işaret verdi. Müzisyenler ve küçük çocuk çalmaya başladılar.

M. Galland, yumuşak bir tonda sesli okumaya başladı.

M. Galland’m çevirisi Majestelerinin davetinin en önemli kısmı olmasına rağmen, Marie-Josephe hikâyenin sözcüklerini güçlükle anladı. O sadece, Domenico, M. Coupillet ve orkestra tarafından gerçek kılınan kendi hayalini dinlemeyi istiyordu.

Marie-Jos£phe’in küçük şarkısı, mum ışığıyla döndü ve dans etti. Notalar, uzak çöllerin ve bahçelerin, tehlikeli maceraların, egzotik koku ve şarkıların arka planını resmetti.

Yıllar boyunca sadece zihninde çalan müzikten sonra, Güneş Kral’ın sarayını dolduran melodiye kendini kaptırdı. Melekler -ya da şeytanlar- çalmadıkları sürece, müzik asla kendisinin hayal ettiği gibi çalınamazdı.

Belki de haklıyım, diye düşündü, Demonico bir melek ya da şeytandır.

Marie-Josephe, gözlerini kapadı. Yalnız olduğunu hayal etti. İpek, saten ve kadifenin hışırtısı, sızlayan ayaklarıyla yerinde duramayan saray mensuplarının mırıltısı, yakışıklı ağabeyi hakkındaki fısıldamalar hep birden gizemli Arabistan’ın cüretkâr ve erotik bir hikâyesinin melodik resmi arkasında kayboldu.

“‘Şehrazad, benim eşim,”’ dedi, sesi artık kendinden emin ve yüksek çıkan M. Galland, “‘bir gece daha yaşayacaksın,’ diye duyurdu Sultan, ‘bana bir hikâye daha anlatacaksın. Sonrasında öleceksin, çünkü kadınların ihanetini biliyorum.”’

Hikâye ve Marie-Josephe’in şarkısı, Domenico’nun klavsendeki fanfarıyla bitti.

Nefesi kesilen Marie-Josephe, gözlerini açtı. Kalbi çarpıyordu. Orkestra ve küçük Domenico'nun performansıyla yüceltilen parça, hayal edilemeyecek derecede harikaydı.

M. Galland, Domenico ve Senyör Scarlatti başlarını eğerek Majestelerine selam verdiler. Sessizleştiklerinde, Marie-Josephe dikkatini Kral'a verdi. Ondan bir işaret, bir memnuniyet belirtisi umdu.

Majesteleri, müzisyenlerini ve çevirmenini alkışladı. Onun onayından sonra, artık herkes beğenisini ifade edebilir ya da beğenmiş gibi yapabilirdi. Alkışlar, salonu doldurdu.

Domenico'yu, Senyör Scarlatti'yi ve diğer müzisyenleri M. Coupillet takdim etti. M. Galland başını eğerek yeniden selam verdi.

Papa lnnocent hemen hemen hiç tepki göstermedi. Marie-Josephe, böyle kutsal bir adamın, dünyevi herhangi bir eğlenceden keyif almaya izni olup olmadığını merak etti.

Eğer izni yoksa ne kadar da üzücü, diye düşündü Marie-Josephe.

Lotte, aceleyle yüzünü ve boynunu yelpazeledi. Durakladı, yelpazeledi, sabırsız bir *vumşla* yelpazesini şaklatarak kapadı, şaklatarak açtı ve yeniden yelpazelendi. Marie-Josephe, görevlerine döndü, elbisesinin kolundan Lotte'nin mendilini kaptı ve Lotte'nin yanaklarındaki teri hafifçe dokunarak sildi. Matmazel'in dudak boyası çok da kötü bulaşmamıştı.

“Mükemmel bir hikâye, M. Galland,” dedi Majesteleri. “Heyecan verici bir masal.”

“Teşekkür ederim, Majesteleri.” M. Galland, kızararak başıyla yeniden selam verdi. Kitabını bir uşağa uzattı, o da kitabı Kont Lucien'e takdim eden Törenci Başına verdi. Kont Lucien ise kitabı Majestelerine sundu.

“Majestelerinin hamiliğinin şerefine,” dedi M. Galland, “çevirisini yaptığım Şehrazad'm Masallarindaki ilk hikâyenin bir kopyasını yaptım: *BinBir Gece Masalları.”*

Majesteleri, kitabı Kont Lucien'den aldı, pahalı cildini beğendi ve Kont'a geri verdi. “Zevkle kabul ediyorum.”

“Beğenmenize minnettarım, Efendim.”

“Senyör Scarlatti.”

Scarlatti hızla ilerledi ve başını eğerek yeniden selam verdi.

“Senyör Scarlatti, haminiz Carpio Markisine selamlarımı, ayrıca sizi ve oğlunuzu gönderdiği için teşekkürlerimi iletin.” Majesteleri, küçük Domenico’ya gülümsedi. “Büyüleyici çaldın, oğlum.” Domenico, küçük bir kukla gibi belinden dimdik eğilerek başıyla selam verdi. Majesteleri, çocuğa kendi eliyle altın bir sikke verdi.

“M. Coupillet.”

Müzik ustası, tekrar tekrar başıyla selam vererek aceleyle ilerledi.

“Bana tanıdık gelmeyen, büyüleyici bir parça, M. Coupillet. Bu davet için mi bestelendi?”

“Evet, Majesteleri,” dedi Coupillet.

“Mükemmel, mükemmel; oldukça cüretkâr olmasına rağmen.”

Marie-Josephe, önce şaşkınlıkla, sonra da büyüyen bir öfkeyle bekledi. Majesteleri, parçayı M. Coupillet’nin bestelediğini düşünmüştü ve M. Coupillet de hiçbir şey söylememişti!

“Sinyorina Maria besteledi,” dedi küçük Domenico.

Halk tabakasından birisinin oğlu Kral’la davetsiz olarak konuştuğundan, dinleyiciler arasından bir şok dalgası geçti. İki elinin başparmakları ve işaret parmakları arasında altın sikkeyi kavrayan ve göğsünde muska gibi tutan Domenico, gözlerini korkuyla fal taşı gibi açarak bakakaldı ve nihayet altı yaşında olmak istiyormuşçasına büzüldü.

“Bu doğru mu, M. Coupillet?”

“Biraz, Majesteleri,” dedi M. Coupillet. “Gözden geçirerek düzelttim; sarayın ahlaki değerlerine karşı gelmemesi için, Majesteleri, özellikle güzelleştirdim elbette.”

Majesteleri, koyu mavi bakışlarını Marie-Josephe’e dikti. Marie-Josephe, Saint-Cyr’de parçayı Domenico’ya hiç çalmamış olmayı diledi. Majestelerinin dikkati, kınama olsun onaylama olsun, korkutucuydu.

“Mile de la Croix!”

Reverans yaparken, ona gitmeliyim, saray mensuplarının etrafından, aralarından, ilerlemeli, Lotte ve taburesinin üzerinden atlamalıyım! diye

düşündü.

Kalktığında, Kont Lucien kolunu ona uzatmış, önünde duruyordu ve kalabalığın arasında bir yol açılmıştı. Elini, Kont'un bileğine koydu ve minnettar bir şekilde ona yol göstermesine, ayakları üzerinde durabilmesi için yardım etmesine izin verdi. O olmasaydı, tavana doğru süzülebilir, boyalı bulutlara katılabilir, Mars ve kurtlarıyla birlikte iki tekerlekli arabasında uzaklaşabilirdi.

Majesteleri gülümsedi. "Mile de la Croix, pek çok yeteneği olan bir hanımsınız; deniz canavarlarının terbiyecisi, Apollo'nun refakatçisi vc yeni bir Mile de la Guerre'siniz." "Ah, hayır, Majesteleri!" dedi Marie-Josephe. "Mile de la Guerre bir dâhidir, ben sadece bir amatörüm."

"Ama siz buradasınız, o ise Paris'te, iki kat daha yaratıcı. Eşi için bir çocuk ve bir opera... onu hiç göremiyorum ama en azından operayı belki de bana ithaf eder."

Majesteleri, kendini dikleştirip ayağını dikkatle yastığından çekerek kalktı. Oturan herkes kalktı. Kraliyet ailesi, yabancı prensler ve diğer saray mensupları dinlemek, Kral'a ve himayesindeki hanıma yakın olmak için bir araya toplandılar.

Marie-Josephe, ne yapacağını bilemiyordu, bu yüzden yeniden reverans yaptı. Elbette Kral fazla sık selamlanamaz, diye düşündü. Kral'a reverans yaptı; Papaya reverans yaptı.

Papa Innocent, elini uzattı. Marie-Josephe dizlerinin üzerine çökerek yüzüğünü öptü. Ağır altının sıcaklığı, dudaklarına canlı bir nefes, Papa Hazretleri'nin bedeni aracılığıyla iletilen Tanrının gücü gibi değdi. Gözlerini dolduran yaşların ötesindeki dünya bulanıklaştı.

Kont Lucien, ona yardım etti. Marie-Josephe, açlık ve huşu yüzünden güçsüz vaziyette, Kont'un kolunu sıkıca tutarak kalktı.

"Bu müziği siz mi bestelediniz?" diye sordu Innocent. "Evet, Papa Hazretleri."

"Gerçekten ebeveyninize layık bir çocuksunuz; onları pek severdim," dedi Majesteleri. "Anneniz kadar güzel, zeki; arkadaşım babanız kadar çekici ve yeteneklisiniz. Babanız gibi çalıyor ve söylüyor musunuz?"

"Keşke öyle olsaydı, Majesteleri."

“Peki ya siz, Rahip de la Croix, sizde de babanızın müzik yetenekleri var mı?”

“Kız kardeşim aramızdaki en yetenekli müzisyen,” dedi Yves.

“Bu nasıl mümkün olabilir?” diye sordu Kral şaşkınlıkla. “Önemli değil, babanızın birçok nadir meziyeti şüphesiz size geçmiştir.”

“Kısıtlama bunların arasında yokmuş,” dedi Papa Inno-cent, “aksi halde, Sinyorina de la Croix’ya duygularını bastırma sağduyusu vermiş olurdu. Edepsiz bir parça bu.”

“Öz... özür dilerim, Papa Hazretleri?” dedi Marie-Josephe. “Dilemelisiniz,” dedi Papa Hazretleri. “Müzik, Tannyı met-hetmelidir. Kilisenin buyruğundan bihaber misiniz? Kadınlar sessiz kalmalıdırlar.”

“Kilisedeyken, Papa Hazretleri!” Marie-Josephe, manastırı acınası bir sessizliğe hapseden kuralı çok iyi biliyordu.

“Daima. Müzik, iffetinizi tamamen aşağılar. Kuzenim, bu pagan taşkınlığına sansür uygulamalısınız!”

Marie-Josephe’in neşesinin sıcaklığı, idrak edemezliğin so-lukluğuna dönüştü. Sonra da kıpkırmızı oldu. Utancımı saklaması için Mösyö’nün beni pudralamasına neden izin vermedim ki, diye düşündü çılgınca.

lnnocent, seleflerinin şerefini lekeleyen yozlaşmadan muaf, kutsal bir adam, diye düşündü Marie-Josephe. Bestemin uygunsuz olduğunu düşünüyorsa... Haklı olması mümkün mü?

Kafası karışmış ve endişeli halde ürperdi; manastırda, elleri sopayla dövülmekten acıyan ve gözleri yaşlarla yanan, bir soru sorduğunda cevap yerine neden ceza aldığını anlayamayan bir kız da olabilirdi.

Rahibelerin yanlış yönlendirildiğini sanıyordum, diye düşündü Marie-Josephe, çünkü Tanrının, bizim sessizlik ve kalp acısı içinde var olmamızı dilediğine inanamam. Ana Kilisenin ve Papa Hazretlerinin rehberliğinden fazla uzak yaşadıklarını düşünüyordum. Ancak yanılmışım, gerçeğe oldukça yakınlarmış.

Majesteleri, Innocent’a cevap verirken acele etmedi. Önce, M. Galland, Senyör Scarlatti ve M. Coupillet’ye sikkelerin şiddetle şıngırdadığı şişkin deri keseler takdim eden Kont

Lucien’c başını salladı. Müzisyenler ve çevirmen, başlarını eğip selam vererek geri çekildiler ve gözden kayboldular.

“Parçanın büyüleyici olduğunu düşünüyorum, kuzenim,” dedi yeniden Majesteleri. Sesi hâlâ saygılıydı; ama dişsiz diş etleri ortaya çıkacağından dudaklarını asla aralamamasına rağmen, Marie-Josephe’e gerçek bir gülümsemeyle bakana kadar sesindeki hoşnutsuzluğun ürpertisi salona yayıldı. “Neşeli zamanları geri getiriyor. Daha genç günleri. Biraz da benim bestelediğim müziği anımsatıyor, hatırlıyor musunuz, M. de Chretien?”

“Majestelerinin sefaretinin Fas’a dönüşünde takdim edilmişti,” dedi Kont Lucien. “Büyükelçi, bunu son derece dikkat çekici bir şeref olarak kabul etmişti. Hepimiz böyle düşünmüştük, Efendim.”

“Yıllardır beste yapmadım,” dedi Majesteleri. “Ah... yaşlanmak beni ne kadar ciddileştirdi! Ama bu, yakında değişecek!” Kral güldü.

Papa Innocent’ın solgun ve sofu yüzü, Louis sanki ona gülmüş gibi kızardı.

“Hikâye, putperest ahlaksızlığı kokuyor,” dedi Innocent. “Müzik, entrika ve çapkınlığı anlatıyor!”

“Papa Hazretleri,” dedi Yves, “Papa Hazretleri, affedin, ama kız kardeşim masumdur.”

Marie-Josephe, kendisini savunduğu için ağabeyine şükretti, ancak Papa Innocent onu baştan aşağı süzdü: başlığı, elbisesi, dekoltesi. Papa, sıradan bir erkeğin göreceği şeyleri fark ettiğinde, Marie-Josephe’i utandırdı.

“Öyle mi, Rahip de la Croix? Ahlaki eğitimine daha çok önem vermeliydiniz.”

Marie-Josephe çaresizlikle, sadece ağabeyimi memnun etmeye çalıştım ve bunun yerine onu eleştiriyle karşı karşıya bıraktım, diye düşündü.

“Bu parça hanımlara uygun değil,” dedi Innocent. “Ya da erdemli erkeklere.”

“Kuzenim,” dedi Louis, “Fransa’nın hanımları, dünya geleneklerinde bilgedirler.”

“Fazla bilgeler,” diye cevap verdi lnnocent. “Ayrıca fazla dünyeviler. Etkimizden fazla uzak kaldılar.”

“Sizin de onlarınkinden uzak kaldığınız gibi,” dedi Kont Lucien. “Papa Hazretleri.”

lnnocent, Kont Lucien’e öfkeli bir biçimde baktı, ancak Louis’yle konuştu.

“Soytarıların, Fransa Krallarına hâlâ hizmet ettiklerini bilmiyordum. Yüce gönüllüsünüz kuzenim, vefat eden kraliçenizin evcil hayvanlarına görev vermeye devam ediyorsunuz.”

İki güçlü iradenin sarayın en yeni ve en güçsüz üyeleri için mücadele etmeleri, saray mensuplarını eğlendirse de, kendilerinden birine yapılan açıkça hakaretle hepsi sessizlik içinde donup kaldılar, hatta Majesteleri dahi hayretler içinde kaldı.

lnnocent, yüzüğünü öpmesi için elini Kont Lucien’e doğru uzattı.

Kont Lucien, yüzüğe tiksinmeyle baktı.

“Bizim için dans edecek misiniz, Senyör Soytarı?”

“Kutsal arpınızı çalarak eşlik edecek misiniz, Senyör Papa?” Sesi son derece keyifli gelen Kont Lucien, kolunun kıvrımındaki abanoz bastonuyla rahat vaziyette duruyordu.

“Mösyö de Chretien, Brittany[1]’yi, zor bir bölge olmasına rağmen, benim adıma yönetiyor,” dedi Majesteleri. “Benim değerli danışmanım ve güvenilir arkadaşımdır ve... kendisi dans etmez.”

“Brittany. Elbette zordur.” Innocent’m ifadesi gölgelendi. “Pagan sapkınlıklarıyla dolu bir bölge.” Yeniden Kont Lucien’e baktığında, hoşnutsuz tavrı, doluya dönen yağmur gibi, sertleşmişti.

Kont Lucien geri çekilmedi.

“Mile de la Croix!” dedi Majesteleri huzursuz sessizliğe aldırmadan. “Babanızın şerefine - anısına - yıldönümüm için bir kantat besteleyeceksiniz.”

“Ah, Majesteleri!” Marie-Josephe önce endişeyle, sonra kararlılıkla doldu. Majestelerinin onayı, Papa Hazretleri’nin öfkesinden daha önemliydi.

“Konunuz,” dedi Louis, “deniz canavarının yakalanması olacak. Bunu, avcının kız kardeşinden daha iyi kim yazabilir?”

“Teşekkür ederim, Majesteleri.” İçten bir reverans yaptı. Bacakları titredi. Pürüzsüz ve parlak parkenin üzerinde, eteği etrafına yayılmış ve başı öne eğik vaziyette diz çöktü.

“Avlanmak, Cizvit bir rahip için uygun bir uğraş değil,” dedi Innocent. “Beste yapmak da, kız kardeşi için uygun bir uğraş değil.”

“Hoşgörün beni, kuzenim. Ben yaşlı bir adamım ve kutlamam için bir deniz canavarı, bir ziyafet ve bir kantat diliyorum. Gelin. Akşam yemeği bizi sakinleştirecek ve anlaşmazlığımızı hafifletecektir.”

Kalkmam *gerekiyor*, diye düşündü Marie-Josephe cilalı zemine bakarak ve başını dahi kaldıramadan.

“Mile de la Croix,” dedi Kont Lucien sakin bir şekilde. “Kalkmanız gerekiyor.” Kont’un, kendi düşüncelerini de Ma-jestelerininkileri okuduğu gibi okuyabilip okuyamadığını merak etti Marie-Josephe. Kont, onun elini, ince ve uzun parmaklarıyla tuttu.

“Size yardım etmeme izin verin,” dedi Lorraine diğer taraftan. O da diğer elini tuttu ve onu kolayca kaldırdı.

Majesteleri, Bolluk Salonuna ve hafif gece yarısı yemeğine doğru yolu gösterdi. Papa Hazretleri, Marie-Josephe ve Kont Lucien’i görmezden gelerek Yves’e kısa bir an baktıktan sonra Kral’a eşlik etti. Marie-Josephe, eğilerek Kont Lucien’e ve kafasını kaldırarak Lorraine’e baktı.

“Teşekkür ederim, efendilerim,” diye fısıldadı.

Kont Lucien, Marie-Josephe’in eline doğru başını eğerek

selam verdi. Biraz topallayarak, bastonu yere hafif vuruşlarla dokunurken, Marie-Josephe’i Lorraine’in koluna yaslanır bırakarak gitti.

“Chretien, görgü kurallarında Kral’dan dahi daha titiz,” dedi Lorraine.

Mösyö, yanında belirdi ve koluna girdi.

“Gelin, Philippe. Ağabeyime katılmamız gerekiyor.”

Lorraine başını eğerek selamladı, Marie-Josephe’i Yves’e teslim etti ve Mösyö’yle birlikte uzaklaştı. Kurt gibi aç olan Marie-Josephe peşlerinden

gitmeyi denedi, ancak Yves onu durdurdu. Bütün saray mensupları, Majestelerinin arkasından ilerlediler. Onların gerisindeki M. Coupillet, kötü niyetli bir kıskançlık ifadesiyle Marie-Josephe'e gözünü dikmişti. Arkasını döndü ve oda orkestrasını tek bir cüretkâr notası olmayan kendi hoş kantatlarından birini çalmalan için hazırladı.

"Aklından ne *geçiyordu*?" diye sordu Yves.

M. Coupillet'nin davranışına şaşıran, Papa Hazretleri'nin kendisini ayıplamasına dertlenen Marie-Josephe, savunmaya geçerek Yves'e cevap verdi. "Seni memnun etmek. Majestelerini memnun etmek."

"Bilmen gerekirdi ki..."

"Neyi bilmem gerekirdi? Nasıl *bilebilirdim*? Sadece küçük bir şarkıydı; küçük Domenico beni, babası için çalarken dinlemişti, M. Coupillet duydu, beğendi..." Artık beğenmediğine şüphe yok, dedi kendine.

"Önce, bana yardım etmek istedin," dedi Yves. "Bana çalışmamda yardım etmek istediğini söyledin ve başka hiçbir şey senin için önemli değildi! Şimdiyse havailiğe karşı koyamıyorsun..."

"Öyle değil! Sana yardım etmek *istiyorum.* Kral'ı nasıl reddedebilirdim?"

"Senden bunu istememesi gerekirdi. Papa Hazretleri itiraz ettiği zaman, itaat etmesi..."

"O Kral! İslediği her şeye hakkı var. Ailemize başka bir şeref daha bahşetti; seninkivle kıyaslanmaz, ama kendi başıma bir şev yapmama izin ver. Babanım şerefine!"

"Rahip de la Croix. Mile de la Croi.v"

Kont Lucien, girişte duruyordu.

"One sürdüğünüz görüşünüz yüzünden, Majestelerinin rahatsız olacağından endişeleniyorum," dedi. "Rahip de la Cro-i\, onun... gözlemcilerinden biri... sizin yorumlarınızı ona bildirebilir."

"Sadece... sadece aile içi bir anlaşmazlık, başka bir şey değil," dedi Marie-Josephe.

\ves'in söylediğini duymuş olmalı, diye düşündü Marie-Josephe. Kral'ın, Papa Hazretleri’ne itaat etmesi gerektiğini söylemek hainlik miydi? Yoksa, her ne kadar aynı kapıya da çıksa, Majesteleri buna sadece öfkelenir miydi?

“Anlaşmazlığınızı başka bir yerde çözün, rica ederim.” “Tavsiyeniz için teşekkür ederim, Kont Lucien.” Rahatlayan Marie-Josephe, patavatsız sözlerimizi Kral’a bildireceği konusunda bizi uyarmıyor, diye düşündü. Kral’a gizlice bildiren diğerleri hakkında bizi uyarıyor.

Kont, başıyla hızlıca selam vererek ortalıktan kayboldu. Açlıktan bitkin düşen Marie-Josephe, Yves’le tartışmayı bırakmak ve hafif gece yarısı yemeğindekilere katılmak istiyordu. Ancak, ağabeyi onu Saray Dairesinin daha arkalarına götürdü. Merkür Salonu sadece loş bir biçimde aydınlatılmıştı ve boştu. Marie-Josephe, Merkür hariç kimse yokken, burada tek başlarına durmalarının doğru olup olmadığını merak etti. Tanrıların habercisi, tavan boyunca arabasını hızla sürüyordu; titreyen mum ışığı, iki tekerlekli arabasını çeken horozların tüylerini dalgalandırıyordu.

“Akademiye, deniz canavarının çizimleri gönderilmeli,” dedi Yves. “Ben incelemeyi bitirir bitirmez. İkisini birlikte nasıl yapacaksın?”

“Sadece küçük bir şarkı. Birkaç dakikalık bir müzik.”

“Çizimler daha önemli.”

“Hazır olacaklar,” dedi Marie-Josephe. “Seni başarısızlığa uğratmayacağım. Çocukluğumuzda bana güvenirdin. Tek bir hatamı affedemez misin? Artık bana güvenmiyor musun?”

“Değiştin,” dedi Yves.

“Sen de öyle.”

“Papa Hazretleri onaylamıyor.”

“Ama Majesteleri emrediyor.”

Beraberce, sessizce. Marie-Josephe ve Yves Merkür Salonunu geçtiler. Marie-Josephe, çizimlerim mükemmel olacak ve aramızdaki tedirginlikleri alıp götürecek, diye düşündü.

M. Coupillet, Mars Salonunda Ispanyollara özgü bir saray dansı yönetiyordu. Bir çift tek başına ölçülü müzik eşliğinde dans ediyordu. Bu kesinlikle Lorraine olmalıydı; uzun ve zarif endamı başkasına

benzemiyordu. Partneriyle bir araya geldiler, döndüler ve dansın düzenine göre ayrıldılar.

Orkestranın duyurusuna aldırmayan, Marie-Josephe ile Yves'in kendilerine bakmasını umursamayan Lorraine ve Mösyö dans ediyorlardı. Mösyö bakışlarını arkadaşına doğru kaldırmıştı; Lorraine onu öpmek için eğildi. Uçuşan koyu renk perukası, Mösyö'nün yüzünü gölgeliyordu. Lorraine dansın bir sonraki adımına kaydığında, bakışları Marie-Josephe'inkileri yakaladı.

Lorraine, ona gülümsedi ve dans etmeye devam etti.

Yves, çok daha seri adımlarla yürüdü ve Marie-Josephe'i müzik odasından aceleyle çıkardı. Öfkeli bir biçimde dudaklarını birbirine bastırdı. Diana Salonundaki bilardo masalarını geçene dek bütün yolu yürüdüler ve ancak Kral ın misafirlerinin büyük bir iştahla yemek yedikleri kalabalık Venüs Salonuna girmek üzereyken durdular. Önlerindeki Bolluk Salonundan gelen nefis kokular, Marie-Josephe'in ağzını sulandırdı.

Yves, mavi-siyah gözlerinde öfkeyle ona baktı.

"Böyle bir manzarayı görmemeliydin," dedi. "Majestelerinin kardeşinin istismarı...!"

"Ama nasıl? Mösyö, hayal edilebilecek en kibar insan. Seni bu kadar kızdıran nedir?"

"Öpücük..." Yves durdu. "Neden kızgın olduğumu bilmiyor musun? Güzel."

"Mösyö, arkadaşını neden öpmemeli? Lotte beni öpüyor." Lotte'nin öpücükleri, önceleri Marie-Josephe'i tedirgin ediyordu çünkü sevgi manastırda yasaktı. Rahibeler, sevgilerini Tanrıya saklamaları konusunda öğrencilere nasihat verirlerdi.

Marie-Josephe, Lotte'nin sevgisine büyük değer veriyordu. Yves bunu yasaklamaya kalkışsaydı, onu kırbaçlamaktan daha kötüsünü yapması gerekecekti.

"Çünkü... Erkekler birbirlerini öpmemeliler. Bu, konuşabileceğimiz bir konu değil. Bundan bir daha bahsetmeyeceği"

Marie-Josephe, Yves'in böyle şeyler söylememesini diliyordu. Çocukluklarında, Martinique'in sahillerini, bataklıklarını ve arazilerini keşfederken, hiçbir şey meraklarının ötesinde değildi. Marie-Josephe, ağabeyindeki değişikliklerin bazılarına üzülüyordu. Ancak, kendisi de değişmişti; ağabeyinin peşinde her türlü haylazlığı yapmak isteyen sevgi dolu küçük kızdan, ona hâlâ hayran olan ancak saraya has tedbirler konusunda onun peşinden gitmeye çok da gönüllü olmayan yetişkin bir kadına dönüşmüştü.

Yves, onu Venüs'ün sıcaklığına, ışığına ve seslerine, oradan da Bolluk Salonuna yönlendirdi. Marie-Josephe'in açlıktan elleri titriyordu.

Söylediği her şeyde hemfikir olduğumu düşünmesine izin vermemeliyim, diye düşündü Marie-Josephe, ancak tartışırsam, yemek yeme şansımız kalmayacak.

Majesteleri, tavandaki tasvirinde yastığa benzer bulut kümelerine uzanmış, uçuşan ipek eşarplarla ince bir şekilde ör-

tülmüş Plenty[2]'den daha az cömert değildi. Plenty'nin etrafını melek ve çocuk melekler sarmış, ona şarap ve içi dolu bir boynuzdan meyve dağıtmasında yardım ediyorlardı. Majestelerinin masası, biftek ve av etinin, meyve ve pastaların ağırlığıyla gıcırdıyordu.

Uşaklardan biri, Marie-Josephe'in önünde belirdi ve ona bir tabak dolusu en lezzetli yemeklerden sundu: kızarmış güvercin yavrusu, şeftali ve armut. Marie-Josephe, güvercin yavrularından birini aldı ve iki ısırıkta yedi. Gevrek kaplaması, dişleri arasında çıtırdadı; yumuşak et, ağzında dağıldı. Minik kemikler, ete kıvam veriyordu. Uşak, ona keten bir peçete verdi. Marie-Josephe, dudaklanndaki yağı sildi.

Üç güvercin yavrusu ve bir şeftali yedikten sonra, titremesi durdu. Saraya gelmeden önce tadını hiç bilmediği armudu azar azar ısırdı. Armut, şeftali ve elmalar, Martinique'te pek yetişmezdi; tarlaların çoğu, şeker kamışlarına bırakılmıştı.

Mösyö ve Lorraine salona kol kola ve ağır ağır yürüyerek girdiler. Lorraine, arkadaşını Marie-Josephe ve Yves'e doğru götürdü. Marie-Josephe'e, sanki romantik bir sır paylaşıyor-larmışçasına gülümsedi. Marie-Josephe, Mösyö ve Lorraine'e reverans yaptı. Yves, başını eğerek en basit

ve soğuk selamlardan birini verdi. Lorraine, selamlarına karşılık verdi; Mösyö gülümsedi ve başını salladı.

Uşaklar, Mösyö’ye altın ve Lorraine’e gümüş bir tabak getirerek Mösyö ve eşlikçisine hizmet etmek için acele ettiler. Efendilerinin damak zevklerini bilen uşaklar, Orleans düküne pasta ve tatlılardan, Lorraine’e de büyük bir parça az pişmiş sığır eti getirdiler. Lorraine dişlerini ete geçirdi. Güçlü beyaz dişleri, etten bir parça kopardı. Kırmızı suyu, parmaklarından aşağı, oradan da manşetlerindeki gümüş rengi dantele damladı.

Yaşlı olmasına rağmen çok yakışıklı, diye düşündü Maric-losephe. Kral, dişlerini kaybetti, ancak şövalyeninkiler yerinde duruyor. Acaba saçları da duruyor mu?

Son modaya uygun, güzel ve siyah bir peruka takmıştı. Bukleler, omuzlarına dökülüyordu. Saçları erken döküldüğü için peruka taktığına dair kimse dedikodu yapmıyordu. Takıyordu çünkü bu bir tarzdı; hastalık saçlarını seyrekleştirdiğinde, Kral’ın kendisinin başlattığı bir tarzdı. Lorraine’in giysileri en kaliteli sırmalı kumaş ve danteldendi ve yüksek topuklu ayakkabıları, beyaz ipek çoraplarının içindeki ince bacaklannı ortaya çıkarıyordu. O kadar uzun boyluydu ki, ikisi de ayakta dururken onunla konuşmak Marie-Josephe’e zor geliyordu.

Gözlerinin mavisi güzeldi.

“Şu pastanın bir tadına bakın, sevgili Philippe.”

Lorraine, dikkatini Mösyö’ye çevirdi. Bakışları Marie-Josephe’ten ayrıldığında, belli belirsiz bir rüzgâr sanki mumların yansını söndürmüş gibi, ışığın kendisi sönükleşti. Ancak kristal avizeler, odaya sıcak balmumu kokusu yayarak hâlâ parlak bir biçimde yanıyorlardı.

Mösyö, arkadaşına pastanın krema dolu en lezzetli kısmından bir parça ikram etti. Bir şeker parçası, süs beni gibi Mösyö’nün üst dudağına yapıştı.

“Son derece fevkalade,” dedi Mösyö.

“Şimdi değil, Philippe,” dedi Lorraine. “Baharatlara yakışmıyor.” Elindeki sığır etini işaret etti. Eti tabağa koydu ve Mösyö’nün yüzündeki şekeri sildi.

Mösyö’ye ismiyle hitap etmek, diye düşündü Marie-Josephe, ne kadar da cüretkâr. Belki de aralarındaki bir eğlencedir bu; aynı Hristiyan ismin

yakınlığından keyif alıyorlardır. Ancak, Lorraine Madam’ın huzurundayken, Mösyö’ye asla bu kadar samimi hitap etmiyordu ve Majesteleri duyacak kadar yakınken, katiyen görgü kurallarına uymazlık etmezdi.

Lorraine ve hatta Mösyö, Kral’m yüzünün hoşnutsuzlukla donuklaştığını görmekten korkuyor olmalıydılar. Majestelerinden gelecek olan tek bir eleştiri sözcüğü, insanın saraydaki konumunu mahvedebilirdi.

Ben de Kont Lucien’in ne söyleyeceğini tahmin dahi edemem! diye düşündü Marie-Josephe. Ne tuhaf bir adam, fikirleri Majestelerine ne kadar da adanmış. Belki de manastırdaki Rahibe Penitence gibi, Lorraine’in parmak eklemlerine uzanıp bastonuyla hafifçe vururdu.

Kont Lucien sadece kısa bir kama, Lorraine ise kılıç taşıyordu. Marie-Josephe, manastırdaki günlerinde hayallere daldığında rahibelerin parmak eklemlerine hafifçe vurduklarını, bir şarkı mırıldandığında yüzüne tokat attıklarını ve karanlıktan korktuklarında bir yatakta iki kişi uyuyan kızlan kırbaçladıklarını hatırladığında, bir kılıcının olduğunu hayal etti.

Kılıcım olsaydı, kırbaçlamak şöyle dursun, kimse parmak eklemlerime vuramazdı, diye düşündü.

DOKUZUNCU BÖLÜM

“Mile de la Croix, değişiyorsunuz,” dedi Mösyö. “Mum ışığında ten renginiz oldukça uçuk. Elleriniz bile öyle. Sizce de öyle değil mi, Philippe?”

“Her tür ışıkta büyüleyici,” dedi Lorraine.

“Bütün ilerlemeyi, tamamen size ve ailenize borçluyum, Mösyö,” dedi Marie-Josephe. “Çok da minnettarım.” Mösyö, yorumlarında iyi niyetliydi ve Marie-Josephe de minnettardı, ancak onu her gördüğünde, koloni geçmişini ima etmemesini diliyordu.

Chartres, kolunda Madam’la dolaşıyordu. Tek yudumda bir bardak şarabı yuvarladı ve boş kadehi dolusuyla değiştirdi. Chartres’m gözleri pırıl pırıl parlıyordu ve yüzü kızarmıştı.

İkinci kadeh şarabı da aynı hızla içti ve uşakların birinden üçüncü bir bardak kaptı.

“Yeterinden fazla bu, sevgili oğlum,” dedi Madam.

“Yeterinden az, sevgili anne,” dedi Chartres ve üçüncü bardak şarabı içti.

“Rahip de la Croix, hepimizi sıkıntıdan kurtarın!” dedi Madam. “Maceralarınızı anlatmaya devam edin.”

Yves cevap veremeden, Chartres araya girdi. “Size yardım etmek istiyorum...”

“Oğlum kendini doğa filozofu sanıyor.” Mösyö’nün hafif keskin ses tonu, Chartres’ı, bu yasaklanmış gidişata karşı uyarıyordu.

Chartres’ın yüzü, her zamanki şaşkın havasına yabancı bir kesinlikle tepki vererek kıpkırmızı oldu, “...deniz canavarını incelemenizde!”

“Bir incelemeyi yapmak için bir kişi kâfidir, efendim.” Chartres’ın meraklarını bilmeyen Yves, düşünmeden konuştu. Onun bilgeliğindeki bir doğa filozofunun, deneyimsiz bir yardımcıya ihtiyacı yoktu.

“Bir balığın bağırsaklarını deşmek, senin konumunun altında,” dedi Madam, Chartres’a. “Madam tamamen doğru söylüyor,” dedi Yves, düşese kibar bir biçimde başını eğerek selam verdiğinde. “Sıradan bir inceleme için, ben dahi emrimde olan birisini kadavrayı kesmesi için yönlendiririm. Ama Kral’ın deniz Canavarı için...” Ellerini mütevazılıkla açtı. “Kral için, bu işi kendim yapacağım.”

“Benim de Kral’a hizmet etmemi istemiyor musun, anne?” dedi Chartres fesatça.

“Elbette ama senin konumuna uygun bir biçimde.” “Korkarım, fazladan ellerle ne yapacağımı bilemem, M. de Chartres,” dedi Yves hızlıca, “izleyerek, not ve çizimleri inceleyerek olan biten her şeyi öğrenebilirsiniz.” Yüzünde aniden mutlu bir ifade belirdi. “Belki de... çizim yapabilir misiniz?” Marie-Josephe nefesini tuttu.

Görevlerimi benden alarak -onları Chartres’a vererek- beni cezalandırmayı planlıyor, diye düşündü.

“Evet!” dedi Chartres. “Yani... biraz.” Annesinin onaylamayan bakışları altında, yere baktı. “Yani... pek iyi değil.” “Demek istediği ‘Hayır,’” dedi Madam, “ve bu *konu* hakkında bu kadan kâfi.”

Aynı anda hem derin bir nefes alan hem de Chartres'a üzü-

len Marie-Josephe, genç düke duygularını anlayan, Madam'a da minnettar bir bakış attı. Ancak, Chartres, sadece kör gözünü ona doğru çevirirerek kaşlarını çattı ve Madam da Marie-Josephe'in lehinde konuşmamıştı.

Marie-JosĞphe'in omzu üzerinden bakan Lorraine, aniden başını eğerek selam verdi.

Chartres düşesi ve Mile d'Armagnac, elmas işlemeli korseleriyle avizeler gibi ışıl ışıl, gruba doğru azametle yürüdüler. Mme de Chartres, Lorraine'in selamını önemsemez bir hareketle kabul etti.

'İyi akşamlar, baba," dedi Mme Lucifer Mösyö'ye. "İyi akşamlar, anne."

"İyi akşamlar, Mme de Chartres," dedi kayınpederi. "Mile d'Armagnac." Kayınvalidesi Madam, zarif bir ilgisizlikle başını salladı. Mme de Chartres, kocasını görmezden geldi; o da karısını görmezden geldi. Dördüncü bir bardak şarap içti. Mile d'Armagnac, yelpazesinin kenarının üzerinden Chartres'a bir bakış attı; Chartres cevap verdiğindeyse, arkadaşı Mme de Chartres'ın hemen önünde cilveli bir biçimde bakışlarını indirdi.

Marie-Josephe, Mile de Blois olarak, anne ya da baba diyebileceği kimse olmadan büyümenin nasıl olduğunu merak etti. Mme Lucifer'in Kral'a asla baba diye seslenemeyeceği kesindi. Mme de Maintenon, Mme de Montespan'm çocuklarını yetiştirmişti. O zamandan beri Mme de Montespan sürgündeydi ve çocuklar öz annelerinden iki yönden uzaklaştırılmışlardı.

Söylenildiğine göre Mme de Maintenon, Majestelerinin gayrimeşru çocuklarını, kendisininmiş gibi seviyor ve menfaatlerini korumak için gözünü dört açıyordu. Onlara muhteşem, umduklarından çok daha iyi evlilikler yaptırmıştı. Saray mensuplarının çoğunu, böyle yaparak gücendirmişti ve Madam da bunların başındaydı.

"Rahip de la Croix'yı kaçırmaya geldik," dedi Mme Lucifer. "Hanımların hepsi onunla tanışmak istiyorlar." Mile

d'Armagnac ile birlikte, Yves'i kalabalığın içine doğru itelediler.

“Hafifmeşreplik işte,” diye mırıldandı Madam. “Ağabeyinin yeminine sadık kalacağını umuyorsan, Mile de la Croix, onu uyarmalısın.”

“Yeminlerini asla bozmaz, Madam!” dedi Marie-Josephe. “Böyle bir şeyi *asla* yapmaz.”

“Cezbedici... hiçbir şey için mi?” diye sordu Mösyö.

“Hayır, Mösyö, hiçbir şey için.”

“Peki ya inceleme?” diye sordu Chartres. “Ne zaman devam edecek?”

“Bilmiyorum, efendim,” dedi Marie-Josephe. “Kral ne zaman arzu ederse.”

“Amcam Kral, yaratık çürüyene kadar erteleyebilir,” dedi Chartres tiksintiyle.

Aynı şeyi söylemiş -aynı şeyden endişe etmiş- olsa da, Marie-Josephe konuyu değiştirmenin akıllıca olacağım düşündü.

“Efendim, mikroskoplarından birini satın alma ricasıyla Mynheer van Leeuvvenhoek’e yazdım. Merceklerinin muhteşem olduğu söyleniyor.”

“Van Leeuwenhoek!” dedi Chartres. “Bileşik mercekli, düzgün bir Fransız mikroskobu satın almalısınız. Mile de la Croix, gözleriniz van Leeuwenhoek’in zahmetli makinesinde bozulmayı hak etmeyecek kadar güzel.”

“Eğer paranızı kabul etmeyip bir şey göndermeyi reddetmezse,” dedi Lorraine, “size zaten yasadışı yollarla göndermek zorunda kalacaktır.”

“Yasa dışı yollarla göndermek mi, efendim?”

“Belki de pis bir gazete kâğıdına saracaktır,” dedi Mösyö, “ve bir tanesinin fiyatına iki kaçak malı yasa dışı yollarla gönderecektir.”

Lorraine güldü.

“Ne de olsa, HollandalIlarla savaştayız, Mile de la Croix,” dedi Madam.

“Önümüzdeki yaz yapılacak bir sefer *buna* son verecek,” dedi Chartres.

“Başka bir komutanlık daha alacağını bekleme,” dedi Mösyö.

“Ama süvari sınıfımı zafere ulaştırdım!”

“O senin hatandı,” dedi Mösyö.

“Doğa felsefesi, savaştan üstündür.” Sessizlikte, Marie-Josephe çekinerek sordu. “Öyle değil mi?”

“Olmalı!” dedi Chartres.

“M. de Chretien’in arada gidip gelmeleri, savaştan üstün olabilir,” dedi Lorraine. “Sınır tanımadıkları için.”

“Öyleyse, şüphe yok,” dedi Mösyö, “mikro-her-ne-yapıyorsa eline geçecek.”

“Görülemeyen şeylerin görülmesini sağlıyor, baba,” dedi Chartres.

“Incil’in yaptığı gibi mi?” diye sordu Madam.

“Çok küçük şeyleri, Madam,” dedi Marie-Josephe. “Elderflower’ın pirelerine bakacak olsak, pirelerin üzerindeki pireleri görebiliriz.”

“Bunu derhal yapmalıyız,” dedi Lorraine.

“Bunu yapmayı hiç de istemem,” dedi Madam.

Bir başka uşak, Lorraine’in yanı başında belirdi. Chartres, hizmetçinin taşıdığı şaraba uzandı, ancak şövalye bardağı öyle incelikle kaptı ki Chartres itiraz edemedi.

“Bütün akşam hiçbir şey içmediniz, Mile de la Croix,” dedi Lorraine. “Bu, aklınızdaki savaş ve doğa felsefesiyle ilgili endişelerinizi hafifletecektir.”

Marie-Josephe’in aklmdakileri hafifletmeye ihtiyacı yoktu, ancak susamıştı, bu yüzden kadehi kabul etti. Kırmızı şarap, gümüş rengi süsleme boyunca ışığı şekilli yansıtıyordu.

Manastırın cemaat şarabının acı ve yavan tadını bekleyerek bir yudum aldı. Vişneçürüğü kadifemsi tat, dilinin üzerinden kaydı. Meyve ve çiçeklerin kokusu burnuna doldu. Gözlerini kapatıp, tadını çıkararak bir yudum daha aldı. Sadece soluyarak bile bunu içebilirim, diye düşündü.

Gözlerini açtığında, Lorraine ona bakıyordu; neşeli gülümseyişi Marie-Josephe’i büyülemişti.

“Beğendiniz,” dedi.

“Elbette beğendi,” dedi Mösyö. “Enfes bir mahsuldür.”

“Bana ilk şarap kadehimi verdiniz,” dedi Marie-Josephe.

“İlk!” dedi Mösyö dehşete düşmüş bir biçimde.

“Başka nasıl ilkiniz olabilirdim?” dedi Lorraine usulca.

Marie-Josephe kıpkırmızı oldu. “Beni yanlış anladınız, efendim.”

“Koloni adanızda ne içiyordunuz?” diye sordu Mösyö, sanki Yves’in numunelerinden biriymişçesine ona merakla bakarak.

“Manastırda, efendim, hafif bira ya da su içiyorduk.”

“Su!” diye haykırdı Mösyö. “Hayatta olduğunuz için şanslısınız.”

“Ne kadar da tatlı bir masumiyet,” dedi Lorraine.

Marie-Josephe, şaraptan bir yudum daha aldı ve kirpiklerinin altından Lorraine’e baktı.

“Gururumu okşuyorsunuz, efendim...”

“Ben mi? Sadece en sağlam gerçeklerden bahsetmemle tanınırım.”

“...ve rahibeler beni her zaman övgülere karşı uyarmışlardır.”

“Düşkünlüğümü ve hayranlığımı görmezden gelin, rica , ederim, Mile de la Croix. Kınk bir kalp beni rahatsız edecektir.”

Chartres homurdandı ve bir bardak şarap daha devirdi.

“Tatsız nüktesini görmezden gel,” dedi Madam. “Sadece kendini sıkıntıdan kurtarmak istiyor. Majestelerinin partilerinden birine katlanmak zorunda kalsalardı, rahibeler dahi Lorraine’i affederlerdi.”

“Onlar...” sesinin titremesini durdurmak için Marie-

Josephe duraksadı, “...hepimiz, manastırın sessizliğine katlanırdık.”

Lorraine, başını eğerek Marie-Josephe’i selamladı ve elini öptü.

“Sarayı aydınlatıyorsunuz, sevgili Mile de la Croix. Tıpkı anneniz gibi.”

Mösyö’nün, teni hakkındaki fikrinden dolayı kendini mahcup hisseden Marie-Josephe, elini Lorraine’inkinden çekti.

“Gelin, sevgili Şövalyem,” dedi Mösyö yüksek sesle ve içtenlikle. “Ağabeyim Kral’a bilardoda meydan okumalısınız.” Lorraine’i dirseğinden tuttu ve yönlendirdi. Chartres, sadece topallığının neden olmadığı hafif bir yalpalanmayla onları izledi. Marie-Josephe reverans yaptı, ancak üç erkek çoktan dönüp gitmişlerdi.

Lorraine, omzunun üzerinden baktı ve acıklı bir iç çekmeyle elini ona doğru uzattı.

Madam, Marie-Josephe’i kolundan yakaladı.

“Eğer ağabeyin beni sıkıntıdan kurtarmayacaksa, sen kurtarmalısın!” dedi. “Gel, sessiz bir köşe bulalım.”

“Madam, nasıl sıkılabiliyorsunuz?”

“Sen nasıl sıkılmıyorsun, Mile de la Croix? Neyse, bir yıl boyunca bu bitmez akşamlara katıldıktan sonra anlayacaksın. Mektup yazmayı ya da koleksiyonlarım üzerinde çalışmayı tercih ederim. Rahip de la Croix’nm madalyasını dört gözle bekliyorum. Çok etkileyici olacağını umuyorum.”

Pencereye yakın girintide bir bank buldu ve yerleşti. Marie-Josephe’in yanma oturmasını istese dahi ya da bu fikir akima gelmiş olsa dahi, herkesin içindeyken ona bunu teklif edemezdi.

“Size, ağabeyimin yolculuğu hakkında hiçbir şey anlatamam,” dedi Marie-Josephe. “Döndüğünden bu yana, bana zamanından bir dakika bile ayıramadı.”

“O zaman bana, memleketteki Raugrafin Sophie’ye yazmak için başka olağan dışı bir şey anlatmalısın.”

“Deniz yaratığı şakıyor; tıpkı bir kuş gibi. Papağan gibi konuşuyor da.”

“Öyle mi yapıyor! Majestelerini eğlendirmesi için belki de onu eğitebilirsin.”

“Çok vahşi; yine de zamanım olsa yapabilirdim. İşçilerden birinden ürktü ve işçi de neredeyse ikimize birden vuracaktı.” “Sana mı vurdu!”

“Hayır, hayır, vuramadı çünkü Kont Lucien -lütfen gülmeyin !— akılsız adamı durdurdu.”

“Neden güleyim ki? M. de Chretien, umarım, kabadayıyı cezalandırmıştır!”

“Evet. Silahsızdı ama beni bastonuyla korudu.”

“Kont Lucien’in yetiştirilme tarzındaki bir insandan daha azını beklemezdim.”

“Madam... size bir şey sorabilir miyim?”

“Canım, beni şereflendirirsin! Çocuklarım dahi bana danışmıyorlar, Chartres’m korkunç evliliğinden fark edebileceğin gibi.”

“Yersiz olabileceğinden korkuyorum.”

“Ah, yersiz mi? Daha da iyi.”

“Kont Lucien çok mu cesur, yoksa deli dolu mu?”

“Nasıl, deli dolu?”

“Silahı olmadan kendini benimle kabadayının arasına attı. Modayı umursamıyor. Ayrıca Papa Hazretleri’yle öyle bir üslupla konuşuyor ki!”

“Kılıç ne işe yarardı ki? Majesteleri düelloya izin verseydi bile, Kont’un alt sınıftan birisine meydan okuması pek olmazdı. Saldırganın, şanslı olduğunu fark ettiğine şüphe yok; zira Kont Lucien, hizmetçilerine adamı kırbaçlamalarını emretmiş olabilirdi.”

Madam, odanın diğer köşesine, Kont Lucien’in markiz Mme de la Fere’le konuştuğu yere doğru başını salladı. Kral’m sevgili saray mensubunun kestane rengi perukası ve altın rengi danteli, mum ışığında parlıyordu.

“Modaya gelince... Nasıl olur da tarzını uygun bulmazsın?'’ Madam haylaz bir biçimde gülümsedi. “Mme de la Fere, onun gayet hoş olduğunu düşünüyor ve kendisinin zevki mükemmeldir. Belki de bizim tarzımızı, Martinique’tekilerle kı-yaslıyorsundur.”

“Ah, hayır, Madam! Martinique’te moda yoktur. Fort de France limanına giren her gemiden yeni bir şey duymak için çırpmırdık. Subaylar biraz yardım ederlerdi. Yolcular... onlar bazen, önceki sezon Paris’te moda olanları anlatırlardı.”

“Moda umurumda değil,” dedi Madam samimi bir biçimde. Madam, Mme de Maintenon kadar kasvetli giyinmiyordu ve ölçüsüz bir sofulukla alakası yoktu; nadiren de olsa saray giysisine mücevher takar, parlak renkler seçer ve büyük göğüslerini her zaman bir kürkle örterdi. “Fort de France’ta yaşamak hoşuma giderdi.”

“Geçtiğimiz beş yıl manastırda yaşadım. Manastırda, moda söz konusu dahi değildi.”

“Peki, M. de Chretien’in giyimini nasıl değerlendirebiliyor-sun?”

“Saint-Cyr’deki genç hanımlar, Madam. Dinden bahsetmedikleri ender zamanlarda saraydan, Majestelerinden ve her çeşit yeni tarzdan söz ederlerdi.”

Madam kıkırdadı. “Yaşlı sünepe, onları sandığı kadar baskı altında tutamamış. Bunu duyduğuma memnun oldum.”

“Diyorlar ki, sarayda sadece genç bir subay, o da birliğinden izinli olduğunda, bıyık bırakabilir, saçını bağlayabilir ve kravatını çözebilir. M. de Chretien elbette kılıç taşıyamaz ama...” “Bu akşam tıraş olmuş ve perukası uygun bir tarzda.” “Belki de subay gibi görünmemesini,” dedi Marie-Josephe tereddütle, “birisi ona ima etmiştir?”

“Neden olmasın?” Madam da sesini alçalttı. “Hâlâ savaş alanındaki tozlu botları ve dolaşmış perukasıyla, Majestelerinin yanında hazır bulunacak *hiçbir* subayın, onun gözünden kaçacağını söyleyemem. Ama M. de Chretien’i azarlamayacağını biliyorum.”

“Kont Lucien savaş alanına gitti mi?”

“Kral’ın takdirindeki herhangi bir genç asilzade gibi, o da bir birliğe komuta etti. Geçen yaz Steenkirk’te, geçtiğimiz haftalarda da Neerwinden’de. Kral’a, Le Havre’da eşlik edebilmek üzere zamanında Versailles’a ulaşmak için bütün gece at sürdü.”

Marie-Josephe, odanın diğer tarafına baktığında, Kont Lucien’i artık bir subay olarak, bastonu yerine kılıç kaldıran bir subay olarak görüyordu. Mme de la Fere konuşuyordu. Kont Lucien hoşnutlukla güldü. Leydi gülümsedi. Yelpazesi yana kayarak yanaklarındaki çiçek hastalığı izlerini ortaya çıkardı.

Kont Lucien, şarabından bir yudum aldı. Marie-Josephe, onun etrafa bakacağından, utancından solgunlaşmış yüzünü göreceğinden ve düşüncelerini anında anlayacağından korktu. Lucien bakmadı. Lorraine, Mösyö ya da Chartres’ın aksine, dikkatini sohbet ettiği kişiye yöneltiyordu ve daha fazla eğlence, daha yüksek bir rütbe ya da mükemmel cildi olan bir hanımefendi için Mme de la Fere’den başka yerlere bakmıyordu.

“Onun,” diye sordu Madam, “sefere çıkmadığını mı düşündün?”

“İtiraf etmeliyim ki, Madam, öyle düşündüm,” dedi Marie-Josephe. “Aslında, düşünmekten öte bir varsayımda bulundum ve bunu doğrulayamadım desem daha doğru.” Gülümsemeye çalıştı. “Ağabeyim, yöntemlerimi eleştirir. Bir deney esnasında işe yaramazlar.

“M. de Chretien cesur mu, deli dolu mudur? Oğlumun deli dolu olmamasını isterim, ama yine de cesur olmadığının söylenmesini istemem. O *cesurdur.* Chartres, yarasını yiğitçe taşıdı. Çok ciddi bir yara değildi; ama küçük bir yara dahi, doktorlar istediklerini yaptıklarında, sevdiğinin ölümüne neden olabilir.”

UM. de Chartres *cesur,* Madam,” dedi Marie-Josephe. “Eminim, kışa kadar bacağı eskisi gibi iyi olacak.”

“Bacağı mı?”

“Bacağından yaralandığını söylememiş miydiniz?”

“Hayır, aslında kolu yaralandı. Tüfek misketi, ceketini parçalara ayırdı ve sonra...” Madam, oğlunun acısını düşününce yaralı hissederek, kolunu tutup pazısına dokundu. “Misketi kendisi çıkardı ve yarasını M. de Chretien’in sarmasına izin verdi. Yara öyle sorunsuz iyileşti ki, Kont’u birçok hatası için affetmeye hazırım.”

“Hangi hatalar bunlar, Madam?”

Madam, çenesiyle odanın diğer tarafını işaret etti. Zarif Mile de Valentinois ve sarayın en güzel genç kadını konumu için mücadele veren Mile d’Armagnac, Mme de la Fere’in Kont Lucien’le olan sohbetine katılmışlardı. Edebe aykırı bir biçimde kur yapıyorlardı.

“Öncelikle Mile Geçmiş, Mme Şimdi ve Mile Gelecek,” dedi Madam. “Gerçi Mile Gelecek’in kafasında bir beyni olmadığından, uzun sürmez. Daha da önemlisi, Kont Lucien’in dini.”

“Dini mi! Madam, diyorsunuz ki...” Sesini alçalttı. “Kont Lucien kâfir mi?”

“Kral’ın danışmanı bir Protestan olacak? Kesinlikle değil. O ateisttir.”

Marie-Josephe buna inanamadı. Madam’ın gülerek şaka yaptığını söylemesini bekledi ve kararsızca gülümsedi. Ancak Madam hikâyesine devam etti.

“Sonra süvariye döndüler,” dedi Madam. “Chartres, bacağından yaralanmamıştı; bacağından yaralanan M. de Chretien’di.”

Chartres’m topallığının bir yaralanma sonucu ve Kont Lu-cien’inkinin ise doğuştan olduğunu sandığımı, şükürler olsun, Madam fark etmedi, diye düşündü Marie-Josephe.

“Chartres yaralandığında saraya dönebilirdi, ama elbette

dönmedi. Chretien de farklı davranmazdı. Erkekler gizemlidir, canım.”

“Evet, Madam.”

“Bu yüzden soruna cevap veremem,” dedi Madam. “Azize Jeanne’dan bu yana hiçbir kadın, savaş alanındaki deli doluluk ve cesaret arasındaki farkı bilemez. Ona ne olduğunu da biliyorsun!”

Marie-Josephe, yorgunluktan sersemlemiş ve mum ışığı ile altın ve mücevher parıltılarından gözü kamaşmış vaziyette, insan kümelerinin arasından sıyrılarak geçti. Madam’ın buyurmasıyla, Lotte’yi aradı.

Tütün dumanı ve umutsuz kahkahalar, oyun odasını dolduruyordu. Altın sikke ve markalar, masaların üzerine saçılmıştı. Oyuncular, sanki içlerinden başka bir papaz ya da kız çıkarabileceklermiş gibi kartlannı sıkıca tutuyorlardı; ya da kartları gevşek parmaklarından neredeyse kayacak şekilde lakaytça yayılıp oturmuşlardı.

“Kahretsin, lanet olsun!” Mme Lucifer, kartlarını masaya hızla çarptı. “Tanrı aşkına!”

Dük ve unvanı olan birisi olmasa kimsenin fark etmeyeceği, itici bir genç adam olan M. de Saint-Simon, kazandıklarını kendine doğru çekti.

“Madam, yalvarırım, rahibin hassasiyetine saygı gösterin.” Yves, Mme de Chartres’m arkasında ayakta duruyordu. Madam Lucifer yeniden küfretti

ve Yves'e bir bakış attı.

"Zavallı Rahip Yves!" dedi. "Lanetlendik mi?"

"Denizciler beni küfre alıştırdılar, madam."

"Benden iyi denizci olurmuş," dedi Madam Lucifer. Saint-Simon hariç, masadaki herkes güldü. Marie-Josephe, Mars Salonuna girdi. Oda orkestrası sakin bir biçimde çalıyordu; ölçülü müzik, Majestelerinin sarayının sınırlarını çiziyor, savaş ve yetersiz hasatla karşı karşıya kalındığında dahi Fransa'nın sürdürebildiği lüksü tasvir ediyordu.

Lotte'nin yeni elbisesinin güvercin grisi, perdelerin sadece kısmen gizlediği bir pencere girintisinde pırıldadı. Marie-Josephe, ona doğru aceleyle gitti, ancak son anda durdu. Lotte yalnız değildi. Dük Charles, ona doğru eğilerek bir şeyler fısıldadı, Lotte de güldü. Keyfinin parıltısı, girintiyi aydınlatıyordu.

Eminim Madam bunu onaylamazdı, diye düşündü Marie-Josephe; oysa sohbet etmekte ne gibi bir sakınca olabilir ki? Yine de arkadaşımı utandırmamalıyım.

Yarı çekili perdelerin önünden geçerek yürüdü.

"Matmazel? Matmazel, neredesiniz? Madam sizi istiyor."

Taktiği işe yaradı.

"Marie-Josephe!"

Marie-Josephe arkasını döndü. Lotte ve Lorraineli Charles, ona doğru yürüdüler. Marie-Josephe reverans yaptı.

"Anneniz sizi bekliyor," dedi.

"Zavallı annem, yatağına gitmekten başka bir şey istemiyor. Hayır, hayır," dedi Lotte. "Charles ve ben, ona eşlik edeceğiz. Nerede oturduğunu biliyorum. Bizimle gelirsen, sen de orada hapsolursun. Mahzuru var mı, Charles?"

Dük, başını eğerek içten bir şekilde selam verdi. Giysileri her ne kadar Versailles sarayının ihtişamından yoksun olsa da, prensin kibar bir yüzü vardı.

“Madam’a eşlik etmekten memnun olurum,” dedi Charles, “ve umarım beni beğenir.”

Uzaklaştilar. Marie-Josephe kendi başına kalmıştı. Odaların kenarlan boyunca ilerledi. Yabancı hükümetlerin hediyeleri olan büyük ustaların resimlerinde, mitsel ve gerçek kahramanlar, kadife ve satene yaslanarak ya da bulutlar arasında dörtnala giderek uzaklara bakıyorlar ya da kendi savaşlarını veriyorlardı. Majesteleri, kendisi Büyük Louis olarak savaş atının ya da tahtının üzerinde, sahnelerin birçoğunu Apollo gibi, Zeus gibi, bir Roma imparatoru gibi azametle süslüyordu.

Kraliçe Marie Therfcse ve küçük bir çocuk olan genç veliaht

Monsenyör, birbirine uyan kırmızı, altın rengi ve siyah, her yeri incilerle süslenmiş giysiler içinde beraberce portrelerinin içinde geziniyorlardı. Bir baloda kimliğini gizlemek için Marie Th£rese maske takmıştı.

Her ne sebeple olursa olsun böylesi güzel bir cildi gizlemek ne kadar yazık, diye düşündü Marie-Josephe. Kraliçe öyle açık tenliydi ki, saçlan hatta kaşları beyaz altın gibi uçuk sarıydı ve gözleri de griydi. Marie-Josephe, vefat etmiş olan kraliçeye hayali bir reverans yaptı.

Marie-Josephe, resimlere hayranlıkla bakarken nereye yürüdüğünün farkında olmadan Diana Salonuna girdi. Durdu. Majesteleri; İngiltereli James, Mösyö ve Lorraine Şövalyesi’yle bilardo oynuyordu. Diğer saray mensupları son derece dikkatle izliyorlardı.

Reverans yapmalı mıyım, diye merak etti. Bilmeden, nezaket kurallarından birini gözden mi kaçırdım?

Ancak, onu kimse fark etmedi; kendine hiç dikkat çekmemesi en iyisi olurdu. Resimlere hayranlıkla bakarak bu odada öylece yürüyemezdi, ancak çok daha büyük bir şeref olarak Majestelerini izleyebilirdi. Salonun sıcaklığı çok güzeldi ve oldukça dumanlıydı, ama yeni ayakkabıları Marie-Josephe’in ayaklarını acıtıyordu.

Yves Martinique’ten ayrılmadan önce, fosfor ışığında ortaya çıkan canlı deniz kabuklarını toplamak üzere sahile koşmak için geceleri beraber dışarı kaçtığımız zamanlardan beri, bu kadar geç saate kadar hiç uyanık kalmadım, diye düşündü Marie-Josephe.

Manastırda, hava karardıktan kısa süre sonra yatmaya gitmek ve şafaktan epey önce kalkmak zorundaydı, sahile kaçmak söz konusu dahi değildi.

Majesteleri, ustaca bir vuruş yaptı. Topu, tıkırdayarak deliğe girdi. Mösyö ve Lorraine alkışladılar, ardından izleyicilerin hepsi aynısını yaptılar.

James, istekasını gürültülü bir şekilde yere fırlattı ve küfretti.

"Tanrı aşkına, kuzen Lewis, beni tekrar yendiniz! Lanet olasıca bir şansınız var, efendim." Şiveli ve peltek konuşuyordu; Kral'a karşı görgüsüzlüğü, Majesteleri hariç herkese rahatsızlık vermişti.

"Sıkı bir oyundu, efendim," dedi Mösyö, James'in yorumu üzerine konuşarak.

"Teşekkür ederim, sevgili kardeşim," dedi Louis, diğer saray mensupları tebriklerle etrafını sararken.

Marie-Josephe, olduğu yerde kaldı çünkü prens ve düklerden oluşan bu gruba dahil olamazdı.

Yakında duran Kont Lucien, abanoz bastonuna dayandı ve bir yudum şarap içti. Başını eğerek selam verdi. Marie-Josephe, selamına karşılık verdi. Hakkındaki yanlış varsayımlarından dolayı ondan özür dilemek için değil, zira bu varsayımları anlayacağı bir ortam yaratmadığını umuyordu, merhametsiz düşüncelerini nezaketle telafi etmek için onunla konuşmak istiyordu.

"Bacağınız çok acıyor mu, Kont Lucien?" dedi. "Umarım yakında tamamen iyileşir."

"Sieur de Baatz'ın merhemi, bir ya da iki hafta içinde iyileştirecektir," dedi. "Yaşlı beyefendinin annesinin tarifi, cerrahları benden uzak tuttu."

"Madam, Chartres'ın hayatta kalmasından ötürü size minnettar. Ben de minnettarım."

"Chartres hayatta kaldığı için mi?"

"Bu sabahki cesaretiniz için."

Kont Lucien, başıyla hafifçe selam verdi. Yakındaki bilardo masasında bulunan saray mensupları, Kral’m oyununu sözlü olarak tekrarlıyorlardı. Marie-Josephe, Kont Lucien’in neden Majestelerinin yanında olmadığını merak etti.

“Siz bilardo oynamıyor musunuz, Kont Lucien?” diye sordu Marie-Josephe.

“Oynuyorum,” dedi. “Bu akşam, istekamı getirmeyi unutmuşum.” Arap çölü kadar kuru bir sesle ekledi. “Kavisli olanı.”

Masaya uzanmasına izin verecek uzun kavisli bir sopanın şeklini havaya çizdi.

Marie-Josephe’in yüzü kıpkırmızı oldu. “Affedersiniz,” dedi. “Özür dilerim... niyetim...”

“Mile de la Croix.”

Marie-Josephe sessiz kaldı.

“Mile de la Croix, kısa boylu olduğumu yıllar önce fark ettim. Bu bilinen bir gerçek. Bunu fark ettiğiniz için utanmanıza gerek yok.”

Marie-Josephe onu bir kez daha rencide ettiğinden korkmuştu; şimdiyse, onun kendisine güleceğinden korkuyordu. Kont Lucien, gümüş kadehinin kenarından ona bakıp şarabının tadını çıkararak bir yudum daha içti, kesinlikle Chartres’m yaptığı gibi hızla yutmadı. Oldukça dengeli duruyordu. Sadece hareketleri üzerine düşünülürse, şarabın etkisi anlaşılırdı. Ağır safir yüzüğü, kadehinin gümüşünde parladı.

“Sizi çizebilir miyim?” diye sordu Marie-Josephe.

“Tuhaflıklar galerisi için mi? Maymun adam ya da deniz yaratıklarına mı benziyorum?”

“Hayır! Ah, hayır! Yüzünüz güzel. Elleriniz güzel. Sizi çizmek isterim.”

Kont Lucien, şarabının son damlalannı içti; kadehini almak için ansızın bir uşak belirdi. Kont, işaret ederek başka bir bardak istedi.

Beni reddedecek, diye düşündü Marie-Josephe, yine yanlış bir şey söyledim.

“Zamanınız yok,” dedi Kont Lucien. “Majestelerinin yatma töreni de benim zamanımı alıyor.”

Lucien, Mile de la Croix’ya başını eğerek selam verdi ve topallayarak uzaklaştı.

Sieur de Baatz’m merhemi, yaranın acısını dindirecektir.

diye düşündü Lucien. Egzersiz yapmak eklemlerimi gevşetip, sırt ağrımı rahatlatacaktır.

Markiz de la Fere, önünden geçen Kont Lucien’in bakışını yakaladı; Kont duraklayarak onun elini öptü. Markiz, onunla yalnız konuşurken kendi bozuk cildinin çok da farkında de-ğildi.

“At arabam, emrinize amade bekliyor, sevgili Juliette,” dedi.

“Sizi de.”

“Zelis’i eve kadar sürmeliyim,” dedi. “Majestelerini yatırmamızdan sonra geleceğim.”

“Seyisiniz sürebilir. Doğru ya, unutmuşum, en sevdiğiniz çöl atlarınızı sizden başka kimse süremez.”

“Seyisim, Zelis’i eve götürebilir, ama bütün gece Diana Salonunda ayakta durdum. Seyisim, kramplarımı geçiremez.” Markiz, mum ışığında berrak görünen kahverengi iri gözleriyle ona gülümsedi.

“Elbette geçiremez, canım,” dedi. “O, benim görevim.” İşveli taklidi yaparak özenle yelpazesini salladı ve kirpiklerini kırpıştırdı. Kont güldü, elini yeniden öptü ve Majestelerinin rahat bir biçimde yattığını görecek olan asilzade grubuna katıldı.

Yves, bu kadar genç ve soyu bu kadar şaibeli bir insanın nasıl bu kadar kibirli olabildiğini merak ederek, dikkatini yeniden Mme de Chartres’a verdi. Kraliyet ailesinin meşru üyelerinden daha fazla kraliyet imtiyazı talep ediyordu. Majesteleri, görgü kurallarının vücut bulmuş haliydi, büyük veliaht kendini küçük gördüğünden görünmez olmuştu ve Majestelerinin torunları, üzerlerindeki daha iyi kıyafetler haricinde, herhangi bir oğlan çocuğu gibi davranıyorlardı.

“Bu akşam bana kötü şans getirdiniz, Rahip de la Croix ve bunu telafi etmenizi istiyorum.”

“Kötü şansa inanmam, Mme de Chartres,” dedi Yves. “Aslında şansın hiçbir şekline.”

“Kart masasında benimle birlikte duruyordunuz ve kaybettim, bu yüzden kayıplarımı ayaklarınıza seriyorum.”

“Kazansaydmız, kazançlannızı da ayaklarıma serer miydiniz?”

Mm de Chartres, Çin işi sandal ağacı yelpazesini kapadı ve dosdoğru Yves’e baktı. Altın Çin aksesuarları, saçında sallanıp parıldıyor, uçları kibarca birbirine dokundukça hafifçe şıngırdıyordu.

“Ah, Rahip de la Croix, istediğiniz her şeyi ayaklarınıza serebilirim; istemeniz yeterli.”

Mme de Chartres, Yves sanki ona kur yapıyormuş gibi davranıyordu; oysaki Yves, dosdoğru kastettiği şeyi sormuştu. O kadar uzun süre erkekler, denizciler, diğer Cizvitler ya da üniversite öğrencileri arasında yaşamıştı ki bir kadın topluluğunda kibarca sohbet etme konusunda bildiği az şeyi de unutmuştu. Mme de Chartres, Yves’in her kibar iltifatına ikinci bir anlam yüklüyordu.

Bu akşam, Majestelerinin ona verdiği şereflere, saray mensuplarının hayranlığı ve güzel kadınların ilgisine rağmen -güzelliklerini takdir edebilirdi, değil mi; ne de olsa güzelliği Tanrı yaratmıştı- Yves odasında olmayı diliyordu. Deniz yaratığının incelemesiyle ilgili yazması gereken notlar vardı. Marie-Josephe’in eskizlerini ihmal etmediğinden emin olmalıydı. Ayrıca hava karanlıkken biraz uyumalıydı, böylece gün ışığını kadavranın incelemesini tamamlamada kullanabilirdi.

Törenci Başı, yolu Majesteleri için açarak odaya uzun adımlarla girdi. Mme de Chartres kenara çekilip içten bir reverans yaptı. Yves, başını eğerek selam verirken, Majestelerinin geçişini gizlice izledi.

Majestelerinin yatışını, kalkışı gibi izlemek zorunda mıyım, diye düşündü Yves. Ani kaygısını umursamadı çünkü bu da yapması gereken görevlere eklenseydi, M. de Chretien ona

söylerdi. Majesteleri, solunda Kraljames ve sağında Papa Hazretleri, arkasında da diğer asilzadeler ve Kont Lucien’le geçti. Papa Hazretleri kaşlarını çatarak Yves’e bir bakış attı; Kont Lucien ise herhangi bir şey söylemeden ya da işaret etmeden önünden geçti.

Kral’ın varlığı, saray dairesini dolduruyordu. Artık odalar boşalıyordu ve biraz sonra kararacaklardı çünkü arkada kalan saray mensupları, geç saatten ve can sıkıntısından şikâyet edip esneyerek aceleyle gidiyorlardı. Majestelerinin beyefendilerinin hizmetçileri, mumlar daha fazla erimeden onları söndürmek için dairelere üşüşmüşlerdi.

“Benimle gelin,” dedi Mme de Chartres.

“Sizi, eşinize götürmekten şeref duyarım,” dedi Yves. “Eşim! Eşimden ne isteyecekmişim!” Ona güldü, hızla ilerledi ve kimsenin duyup duymamasını umursamadan geri dönüp omzunun üzerinden, “Beni hayal kırıklığına uğrattınız, Rahip de la Croix,” diye seslendi.

Yves, onun ne istediğini biliyordu. Bakir değildi, en azından tam olarak; pişman olduğu bir durumdu, ancak emirlerini aldığından bu yana bekâret yeminini asla bozmamıştı. Mme de Chartres’ın evlilik yeminini bozma arzusu, onu başka herhangi bir günahın tehlikesinden daha fazla rahatsız ediyordu.

Bitmek bilmez akşam boyunca ilk defa yalnız kalmıştı. Denizcinin dökülmemiş şarabı hikâyesini neredeyse deniz yaratığının yakalanış hikâyesi kadar defalarca anlatmıştı. Majestelerinin asilzadelerinden sadece birkaçı daha önce denize açılmışlardı. Sıkıntı dolu gerçeklikleri, Versailles’da şikâyetçi oldukları şeylere denk bir can sıkıntısını ve denizler fırtınalıyken saatler, günler, haftalar boyu süren korku ve sefaleti değil, bol macera ve heyecan dolu hikâyeler bekliyorlardı.

Yves, nüfuzlu herkesin ayrıldığı karanlık dairelerden geçti. Beyefendilerin hizmetçileri yanmış mumları efendileri için toplarken, Majestelerinin hizmetçileri bunların yerine yeni ince mumlar koydular. Hiçbir mum, Kral için ikinci bir sefer

yakılamazdı. Majestelerine, alışıla geldiği üzere, senenin sadece bir çeyreğinde hizmet edenler, evlerini mevsimler bitene dek aydınlatabilirdi. Güneş Kral’a hizmet eden saray mensuplarının en önemli kazançlarından biri de buydu.

Yves, muhteşem Elçiler Merdiveninden indi çünkü zemin kata inmeden ve dar merdivenleri çıkmadan şatonun çatı katında bulunan ufak odalarına ulaşamazdı. Karanlıkta, parlak kırmızı renkli bir şekil belirdi.

“Rahip de la Croix.”

“Kardinal Hazretleri.” Yves, başını eğerek Kardinal Ottoboni’ye selam verdi.

“Papa, sizi görmek istiyor,” dedi kardinal Latince.

Yves, aynı dilde cevap verdi. “Papa Hazretleri’nin emrindeyim.”

Kardinal Ottoboni, hızla terasa ilerledi. Bahçeyi işaret etti. Papa Hazretleri çiçeklikler arasında ayakta durmuş, bahçe boyunca deniz yaratığının çadırının tepesine doğru gözünü dikmiş bakıyordu.

“Bana katılın, Rahip de la Croix,” dedi Papa Hazretleri.

Yves, aceleyle Innocent’ın yanma gitti. Ottoboni terasta kaldı. Innocent, Yves’i kimse tarafından duyulmayacakları, güzel kokulu Portakal Bahçesine doğru götürdü. Sessizce, küçük ağaç sıralanna baktılar.

“Endişeliyim,” dedi Innocent.

“Üzgünüm, Papa Hazretleri.”

“Dünyevi ilgilerinden dolayı endişeliyim.”

“Ben sadece Tanrı’nın doğadaki hakikatini ve iradesini arıyorum.”

“Tanrı’nm hakikatini ya da iradesini belirlemek,” dedi Papa Hazretleri, “sizin göreviniz değil.”

Innocent’ın sesi kibardı, ancak Yves sözlerdeki katılığı yanlış anlamış olamazdı.

“Kız kardeşinizin pagan bestesinden dolayı endişeliyim.”

“Papa Hazretleri, size yalvarırım, Marie-Josephe için bunun bir anlamı yoktu; bu tamamen masumcaydı.”

“Oğlum, beni hoşgörün, her ikinizin ruhu için korkuyorum.”

“ilginize müteşekkirim, Papa Hazretleri.”

“Kuzenimizin sarayı sizi tehlikeyle sarmış. Ahlaksızlık, zina ve gayrimeşru çocuklar. Sapkınlık dolu. Ateistler ve yaratıklar, Kral’a tavsiye veriyor.”

“Yeminlerim ve inancım, benim korumamdır, Papa Hazretleri.”

“En son ne zaman bir ayin yönettiniz ya da günah çıkarttırdınız?”

“Aylardır yapmadım, Papa Hazretleri.”

“Yeminleriniz ve inancınızın ilgiye ihtiyacı var,” dedi Papa Hazretleri.

lnnocent, çiçek yataklarından oluşan süslemelerin arasında gezindi. Yves, kendisinden çok yaşlı ve sağlığı kötü olan Papayı geçmemeye dikkat ederek peşinden gitti.

“Belki de Rahip de la Chaise, kendisine ayin sırasında yardımcı olmama izin verir ve günah çıkarttırmama da...”

“Belki de Rahip de la Chaise, sizin günahlarınızı dinlemeye lütfedebilir,” dedi lnnocent. “Ne zamandır günah çıkarmadığınızı sormayacağım.”

lnnocent, terasa giden merdivenlere ulaştı. Şatoya dönerken, Yves’in koluna tutunarak destek aldı.

“Bir yıllık derin düşünmenin belki de size faydası olur,” dedi lnnocent. “Bir manastıra çekilme, bir yıllık sessizlik...”

Yves, artık sessizliğini korumakta zorlanıyordu. İtiraz etse, uzağa gönderileceğine şüphesi yoktu. Eğer uzağa gönderilirse, Kral’m hamiliğini ve çalışmasıyla ilgili her şeyi kaybederdi.

“Gözlemleyeceğim,” dedi lnnocent, “ve size en iyi gelen şeyi değerlendireceğim. ”

lnnocent, elini Yves’e uzattı. Yves, dizlerinin üzerine çökerek Papanın yüzüğünü öptü.

Marie-Josephe, dar merdivenlerden yukarı, şatonun çatı katma koştu. Saat geç olmuştu. O ve Lotte, Madam’ın hazır-

lıklanna yardımcı oldular ve Marie-Josephe de Lotte’nin yatma rutinine eşlik etti.

Bu gece nasıl uyuyabilirim, diye düşündü Marie-Josephe. Böylesi görkemli bir akşamdan ve heyecandan sonra...

Şövalye’nin, parmaklarındaki dudaklarını, dokunuşuyla gelen şaşırtıcı ve keyifli ürpermeyi yeniden hatırladı. Onu öpmenin nasıl bir şey olacağını merak etti. Rahibeler, onu öpücüklere ve öpücüklerin yol açtığı günah,

tehlike ve acıya karşı uyarmışlardı. Ancak, en azından, elin öpülmesi hiç de korkunç değildi.

Peşinden gelen kahkahaları duydu; yıpranmış halının üzerindeki ayak seslerini duydu. Sinek kuşu renklerinde pırıltılı maskesi olan bir hanımefendi ve keçi ya da satir[3] maskeli bir beyefendi merdivenlerden çıkıyorlardı. Dar koridorda yan yana birbirlerini sıkıştırıyorlardı. Marie-Josephe, anında Chartres'ı tanıdı; hanımefendinin, Mile d'Armagnac olduğunu düşündü. Mme Lucifer olmadığı kesindi. Chartres, Mile d'Armagnac başını geri atıp gırtlaktan ve nefes nefese yeniden gülene dek maskesinin burnu ve boynuzlarıyla onun boğazına sokuldu.

Hanımefendinin modaya uygun başlığı yamulmuştu ve saçı yüzüne dökülmüştü. Kurdeleler, maskesinin muhteşem tüylerine dolaşmıştı. Başlığını çıkardı, merdivenlerden aşağı savurarak kurdele ve dantelleri toza buladı ve Chartres'a doğru devrildi. Yanlara doğru sendeleyerek merdivenlerden çıkarken, soluk soluğa öpüşüyorlar ve elleri birbirlerinin vücutlan üzerinde çılgınca dolaşıyordu. Chartres, Mile d'Armagnac'm korsesinin bağcıklarını şiddetle çekiştirdi ve tiz bir ses çıkardı. "Beni yalvartma, matmazel!"

Marie-Josephe, oğlak maskeli Chartres onu gördüğünde kaçmak üzereydi. Hemen reverans yaptı.

"Efendim," dedi, "affedin."

Mile d'Armagnac, Chartres'm altın rengi dantelli ceketinin ve nakışlı yeleğinin altından ellerini çekti. Chartes'ın çoraplarından biri bacağından aşağı kayarak diz bağını kırıştırdı. Mile d'Armagnac, Marie-Josephe'e ters ters baktı ve kimliğini gizlemek için maskesini düzeltti. Dağılmış giysisi, göğüslerini ortada bırakıyordu. Mücevherli bir süs beni, sol göğsünün hemen altında parıldıyordu. Kendini örtmek için, korsesini çekiştirdi.

Boynuzlu yarım maskesinin altından korkutucu ve yabani bir şekilde bakan Chartres, Marie-Josephe'e sakince, "Sizi tanımıyorum," dedi. Çarpık bakışı, bir keçininki gibi huysuzdu.

"Ama M. de Ch..."

"Beni bir başkasıyla karıştırmış olmalısınız." Sırıttı ve maskesini çıkardı. "Elbette, bize katılmak istemiyorsanız, Mile de la Croix."

“Hayır!” diye haykırdı dehşete düşerek.

“Ne yazık, iyi akşamlar.” Maskesini, kör ve düzensiz hareket eden gözünün üzerine indirerek, satir yüzünü geri getirdi. Mile d’Armagnac’m göğsünü yeniden ortaya çıkardı, öpmek ve çimdiklemek için eğildi. Chartes’m uzun bukleli saçlarını okşayıp onu sıkıştırarak daha yakma çeken Mile d’Armagnac, bütün bu sürede Marie-Josephe’e bakıyordu. Chartres kalktığında, süs beni çenesine yapışmıştı.

İkisi de kahkaha attılar ve Marie-Josephe’i sahanlıkta sıkıştırarak geçerken, reveransını ve utanmasını umursamadılar. Mile d’Armagnac’m kapısı açıldı. İpek hışırdadı, sonra şiddetli bir sesle yırtıldı; kapı çarparak kapandı.

Merdiven, koridor, bütün şato sessizliğe ve karanlığa büründü.

Marie-Josephe kaçtı. Odasına daldı ve kapıyı sıkıca kapadı. Odelette, tek bir mumun ışığında uykulu gözlerini kırpıştırarak yatağın içinde oturuyordu.

“Mile Marie, neler oldu?” Odelette kuş tüyü yatağın içinden sessizce çıkarak aceleyle ona doğru gitti.

“Hiçbir şey... gördüğüm...”

“Bilmiyor muydunuz?” dedi Odelette, Marie-Josephe gördüklerini anlattıktan sonra. “Fark etmemiş miydiniz? Gizli kapaklı çiftleşiyorlar, düzüşen papağanlar gibi.”

“Böyle kaba saba konuşma lütfen, sevgili Odelette.”

“Sevişmek mi demeliydim? Birbirlerini seviyorlar mı? Düzüştüklerini görüyorum. Birbirlerini sevdiklerini değil.”

“Mesela... zina yapıyorlar, diyebilirsin.”

Odelette güldü. “Mile Marie, yaygın sözcük daha az çirkindir. Gelin, sizi yatırayım.”

Marie-Josephe, Odelette’in, saray elbisesini çıkarmasına ve saçlarını açmasına izin verdi.

“Bu gece bir prens buldunuz mu, Mile Marie?”

“Evet.”

“O da sizi buldu mu?”

“Belki de bulmuştur,” dedi Marie-Josephe. “Ama... elçisi yok, o yüzden senin onaylayıp onaylamayacağını merak ediyorum.”

“Elçi, her zaman çalman prensesi bulur,” diye fısıldadı Odelette. Marie-Josephe ona sanldı ve Odelette’in peri masalının gerçekleşmesini diledi.

Üzerindeki iç gömleğiyle Marie-Josephe, deniz yaratığının şarkısını duymaya çalışarak bahçeye, onun çadırına doğru baktı. Ancak bahçeler, gecenin içinde sessizdi.

“Yeniden soğuk olmadan yatağa gelin, Mile Marie.” “Muhtemelen uyuyamayacağım,” dedi Marie-Josephe. “Ayrıca deniz yaratığını beslemem lazım. Binici giysimi giymeme yardım et ve ben dönene kadar yatağı sıcak tut.”

“Bana prensinizi anlatın.” Odelette, binici giysisini silkeledi.

“Ağabeyim odasında mı?”

“Odasında, uyuyor ve iki kapı da kapalı. Bana söyleyeceklerinizi kesinlikle duyamaz.”

“Prensimi sen de gördün,” dedi Marie-Josephe. “Madam’ın dairesindeki yakışıklı adam.”

“Madam’ın dairesinde yakışıklı adam yoktu.” Odelette, minik kara kehribar düğmeleri ilikledi.

“Chartres yakışıklı...”

“Yılan gibi biçimsiz.”

“Öyle değil! Ayrıca Mösyö...”

“Hoş.”

“Sanırım haklısın. Hoş.”

“Dediğim gibi. Yakışıklı adam yok.”

“Kraliyet ailesinin üyelerinden biri? Bu kadar yüksekte gözüm olamaz. Lorraine Şövalyesi’ni kast ettim.”

“Mösyö’nün arkadaşı.”

“Evet.” Marie-Josephe, çok yaşlı olmakla suçlanmasına karşı Lorraine’i savunmaya hazırlandı. Odelette, kendinden beklenmeyen bir şey yaparak sessiz kaldı.

“*Yakışıklı*, değil mi?”

“Yakışıklı, Mile Marie.”

“Ama ondan hoşlanmadın.”

“Yakışıklı.”

“Ne fark eder ki?” diye haykırdı Marie-Josephe. “Hiç çeyizim yok, beni asla düşünmez.” Tereddüt etti. “Ama... beni öptü... elimden, yani tamamen uygun bir biçimde. Neredeyse uygun bir biçimde. Yakışık almaz yaklaşımlarda bulunmadı, çok yakışık almaz şeyler değil, mesela... Chartres gibi değil.” Anlatmaya koyuldu. “Chartres, Mile d’Armagnac’m göğüslerini ortaya çıkardı, hem de merdivenlerde! Ayrıca Mile d’Armagnac ... şey, ellerini çok yakınına koydu, M. de Chartres’m...” Uygun terimi aradı. “Üreme organının.” “Kamışını tuttu.”

Marie-Josephe, hoşuna gitmemiş gibi davranmaya çalıştı ama kıkırdadı. “Merdivenlerde. Bu sözcükleri nasıl öğrendin, Odelette? Martinique’teyken hiç bilmezdin.”

“Manastırda, elbette.” Odelette yatağa atladı ve örtüleri çenesine kadar çekti. “Başrahibeden.”

1

Kuzeybatı Fransa’daki bir bölge, -*çn* 147

2

Yunan mitolojisinde bolluk ve beslenme simgesi olan insan tasviridir 153

3

Yunan mitolojisinde yer alan yan keçi yan insan kır ve orman koruyucuları. -*yhn*

ONUNCU BÖLÜM

Deniz yaratığının tüyler ürpertici hazin şarkısı, mehtaplı bahçeleri dolduruyordu. Marie-Josephe, Yeşil Hah boyunca aceleyle ilerledi. Soğuk ve nemden korunmak için Lorraine'in pelerinine sıkıca sanılmıştı. Kurt kürkü onu ısıtıyordu ve kürkün üzerine, Mösyö'nün de teklif etmiş olduğu, Lorraine'in misk kokusu sinmişti.

Kendisini istediği yere götürmesi için fayton çağırtabilecek asil bir hanımefendi ya da bir at sahibi olabilecek zenginlikte olmayı diledi. Bahçelerde yürümeyi seviyordu, ancak saat geçti, gece soğuktu ve daha yapacak çok işi vardı.

Dünyanın merkezinde yaşıyor olduğuna şaşarak yüksek sesle güldü.

Deniz yaratığını da eğitmeye başladım, diye düşündü. Birkaç gün vaktim olsa, Majesteleri onu bir daha görene kadar, sessiz kalması için eğitebilirim. Ancak Majesteleri incelemeyi birkaç gün ertelerse, erkek deniz yaratığı çürüyecek ve bütün eğitim boşa gidecekti.

Marie-Josephe'in feneri sallandı. Yabani bir gölge ayaklarının dibinde dans etmeye başladı. Marie-Josephe sıçradı. Pelerini güzel gecenin içinde uçuşunca, gölge de sıçradı.

Eskizler üzerinde daha sonra çalışmam gerekecek, diye düşündü Marie-Josephe. Birkaç saat sonra.

Ancak, neredeyse dörtte üçü tamamlanmış olan ay, ufka doğru yolunu yarılamıştı. Gecenin yarısı bitmişti.

Önünde uzanan çadır hafifçe parıldıyordu; Majesteleri için bahçeleri güzelleştiren bahçıvanlar saksı çiçeklerini büyük yığınlar halinde dikerken, meşalelerin ışıkları Neptün Çeşmesinin yakınında bahçe boyunca titreşiyordu.

Işığı açılıp kapatılabilen bir hırsız feneri, aniden parlayarak gözünü aldı. Marie-Josephe ürkerek sıçradı.

"Kim var orada?"

Deniz yaratığının muhafızlarının korkusuyla eğlenerek, "Mile de la Croix," dedi. "Deniz yaratığını beslemeye geldim." Bu sefer kendisi feneri

yukarı kaldırarak, ışığını silahşorun gözlerine tuttu.

Hırsız feneri, yön değiştirerek ışığıyla ikisini de aydınlattı. Marie-Josephe fenerini indirdi. Işık, silahşorun arkasında uzun bir gölge oluşturuyordu ve yüzünü şeytani bir görünümle aşağıdan aydınlatıyordu.

“Girmek için izniniz var mı?”

“Elbette var, ağabeyimin izni.”

“Yazılı olarak var mı?”

Marie-Josephe güldü. Silahşor yine de yolunu keserek girişin önünde duruyordu.

Çadırın içinde, deniz yaratığı ıslık çaldı ve homurdandı. “Rahip de la Croix, hiç kimseyi içeri bırakmayın, dedi.” “Beni kastetmedi,” dedi Marie-Josephe.

“Hiç kimseyi, dedi.”

“Ama *ben* hiç kimse değilim. O, ailemizin reisidir; neden kendisini benden ayrı görmeyi düşünsün ki?”

“Söylediğiniz doğru.” Silahşor kenara çekildi. “Dikkatli olun, matmazel. Şeytan değilse de -ki olmadığını söylemiyorum- oldukça *sinirli*.”

Marie-Josephe, tepeyi tırmanmak ve kendisini onaylaması için Yves’i yatağından çağırmak zorunda kalmadığına minnettar olarak çadıra girdi. Deniz yaratığını ürkütmemek için fenerini söndüren Marie-Josephe, gözlerinin alışması için durakladı. Yakında bir yerde, belli belirsiz, soluk bir karaltı görünüyordu: altın güneşler ve zambaklarla dokunmuş, beyaz ipekten yeni ve büyük perdeler, inceleme masasını canlı deniz yaratığının görüş açısından çıkarıyordu. Beyaz ve altın renkler parıldıyorlardı.

Marie-Josephe, deniz yaratığının kafesinin kilidini açtı. Küçük balıklar, içinde deniz suyu bulunan bir çömleğin içinde yüzüp su sıçratıyorlardı. Tuhaf, zayıf bir parıltı çeşmeyi kaplamıştı. Yves, merdivenlerde hâlâ yanan ve ışığı sudan yansıyan bir mum bırakmış olabilir miydi?

“Deniz yaratığı?” diye fısıldadı Marie-Josephe. “Benim, ben. Sana akşam yemeği vereceğim.”

Havuz boyunca dalgacıklar yayıldı. Marie-Josephe nefesini tuttu.

Dalgacıklar, ürkütücü fosfor gibi ışıldıyordu. Işıldama yayıldı. Işıltı, Apollo’nun yunus ve deniz tanrılarının yaldızlarından yansıdı.

Martinique’teki Fort de France’ta, okyanus böyle ışıldardı. Fıçılar, ışıldayan deniz suyunu yakalayarak Versailles’a getirmiş olmalıydılar.

“Deniz yaratığı?” Marie-Josephe, deniz yaratığının söylemiş olduğu bir ezgiyi mırıldadı. Deniz yaratıklarının şarkılarının, kendi kedisi Herkül’ün çıkardığı sesler ve miyavlamalar gibi herhangi bir anlamı olup olmadığını merak etti.

Korkunç altın rengi tekneden, korkunç yelken bezinden kurtulduğum için memnunum, diyorumdur belki de, diye düşündü Marie-Josephe. Zavallı deniz yaratığı için bu oldukça kafa karıştırıcı olmalı.

Çeşmenin kenarına oturdu ve farklı bir ezgi mırıldadı.

Su yüzeyinde bir yol, parlak bir ok gibi Marie-Josephe’e doğru uzandı. Kuyrukları kibarca kıvrılıp bükülen deniz yaratığı, sadece gözlerini ve saçlarını yüzeyde tutarak platforma yüzdü. Marie-Josephe, ayaklarıyla ıslak platforma basarak en aşağıdaki basamağa oturdu ve tutsak yaratığa bir balık uzattı.

Balığı sıkıca tutmalı mıyım, diye merak etti. Hayır. Deniz yaratığını yakında kalması için zorlarsam, onu korkutabilirim.

Balığı kapıp karanlıkta suyu kırbaçlayarak uzaklaşmak yerine, deniz yaratığı çok yakma yüzdü, döndü ve Marie-Josephe’in elinin altına sürtünerek geçti. Tazyikli su, Marie-Josephe’in tenine çarptı.

“Deniz yaratığı, aç değil misin?”

Deniz yaratığı, bir kol boyu uzaklıkta su yüzeyine çıktı. “Balıhhh,” dedi.

“Evet, aynen, balık!”

Deniz yaratığı yeniden daldı. Marie-Josephe, parmakları soğuk suyun içinde uyuşarak sakince oturdu.

Havuzun parıldayan yüzeyinin altındaki deniz yaratığının karanlık şekli, elinin altında yükseldi. Yüzü yukarı bakacak şekilde yüzen deniz yaratığı, parlayan dalgacıkların arasından gözlerini ona dikti ve perdeli pençelerini doğrudan Marie-Josephe’in parmaklarının altına koydu.

Marie-Josephe, balığı, deniz yaratığının pençelerine bıraktı.

Deniz yaratığı döndü ve koluyla Marie-Josephe'in avucunu sıvazladı. Sıcaklığı, Marie-Josephe'in tenine yayılıyordu. Marie-Josephe, sanki bir tayı ehlileştiriyormuş gibi elini yaratığın sırtına koydu.

Deniz yaratığı titredi.

"Korkacak bir şey yok." Marie-Josephe, bir yaratığa dahi yalan söylemeyi sevmiyordu.

Yüzü suya bakacak şekilde yüzen deniz yaratığı, Marie-Josephe'in dokunuşuyla sakinleşti.

Marie-Josephe, yaratığın koyu yeşil saçının önce bir buklesini, sonra da bir diğerini düzeltti. Parlak saç telleri, deniz yaratıgının zayıf ışıkta yanardöner bir siyahlığa bürünen tenine serilmişti. Deniz yaratığı, tıpkı bir şarkıda mırlayan bir kedi gibi mırıldandı. Marie-Josephe üçüncü bir saç tutamım aldı. Saçları düğümlendiği için, dolaşıklık düzelmiyordu.

Deniz yaratığı, yeniden dönerek dolaşık saç tutamını Marie-Jos£phe'in elinden çekti. Sırtüstü yüzerek, balığın kafasını düzgünce ısırıp kopardı, gürültüyle çiğnedi ve diğer yarısını da yedi. Çift kuyruğu, Marie-Josephe'in ayağının yanındaki suyu savurdu. Marie-Josephe,, daha yakından bakmak için eğildi. Kuyrukları, balık kuyruklarına hiç benzemiyordu ve ayı balığı yüzgeci gibi de değildi. Daha koyu ve kalın olan teni, deniz yaratığım leğen kemiğinden aşağı doğru kaplıyordu. Koyu yeşil saçlarının düğümleri, dişi kısımlarını örtüyordu. Kuyruklarının üst kemikleri nispeten kısaydı, aşağıdaki kemiklerse, önünde ve arkasındaki güçlü kaslarıyla daha uzundu. Aralarındaki eklem, iki yöne de bükülüyordu. Daha aşağıdaki uzun kemikleri geniş ayaklara bağlayan eklem, Marie-Josephe'in el bileğine benziyordu. Ayak kısmı, uzun ve perdeli parmaklarla ve oldukça güçlü pençelerle bitiyordu.

Deniz yaratığı, ayak parmaklarından birini kullanarak Marie-Josephe'in yüzüne su damlası sıçrattı. Damla, yanağına çarparak yüzünden aşağı yavaşça aktı.

"Bana su sıçratma, deniz yaratığı," dedi. "Zaten bir elbiseyi senin havuzunda mahvettim ve bir başkasına param yetmez. Gel, oynamayı bırak. Bir balık daha ye. Yapacak çok işim var, acele etmem lazım." Marie-Josephe'in midesi guruldadı. Güvercin yavrularını yiyeli çok olmuştu ve

çok küçüklerdi. Deniz yaratığına gülümsedi. “Şanslısın, biliyor musun? Keşke birileri de bana yemem için balık getirseydi!"

Deniz yaratığı, balığı aldı, başını ısırarak kopardı ve kalanını Marie-Josephe’e ikram etti.

Çok şaşıran Marie-Josephe geriye kaydı. Çeşmenin kenarından geride ve güvendeyken, deniz yaratığına gözünü dikerek baktı.

Sakin ol, dedi kendine. Aç olduğunu anlamış olamaz. Herküi’ün sana fare getirmesi gibi, o da balık getirdi.

Deniz yaratığı birkaç nota söyledi.

“Teşekkür ederim,” dedi Marie-Josephe, deniz yaratığıyla, kedisiyle konuşur gibi konuşarak. “Şimdi onu yiyebilirsin.”

“Balıhhh.” Deniz yaratığı, kalan balık parçasını ağzına atıverdi. Kuyruğun bir kısmı, dudaklarının arasından dışarı sarkıyordu. Çatırdatarak yedi ve yuttu, sonra da yarı saydam kuyruk yok oldu.

Marie-Josephe, onu okşayarak veda etti. Deniz yaratığı, Marie-Josephe’in bileğini yakaladı. Nazikçe, kararlılıkla şakıdı ve Marie-Josephe’i suyun daha yakınına çekti.

“Bırak,” dedi Marie-Josephe. “Deniz yaratığı Elini büktü, ancak deniz yaratığının pençeleri onu kıstırdı. Yaratık yüksek sesle ve ısrarla yeniden şakıdı. Marie-Josephe’in elini, suyun altına çekti. “Bırak... beni!” Ödü patlayan Marie-Josephe, deniz yaratığının keskin pençelerini umursamadan elini kuvvetle çekti.

Deniz yaratığı onu serbest bıraktı. Marie-Josephe sırtüstü düştü, ayağa kalktı ve güçlükle uzaklaştı. Deniz yaratığı, sadece gözlerini suyun üzerinde tutarak arkasından pürdikkat baktı. Yaratık şakımaya devam etti, ancak şarkısı suyun ve taşın içinde tuhaf bir biçimde titreşiyor ve tahta platformu ilkel bir davul sesi gibi titretiyordu. Marie-Josephe, duymaktan ziyade hissetti. Ürperdi, kafesin kapısını tangırdatarak kapattı ve kilitledi, feneri kaptı ve aceleyle çadırdan çıktı.

“iyi geceler, Mile de la Croix. Umarım yaratığınız güzelce beslenmiştir.”

Silahşorun başıyla verdiği selamı tam olarak kabul edemeden, “umarım,” dedi kısaca. Çiyle kaplı saksı çiçekleri yığınlarını geçerek sessiz çeşmelere doğru, Yeşil Halı’dan yukarı güçlükle yürüdü. Hayvanlar tarafından korkutulmaya alışkın değildi; korkusu kendisini endişelendirdi. Bileği, deniz yaratığının tutuşundan ötürü acıyordu. Pençesiyle kolunu parçalayıp onu yaralayabilecekken, yaratık yine de onu serbest bırakmıştı.

Deniz yaratığının şarkısı, ahenksiz ve ürkûnç bir biçimde Marie-Josephe’i takip etti. Marie-Josephe ürperdi. Heykeller, beyaz hayaletler gibi belli belirsiz görünüyorlardı ve karanlığın içinden koyu renk havuzlara gölgeleri yayılıyordu. Marie-Josephe’in mutluluğu ve gururu, deniz yaratığının öfkeli müziğinin içinde yok oldu.

“Yves...?” Elleri ve alm kanayan ağabeyi, mermer gibi, ölü gibi solgun haliyle ayakta duruyordu. Bir kan havuzunun içindeydi. Müzik sanki ışıktı ve Marie-Josephe ağabeyini apaçık görüyordu. Sonra birden onu göremedi.

Müzik durdu.

“Yves? Neredesin?”

Marie-Josephe’in gözyaşları, şatonun aydınlık pencerelerini, meşale alevlerini bulandırdı. Elinin tersiyle gözlerini sildi, eteğini bileklerinin yukarısına kaldırdı ve hızla kaçtı.

Gözyaşları yanaklanndan aşağı akarken ve ayakkabıları çiyle ıslanırken, şatoya doğru aceleyle koştu. Arka merdivenleri kullanacak kadar aklı kalmıştı; kimsenin onu görmeyeceğini umuyordu.

Durmalıyım, diye düşündü telaş içinde, ağlamamalıyım, koşmak yerine yürümeliyim, elbisemin eteği yeri süpürerek ilerlemeliyim, böylece kimse beni görüp, eteğini dizlerine toplamış bir köylü sadece, demeyecektir.

Çatı katına merdivenleri koşarak çıkarken, hıçkırıklarını yuttu, bölük pörçük nefes alabiliyordu. Yves’in giyinme odasının kapısını açtı. Tek bir mum burayı aydınlatıyordu. Kral’m uşak elbisesini giymiş bir hizmetçi sabırsızca yakınında beklerken, Yves de cübbesini ilikliyordu.

Marie-Josephe, kendisini hızla ağabeyinin kollarına attı.

“Kız kardeşim, ne oldu?” Yves, gücüyle onu yatıştırarak tuttu.

“Öldüğünü sandım, sandım ki... gördüğüm şey...

“Öldüğümü mü?” dedi. “Elbette ölmedim.” Gülümsedi. “İstememe rağmen uyumuyorum bile. Seni bu kadar ne korkuttu?”

“Yüce Rahip,” dedi hizmetçi.

“Sus, geleceğim.”

Yves, ona güven telkin edici bir biçimde ve sıkıca yeniden sarıldı. Bir mendil buldu ve ayak parmağını çarparak incitmiş bir çocukmuşçasına yanaklarındaki gözyaşlarını sildi.

“Sandım ki...” Bahçenin karanlığında etrafını saran görüntüler, odanın mum ışığında kaybolmuşlardı. “Deniz yaratığını besliyordum...”

“Karanlıkta mı? Korkmana şaşırmamak lazım. Geceleyin bahçelere tek başına gitmemelisin. Yanma Odelette’i al.” Marie-Josephe, ne kadar garip, daha önce karanlıktan hiç korkmamıştım, diye düşünerek, “Evet, haklısın, sebebi karanlık olmalı,” dedi.

“Lütfen, Yüce Rahip...”

“Bana bu şekilde seslenme!” dedi Yves hizmetçiye. “Geliyorum.”

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Marie-Josephe. “Majestelerine. Deniz yaratığına.”

Çeşme aydınlandı ve çadır fosforlu ışığa benzer tuhaf bir parıltıyla doldu. Triton’un borazanı ile birlikte şafak atlarının toynakları ve ağızlıkları, sanki atlar soğuk bir ateş üzerinde dörtnala koşuyor ve burunlarından bu ateşi soluyorlarmışça-sına, ışıldadı.

Marie-Josephe, fenerleri yaktı; parıltı yok oldu. Deniz yaratığı, ıslık çaldı, mırıldandı ve su sıçratarak Marie-Josephe’i kendine çekti.

“Şu anda seninle oynayamam, deniz yaratığı,” diye fısıldadı Marie-Josephe. “Majesteleri geliyor!” Yanından geçerken, deniz yaratığının onları göremeyeceğinden emin olmak için, büyük ipek perdeleri kontrol etti, sonra da ölü deniz yaratığının yelken bezinden örtüsünü kenara çekerek talaş ve eriyen buzları yere saçıp kadavrayı ortaya çıkardı. Koruyucu sıvılar ve katılaşmış kan, yelken bezini lekelemişti. Yaratığın kaburgaları, deri ve kaslan soyulmuş şekilde ortadaydı. Kollarından biri ve aynı taraftaki bacağı, kemiklerine kadar yüzülmüştü.

Çadırın dışında, Majestelerinin tekerlekli sandalyesi gıcırdadı; toynaklar, çakılda çatırdadı; ayak sesleri duyuldu. Yves, Kral ve Kont Lucien’i selamladı. Kral’m sağır ve dilsizleri, sandalyesini çadırın içine ittiler. Kont Lucien, Majestelerinin yanında yürüyordu. Dört taşıyıcı, beyaz kadife ve altın rengi püsküllerin asılı olduğu bir tahtırevanla arkalarından geliyordu. Marie-Josephe, Lorraine’in koyu renk pelerinine sarındı ve çizim kutusunun yanında olabildiğince az dikkat çekmeyi umarak bekledi.

“Sanırım, deniz yaratığının iç organlannı başkaları yokken incelemek en iyisi,” dedi Kral.

“Majesteleri,” dedi Yves, “deniz yaratıkları, sıradan hayvanlardır.”

Sağır ve dilsizler, arabayı tahta zeminin üzerine kaldırdılar ve laboratuvar masasına doğru ittiler. Tahtırevan arkalarından geldi; taşıyıcılar bunu indirdiler, başlarıyla selam vererek çadırdan aceleyle çıktılar.

Majesteleri, sağır ve dilsizlerini azletmekle uğraşmadı; her zamanki gibi, onların varlığım yok sayıyordu. Kont Lucien, zahmetsizce bastonuna dayanarak Majestelerinin yanında kaldı. Marie-Josephe, Lucien’in kibar selamına hızlı bir reveransla karşılık verdi. Yves, Papa Hazretleri’nin tahtırevandan inmesine yardım etti ve onu bir koltuğa götürdü.

Bitkinlik, yaşlı adamın yüzünü soldurmuştu ve Yves’in koluna sıkıca dayanmıştı. Majesteleri, arabadan dışarı çıktı ve Kont Lucien’in omzuna hafifçe yaslanıp inceleme masasına doğru aksayarak yürüdü. Büyülenmiş bir halde yaratığa baktı. Majestelerinde, bütün gece uyumamış olduğuna dair hiçbir belirti yoktu; gut hastalığının şişkinliği dahi hafiflemişti.

“Şu ana dek üzerinde çalıştığım her bir özellik,” dedi Yves, “her bir kas, kemik, doğa felsefesinde bilinen diğer bütün kürklü yaratıklarla örtüşüyor.”

“Rahip de la Croix,” dedi Majesteleri, “sizi, deniz yaratıkları hakkında sıradan olan şeyleri bulmakla görevlendirmedim. Sizi, eşsiz olan şeyi bulmanız için görevlendirdim.”

“Araştıracağım, Majesteleri.” Yves, en keskin neşterini kaldırdı. “Hazır mısın, kız kardeşim?”

Marie-Josephe, yeni bir kâğıt destesi hazırladı.

Yves, yaratığın karnını kesip açtı, iç organları ortaya çıkardı. içinde yiyecek olmayan bağırsaklar ve mide, kuruyup bü-züşmüştü ve dümdüzdü.

Belki de erkek deniz yaratığı, zorla beslenmeye karşı direnişinde başarılı olmuştu. Marie-Josephe yaratığın ölümüne üzüldü, ancak Yves'in kestiği organlar, Majestelerinin ve Papa Hazretleri'nin üzerine patlamadığı için de memnundu.

"Bağırsaklar, genellikle yosunla beslenip, ara sıra balık yiyen bir yaratığa göre oldukça kısa," dedi Yves, "bundan ötürü, yosunun kolayca sindirildiği kanısına varıyorum."

Bağırsakları büyük bir özenle keserek ölçtü ve inceledi, küçük örnekler aldı ve organları alkol dolu kavanozlara yerleştirdi. Marie-Josephe, fener ışığında olabildiğince iyi çizdi. Deniz yaratığının bağırsağında, birçok hayvanda görülmeyen fazladan bir kısım vardı. Yves, böbrekleri, pankreası ve idrar kesesini kesip çıkardı; midede ve böbrekte taş olup olmadığına da baktı. Alt batında sıradışı ya da dikkate değer bir şey bulamadı. Herhangi bir kadavrayı, hatta bir insanın cesedini incelemesiyle aynı şeydi.

Majesteleri, artan bir sabırsızlıkla, Papa Hazretleri de artan bir rahatsızlıkla izliyordu. Kont Lucien ise istifini bozmadan izliyordu.

Kaba bir makasla Yves, kaburgaları göğüs kemiğinden keserek açtı. Göğüs kafesini ayırarak akciğerleri ve kalbi ortaya çıkardı.

"Tam düşündüğüm gibi," dedi Yves. Büyük bir özenle göğsün içini derinlemesine inceleyerek, kalbi ve çeşidi salgı bezlerini ortaya çıkarmak için akciğerlerin loblarını kenara ayırdı. "Balık, solungaç ya da hava kesesi niteliklerini sergilemiyor. Asya denizineklerine çok benziyor. Gördüğünüz üzere, Majesteleri, deniz yaratığı bütün memelilerde tipik olan iç organlara sahip."

"Rahip de la Croix, yaratığın balık ya da hayvan olması beni ilgilendirmiyor. Beni *ilgilendiren* kısmı, ölümsüzlük organı."

"Böylesi bir organa ait bir kanıt bulamadım, Efendim. Ölümsüzlük, tıpkı altının dönüşümü gibi, Kilise ve doğa felsefesi tarafından hor görülen simyanın ilgi alanıdır."

"Eski rivayetleri rahatlıkla reddediyorsunuz, Rahip de la Croix," dedi Majesteleri. "Arayışımın nafile olduğuna inanıyorsanız, bu görevi nasıl kabul ettiniz?"

“Sizi memnun etmek istedim, Majesteleri,” dedi, Kral’m keskin ses tonuyla şaşıran Yves. “Deniz yaratıklarını aramak kesinlikle nafile değildi. Ölümsüzlük organı ise, vardır ya da yoktur. İnançlarım konu dışıdır.”

Öfkeye dönüşen bitkinliğiyle Papa Innocent, Yves’e dik dik baktı.

“Başka bir deyişle, bir varsayım oluşturabilirim ama denenmesi gerekiyor...” Yves’in sesi canlılığını yitirdi. Bilgi arayışı, bir anlığına kendisini zapt etmesinin önüne geçmişti; Papa Innocent’m nezdinde gittikçe gözden düşüyordu.

“Organın var olmadığına inanıyorsanız,” dedi Majesteleri, Yves’in mahcubiyetini umursamadan, “onu bulamayacağınıza şüphe yok.”

“Yaratıklar, kendilerini tüketenlere sonsuz yaşam veriyorlarsa, Efendim,” dedi Yves, “çok sayıda denizci bin yaşında olmaz mıydı?”

Louis, itirazları elini sallayarak reddetti. “Denizciler zor bir yaşam sürüyorlar. Yaşlılığa ve hastalığa karşı korunma, insanı kaza ya da boğulmadan kurtarmaz.”

“Kuzenim,” dedi lnnocent, “doğa filozofunuz bunda belki de haklı. Tanrı bizi, *eskiden* ölümsüz olduğumuz cennet bahçesinden sürdü ne de olsa. Artık ölümlüyüz, ama sonsuz yaşamda O’na katılma umuduyla yaşıyoruz.”

“Tanrı bir ölümsüzlük organı yarattıysa ve hayvanları istediğimiz gibi kullanmamızı emrettiyse... o zaman, ölümsüz olmamız O’nun isteğidir.” lnnocent, düşünceli ve sıkıntılı bir biçimde kaşlannı çattı. “Dünyevi ölümsüzlük, tatminden ziyade bir külfet olacaktır.” Durakladı. “Buna rağmen kişiye, Tanrının eserini sürdürmesi için çağrı yapıldıysa...”

“Tıpkı bana olduğu gibi,” dedi Majesteleri.

“...dünyevi vücudun külfetine rağmen, kişi boyun eğecektir.”

Yves, kalp ve akciğerlerin incelemesine devam etti. Göğsün üst kısmında, üst kaburgaların altındaki en büyük akciğer lobu, incelemeye direniyordu. Yves, ağzından tek kelime çıkmasa da hayretle, lobu görünmesi için daha ileri çekti.

“İşte *bu*, eşsiz.”

Marie-Josephe, bakışlarını, iç organları çıkarılmış deniz yaratığından ağabeyine, Innocent'a ve Majestelerine çevirdi. Hepsi de sıradışı akciğer lobuna bakıyorlardı. Rengi ve yapısı farklıydı. Yüzeyini, karışık bir kan damarı ağı kaplıyordu.

Sadece Kont Lucien kadavrayla ilgilenmedi. Dikkatini Kral'a vermiş, hükümdarına umut, ferahlık ve sevgiyle bakıyordu.

Yves, sıradışı yapıyı kaldırdı ve normal akciğerden keserek ayırdı.

"Buldunuz," dedi Louis. "Bu, başka ne olabilir ki?"

Marie-Josephe, ağabeyinin keşiflerinin kaydını korumak için çizim kutusunu sıkıca göğsüne bastırmış, Yeşil Halı'da aceleyle Yves'in arkasından koşturuyordu. Yves, önünde uzun adımlarla yürüyordu. İleride, sağır ve dilsizler, Majestelerinin tekerlekli sandalyesini hızla itiyorlardı ve Papa Innocent'ın sandalye taşıyıcıları ayak uydurmakta zorlanıyorlardı. Kont Lucien'in gri renkteki zarif Arap atı, yanlarında tırıs gidiyordu. Sabah sisi, hepsinin topuklarında kıvrılarak dönüyordu. Yves, onlara ayak uydurabilirdi, ancak Marie-Josephe bunu asla yapamazdı. Saray elbisesi giymediğine memnun olan Marie-Josephe birden koşmaya başladı. On adım ileride, Yves durakladı ve sabırsızca bekledi. Meşaleler, şatoyu güzelleştiriyor, bahçelerde gölge oyunları yapıyor ve Yves'in saçlarında hale oluşturuyorlardı.

"Acele et, yoksa hiç uyuyamayacagız. Majestelerinin uyanmasına *katılmamı* istiyorsun, değil mi?" Yves, Marie-Josephe'e sataşarak gülümsedi.

Marie-Josephe, dün onu yüzüstü bıraktığı için yeniden utanarak yere baktı.

Çatı katının ve küçük dairelerinin arka merdivenlerini tırmandılar. Onlar yukan çıkarken, pelerine sarınmış ve yarım maske takmış olan genç bir saray mensubu sessizce aşağı iniyordu. Sanki maske kendisini görünmez yapmışçasma, selamlarını görmezden geldi.

Esneyen ve gerinen Yves, birkaç saatliğine kestirmek için yatak odasına giderek gözden kayboldu.

Odelette ve Herkül, Marie-Josephe'in yatağında birbirlerine sokulmuş, sıcak ve güvende mışıl mışıl uyuyorlardı. Marie-Josephe, rahat yataklarında

onlara katılma arzusunu bir kenara bıraktı.

Eğer şimdi uykuya dalarsam, diye düşündü, Yves'i yatağından çıkarmak için kesinlikle zamanında uyanamam. Ayrıca, inceleme eskizleri üzerinde hiç çalışmadım.

Yves'in giyinme odasına gidip donyağı mumlardan yaktı ve eskizleri dolmakalem ve mürekkep kullanarak itinayla yeniden çizmeye başlamak üzere masaya yerleşti. Kâğıtları düzenlerken, aceleyle yazarak karaladığı denklemi buldu. Aklı, kendisini büyüleyen problemlere, tam ifadesiyle Tanrı'nm yaratımlarına, belki de Tanrı'nın iradesine gitti. Hışırdayan yaprakların hareketini önceden bilmek için, ikinci bir denklem yazdı; yer çekimi etkisini eklediğinde dahi işe yaramayacağını anladı.

Bu, benim zinde ve canlı olan sevgili Madamımın eylemlerini önceden bilmek kadar zor bir problem! diye düşündü Marie-Josephe eğlenerek.

Denklemi sildi ve dikkatini Yves'in çizimlerine verdi.

Saat altıda Marie-Josephe, biten birkaç çizimi kenara koydu ve giysilerini değiştirmek üzere usulca odasına geçti; kendisi ve Odelette, Lotte'yle ilgilenmeliydiler; üçünün birlikte, Madam'ın giyinmesine yardım etmeleri gerekiyordu; hepsi, Majestelerinin yatak odasının dışındaki giriş salonunda toplanmalı ve Ayin sırasına katılmalıydılar.

Matmazel'e olan görevlerimi ihmal etmemeliyim, diye düşündü Marie-Josephe. Üst üste iki gün olmaz. Ayine katılmalıyım.

Dün gece, katılacağına dair ant içmişti; sonra da unutmuştu.

Odelette'in sakin nefes alıp verişleri, odadaki tek sesti. Her-kül, açık pencereden usulca içeri girerek perdeyi bir karış açık bırakmıştı; gerinip miyavlayarak kahvaltısını istedi. Batıya bakan pencereden gelen gri sabah ışığı, Odelette'i uyandırdı. Uykudan henüz uyandığında dahi güzel olan Odelette, uzun kirpikleri yanaklarına değerek gözlerini kırpıştırdı.

"Bütün gece oturdunuz mu, Mile Marie?" diye fısıldadı Odelette. "Yatağa gelin, kısa süre de olsa dinlenirsiniz."

"Kalkma vakti geldi," dedi Marie-Josephe. "Elbisemi değiştirmeme yardım et, saçımı da yapman lazım. Matmazel bu sabah seni istiyor."

Doğrulan Odelette, çığlık attı. Elini, örtülerin altından çekti. Parmak uçlarında kan vardı.

“Çabuk, Mile Marie, çarşafı kirletmeden...”

Marie-Josephe koşarak sandığını açtı, bir tomar yumuşak ve temiz bez parçası kaptı ve bunları Odelette’e verdi.

Odelette, aylık kanamasını emmesi için bezleri bacaklarının arasına soktu, sonra da sefil bir halde örtülerin altına kıvrıldı. Aylık kanamalarında her zaman çok ağrısı olurdu.

“Çok üzgünüm, Mile Marie...”

“Yataktan çıkmamalısın,” dedi Marie-Josephe. Herkül’ü, Odelette’in yanma yerleştirdi ve iki desenli tekir çizgileri olan yumuşak tüylerini, kahvaltısını istemekten vazgeçip, Odelette’in ağrıyan beline doğru sıcacık sokulana kadar okşadı. Dudakları titremesine rağmen, Odelette gülümsedi. “Sana et suyu çorbası da göndereceğim. İçmen lazım, ama birazını Herkül’le paylaşırsın.”

“Mile Marie, bugün sizin de bez kullanmanız lazım.”

O ve Odelette’in aylık kanamaları her zaman aynı gün başlardı. Uzun süre ayrı kalmışlardı, bu kural uzaklık yüzünden elbette kalkmış olmalıydı. Ancak, Marie-Josephe hesap yaptığında, Odelette’in haklı olduğunu gördü. Yuvarlanmış bir bezi bacaklarının arasına bağladı ve gösterişli elbisesini giymek için cebelleşti. Bir elbiseyi daha mahvetmemeliydi.

Zavallı Odelette, kadınsal rahatsızlıkları ne kadar da canını yakıyordu. Marie-Josephe onu yanağından öptü.

Marie-Josephe, saçının örgüsünü açtı ve dantel ya da kurdele kullanmadan basitçe şekil verdi. Saf bir koloni kızı gibi görünüyordu, ancak Odelette’in yardımı olmadan daha fazlasını yapamazdı.

Yves’in odasında gidince, yatağının kenarına oturdu ve onu nazikçe sarstı.

“Yves, ağabeyim, kalkma vakti geldi."

“Uyanığım,” diye geveledi.

Marie-Josephe, sevecen bir biçimde gülümsedi ve onu yeniden sarstı. Yves, doğrularak gözlerini ovuşturdu ve gerindi.

“Uyandım,” dedi.

“Biliyorum.” Yves’i yanağından öptü. “Hemen Matmazel'ın yanma gitmem lazım.”

Çatı katının merdivenlerinden aşağı aceleyle indi. Aylık ka-

namaları, Odelcttc’tc olduğu gibi canını çok yakmadığı için şanslı hissetti. Yataktan çıkamayacak durumda olsaydı, Majestelerini sabah töreninden sonra selamlamayı, sonra da arkasından Ayine gitmeyi kaçırırdı.

Deniz yaratığının bakımını kaçırırdı ve Yves onun yerini Chartres’a verebilirdi.

Lucien’in at arabası, Paris Caddesi boyunca, Majestelerinin bahçelerine girmek için bekleyen ziyaretçi sıralarını geçerek hızla ilerledi. At arabası, Mermer Avlunun basamaklarına kadar bütün yol boyunca Papa lnnocent’la aynı rotayı izledi.

İşleri zorlaştırmasına rağmen, Kral sadece birkaç at arabasının, şatonun ön avlusuna girmesine izin vermişti; Majesteleri, saray mensuplarının rahatlığıyla nadiren yakından ilgilenirdi. Kral istediğinden dolayı, Lucien bu ayrıcalığı kabul etmişti. Herkesin önünde Majestelerinin ayrıcalıklarından faydalanmak için, başka zamanlara göre at arabasında daha çok yolculuk ediyordu.

Uşağı, basamakları yerleştirdi ve kapıyı tuttu. Lucien, bastonuna rahatça yaslanarak aşağı indi. Uyumamıştı, ancak kendini dinlendirmişti. Sieur de Baatz’m merhemi sayesinde, bacağı neredeyse iyileşmişti; Juliette sayesinde, elma kanyağının ve dürtülerinin aklını meşgul etmesi sayesinde, sırtındaki ağrıya tahammül etmek zor değildi.

Sekiz uyumlu fayton atı, doru örtüleri ve koşum takımları parıldayarak, kıpırdamadan duruyorlardı.

“Şatoma dön ve Mme Markiz’in emrine hazır bekle,” dedi Lucien arabacıya. “Bugün, Majestelerinin Hayvanat Bahçesindeki pikniğe katılmak isteyecektir.”

“Evet, efendim.”

Lucien, avlunun siyah-beyaz mermerini geçti, Kral’m dairesinin altında bulunan ana kapılardan şatoya girdi ve Majestelerinin yatak odasına giden her zamanki yolunu izledi. Ağabeyinin yatağının yanında bekleyen Mösyö, esnemesini bastırdı. Orleans dükü, Kral’m akşam davetlerinden sonra Versailles’ı kısıtlayıcı bulduğundan, sık sık Paris’e giderdi. Ara sıra, Lucien de ona katılırdı. Mösyö’nün bütün zevklerini paylaşmasa da, dükün kendini eğlendirme yeteneğini takdir ederdi. Ancak Lucien’e göre önceki gecenin etkinlikleri, Mösyö’nün hayal edebileceği bütün davetlerden daha tatminkârdı.

Bu sabah, her şey olması gerektiği gibiydi. Hiç kimse, önceki gecenin olağan dışı olduğunu anlayamazdı; hiç kimse Kral’ın, ölümsüzlüğü arayarak bütün gece uyanık olduğunu anlayamazdı. Majesteleri, uyanma alışkanlıklarını her zamanki zarafet ve ağırbaşlılığıyla yerine getiriyordu.

Lucien, Yves de la Croix’nm beşinci giriş ayrıcalığını tepmekten vazgeçtiğini görerek bunu tasvip etti. Cizvit, Majestelerine başım eğdi ve münasip bir biçimde selam verdi. Lucien, de la Croix’nın bu kadar yüksek bir konuma fazlasıyla çabuk getirildiğinden, ani yükselişinin, kendisi ve kız kardeşi için felaketle sonuçlanacağından korkuyordu. Diğer erkekler, Beşinci Giriş için yıllarca bekliyorlardı.

Majestelerinin aksine, de la Croix bütün gece uyumamış gibi görünüyordu. Gözlerinin etrafında koyu renk halkalar vardı.

Belki de Kral, gizli incelemeden dönüşünden bu yana kestirmişti, belki de Yves de la Croix’mn keşiflerinin olası sonuçlarını değerlendirerek uyanık vaziyette uzanmıştı.

Majesteleri asla ölemez, diye düşündü Lucien. Asla ölmezse, krallık asla Monsenyörün hükümdarlığına bağlı kalmazdı. Asla ölmezse, Mme de Maintenon’un etkisinden kurtulurdu. Nantes Fermam’m yeniden yürürlüğe sokardı. Kendi insanlarıyla savaşmaktan vazgeçerdi.

Lucien, Majestelerinin tören alayına resmi yatak odasından katıldı. Kral’ın gut hastalığı, bugün kendisine rahatsızlık veriyordu, ancak Kral sıkıntısını gizliyordu.

Düzinelerce daha az ayrıcalıklı saray mensubu, ilk odaya yığılmıştı. Kendilerini çevreleyen muhteşem şeyleri kanıksa-iniş, tablo ve duvar resimlerinden, oymalı mermerler ile Apol-lo ve güneşin yaldızlı

sembollerinden sıkılmış halde ayakta durarak, uykulu bir biçimde esniyor, dedikodu yapıyor, birbirlerine iltifatların arkasına saklanmış hakaretler ediyorlardı. Majesteleri belirdiğinde, sessizleştiler ve hükümdarlarını saygıyla selamladılar.

Ayağa kalktıklarında, Mile de la Croix, hâlâ içindeki koloni kızı gibi Majestelerine huşuyla baktı. Yanakları heyecanla kızardı. Lucien, hayretini paylaştı. Louis'yi, Kraliçe Marie Ther£se'i sevdiği gibi seviyordu Lucien. Kraliçe'yi özlüyordu; on yıl önce göçmüş olmasına rağmen hâlâ onun yasını tutuyordu. Hayatının çoğunu sarayda geçirmiş olduğundan, hissettiği her şeyi göstermenin en iyisi olmadığını biliyordu. Mile de la Croix'nm da kendisini bu denli ele vermemeyi kısa sürede öğreneceğini umuyordu.

Majesteleri şapele yaklaşırken, Lucien her zaman yaptığı gibi sıradan ayrıldı.

Majesteleri, dinî ibadetini yerine getirmek üzere şapelin içinde gözden kaybolduğunda, Lucien merak etti; ölümsüzlük, hayatı hastalık ve yaşlanmayla mı sonsuzluğa taşır? Yoksa... mükemmel bir sağlık ve sonsuz gençlik mi getirir?

Majesteleri odasından yürüyerek geçerken, Marie-Josephe diğer saray mensuplarıyla birlikte reverans yaptı. Erkek kardeşi, oğlu, torunları, Yabancı Prensler Conde ve Conti ile Lorraine, meşrulaştırılmış Maine dükü, Lorraine Şövalyesi ve Kont Lucien takip ettiler. Göz alıcı toplulukta, Yves bir karga gibi sönük renkliydi. Marie-Josephe, bazen onun bir Cizvit değil de genç bir saray mensubu olmasını, araştırmaları yerine savaşa girmiş olmasını, elmas ve ipekler içinde olmasını diliyordu.

Ancak sonra, hayatında daha da az yerim olurdu, aynca çalışmasına hiçbir katkım olmazdı çünkü bir çalışması olmazdı, diye düşündü. Evlenirdi, eşi evini çekip çevirirdi, evde kalmış bir kız kardeşe yeri olmazdı.

İçini çekti, sonra da, rahip olmasaydı ben de evde kalmazdım, diye düşündü. Evliliğime destek olurdu, ailemizin bunu mümkün kılacak kaynakları olurdu.

Hayallerini boş verdi. İnsanlar, Kral geçerken ellerine mektuplar bırakmak, yardım istemek, maaş ya da hanesinde bir iş için yalvarmak

üzere bir adım öne çıkıyorlardı. Ailesiyle birlikte Ayine geçerken, sıradan halk dahi ondan talepte bulunabiliyordu.

Mme de Maintenon ve kraliyet ailesinin diğer kadınlan, Majestelerine katıldılar. Marie-Josephe, önünden geçen Matmazel'i incelerken kendisini eleştirdi. Lotte'nin saçını, Odelette'in yapacağı kadar iyi yapamamıştı.

Kral belirir belirmez, ziyaretçi kalabalığından bir selamlama ve sevgi uğultusu yükseldi. İkinci derecedeki asilzadeler, tüccarlar ile eşleri ve doğru dürüst giyinmiş olarak kendilerini kapıda takdim eden herkesin, şato topraklanna girme ve hükümdarlarını görme hakkı vardı. Kalabalık, Majesteleri için iki yana çekildi, ancak o geçer geçmez yeniden sıkıştılar. Marie-Josephe, insan kalabalığının içinde itişerek yerini korumaya ve korkmamaya çalıştı.

"Majesteleri, bir iyilik bahşedin..."

"Lütfen, Majesteleri, oğluma şifa verin..."

Kral, tebaasının taleplerini kabul edip mektuplan Kont Lucien'e verirken, sıra durakladı. Kral Hastalığını[1] iyileştirmesi için bir anne yalvardığında, Majesteleri elini çocuğun şişmiş boğazına koydu.

Kalabalık ve yankılı şapel, avludaki itiş kakıştan sonra rahatlatıcıydı. Marie-Josephe, Madam'ın arkasındaki kilise sırasında yerini aldı. Şalına sıkıca sannan Madam, Marie-Josephe'i yanağından öptü.

"Yeni şapel belki daha sıcak olur," dedi Madam, ancak ses tonu pek de ümitli değildi.

Marie-Josephe'in, kıkırdamasını bastırması gerekti. Yeni şapelin tamamlanmasıyla ilgili yorumlara, üstü buz tutan Cehennem imaları eşlik ediyordu. Cehennem donmuş olsa, eski şapelden daha sıcak olur muydu, diye merak etti. Espriyi Madam'a yapabilmeyi isterdi. Madam kendince çok dindardı, ancak kilisenin ayin ve törenlerinden ziyade Tanrıyı severdi. Gençliğinde bir kâfir, bir Protestandı; saray dedikoduları, mezhep değiştirmesinin, sadece Mösyö'yle evlenmesine izin verilmesi için yapılan bir hile olduğunu iddia ediyordu.

Marie-Josephe, espriyi Kont Lucien'e yapabileceğini düşündü, ancak Kont Lucien ortalıkta yoktu.

Yves, Marie-Josephe'in yanına geldi. Marie-Josephe, onun kolunu içten bir şekilde sıktı.

"Majestelerinin sabahına katıldığın için memnun değil misin? Odası güzel miydi? Keşke ben de "Şişt," dedi kibarca.

Koronun sesleri, tek vücut olarak duvar resimleriyle kaplı tavana yükseldi. Marie-Josephe, şarkının saf güzelliği karşısında ürperdi.

Muhteşem yeni örtüler, sunağı süslüyordu ve bin tane yeni mum, kollu büyük şamdanlarda yanıyordu. Marie-Josephe, sunağa hayran kaldı, sonra da Majestelerinin maiyetinin kalanıyla birlikte dönerek şapelin arka tarafına baktı.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı Yves dehşete kapılarak. Yves, aptalca bir şaşkınlık ifadesiyle yüzünü sunağa dönmüştü.

Marie-Josephe, Yves'in giysisinin kolunu çekiştirdi. "Açıklamam gerekirdi," diye fısıldadı. Majesteleri, Ayinde sunak ve rahibe bakar; maiyetiyse her zaman ona dönük dururdu.

Yves, Marie-Josephe'e direndi, ancak Madam'ın ve kraliyet ailesi prenslerinin hep birden yönelttiği bakışlara teslim oldu. Arkasını döndü.

Majesteleri yukarıda, şapelin arka kısmındaki balkonuna vardı.

Kral aşağı, Tanrıya ibadet etmesini hayranlıkla izleyen maiyetine baktı. Bağışlayıcılığmın göstergesi olan zarif bir hareketle, onlan sunağa yönlendirdi. Papa Hazretleri XII. Innocent, Ayini yönetmek üzere sunağa geldiğinde, itaatkâr ve saygılı bir biçimde hepsi yeniden döndüler.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Şatonun serinliği, bahçelerin yukarısındaki terasta yerini sıcaklığa bırakıyordu. Güneş, çoktan öğle vaktine doğru yolunu yarılamıştı. Bugün hava sıcak! Marie-Josephe bu düşünceyle memnun oldu.

Saksı çiçekleri, yürüyüş yollarının kenarlarını çiziyordu; bin portakal ağacından uzanan çiçekler, havaya güzel bir koku yayıyordu. Arılar, nakış gibi duran çiçeklerin içinde aheste aheste vızıldıyorlardı.

Çeşme düzenekleri çatırdayıp gıcırdayarak sessizliği böldü. Çeşmelerin hepsi birden su püskürtüp akmaya başladı: Latona ve Poseidon, Neptün,

ejderhalar. Çeşmeler, genellikle sadece Majesteleri için açılırdı, ancak Carrousel bitene dek sürekli çalıştırılacaklardı.

Yeşil Halidan aşağı süzülen ve Apollo Çeşmesi ile deniz yaratığının çadırının etrafında toplanan insanlar, bahçeleri doldurmuşlardı. Marie-Josephe'i, sanki havadan daha hafifmiş gibi, kendileriyle birlikte sürüklediler.

Zavallı deniz yaratığı çok acıkacak; hizmetçi, balıklan getirir getirmez onu beslemeyi ümit ediyordum, diye düşündü

Marie-Josephe. Ama belki de böylesi iyidir. Onu, elimden yemesi için teşvik ettim... Marie-Josephe, acıyan bileğini ovuşturdu ve, eğer çok acıkırsa, diye düşündü kaygıyla, belki de bana itaat etmesi için onu teşvik edebilirim.

Marie-Josephe; anne, baba ve çocuklardan, yaşlı büyükanne ve büyükbabalardan, Krallarının ihtişamına ve bahçelerinin mükemmelliğine hayret eden iki, üç, hatta dört nesilden insanların bulunduğu ziyaretçi gruplarının içinden fark edilmeden geçti. Kiralık kılıçlarını kuşanmış erkekler; elbise kolları ya da iç eteklerindeki gümüş rengi cüretkâr dantelleriyle ölçüsüz tüketim kanunlarına meydan okuyan kadınlar; yürütme ipleri ve kurdeleler içindeki çocuklar; Versailles, Paris ve Fransa'daki bütün şehirlerden gelen insanlar, hepsi de en iyi giysileri içinde, bu tatlı ve ılık öğle sonrasında Büyük Louis'yi bir an olsun görebilmeyi ümit ediyordu.

Yuvarlanmış bez, Marie-Josephe'in bacaklarını tahriş ediyordu.

Bu rahatsız edici şeyi yarına kadar çıkarma riskini alsatn mı, diye düşündü Marie-Josephe. Ne nahoş bir iş! Sadece, maruz kalan kişi değilseniz gülebileceğiniz, Tanrının latifelerin-den biri daha.

Manastırda, Tanrının latifelerini sorduğunda, günah çıkaran papaz çok şaşırmıştı. Tanrı, mucizeler yaratırdı ve - kadınların aylık kanamaları gibi - ceza verirdi, ancak latife etmezdi.

Sınırsız güçte olmak, ölümsüz olmak, mizah anlayışından yoksun olmak ne kadar üzücü, diye düşündü Marie-Josephe.

İnsanlar, yokuşun aşağısında, deniz yaratığının çadırının etrafında bağrışıp daha da yakınma toplanıyorlardı. Marie-Josephe, yaratığa bir şey

olduğundan korkarak, eteğini ayak bileklerine kadar yükseltip birden koşmaya başladı.

Evde dokunmuş ince pamuklu giysisi içindeki bir adam, “Sıranı bekle!” diye homurdandı, Marie-Josephe onu geçmeye çalışırken.

“Baba, baba, deniz yaratığını istiyorum!” Küçük oğlu, ceketinin kuyruğunu çekeledi. “Baba, baba!” Çok küçük olduklarından hâlâ elbise giyen diğer üç oğlu, bağırışlara katıldılar. Anne, nafile şekilde çocuklarını susturmaya çalıştı.

Tüccar arkasına döndü; Marie-Josephe, tüccarın kendisini mi yoksa bağırmaya başlayan çocuğunu mu tokatlamaya niyetlendiğinden emin olamadı.

“Efendim!”

Kadifesi ve danteli, Marie-Josephe’i koruyordu; ziyaretçi kalabalığının içinde, Majestelerinin maiyetinin bir üyesi olarak göze çarpıyordu.

“Affedin, matmazel.” Karısını ve dört küçük çocuğunu çekip aldı ve uzaklaştı. En büyük çocuk hâlâ deniz yaratığı için yalvarırken, kalabalığın içinde kayboldular.

“Muhafız!” diye seslendi Marie-Josephe.

Bir an sonra, silahşorlardan biri yolu açıp onu kalabalığın içinden açık çadıra götürdü.

“Ne yapıyorsunuz?” diye sordu Marie-Josephe. “Neden herkesin içeri girmesine izin veriyorsunuz?”

“Majesteleri emretti,” dedi silahşor. “Majestelerinin tebaasının, deniz yaratığını görmeye izni var.” Silahşorlar, çadırın açık olan yanından ziyaretçilerin sırayla girmelerine izin veriyorlardı. Ziyaretçiler, dünkü çizimleri - şatoda güvenli bir şekilde bıraktığı gizli incelemenin çizimlerini değil - inceliyor, kafesin parmaklıklan arasından dikkatle bakıyor ve çadır duvarında açılmış ikinci bir bölmeden dışarı çıkıyorlardı.

Su, cam gibi dümdüzdü.

Silahşor, Marie-Josephe’i kafesin kapısından geçirerek çeşmenin kenarına götürdü.

“Çeşmede Apollo’dan başka bir şey yok,” dedi ziyaretçilerden biri.

“Yaratığa kendini göstertemeyiz ki,” diye cevap verdi silahşor.

“Ona ateş et, o zaman kendini gösterir.”

“Sadece çok korktu,” dedi Marie-Josephe. “Yüzlerce insan yatağınızın etrafında toplansaydı, siz de korkmaz mıydınız?” “Majestelerini ilgilendirmez,” dedi silahşor.

“Deniz canavarı, vahşi bir yaratıktır.”

“Majestelerinin de öyle olduğu söyleniyor,” dedi silahşor. “Gençliğinde.”

Bir sürü canlı balık çırpınıp su sıçrattı. Hizmetçi, herhangi bir insanın, tek öğünü akşam yemeği olsa dahi, yiyebileceğinden çok daha fazla, düzinelerce balık getirmişti. Marie-Josephe, bunlardan birini ağla yakaladı. Hizmetçinin bu kadar düşünceli oluşuna gülümsedi, ancak onun açlığını düşünerek ciddileşti.

“Deniz canavarı! Balık, güzel balık!” Ağı, suyun içinde salladı.

Deniz canavarı, şafak atlarının toynakları altında, kuyruklarını şaklattı. Ziyaretçilerden birkaçı hareketi gördüler ve nefeslerini tutarak beklediler. Birbirlerine bağırdılar, işaret ettiler ve kendilerine daha fazlasını göstermesi için Marie-Josephe’e seslendiler.

“Sessiz olun, rica ederim,” dedi. “Sessiz olursanız, saklandığı yerden çıkabilir.”

Çeşmenin içinde küçük bir dalga hareketlendi. Deniz canavarının uzun ve koyu renk saçı, sırtını güneşten koruyup, parlak bakır rengi tenini gizleyerek arkasında dalgalanıyordu. Marie-Josephe, balığı ağdan aldı ve onun eline uzattı.

Deniz canavarı tereddüt etti.

“Güzel deniz canavan. Biraz daha yakma gel, gelip balığını al.”

“Balıhhh!” dedi deniz canavarı.

Deniz canavarı, yüzeye çıktı. Marie-Josephe, ona balığı verdi. Deniz canavan, balığı kaptı ve birkaç vahşi ısırıkta çabucak yedi. Balık bağırsakları ve yüzgeç parçaları, suyun içine döküldü.

İzleyiciler, nefesleri kesilerek şaşkınlık, hayret ve iğrenmeyle mırıldandılar. Ürken deniz canavarı, suyun altına geri döndü. Marie-Josephe, vakti olduğu sürece, deniz yaratığını gürültüden korkmaması için eğitebileceğini ümit ediyordu. Majesteleri, deniz canavarını yeniden görmek isteyecekti; ziyaretçi devlet başkanlarma avıyla gösteriş yapmak isteyecekti. Deniz canavarının iyi huylu olmasını isteyecekti.

“Sorun değil, deniz canavarı,” dedi Marie-Josephe. “Gürültünün önemi yok, sahildeki dalgalardan farksız. Canını yakmaz. Gel, sana bir balık daha vereyim.”

Eğer bana güvenmesini istiyorsam, ben de ona güvenmeliyim, dedi Marie-Josephe kendi kendine.

Marie-Josephe, elini suya batırdı. Deniz canavarı, yoğun bir ısı yayarak daha yakma yüzdü.

Deniz canavarı aniden havuzda yükseldi. Basamaklara su sıçradı. Uzun dolaşık saçları, çıplak omuzlarını kırbaçlayarak düz göğüslerinin üzerine döküldü. En soluk yeşil saç tutamı, tuhaf bir açıyla dışarı uzadı.

Ziyaretçiler nefes nefese haykırarak alkışladılar. Silahşor ziyaretçilere dönerek yüksek sesle bağırdı, ziyaretçileri sindirmeye ya da yatıştırmaya hazırdı. Kral'ın bahçelerindeki huzur, isyana dönüşmemeliydi. Ancak, ziyaretçiler büyülenmişlerdi, eğleniyorlardı; kaçmak şöyle dursun, birbirlerine sıkışarak daha da yakına geldiler. Şanslı olanlar, kafesin parmaklıkları arasından dikkatle baktılar; diğerleriyse, ön sıradaki başlar üzerinden görmeye çalıştılar.

Deniz canavarı, yeniden suyun içine daldı. Marie-Josephe, canavarın saçını okşadı. Bu dokunuş, deniz canavarının canını yaktı. Marie-Josephe, boşta olan eliyle geriye uzandı; silahşor, ona ağla yakaladığı balığı uzattı. Marie-Josephe, kıpırdayan yaratığı deniz canavarına verdi. Deniz canavarı, el yordamıyla ağın içini aradı, ancak balığı alamadı.

Marie-Josephe, ağın iplerini çözdü, balığı açıklıktan çekti ve deniz canavarına uzattı.

Deniz canavarı, iki hızlı ısırıkta balığı yedi ve daha fazlası için etrafına bakındı. Marie-Josephe, vücudunun varisi suyun dışına çıkıp dirseklerini platformun üzerine koyana kadar deniz canavarını daha yakına çekti ve beslemeye devam etti. Ziyaretçiler, şaşkınlıkla fısıldaşıp mırıldandılar.

Marie-Josephe, deniz canavarının yüzerek uzaklaşmasına izin verdi, sonra da onu geri çağırarak bir balık daha verdi. Üç defa tekrarlanan bu basit komuttan sonra deniz canavarı, Marie-Josephe'in neredeyse erişebileceği bir mesafeye şakıyarak yüzdü. Marie-Josephe, şarkıyı anlayabiliyor olması gerektiğini düşündü, sonra da kendine söylendi.

Bir alaycı kuşu anlamayı da deneyebilirdim, diye düşündü. "Gel, deniz canavarı!" diye komut verdi.

Deniz canavarı şakımayı bıraktı. Burnundan soluyarak tısladı ve kuyruğuyla üç metre uzağa su sıçrattı. Homurdandı ve daha yakma yüzmedi.

"Onu dövmeniz lazım!" dedi silahşor. "O zaman size itaat eder."

"Onu sadece korkutmuş olurum," dedi Marie-Josephe. "Benim sorumluluğumdayken dövülmeyecek." Balığı, suyun üzerinde salladı. "Gel, deniz canavarı -"

Deniz canavarı, suyu teperek platforma doğru bir dalga gönderdi; Marie-Josephe'in ayakkabılarını ve binici giysisinin eteğini ıslattı.

Deniz canavan, son bir kez şakıdı, daldı ve gözden kayboldu.

Ah, canı sıkıldı! diye düşündü Marie-Josephe. Dersi çoktan öğrendi, neden pratik yapmaya devam etsin ki?

Deniz canavarının dönmesi için ısrar etmek yerine, Marie-Josephe canlı bir av olarak balığın serbestçe yüzmesine izin verdi. Ancak, balığı bıraktıktan sonra, deniz canavarı sadece kendi istediği zaman itaat ediyorsa, diye düşündü, onu eğittiğimi iddia edebilir miyim?

Deniz canavarı yüzeye çıktı, ıslık çalıp belli bir mesafede yüzdü. İzleyiciler haykırdılar. Deniz canavarı, kuyruklarını suyun üzerine çarptı. Marie-Josephe'e daha yakın bir yerde sudan yükseldi.

Marie-Josephe ayağa kalktı. "Çağırdığımda gelirsen, daha fazla balık yiyebilirsin." Birden aklına esince, "kendini, ziyaretçilere bir kez daha gösterirsen, fazladan bir porsiyon da yiyebilirsin!" diye ekledi. Keşke yaratıkları eğitmek bu kadar kolay olsaydı, diye düşünerek kendi kendine gülümsedi.

Lucien, Mme de Maintenon’un dairesine giden büyük taş merdivenleri tırmandı. Yaldızlı saksılardaki açmış çiçekler, baharın canlı renkleriyle parlıyorlardı.

Muhafız, çift kanatlı kapının bir tarafını açtı ve Mme de Maintenon’un kapı aralığından başını eğerek Lucien’e selam verdi.

Mme de Maintenon, dairesini manastırdaki bir hücre gibi çok sade döşemişti. Majesteleri ona ne kadar çok hediye vermiş olursa olsun, Mme de Maintenon donuk renkler içinde yaşıyordu. Aynı şekilde, çiçek ve mücevherleri de reddediyordu. Majestelerinin kurul masası dahi, mümkün olan en az miktarda yaldız ve kakmayla düz siyah lakeydi.

Lucien, bu odalarda kendisini saran huzursuzluğa aldırmadı. Karanlığa, kasvete ya da Mme de Maintenon’un kendisinden hoşlanmamasına karşın, bunların canını sıkmasına izin vermemekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Odayı aydınlatan renkli tek bir yer vardı: Mme de Maintenon’un kucağını, parıldayan bir goblen örtüyordu. İşlemeli ipek, büyük bir ustanın tuvalindeki kumaş gibi kalın ve yumuşak kıvrımlarla yığılmıştı. Altın rengi hasır örgüsü ve ateş renkleri olan kırmızı, turuncu, sarı renkli karışık nakış, orta kısmı hariç ipeğin her yerini kaplıyordu.

Odanın boğucu havasına rağmen, Mme de Maintenon, kenarları esintileriengelleyecek şekilde örülmüş olan yaslıklı hasır sandalyesine gömülmüştü. İlmeklerini dikkatlice atıyor,sonra tek bir beyaz nokta bırakmadan kumaşı kan ve güneş ışığı renkleriyle kaplıyordu.

Mme de Maintenon, gençliğinde ona tam bir güzellik bahşeden muhteşem ten rengini ve koyu renk parlak gözlerini hâlâ koruyordu, ancak Louis’nin aksine yaşlanmayı ve fiziksel güçsüzlüğü kabullenmişti.

Lucien başını eğerek selam verdi. “Mme de Maintenon.” Onunla daima arkadaşça ve saygılı bir biçimde konuşmayı bir gurur, hatta kibir meselesi yapmıştı. Mme de Maintenon’un onu kışkırtması ya da sunduğu az sayıdaki olanaklar hiç fark etmiyordu; Mme de Maintenon akılsız değildi ve Lucien de kıvrak zekâsını onun üzerinde kullanmaktan imtina ediyordu. “Umarım iyisinizdir.”

“Güzel çalışmalar yapacak kadar iyiyim, efendim,” dedi, “insanın kemiklerinin ağrıması pek bir şey fark ettirmiyor.”

Mme de Maintenon, ona sağlığını ya da ailesini sormadı. Asla sormazdı; Lucien'in hatırladığı kadarıyla, ona asla unvanıyla hitap etmemişti. Lucien'in ahbaplarından hiç kimse, bir ateiste Chretien[2] Kontu unvanıyla hitap etmekte herhangi bir ironi görmüyordu.

"Kış yaklaşıyor," dedi Mme de Maintenon usulca, "insanlar açlık çekecekler; Majesteleriyse bütün yazı savaşarak harcadı ve sonbaharda da eğleniyor. Ah - endişemden bahsettiğim için beni affedin, anlayacağınızı sanmıyorum." Yeniden goblenine eğildi.

Lucien, duyduklarına öfke ve anlayışla yaklaştı. Lucien'in anladığı ya da inandığı hiçbir şeyi anlamıyordu; herhangi bir ateistin ne düşündüğünü bildiğinden şüphesi olmadığı için, asla anlamaya tenezzül etmemişti. Muhteşem bir sonbahar önlerinde uzanıyordu, o ise kışı bekliyordu.

Lucien, ona şöyle demek istiyordu; Madam Scarron, vefat etmiş olan kötürüm eşinizle, hayatınız o kadar mı korkunçtu? M. Scarron, meşhur kıvrak zekâsını kullanarak *sizin* keyfiniz

ya da eğlencenizle meşgul olmakla hiç mi zaman harcamadı? Kusurları, size keyif vermeye engel mi oldu, dikkatini acısından başka yöne çekmenin tatminini hiç mi yaşayamadınız? Bunun yerine, benim el üstünde tutulan hükümdarımı mı cezalandırıyorsunuz?

Ancak, bunları söylemedi; asla da söylemezdi. Kralının eşine söylemezdi.

"Çetrefilli bir işle meşgulsünüz," dedi alışılmamış ani bir istekle. Lucien, üzerinde çok fazla ipek çiçek bulunduğundan kullanışsız olmasına rağmen, Mme de Maintenon'un kendisine verdiği bir mendili değerli sayıyordu; işin aslı, sevgili hüzünlü budala hanımefendi, başka bir uğraşı, kocasının sarayında bir yeri olmadığından sürekli nakış işlerdi.

"Bir hediye," dedi Mme de Maintenon usulca. Beyaz ipeği düzleştirdi. Lucien'in görmesi için havaya kaldırdı.

Acı içindeki insanlar, satenin üzerinde kıvranıyorlardı. İşkence sehpasında çığlık atan bir adam vardı; bir Engizisyon Mahkemesi Üyesi, bağırsaklarını vücudundan çıkarırken kadının iç organlarından kan akıyordu. Ortadaki şekil, Ortaçağ giysileri içinde çıldırmış gibi bakan bir adam, etrafa saçılan kıpkırmızı ipek alevlerin içinde vücudu yanarken, bağlandığı kazıkta kıvranıyordu.

Lucien, tepki vermeden inceledi. “Hepsi de özgür ve serbest düşünürler, tehlikeli kâfirler.”

“Saint-Cyr’deki kızlarım işlediler bunu.”

“Okul kızlarının önüne getirmek için fazla güçlü görüntüler, madam.”

“Kesinlikle - güçlü ve eğitici. Çalışırken, sapkınlık, itaatsizlik ve sonuçları üzerine düşündüler. Bunu hızlıca bitirmem gerekiyor.” Yeniden goblenine eğilerek kıpkırmızı bir ateş ilmeği daha yaptı. “Gözleri genellikle en son işlerim. Bu goblende, önce onları işledim.” İğneyi kumaşa batırdı. [ki]Bu, Eon dc l’Etoile. Baş kâfir, Şeytanın Ordusunun Lideri.”

“O asla yakılmadı,” dedi Lucien.

“Aslında, yakıldığına şüphe yok. Kiliseye savaş açtı, manastırları yağmaladı, kendine Tanrının oğlu dedi “Kilisenin zenginlikleriyle, fakir köylüleri besledi.” “Hırsızlık ve cinayet yoluyla elde ettiği zenginlikler.” “Kilise onu hapsetti ve sonra da öldü,” dedi Lucien. LEtoile elbette deli bir adamdı. “Takipçileri onu asla ifşa etmediler. Hepsi yakıldı, ama o yakılmadı.”

“Pagan topraklarla ilgili ayrıntılı bilginizden ötürü bu konudan vazgeçiyorum.” Mme de Maintenon, LEtoile’in ayaklarına bir alev daha işledi. “Fark etmez. Yakılmış olması gerekirdi.”

“Majesteleri Kral!”

Muhafız iki kapıyı da Louis için açtı. Majesteleri, gut hastalığından muzdarip ayağını destekleyerek, aksayarak içeri girdi.

Lucien başını eğerek Majestelerini selamladı; Rahip de la Chaise’in selamını ve Barbezieux markisinin derin selamını kabul etti. Louvois’nm kindar ve acımasız oğlu, Kralın askeri danışmanı olarak babasının halefi olmuştu. İzin istemeden Lucien’le konuşmaya sadece bir defa cüret etmişti. Kral’m, kendi menfaatlerine olan ani umursamazlığıyla karşılaşınca tamamen aptal olmadığını kanıtlamıştı: Kont Lucien’e affetmesi ve kendisine aracılık etmesi için yalvarmıştı.

Rahip de la Chaise, nafile yere Lucien’in inancını değiştirmeyi ve ruhunu kurtarmayı umarak, ona daima son derece nazik davranmıştı.

Rahip de la Chaise, Papanın hediyesi olan kutsal emanet sandığını büyük bir saygıyla taşırken, M. de Barbezieux de işlenmiş deriden sefer masasını[3] taşıyordu.

Mme de Maintenon nefesini tuttu. “Efendim, azizin kutsal emaneti, şapelde koruma altında olmalıydı

“Bakmak istiyor musun, Bignette?” diye sordu Majesteleri.

“Rahip de la Chaise alıp götürdükten sonra, azizler günü hariç, bir daha göremeyeceğiz.”

Mme de Maintenon sandalyesinden kalkacak gibi oldu, sonra da korunaklı yerine yeniden gömüldü. Rahip de la Chaise sandığı ona götürdü. Mme de Maintenon bir dua mırıldandı.

“Gerçekten güzelmiş.” Alev rengi ipeğin son ipliğini ısırarak kopardı ve gobleni Rahip de la Chaise’e uzattı. “Rahip de la Chaise, kızlarım işledi bunu; kabul edin, böylece Papa Hazretleri’nin kıymetli hediyesinin altına yerleştirilebilir.”

“Muhteşem olur, madam.”

Louis, danışmanlarım kurul masasına oturmaları için davet etti. Rahip de la Chaise, kubbeli silindiri Majestelerinin önüne yerleştirdi. Louis, altın kenarları ve üstündeki incileri tembelce okşadı.

“Papa Hazretlerinden ender rastlanır bir hediye,” dedi Bar-bezieux.

Lucien, bıkkınlıkla homurdandı. “Azizin kutsal emanete ihtiyacı yoktu... Ayrıca, Majestelerinin de buna ihtiyacı yok. Kafesine *de* ihtiyacı yok.” Ne tür bir akıl hastasının, önce bir bedeni uzuvlarını ayırıp sonra da bunu azar azar büyülü muskaların içine koyacağını merak etti.

Louis kıkırdadı, sonra da kibarca Lucien’e çıkıştı. “Ateist nüktedanlığınızı karıştırmayın, Chretien. lnnocent benimle barıştı. Kafesiyle hakaret etme niyetinde olmadığım varsayıyorum.”

Majesteleri, şahsi uşağı Quentin’i çağırdı; Quentin şarabı önce tattı, Barbezieux ve de la Chaise’ten sonra Lucien’in kadehini doldurdu, nihayet Majestelerinin misafirleri de şarabı zehirlenmeden tattıktan sonra, Kral’m kadehini doldurdu.

Barbezieux kadehiyle oynadı.

“Sağlığınıza, Majesteleri.” Lucien, genç vekilin kabalığından afallayarak ve yakışık almayan davranışıyla eğlenerek şarabından içti. Mme de Maintenon’un, babasını zehirlediğiyle ilgili iftiraya inanıyor, diye düşündü Lucien. O da aynı şeyden korkuyor.

Majesteleri, sağlığı için olan dilekleri kabul etti, sonra da kendi kadehinden içti ve çalışmaya başladı.

“Chretien,” dedi Kral, “Brittany’de bir piskoposa ihtiyaç var. Birini atamalıyım; antlaşmayı imzalar imzalamaz, Papa Hazretleri ona da diğerleriyle birlikte yetki verecek. Atamanın kime yapılmasını istersiniz?”

“Nemo, Efendim.”

Majesteleri, soru sorar gibi kaşını kaldırdı. “Hiç kimse mi?” “Eğer M. de Chretien’in bir adayı yoksa, Majesteleri, konumun ve gelirinin verilebileceği en uygun kişi

Lucien, Rahip de la Chaise’in lafını kesti. “Atamanın boş kalması, aileme daha uygun düşer.” Şarabını bitirdi; Quentin yeniden doldurdu.

“Efendim, Brittany’nin ruhani sağlığını, birkaç parça altına değişiyorsunuz,” dedi de la Chaise. “Halkınızın yönlendirmeye ihtiyacı var. Aileniz yeterli derecede varlıklı ve Brittany’nin şöhreti zaten

“Yeter, efendim. M. de Chretien’in önerisini sordum, o da verdi. Kararıma gelince, göreceğiz.”

Yeni bir piskopos, topraklarının gelirinin çoğunu Roma’ya gönderirdi. Bir piskoposun desteklenecek hanesi ve sorumlulukları olmadan, kilise cemaatinin üyeleri vergilerini Majestelerine öder ve verimsiz geçmesi muhtemel bir hasattan sonra kendilerine yiyecek bir şeyler de kalırdı.

Kendi iyiliğin için fazla gururlusun, dedi Lucien içinden. Kendini Majestelerine açıklamıyorsun, çünkü kararınla ilgili olarak Mme de Maintenon’un kendine pay çıkaracağını düşünüyorsun, çünkü seni alışılmadık hayırseverlik işlerine zorladığına inanabilir.

Kendini Majestelerine açıklamak gereksizdi. Lucien’in hükümdarı, büyük bir siyasi kurnazlığa sahipti; Majesteleri,çoğunlukla tebaasının ve danışmanlarının gerekçelerini, daha onlar kendileri anlayamadan anlardı.

“Bugün benim için neyiniz var, M. de Barbezieux?”

“Protestanlar arasına birlikler yerleştirmek için talimatlar, Majesteleri.” Barbezieux, sefer masasından kâğıtları çıkardı.

“Çok iyi.” Louis evrakları imzaladı. Barbezieux ve de la Chaise, hoşnutlukla izlediler. Çoktan bir başka iğne işi parçasına başlamış olan Mme de Maintenon gülümsedi.

Lucien hiçbir şey söylemedi, çünkü söyleyeceği hiçbir şey, Louis’nin fikrini değiştirmeyecekti. Bunu zaten ihtiyatı elden bırakmak pahasına yeterince denemişti. Önerge, kâfirlerin din değiştirmelerini hızlandırmak içindi, ancak Lucien’in görmüş olduğu kadarıyla, sadece felaket ve ihanete, hiçbir ödül hak etmeyen erkeklerin zenginleşmesine sebep olmuştu. Buna rağmen Kral, başarısız talimatları geri çekmek yerine daha da uzatmıştı. Majesteleri, kendi ya da Lucien’in inanmayı tercih ettiği üzere Mme de Maintenon’un hoşgörüsüzlüğü yüzünden Protestanlara karşı alman merhametsiz önlemlerin, Fransa’ya ve Majestelerinin kendisine ne kadar ciddi zarar verdiğini gö-remiyordu.

Ateist olmak daha kolay, diye düşündü Lucien. Hem de daha az tehlikeli. Kral’m birliklerinin, evime yerleşmeye, burayı yağmalamaya, hanemin üyelerini sınırsız bir şekilde taciz etmeye hakları yok.

“Hepsi bu mu? O zaman iyi günler, beyefendiler,” dedi Kral, Barbezieux ve de la Chaise’e. “M. de Chretien, bir bardak şarap için kalınız.”

Barbezieux ve de la Chaise, başlarını eğerek selam verdiler ve çekildiler.

Quentin, Majestelerinin ve Lucien’in kadehlerini yeniden doldurdu. Mme de Maintenon içmek istemedi. Lucien şarabını yudumladı; tıbbi sebepler için bile olsa birden içilemevecek kadar kaliteli bir şaraptı.

Majesteleri, gözlerini kapatınca bir an için bitkinliği ve vaşı ortaya çıktı.

“Bana basit bir görev verin, M. de Chretien,” dedi Majesteleri. “Devlet ya da din işleriyle ilgisi olmasın. Para kesesi ya da elimin bir hareketiyle yerine getirebileceğim bir şey olsun.” “Rahip de la Croix meselesi var, Majesteleri. İnceleme.” “Tamamlamadı mı?”

“Önemli kısmını tamamladı, Majesteleri. Görünüşe göre, incelemesi için bazı küçük kas ve kas kirişleri kaldı.”

“Öncelikli dikkati, geçen gece araştırdığımız konuda olmalı.”

“Elbette, Majesteleri.”

Majesteleri elini salladı. “Bunun dışında, zamanı elverdikçe, kadavrayla ne isterse yapabilir.”

“Ona ileteceğim, Majesteleri. Memnun olacaktır.”

Sefere çıkmışlar ya da görgü kurallarının daha hafif olduğu Marly’delermiş gibi, samimi bir sessizlikte şaraplarını yudumladılar.

“Beni endişelendiriyorsunuz, M. de Chretien,” dedi Majesteleri.

“Sizi endişelendirmek mi, Efendim!”

“Benden hiçbir şey istemiyorsunuz.”

“Sizi endişelendirdiğime şaşırmamak lazım, Efendim,” dedi Lucien. “Hiçbir şeyi, bu kadar gerçek dışı bir şeyi, vermek zordur.”

Majesteleri kıkırdadı, ancak dikkati dağılmadı. “Etrafımda insanlar bana rütbe, konum, maaş için yalvanyorlar. Kendileri için, değersiz aile üyeleri için.”

Lucien, beceriksiz kardeşi için süresiz kazanç elde etmiş olan Mme de Maintenon’a bir mesaj göndermek için kullanılıp kullanılmadığını merak etti. Majestelerinin, onun duygularını düşünmeden konuşuyor olması da aynı derecede - belki de daha fazla - mümkündü.

“Korkarım, M. de Chretien, halinizden memnun değilseniz, sarayımdan yeniden kaçarak Arap maceralanna koşacaksınız.”

“Arabistan’a dönmek için hiçbir sebebim yok, Majesteleri,” dedi Lucien. “Oraya gittim, çünkü siz gözünüzün önünden kaybolmamı emretmiştiniz.”

“Siz yokken, sık sık güzel tavsiyelerinizi duymayı diledim. Hiç ödül istemiyor musunuz, bir madalya bile olsa?”

Güveninizde bana bir yer verdiniz ve bu beni varlık ya da rütbenin ötesinde şereflendiriyor, diye düşündü Lucien.

“Majesteleri, zaten sahip olduğumdan fazlasını istemiyorum.”

“Bir gün, Chretien, benden büyük bir iyilik isteyeceksiniz. Şerefim, ne pahasına olursa olsun, bunu yerine getirmemi gerektirecek.”

Marie-Josephe, kafesi kilitledi ve tahta döşemeyi geçerek Yves’in laboratuvarına gitti. Muhafızlar, laboratuvan çevreleyen ve örtüyü gizleyip donanım ile örnekleri koruyan paravanları kaldırmışlardı. Göze çarpmadan perdeleri geçti. İçeride her şey Yves’in bıraktığı gibiydi. Marie-Josephe, rahatlayarak içini çekti. Majesteleri, ağabeyine deniz canavarının sergileneceğini haber vermek zahmetine girmemişti - zaten niye zahmet edecekti ki? Onun deniz canavanydı. Ayrıca, şüphesiz, muhafızlarının laboratuvan sıradan meraklılardan ya da , dikkatsizliklerden koruyacaklarına emindi.

Örtü, taze buz ve talaşla kaplanmıştı. Hafif bir çürüme kokusu havaya karışıyordu. Majesteleri tek bir toplantı daha düzenlenmesine karar verse, Yves kaba incelemeyi tamamlayabilir ve üzerinde çalışmak için örnekleri saklayabilirdi.

Laboratuvar masasına oturdu. Yaratığın akciğerinin anormal lobu da dahil olmak üzere, deniz canavannm iç organları, alkol dolu büyük cam kavanozların içinde korunuyordu. Doku, memleketlerindeki sahilde cansız bedeniyle karaya vurmuş olan ve Yves’in incelemesine yardım ettiği yunus balığınınkinden farksız, oldukça sıradan görünüyordu.

Ölümsüzlük organının ışıldaması ve altın gibi parlaması gerekmez mi, diye merak etti Marie-Josephe. Neticede simya ilkeleri doğruysa, ana metaller mükemmel altına dönüşebiliyorsa, canlı yaratıklar ölümsüzlüğe erişebiliyorlarsa...

Dönüşüme ya da ölümsüzlüğe asla inanmamıştı. Gözlem, tanımlama, sonuç çıkarma ve etkileşim dalları, ona daha açık bir biçimde hitap ediyorlardı.

Böbrek, karaciğer, pankreas ve akciğer numuneleri hazırladı, lamlara yerleştirdi ve bunları Yves’in eski mikroskobunda inceleyerek, her birinin çizimini dikkatle yaptı. Deniz yolculuğu mekanizmaya pek de iyi gelmemişti. Mynheer van Leeuwenhoek’in, aletlerinden birini, kendisine satmaya razı olacağını umuyordu. Odaklaması çok zor olmasına rağmen, merceklerinin dünyanın en iyileri olduğu söyleniyordu.

Son kavanozu da açtı ve anormal akciğerden dikkatle bir numune hazırladı. Sıradan bir akciğere göre yapısı daha katı, dokusu daha yoğundu.

Mikroskobik düzeyde anormal doku, sıradan akciğerden çok farklıydı. Doku, hava kesecikleri yerine, ince ve üst üste binmiş yapraklardan oluşuyordu. Kalemini alarak çizmeye başladı.

“Mile de la Croix.”

Bakışlarını mikroskoptan kaldırdı. Kont Lucien, beyaz ipekten yapılmış geçici odada, her zamanki gibi mesafeli ve zarif bir biçimde ayakta duruyordu. Selâmlaştılar; Lucien sadece başını eğerek selam vermedi, aynı zamanda şapkasının ucuna dokundu.

“Bilim insanı olduğunuzu görüyorum,” dedi.

“Böyle bir ayrıcalığım olduğunu iddia edemem. Sadece Yves’in çalışması için numuneler hazırlıyorum.”

“Ağabeyiniz nerede? Ona bir mesajım var.”

“Eminim notlarım düzenliyordur

Lucien, önceki gecenin gizli buluşmasıyla ilgili onu susturmak için elini kaldıramadan, Marie-Josephe patavatsızlığına son verdi.

Diğer konuyla ilgili,” dedi. “Majesteleri bir sonraki incelemenin zamanına karar verdi mi? Lütfen, söyleyin bana.” “Majesteleri, ağabeyinizin çabalarım ... diğer konuda yoğunlaştırmasını istiyor. Ama zamanı elverdikçe, M. de la Croix incelemesini Majesteleri yokken de devam ettirebilir.” “Teşekkürler, Kont Lucien.”

“Minnettarlığınızı Majestelerine ileteceğim.”

“Gördünüz mü? Neticede sizden fazla bir şey istemedim.” “Hak etsem, övgüleri memnuniyetle kabul ederdim. Karar tamamen Majestelerine aitti. Ama Mile de la Croix, beri mi sizden fazla şey istedim?”

“Nasıl?”

“Majestelerinin madalyası için yapacağınız çizim.” “Neredeyse bitti.” Yalan söylemiyorum, diye düşündü endişesini gizleyerek. *Tam olarak* değil, inceleme eskizleri, canlı deniz canavarının tam bir tasvirini çizmem için beni hazırladı. “Ne zaman alabilirim?”

“Yarın. Söz veriyorum.”

“Çok iyi.”

“Efendim, sizden bir ricada bulunabilir miyim? Bir tavsiye? Çok az zamanınızı alacağım.”

“Elbette.”

“Manastıra gitmeden önce Durakladı ve elini salladı; Kont Lucien’in, onun geçmişine ayıracak zamanı yoktu. “Bir yazışmaya devam etmek istiyorum...” Cüret ettiği şeye gülebileceğinden çekinerek tereddüt etti.

“Bir hayranınızla mı?” İçten bir biçimde gülümsedi. “Gizli mektuplar mı?”

“Kesinlikle değil, efendim! Bu yakışık almazdı; ağabeyim de onaylamazdı. İşık bilimi ve hareket yasalarıyla ilgili yazıştım ve yer çekiminin niteliği hakkında birkaç cahilce soru sordum. M. Newton’a ulaşabilmesi için mektubu kime vermem gerektiğini öğrenmek istiyorum sadece.”

“M. Newton,” dedi.

“Evet, efendim.”

“İngiliz olan.”

“Matematikçi ve filozof.”

Kont Lucien kıkırdadı. Marie-Josephe kıpkırmızı oldu. “Budalaca olduğunu düşündüğünüz için üzüldüm, önemsiz bir hanımefendinin görüşmeye cüret etmesi, hem de böyle bir insanla -”

“Hiç de budalaca olduğunu düşünmüyorum.” Başını salladı. “Ağabeyinizin bir hayrana olan tepkisi sizi endişelendi-riyorsa, Majestelerinin bir İngiliz’le mektuplaşmanıza olacak tepkisine şahit olmak istemezsiniz. Ne kadar kültürlü olursa olsun.”

“Sadece ilginç bir matematik problemiyle ilgili bir mektup.”

“Mile de la Croix. M. Newton’a yazarsanız, kendinizi tehlikeye atarsınız. M. Newton’ı da tehlikeye atacağınıza şüphem yok. Ingiltere’yle savaş halindeyiz. Bir denetçinin, sizin ilginç matematik probleminizi

anlayacağına inanıyor musunuz? Aksine, mektubunuzun şifreli olduğuna, M. Newton’un da casus olduğuna kanaat getirecektir.”

“Rahibelerin, büyü yazdığıma kanaat getirdikleri gibi,” dedi.

“Affedersiniz?”

“Hiçbir şey. M. Newton’u asla tehlikeye atmak istemem. Çok özür dilerim, farkında değildim...”

“Özür dilemenize gerek yok,” dedi anlayışla. “Savaşta olmasaydık, mektuplaşmanıza endişelenmeden devam edebilseydiniz daha iyi olurdu. Üzülerek söylüyorum, bu imkânsız.” “Tavsiyeniz için teşekkür ederim,” dedi mahzun bir biçimde.

“Affedin, gitmem gerekiyor.”

“Kont Lucien...”

Lucien arkasına baktı.

“Mynheer van Leeuvenhoek’e yazdığım mektup, kendisine herhangi bir zorluk çıkaracak mıdır?”

Kont Lucien, uzun uzun hayretle baktı, Marie-Josephe’in, talebini nasıl hızlıca yazdığına ve Martinique’ten gelen geminin subaylarından birine teslim ettiğine dair açıklamasını dinledi, ardından mektubun kaybolmuş olabileceğini umduğunu ve yapabileceği bir şey olup olmadığına bakacağını söyledi.

Marie-Josephe’in teşekkürlerine karşılık, Kont Lucien başını eğerek selam verdi ve geçici odayı terk etti.

Marie-Josephe laboratuvar masasına baktı, endişeliydi, başka bir yanlış adım atmasını önlediği için Kont Lucien’e minnettardı, masum bir bilgi takası ihanet olarak kabul edilebileceği için öfkeliydi.

Dışarıda bir tezahürat yükseldi. Marie-Josephe, ziyaretçilerin, sık sık Kral’ın yardımlarını dağıtan Kont Lucien’i selamladıklarını görmeyi bekleyerek dışarı baktı. Ancak, Kont çoktan atını sürerek gitmişti. Bunun yerine, ziyaretçiler deniz canavarının kafesinin etrafında toplanmış, su sıçratması ve şakımaya cevaben yeniden tezahürat yapıyorlardı.

Sürekliliğinden dolayı çalışırken pek de fark etmediği deniz canavarın şarkısı, bir süredir devam ediyordu. Alkışlar da öyle.

Deniz canavan kendini ziyaretçilere gösteriyor! diye düşündü Marie-Josephe; keyfi, endişesini gölgede bırakmıştı. Onu terbiye etmekte başarılı oldum, artık insanlardan korkmuyor. '

Çağrıldığı zaman, deniz canavarının nasıl geldiğini göstermek istedi, ancak Kont Lucien'in güzel haberlerini ağabeyine vermeyi erteleyemezdi. Laboratuvar çadırından dışan çıktı.

Güneş, en yüksek konumuna ulaşmıştı. Acele etmezse, Majestelerinin Hayvanat Bahçesindeki pikniği için Matmazelin giyinmesine yardım etmekte geç kalacaktı. Çadırdan dışarı koştu, Apollo Çeşmesi'ne ve deniz canavarına doğru gitmek üzere yokuştan aşağı inen insan gruplarını geçerek Yeşil Halı'dan yukarı aceleyle ilerledi.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Marie-Josephe, Matmazel'in dairesine vardığında nefessiz kalmış ve terden sırılsıklam olmuştu. Nefesi düzelinceye kadar koridorun serin gölgelerinde durakladı, sonra da tırnaklarıyla kapıya tıklatarak geldiğini bildirdi.

"Marie-Josephe!"

Lotte, saçını düzeltme girişiminde bulunan Mile d'Armagnac'tan kaçarak, nedime ve arkadaşlardan oluşan parlak kalabalıktan sıyrıldı. Marie-Josephe'i reveransından kaldırdı.

"Yardım etmen lazım. Saçım yüzünden Mile d'Armagnac ağlamak üzere. Kızın nerede? Öyle becerikli ki! Sen neredeydin?"

"Deniz canavanyla ilgileniyordum, Matmazel."

"Bırak uşaklardan biri ona balık atsın. Küçük Odelettei gönder, olur mu? Ayrıca - elbisen! Majestelerinin öğle yemeği davetine binici giysinle katılamazsın!"

Majestelerinin öğle yemeği daveti için hepsi de çok güzel elbiseler giyinmiş olan Lotte'nin nedimeleri, Matmazel'in şık giysisiyle iç eteklerini düzenleyip, takılarını ipek bir mendille parlattılar.

“Deniz canavarından ben sorumluyum, Matmazel. Ağabeyim, onunla ilgilenmem ve onunla çalışmam için beni görevlendirdi.”

“Onunla çalışman neye yarayacak? Ah benim canım budalam, sonra da Latince konuşup, Akademideki sıkıcı yaşlı saplar gibi gezegenler hakkında ders vereceksin.”

Öyle bir dersi dinlemek isterdim, diye düşündü Marie-Josephe. Latincemi unutmadığımı görmeyi de!

“Odelette hasta, Matmazel. Saçlarınız güzel görünüyor. Mile d’Armagnac’ın yaptığından daha iyisini yapamam.”

“Kızı görmesi için hekimi çağırayım mı? Belki de kan akıtılması gerekiyordun”

Güzelleştirme becerilerinin, bir hizmetçininkilere kıyasla yetersiz bulunmasına canı sıkılarak, “Belki de kırbaçlanması gerekir,” dedi Mile d’Armagnac. “Vahşi kolonilerde, tembel kölelere yaptığınız bu değil mi?”

“Hayır!”

Marie-Josephe hiç tereddüt etmeden yalan söylemişti, çünkü Mile d’Armagnac onu sinirlendirmişti, çünkü kendi ailesinin köleleri asla kırbaçlanmamışlardı ve çünkü Marie-Josephe’in bu konuda söyleyecek bir şeyi olduğu sürece, Odelette asla kırbaçlanmayacaktı. Kanı da akıtılmayacaktı.

“Lütfen, hayır, Matmazel, bu Marie-Josephe’in, Odelette’in her zaman çok şiddetli kanamasının olduğunu Kral’m yeğenine söylemeye dili varamazdı. “Eski bir rahatsızlık.”

“Ah,” dedi Lotte, “öyle, değil mi?”

“Bu akşam ya da yarın daha iyi olacaktır. Siz giyinir giyinmez onunla ilgileneceğim.”

“Öyle bir şey yapmayacaksın,” dedi Lotte, “benimle birlikte pikniğe katılacaksın.”

“Ama

“Şişt!” Lotte, Odelette’e et suyu çorbası ve sıcak tutan örtü götürmesi için bir hizmetçi çağırdı.

“Ağabeyime de öğle yemeğini hatırlatsın lütfen, Matmazel. Çalışması onu çok meşgul ediyor.”

“İhmalkârlık için köleyi kırbaçlayamıyorsak, belki ağabeyi kırbaçlayabiliriz,” dedi Mile d’Armagnac ve bütün hanımlar cüretkâr şakasına kıkırdadılar.

“Elbette, gidip Rahip de la Croix’yı getirin.” Marie-Josephe’e dönerek, “İkinizin de Hayvanat Bahçesini görmeniz lazım,” dedi.

“Matmazel, giyecek hiçbir şeyim yok.”

Lotte güldü, dolabını açtı, elbiseleri çıkardı ve güzel bir brokar seçti. Marie-Josephe, Lotte’nin sahip olduğu bütün bu güç için kendini her tür tehlikeye atardı. Lotte’nin diğer hanımları, yuvarlanmış bezin fark edileceğinden korktuğu için bir anlığına öfkeyle kızaran Marie-Josephe’i iç gömleği ve korsesine kadar soydular, sonra da yeni elbisesini giydirdiler. Bezi çıkarma riskine girmiş olmayı diledi çünkü şu ana kadar hiç işine yaramamıştı.

“Bu benim, geçen yazdan kalma en iyi saray elbisem,” dedi Lotte. “Biraz daha zayıftım, sen de modaya uyan bazı hanımefendiler gibi sıska değilsin; korsenin iplerini bağla, güzel duracak! Elbise bir senelik diye canını sıkma şimdi, bu mevsimin iç etekliğiyle kimse fark etmeyecektir.”

Marie-Josephe, bundan şüpheliydi. Lotte’nin cömertliğine minnettardı, ancak, bir gün kendisine ait bir elbise giyip giyemeyeceğini, bu arzusundan utanarak, merak etti.

Matmazel’in faytonu, Majestelerinin Hayvanat Bahçesine doğru yoldan aşağı takırdayarak gitti. Marie-Josephe, saray elbiseleri içindeki diğer hanımefendilerin arasında sıkışık vaziyette Lotte’nin yanında oturuyordu. Üstüne yorgunluk çöktü. En son ne zaman yemek yediğini, uyuduğunu hatırlamaya çalıştı.

Hayvanat Bahçesinin yaldızlı kapıları kendiliğinden açıldı. Egzotik hayvanların sesleri ve kokuları, avluyu dolduruyordu. Charles Dükünün eşlik ettiği at sırtındaki Chartres, Lotte’yi gördü ve kapılardan içeri, merkezdeki sekiz köşeli kubbeye doğru ona eşlik etti. Marie-Josephe, diğer hanımefendilerle birlikte arkalarından gitti; onların bariz bakışlarını fark etmiş, Matmazel ve Yabancı Prens arasındaki çekimle ilgili fısıldaş-malarını duymuştu.

Hayvan kafeslerini gören balkonlara çıktılar. Yeni Dünyadan gelen kuşların kafesleri, geçiş yolunu süslüyordu: Cırtlak sesli parlak papağanlar, Amerika papağanları ve daha da yüksek sesle çığlık atan sinek kuşları.

Merkezdeki kubbede hizmetçiler bembeyaz perdeleri kenarda tutuyorlardı. Majestelerinin misafirleri vahşi bir ormana adım attılar.

Canlı renkte gür orkide yığınları, duvarları ve tavanı kaplıyordu. İspinoza benzer kırmızı kuşlar ve kardinal kuşları dallarda çığlık atıp kanat çırpıyorlardı; kafeste değillerdi, ancak ipek ipliklerle bacaklarının etrafından bağlanmışlardı. Birkaçı serbest kalmıştı ve çılgınca ileri geri uçuyorlardı. Hayvan bekçileri kuşlar kadar çılgınca ileri geri koşturuyor, yemeği pisletmelerinden önce onları yakalamaya çalışarak çuvala hapsediyor ve sonra orkide dallarına daha sıkı bağlıyorlardı.

Merkezdeki kubbe; gökkuşağı renkli kuyrukları genişçe açılarak fırınlanmış tavus kuşları, portakal ve incir kâseleri, kızartılmış yaban tavşanları, domuz butları ve her çeşit tatlı ve pastaların olduğu masalarla doluydu. Marie-Josephe önlerinden zorlukla geçiyordu; kokular ağzını sulandırmıştı. Başı dönen Marie-Josephe, perdeyi geçerek etrafları duvarla çevrili hayvanlara bakan balkonlardan birine doğru Matmazel’i takip etti.

Daha keskin bir koku, yemeklerin kokusunu bastırdı. Altlarındaki küçük, taşla çevrili yerde bir kaplan iki adım attı, kendini savurdu, iki adım geri gitti. Durdu, yukarı baktı, hırladı ve kendini Marie-Josephe’e doğru fırlattı. Pençeleri, balkon tırabzanının altındaki duvarı sıyırdı. Lotte ve diğer hanımlar çığlık attılar. Marie-Josephe, kaplanın bakışıyla donarak korkuyla nefesini tuttu.

Aşağıdaki kaplan homurdandı, gezindi, kuyruğunu titretti ve keskin bir misk kokusu bulutu, sıcak ardıç gibi kokan kedi idrarı, püskürttü. Diğer hanımlar korkmuş, sarsılmış gibi davranarak kıkırdadılar. Buraya daha önce yüz kere gelmişlerdi.

“Seni korkuttu mu?” diye sordu Lotte. “İlk gördüğümde beni korkutmuştu.”

“Beni korkutmuyor,” dedi Chartres. Aşırdığı bir portakalı kaplana fırlattı. Kaplan, portakalı pençesiyle yakaladı, ikiye yarıp yerde ezerek sanki sinekmiş gibi dümdüz etti.

“Seni hiçbir şeyin korkutamayacağım sanıyordum!” dedi Lotte, Marie-Josephe’e. “İncelemek için kaplanın bıyığından bir tel çekip alırsın sanıyordum.”

“Böylesi bir yaratığın bıyığını asla çekmem.”

“Pençeleri, deniz canavarınınkilerden daha mı keskin?” “Daha keskin ve .. .dişleri daha büyük. Onunla konuşmaya kalksam, bana şakımaz!”

Hanımlar güldüler. Sanki Marie-Josephe emretmiş gibi, sekiz köşeli kulenin altındaki mağaradan yukarı müzik saçılmaya başladı.

“Müzisyenler mağaradalar.” Lotte fısıldadı, “Mağara, su borularıyla dolu - muslukların nerede olduklarını biliyorsan, içeriden geçen herkesi sırılsıklam edebilirsin! Amcam Kral, girmeye cüret eden herkesi ıslatırdı. Ne kadar eğlenceli!” Kaplan, Lotte’nin dikkatini eğlencesinden ayırdı. Kendi bölmesiyle bir sonraki bölme arasındaki duvara kendini savurdu. Develer yalpaladılar, korkuyla homurdanıp tükürdüler. Dışkılarının pis kokusu, kaplanın iz bırakma kokusuyla karıştı. Korkulan, bir sonraki bölmede bulunan aslanları uyandırdı. Aslanlar kükredi ve kaplan onlara meydan okudu; develer, kendi bölmelerinin ortasında bir araya toplandılar. Kubbenin diğer tarafında, fil hiddetle bağırdı. Yaşlandıkça kırmızı derisi meşin rengine dönen bir yaban öküzü, geniş boynuzlarını aniden arkaya savurdu ve aralıksız böğürdü. Balkonda, iple bağlı mavi kuşlar ve mavi alakargalar çığlık atıp kanatlarını çırptılar. Kopan tüyler yere uçuştu.

Uzaktan, deniz canavarı cevap olarak haykırdı.

Bölmelere bakan balkonlardan oluşan çemberde, saray mensupları bağırıp alkışladılar. Yaratıklara portakal ya da taşlarla eziyet eden sadece Chartres değildi.

Herkes, hayvanlar dahi aniden sessizleşti.

Majesteleri gelmişti.

Bütün saray halkı merkez kubbede toplandı: Majestelerinin en yakınında şapkasız erkekler vardı; grubun gerisinde duran kadınlarsa, genellikle Majestelerinin halka açık akşam yemeklerine kadınlar katılmadığı için, kendilerine verilen şerefin farkındaydı. Marie-Josephe ağabeyini aradı, ancak Yves hiçbir yerde görünmüyordu. Bağlı kuşlar bağırarak kanatlarını çırptılar. Bir kardinal kuşu serbest kaldı, pudra

ponponu gibi perdeye çarptı, sersemleyerek düştü, havalanırken kendine geldi, yeniden perdeye çarptı ve boynu kırılarak yere yuvarlandı. Hizmetçilerden biri onu kaparak Majestelerinin gözü önünden uzaklaştırdı.

Majesteleri, kırmızı ve altın rengi orkidelerden bir kemerin altındaki küçük, zarif bir masada tek başına oturuyordu; Mösyö, mendiliyle yanında, ayakta duruyordu. En ayrıcalıklı saray mensupları, Majestelerinin yemeğini servis ettiler; Kont Lucien şarabını doldurdu. Majesteleri yemeğini, her görevi nasıl yerine getiriyorsa öyle yedi: sakin, görkemli ve incelikli bir biçimde. Dümdüz ileri bakarak, günün ilk öğününde art arda gelen tabaklardaki yemekleri durmadan çiğniyordu: servis tabağında kıvamlı bir çorba, balık, keklik, domuz budu ve sığır eti, bir tabak salata.

Keklikten sonra Majesteleri, Mösyö’ye döndü.

“Oturacak mısınız, kardeşim?”

Mösyö başını eğerek selam verdi; hizmetçilerden biri, abanoz ağacından sedefli bir sandalye getirmek için koşturdu. Mösyö, yüzü ağabeyine dönük olarak ve mendilini hazır tutarak yanına oturdu.

Majesteleri, domuz budunu bitirdiğinde, Büyük Veliaht Monsenyöre ve meşru torunlarla birlikte ön sırada ayakta duran M. du Maine’e doğru bir bakış attı.

“M. du Maine, hava Carrousel için güzel, değil mi?”

M. du Maine, başını Mösyö’den bile daha fazla eğerek selam verdi. Meşru oğul, gözde olan gayrimeşru çocuğu budalaca ve bariz bir kıskançlık ifadesiyle izledi.

Majesteleri tek başına yemeğini yedi. Kral’a olan saygısından ötürü, Marie-Josephe arkasındaki masalardan bir parça et yürütme arzusuna direndi. Hâlbuki ona kimse aldırmıyordu; cesaret etseydi, açlığını bastırabilirdi. Kendini, dolu bir ağızla reverans ve uygun bir selamlama yapmayı denerken de bulabilirdi. Kont Lucien’in ne kadar bozulacağını hayal etti. Utancından ölürdü.

Ama deniz canavarının balıklarından birini yiyecek kadar da açım, diye düşündü. Canlı. Kıpır kıpır.

Majesteleri yemeğini bitirdi, bıçağını kenara koydu, ağzını sildi ve temizlemek için parmaklarım şarap ruhu dolu bir kâseye daldırdı. Ayağa

kalktığında, bütün maiyeti başını eğerek selam verdi.

Bir an sonra, sanki tesadüfmüş gibi ancak kesinlikle dikkatli bir plan sonucunda, Papa lnnocent kendisine eşlik eden piskoposlar, kardinaller ve Yves'la birlikte kubbeye geçtiler. Saray mensupları yeniden başlarını eğerek selam verdiler.

"Kuzenim, hoşgeldiniz," dedi Majesteleri.

Erkek kardeşi, oğulları ve torunları eşliğinde Majesteleri ile piskoposlar, kardinaller ve Fransız Cizvit'in eşliğinde Papa Hazretleri beraberce sekiz köşeli odadan, aslanın kafesine bakan balkona çıktılar. Balkondaki müzisyenler, birkaç telli çalgı ve bir klavsenle hareketli bir ezgi çalmaya başladılar.

Majestelerinin kurt gibi aç saray mensuplan yemeğe koyuldular.

"Mile de la Croix, size ikinci bardak şarabınızı ikram edebilir miyim?" Fevkalade şık görünen Lorraine, önünde belirdi. Marie-Josephe, onun gülümsemesine, gözlerine, yeni brokar yeleğine hayran kaldı.

"Bunun için çok geç kaldınız," dedi. Lorraine'in gözleri açıldı ve kısa bir kahkaha attı. Marie-Josephe, korsesinin cüretkâr kesiminin korkunç bir biçimde farkına vardı. "Bir bardak şarap isterim, efendim, teşekkür ederim."

Lorraine kış bahçesinden şarap ve iri çilekler getirdi, derisinin altındaki yağı donmuş olan soğuk tavus kuşundan kesti.

Marie-Josephe'in omzunu ve köprücük kemiğini, bir tavus kuşu tüyüyle okşadı. Tüy aşağı, göğüslerine doğru ilerledi. Marie-Josephe bir adım atarak uzaklaştı. Lorraine, tüyü, Marie-Josephe'in yanağından sırtına doğru uzanacak şekilde saçlarına yerleştirdi.

"Enfes," dedi.

Marie-Josephe şarabından bir yudum içti. Tadı; yaz, gün ışığı ve çiçek gibiydi. Şarap hemen başına vurdu. Lotte, Charles Düküyle birlikte, Marie-Josephe'i dükün daha yaşlı, daha fakir, daha düşük mevkiden ancak çok daha yakışıklı olan akrabası şövalyeyle yalnız bırakarak zürafaların balkonuna çıkmıştı. Lorraine, Marie-Josephe'in yanağına dokundu; elini, basitçe yapılmış saçının altına kaydırarak ensesini okşadı. Marie-Josephe titredi. Kafası biraz karışmış, şaşırmış vaziyette Lorraine'in dokunuşuyla

gevşedi. Lorraine ona doğru eğildi. Ürken Marie-Josephe, Lorraine'in elinin altından çekildi. Lorraine Şövalyesi hafifçe güldü.

Yakınlarındaki Kont Lucien, kusursuz güzellikteki Mile de Valentinois, Mme de la Fere ve Mile d'Armagnac'la şarap içiyordu. Mile d'Armagnac öyle ölçüsüz kur yapıyordu ki, Kont Lucien adına Marie-Josephe hakarete uğramış gibi hissetti. "Chretien, Mile Geçmiş'ten ayrıldı," dedi Lorraine. "Ve

Mme Şimdi de yakında gidecek; Chretien eli kulağındaki Mile Gelecek için hazırda bekliyor."

"Sizi anlamıyorum, efendim."

"Anlamıyor musun?" Gülümsedi. "Onlara aldırış etme; Chretien'in size öğreteceği çok şey var, Mile Gelecek'in ise pek az."

Şövalye, Marie-Josephe'in önüne geçti ve onu kendisine doğru çekti. Marie-Josephe kendini onun gözlerine bakarken buldu.

"Çiçek hastalığı geçirdiniz mi?" diye sordu Şövalye.

"Ah - evet, efendim," dedi Marie-Josephe soruya şaşırarak. "Çok küçükken."

"O halde *geçekten* güzelsiniz," dedi. "Göründüğünüz kadar güzelsiniz."

"Mile de la Croix."

Marie-Josephe sıçradı, şarabını neredeyse Törenci Başının üzerine döküyordu. Lorraine kıkırdadı ve elini boynundan çekti.

"Majesteleri sizin bir ezgi çalmanızı istiyor."

"Ama ben -? Efendim, Majesteleri için çalmak mı? Yapamam!"

Lorraine onu kibarca ileri itti. "Elbette çalabilirsiniz. Çalmalısınız."

Heyecanlanan, şaşkına dönen Marie-Josephe, Törenci Başının arkasından aslan balkonuna doğru gitti. İçten bir reverans yaptı. Majesteleri gülümsedi ve onu ayağa kaldırdı.

"Mile de la Croix!" diye haykırdı. "Her zamankinden daha güzelsiniz, ayrıca abartısız bir saç süsünüz var. Çaldığınızı duymak beni memnun eder."

Marie-Josephe yeniden reverans yaptı. Yves tasalı görünüyordu. Papa Hazretleri ifadesiz bir şekilde Marie-Josephe'e bakıyordu. Gerideki M. Coupillet, arkası onlara, yüzü müzisyenlerine dönük vaziyette ayakta duruyordu. Marie-Josephe'i görmezden geldi. Saray mensupları, ormanın içinden çıkıp Marie-Josephe'in arkasındaki balkonda toplandılar. Tedirgin sarı bir ispinoz, pençelerinden sarı ipek iplikler sallanırken, girişten ok gibi fırladı ve gözden kayboldu.

Küçük Usta Domenico, klavsenin başından fırladı ve kibar bir biçimde başını eğerek Marie-Josephe'e selam verdi.

"Teşekkür ederim, Usta Domenico." Domenico'nun klavsendeki hünerinden sonra çalmaktan endişe duymasına rağmen, gülümsememek Marie-Josephe'in elinde değildi. Saint-Cyr'de biraz pratik yapmıştı ancak son beş yıldır herhangi bir müzik aletine dokunması yasaktı.

Marie-Josephe oturdu. Abanoz tuşlara dokundu; parmak uçlarında ipek gibi akıyorlardı.

Çaldı. Bir hata yaptı; parmakları birbirine dolaştı. Yanakları alev alev yanarak durdu.

Yeniden başladı.

Müzik, etrafında dalgalar, rüzgâr, bulutlar gibi akıyordu. Deniz canavarının şarkıları, kalbine, parmak uçlarına, kontrol ettiği muhteşem müzik aletinin tuşlarına dokunuyordu.

Müzik son buldu. Klavsenin önünde yalvaran, dua eden birisi gibi oturuyordu. Titredi. Ellerini kaldırmaya dahi gücü yoktu.

"Büyüleyici," dedi Majesteleri. "Tamamen büyüleyici."

Şaraptan ziyade ilgiden sarhoş olan Marie-Josephe, çatı katındaki odasına giden dar merdivenleri koşarak çıktı. Tavus kuşu tüyü boynunu gıdıklıyordu. Bez, iç uyluklarını tahriş ediyordu.

Odası basıktı, ancak yatağın yanında bir mum parlıyordu. Odelette, dantel ve kurdelelerden oluşan bir karışımın, yeni bir başlığın üzerine eğilmişti.

"Burası çok karanlık!"

"Üşüdüm, o yüzden perdeleri kapadım."

“Öğleden sonra güneşi şimdi parlamaya başlar ve seni ısıtır.” Marie-Josephe perdeleri açarak, odaya ışık dolmasını sağladı. Herkül pencere girintisine sıçradı.

Bir hizmetçi kapıyı tıklattı; iki hizmetçi gelmişti, biri Matmazelin dairesinden Marie-Josephe’in binici giysisini, diğeri de ekmek, çorba ve şarap getirmişti. Marie-Josephe hizmet eden adamların her birine birer metelik verdi ve onları boş et suyu çorbası kâsesiyle geri gönderdi, ayrıca acınası bahşişine şaşıran bakışları da fark etmemiş gibi davrandı.

“Daha iyi hissettiğine çok sevindim,” dedi Marie-Josephe, Odelette’e. Tavus kuşu tüyünü, ayna çerçevesinin süslü kıvrımlarından birine yerleştirdi.

“Daha kötü hissediyorum,” dedi Odelette. Sesi titredi. Yanaklarından yaşlar aktı. Marie-Josephe, kölesi ziyaretçileri kabul eden asil bir leydiymiş gibi yatağın kenanna oturdu. “Neyin var?”

“Mignon, beni döveceğinizi söyledi. Benim tembel olduğumu söylediğinizi söyledi.”

“Asla dövmem! Öyle demedim! Öyle değilsin!”

“Dedi ki —” Odelette, Marie-Josephe’in Mile d’Armagnac’la olan konuşmasının çarpıtılmış bir biçimini tekrar etti.

“Ah, benim canım...” Bitmemiş başlığı Odelette’in elinden aldı. “Temiz bir bez ister misin?” Odelette başıyla onayladı. Marie-Josephe, pamuklu temiz bezi kaptı ve kan lekeli bezleri ıslanmaları için soğuk suyun içine bastırdı.

“Mile d’Armagnac budalaca bir yorumda bulundu.” Marie-Josephe ekmeği parçalara böldü ve çorbaya bandı. “Ben de, eğer seni dövmeye yeltenecek olursa, onun saçını yolacağımı söyledim.”

Odelette biraz ekmek yedi. “Demiş olamazsınız!”

“Hayır,” diye itiraf etti Marie-Josephe. “Ama senin dövülmeyeceğim *söyledim* ve onun saçını da yolarım.”

Odelette zorlukla gülümsedi. Marie-Josephe bir bez parçasını gül suyuyla ıslattı, Odelette’in gözyaşlarını sildi ve bir fincan şarap içmesine yardım etti.

“Bana bir saniye şu düğmeleri çözmem için yardım edebilir misin?" diye sordu Marie-Josephe. “Yapabilecek misin?” Lotte’nin güzel elbisesini çıkardı ve rahatsız bezi ertesi güne kadar bir kenara koyarak binici giysisini üzerine geçirdi.

Kendisi dönüp dolaşıp aynı giysileri giyerken, Kral’m her zaman yeni giysiler giydiğini kendine hatırlatmasına rağmen, Kral kadar sık giysi değiştirdim! diye düşündü.

Elbiseyi dikkatle inceleyen Odelette, bir yandan da Marie-Josephe’in binici giysisinin düğmelerini ilikliyordu.

“Bunun modası geçti,” dedi Odelette, “ama bunu güzelleş-tirebilirim.”

“Öyle tatlısın ki. Kendini daha iyi hissedene kadar ona dokunman yasak. Şimdi, uzan bakalım. Herkül, gel buraya! Odelette’in karnının ısıtılması lazım.” Saygısızca bacaklarını yayarak güneş ışığında sırtüstü yatmış olan Herkül, gözlerini kırpıştırdı, yuvarlanarak döndü, gerindi ve yatağa sıçradı.

Marie-Josephe, örtüleri Odelette’in etrafına sıkıştırdı ve ona çorbayla ekmek verdi.

“Seni *dövebileceğimi* nasıl düşündün?”

“Çok uzun süre ayrı kaldık. Belki de Mile Marie değişmiştir, diye düşündüm.”

“Eminim değişmişimdir ama bu şekilde değil. Hepimiz değiştik, üçümüz de.”

“Eskisi gibi olacak mıyız?”

“Daha da iyi olacağız.”

Marie-Josephe, Yeşil Halı’dan aşağı yorgun argın yürüdü. Sevimli yol, her yürüyüşünde, sanki sonu olmayan büyülü bir yol gibi daha uzun geliyordu. Deniz canavarını duymaya çalıştı, ancak Neptün Çeşmesi’nin yakınındaki bir konser diğer sesleri bastırıyordu. Birkaç ziyaretçiyi geçti; bahçenin diğer tarafında, Neptün’ün yakınındaki bu insanlar, Majestelerinin halkı için düzenlediği konserin ve balenin keyfini çıkarmak üzere toplanmışlardı.

Çadırın içindeki buz, inceleme masasının etrafında su birikintileri halinde eriyor ve sessizliğin içinde gürültüyle damlıyordu.

Yves, laboratuvar masasında ayakta durarak neşterlerini biliyordu. Hizmetçiler, ufalanmış buzları ölü deniz canavarının üzerinden kazıyarak çıkarıyorlardı.

“Kız kardeşim, bugün senin yardımını istemiyorum.”

“Ne?” diye bağırdı Marie-Josephe. “Neden?”

“Çünkü herkesin görmesine uygun olmayan parçaları incelemem gerekiyor. Hanımların katılmamalarını isteyeceğim.” Marie-Josephe güldü. “Versailles’daki bütün heykeller çıplak! Eğer insanların çıplaklığı bir sır değilse, yaratığınki neden sıkıntı olsun?”

“Onu hanımların önünde incelemeyeceğim. Sen de çizmeyeceksin.”

“O zaman kim yapacak?”

“Chartres.”

Marie-Josephe gücendi. “Senin beste yaptığın kadar çizebiliyor! Hayvanların cinsel organlarım senin için resmettim, yüzlerce kez

“Çocuktuk. Buna izin vermekten daha iyisini bilmediğim zamanlardı.”

“Şimdi de atıma pantolon giydirmem gerektiğini mi söyleyeceksin?” Yves’in içerlemiş ifadesi onu öyle eğlendirdi ki ona takılmaktan kendini alıkoyamadı. “Sonra da, hiçbir hanım, pantolon giymemişse atma binmemeli, diyeceksin!” “Pantolon giyen *hanımlar* mı?” dedi Kont Lucien.

Kont Lucien çadırın girişinden yaklaştı. Kralın süslü bir çerçeve içindeki portresini taşıyan bir hizmetçi arkasından geliyordu. Hizmetçi portreyi Kralın koltuğuna yerleştirdi, başını eğerek portreye selam verdi ve sanki Majestelerinin kendisiymiş gibi gerileyerek uzaklaştı.

“Pantolon giyen *atlar*,” dedi Marie-Josephe.

“Martinique’te tuhaf bir modanız varmış.” Kont Lucien şapkasını çıkardı ve başını eğerek portreye selam verdi.

“Martinique’te atlara pantolon giydirilmez!” dedi Yves.

“Bizi affedin, Kont Lucien. İnsafsızca ağabeyime takılıyordum ve o da kızdı. Siz nasılsınız?”

“Bir saatini Kara Oda[4] denetçileriyle harcamış bir adam için keyfim oldukça yerinde.”

Marie-Josephe’e bir mektup uzattı.

“Nedir bu?”

“Mynheer van Leeuwenhoek tarafından gelen mektubunuz.”

“Kont Lucien, siz çok değerlisiniz.”

Lucien’in omuz silkmesi, mektubu Majestelerinin casuslarından kurtarmak için kullanmış olduğu ikna yeteneğini gösteriyordu.

Marie-Josephe, Latince mektubu okudu: Genç bir Fransız beyefendinin, işine olan ilgisiyle merakı uyanan Mynheer van Leeuwenhoek, aletlerinin satışının imkânsızlığından ötürü müteessir olmuştur -

Bir an için, Yves’den bahsettiğini düşündü, ancak Marie-Josephe mektubu kendi adıyla imzalamıştı.

Hiç şüphesiz bir tanrıtanımaz olan M. van Leeuwenhoek belki de kiliseye kabul ismimi, vaftiz ismimle karıştırdı, diye düşündü.

Hayal kırıklığıyla devam etti.

- ancak, hükümetler arasındaki üzücü savaş hali sona erdiğinde, Mynheer van Leeuwenhoek atölyesini ziyaret etmek üzere M. de la Croix’yı davet etmekten memnun olacaktır.

Marie-Josephe içini çekti ve üzgün bir biçimde Kont Lucien’e gülümsedi. “Kaçakçılık yapılmasını beklemiyorum ne de olsa,” dedi. Ne de müstehcen Felemenkçe gazete sayfalan bekliyordum, diye düşündü. Günah işlemiş olurdum, diye düşünmeye devam etti, ama onları görmek de isterdim.

“Biliyorum,” diye cevap verdi Lucien, sonra da Marie-Josephe şaşırdığı için ekledi, “Affedin, Mile de la Croix, ama mektubu almanıza neden izin verilmesi gerektiğini denetçilere anlatmak için mektubu okumak zorunda kaldım.”

“Teşekkür ederim, efendim. Görüyor musunuz? Sadece yapabileceğiniz şeyleri istiyorum.”

Kont Lucien başını eğerek selam verdi.

Kont Lucien hizmetçilerle konuştu; onlar da ipek perdeleri, inceleme masası izleyiciler tarafından görünecek, ancak canlı deniz canavanndan gizlenecek şekilde yeniden düzenlendiler.

Marie-Josephe’e göre, Kont Lucien’in deniz canavarının derdiyle ilgilenmesi için, Kral’m onun haykmşlanndan rahatsız olması gerekirdi!

“Majesteleri sonunda geliyor mu?” Marie-Josephe, tokala-rından kurtulmaya başlamış olan saçlarına dokundu.

“Burada,” dedi Kont Lucien, portreye başıyla işaret ederek. “Bu sefer saç biçiminizi fark etmeyecek.”

Orkestra şefi M. Coupillet, incelemeyi izlemeye gelen ziyaretçileri omzuyla itip geçerek geldi.

“Kız kardeşinizin vaktinden biraz alabilir miyim, Rahip?” “Şu anda meşgul, efendim,” dedi Yves.

“Endişeliyim, Rahip de la Croix,” dedi M. Coupillet. “Endişeliyim, M. de Chretien. Mile de la Croix, *endişeli* olduğumu söylüyorum. Kantat hakkında konuşmamız gerekiyor.”

“Beste yapmaya başladım - geceleyin üzerinde çalışabilirim.”

“Meşgul olacaksınız, Mile de la Croix,” dedi Kont Lucien. “Geceleyin notaları birleştirme, gündüzleri parçaları ayırma.” Marie-Josephe güldü.

“Bir müzik aletine ihtiyacınız olacak mı?” diye sordu Kont Lucien.

“Elbette bir müzik aletine ihtiyacı var,” diye haykırdı M. Coupillet. “Hiçbir çalışma yapmamış olmasına şaşırmamak lazım! Tamamen aklından beste yapabileceğini mi düşünüyorsunuz?”

“Bir klavsen kullanmayı rica edebilir miyim?” Marie-Josephe, M. Coupiüet’ye kabalık etmekten korkarak dikkatini Kont Lucien’in üzerinde tutuyordu.

“Neye ihtiyacınız varsa; Majestelerinin isteği bu.”

“Lütfen çok küçük bir klavsen olsun, efendim; oldukça küçük bir salonumuz var.”

“Kız kardeşim, çizim kutunu getir,” dedi Yves, Marie-Josephe’e. “Başlayacağız.”

Marie-Josephe hızlıca Kont Lucien'e ve Kral'ın portresine reverans yaptı. Yves, onu gönderme fikrinden vazgeçtiği için rahatladı ve aceleyle yerine geçti. Yves'in, M. Coupillet'yi göndermesini diledi.

M. Coupillet, Marie-Josephe'i takip etti. "Bir sakıncası yoksa - kantatın ilerleyişine bakmama izin verin." Bakışlarını, ölü deniz canavarından başka bir yöne çevirdi. "Ne de olsa siz bir amatörsünüz ve bir kadınsınız. Benim yardımımı olmadan, yetersiz bir çalışmayla Majestelerini gücendirme riskine giriyorsunuz."

"Benim yetersiz çabalanma katkıda bulunmak pahasına, yeteneğinize haksızlık etmenize gerek yok," dedi Marie-Josephe. Hakarete uğramadan da, Kral'ın verdiği görevde başarısız olma korkusuyla zaten yeterince tedirgindi.

1

Gut hastalığı, -çn

2

Bu sözcük Fransızcada 'Hristiyan' anlamına gelir, *-çn*

3

Askeri seferler sırasında komutanların mülkiyetinde ve kullanımında olan, ufak ve taşınması kolay masalar, *-yhn*

4

"Cabinet Noir". Fransa'da, şüphelenilen kişilerin mektuplarının alıcılarına gönderilmelerinden önce kamu görevlileri tarafından açılıp okundukları büroya verilen isim, -çn

“Canınızı sıkmayın, Mile de la Croix; sizi memnun etmeye çalışırken bile beni nasıl paylayabiliyorsunuz? Zekânızı, doğa felsefesinde, müzikte kullanarak yoruluyorsunuz. Herhalde bundan sonra da klasikler üzerinde çalışmak isteyeceksiniz! Kafanızın kanşmış olmasına ve tükenmiş olmanıza şaşırmamak lazım.”

“Fransa’da dahi,” dedi Kont Lucien, “birçokları, kadınların sanatçı, bilgin olarak başarı gösteremeyeceklerini söyler Marie-Josephe, şaşkınlığını gizleme umuduyla başka bir yöne baktı.

“Görüyor musunuz, Mile de la Croix? M. de Chretien de aynı fikirde

“Aynı şekilde,” dedi Kont Lucien, Marie-Josephe’e, “hiçbir cüce at sırtında savaşa gidemez de derler.”

M. Coupillet endamını gösterecek şekilde dikildi. Kont Lucien, anlayışla lütfederek ona belli belirsiz gülümsedi. Orkestra şefi cesaretini kaybetti, geri adım attı ve başını eğerek dik bir selam verdi.

“İyi günler, matmazel,” dedi Kont Lucien.

Entelektüel gayretlerini, kendisinin Steenkirk ve Neer-winden’deki üstün başarılarıyla kıyaslamış olmasından ötürü minnettarlıktan şaşırarak, “İyi günler, Kont Lucien,” dedi Marie-Josephe. “Her şey için teşekkür ederim.”

Kont Lucien, Majestelerinin portresinin önünde şapkasının tüyleri yere sürterken, başını eğip selam vermek için durakladı ve ayrıldı.

“Dikkatini rica ediyorum,” dedi Yves.

“Evet, hazırım. İyi günler, M. Coupillet, size daha fazla zaman ayıramam.”

“Hassas mizaçtaki hanımlar, bu incelemeyi görmezden gelmek isteyebilirler.” Yves, deniz canavarının üreme organlarını açığa çıkardı.

Birkaç hanımefendi, M. Coupillet’yle birlikte aynldı. Kalan diğerleri, başlarını birbirlerine yaklaştırıp fısıldaştı ve Yves’in çekingenliğine güldüler.

Gün batınımda uşaklardan biri, Kral’ın portresini saygıyla götürdü; açık çadırda izleyici kalmamıştı. Marie-Josephe, kesilerek çıkarılmadan önce

yaratığın vücudu içindeki yumuşak tüylü kesesinde korunan üreme organlarının son eskizini bitirdi. Son halleri, Versailles’ın bahçelerinde tembelce uzanan mermer heykellerin erkeklik organlarına benziyordu.

Yves, notlarını düzenlemek üzere gitti ve Marie-Joseple'yi örtüyü düzenlemesi, yeniden buz ve talaş konulmasını ayarlaması ve canlı deniz canavarını beslemesi için bıraktı.

Herkes gittiğinde, Marie-Josephe kafesin kilidini açtı ve ağla bir balık yakaladı. Kırmızı-altm rengi güneş ışığı sayesinde Apollo ve atları iki kat daha fazla parıldıyordu.

“Deniz canavarı!”

Güneş ufkun altına inerek arkasında yumuşak bir alacakaranlık bıraktı. Sessizlik içinde uşaklardan biri geldi, mumları yaktı ve gitti. Nemli bir esinti alevleri titreştirdi. Çadır dalgalandı. Marie-Josephe ürperdi. Muhafızlar, açık yanlarını kapatmak için çadırın etrafında koşturdular. Esinti durdu.

Deniz canavarı ıslık çaldı.

Marie-Josephe, ağı suyun içinde hışırdattı.

“Deniz canavarı! Balıhhh!”

Bir dalgacık grubu çeşmeyi boydan boya geçti.

Adet kanamasının ani sıcaklığı bastırdı ve derisi soyulmuş tenini yakarak Marie-Josephe’in bacaklan arasından süzüldü.

Bir ay önce aklından dahi geçmeyecek olan bir küfür, dudaklarının arasından çıktı. Bir kez daha, her zamanki gibi, rahatsız edici konular hakkında bile Odelette haklıydı. Marie-Josephe’in rahatını bozmamak için gösterdiği sabırsızlığı, kendisini budala konumuna düşürmüştü.

Deniz canavarını hızlıca besleyip, tepeden yukarı geri koşacağım, diye düşündü Marie-Josephe. İç eteğimi de lekele-diysem, Odelette’ten af dileyeceğim. Eteğimi lekelememem lazım! Zavallı Odelette, gümüş rengi iç eteğin kurtarılması için çare bulamayabilir ve ben de daha fazla giysiyi mahvedersem bunu karşılayamam.

Deniz canavarı yüzeye çıktı. Marie-Josephe saçlarını okşadı. Deniz canavan çığlık atarak geriye doğru su sıçrattı.

Marie-Josephe, umutsuzca çırpman balığı ileri geri sallayarak deniz canavarının dikkatini tuhaf tedirginliğinden başka yöne çekmeyi denedi.

“Deniz canavarı, sakin ol.”

Deniz canavarı, sadece gözleri ve alnı suyun üzerinde olacak şekilde yüzdü. Suyun altındaki burun delikleri kabanp söndü. Saçı, dolana dolana omuzlarının üzerinde uzanıyordu. Marie-Josephe öne eğilerek deniz canavarının neden sıkıntı içinde olduğunu anlamaya çalıştı.

Deniz canavan şiddetle burnundan soludu. Suyun yüzeyindeki ağzının ve burnunun etrafına baloncuklar doldu. Geriye doğru yüzdü, sonra da inleyerek iç geçirdi ve soru soran, teselli arayan şarkısıyla basamaklara yüzerek tereddütle yaklaştı.

Marie-Josephe, ağı açtı ve yenmemiş balığı suda serbest bıraktı. Yaratık, Marie-Josephe’in elini, perdeli parmaklarının arasına aldı.

Marie-Josephe hiç kıpırdamadan durdu. Deniz canavan yüzünü Marie-Josephe’in eline doğru indirdi. Marie-Josephe, yaratığın kendisini ısırmak üzere olduğundan korktuğu için titriyor ve öyle olmamasını diliyordu. Yaratık dilini çıkardı ve Marie-Josephe’in parmak eklemlerini yaladı.

Marie-Josephe rahatlayarak güldü.

“Benim eski midillim gibisin,” dedi deniz canavanna. “Tenimdeki tuzu yalamak istiyorsun!”

Marie-Josephe, deniz canavarım hem besliyor hem de ellerine ve sesine alışmaya devam etmesi için okşuyordu.

‘“Deniz canavarı’ de.” Marie-Josephe yaratığa bir balık uzattı.

“Balıhhh!”

“‘Majesteleri beni şereflendiriyor’ de,” dedi Marie-Josephe düşünmeden, hüsranla havuza bir balık savurarak. Yine hüsranla, o da deniz canavarına şarkı söyledi.

Deniz canavarı sessizleşti ve ona baktı.

Marie-Josephe, Majesteleri için çalmış olduğu sözsüz şarkıyı mırıldanmaya devam etti.

Deniz canavarı süzülerek yaklaştı ve egzotik, merak uyandıran, akıldan çıkmayan, bütün müzik kurallannı bozan ikinci bir ezgi mırıldandı.

Marie-Josephe'in yanaklarından gözyaşları süzüldü. Üzülecek bir şey yok, diye düşündü. Neden ağlıyorum? Âdet vaktim olduğu için mi..?

Elinin tersiyle gözyaşlarını sildi.

Ama böyle zamanlarım daha önce hiç üzgün hissetmeme neden olmamıştı, diye düşündü. Sadece rahatsızlık yüzünden, şunu yapmamalısın, bunu yapmamalısın, diye söylenmesinden ötürü sabırsız oluyorum.

Deniz canavarı, Marie-Josephe'in elini tuttu. Ayak sesleri duyan Marie-Josephe, balık istediğini muhafızın anlayacağını umarak ağı arkasında salladı.

Şarkı söylemeye devam etti. Deniz canavarı ezgiyi değişikliklerle süsledi.

Ağ, elinden alındı ve geri verildi. Deniz canavarı, balığı görmüş olmalıydı ki şarkı söylemeyi bıraktı, ödülünü kabul etti ve ellerinde dikkatle tuttuğu balıkla daldı.

"Teşekkür ederim, efendim." Arkasını dönen Marie-Josephe, hemen gerisinde, çeşmenin kenarında duran Kont Lucien'e neredeyse çarpıyordu.

"Şarkınız olağanüstü derecede güzeldi."

"Sizin silahşorlardan biri olduğunuzu sandım!" dedi Marie-Josephe, iltifatına cevap veremeyecek kadar heyecanlanarak.

Lucien, ağı Marie-Josephe'in elinden aldı ve başka bir balık daha yakaladı. Deniz canavarı basamaklara yüzdü ve homurdandı. Marie-Josephe ona çabucak ödülünü attı.

Deniz canavan, balığı havaya fırlattı, yakaladı ve suda serbest bıraktı. Marie-Josephe, deniz canavarının oyunuyla keyiflenerek güldü.

Basamakların yanında, deniz canavarı suyun içinde taklalar attı ve kuyruğuyla su sıçrattı.

Acaba, diye düşündü, deniz canavarının balıkla oynayan bir eskizi Majestelerinin hoşuna gider mi? Kont Lucien'in de hoşuna gider mi?

“Dur artık, deniz canavarı!” Marie-Josephe, giysisinin kol-larıııdaki su damlacıklarını sildi. “Ne istiyorsun? Aç bile değilsin.”

“Oyun oynamak istiyor,” dedi Kont Lucien. “Balıkla. Tıpkı bir kedinin fareyle oynaması gibi.”

Marie-Josephe, geride kalan canlı balıkları da yakaladı ve havuzun içine attı. Balıklar ok gibi fırlayarak uzaklaştılar. Deniz canavarı ıslık çalarak daldı, onları kovaladı, kaçmalanna izin verdi, havaya su fışkırttı.

“İyi geceler, deniz canavarı!” diye fısıldadı Marie-Josephe.

Deniz canavarı platformun yanında su üstüne çıktı. Marie-Josephe onu son kez okşadı. Deniz canavarı onun elini tuttu, dudaklarına götürdü, sızlanarak Marie-Josephe’in parmaklarına büyük bir özenle diliyle dokundu.

Marie-Josephe düşünmeden edemedi: Tuzlu suda yüzerken, deniz canavarı neden elimdeki tuzu yalasın?

Deniz canavarı basamaklardan sürünerek sığ suyun kenarına çıktı, umutsuzluk ve acıyla ağlıyordu. Korkusuz, budala kara kadını, kükreme ve homurtularıyla karanlığı ve şafak vaktini dolduran yırtıcı dev hayvanlara doğru kanayarak ilerliyordu. Karanın yırtıcı hayvanları, okyanusun köpekbalıkları kadar kuvvetli koku alabiliyorsa, kadın ölüme mahkûm demekti.

Deniz canavarı, kara kadınının çocuksu bir mırıltıya benzer basit şarkısını tekrarladı. Sadece sessizlik cevap verdi.

Deniz canavarının ikaz şarkısı hızla bahçelerin içine daldı, onları doldurdu ve sonra yok oldu.

Bir kez daha sakinleşen deniz canavarı, aşın tuzlu gözyaşlarını gözlerinden temizledi.

Sakin ve şiirsel, farklı bir şarkı söyleyerek Apollo’nun atlarının toynakları altına sığınmak için yüzdü.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Çadırdan çıktıkları sırada Kont Lucien kendisine eşlik ederken, Marie-Josephe bacaklan arasından akan kanın tamamen farkındaydı. Oldukça

tuhaftı; Kont kibar bir biçimde Marie-Josephe'in önden gitmesine izin vermeye çalışıyordu, bu sırada Marie-Josephe de ona arkasını dönmemeye çalışıyordu. Şarap rengi elbisesinin kan lekelerini göstermeyeceğini umuyordu.

Kont Lucien bir leke görse dahi kanamam olduğunu fark etmeyebilir, diye düşündü Marie-Josephe. Erkekler bunu umursarlar mı? Kont Lucien bunun ne anlama geldiğini dahi bilmeyebilir.

Sonra da merak etti; neden buradaydı acaba? Kendi sorusunu cevapladı: Majestelerinin deniz canavarını gözlemlemek için.

Çadırın dışında batmakta olan güneş, Büyük Kanal'ı erimiş altına döndürmüştü. Neredeyse tam bir daire olan ay, şatonun ötesinde belli belirsiz görünüyordu. Boz renkli, kısa bacaklı binek atın üzerindeki seyis, Kont Lucien'in gri Arap atının ve aynı cinsten muhteşem bir doru atın dizginlerini tutuyordu.

Marie-Josephe, Kont Lucien'e reverans yaptı. "İyi geceler, Kont Lucien." Lucien'in binebilmesi için atının eğileceğini, onun da atını sürerek uzaklaşacağını uman Marie-Josephe ayağa kalktı.

"At sürebilir misiniz, Mile de la Croix?"

"Uzun süredir ata binmedim Sonra da Majesteleri adına Lucien'in onu avda ata binmeye davet edebileceğini düşündü. Böyle olmasını umdu! "Evet, efendim, sürebilirim."

"Gelin, bu atla konuşun." Başıyla doru atı işaret etti. Lucien'in istekleri, Majestelerinin bir vekilinin istekleri, Marie-Josephe'in utanmasından daha önemliydi. Kaygıyla ata yaklaştı. Damızlık atların, kanamalı bir kadının yanında çıldırdıkları söylenirdi.

Ancak gri at gibi doru at da bir kısraktı.

Doru kısrağın, avuç içine dudaklarıyla dokunmasına ve sıcak, nemli burnunu kendisine sürtmesine izin verdi. Balık kokusunu alan Arap atı nefesini püfleyerek dışarı verdi ve uysalca homurdandı. Marie-Josephe, kısrağın burun deliklerine kibarca üfledi. Doru at, kulaklannı ileri dikti ve Marie-Josephe'in yüzüne soludu.

"Bunu nasıl öğrendiniz?" diye sordu Kont Lucien. Marie-Josephe, çocukluğunu, hayatının en mutlu zamanlarını düşündü.

“Midillim öğretti.” Gülümsedi, gözlerini kırpıştırdı ve gözyaşlarına şaşırarak bakışlarını çevirdi. “Ben küçükken.” “Bedeviler atlarıyla bu şekilde konuşurlar,” dedi Kont Lucien. “O zamanlar, atlanna, birbirlerine olduklarından daha kibar davrandıklarım düşünürdüm.”

“Kısrak çok güzel,” dedi Marie-Josephe. “Her zaman kısrak mı sürersiniz?” Kısrağı büyük bir özenle çenesinin altından kaşıyarak sevdi. At, başını ileri uzatarak Marie-Josephe’in parmak uçlarına yaslandı.

“Bu cinsle âdet budur,” dedi Kont Lucien. “Kısraklar hızlı, gıuçlü ve vahşidirler. Eğer isterseniz, vahşiliklerini sizin arzunuza yönlendireceklerdir. Size güvendikleri takdirde.”

“Majestelerinin damızlık atları da öyle,” dedi Marie-Josephe.

“Damızlık bir atm vahşiliğini ortaya çıkarmak için zorlamak gerekir. Onun gücünü ve kendinizinkini de boşa harcamak zorunda kalırsınız.” Kont Lucien’in açık gri bakışları uzaklara daldı. Kendine geldi; her zamanki açık sözlü haline döndü. “Zamanınız Majesteleri için değerli. Onu Yeşil Halı’dan yukarı aşağı yorucu yürüyüşler yaparak harcamamahsınız. Jacques, Zachi’yi Majestelerinin ahırında tutacak ve istediğiniz zaman size getirecek.”

Marie-Josephe, gördüğü ilgiden ve verilen sorumluluktan ürktü, bu büyülü yaratığı sürebileceğinden tereddüt ederek doru Arap kısrağının tüyleri parlak boynunu sıvazladı. Yaratık, kuyruğunu kaldırıp yola bir yığın dışkı bırakarak büyülü olduğu iddiasından vazgeçti. Bahçıvanlardan biri bunu bek-liyormuş gibi koşarak geldi ve yığını kürekle aldı. Belki de bekliyordu.

“Çocukluğumdan bu yana at sürmedim,” diye itiraf etti Marie-Josephe. “Manastırda izin verilmiyordu, çünkü -” Sebebin budalaca olduğunu düşündü, hatta umdu. Kont Lucien’e budala gibi görünmek ya da onu utandırmak istemiyordu. Sebebin doğru olduğuna inanmak istemiyordu, çünkü at sürmek bir genç kızın bekâretini gerçekten bozuyorsa, o zaman hiçbir koca, o genç kızın el değmemiş olduğuna inanmazdı.

“Bize izin verilmiyordu.”

“Hatırlayıp hatırlamadığınızı göreceğiz.” Kont Lucien, Jacques’a başıyla işaret etti, o da kısa bacaklı binek atından atlayarak binme

basamaklarını Zachi’nin üzengisinin yanma yerleştirdi. “Hatırlamazsanız, bir tahtırevan daha iyi bir çözüm olabilir.”

Marie-Josephe, Zachi’yi sürme seçeneği varsa, tahtırevanda gitme fikrine katlanamazdı. Tereddüt etti. Kanının eyeri lekeleyeceğinden korkuyordu.

Bir bahane yaratmalıyım, herhangi bir bahane, ne olursa olsun, diye düşündü. Şu anda yüzsüzlüğe vurmaktan başka yapacak bir şey yok.

Daha önce hiç yan eyerle ata binmemişti, sadece erkek çocukları gibi iki bacağı iki yanda binmişti. Sol ayağı üzengide, sağ dizi eyer kaşına tutturulmuş vaziyette yan eyer üzerinde ne kadar kendinden emin hissettiğine şaşırdı. Kendini doru atın üzerine yerleştirdi.

Gri Arap atı, üzengiyi alçaltmak için bir dizinin üzerine çökerek eğildi. Kont Lucien bindi.

“Ahırda bekle,” dedi Kont Lucien seyise. Jacques başını eğerek selam verdi, basamaklar ya da üzengiyle uğraşmadan atma atladı. Binme basamaklarını, eyerinin kayışının üzerine çekti ve atını ileri sürerek şato ile arkasındaki ahırlara doğru tırısa kaldırdı.

Gri ve doru atlar şatoya doğru acele etmeden yürümeye başladılar. Kısrak yürürken bile yoğun bir enerjiyle hareket ediyordu. Dizgini sıkı tutulunca hoplayıp sinirlendi. Marie-Josephe dizginlerdeki gergin tutuşunu gevşetti. Zachi sakinleşti. Kulakları Marie-Josephe’e doğru geri döndü; kısrak sadece tek bir sözcük, tek bir dokunuş bekliyordu ve ardından bahçeden fırlayarak özgürce dörtnala ormana gidecekti.

Marie-Josephe temkinli bir tempo tutturdu. Kral’ın bahçelerinde dörtnala gitmek uygunsuz olabilirdi.

“Ağabeyime de bir at ödünç verecek misiniz?” diye sordu Marie-Josephe.

“Hayır,” dedi Kont Lucien.

Kont’un ses tonundaki ima, Marie-Josephe’in merakını uyandırdı.

“Neden vermeyeceksiniz?” Acaba, diye düşündü Marie-

Josdphe, Yves’in bacakları o kadar uzun ki ata ihtiyacı yok, mu diyecek?

“Çünkü daha önce tanıdığım bütün rahipler,” dedi, “atları kullanırken perişan ettiler.”

Yves’i savunmam lazım, diye düşündü Marie-Josephe. Ama bu doğru... O iyi bir binici değil.

Akşam karanlığı çeşmelerin kenarlarını yumuşatıyordu ve heykelleri beyaz hayaletlere çeviriyordu. Deniz canavarı şarkı söylüyordu; Hayvanat Bahçesinde bir aslan kükredi.

Marie-Josephe titredi. Yves’in görüntüsünü görmüş olduğu noktadan geçerlerken, gergin bir şekilde yan tarafa baktı.

Hafifçe kıpırdayan bir gölge yolun kenarından sessizce yaklaşıyordu.

“Kont Lucien, koşun!”

Kral’ın gösterişli çizgileri olan Kral’ınkaplam, alacakaranlıkta neredeyse fark edilmiyordu ve gümüş rengi gözleriyle düşmanca bakıyordu. Diş ve pençelerinden kan damlıyordu. Zachi ürktü, döndü ve homurdandı.

Panikleyen Marie-Josephe, topuğunu Zachi’nin kaburgalarına geçirdi. Kısrak dörtnala koşmaya başladı. Toynaklarından çakıllar sekiyordu. Marie-Josephe kısrağı daha hızlı gitmeye zorladı. Arap atı yoldan geri, aşağı doğru fırladı, deniz canavarının çadırını ve onun ahenksiz ezgisini geçerek Kraliçe Yolu boyunca gitti ve Hayvanat Bahçesine doğru ilerledi.

Marie-Josephe arkasına bakmaya korkuyordu; kaplanın kanlı dişlerini, Kont Lucien’i ölüme terk etmiş olduğunu görmekten korkuyordu. Korku etrafını sardı.

Zachi yavaşça koşmaya, sıçrayarak yürümeye başladı. Kısrağın sırtı boncuk boncuk ter olmuştu, ama bir saat, sonrasında bir saat daha koşabilecekmiş gibi hareket ediyordu. Boynunu kamburlaştırarak burnundan soludu, küçük narin kulaklarını döndürdü ve siyah kuyruğunu salladı. Marie-Josephe titreyerek eyerin üzerinde büzüldü. Serin gece havasında gözyaşlan yüzüne akıyordu.

“Ondan daha hızlı koştun,” dedi Marie-Josephe Zachi’ye. “Bizi kurtardın.”

Artık korkmayan Zachi sıçrayıp oynuyordu, ancak Hayvanat Bahçesinin misk kokuları arasında gergindi.

Zelis yoldan aşağı yavaşça koşuyordu. Kont Lucien kısrağını Marie-Josephe'in yanında durdurdu.

“Görüyorum ki sürebiliyorsunuz,” dedi Kont Lucien sakince.

“Tanrıya şükür iyisiniz!” dedi Marie-Josephe. “Kaçmamam gerekirdi, çok özür dilerim; şimdi Majestelerinin kaplanının bakıcısını bulmam lazım -”

“Mile de la Croix,” dedi Kont Lucien, “neden söz ediyorsunuz?”

“Onu görmediniz mi? Kaplanı?”

“Kaplan yoktu.”

“Onu *gördüm.* Zachi onu gördü ve... benim kadar o da korkmuştu!”

Doru kısrak korku belirtisi göstermiyordu.

“Zachi koşmak için her bahaneyi kabul eder,” dedi. “Ben hiçbir şey görmedim. Zelis hiçbir şey görmedi. Kaplan yoktu.” “Kafesinden kaçmış olmalı.”

“Kaplan yoktu.”

“Ama onu gördüm. Bugün, öğle yemeği davetinde!”

“Öğle yemeği davetinden sonra Majestelerinin kasapları kaplanı aldılar. Başka bir kaplan da yok.”

Marie-Josephe korku içinde oturdu. “Onu çoktan öldürdüler mi?”

“Kürkçüler postunu hazırlamalılar. Dr. Fagon tedavi edici organlarını hazırlamalı. M. Boursin, Carrousel ziyafeti için etini hazırlamalı.”

“Peki... ben ne gördüm?” diye fısıldadı Marie-Josephe. Kont Lucien atını şatoya doğru döndürdü; Zachi de onu izledi.

“Karanlıkta bir gölge "Gölge değildi.”

Kont Lucien sessiz kalarak atını sürdü.

"Değildi!” dedi Marie-Josephe.

“Pekâlâ.”

‘Ben hayalet görmem, ben öyle - ben

“Size inandığımı söyledim.”

Ben ne *gönlüm*, diye sordu kendine. Bu gece ne gördüm, Yves’in öldüğünü düşünürken ne gördüm?

Kont Lucien cebinden küçük, gümüş bir şişe çıkardı. Kapağını açtı ve Marie-Josephe’e ikram etti.

“Sarhoş da değilim!” dedi Marie-Josephe.

“Sarhoş olsaydınız, size daha fazla içki ikram etmezdim. Sarhoş olsaydınız, titriyor olmazdınız.”

Marie-Josephe içti. Elma kokusu sert içkiyi hafifletiyordu. Bir yudum daha aldı.

“Bana da biraz ayırın, lütfen,” dedi Kont Lucien.

Marie-Josephe şişeyi ona uzattı. Büyük bir yudum içti.

“Nedir bu?” diye sordu Marie-Josephe.

“Elma konyağı,” dedi. “Brittany bahçelerinden.” Gülümsedi. “Brendi yerine elma konyağı içtiğim bilinse, düpedüz modaya uymayan birisi olarak mimlenirdim.”

“Siz modanın zirvesindesiniz. Herkes böyle söylüyor.”

Lucien kıkırdadığında, Marie-Josephe ne kadar küçük ve istemsiz olsa da yaptığı esprinin farkına vardı; Kont Lucien’i gücendirmemiş, onu eğlendirmişti.

Atlar yol boyunca yan yana yürüdüler. Deniz canavarı susmuştu; çadır karanlık ve sessizdi. Marie-Josephe’in düşünceleri aydınlanmış ve berraklaşmıştı. Yıldızlar parlıyordu.

“Sert içkilere alışık değilsiniz,” dedi Kont Lucien.

“Daha önce de içtim,” dedi Marie-Josephe. “Ama sadece bir kere, ağabeyim ve ben çocukken. Babamız şeker pekmezinden damıtmıştı. Ben de yeniden damıttım. Yves’in çalışması için. Tadı korkunçtu, başımızı döndürdü, sonra da midemizi bulandırdı. Bu olaydan sonra onu sadece numuneleri korumada kullandık.”

Kont Lucien güldü. “Siz bir *bilginsiniz'*, romun bir faydasını keşfetmişsiniz!” Ona şişeyi ikram etti.

“Teşekkür ederim,” dedi. “Biraz daha içerim.”

Zachi, kaplanın belirdiği yerden geçerlerken sıçradı, ancak yolun kenarında hiçbir şey, gölge dahi yoktu.

Zachi bir şey *gördü*, diye düşündü Marie-Josephe. Kaplan değilse, acaba ne gördüm?

“Zachi, onu yeniden dörtnala koşturabileceğinizi düşünüyor.”

“Şimdi değil,” dedi Marie-Josephe. “Bir atı karanlığın içinde koşturmanın en iyi şey olmadığını bildiğimi düşünüyor olmalısınız.”

“Çöl cinsi karanlıkta kedi gibi görür,” dedi Kont Lucien. “Zachi’nin size vermek istediğinden başka bir şey istemediniz.”

“Bedevilerle mi yaşadınız? Çölde mi?”

“Doğu Akdeniz’de birkaç yıl geçirdim. Arabistan’da, Mısır’da, Fas’ta.”

“Kral’ın gizli işleri için mi?”

“Gizli işler olsa, size söyler miydim?” Kıkırdadı. “Fazlasıyla gençtim, o zamanlar Majestelerinin bana gizli ya da açıktan herhangi bir görev vermeye niyeti yoktu.”

“Fas, Mısır ve Arabistan,” dedi Marie-Josephe sözcüklerin tadına vararak. “Nasıl bir macera - size imreniyorum!”

Şato ileride, alçak tepenin zirvesinde bir taç gibi yükselerek belli belirsiz göründü. Çatı ve zemin katlarının pencereleri mum ışıklarıyla parlıyordu; birinci katın, yani kraliyet katının pencereleri ayna ve kristal avizelerden yansıyan ışıklarla ışıl ışıldı. Marie-Josephe ve Kont Lucien, atlarını, şatoyla kuzey kanadı arasındaki geçiş yoluna sürdüler.

Marie-Josephe, kadiCe eteği ve alışkın olmadığı eyerle mücadele etti. Kont Lucien’in bir emriyle uşaklardan biri geldi.

Kaygıyla beceriksizleşen Marie-Josephe attan indi. Eyerin oturma yerine bakmaya korkuyordu.

Ebeveyni öldüğünden bu yana geçen yıllarda çaresizlik, keder ve ümitsizlik, kızgınlık ve öfke, hatta huzur ve mutluluk da hissetmişti, ancak asla aciz bir korku hissetmemişti.

“Nezaketiniz için teşekkür ederim, efendim,” dedi Kont Lucien’e. “Size tahmin edebileceğinizden fazla minnettarım.”

“Majestelerine olan görevlerinizi yerine getirin,” dedi Kont Lucien, “böylece minnettarlığınızı bilecektir.”

Marie-Josephe ona Zachi’nin dizginlerini uzattı. Doru Arap atı, dudaklarını Marie-Josephe’in elbisesinin koluna kibarca dokundurdu. Marie-Josephe, kısrağın yumuşak burnunu okşadı.

“Zachi başını eğiyor mu?” diye sordu Marie-Josephe.

“Evet, Mile de la Croix,” dedi Kont Lucien. “Bütün atlanm başlarını eğer.”

Marie-Josephe, Odelette’i uyandırmamak için sessizce hareket ederek odasına girdi. Herkül, gözleri mum ışığında yeşil yeşil yansırken ona dikkatle baktı.

Marie-Josephe, av giysisini çıkarmak için mücadele etti. İç gömleği biraz lekelenmişti, ancak kan iç etekliğine geçmemiş ya da onu lekelememişti. Marie-Josephe rahatlayarak ve şaşırarak içini çekti, zira kanaması oldukça şiddetli başlardı. Yuvarlanmış bir bezi bacaklarının arasına bağladı. İç gömleğini ve ıslanmaya bıraktığı bez parçalarını durulayarak kurumaları için astı.

Yatağında, Odelette’in yanında sıcak bir yer onu bekliyordu. Bunun çekiciliğini bir kenara bırakarak Lorraine’in pelerinini omuzlarına aldı, mum ve çizim kutusunu Yves’in giyinme odasına taşıdı.

Mumun ışığı, örtüyle kaplı kutuya benzer bir şeklin üzerinde titreşiyordu. Marie-Josephe brokan bir kenara çekti ve olağanüstü bir klavsen ortaya çıktı. Cilalı tahta parlıyordu;yan tarafı boyunca kakma işi süsü vardı. Klavyeyi açtı. Her bir abanoz tuş portakal rengi bir alev yansıtıyordu. Klavsenden egzotik tahta, balmumu ve nadir bulunan yağ kokuları geliyordu.

Klavsenle uyumlu olan tabureye oturdu ve parmak uçlarını tuşlarda gezdirdi. Tuşlar ipek gibi, Lorraine’in bakımlı elleri gibi hissettiriyordu. Marie-Josephe önce akort yaptı.

Klavsenin akortsuz olduğunu görünce yüzünü buruşturdu. Akort anahtarını aradı, ancak hiçbir yerde yoktu.

Gözlerinde hayal kırıklığı ve hüsran gözyaşları birikti. Kendini rahatlatmaya çalıştı. Müzik aleti o kadar da akortsuz değildi. Onunla beste yapabilir, tonlan akimdan düzeltebilirdi. Ancak, gerçek bir müzik aletinin keyfi olmadan beste yapacaktı.

Ayağa fırladı, merdivenlerden aşağı ana kata, şatonun kraliyet katma koştu.

“Kont Lucien nerede?” diye sordu gördüğü ilk hizmetçiye. “Kont Lucien’i gördün mü?”

“At arabasına gitti, matmazel. Mermer Avlunun oradan.”

Mermer Avluya kadar koştu, burayı ayaklarının ucuna basarak geçti çünkü tam olarak Majestelerinin yatak odasının altındaydı ve onu rahatsız edecek hiçbir şey yapmamalıydı; sonra Kont Lucien’in at arabasına doğru ilerledi. Fenerleri, cilalı siyah-beyaz mermerin üzerinde parlıyordu. Sekiz doru at homurdanarak gemlerini çiğnediler. Uşaklardan biri at arabasının kapısını kapattı ve arkaya atladı.

“Hop!” dedi sürücü. At arabası, atların demir nallan kaldırım taşında çınlarken ileri atıldı.

“Bekleyin!” diye seslendi Marie-Josephe yavaşça. “Lütfen bekleyin!”

Kont Lucien pencereden eğildi. “Guillaume, dur,” dedi. At arabası durdu. Uşak yeniden aşağı atladı ve at arabasının kapısını açtı. Kont Lucien, Marie-Josephe’le konuşmak için ayağa kalktı.

‘'Kont Lucien - çok üzgünüm, nankörlük etmek istemem, klavsen için teşekkür ederim, çok güzel, ama - akordu yok ve anahtarı bulamıyorum.”

“M. Coupillet, sizin için onu akort etmek üzere sabahleyin talimat aldı.”

“M. Coupillet!” diye haykırdı dehşete düşmüş vaziyette. "Siz nasıl isterseniz tam olarak o şekilde yapacak,” dedi Kont Lucien, sanki ona bir hediye verir gibi.

“Minnettarım, efendim, ama... Bir klavsen anahtarını M. Coupillet’ye tercih ederim.”

Lucien gülümsedi. “İstediğiniz gibi olacak. Sabaha kadar bekleyebilir mi?”

“Evet, efendim; yoksa ağabeyimi tıngırtıyla uyandıracağım!”

Lucien kıkırdadı.

“Teşekkürler, efendim.”

“Rica ederim, matmazel.”

Yaldız ve fenerlerle parlayan Mösyö’nün at arabası, kaldırım taşı üzerinde tıngırdadı, Place d’Armes’a giden ana kapıdan geçti ve Paris Caddesinde gözden kayboldu.

“Mösyö’yle Paris’e mi gidiyorsunuz?” Erkeklerin özgürlüklerine imreniyordu; masum ve bariz bir arzuyla Paris’i görmeyi istiyordu. Sessiz kalmış olmayı isterdi; merakı görgüsüzce ve münasebetsizceydi.

“Eve gidiyorum,” dedi Kont Lucien.

“Burada yaşadığınızı sanıyordum. Majestelerinin yakınında. Şatoda.”

“Saray mensuplarının hengâmesinde mi?” dedi Kont Lucien. “Hayır. Buradaki dairemde nadiren kalırım. Bulabildiğim bütün rahatlığa ihtiyacım var, Mile de la Croix. Versailles Şatosu’nda rahatlık yoktur.”

“Lucien, içeri gel, gece havasında kendine zarar veriyorsun.” Markiz de la Fere, öne eğilerek bir ilgi ve sevgi hareketiyle elini Kont Lucien’in omzuna koydu. At arabasının feneri, çiçek hastalığı izleriyle dolu teninin üzerinde kaba gölgeler oluşturuyordu. Zarar görmüş güzelliğinin üzerine ipek bir eşarp çekti.

Kont Lucien ona döndü. Marie-Josephe, Lucien’in söylediğini anlayamadı, ancak sesi oldukça çapkın ve aynı derecede sevecendi. Markiz hafifçe güldü, eşarbı bıraktı ve Kont Lucien’in yanağını okşadı.

“İyi akşamlar, Mile de la Croix,” dedi markiz.

“İyi akşamlar, Mme de la Fere.” Marie-Josephe şaşkınlıkla biraz kekeledi.

“İyi geceler, Mile de la Croix.” Kont Lucien başını eğerek selam verdi ve geri çekildi. At arabası takırdayarak uzaklaştı.

Marie-Josephe küçük dairesine döndü. Artık Madam’ın ve şövalyenin, Mme de la Fere’den “Mme Şimdi” ve Mile de Valentinois’dan “Mile Geçmiş” olarak bahsederken ne demek istediklerini anlıyordu ve Mile

d'Armagnac'tan "Mile Gelecek" olarak bahsetmelerinin iyi bir sebebi olduğunu düşünüyordu; her ne kadar Mile d'Armagnac, Marie-Josephe'e göre tamamen Lotte'nin ağabeyiyle meşgul olsa da.

Kont Lucien'i bir sevgiliyle gördüğüme sanırım şaşırmamam lazım, diye düşündü. Neden Chartres'tan daha iyi olsun ki? Ne de olsa o bir ateist.

Bir kez daha onu, herkesin onunla ilgili kendisine söylediklerini yanlış anlamıştı. Madam, tam olarak bu şekilde ifade etmese de, Kont Lucien'in bir çapkın olduğunu söylemişti. Lorraine Şövalyesi de onu uyarmıştı. Kont Lucien'le ilgili hayal kırıklığına uğramaya hiç hakkı yoktu.

Acaba, diye düşündü, Mile d'Armagnac hem Chartres hem de Kont Lucien'in sevgilisi olacak mı? Rakip olduklarını biliyorlar mı?

Yves'in oturma odasında, örtüyü klavsenin üzerine yaydı. Pencerenin yanındaki küçük masaya bir çizim kâğıdı ve müzik kâğıdı koydu. Keşke bir elimle çizip diğeriyle beste yapa-bilsem, diye düşündü.

Çizim kâğıdını seçti. Majestelerinin madalyası için olan çizim daha az zaman gerektiriyordu. Zaten kantatın hangi yöne gitmesi gerektiğiyle ilgili hiçbir fikri yoktu. Bekleyecekti; güzel klavseni akort ettiğinde, çalmak ona ilham verebilirdi.

İnceleme eskizlerini gözden geçirdi ve onları bir kenara yerleştirdi. Tekniği hakkında bilgi veriyor, ancak ilhamını öldürüyorlardı. Yüzülmüş derisiyle, ortaya çıkarılmış kemik ve kaslarıyla, ölü yaratığın hiçbir çizimi Kont Lucien'in isteğini yerine getirmezdi. Majestelerinin madalyası, deniz canavarını canlı, yırtıcı, En Hristiyan Kral'a[1] uygun, tehlikeli bir av olarak tasvir etmeliydi.

Erkek deniz canavarının canlıyken neye benzediğini hayal etmeye çalıştı, ama yine de yüzünü gördüğü gibi, kırık camdan gelen haleyle ve yaldızlı kurşun parçacıklarla, çizdi. Ancak bitirdiği zaman, ağabeyinin bu çizimin ilk yorumunu neden yaktığını anladı. Deniz canavarı, çirkin yüzlü ölü bir tanrıya, diken gibi cam parçalarıyla taçlandırılmış şeytani bir Mesih'e benziyordu.

Geçmiş nesillerin, deniz canavarlarının şeytandan doğma olduklarım düşünmelerine şaşmamak gerekir, dedi kendine Marie-Josephe. Titredi ve çizimi kutunun alt kısmına yerleştirdi.

Kadın deniz canavarını denizde yüzerken, bir yunus gibi sıçrarken, bülbül gibi şakırken hayal etti. İskandinav deniz canavarı gibi amansız olduğunu hayal etti. Onu özgür, dalgalar kuyruklarını okşarken çizdi.

Mum alevinin zayıf aydınlığında, çizim titreşerek hayat buldu. Yaratık öfke ya da korkuyla değil, azgın bir neşeyle çığlık attı.

Marie-Josephe'in nefesi kesildi ve kendini dikleştirdi. Bedeni yoğun, dehşet verici bir keyifle titredi.

Dışarıda, alçak bir sis kümesi karanlıkta parladı ve bütün bahçeleri öyle bir doldurdu ki, mermer heykeller bulutların

üzerinde yürür ve deniz canavarının çadırı bir ada gibi yüzer oldu. Kuş şakımasına benzer bir ezgi geceyi doldurdu. Gölgeler portakal ağaçlarının arasında hoplayıp zıpladı.

Bunlar Chartres ve sevgilisi olabilir mi, diye merak etti Marie-Josephe. Ya da bir kâbus ve ifrit mi?

Gölgeler Marie-Josephe'e döndüler. Çıplak ve cezbediciy-diler, Marie-Josephe'i çağırdılar. Teslimiyetine karşılık neşe ve keyif için söz verdiler. Marie-Josephe, çekiciliklerinin gücünden korkarak titredi. Onlann şeytani olduklarını düşünemezdi.

Marie-Josephe'in gözlerinden uyku akıyordu, hayal gücü ve rüya ayrımını yapamıyordu.

Deniz canavarının şarkısı devam etti. Marie-Josephe pencereyi açtı. Soğuk ve nemli gece havası, zarif ezgiyle birlikte içeri doldu. Bir kalem kaptı ve nakaratı yazıya döktü.

Saatler sonra, ay battığında, gün ağarmadan hemen önce yerdeki sis, parlak gümüş rengine döndü.

Deniz canavarı sessizleşti. Gölgeler kayboldu. Kalem, Marie-Josephe'in tutulmuş parmakları arasından kaydı. Yere, etrafına düşmüş olan kâğıt destelerini, çizimlerini ve kantat için olan notalan toparladı. Ürpermiş ve yorgun vaziyette, gözleri ve elleri acıyarak pencereyi kapattı ve şövalyenin rahat pelerininin içinde büzüldü.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Lucien, Juliette’in son sıcak dokunuşunu, müstehcen espri anlayışını, kıvrak zekâsını, kahverengi gözleri kadar sevdiği cildinin hafif bozukluğunu, karmaşık saç modellerine ve moda olan buklelere direnen uzun ve ipek gibi dümdüz saçlarını unutmamak için elini onun yanağına koydu.

Şimdi bile bozuk cildinden utanan Juliette başını çevirdi.

“Seni özleyeceğim,” dedi Lucien.

“Ben de seni.” Lucien’i öpmek için eğildi. “Ama beraber geçirdiğimiz zamanı her daim sevgiyle hatırlayacağım.”

Lucien, at arabasına binmesine yardım etti ve gün doğarken uzaklaşmasını izledi.

Zelis eğildi, Lucien eyere tırmandı ve kısrağını şatoya doğru döndürdü. Zelis harika sonbahar sabahında yürüdü; kuyruğunu kaba bir biçimde sallayarak ilerledi. Lucien atının tırıs gitmesine izin verdi. Onunla konuştu; at dörtnala koşmaya başladı.

Lucien, Zelis’in koşmasına izin verdi, ancak hızlı ve güçlü atın keyfi dahi Markiz de la F£re’e veda etmenin hüznünü kendinden uzaklaştıramıyordu.

Zelis, Paris Caddesi boyunca dörtnala gitti. Lucien, kısrağı daha sakin bir tempoda gitmesi için ikna etti. Ziyaretçiler şatonun girişlerini doldurmuştu; atım Majestelerinin tebaasının özerine sürmeyi umursamıyordu.

Juliette ve ben beraber geçirdiğimiz son gecemizi ve öpüşmelerimizi unutmayacağız, diye düşündü Lucien. Bu geceyi, boş yatağımı düşünmeyeceğim. Uygun bir düğün hediyesi, ona verdiğim değere uygun bir hediye düşüneceğim. Sonra da Mile d’Armagnac’ı bekleyeceğim.

Zelis, kulaklarını faytonlara, çocuklara, dondurma satan ya da kurşun alaşımlı kılıç kiralayan çadırlara doğru çevirdi. Tüm bu şeyleri binlerce kez görmüştü. Savaş meydanında ya da avda dayanıklılığı, dikkati ve cesaretiyle binek hayvanlan arasında en gözü pek olanıydı. Diğer zamanlarda canı sıkıldığından, kararsız ve kaprisliydi; düşen bir dal yüzünden çılgınca ürkmeye hazırdı. Yine de, sülünleri havalandıracak bir tüfek horozunun patlamasından hiç korkmaz, eşkinle geçer giderdi.

Lucien, Arap atına varlığını ve ilgisini hatırlatarak dizginleri gevşekçe tutuyordu. Atı sıçrayarak ilerliyor olabilirdi, ancak bacağı neredeyse iyileşen Lucien, tüccarların ve beyefendilerin, Paris'in ev kadınları ile hanımefendilerinin önünde attan düşemezdi. Bu insanların hepsi de Lucien'in Kral'ın yardımını dağıttığı insanlardan daha üst sınıftaydılar; buna rağmen, Lucien'i tanırlardı ya da onu bilirlerdi. Lucien geçerken başlarını eğerek selam verdiler; o da şapkasının ucuna dokundu.

Lucien, Juliette'in kararından ötürü pişmanlık duymak istemiyordu. Juliette kalabilirdi, ancak Lucien onun dilediği şey için söz veremezdi. Vücudundaki sakatlıklar onu acıyla her kıvrandırdığında ya da, daha kötüsü, ne acıyı kabul edebildiği ne de dindirebildiği ıstırap içindeki anlarda, asla evlenmeme ve baba olmama yeminini yenilerdi.

Şatonun kuzey kanadının altındaki geçiş yolunda Marie-Josephe, Zachi'nin dizginlerini Jacques'tan aldı ve binme basamaklarını tırmandı. Marie-Josephe eyere otururken, Zachi hareketsiz dursa da kendini toparlıyor ve bahçelerin içinden hızla ormana gitmek için bütün varlığıyla hazır bekliyordu. Siyah kuyruğunu bir bayrak gibi salladı.

Böylesi güzel bir atı sadece şatoya gidip gelmek için sürmek ne kadar ayıp, ne kadar yazık, diye düşündü Marie-Josephe. Jacques ona çizim kutusunu uzattı.

Kaldırım taşındaki toynakların sesi duvarlarda yankılandı. Kont Lucien atını Marie-Josephe'e doğru sürüyordu, jj "Günaydın, Mile de la Croix," dedi.

"Günaydın, Kont Lucien," diye cevap verdi Marie-Josephe sakin bir biçimde. "Umarım dün gece aradığınız rahatlığı bul-muşsunuzdur."

"Oldukça rahattım aslında, Mile de la Croix. ilginize teşekkür ederim."

Lucien'in mükemmel nezaketiyle karşı karşıya kalan Marie-Josephe, basit davranışı için kendini azarladı. Kont Lucien'in ilişkilerini ya da günahlarını yargılamak ona düşmezdi. Marie-Josephe'e gerçeği söylemek haricinde, Lucien onu kızdıracak hiçbir şey yapmamıştı. Marie-Josephe utandı. Lucien alınmamış olduğu için, Marie-Josephe özür dahi dileyemiyordu.

Davranışını telafi etmeyi umarak çizim kutusunu açtı ve deniz canavarının eskizlerini Kont Lucien'e verdi. Lucien bir kaşını kaldırarak

eskizlere baktı.

“Uygunlar mı?” diye sordu Marie-Josephe.

“Bunu söylemek bana düşmez. Kararı Kral vermeli.”

“Ben iyi olduklarını düşündüm,” dedi biraz sert bir biçimde.

“Mükemmeller,” dedi Lucien. “Buna şüphem yoktu zaten. Uygun olup olmadıklarına ise... Kral karar vermeli.”

“Fikriniz için teşekkür ederim.” Marie-Josephe gülümsedi. “Ayrıca külfetsiz olarak elime ulaşan klavsen anahtarı için de teşekkür ederim.” Anahtarı, M. Coupillet yerine uşaklardan biri getirmişti. “Elbette muhteşem klavsen için de teşekkür ederim.” Müzik aleti, Marie-Josephe’in çalışını gerçek hünerinin ötesinde iyileştirmişti.

Zachi boynunu kamburlaştırdı ve ön ayaklarıyla kaldırım taşına vurdu. Demir nal, taşta çınlayarak geçiş yolunu yankılarla doldurdu.

“Koşmak istiyor,” dedi Marie-Josephe.

“Yarışmak istiyor. Kanında var. Yarın ya da sonraki gün koşabilir; Majesteleri sizi avına katılmanız için davet ediyor.”

“Bu harika olur!” diye haykırdı Marie-Josephe. “Yani, Majestelerinin daveti beni şereflendirdi, minnettarlıkla kabul ediyorum.”

Majestelerinin uyanma töreninden ardından, Majesteleri duasını ederken, Lucien bir saatini rapor ve dilekçeleri okumakla harcadı, sonra da Saray Dairelerine yürüdü.

Her yerde cila, boya ya da yeni altın varaklar ışıldıyordu. Kral’m altın rengi arması kapılardan ve duvar kaplamalarından parlıyordu. Altın rengi ve sarı çiçekler, tek tek her mum ayaklığını ve masayı süsleyerek bahçelerdeki çiçeklerin temasını devam ettiriyorlardı. Akşam karanlığıyla birlikte, hizmetçiler, çiçekleri alıp götürerek yerlerine kollu büyük şamdanlar ve yeni ince mumlar getireceklerdi.

Carrousel zamanı ziyarette bulunan hükümdarlar, Fransa’nın, Büyük Louis’nin, savaşlara rağmen ihtişam ve gücünden hiçbir şey kaybetmediğini anlayacaklardı.

Lucien, Majestelerinin Carrousel kostümünün yapımına ayrılan odaya girdi. Kraliyet koşum takımcıları, büyük bir doldurulmuş savaş atının etrafında çalışıyorlardı.

Majesteleri, üzerinde sadece gömleği ve çoraplarıyla alçak bir platformda dikiliyordu. Kraliyet terzisi, kraliyet perukacısı ve kraliyet kunduracısı, başlarını eğerek selam verip, kostümü çalışma tezgâhlarına taşıyarak Majestelerinin önünden çekildiler.

“M. de Chretien, iyi günler, bir saniye lütfen,” dedi Majesteleri. “Oğullanın, yeğenim, gelin de sizi göreyim. Kardeşim nerede?”

Büyük Veliaht Monsenyör üzerindeki Amerikan kostümüyle, Maine İran kostümü içinde ve Chartres da Mısırlı kıyafetiyle ona doğru hızlı hızlı gittiler. İran ve Mısır kostümleri Lueien'i eğlendirdi çünkü İran ya da Mısır’da gördüğü hiçbir şeye benzemiyorlardı. Maine’in İran ceketi oldukça güzeldi; gümüş rengi bürümcük eşarpla çok hoş duruyordu. Kadifemsi kumaş, üzerinde bir seccadenin desenlerini taşıyordu. Bütün giysileri gibi bu ceket de eğri sırtını gizliyordu; eşine göre daha yüksek olan ayakkabısı, kısa bacağını uzatıyordu.

Majesteleri gülebilir, diye düşündü Lucien, ama Mme de Maintenon en sevdiği üvey oğlunun İslam’ın simgelerini üzerinde taşıdığını bilse kesinlikle dehşete düşerdi.

Durumdan onu haberdar etmek gibi bir niyeti yoktu ve bunların anlamını bilen az sayıdaki kişinin de sessiz kalma sağduyusuna sahip olduğunu umuyordu.

M. du Maine, kendi etrafında döndü ve abartılı bir şekilde babasının alnıyla kalbine dokunarak selam verdi. Majesteleri başını sallayarak selamını kabul etti.

Mösyö aceleyle odaya girdi. Yardımcılar onu telaşla soyup giydirdiler. Lorraine, muntazam kıyafetiyle, puro içerek ağır ağır içeri girdi. Majestelerine başını eğerek selam verdi, giydirilmesini izlemek için Mösyö’nün yanına gitti ve saygısızlık gösterdiğine dair herhangi bir şüpheye mahal vermemek için yeterince hızlı bir şekilde puroyu söndürdü.

Chartres kostümünü gururla amcasına gösterdi. Pilili ketenden uzun bir cüppe, gümüş ve safirden bir kemer, değerli taşlarla süslü geniş bir kolye ve gümüş rengi sandaletler giymişti. Başlığını bir kobra ve akbaba süslüyordu.

Sevgilileri, neredeyse saydam olan cüppesine bayılacaklar, diye düşündü Lucien.

“Çok iyi, Chartres.”

Doğuştan rakip olan Maine ve Chartres ihtişamda birbir-leriyle boy ölçüşüyorlardı. Farklı ailelerde doğmuş olsalardı, birbirlerinden kuşkulanmaya itilmeselerdi, konumlarından sürekli şüphe duymasalardı arkadaş olabilirlerdi, diye düşündü Lucien.

Monsenyör, deri gömleği ve tozlukları ile pantolon ağını örten kumaş kadar kalın posttan peştamalın içinde hayli rahatsız, babasının önünde döndü. Tüy ve boncuklarla bağlanmış altın rengi püsküller neredeyse yere kadar uzanıyordu. Şahane bir başlık giymişti: ponpon, sorguç tüyleri ve şeritlerle kaplı, altın rengine boyalı bükülmüş kamışlardan bir çerçeve.

Amerikan modası ona hiç uymamıştı; ne tarzı yansıtacak bir yapısı ne de onu takdim edecek ağırbaşlılığı vardı. Maine’den on yaş, Chartres’tan ise on beş yaş daha büyüktü; kostümü diğer ikisinde oldukça iyi durabilirdi.

“Monsenyörün kostümünde bir eksik var,” dedi Majesteleri. Terziler etrafında toplanarak şeritleri yukarı kaldırdılar, daha fazla altın rengi püskül ve pırıltılı tüyleri olan bir pelerin eklediler.

“Zümrütler,” dedi Majesteleri.

Çıraklardan biri kraliyet terzisine fısıldadı.

“Affedin, Majesteleri,” dedi kraliyet terzisi, “ama vahşi Amerikalıların zümrüt kullandıkları duyulmamıştır.”

“Zümrütler. Daha iyisi olamaz. Dikiş yerleri ve kenarlar boyunca, aynca postun içine dikilecek. Sarı altın içine yerleştirilmiş zümrüt dizisi Monsenyörün alnına bağlanacak.”

“Evet, Majesteleri,” dedi kraliyet terzisi, çırağına gaddar bir bakış atarak.

“Bunu tasvip edecek misiniz, Monsenyör?” Majestelerinin ne sesi ne de ifadesi hiçbir eğlence belirtisi göstermiyordu.

Monsenyörü soyup postunda gizlenmiş zümrütleri bulduğunda, Matmazel Choin peştamalı tasvip edebilir, diye düşündü Lucien. Ancak büyük veliaht Monsenyör hiç de mutlu değildi.

“Evet, Efendim,” dedi Monsenyör.

“Peki ya siz kardeşim, kostümünüz nasıl ilerliyor?”

Mösyö ileri sendeledi.

“Kunduracı, ayakkabılarımın burnuna topuk ekledi, efendim,” dedi Mösyö kederle. “Yeniden yapılmaları gerekeceğinden korkuyorum.”

“Sizinkilerin gerçek Japon sandaletleri olduğuna dair güvenilir bir kaynaktan bilgi aldım,” dedi Majesteleri. “Geleneksel bir biçimde hazırlanmışlar.”

Mösyö, nakışlı ve garip renklere boyalı kimononun kat kat eteklerini yukarı çekti. Bunların altına, geniş ve beyaz ipekten bir pantolon giymişti. Altın rengi deri şeritler ve altın tokalarla ayaklarına bağlanmış, yaldızlı, küçük tahta platformlara benzer sandaletlerin üzerinde duruyordu.

“Bu ayakkabılarla Carrousel’de nasıl at süreceğim?” dedi Mösyö. “Kostüm muhteşem, siz de öyle düşünmüyor musunuz, efendim? Ama sandaletler!”

Mösyö’nün perukacısı arkasında belirdi, perukasını çıkardı ve başına yeni bir peruka taktı. Saçlar simsiyahtı, düzdü ve tepesi gösterişli bir topuzla parlatılmıştı. Mösyö’nün boynu ve omuzlan tuhaf bir biçimde çıplak kalıyordu.

“Eyerciniz ayakkabı sorununu çözecektir, buna şüphem yok,” dedi Majesteleri. “Aynı fikirdeyim, kostüm seçiminiz için sizi takdir ediyorum.”

Mösyö üst üste olan yaka katlarını kenara çekti. “Bunda altın işlemeler var. Bu gümüş iplikle dokunmuş. Bu ise Doğuya özgü gerçek ipek, tekniği her bir renk için bir yıl gerektiriyor.” İç elbisenin ipeği üzerindeki çok küçük eğri büğrü renk benekleri karmaşık bir desen oluşturuyordu. “Bunları yaratan sanatkârlar, bir tanesini tamamladıktan sonra bir merasimle kendilerini öldürürler çünkü gözleri artık vazifelerini yerine getiremeyecektir. ”

“Gerçekten, bu doğru mu?”

“Ah, efendim, ipek ithalatçımdan edindiğim güvenilir bir bilgidir,” dedi Mösyö.

Perukacı bir ayna getirdi ve ona tuttu. Mösyö etrafında dönerek parlatılmış perukayı inceledi. Zırh yapıcı, uzun ve eğimli bir yay ile içinde basit av okları olan fildişi bir ok kılıfı getirdi.

“Bu ayna çok küçük,” dedi Mösyö.

Hizmetçiler bir boy aynası getirdiler.

“Tam bir Japon savaşçıya benzediniz, sevgili kardeşim,” dedi Majesteleri.

“Bir şey eksik, efendim,” dedi Mösyö. “Şapkam olmayacak; Japon savaşçıların şapka takmadıklarına emin misiniz? Saçım çıplak kalacak ve altın firkete gibi süslemeler gerekir.”

“Onlar hanımefendilerin süslemeleridir,” dedi Majesteleri, ifadesinden şaşkınlık okunan Mösyö, kendisini ilgilendiren bir cevap bekliyordu.

“Onları kızıma verdim. Sizin gelininize.”

“Benim mücevherlerimi yeterince sık ödünç alıyor zaten,” dedi Mösyö. “Sık sık aldığı gibi, iade de etmiyor.”

“Saç süslemeleri Çinlilere hastır. Kostümünüzü bozmamalısınız.” Majesteleri düşündü. “Japon savaşçıların miğfer taktıkları söylenir. Tüylü ve altın pullu bir miğferiniz olacak.” “Teşekkürler, efendim,” dedi Mösyö; bir nebze teselli bulmuştu.

Majesteleri gülümseyerekLucien’e döndü. “M. de Chretien! Kostümünüz hazır mı?”

“Evet, Majesteleri.”

“Tutumlu davranmadığınızı umuyorum. Muhteşem olması lazım, ama elbette benimkinden daha muhteşem değil.”

“Sizi memnun edeceğini umuyorum, Efendim.”

“Oldukça hızlı bitti.”

“Hazırlaması kısa sürdü, Efendim; küçük ölçülerde dikildiğinden.”

Majesteleri güldü, sonra da Lucien in elindeki kâğıt rulosuna başını salladı. “Bana neler getirdiniz?”

Lucien, Mile de la C.roix’nın çizimlerint Kral a gösterdi.

Louis’nin portresi madalyasının ön yüzünü süsleyecekti. Geleneksel tarzda ama Carrousel’e uygun, Roma zırhı içinde ata binmiş ve uzaklara bakan bir delikanlı olarak görünüyordu. Arka tarafındaki çizimde bir deniz canavarı sıçrıyordu. Kaba yüzünde neşe vardı; kuyrukları dalgaları kamçılayarak köpükler oluşturuyordu.

“Avlananı görmeyi bekliyordum, yakalanmış olan yaratığı,” dedi Majesteleri. “Ama bu oldukça sıradışı. Chretien, söyleyin hazırlasınlar. Övgülerimle birlikte bir tane de...”

Valilerin ve bakıcının gözetiminde, Majestelerinin kostümünün değişik biçimlerim giymiş olan Bourgogne, Anjou ve Berri içeri girdiler. Küçük oğlanlar Kral’m önünde sıraya dizildiler ve yumrukları göğüslerinde selam verdiler.

“Roma birliklerim!” diye haykırdı Majesteleri. “Çok memnun oldum.”

Berri, Roma kılıcını savurdu.

“Eskrim dersimiz, M. de Chretien, lütfen!”

Lucien başını eğerek selam verdi. “Elbette, Ekselansları.” “M. de Chretien’i daha sonra alabilirsiniz,” dedi Majesteleri. “Şu anda bana bilgi veriyor.” Varislerini gönderdi. “Ne söylüyordum?”

“Majesteleri benden bir madalyon ayırmamı istiyordu; acaba Mile de la Croix için mi?”

“Gelinim için, koleksiyonu için. Mile de la Croix’ya da bir tane verilmesini mi öneriyorsunuz?”

“Evet, Majesteleri. Ona ve ağabeyine de bir tane elbette.” “Madalya koleksiyonları mı var?”

“Samimiyetimle, sanmıyorum, Majesteleri. Aile oldukça fakir.”

“Bu değişecek.”

“Bu durumda,” dedi Lucien, Majestelerinin niyetini anlayarak, “rahibin deniz canavarım yakalaması ve kız kardeşinin onu tasvir etmesinin anısına Majestelerinden bir madalya, Majestelerinin lütfünün bir işareti, talihlerini düzeltmeye başlayacak.”

Louis yeniden kendi portresine baktı.

“Bernini’nin aksine, Mile de la Croix bir binicinin ata nasıl oturduğunu anlıyor. Ava katılmak istiyor mu?”

“Memnuniyetle kabul etti, Majesteleri.”

“Bana yaptığı gibi, size de övgüler düzüyor mu?”

“Ah, Majesteleri... O, hiçbirimize övgüler düzmüyor.” “Chretien, onu beğeniyorsunuz, sanınm!” Güldü. “Peki ya, Mme de la Fere?”

“Mme de la Fere dul kalmaktan usandı. Bir evlilik teklifini kabul etti.”

“Buna karşılık siz de teklif etmediniz mi?”

“Mme de la Fere’in de anladığı üzere, evlenmeye niyetim yok.”

“Sevgililerinize bunu söylüyorsunuz, ama merak ediyorum da kaç tanesi fikrinizi değiştirmeyi umuyor?”

“Değiştiremezler, Efendim, ama onları hayal kırıklığına uğratacağım tek şey budur umanm. Mme de la Fere’e saygı duyuyorum. Arkadaş olarak ayrıldık.”

“Peki ya Mile de la Croix?” dedi Majesteleri, Lucien’in konuyu saptırmasına aldırmadan.

“Kendini sizin hizmetinize ve ağabeyinin çalışmasına adadı, Majesteleri. Bilimsel aletler istiyor.”

“Bilimsel aletler mi? Sanırım, evlenene kadar kendine meşguliyetler yaratması lazım; bir eşe ihtiyacı var. Dindar bir genç hanımefendi kendisi. Uyumak ya da dış görünüşüyle uğraşmak yerine kilisede dua ediyor. Kardeşimin eşi Madam tarafından olduğu gibi, Mme de Maintenon tarafından da saygı görüyor.”

“O halde oldukça dikkate değer, Efendim.”

“Kiminle evlenecek, Chretien? Babası ile annesine olan sevgime layık birisini seçmem gerekiyor. Bazıları onun bağlantıları olmamasına itiraz edecektir, ama bunu onlar için düzel-

teceğim. Belki de sizin fikrinizi değiştirmenizi dilemeliyim.”

“Umarım dilemezsiniz, Efendim.” Lucien telaşlanmasına rağmen kaygısızca konuştu.

Majesteleri içini çekti. “Sarayımda maalesef başka uygun aday yok. Eminim ki, kendisi, tutkulu birisini tercih edecektir; peki başka kim *bu* tanıma uyuyor? Benim gençliğimde farklıydı.”

Majesteleri tutkulu birini tercih edebilir, ancak Mile de la Croix’nm bir eşte dilediği şeyin ne olduğunu, gerçekten de bir eş diliyorsa şayet, Lucien bilmiyordu. Manastır, karakterinin ne kadarına katkıda bulunmuştu? Doğal arzuları ondan ne ölçüde çekiniyordu?

Lucien, düşüncelerini kendine sakladı.

Bütün havuzlarda çeşmelerden su fışkırıyordu; altın rengi ve sarının bütün tonlarındaki çiçekler, yürüme yollarının kenarları boyunca gümüş rengi saksılardan taşmışlardı. Bahçeler ziyaretçi doluydu. İnsanlar çoktan deniz canavarının açık çadırında toplanmışlardı; kafesin etrafında duruyor, parmaklarıyla gösterip gülüyorlardı.

Marie-Josephe, bugünkü incelemeye önemli hiç kimsenin katılmayacağını umuyordu. Majesteleri yokken, saray mensuplarından hiçbirinin katılmak için bir nedeni yoktu. Marie-Josephe buna minnettardı. Bugün oldukça sade ve sıradan görünüyordu. Sağlığına kavuşmuş olan Odelette, Marie-Josephe’in yerine Lotte’yle ilgilenmişti, bu yüzden Marie-Josephe’in saçı yapılmamıştı ve korkunç bir şekildeydi. Bir parça dahi dantel ya da kurdele takmamıştı, bir süs beni daha takmaya da cesaret edememişti.

Sanki telafi niyetine, aylık kanaması her zamanki seyrine dönmüş, yavaşlamıştı. Değişiklik onu endişelendirmişti, ancak şimdi oldukça rahatlamıştı ve doktorlardan da korktuğu için bunu aklından çıkardı.

Deniz canavarının kantatının nakaratını mırıldanarak çadı-

ra girdi, ziyaretçi kalabalığının içinden ilerledi, kafese girdi ve kapıyı arkasından kilitledi.

Deniz canavarı, çeşmenin kenarına doğru yalpalayarak canlı balık fıçısına erişti. İzleyiciler şaşkınlıkla bağırdılar.

“Bekle, sabırlı ol.” Marie-Josephe, ağı deniz suyuna daldırdı ve çırpınan avını çeşmenin kenarından tahta basamaklara kadar aşağı taşıdı.

Onu ne yapması için eğitsem, diye merak etti. Yaratık, Marie-Josephe’in emirlerini anlamada dikkat çekecek derecede hızlıydı.

“Deniz canavarı! Balıhhh! Bir balıhhh iste!”

Deniz canavarı, basamakların önünde ileri geri yüzerek daldı ve kuyruğunu şaklattı, suyun dibinden fırlayıp yan yolda sıçrayarak Marie-Josephe’i tuzlu su damlalanyla ıslattı.

Deniz canavarı kantatın nakaratını söyledi.

“Ne kadar da zeki bir deniz canavan! Şarkı söyleyebildiğini biliyorum ama artık konuşman lazım. Balıhhh de.”

“Balıhhh!” diye bağırdı deniz canavan hırıldayarak.

“Ah, mükemmel deniz canavan.”

Marie-Josephe bir balık savurdu. Deniz canavarı onu havada yakaladı ve dişlerinin keskin ısırışlarıyla çatırdatarak düzgünce yedi. Ziyaretçiler alkışladılar.

“Şimdi daha yakma gelmen lazım, balığı elimden alman lazım.”

Deniz canavarı ona doğru yüzdü ve balığı aldı. Balığı, uzun parmaklı ellerinin yarı saydam perdeleri arasında tuttu. Deniz canavarı, koyu altın rengi gözleriyle doğrudan Marie-Josephe’e baktı.

Bilerek, yavaşça elini açtı ve canlı balığı özgür bıraktı.

“Aç değil misin, deniz canavarı?”

Ağda bir balık kalmıştı. Marie-Josephe ağı havuza daldırdı.

Deniz canavarı inledi. Eli ileri kaydı, ağı geçti ve Marie-Josephe’in parmaklanna dokundu. Deniz canavarının gücü onu korkuluyor olsa da, keskin tırnaklar tenine hafifçe batarken Marie-Josephe hareketsiz kaldı.

Deniz canavarı Marie-Josephe’in elini bıraktı. Tırnaklarının izi kalmıştı, ama Marie-Josephe’in tenini yaralamamış hatta çizmemişti bile.

Balık çırpındı ve su sıçrattı. Deniz canavan burnundan soludu ve Marie-Josephe‘in sadece bir kez göstermiş olduğu gibi balığı ağdan aldı.

“Sıçrayabilir misin, oynayacak mısın?” dedi Marie-Josephe, yaratıktan ziyade kendi kendine konuşur gibi. “Eğer Kral’ı eğ-lendirirsen, canını bağışlayabilir.” Deniz canavarına bir balık daha verdi.

“Balıhhh!”

“Çok zekisin, ama Majestelerinin zaten papağanları var.”

Deniz canavarı su sıçratarak uzaklaştı, sırtını kamburlaştırdı ve önce kafasını sokarak yavaşça suya daldı. Perdeli ayak parmaklarını havada salladı. Marie-Josephe ziyaretçilerle birlikte güldü. Ardından, deniz canavarı çift kuyruğunu ayırarak pembe derisi çiçek gibi açılan cinsel organını açığa çıkardı.

İzleyiciler kıkır kıkır gülerek fısıldaştılar.

Marie-Josephe suya şaplak vurdu.

“Hayır!” dedi sert bir biçimde, deniz canavarı suya daldı ve yüzeye çıktı. Sadece bir hayvansın, diye düşündü Marie-Josephe, ama bir hayvan bile Papa Innocent’ı ya da Mme de Maintenon’u kızdırabilir. Saint-Cyr’de, hayvani dürtüleri yüzünden şaşkına dönen ergen bir köpek yavrusunun, Mme de Maintenon’un bacağını dişi köpek zannettiğini kızararak hatırladı. Mme de Maintenon, bacağını o kadar hızlı sallamıştı ki zavallı aptal köpek dili dışarıda, gözleri tutkuyla donuklaşmış vaziyette odanın diğer tarafına fırlamış ve kapı sövesini boy-lamıştı.

Deniz canavan şakıyarak ve homurdanarak, Marie-Josephe’in yaptığı gibi eliyle suya şaplak vurarak ona doğru yüzdü.

“Aldırma,” diye fısıldadı Marie-Josephe. “Anlamadığını biliyorum. Bununla bir şey anlatmaya çalışmadığını biliyorum.” Martinique’teyken, sahilde yaşayan yaşlı bir adam yunuslarla oynardı. Onlara şişirilmiş domuz mesanesi atardı ve yunuslar da top oynuyorlarmış gibi mesaneyi birbirlerine atarak ona geri getirirlerdi.

“Topla oynayabilir misin, deniz canavarı?”

Deniz canavan tısladı ve daldı.

Kafesin kapısı tıngırdadı; Yves basamakları tek bir uzun adımda indi. Deniz canavarı dalga bırakmadan suy un altında kayboldu.

“Günaydın,” dedi Yves.

“Muhteşem bir gün, değil mi?”

“Muhteşem. Senin deniz canavarı daha da sağlıklı görünüyor. Gerçekten besili duruyor.” Yves, Marie-Josephe’e gülümsedi. “Onu yemek yemeye ikna edebilecek biri varsa, onun sen olduğunu biliyordum.”

“Bana itaat etmeye başladı. Ayrıca konuşmaya da.”

“Evet, papağan gibi, biliyorum.” Yves tedirginlikle başka bir yöne baktı. “Hayvana çok alışma.” Çeşmenin kenarına oturdu. “Onu evcil hayvanın haline getirme. Ona olan düşkünlüğünden ötürü kalbinin kırılması fikrine dayanamam.” “Ne kadar yazık!” diye haykırdı Marie-Josephe. “Türü o kadar nadir ki... Acaba sen...”

“Ağım, deniz canavarının kaderini yakaladı. İtiraz hakkı yok.”

Yavaşça yakma yüzen deniz canavarı, Marie-Josephe’in eteğine su damlacıkları savurdu.

Yves, Marie-Josephe’e elini uzattı; o da tuttu. Deniz canavarı tıslayarak ikisine birden bir avuç dolusu su savurdu. Su, Marie-Josephe’in boynuna ve omuzlarına çarparak boyun bağını ıslattı.

“Ah!” Suya hafifçe dokunarak, binici giysisini lekelemeden önce damlaları silmeyi başardı.

“Balılıhh!” diye hırıldadı deniz canavarı.

Marie-Josephe, fıçıdan bir ağ dolusu balık yakaladı ve onları çeşmenin içine bıraktı. Deniz canavarı, kuyruklarıyla bolca su sıçratarak balıklan kovaladı.

Marie-Josephe’in eli kasıldı ve kalemi eskizinin üzerine mürekkep sıçratarak parmaklarının arasından fırladı. Genç uşak, tüy kalemi yakalamak için atıldı, ancak kalem labora-tuvar zeminine düşerek siyah bir damlayla döşeme tahtasını lekeledi. Uşak kalemi yerden kaptı.

“Yves, bir dakika bakabilir misin?”

Gergin ve solgun olan Yves, deniz canavarının beyninden kesit almayı bırakarak doğruldu. “Ne oldu?”

Uşak yeni bir tüy kalem getirdi. Marie-Josephe avuç içine masaj yaptı. Kasılma hafifledi.

“Bir şey yok. Devam et lütfen.”

Yves etrafına bakındı. Gün batınımda uzun gölgeler loşlaşmalardı. Hizmetçiler mum ve fenerleri yakarak, çadırın kenarlarını akşam esintisine karşı indirerek çadırın içinde dolaşıyorlardı. Chartres dükü, Kral’ın

portresinin yanında oturuyordu; diğer izleyiciler, bütün ziyaretçiler ayakta duruyorlardı.

Yves sırtını kamburlaştırarak gerindi. Kötü kokan koruyucu alkoller yüzünden kan çanağı gibi olan gözlerini sıkıca kapattı.

“Müsaadenizle, M. de Chartres,” dedi Yves, “yarın, kız kardeşimin çizebilmesi için yeterli ışık olduğunda devam edeceğim.” Beyni bir kavanoza yerleştirdi ve deniz canavarının kalıntısını örttü. Hizmetçiler buz ve talaş getirdiler.

Genç uşak, Marie-Josephe’in son eskizini teşhir çerçevesine astı. Art arda gelen çizimler, deniz canavarının kaba yüzünün tam bir tasvirinden başlayıp deri, kas katmanları ve tuhaf yüz oyuklarına geçiyor ve ardından kafatası ile oldukça bükümlü beynine kadar gidiyordu.

Chartres ayağa fırladı ve iyi gözüyle eskizlere yakından dikkatle baktı; mumu o kadar yakın tutuyordu ki Marie-Josephe kâğıdı tutuşturacağından korktu.

“Fevkalade,” dedi. “Fevkalade bir gün. Fevkalade gözlemler. Rahip de la Croix, çalışmanızı izlemek bir ayrıcalık.” “Teşekkür ederim, efendim.”

“Ne kadar tuhaf,” dedi Marie-Josephe, çizimlerine ilerleme sırasıyla bakarak; şişmiş tınlama boşluklarının olduğu el değmemiş yüzünden, deri ve kaslara oradan da kemiklere kadar, her bir katman daha az kaba, daha tanıdıktı.

“Tuhaf olan nedir?” dedi Yves.

“Kafatası. İnsanınkine benziyor. Yüz kasları “Anlamsız. Ne zaman bir insan kafatası gördün? Ben üniversiteye gidene kadar hiçbir kadavrayı incelememiştim.” “Manastırda. Kutsal emaneti gördüm. Kendi bayram gününde azizin kemiklerini getirdiler.”

“Bu bir hayvanın kafatası,” dedi Yves. “Dişlerine bak.” Çıkıntılı köpek dişlerini gösterdi.

“Dişler konusunda haklısın.”

“Maymun kafatasına benziyor,” dedi Chartres. “Tanrının mizahına bir örnek, şüphesiz; tıpkı birçok orkidenin şeklinin...” Başını eğerek Marie-

Josephe’e selam verdi. “Anlayışınıza sığmıyorum, bu benzerlikten bahsettiğim...”

“Affedin, efendim,” dedi Yves. “Kız kardeşimin tabii bir duyarlılığı var...”

Chartres sırıttı.

“Yaratık maymuna çok az benziyor,” dedi Marie-Josephe hızlıca. “Ben bir maymun *inceledim*.”

“Dişlerin önemsiz olduklarını düşünmüyor musunuz, Rahip?” dedi Chartres. “Ne de olsa onları kolayca kaybediyoruz. Dişi deniz canavarının kafatasına baktığımızda, dişlerinin daha küçük olacağına şüphe yok.”

“Dişleri aynı derecede büyük ve keskin, efendim,” dedi Marie-Josephe.

"Hayal gücün epey abartılı,” dedi Yves.

“Şimdi bahsedilince,” dedi Chartres, “aslında insan kafatasına oldukça benziyor."

‘İnsan kafatasını inceleme şansınız hiç oldu mu, M. de Chartres?” diye sordu Yves.

“Oldu, Rahip. Savaş alanında, yağmur altında ve çamur içinde atların toynakları, eski savaşlardan kalma eski mezarları kazıp ortaya çıkarırlardı. Bir kafatası buldum, bütün yaz çadırımda sakladım. Onu incelemekle kalmadım, aynı zamanda onunla konuştum. Charlemagne ya da Aziz Louis’yle mücadele edip etmediğini sordum.”

“Cevap verdi mi?” diye sordu Yves.

“Ölü bir kafatası, cevap verecek?” diye sordu Chartres şaşırarak. Parmağının ucuyla kâğıdın kenarına hafifçe vurdu. “Ama buna çok benziyordu.”

“Gözleminizden notlarımda bahsedeceğim,” dedi Yves. “Acele etmem ve yazmam lazım.”

“Sizinle yürüyeyim,” dedi Chartres. “Şatoya varmadan ne demek istediğimi anlayacaksınız.”

Chartres, amcasının portresini selamlamak için durakladı; Yves de aynı şeyi yaptı. İki adam, derin bir felsefi tartışma içinde beraberce ayrıldılar.

Marie-Josephe resme reverans yaptı ve Majestelerinin gözünün önünde Yves’in araç gerecini düzenlemeye başladı. Hizmetçiler Majestelerinin resmini saygılı bir biçimde alıp götürmeye geldiklerinde, Marie-Josephe içten içe rahatlamış hissetti.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

İtalyanca anlaşılmaz bir halk şarkısı söyleyen bir gondolcu-nun yürüttüğü Venedik teknesi, Büyük Kanal boyunca kayarak ilerledi. Gondolün baş tarafındaki Marie-Josephe elini suda sürüklüyordu. Yanan mumları taşıyan gümüş rengi nilüferler dönerek geride kalıyorlardı.

Lorraine, gondolda yanındaki oturma yerini istemişti. Madam ve Lotte ortadaki banktaydılar, Mösyö ise arka tarafta, gondolcunun ayaklarının dibinde oturuyordu.

Gondolün ilerisinde Majestelerinin minyatür kalyonu, büyük kadırgayla yarışıyordu. Gondolcu, diğerleri kıyıdan ayrılır ayrılmaz kendine son yeri seçmişti. Yolcuları, gondolcunun şarkı söylemesinden tamamen memnundular.

Gözetmen, kürek mahkûmlarına bağırdı. Sırtlarını kırbaçladı. Kadırga en öne atıldı.

“Pek de adil bir yarış değil.'" Lorraine, Marie-Josephe e baktı. Mumun ve büyüyen ayın ışığı, yakışıklı yüzünü olduğundan güzel gösteriyordu. “Azıcık bir esintiye karşı kırbaç.” Elini, Marie-Josephe'in ayak bileğine kaydırdı. Marie-Josephe ayağını hareket ettirdi; Lorraine bileğini tuttu.

Bunun bir zararı yok, diye düşündü Marie-Josephe. Dokunuşu bana keyif veriyor. Yves, buna izin vermemden hoşlanmazdı, ama o da deniz canavarı avının hatıraları sayesinde Kral ve Papayla birlikte kalyonda yolculuk ederek kendi keyiflerine müsaade ediyor.

“Neden yarışmaları gerekiyor?” dedi Marie-Josephe. “Zavallı adamlar...”

“Onlar sadece mahkûmlar,” dedi Lorraine. “Savaş mahkûmları ya da katiller.”

“Kesinlikle değiller!”

“Başka kim böylesi bir muameleye katlanır? Canım, Majesteleri, Kral James’le olan iddiasını kaybetme ihtimali için yarışıyor. Bu sayede, James’in Versailles’da kalabilmek için bir ya da iki haftalık parası olur.”

“Majesteleri yüce gönüllü,” dedi Marie-Josephe.

Lorraine, elini onun bileğinden baldırına doğru çıkardı. Mösyö, Lorraine’e baktı. Mum ışığının gölgelerine, pudrasına ve elmas süs benlerine rağmen, yüzündeki endişe açıkça görünüyordu. Marie-Josephe, iki arkadaşın tartışıp tartışmadıklarını merak etti.

Kadırga, Büyük Kanal’m kollarının birleştiği yerde yüzen, insan yapımı adaya ulaştı. İngiliz Kral’ın tarafında sevinç çığlıkları yükseldi.

“Bu akşam daha da harika görünüyorsunuz,” dedi Lorraine.

“Teşekkürler, efendim,” dedi Marie-Josephe. “Bunu tamamen size borçluyum.” Saçındaki tavus kuşu tüyünü okşadı. “Odelette’in saçımı yapmak için zamanı yoktu. Matmazelin ona ihtiyacı vardı ve Modenalı Mary de özellikle onun yardımını istedi. Onun başarısıyla gurur duyuyorum! Ama sizin tavus kuşu tüyünüz olmasaydı, saçım...”

“Ne kadar da şanslı bir tavus kuşu.” Lorraine, gözlerini kapadı ve açtı; uzun kirpikleri yanaklarına değiyordu.

İyi bir tenor olan gondolcu, teknesinin ön tarafı adaya dokunana kadar yüksek sesle şarkı söylemeye devam etti. Marie-Josephe onu alkışladı; o da başını eğerek selam verdi. Lorraine ona altm bir sikke attı. Yolcular, tekneden adanın ağır döşeme tahtalarına çıktılar. Lorraine, Marie-Josephe’in kolunu tutarak platforma çıkmasına yardım etti. Yakınlarındaki kadırgada kürekçilerin nefesleri kesilmişti. Peştamal ve zincirler, çıplaklıklarını gizliyordu. Üzerlerindeki ter ve kanla parlıyorlardı. Lorraine, tuzlu terleri derin kırbaç izlerini yakarken sızlanan kürekçileri duymaması için, Marie-Josephe’i oradan aceleyle geçirdi.

Masallar diyarındakine benzer altm rengi, kibar bir kemerli yol ve uzun helezonlar, misafirlerin ilgisini çekiyordu. Kristal dallar, çiçek kümeleri ve çelenkler üzerindeki renkli bin tane mumun ışığını yayıyordu. Oda orkestrasının müziği, güzel kokulu havayı dolduruyordu. Ada muhteşemdi ve daha dün ortada bile yoktu.

“Biraz şarap içmelisiniz,” dedi Lorraine.

Adanın kenarında, şarap ve şekerleme sepetleri dolu tepsiler taşıyan hayalet benzeri suretler suyun üzerinde yürüyorlardı. Kostümleri içindeki hizmetçiler için görünmez köprüler olan adanın destekleri, Kanal yüzeyinin hemen altında uzanıyordu. Lorraine, Marie-Josephe'e bir bardak şarap getirdi.

"Üçüncü bardağınız mı? Yoksa dördüncü mü?"

Marie-Josephe güldü. "Ah, efendim, artık sayamıyorum."

Bir çardağın altına geçtiler. Ayaklarının altında yumuşak yosunlar vardı. Lotte, büyük asmadan bir çilek kopardı ve yarısını yedi. Ağzında kırmızı meyvenin suyu parıldarken, diğer yarısını Marie-Josephe'e verdi. Marie-Josephe dişleri arasında tatlı meyveyi ezdi. Lotte, parmağının ucuyla Marie-Josephe'in dudaklarına hafifçe dokundu.

"Neredeyse hiç pudra ya da ruj kullanmıyorsun," dedi. "İşte oldu, dudakların artık o kadar da solgun değil." Bir çilek daha kopardı ve annesine verdi. Madam kızını kucakladı ve çileği yedi. Çardaklara asılmış, altın rengi ipliklerle bağlı çok sayıda meyve ve şekerleme vardı.

"Gel benimle, canım."

Mösyö, Lorraine'in boşta olan kolunu tuttu. Lorraine, Mösyöyü çabucak dudaklarından öpmek için eğildi.

"Söylentilere göre arkadaşlarımız gizli bir çardakta oyunlar planlıyorlar." Mösyö'nün tutumu Marie-Josephe'i dışlıyordu; tedirgin bakışları Marie-Josephe'in yüzünde duraksadı, sonra da Lorraine'e döndü. "Bana dün gece yaptığından sonra, karşılık vermeme müsaade etmelisin."

"Seninle kumar oynamak, benim için büyük bir zevk olacaktır, Mösyö." Lorraine'in tutumu resmileşti ve başını eğerek selam verdi.

Mösyö, ailesi ve Marie-Josephe, hepsi de Lorraine'in önderliğinde Majestelerini selamlamak için ilerlediler. Mme de Maintenon, M. du Maine, Mme de Chartres ve arkadaşı Mile d'Armagnac'ın eşlik ettiği Kral gülümseyerek yaklaştı. Mme de Chartres oldukça yüksek bir başlık takmıştı, ancak Mile d'Armagnac, modaya Marie-Josephe kadar bile uyum sağlamamıştı. Başlık olarak büyük bir tavus kuşu tüylü yelpaze takmıştı.

Marie-Josephe, Kont Lucien'in nereye gitmesi gerektiğini merak etti; Kral'ı her gördüğünde, onu da görmeyi bekliyordu.

“İyi akşamlar, kardeşim,” dedi Louis.

“İyi akşamlar, efendim.” Her zaman resmiyetle konuşmalarına rağmen, Mösyö ve Kral birbirlerine gülümsediler.

“Mile de la Croix.” Majesteleri onu kibarca kaldırdı. “Annenizin kopyasısmız! Ah, canım, Fransa’da güvende olduğunuz için ne kadar da memnunum.”

“Teşekkür ederim, Majesteleri.” Gülümsemesine karşılık verdi. Üst dişlerini kaybetmesine rağmen, gençliğindeki etkileyiciliğini korumuştu ve buna yaşının getirdiği zarafeti eklemişti. Marie-Josephe’in yanağını hafifçe dokunarak okşadı.

“Yüzen adanız çok hoş,” dedi Mösyö.

“Keyif verici küçük bir şey, öyle değil mi? Kardeşim, sizin bilginize ihtiyacım var. Bu akşamki davetimde en tutkulu erkek kimdir?”

Mösyö tereddüt etti, ancak bakışları Lorraine’e kaydı. "Chretien yarışa girmeyi kabul etmedi,” dedi Kral.

“Neden, Majesteleri? Denize girmediği için mi?” Lorraine yüzen adayı işaret etti.

Majesteleri kıkırdadı. “Hayır, hayır, belki de adil olmayan bir rekabet olacağındandır. M. du Maine tutkuludur; öyle değil misiniz, sevgili oğlum?” Kral, meşru oğlunun omzunu sıvazladı. “Ama tutkunuzu eşinize saklıyorsunuz!”

“Rahip de la Croix’yı önermeliyim,” dedi Mme Lucifer. “Hayır, hayır, hayır, o hiçbir şekilde bu müsabakaya dahil değil. Ayrıca o, tutkusunu Tanrıya adamalı.”

Nihayet Mösyö de sohbete katıldı. “Sizin kararınız doğru olacağından, siz seçmelisiniz, efendim.”

“Eğer alçak gönüllülüğünüz sizi engellemeseydi, kimi seçmiş olurdunuz biliyorum.” Louis alay etmeden konuştu. “Tavsiyeniz benim için çok değerli. Şimdi, gelin, açık deniz komutamı James’e bırakmalıyım.”

Mme de Maintenon, aşırı bir kızgınlık ifadesiyle Marie-Josephe’e bakarak geçti ve onu kafası karışmış, üzülmüş ve korkmuş bir vaziyette bıraktı. Mme de Maintenon daha önceleri ona hep kibar davranırdı.

Majesteleri, adanın açık merkezine doğru önden ilerledi. Giysileri mumlar kadar parlak olan misafirleri toplandılar. Oda orkestrası çalıyordu ve geniş, parıldayan parke döşeli bir alan dans için hazırdı. Papa lnnocent ve Kardinalleri parlak beyaz ve kırmızı renkler içinde, saray mensuplarının mücevher ve altın dantellerine meydan okuyorlardı. Yves sadece siyah renk giymişti, ancak varlığı dikkati çekiyordu. Odelette. kadife bir yastık üzerinde mendilini taşıdığı Kraliçe Maıy'nin yanında hazır bekliyordu.

Louis ve James dans pistinin ortasında buluştular, l.oıiis.

James’e bir taç taktı ve Poseidon’ın üç çatallı mızrağını hediye etti. En az üç kol boyu uzunluğunda çok güzel bir inci dizisi, deniz tanrısının silahının etrafına sarılmıştı.

“Beni yendiniz,” dedi Majesteleri. “Hem de kendi teknemde!” Güldü.

“Bir dahaki sefere gökyüzünden bir rüzgâr isteyeceğim, böylece yarış daha amansız olacak.” James de güldü ve Mode-nalı Mary’yi incilerle donattı. Yüksek başlığına erişemiyordu, çok uzundu. Bunun yerine, incileri göğsünün üzerine koyarak çıplak ve solgun omuzları üzerinden bağladı.

Majesteleri, orkestranın önündeki yerine oturdu. Altm rengi pullarla bezeli küçük bir su perisi, ayağına bir yastık yerleştirmek için koşarak geldi. Kral, kraliyet misafirlerini kendisine katılmaları için davet etti ve diğer saray mensupları onların arkasında toplandılar.

Marie-Josephe’in aklı, oyundan ve aralardaki bale gösterilerinden uzaklaştı, çünkü oyun eski tarihi yeniden anlatıyordu: Fronde iç savaşı. Dikkati müzikten uzaklaştı. Deniz canavarının şakımasını duyabilmeyi hayal etti.

Önündeki Madam’ın başı öne düştü, sıçrayarak uyandı, başı yeniden öne düştü. Çenesi, geniş göğüslerine doğru gömüldü. Biraz sonra horlamaya başlayacaktı. Marie-Josephe elini Madam’ın omzuna koydu. Orleans düşesi hırıltıyla soludu, aniden uyandı ve sandalyesinde dikleşerek oturdu. Marie-Josephe içtenlikle gülümsedi ve sahnedeki oyunu yeniden takip etmeye çalıştı. Dansçılardan biri, amcası Gaston tarafından kendisine karşı kışkırtılan çok sayıda Fransız soylusuna rağmen zafer kazanan genç Kral’ı canlandırıyordu. Darbe de başarısız olmuştu.

Marie-Josephe, Majesteleri dans ederken onu görmüş olmak isterdi. Daha gençken, Majestelerinin güneş, Apollo, Orpheus ya da Mars’ı

sahneleyişi, efsane oluşunun bir parçasıydı. Yıllardır bale gösterilerinde yer almamiştı.

Gösteri sona erdi. Majestelerinin misafirleri şükranlarını

sundular ve Majesteleri de minnettarlıklarını kabul etti.

Müzik dörtlüsünün mevkisini tutmak için hayli cömert davranan Büyük Törenci Başı, Madam'a yaklaştı. Başını eğerek ona selam verdi, sonra da Marie-Josephe'e döndü.

"Kral sizi istiyor, Mile de la Croix."

Marie-Josephe, Madam'a ürkmüş bir biçimde hızlı bir reverans yaptı, saray mensuplarının oluşturduğu kalabalıktan dikkat çekmeden çıktı ve markinin arkasından aceleyle ilerledi.

Majesteleri iyi olan bacağını uzatmış, diğerini de yastığına yerleştirmiş vaziyette müzik dinleyerek koltuğunda oturuyordu. Marie-Josephe ipek ve dantel hışırtılarıyla eğildi. Saçı bu kadar basitken, yakışıksız şekilde giyinmiş gibi hissediyordu.

Majesteleri öne eğildi, Marie-Josephe'in çenesini kaldırdı ve güzel koyu mavi gözleriyle Marie-Josephe'in yüzüne baktı.

"Benzerlik," dedi, her zaman söylediği gibi. "Annenize çok benziyorsunuz. O da saçım aynı bu şekilde yapardı, fareler için kuleler, katlar olmadan!"

Majesteleri, beraberinde Marie-Josephe'i de ayağa kaldırarak kalktı.

"Dans edelim." Kral, müzikte, dansın çetrefilli adımlarında ona eşlik etti. Marie-Josephe bütün saray halkının önünde Kralla dans etti.

Zorlukla nefes alıyordu. Yanakları kızardı ve görüşü bulanıklaştı. Majestelerinin dokunuşu, arkadaşça bakışları ve ona gösterdiği ayrıcalık birleşince, Marie-Josephe bayılacak gibi hissetti.

"Çalışınız gibi dans edişiniz de zarif, Mile de la Croix," dedi Louis. "Tıpkı anneniz gibi."

"O çok güzel ve yetenekliydi, Majesteleri," dedi Marie-Josephe. "Benden daha da fazla."

"Hepimiz onu çok iyi hatırlıyoruz," dedi Louis.

Marie-Josephe için ebeveyni, ikisini de kaybettiği o korkunç haftaya kadar, altın rengi tropik bir haleyle sarılıydı; annesi bilge ve kibardı, babası dalgın ve neşeliydi.

“Eski dost ve düşmanlarım, himaycmdekiler vc danışmanlarım göçüp gidiyorlar,’ dedi Kral. Kraliçe Christina. Le Brun, Le Vau, yaşlı günahkâr Louvois. Moliere ve Lully. Büyük Matmazel... Biliyor musunuz, bazen yaşlı Mazarin’i, o zorbayı dahi özlüyorum.” Kral içini çekti. “M. ve Mme de la Croix’yı özlüyorum.”

“Ben de onları özlüyorum, Efendim. Hem de çok. Sadece Tanrı annemi kurtarabilirdi, çok hastaydı. Çok hızlı öldü.” “Tanrı cezp edilmişti ve bu yüzden onu aldı. Ama O, meleklerinin acı çekmesine izin vermez.”

Acı çekti, diye düşündü Marie-Josephe. Tanrıya ve doktorlara olan büyük öfkesi yeniden alevlendi. Korkunç bir biçimde acı çekti; Tanrıdan o kadar nefret ediyorum ki, beni yıldırımla çarparak neden Cehenneme göndermediğini bilmiyorum.

Dans sırasındaki bir dönüşte, Majestelerinin fark etmeyeceğini umarak bir damla gözyaşını sildi. Nasıl fark etmezdi ki? Ama yorumda bulunmayacak kadar beyefendiydi.

“Sanırım ölmemiş olurlardı, eğer ki...”

“Eğer onları Martinique’e göndermemiş olsaydım mı?” “Ah, hayır, Majesteleri! Doktorlar yüzünden, cerrahlar... Verdiğiniz görev ailemizi şereflendirdi.” Marie-Josephe merhametsiz düşünceyi aklından uzaklaştırdı: madem onları o kadar özlüyordunuz, Efendim, neden ailemi Fransa’ya geri çağırmadınız?

“Babanız, şüphesiz, saygıdeğer bir insandı,” dedi Majesteleri. “Koloni valiliği görevindeyken, ancak Henri de la Croix yoksullaşabilirdi.”

“Babam gitmesi gerekirken kaldı,” diye fısıldadı. “Toparlayacağını sanmıştım. Ama ondan kan akıtıyorlardı.”

Kral’ın bakışları, Marie-Josephe’in omzunun gerisine ifadesizce odaklanmıştı.

Çok fazla konuştum, diye düşündü. Majestelerinin ilgilenmesi gereken önemli meseleleri var, kederim ve öfkemle onu rahatsız etmemeliyim.

“O zamanlar geri dönüyor,” dedi Kral. “Gençlik ve ihtişam zamanları. Ağabeyiniz onları bana geri getirecek.”

“Ben... ben umarım ki öyle olur, Majesteleri.”

Gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarını tuttu, kendini zorlayarak gülümsedi ve dansın mükemmel adımlarına yoğunlaştı. Majesteleri, sonsuza dek yaşaması için Yves’in ona yardım edemeyeceğini anladığında neler olabileceğinden korktu.

“Size layık bir eş bulmalıyım,” dedi düşünmeden.

“Ben evlenemem, Majesteleri. Ne bağlantılarım ne de çeyizim var.”

“Ama bir eş istiyor olmanız lazım!”

“Ah, evet, Efendim! Bir eş, çocuklar...”

“Ayrıca bilimsel aletler, değil mi?” Kıkırdadı.

“Eğer eşim izin verirse.” Kızardı ve Kral’la konuşurken kendisiyle kimin alay ettiğini merak etti. “Ama böylesi bir rüyaya kavuşmanın hiçbir yolunu bilmiyorum.”

“Babanız size hiç söylemedi mi? Sanırım söylemedi. Siz doğduğunuzda, uygun bir biçimde çeyizinizin hazırlanacağına söz verdim.”

Müziğin son fanfarı bitti. Majesteleri zarif bir biçimde başını eğerek selam verdi. Majestelerinin maiyetinin alkışları süratle Marie-Josephe’e çarptı. Serinkanlı olmaya çalıştı, içten bir reverans yaptı ve Kral’ın elini öptü. Kral onu ayağa kaldırdı. Mükemmel bir beyefendi gibi, Marie-Josephe’i, Mösyö ve Şövalye’nin fısıldaşarak ayakta durdukları dans pistinin kenarına kadar götürdü.

“Bir sonraki dansı Mile de la Croix ile yapın,” dedi Lorraine Şövalyesi’ne ve Marie-Josephe’in elini onunkine koydu.

Marie-Josephe, mest olmuş vaziyette, odasına çıkan merdivenlerden yukarı koştu. Elindeki mum titreşiyordu. Alevi korumak için parmaklarıyla etrafım sardı. Odelette'in, Mode-nalı Mary’nin yanından dönmüş olduğunu umuyordu; Yves’in de Papa Innocent’ın yanından dönmüş olduğunu umuyordu.

İkisinin de hâlâ uyanık olduklarını umuyordu. Onlara KraPın muhteşem haberlerini vermek istiyordu. Odelette'e, zekice yapılmış gizli köprülerin üzerinden suyu geçerek ve Büyük Kanal'm kıyısında ay ışığında gezinerek Lorraine'le yaptığı uzun yürüyüşten bahsedebilirdi. Lorraine, kibarlık sınırlarını sadece bir ya da iki kez aşmış olsa da Yves'e bundan bahsetmeyeceğini düşündü, en azından henüz değil.

Boğuk sesler, sessizliği böldü. Marie-Josephe gülümsedi. Odelette ve Yves dönmüşler, diye düşündü, hatta Yves, Odelette'i çileden çıkaracak bir şey yapmış. Martinique'e de dönmüş olabilirdik. Üçümüz beraber olurduk, çamaşırlarını yerde bir yığın halinde bıraktığı için Odelette ağabeyime sövüp duruyor olurdu.

Odasının kapısını açtı.

Gördüğünü anlayamamıştı. Işık loştu. Bunun da ötesinde, olanlara inanamıyordu.

Soylulardan biri, örtüleri eşeleyerek yatağında debeleniyordu, şapkası ceketiyle birlikte halının üzerinde ters dönmüştü. Kısa pantolonu dizlerinin etrafına dolanmıştı. Gömleği yukan sıyrılmış ve çıplak kaba etlerini ortaya çıkarmıştı. Ayakkabılarından biri ayağından fırlayıp gürültüyle yere çarptı.

“Beni istiyorsun.” Umutsuzluk, tanıdık sesi kalınlaştırdı. “Beni istediğini biliyorum.”

“Lütfen -”

Marie-Josephe ileri atıldı ve genç adamın omzunu kavradı. Odelette adamın kollarını kavrayarak, zarif koyu renk ellerini kenetleyip mücadele etti.

“Defol,” dedi Philippe, Chartres dükü. “Meşgul olduğumuzu görmüyor musun?”

“Onu rahat bırakın!” diye bağırdı Marie-Josephe. “Bu ne cüret!” Chartres'm dantel gömleği Marie-Josephe'in ellerinde yırtıldı.

“Mile de la Croix!”

Afallayan ve panikleyen Chartres yataktan sıçradı ve beceriksizce kendini örttü. Mavi siyah saçları omuzlarına dökülen Odelette oturdu, gözleri mum ışığında simsiyahtı ve cildi kıpkırmızıydı.

“Bu ne cüret, efendim! Nasıl hizmetçimin ırzına geçersiniz ! ”

“Sandım ki... Aslında...” Saçları dağınık bukleler halindeydi. “Onun siz olduğunuzu sandım!”

Marie-Josephe sessiz kalınca, Chartes dükü gülümsedi. Odelette gözyaşlarına boğuldu.

Chartres başını eğerek ona selam verdi. “Gerçi sizinle birlikte bir saat geçirmekten kesinlikle keyif alırdım.”

Odelette kendini yastığına savurdu ve hıçkırarak ağladı.

“Benden nefret etmediğinize inanıyorum,” dedi Chartres.

Elini uzattı. Marie-Josephe ona okkalı bir tokat attı.

“Evli bir adamın -eşim olmayan herhangi bir erkeğin- ilgisini hoş karşılayacağımı düşünmeye nasıl cüret edersiniz!”

Marie-Josephe, Chartres’ı iterek geçti. Odelette’in yanında oturdu ve onu kollarına aldı.

“Benden kurtulmak niyetindeyseniz,” dedi Chartres, “beni gül yağmuruna da tutabilirdiniz.”

“Bizi yalnız bırakın, efendim.”

“Beni baştan çıkarttınız, matmazel, şimdi de bana zulmediyorsunuz.” Chartres, tüylü şapkasını, altın rengi dantelli ceketini ve yüksek topuklu ayakkabısını toparladı.

Kapı çarparak kapandı.

“Ah, benim canım, iyi misin? Sana zarar verdi mi? Yemin ederim, ona böyle düşünmesi için hiçbir şey yapmadım, benim ya da senin...”

Odelette hıçkırarak ağladı ve Marie-Josephe’in Chartres ı ittiğinden daha sert iterek onu uzaklaştırdı.

“Neden araya girdiniz? Onu neden durdurdunuz?”

“Ne?” diye sordu Marie-Josephe şaşkına dönmüş vaziyette.

“Benden bir piçi olabilirdi, beni kabul ederdi, beni satın alır ve özgür bırakırdı, sonra da evime götürürdü... benim asil kocam!” Öfke ve kederle

feryat etli, dizlerini göğsüne çekti ve yüzünü gömdü, kollarını da başının etrafına sardı.

Marie-Josephe, hıçkırıkları hafifleyene kadar saçlarını okşadı.

“Seninle asla evlenemez. O zaten evli.”

“Bu sadece sizin dünyanızda böyle. Benimkinde değil!” Marie-Josephe dudağını ısırdı. Türkiye’yle ilgili, sadece Odelette’in annesinin ikisine de anlattığı şeyleri biliyordu. Odelette orayı cennet olarak görüyordu, ancak Marie-Josephe öyle düşünmüyordu.

“Seni asla kabul etmezdi. Ondan olacak çocuğunu da.” “Ederdi! Etmeli! Başka piçleri de var!”

“Ama seni bir hizmetçi olarak görüyor. Senden vazgeçmemi -senden kurtulmamı- emrederdi, senden ve bebeğinden!” Odelette öyle ani bir öfkeyle başını kaldırdı ki, Marie-Josephe şaşkınlıkla geri çekildi.

“Ben bir *prensesimi*” diye haykırdı Odelette. “Köle ya da değil, ben bir prensesim. Benim ailem Bourbon’lardan ya da herhangi bir Fransız’dan bin yıl daha köklü. Romalılar bu barbarları mızraklarına geçirirlerken, benim ailem hüküm sürüyordu!”

“Biliyorum.” Marie-Josephe onu tutmaya cesaret etti. Odelette çaresizlikle titreyip, öfkeyle ağlayarak ona doğru büzüştü.

“Biliyorum,” dedi yeniden Marie-Josephe. “Ama seni kabul etmezdi. Seni Konstantinopolis’e götürmezdi. Seni asla kov-mazdım; ama o, Kral’a başvursaydı ve Kral da seni sürgün etseydi, onu asla durduramazdım.”

Odelette’in uzun saçlarını okşadı. Sırtından aşağı dökülüyor ve yatağın üzerinde toplanıyorlardı.

“Seni özgür bırakacağım,” dedi Marie-Josephe.

Odelette uzaklaştı ve onun yüzüne baktı. “Senin bunu asla yapmayacağını söyledi.”

“Kim?”

“Rahibe. Başrahibe. Sevgilileri geleceği zaman, saçını her yapışımda...”

“Sevgilileri mi?”

“Sevgilileri olurdu, kimse inanmasa da umurumda değil.” “Ben inanıyorum,” dedi Marie-Josephe. “Çok şaşırdım ama sana inanıyorum.”

“...bana özgürlüğümü asla vermeyeceğinizi söylerdi. Benden vazgeçmeyi reddettiğinizi söylerdi.”

“Rahibeler, beni, bir köleye sahip olmanın korkunç bir günah olduğuna inandırdılar...”

“Öyle zaten,” dedi Odelette sert bir biçimde.

“Evet. Ama benden seni özgür bırakmamı asla istemediler. Parayı manastıra vermem için seni satmamı istediler.” Odelette’in ellerini tutup öptü. “Bunu yapmaya korktum, sevgili Odelette. Seninle konuşmama izin vermediler, senin ne istediğini hiç bilemedim ve düşündüm ki, bazen şüpheye düşsem de, burası ne kadar korkunç olursa olsun, orasının çok daha kötü olabileceğini...”

“Manastır hiç de korkunç değildi,” dedi Odelette. “Onların saçlarını yapıyordum. Rahibelerin çamaşırlarına nakış işlemeyi, ağabeyinizin çoraplarını yıkamaya tercih ederdim...” Chartres’m yaptıklarının şokuyla ve Odelette’in itirafları sonucu rahatlamayla gelen gözyaşları, Marie-Josephe’in yanaklarından aşağı süzüldü; bunlar, şayet kabul edebilseydi, kendisine acıma gözyaşları da olurdu çünkü Marie-Josephe için manastır korkunç bir yerdi.

“Matmazel ve Kraliçe Mary’nin seni benden çalarak uzaklaştırmalarına şaşmamak lazım,” dedi gülümsemeye çalışarak. “Ama bunun artık bir önemi yok. Seni satmayı reddettim."

“Buna memnun oldum,” dedi Odelette. “Köle olmamalı* yım. Sizden başka kimseye köle olamam.”

“Kimsenin kölesi olmayacaksın,” diye fikrini söyledi Marie-Josephe. “Sen özgürsün. Biz, kız kardeşler gibi olacağız.” Odelette hiçbir şey söylemedi.

“Soracağım...” Marie-Josephe duraksadı. Kendi yargısından şüphe etti çünkü zamanında Chartres’a güvenmişti. “Kont Lucien’e soracağım.” Kont Lucien özgür düşüncelerinden dolayı tehlikeli de olsa, en azından dürüsttü. “Bunun nasıl yapılacağını bilir, istediğin belgeleri bilir; ama şu andan itibaren özgürsün. Benim kız kardeşimsin.”

“Evet,” dedi Odelette.

“Söz veriyorum.”

“Neden bu kadar uzun süre bekledin?”

“Bunu daha önce benden hiç istemedin.” Marie-Josephe, Odelette’in gözlerindeki yaşları elinin tersiyle sildi. Odelette’i omuzlarından tuttu. “Konumlarımız arasındaki fark neydi ki? Aynı evde yaşadık, aynı yemeği yedik; ağabeyimin çoraplarını yıkadıysan, ben de onun gömleğini yıkadım! Seni asla köle ya da özgür olarak görmedim.”

“Anlayamazsın,” dedi Odelette.

“Hayır, anlayamam. Rahibeler günahımla ilgili başımın etini yiyene kadar bunu hiç düşünmemiştim ve bundan ötürü beni affetmeni istiyorum. Ama sevgili Odelette, sonrasında *düşündüm*; eğer seni özgür bırakırsam, manastır seni hiçbir şeyin olmadan dışarı, sokağa atar, diye düşündüm. Kaynaklann olmadan, koruyucun ya da ailen olmadan. Sana verecek hiçbir şeyim yoktu!”

“Kendi yolumu bulabilirim,” dedi Odelette sinirli bir biçimde.

“Bulursun da, eğer istersen. Ama düşün, kız kardeşim, servetimiz artıyor. Eğer beklersen, sadece kısa bir süre için, eminim, benimle kaldığın takdirde, bunları paylaşacaksın. Bir hanımın hizmetçisi olmaktan daha iyi bir konumda dünyaya açılacaksın. Türkiye’ye gidebilirsin. Gerçekten hiç görmediğin Türkiye’ye gitmek istiyorsan şayet.”

“Tıpkı senin daha önce Fransa’yı hiç görmediğin gibi,” dedi Odelette, “ama buradasın.”

“Bu tamamen farklı,” dedi Marie-Josephe.

“Nasıl farklı, Mile Marie?”

“Belki de hiç farklı değildir, Mile Odelette. Ama eve, Türkiye’ye gideceksen, hizmetçi ya da Çingene olmaktan ziyade, gerçek konumuna uygun bir biçimde zengin ve başanlı olarak dönmen daha iyi olmaz mı?”

“Daha iyi olur,” dedi Odelette. “Ama... Çok uzun süre bek-leyemem.”

“Buna mecbur kalmayacağını umuyorum,” dedi Marie-Josephe. “Haydi, şimdi yapabiliyorsan uykuna dön. Kapıyı kilitleyeceğim.”

“Soyunmana yardım edeyim.”

“Sadece elbisemi çıkarmama yardım et, hâlâ yapacak biraz işim var.”

Odelette’in önce giyinecek bir şey bulması gerekiyordu, çünkü Chartres, yıpranmış geceliğini onanlamaz bir biçimde yırtmıştı. Gardıropta, Marie-Josephe’in kenarları katlanıp dikilmiş geceliği, üç tane dantel fırfırı olan kaim ve sıcak pazenden yeni bir tanesinin üstünde duruyordu.

“Bu nereden geldi?”

“Kraliçe Mary. Onu giyebilirsin. Senin eski olanı alacağım.”

“Yenisi senin, onu sen giyeceksin.”

Marie-Josephe, Odelette’in yeni geceliği giymesine yardım etti, kız kardeşinin elbise, ayakkabı ve korsesini çıkarmasında kendisine yardım etmesini minnetle kabul etti ve kız kardeşini yatağına geri yatırdı. Lazımlıklı sandalyeyi kullandı, yüzüne ve ellerine soğuk su çarptı.

Bacakları arasındaki kurumuş kanı temizlediğinde, olması gerekenden günler önce kanamasının durduğunu fark etti. Endişelenerek, tıbba teslim olma korkusunu yenmek için cesaretini toplamaya çalıştı. Bir an için, bir doktorla konuşmaya karar verdi.

Ancak endişelenecek çok daha başka, daha önemli konuları, yapacak çok şeyi vardı. Buradaki doktorlar öyle önemliydiler ki, zamanlarını kadınlara özgü şikâyetlerle harcamama-lıvdı. Aslında daha fazla karmaşa ve rahatsızlıktan kurtulacağı için memnun olurdu. Ne olur ne olmaz diye temiz bir bez koydu ve kanlı olanı soğuk su dolu bir kapta ıslattı.

Acaba deniz canavarının da kanaması oluyor mu, diye merak etti. Kendi sorusunu cevapladı: Bu çok saçma. Hayvanların kanaması olmaz. Onlarda Havva’nın günahı yoktur. Ayrıca, deniz canavarının kadınlardaki gibi kanaması olsaydı, köpek balıkları yüzünden büyük tehlike içinde olurdu.

Lorraine’in pelerinini kaptı. Marie-Josephe’e fısıldamak için eğildiğinde, perukasının buklesi nasıl yanağını gıdıkladıysa, misk kokulu parfümü de burnunu gıdıkladı. Müzik partisyonu kucağında, çıplak ayakları sıcak pelerinin içine sokulmuş vaziyette Odelette’in yatağının yanındaki sandalyeye kıvrıldı. Mum ışığı sayfalann üzerinde titreşiyordu.

Partisyonun mükemmel olduğunu düşünmüştüm, dedi kendine, ama deniz canavarı esaret içinde çok üzgün, çok korkmuş...

Odelette, elini örtülerin altından kaydırarak Marie-Josephe’e uzandı ve parmaklarını sıkıca tuttu. Marie-Josephe, kız kardeşi uykuya daldıktan sonra bile elini çekmedi. Sayfaları tek eliyle beceriksizce çevirerek partisyonu gözden geçirdi. Uyuyakaldı.

Vücudunu saran keyiften irkilerek nefes nefese uyandı. Müzik kâğıtları tomarı yere saçıldı.

Tamamen yanıp sönmüş olan mum, keskin kokulu dumanlar saçarak odasını ışıksız bırakmıştı. Gece havası kadar soğuk bir şarkı onu sarmaladı. Sanki cam geçirgenmiş gibi deniz canavan pencereden içeri yüzdü. Marie-Josephe’in üzerinde yukarı aşağı, saçları çevresinde ve tavana doğru dalgalanarak etrafta gezindi.

Titreyen ve kendinden geçen Marie-Josephe, bu bir rüya, diye düşündü. Ne istersem yapabilirim. Hiçbir şey, hiç kimse beni durduramaz.

Ayağa kalktı ve ellerini yukarı, deniz canavarına uzattı.

Şarkı duraksadı; deniz canavarı ortadan kayboldu. Marie-Josephe aceleyle pencereye koştu. Çadır, beyaz ipeği ürkütücü bir biçimde parlayarak bahçenin alt tarafında belli belirsiz görünüyordu. Bahçıvanların fenerleri Kuzey Girandole ve Yıldız Bahçelerinde titreşiyor, Ayna Çeşmesi’nden yansıyordu. Portakal ağacından el arabalarının gıcırtısı, Versailles bahçelerinin hafifçe mırıldanan sessizliğini deldi.

Gün ışığı kadar parlak deniz canavarı yeniden şakıyarak belirdi. Diğer deniz canavarları havada yüzerek, daireler oluşturarak, birbirlerini okşayarak, bir hortum, bir girdap oluşturarak onu takip ediyorlardı.

Marie-Josephe, deniz canavarları gibi camdan geçmeyi umarak pencereye doğru bir adım attı. Canını yakarak burnunu çarptı.

Ne kadar tuhaf, diye düşündü. Rüyada, deniz canavarları gibi pencerenin içinden geçebiliyor ve havada yüzebiliyor olmam lazım. Ama yapamıyorum; hayal gücüm beni yüzüstü bırakıyor. Eğer pencereyi açıp dışarı bir adım atarsam, düşerim. Herkes, rüyasında uçamayıp da düşen birinin ölmesi gerektiğini söyler.

Hizmetçilerin şaşkın bakışları karşısında pelerine sıkıca sarınarak merdivenlerden aşağı koştu. Hizmetçiler şafak vaktinden bir saat önce saray mensuplarını görmeye alışık değillerdi. Bazı saray mensupları için, şafaktan önceki saat uyudukları tek zamandı.

Terası geçince, çakıl taşları ayağını kesti. Kendini Zachi'nin sırtında hayal etti. Kendine bir çift sağlam ayakkabı hayal etti. Hiçbir şey olmadı. Çakıl taşları daha da keskinleşti. Basamaklardan aşağı koştu ve Yeşil Halı'ya adım attı. Çimenler soğuk ve ıslaktı, ancak ayaklannı kesmiyordu. Halının kenarındaki mumlar yanmış, balmumu birikintisine ve tüten fitillere dönmüştü.

Işıldayan deniz canavarları ona çadıra doğru öncülük etliler. Muhafız, deniz canavarının şarkısıyla uyumuştu.

Çadırın içinde, kafesin içinde, çeşmenin içinde deniz canavarı iki kuyruğuyla kızgın bir biçimde su sıçratıyordu. Etrafından bir ışık şelalesi fışkırıyordu.

Şarkı söyledi.

Marie-Josephe, çeşmenin kenarına oturdu.

"Eğer bu benim rüyam olsaydı," dedi, "eğer bu senin rüyan olsaydı, hapsedilmiş olmazdın."

Deniz canavarı haykırdı. Erkek bir deniz canavarı, Yves'in vücudunu incelediği, şarkıyla hayata döndürülen deniz canavarı, çadırın tavanında yüzüyordu. Marie-Josephe gözlerini kapadı, ancak şarkıyla akimda biçimlenen, gerçek herhangi bir şey gibi açıkça önünde yüzen görüntü gitmedi.

"Şarkılarını görüyorum," dedi Marie-Josephe. "Sen de benim söylediklerimi anlıyorsun. Değil mi? Konuşabiliyor musun? Sözcüklerle konuşabiliyor musun?"

"Balıhhh," dedi deniz canavarı, sonra da şakıdı.

Deniz canavarının kulak tırmalayıcı sesi yüzünden bedeni pütür pütür olan küçük bir balık hızla görünerek geçti. Şarkı, balığın kendisini ve çevresini, yüzmesinin sesini, etinin tadını tasvir ediyordu. Deniz canavarları sözcüklerle değil görüntülerle, bağıntılarla, çağrışımlarla konuşuyorlardı.

Marie-Josephe, balığın ezgisini mırıldandı. Belirsiz bir görüntü, önünde durakladı ve gözden kayboldu. “Ah, deniz canavarı, benim şarkım senin kulaklarında sadece bir bulanıklık olmalı. Daha iyi söyleyeceğim, söz veriyorum. Deniz canavarı, senin ismin nedir?”

Deniz canavarı karmaşık bir ezgi söyledi. Şarkı, deniz canavarını tasvir ediyordu ve aynı zamanda neşeye, arsızlığa ve gençlere özgü bir bilgeliğe işaret ediyordu.

“Ne kadar da güzel! Mükemmel.”

Deniz canavarı ona doğru yüzdü. Parıldayan bir iz bırakıyordu. Parıldama, omuzlarından aşağı saçları boyunca aktı. Deniz canavarı, dirseklerini en aşağıdaki basamağa dayadı ve

Marie-Josephe’e baktı. Fısıldadığı şarkısı şekiller ve sahneler oluşturuyordu.

Marie-Josephe laboratuvara koştu, kâğıt parçaları ve. kömür kalem kaptı, sonra da aceleyle deniz canavarına koştu. Şarkıların eskizlerini çizdi; sözcük ya da notalarla değil ama kabaca çizilen resimlerle. Gözleri yaşlarla doldu; gözyaşlan arada bir kâğıdı lekeliyordu. Ancak sahneler belirgindi çünkü onları duyuyordu.

Deniz canavarı, şarkısında yalnız başına yüzüyordu. Pislik ve yosunlar çeşmeyi bulandırmıştı. Atılan çöpler ve sikkeler çeşmenin zeminini kaplıyordu.

Deniz canavarının şarkısı, suyu safir mavisine döndürdü. Çöp ve sikkeler, beyaz kumlara ve canlı midyelere dönüştü. Parlak balıklar hızla geçtiler, hep birden renk değiştirerek maviden gümüşe.

Yabancı bir deniz canavarı tropik denizden yüzüp gelmişti. Yakalanmış olan yaratıktan daha yaşlıydı, teni daha koyu bir maun rengindeydi, saçları daha açık bir yeşildi, kuyrukları gümüş renginde benekliydi. Hamileydi.

Hızla sığlaşan sudan beyaz bir kumsala, geniş okyanustaki yalnız bir adaya yüzdü. Deniz canavarı kumun üzerinde çırpınarak sıcaklığında yuvarlandı, içine yerleşti, karnını destekledi.

Marie-Josephe’in deniz canavarı debelenerek kumsala, hamile deniz canavarının yanma gitti. Arkasından erkek deniz canavarı ve bir diğeri

geldi. Anne deniz canavarını çevreleyerek saçlarını taradılar, sırtını ovaladılar, karnını okşadılar.

Anne deniz canavarı inledi, acı acı bağırdı ve vücudu gerildi; teyze ve amca deniz canavarları uzanarak yaslanması için onu desteklediler. Marie-Josephe, doğumu huşu ve büyülenmeyle izledi. Anne içinse, hayvanların kolay doğumları gibi değil, bir bebeğin doğumu gibi zordu ve acı vericiydi. Ama sonunda buruşuk bebek deniz canavarı, annesinin göğsünde uzanıyordu. Anne onu tuttu, ona bir şarkı mırıldandı ve ailesi onu sıcak deniz suyuyla yıkarken ve büzüşmüş perdeli ayak parmaklarını açarken emzirdi.

1

XIV. Louis’nin unvanlarından biri, -çn 254

Günler geçti; bebek büyüdü; adanın sığ yerlerinde annesi, teyzeleri, amcaları ve arkadaşlarıyla su sıçratarak oynadı. Annesi onu emziriyordu; Marie-Josephe ve Yves'in deniz canavarları; balık, denizhıyarı, istiridye, deniz salyangozu ve çeşni olarak yosunla anneyi besliyorlardı.

Deniz canavarları bebeğe yüzmeyi öğrettiler; denizi sevmeyi öğrettiler. Onu su altına götürerek ne zaman nefes alacağını ve nefesini nasıl tutacağını, okyanusun harikalannı gösterdiler, tehlikelerine karşı uyardılar. Bebeği iştahla izleyen bir köpek balığı, yetişkinlerden sakınarak yakınlarda süzüldü ve uzak mavilikte gözden kayboldu. Yunuslar, deniz canavarlarının şarkılarına şıpırtılarla ve tiz seslerinin vuruşlarıyla cevap vererek hızla geçtiler. Deniz canavarları, bir İspanyol kalyonunun iskeleti içinde yaşayan dev bir uysal ahtapotun dokunaçları arasında yüzdüler. Deniz canavarları altın sikkelerle, kral ve hükümdarlara layık mücevherlerle oynadılar, hâzineyi önemsemeden deniz tabanına düşürdüler ve yüzerek uzaklaştılar.

Büyük tehlike anlarında ya da oynamak için aşırı sert olan fırtınalarda, deniz canavarları dalgaların altına dalıyorlar ve büyük kabarcıklar çıkararak hareketsiz duruyorlardı. Yüzeye çıkmıyorlardı. Gözleri kapalı, ağızları açık vaziyette ve arada sırada suyu soluyorlarmış gibi göğüsleri kabararak uzanıyorlardı.

Bebek deniz canavarı, denizin tabanında güvenli bir biçimde nasıl uyuyacağını öğrendikten sonra, grup halindeki küçük aile doğum adasından uzağa yüzdü. Çocuğu sırayla taşıyarak derinliklerde kayboldular.

Sahneler titredi. Tutsak deniz canavarının sesi, boğuk bir hırıltıyla azaldı ve görüntüler de beraberinde azaldı.

Güneşin doğuşu, parıldayan suları sönükleştirdi.

Soğuktan ve anladıklarından titreyen Marie-Josephe, duyduklarım ve aklında canlananları resmettiği düzensiz kâğıt tomarını kavradı. Kömür kalemin son parçası, bir kül parçası kadar sessizce düşerek döşeme tahtasına çarptı.

“Bana hayatını gösterdin,” dedi Marie-Josephe. “Hayatını, aileni...”

Deniz canavarı yeniden şakıdı.

Marie-Josephe'in önünde, daha önceki görüntüde olduğu gibi sessiz ve donuk, kanlar içinde ayakta duran Yves belirdi. Marie-Josephe endişeyle

gözlerim kapadı. Avuç içlerine gömülmüş vaziyette görüntü hâlâ önünde duruyordu. Kulaklarını kapadı. Yaralı ağabeyinin görüntüsü bulanıklaştı ve yok oldu.

Deniz canavarı, hiçbir sözcükle ilgisi olmayan görüntülerle Marie-Josephe'e şarkı söyledi; arkadaşıma reva gördüğü kaderi ağabeyine verdim, ama kalbinden hayalanna kadar onu deşmekle tehdit ederek seni korkutamazdım.

Kaplan, şafakta ışık saçtı ve gözden kayboldu.

Deniz canavarı Marie-Josephe'e şarkı söyledi; seni, yırtıcı hayvana karşı uyarmak için şakıdım çünkü tıpkı köpek balıklarının büyük bir uzaklıktan kan kokusunu alabildikleri gibi, onun da senin kanının kokusunu alacağından korktum. Sen güvende olana ya da ölene kadar ve feryat etmekten boğazım acıyana kadar şakıdım. Ama sen korkusuzsun ve seni uyararak kendi tarafıma çekemedim.

Deniz canavarları girdabı, kafesin tepesinde uçuşurken, gösterişli bir biçimde dostlarını ve arkadaşlarını okşayarak keyifle içlerini çektiler.

Korkmaktan vazgeçtim, diye haykırdı deniz canavarı, sana sevgiyi ve tutkuyu şakıdım, sen de nihayet beni duydun ve dinledin.

"Deniz canavan..." diye fısıldadı Marie-Josephe.

Deniz canavarı huysuzca sızlandı ve güçlükle basamakları tırmandı. Marie-Josephe onu tutarak durdurdu. Çizimler yere saçıldılar.

"Yapma lütfen, dur."

Deniz canavarı feryat etti. Tırnakları Marie-Josephe'i acımasızca deşebilirdi, ancak hareketsiz kaldı.

"Seni özgür bırakamam," dedi Marie-Josephe. "Nereye gidersin? Deniz çok uzakta, nehir bile çok uzakta. Sen, Majestelerine aitsin. Eğer kaçarsan ağabeyim mahvolur."

Deniz canavarı, öfkeyle su sıçratarak kendini çeşmeye savurmadan önce dişlerini göstererek hırladı.

Marie-Josephe ağlamaya başladı. "Ah, deniz canavarı, deniz *kadimi*"

ON ALTINCI BÖLÜM

Marie-Josephe, onu kirlenmiş, nemden ıslanmış çıplak ayaklarıyla kimse görmeden önce bahçelerden uzaklaşma kaygısıyla Yeşil Halı'da tökezleyerek ilerledi. Zachi'ye binebilmeyi isterdi. Ayak parmaklarını artık hissetmiyordu. Eskiz tomarını sıkıca kavrayarak, tehlikeli ve yeni bilgilerini Şövalyenin sıcak tutan pelerininin altına sakladı. Deniz kadınının çaresizliği onu bir canavar gibi takip ediyordu.

Üst katta, Yves'in odasına bir göz attı. Hafifçe horluyordu. Cüppesi, gömleği ve çizmeleri, kapı girişinden yatağa kadar düzensiz bir biçimde yerde uzanıyordu. Eskizlerini Yves'in masasına koydu, uyanık olduğunu mırıldanana kadar onu salladı, çizimler hakkında fikrini değiştirdi ve onları sakladı.

Yves'e deniz kadınını anlatsam bana nasıl inanacak? Ama ona gösterirsem... Herkese gösterirsem...

Odelette, ekmek ve çikolata taşıdığı bir tepsiyle döndü. Muslin ve dantel parçalarıyla süslü yeni bir sabahlığın içinde sağlık ve güzellik saçıyordu.

"Seninle kalacağım." Odelette'in ifadesi çok ciddiydi. Pencerenin yakınındaki masaya tepsiyi koydu.

Dikkati dağılan ve endişe içindeki Marie-Josephe, Odelette'in neyden bahsettiğini, sabahlığın nereden gelmiş olduğunu bilemedi. Sonra hatırladı: Chartres'ın saldırısı; kendi verdiği söz; Modenalı Mary'nin ufak hediyesi.

"Ama sadece aile serveti artana kadar ya da ben eve utanmadan dönebilene kadar. Artık sana hizmet etmeyeceğim, ama istersen sana yardım edeceğim çünkü modadan hiç anlamıyorsun, Mile Marie. Bir daha asla kimse bana köle diyemez." "Şartlarını kabul ediyorum, Mile Odelette ve yardımına minnettar olurum." Marie-Josephe, onu yanağından öptü. Odelette onu kucakladı ve alnını Marie-Josephe'in omzuna yasladı. Titremeye başladı; aniden geri çekildi. Kara gözleri pırıldadı.

"Gittiğinde, seni kız kardeşim olarak özleyeceğim," dedi Marie-Josephe. "Yine de özgürlüğünü hızlandırmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Yeniden kendine hâkim olan Odelette başıyla kibar bir selam verdi. Kahvaltı masasına oturdu. Marie-Josephe de pencerenin önüne oturarak ona

katıldı. Marie-Josephe ikisi için de çikolata akıttı. Herkül miyavlayarak peşinden geldi; Marie-Josephe ona fincan tabağında sıcak süt verdi.

“Çikolata kokusu mu alıyorum?” Yves içeri girdi. Ellerini saçlarında gezdirdi. Saçları bir peruka gibi gibi zarifçe bukleler halinde döküldü. Odelette’e bir bakış attı. “Ben nereye oturacağım?”

“Kendine bir sandalye getirebilirsin,” dedi Odelette son derece sakin bir biçimde. “Güçlü ve zindesin.”

Yves kaşlarını çattı. “Bu kadarı yeter. Karnım aç. Kalk da yerime oturayım, Odelette.”

“Benim adım Odelette değil. Adım Halide.”

Yves güldü. “Halide! Şimdi de Müslüman olduğunu söylersin!”

“Şüphesiz öyleyim.”

“Mile Halide’ye özgürlüğünü verdim ve onu kız kardeşimiz olarak kabul eltim.”

“Ne!”

“Onu özgür bıraktım.”

“Bir hevesle? Sahip olduğumuz değerli tek şey o.”

“O bana aitti; istersem onu özgür bırakırım.”

“Beş yıl sonra yaşın geldiğinde, onu özgür bırakabilirsin.” “Ona söz verdim. O artık özgür. O bizim kız kardeşimiz.” Yves omuzlarını silkti. “O hususta hiçbir kâğıt imzalamam.” Halide’ye döndü, “Seni satacağıma dair asla bir korkun olmasın, ama hizmetçimiz olmadan sarayda yaşayamayız.” Odelette - Halide - masadan o kadar hızlı kalktı ki sandalyesi devrildi. Marie-Josephe’in odasına kaçtı.

“Yves, bunu nasıl yapabilirsin?”

Yves sandalyeyi düzeltti, oturdu ve çikolata akıttı.

“Ben mi? Ben sadece konumumuzu korumakla suçlanabilirim.”

Ekmeğini çikolataya bandırdı, tatlı ve ıslatılmış parçayı ısırarak eliyle çenesini sildi.

“Bir başka insana sahip olmak doğru değil.” Birini kafeste esir tutmak da öyle, diye düşündü.

“Saçma. Kiminle konuştun? Başka hangi tehlikeli düşünceleri benimsedin?”

Deniz kadınından o an söz etmeye cesaret edemedi. Yves’in elini tuttu. “Kızma, Krai’m gözünde ayrıcalığın var. Bana çeyiz, bir eş sözü verdi! Cömert olmaya gücün yeter. Kız kardeşimiz...”

Yves ıslak ekmeğini düşürdü. “Çeyiz mi? Çeyiz! Kral *bana* senin evliliğinden hiç söz etmedi.”

“Memnun olacağını düşünmüştüm,” dedi.

“Şendeki bu değişimlerden hoşlanmıyorum,” dedi Yves. “En büyük isteğinin, bana çalışmalarımda yardım etmek olduğunu söylüyorsun ama...”

“Nasıl yardım edebilirim sana, manastıra kapatılmışken...”

"Ben seyahat ederken *bir yenle* yaşaman lazım...” "...çalışmam yasakken, suçlanırken...”

"...ve Versailles bakirelere göre bir yer değil.”

“Evli olsaydım, bakire olmazdım.”

“Belki de,” dedi Yves, “Saint-Cyr’e dönersen...” Marie-Josephe sakin kalmaya çabaladı. Önerisinin kendisini ne kadar korkuttuğunu gösterirse, Yves onun aklını kaçırdığını düşünebilirdi. Belki de haklı olurdu.

“Mme de Maintenon bütün eğitmenlerin takdis merasimi yapmalarını emretti. O yüzden ayrılmam gerekti.”

“Geri dön. Kendini Tanrıya ada.”

“Asla rahibe olmam!”

Birbirine çarpan ve şıngırdayan altın sesi, konuşmalarını böldü. Olağanüstü öfkeli olan Halide, bir avuç dolusu altın louis sikkesini savurdu. Sikkeler halının üzerinde yuvarlanıp zıpladılar, döşeme tahtasında şakırdayarak köşeye çarpıp durdular.

“Kendimi satın alacağım. Bu yetmezse, daha fazlasını getirebilirim.”

Saraydaki hanımlar gibi mağrur görünen Halide, gece mavisi renginde muhteşem, yeni bir ipek elbise giymişti. Mavi siyah saçlarına uzun bir dizi parlak inci sarılmıştı.

“Bunlar da nereden geldi?” diye sordu Yves. “O elbiseyi, mücevherleri nereden aldın?”

“Matmazel’den, Mile d’Armagnac’tan, Mme du Maine’den ve Kraliçe Mary’den!”

Yves sikkeleri topladı. “Dinî hatalarını düzelttikten sonra... Müdafaanı o zaman dikkate alacağım.”

Marie-Josephe sikkeleri kaptı ve onları Halide’nin ellerine tutuşturdu. “Senin mükâfatların şenindir, özgürlüğün de öyle.”

“Söylediğimde ciddiyim!” Yves dairenin içinde öfkeyle ba-ğırdı.

“Yves hiç de ciddi değildi,” dedi Marie-Josephe. “O...

“Bütün Türklerin köle olmaları gerektiğine inanan o şeytan tarafından etkilendi. O Hristiyan şeytan, Papa.”

Lucien, Kraliçe’nin basamaklarını zorlanarak tırmandı. Sırtı ağrıyordu. Dışarıda at sürüyor olmayı tercih ederdi, ancak Kral’ın etkinlikleriyle ilgili günlüğünü okurken Dangeau markisini dinlemesi ve Majestelerinin onayını kaydetmesi gerekiyordu.

Silahşor başını eğerek onu selamladı ve Mme de Maintenon’un dairesinin kapısını açtı.

Majesteleri, gobleninin üzerine eğilmiş ve ona başını sallayan eşiyle konuşarak sakince oturuyordu. Lucien gobleni görmezden geldi; daha fazla kâfirin yanmasını görmek umurunda değildi.

“M. de Chretien,” dedi Majesteleri. “İyi günler dilerim. Quentin, M. de Chretien için bir bardak şarap getir.”

Lucien, hükümdarının kendisine gösterdiği nezakete minnettar olarak başını eğip Kral’ı selamladı.

“Bir kadeh de M. de...”

Dairenin kapılarının dışındaki bir patırtı, Kral’m şahsi uşağının hizmetini yarıda kesti. Quentin, kargaşayı durdurmak için aceleyle gitti.

“Bu, M. de Dangeau olamaz!” diye haykırdı Majesteleri.

“Mösyö, giremezsiniz,” dedi Quentin. “Majesteleri şu anda kuruluyla birlikte...”

“Hanımıyla, demek istiyorsunuz! Bırakın geçeyim.”

Mösyö, zorla muhafızı geçti. Mösyö’nün iki katı boyda ve güçte olan Quentin, kızgınlıkla Mösyö’nün önünü kesti. Mösyö’nün arkasında, basamakların başındaki M. de Dangeau duraklADı, korkuyla bir an izledi, sonra da dikkatle gerileyerek uzaklaştı ve gözden kayboldu.

“Bırakın kardeşim geçsin,” dedi Majesteleri, sadece Kral’a itaat eden Quentin’e.

“Efendim, bu maskaralığı durdurmanız lazım!” Mösyö, kızgın bir sirk midillisi gibi telaş içinde ve kaprisle ayağını sertçe yere vurdu.

“Maskaralık mı, kardeşim?”

“Neden yakın arkadaşımın görgüsüz bir koloni kızıyla evlenecek olduğunu dedikodulardan duymak zorundayım?” “Belki de ‘yakın arkadaşınız’ size söylemeyi istemediğindendir,” dedi Mme de Maintenon.

“Marie-Josephe’i ona verişimi izlediniz...”

“Dans için!”

“...ve hiçbir itirazda bulunmadınız, sevgili kardeşim.” “Sevgili kardeşiniz!” Orleans’m sesi, tehlikeli bir biçimde yüksek çıkarak titredi. “Nasıl sizin sevgili kardeşiniz olabilirim? Değer verdiğim her şeyi, tek avuntumu, tek zevkimi benden çalmayı planlıyorsunuz! Benim önümde, benim bakışlarım altında, onun elini verdiniz...”

Lucien başka bir yerde olmayı diledi. Bu çirkin sahneyi izlemenin ona bir faydası yoktu.

Mösyö’nün taşkınlığıyla şaşkınlığa uğrayan M. de Dangeau şanslı bir beyefendi, diye düşündü Lucien. Beş dakika geç kalmanın ödülünü aldı.

“Ama Mile de la Croix’yı tasvip ediyorsunuz,” dedi Majesteleri. “Ne de olsa hane halkınızın bir üyesi.”

“Eşimin hane halkının bir üyesi! Mile de la Croix’yı suçlayamam, bu konuda masum! Bunu *siz* planladınız! Lorraine’in ilgisini benden çekmek

için onları birbirine ittiniz!”

“Onu size ben verdim,” dedi Louis, ifadesi belirsizdi, “istersem geri alırım. Eğer beni memnun edecekse, onu bir başkasına veririm.”

“Beni asla terk etmez; size karşı koyar ve ben...” “Philippe!” Louis ayağa fırladı ve kardeşini omuzlanndan tutarak sarstı.

Mösyö afallayarak bakakaldı. Lucien, Majestelerinin kardeşine ismiyle hitap ettiğini asla duymamıştı; belki Mösyö de hiç duymamıştı.

“Sadece sizi korumayı düşündüm, sevgili kardeşim. Sizi seviyorum. Eğer Lorraine evlenirse...”

“Sizin korumanıza ihtiyacım yok.”

“Yok mu?”

“Ayrıca Loıraine’in bir eşe ihtiyacı yok!”

“Marie-Josephe suçlamaların önünü kesecektir; onun ve sizin... hakkınızdaki...”

“istediği hanıma sahip. İtirazım yok!”

Kimse karşı çıkmadı, odadaki herkes Lorraine’in her yeni hanıma, özellikle herkesin önünde ilgi göstererek Mösyö’ye sataştığına şahit olmuştu; odadaki herkes Mösyö’nün yakıcı kıskançlığına ve çaresizliğine şahit olmuştu.

“Ona evlenmesi için baskı yapmayın. Beni bir tek o seviyor.”

Mme de Maintenon ayağa kalktı. “Sevgi!” diye bağırdı.

“Buna nasıl sevgi dersiniz? Davranışınız... utanç verici, günah dolu! Majesteleri sizi sürekli koruyor. Mösyö olmasaydınız, sevgilinizle birlikte yakılırdınız!”

Mösyö, ağabeyini bir kenara iterek kollarını yukarı savurdu. Mme de Maintenon’a nefret ve çaresizlikle baktı.

“Siz!” diye haykırdı Mösyö. “Marie-Josephe’e benim sevgilimi vermek istiyorsunuz, böylece o da sizinkini alamayacak!” Mme de Maintenon yere yığıldı. Kafası kanşan Louis, Mme de Maintenon’a döndü. “Madam, bu doğru değil!”

“Baştan çıkarıldığınızı inkâr etmeyin, efendim,” dedi Mösyö. “Onun güzelliği, zekâsı, masumiyeti. Gençliğinizi size geri verebileceğine inanıyor musunuz?”

“Burayı terk edin, kardeşim,” dedi Louis.

“Memnuniyetle! Süvarilerimi bana geri verin. Lorraine’le birlikte sizin için savaşırız, tıpkı İskender ve Hephaestioıı[1] gibi. Belki de Patroklos[2] gibi öldürülürüm...”

“Kendinizi Aşil’le kıyaslayacak kadar haysiyetli olun!” “...ve benden kurtulursunuz...”

“Hayır. Bu imkânsız.5'

“Bana yapacak hiçbir şey vermiyorsunuz, oğlumun herhangi bir övgü almasını engelliyorsunuz, şimdi de...” “Defolun!” diye bağırdı Majesteleri.

Mösyö fırladı. Çaresizlikle inledi ve kapıyı savurarak kendisi açtı.

“Beni nasıl ihanetle suçlayabilir?” diye haykırdı Majesteleri. “Onu nasıl kurtarabilirim? Ona nasıl yardım edebilirim?” Ağladı. Gözyaşları girintili çıkıntılı parkeye damladı. Derin bir soluk aldı; kontrolünü sağlamaya uğraştı. Daha yüksek sesle ağıt yakmaya başladı; odayı kederle doldurdu.

“Bana gel, canım,” diye fısıldadı eşi. “Bana gel.”

Kral dizlerinin üstüne çöktü ve başını Mme de Maintenon’un göğsüne gömdü. Mme de Maintenon mırıldanarak onu tuttu. Lucien’e ters ters baktı.

Majestelerinin müsaadesini beklemeden, Lucien başıyla selam verdi, geri çekildi ve gözden kayboldu.

Marie-Josephe, Yeşil Halı’ya bakan mermer heykelleri geçerek Zachi’yi sürdü. Bir anlık huzura duyduğu minnettarlıkla, durgun taş yüzlere baktı ve aynı dinginliği kendisi için diledi.

Hatipler, diye düşündü, tereddüt etmeden deniz kadınından bahsederlerdi ve herkes tereddüt etmeden onlara inanırdı. Romalı tanrılar ve hatipler ayine gitmediklerinde suçlu hissetmezlerdi; maceradan maceraya koşar, haklı savaşlar kazanırlardı ve ağabeyleriyle tartışmayı ya da Matmazelle ilgilenmeyi aksatmayı asla iki kere düşünmezlerdi.

Halide, Lotte'nin saçım yapacak, dedi Marie-Josephe kendine; Dük Charles da Lotte'ye iltifat edecek ve o da benim orada olmadığımı fark etmeyecek.

Bahçenin alt kısmında bir ziyaretçi sırası kıvrılarak Yeşil

Halı'ya ilerliyor, çadıra sırayla giriyor, Apollo Çeşmesi etrafında toplanıyor ve deniz kadınını alkışlıyordu.

Hayvanat Bahçesindeki bir hayvan gibi sergilenmemeli! diye düşündü Marie-Josephe. Bu onur kırıcı! Ayrıca bundan ben sorumluyum; ona o budalaca numaraları ben öğrettim. Marie-Josephe'in çadırı kapatmak için yetkisi yoktu.

Zachi başını salladı ve sıçrayarak ilerledi; dörtnala gitmek, yelesi rüzgârda dalgalanana ve Lorraine'in pelerini kanat gibi arkalarında uçuşana kadar koşmak istiyordu.

"Hayır, benim savaş atım," diye fısıldadı Marie-Josephe. "Etkileyici bir tempo tutturmamız lazım. Deniz kadınını alıp götürmek için baskın yaparsak, insanları ezebiliriz."

Deniz kadınının at *sürebilip süremediğini*, okyanusta büyük balinaları sürüp sürmediğini merak etti. Sürebilseydi...

Marie-Josephe çılgın fikri aklından kovdu. Muhafızları geçerek deniz kadınını asla götüremezdi. Çift yükle Zachi, soğukkanlı bir atı dahi geçemezdi. Deneyebilir ama sonra kalp kırıklığı yaşardı.

"Nafile olur," dedi Marie-Josephe, "çünkü kurtarmayı başaramayız. Yves, çalışmalarını düşünerek beni asla affetmez. Kont Lucien, beni Majesteleri yüzünden asla affetmez. Ben de kendimi senin yüzünden asla affetmem."

"Ne zaman döneceksiniz, matmazel?" Jacques basamakları tuttu ve inmesine yardım etti.

"Bilemiyorum." Zachi'nin zarif boynunu ve yumuşak burnunu okşadı; at, dışarı doğru yayılan burun deliklerinden soludu. "Onu isteteceğim."

"Harikasınız, matmazel," dedi silahşorlardan biri, "deniz canavarını, ziyaretçileri eğlendirmesi için eğittiniz."

“Bu kadar kısa bir süre için olması ne yazık,” dedi diğeri. Marie-Josephe aceleyle kafese girdi. Deniz kadını, izleyicileri boşuna ümitlendirerek, ileri geri ve daireler çizerek yüzüyordu.

Deniz kadını gözden kayboldu. Havuz durgunlaştı.

Suyun yüzeyi bulandı. Deniz kadını hızla su püskürterek yukarı fırladı. Çıplak vücudu ışıldadı. Kuyruklarıyla, perdeli ayaklarıyla, fiske atarak ve kamburunu çıkararak Triton’un üzerinden sıçradı. Aşağı doğru ok gibi inerek su sıçratmadan ya da dalgacıklar oluşturmadan gözden kayboldu, izleyiciler alkışladılar. “Ona bir balık atın!”

“Yeniden sıçratın!”

Marie-Josephe istekleri görmezden geldi.

Deniz kadınından bir köpek gibi gösteri yapmasını *istemeyeceğim*, diye düşündü. Deniz kadınının isminin şarkısını söyledi; deniz kadınının sesi titredi ve kuzey ışıkları gibi parlayan ve uğuldayan ışık ve ses perdeleri oluşturdu. Marie-Josephe bunların arasında yürüdü. Işıldayan parıltıdan bihaber ziyaretçiler eğlendirilmeyi beklediler.

“Muhafız,” dedi Marie-Josephe, “balık fıçısını çeşmeye boşaltmaları için uşaklara kibarca seslenin.”

“Balığı *ver..."*

Marie-Josephe muhafıza küçümseyerek baktı. O da başını eğdi.

Uşaklar fıçıyı yan yatırdılar. Deniz suyu ve canlı balıklar, çeşmenin kenarından fışkırarak döküldüler. Keyif çığlığıyla deniz kadını, deniz suyu nehrine atıldı. Dehşete düşen uşaklar fıçıyı düşürdüler; fıçı, çeşmenin içine yuvarlandı. Deniz kadını ondan kurtulmak için daldı. Silahşorların küfürlerine kulak asmayan hizmetçiler kaçtılar.

Ziyaretçiler gülüp alkışladılar. Bir İtalyan komedisi de izliyor olabilirlerdi pekâlâ. Arkası gürültücü kalabalığa dönük olan Marie-Josephe kaşlarını çattı.

“Artık deniz canavarına atacak balığınız yok!” diye bağırdı bir ziyaretçi. “Deniz canavarını görmek istiyoruz!”

“Canavara balık atın!”

“O, canavar değil!” Onu kimse duymamıştı. Sular püskürdü; deniz kadını sıçradı, bir balık savurdu ve gösterişli bir biçimde suya çarptı. Balık, kafesin parmaklıkları arasından havada uçtu ve ziyaretçinin göğsüne çarptı. Su, Marie-Josephe’in yüzüne ve binici giysisine sıçradı. Dalgalar ayaklarına doğru yükselerek ayakkabılarını ıslattı.

Hoşnut olan ziyaretçiler güldüler. Bir çocuk ileri koştu ve balığı kaptı, çırpınan yaratığı parmaklıkların arasından geri savurdu. Deniz kadını yeniden sıçradı, balığı yakaladı ve iki ısırıkta yedi. En son kuyruğu gözden kayboldu. Çocuk güldü; deniz kadını ona şakıdı.

“Deniz canavarı bizi eğitmek istiyor!” dedi çocuğun annesi. Bütün kalabalık ve silahşorlar onunla güldüler. Deniz kadını kuyruklarıyla fiske vurdu ve gözden kayboldu.

Yüzen fıçı suda batıp çıkıyordu. Deniz kadını onu çeşmenin etrafında itti. Fıçıyı döndürdü ve çevirdi; yukarı doğru sürükledi ve kendini fırlatarak daldı. İzleyicileri onu alkışladı.

Deniz kadını yerine utanan Marie-Josephe öfkeyle “Durun!” diye bağırdı. Kimse en ufak şekilde aldırış etmedi.

“Mile de la Croix, kendinize hâkim olun, yalvarırım.”

Kont Lucien kaşlarını çatmış, hafifçe bastonuna yaslanmış vaziyette çeşmenin yanında duruyordu.

“Onları durdurun, lütfen, Kont Lucien.”

“Sizi bu kadar kızdıracak ne yapıyorlar?”

“Onunla alay ediyorlar, köpeklerin bağlı bir ayıya saldırdıkları gibi ona zarar veriyorlar!”

“Daha önce ayı ve köpek dövüşmesi izlediğinizi sanmıyorum, çünkü bu hiç öyle bir şey değil. Deniz canavarınız onlar için oynuyor, tıpkı sizin için oynadığı gibi.”

“Yakışık almıyor.”

Kont Lucien kıkırdadı.

“Lütfen bana gülmeyin.”

“Gülmeye niyetim yoktu. Aksine, oyunun insanlara olduğu kadar hayvanlara da keyif verebileceğini bilmiyorsanız, sizin için üzülürüm.”

“Ama o...”

Fıçı platforma doğru yükseldi, yüksek sesle art arda gümleyerek Marie-Josephe’in konuşmasını böldü. Marie-Josephe’in ayakkabılarına su sıçradı.

Marie-Josephe diz çöktü ve ellerini suya daldırdı. Deniz kadını fıçıya güm güm vurmayı bıraktı ve ona doğru yüzdü, geçerken parmaklarına dokundu.

Aniden söylediği kısa bir şarkıyla deniz kadını hayatını kısaca anlattı. Yemeğini avlar, tropik denizlerdeki parlak mercan kayalıklarında yüzerdi. Kuzeyde, baş aşağı duran buz dağları arasında hoplayıp sıçrardı. Sesleri araştırarak derinliklerde iz sürerdi. Ailesindeki çocuklarla oyunlar oynardı. Arkadaşıyla, ölü ve derisi yüzülmüş vaziyette inceleme masasında uzanan deniz erkeği arkadaşıyla, dev bir uysal ahtapotun dokunaçları arasında yüzerdi. Ahtapotun canlı beneklerinin aydınlığında o ve arkadaşı, üreme düşüncesi olmadan, sadece günahkâr haz için sevişirlerdi. Korkunç bir tehlike tehdidi olduğunda, deniz kadını ışıksız derinliklere dalar ve nefes almayı neredeyse bırakırdı. Daima ve her zaman diğer deniz insanlarının dokunuş ve şarkıları onu çevrelerdi.

“Ben sadece senin korkunu düşündüm,” diye fısıldadı Marie-Josephe. “Ne kadar sıkılmış, ne kadar yalnız olabileceğini düşünmedim.” Islak ayaklarıyla, dirsekleri dizlerinin ve çenesi de yumruklarının üzerinde, su seviyesindeki platforma oturdu.

Ziyaretçiler sabırsızlanıyorlardı. “Sıçratın onu! Bağırtıp güldürün!”

“Hikâyeni yeniden anlat,” diye fısıldadı Marie-Josephe deniz kadınına. “Böylece onlar da duyabilirler.” Ayağa kalkarak ziyaretçilerle konuştu. “Deniz kadını sıçramaktan yoruldu, ama size bir hikâye anlatacak.”

Deniz kadını şakıdı ama hayatının hikâyesini değil de insanlarının tarihinden bir hikâyeyi şakıdı. Şaşıran ve onu anlayan Marie-Josephe, görüntüleri yetersiz kalan sözcüklerle tasvir etti.

“Üç bin ve dört yüz yıl kadar önce, denizin insanları ilk defa karanın insanlarıyla karşılaştı.”

Yelkenlerine ahtapot ve balıklar resmedilmiş büyüleyici bir gemi, albatros gibi zarifçe süzüldü. Deniz insanları korkmadan, merakla izlediler. Güzel, ince belli gençler, kız erkek hepsinin saçlan bukle bukle, kısa kemerli eteklerini çıkarıverdiler ve deniz insanlarıyla buluşmak için gemiden denize daldılar. Beraber oyunlar oynayıp şarkı söylediler. Karanın insanları, Marie-Josephe'in daha önce hiç görüp duyduklanna benzemiyorlardı; ilginç, kara gözlü ve hayal edilemeyecek derecede sevgi dolu, rüzgâr gibi zariftiler.

Biz onlara şarkılar verdik, onlar da bize hikâyeler verdiler ve bunlar alınamazdı, sadece verilebilirlerdi, diye şakıdı deniz kadını. Arkadaş olarak gördük birbirimizi.

Deniz insanlan, safir mavisi Akdeniz'in yanardöner sıcağında altm gibi parlayan bir adaya kadar gemiye eşlik ettiler. Gemi, bir limana süzüldü. Taş bir saray, sarp bir kayalığın üzerinde uzanıyordu. Liman tarafında, çan şeklinde etekleri ve altınla süslü saçları olan çıplak göğüslü kadınlar, ziyaretçileri karşılamak için yolu gösterdiler. Çocuklar suya çiçekler savuruyorlardı; deniz insanlan çiçekleri saçlanna taktılar.

"Deniz insanlan, Atlantis diyarının ana şehrine girdiler," dedi Marie-Josephe. "Yunus ve mürekkep balığı resmedilmiş havuzlarda yolculuk ettik. Deniz insanları ve karanın insanlan birbirlerine midye kabuklan ve çiçekler verdiler."

Şarkı değişti. Ezgi kasvetli, ahenkler ise tehditkâr hale geldiler. Marie-Josephe, sanki muazzam bir patlama, yeri yıkmış ve adaya sıcak bir rüzgâr savurmuş gibi sessizleşti. Yukarıdan yakıcı korlar ve erimiş taşlar yağıyordu. Küller, deniz insanlarının iki tekerlekli at arabalarına doluyordu.

Püskürme sona erdi. Şehir yok olmuştu.

Arkadaşlarımızı aradık, diye şakıdı deniz kadını. Onları göremedik. Karanın insanlarıyla karşılaştığımızda, bizden ilk can veren onlar oldu.

"Hepsi bu," dedi Marie-Josephe, anlatmayı, kayıp Atlantis şehrinde çiçekleri kabul eden deniz insanlarında bırakarak. Ziyaretçiler alkışladılar.

Deniz kadını hırladı ve bir açıklama isleyerek Marie-Josephe'e hiddetle su sıçrattı.

"Onlara nasıl anlatırdım...?"

Hikâyeyi her zaman bitirmelisin, diye şakıdı deniz kadını. Söz ver, yoksa başka anlatmam. Hikâyeyi her zaman bitirmelisin.

“Pekâlâ,” dedi Marie-Josephe. “Söz veriyorum. Bundan sonra, ne olursa olsun, hikâyeyi bitireceğim.”

“Bir tane daha anlatın!” diye bağırdı ziyaretçiler. “Evet, bir hikâye daha!”

Hizmetçilerden biri kalabalığı yararak ilerledi, Kont Lucien’e doğru aceleyle gitti ve ona bir not uzattı. Kont okudu, ardından ağır adımlarla kafes ve alkışlayan ziyaretçi sırasının arasındaki alana ilerledi. Topallaması neredeyse geçmişti.

“Majestelerinin misafirleri,” dedi. Neredeyse hiç yükseltmediği hoş sesi çadırı doldurdu. Ziyaretçiler, Kral’m temsilcisine saygı göstererek sessizleştiler. “Majesteleri, deniz canavarının yanından bugünlük ayrılmanızı istiyor.”

Ziyaretçiler itiraz etmeden, şikâyet etmeden sırayla dışarı çıktılar. Erkekler başlannı eğerek Kont Lucien’e selam verdiler; kadınlar da ona reverans yaptılar. Küçük çocuklar dahi kendi düzeylerinde, bir yetişkinle yüz yüze gelmekten keyiflenerek ona çocukça selamlar verdiler, Lucien de ebeveynlerinkini kabul ettiği gibi çocukların selamlarına zarifçe karşılık verdi.

Deniz kadını suyun yüzeyine çıkarak kaba bir ses çıkardı ve su püskürttü. Marie-Josephe’e, bütün kara insanlarının nereye gittiklerini ve eğlenmek için ne yapacağını sordu.

Marie-Josephe ilk basamağın üzerine eğildi. “Kont Lucien! Kont Lucien, haklıydınız,” dedi. “Oynamayı ve ziyaretçilere takılmayı istiyor; onlan göndermenizi istemekle hata ettim.”

“Onları, sizi memnun etmek için göndermedim, Mile de la Croix,” dedi Kont Lucien.

“Elbette beni memnun etmek için onları göndermezsiniz.” Kendini aşırı yorgun hissetti. En alttaki basamağa çöktü. “Böyle bir şeyi asla düşünmedim.” Silahşorlar çadırın kenarlarını indirerek sessizce kapadılar.

Kont Lucien çeşmenin kenarına tırmandı. “îyi misiniz, Mile de la Croix?”

uEvet, efendim.” Ama kımıldamıyordu.

Kont Lucien ona küçük şişesini uzattı. Marie-Josephe, keskin elma konyağını minnettarlıkla içti.

Deniz kadını ona doğru süzüldü ve ayaklarının dibinde durdu, perdeli ellerini Marie-Josephe’in ayak bileklerine koyarak bekledi. Deniz kadım, sivri tırnaklarıyla dürtüp kaktığı Marie-Josephe’in ayakkabılarını, çoraplarım inceledi, kara insanlarında gelişen bu tuhaf ikinci deri de nedir, diye sorarak şakıdı.

Alkol, Marie-Josephe’in halsizliğini azalttı. Deniz kadınının, tenine dokunabilmesi için çorabım aşağı çekti. Deniz kadının yüzmeye yarayan perdeleri, Çin ipeği kadar pürüzsüz ve güzeldi. Ayakkabısını inceleyerek Marie-Josephe’in bacağını okşadı. Gözkapakları kapalı olsa da, deniz kadını, yüzü Marie-Josephe‘in ayaklarına dönük vaziyette dilini damağına çarparak ses çıkardı. Sesiyle bakmak için Marie-Josephe’in ayaklarını kendisiyle birlikte çekerek suya battı.

“Bekle, deniz kadını! Bu ayakkabıları mahvedemem, yenilerine gücüm yetmez.” Marie-Josephe ayakkabısını ve çorabını çıkardı. “Şimdi ayağıma istediğin gibi bakabilirsin.”

Soğuk çeşme suyu Marie-Josephe’in ayak bileğinin üzerine yükseldi. Deniz kadını suyun içine battı. Sesi, Marie-Josephe’in ayak parmaklarını gıdıkladı.

Marie-Josephe kıkırdadı. “Ayaklarına bakabilir miyim?” Kafasını ya da vücudunu sudan çıkarmadan, deniz kadım ayaklarından birini platformun üzerine kaydırdı. Kalçaları ve dizleri kara insanınkinden daha esnekti. Marie-Josephe, deniz kadınının ayağının üst kısmını okşadı ve deniz kadını keskin tırnaklı ayak parmaklarını kıpırdattı. Bacaklarının sert derisinden sıcaklık yayılıyordu.

“Mile de la Croix, sanırım yeterince elma konyağı içtiniz.” Kont Lucien küçük şişesini geri aldı. “Bilim Akademisi’nden bilginler sizi giyinmemiş görmekten pek de hoşlanmayacaklar.”

“Akademi mi?” diye haykırdı Marie-Josephe. Yves, bu şereften hiç bahsetmemişti. Ayağını, deniz kadınının ellerinden onu öyle ürküterek çekti ki deniz kadını yüzeye çıkarak hırladı.

Marie-Josephe bir fırsat yakalamıştı, ancak plan yapacak zamanı yoktu. Deniz kadınının ismini şakıdı.

“Deniz kadını, dal, su altında nefes al. Hayatına değer veriyorsan, ben dönmeni istemeden sakın yukarı çıkma.”

Deniz kadını endişeyle ıslık çaldı, sert bir tekme savurarak uzun, zarif bir kavisle geri daldı. Ağzından ve burnundan baloncuklar çıktı. İçindeki son nefesi dışarı verdi ve havuzun dibine ölü gibi hareketsiz bir biçimde uzandı.

Çadırın dışında, çakılları çiğneyen ayak sesleri duyuldu.

Marie-Josephe ayakkabısını ve çorabını kaptı, laboratuvara koştu, sol ayakkabısı döşeme tahtasında takırdarken çıplak sağ ayağı sessizdi. Çıplak ayağını, ayakkabısını ve çorabını eteğinin altına gizleyerek tam zamanında inceleme masasındaki yerini aldı.

Uşaklar resmi bir biçimde Kral’m portresini yerleştirdiler. Yves, yarım düzine koyu renk giyinmiş bilgine ve öğrencilerine yol göstererek çadıra girdi. Marie-Josephe’e başını bile sallamadı. Bilginler başlarını eğerek portreye ve Kont Lucien’e selam verdiler; inceleme masasının etrafında toplandılar. Kont Lucien’in uşağı, üzerinde durması için ona basamaklı bir tabure getirdi.

Yves, deniz kadınının arkadaşının bedeninin üzerini açtı ve

Kral’ın filozoflarının önünde, rahat ve içten, Latince konuştu. “Doğa felsefesi, Asya denizineği ve denizayıları gibi çirkin olmalarına rağmen deniz canavarlarının doğal yaratıklar olduğunu ortaya koyar.”

Akademinin beyefendileri için incelemek üzere kollardan birini ayırmıştı. Kas kirişlerini, kemikleri ve eklemleri ortaya çıkararak kesti.

Deniz kadınının durgunluğunun yarattığı sessizlikte, Marie-Josephe çalışmayı belgelendirdi. Zorlukla çizdi. Artık gerçeği bildiği için, ölü adamın insani özelliklerini görüyordu. Parmaklarının uzun ince kemikleri ona Kont Lucien’in güzel ellerini hatırlatıyordu.

Yves bıçağını masaya bıraktı. Marie-Josephe kömür kalemini bıraktı ve kasılan parmaklarını esnetti. Öğrencilerden biri onun son çizimini sergiledi.

Akademinin beyefendileri, Yves'e avı, çalışması ve Kral'ın himayesi hakkında sorular sordular.

"Yaratıkların geniş akciğerleri var, tahmin edildiği gibi daha yavaş olan deniz memelilerininkilere benziyorlar. Bir tanesinin on ya da on iki dakika suyun altında kaldığını gözlemledim." Hızla, bedenin diğer organlarıyla devam etti. "Kalp..." Akciğerin anormal lobundan hiç bahsetmedi.

"Canavarın bedeninden öğrenecek bir şey kalmadı," dedi Yves. "Herhangi bir yaratığın kusurlu dişi suretinden çok az bilgi edinebiliyor olsak da, dişi olanın kaderi izin verdiği ölçüde, onu elbette erkek olanla kıyaslayacağım."

"Dikkate değer bir çalışma, M. de la Croix," dedi kıdemli bilgin, kendisi de Latince konuşarak. "Kısa bir süreliğine canlı deniz canavarını da gözlemlememize izin verin, lütfen." "Deniz canavarını çağır, kız kardeşim." Yves, sanki Marie-Josephe'in anladığını bilmiyormuş gibi Latince konuşmayı bıraktı.

Çıplak ayağıyla biraz tuhaf bir biçimde aceleyle ilerleyen Marie-Josephe kafese girdi. Kapıyı kilitledi, analıları cebine

kovdu ve çeşmenin kenarına sakince, ellerini kucağında kavuşturarak oturdu.

Hiçbir şey yapmamak ne kadar da tuhaf hissettiriyor, diye düşündü. Çizmeden, iğne işi yapmadan, kopya çıkarmadan ya da dua etmeden en son ne zaman oturdum, hatırlamıyorum. Yves kilitli kapıyı açmayı denedi. "Kapıyı aç."

"Açamam." Marie-Josephe Latince cevap verdi.

Her şey yolundaymış gibi davranan beyefendiler, loş sulara dikkatle bakarak deniz kadınını bir an için olsun görmeye çalıştılar.

Yves kaşlarını çattı. "Haydi ama. Beyefendiler için yaratığa zıplamasını emret. Beni de içeri al, hemen."

"Suyun altında nefes alma yeteneğini sergiliyor."

"Genç hanımefendi yaratığınızı balık zannediyor," dedi kıdemli bilgin. Diğer doğa filozofları kıkırdadılar. "M. de la Croix, yardımcınız aklını Klasiklerle zorlayarak karıştırmış." Yves öfkeyle bakarak kapıyı tangırdattı.

Manastırda öğrendiği çok az şeyden biri de öfkeyi göze almak ve sükûnetle hor görmekti. Ama Yves'in hoşnutsuzluğu, bütün gücünü alıyordu.

"Akciğerlerinde, sadece deniz insanlarına has anormal bir lob var," dedi Marie-Josephe hâlâ Latince konuşarak.

Yves kaskatı kesildi. "Yorumlarına ilgi duyulmuyor."

Sırrı açıklayacağımı sanıyor, diye düşündü Marie-Josephe. Sahte sırrı.

"Siz geldiğinizden beri su yüzüne çıkmadı," dedi. "Lob sayesinde deniz insanları suyun altında nefes alabiliyorlar. *Suyla* nefes alabiliyorlar."

"Oradan hemen çık." Yves'in sesi yükseldi.

"Kanıtlayana kadar suyun altında kalmaya niyeti var."

"Bu anormal lob gerçekten var mı, Rahip de la Croix?" Yves tereddüt etti. "Var."

"Neden bundan bahsetmediniz?" diye sordu beyefendi. "Bunun hakkında bir makale yazacağım. Lobu bütün yönleriyle incelemediğim için, hatalı sonuçlara varmak istemedim."

"Kendinizi dizginleyebilmeniz takdire şayan."

"Teşekkür ederim."

"Deniz canavarını, hâlâ yaşarken, bir an için de olsa görmek hepimizi memnun edecektir."

Yves bir mızrak kaptı ve parmaklıklardan içeri soktu, ama deniz kadını erişebileceği bir yerde durmuyordu.

"Mile de la Croix," dedi Kont Lucien kibar bir biçimde, "kapıyı açacak mısınız?"

"Açamam, Kont Lucien. Affınıza sığmıyorum. Talimatınıza direnmezdim; ama bu, deniz kadını için bir ölüm kalım meselesi."

"Ölüyor mu?"

"Kendi hayatını kurtarıyor. Kralının emriyle uyanacaktır."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Deniz kadını, pis suyun, sürü halinde yüzerek geçen balıkların, kara erkeklerinin seslerinin farkında, havuzun dibinde uzanıyordu. Parlak güneş ışığı, adamakıllı uykuya dalması için yeterince derine dalamadığı hakkında onu uyarıyordu. Olabildiğince durgun kalmaya çalıştı çünkü kara kadını ondan bunu istemişti. Akciğerlerine zorlukla az az su soluyor, sonra soluğunu yavaş yavaş dışarı veriyordu.

Kara kadını, esir alınışından bu yana, güvenmeye cesaret ettiği ilk insan, kendisini anlayabilen ilk insan olmuştu. Cesareti yettiği sürece ona güvenecekti.

Karanlıkta ışıldayarak hareketsiz uzandı.

Deniz kadını, havuzun dibinde sırtüstü yatıyordu, gözleri açıktı ve gökyüzüne bakıyorlardı. Uzun yeşil saçları etrafında uçuşuyordu. Suyun altında sanki hava solumaya çalışıyordu.

Kral geldi.

Marie-Josephe ayağa kalktı ve reverans yaptı. Kont Lucien, Yves ve Akademiden gelen beyefendiler başlarını eğerek selam verdiler. Majesteleri tekerlekli sandalyesinden kalkmak için debelendi. Gut hastalığı ayağını oldukça aksatıyordu; kollarından birini Lorraine'e sardı ve diğer elini de Kont Lucien'in omzuna yasladı. Majestelerinin bastonunu taşıyan ve bakışlarıyla Lorraine'i takip eden Mösyö arkalarından ilerledi. M. Boursin, beraberlerindeki diğer insanlarla birlikte paytak paytak yürüyerek gergin bir biçimde içeri girdi. Yakasındaki ve kol ağızlarındaki beyaz dantel, çıkıntılı âdem elmasını ve kemikli el bilekleri ile bir deri bir kemik ellerini daha ön plana çıkarmıştı. Eski bir kitap taşıyordu.

"Öldü mü?" diye mırıldandı. "Eti bozulmuşsa, ben mahvolurum. Eğer öldüyse, kendimi öldürürüm! Dün yeterince besiliydi; o haldeyken onu kesmem gerekirdi!"

Kont Lucien eliyle işaret ederek ustalardan birini çağırdı ve o da kaygılı bir biçimde bir eğeyle kilidi açmaya koyuldu. Metal metale sürtünürken kulak tırmalayıcı bir ses çıktı.

Majesteleri kafese ulaştı ve dikkatle içeri baktı. "Benim deniz canavarımı öldürdünüz mü, Mile de la Croix?"

“Hayır, Majesteleri.” Marie-Josephe’in sakinliği, Kral’mki gibi sarsılmazdı.

“Kendini boğdu mu?” Sesini, eğenin gürültüsünü bastırarak yükseltti. Metal talaşlar yere dökülüyordu.

“Hayır, Majesteleri.”

Kont Lucien, ustanın omzuna dokundu. Adam, Majesteleri konuşurken eğelemeyi bıraktı.

“Peki, ne yapıyor?”

Usta kilidi eğeledi.

“Su altında nefes alıyor, Efendim.”

Usta durdu, “Bunu neden yapıyor?” ve devam etti.

“Çünkü ondan bunu yapmasını ben istedim, Majesteleri.’ Usta, Majestelerinin konuşacağı süre kadar durdu, sonra da iki misli gayretle devam etti.

“Onu iyi eğitmişsiniz.”

“Onu hiç eğitmedim, Efendim.”

“Sana itaat etti,” dedi Yves. “Tıpkı bir köpek gibi.'’

“ Akci/yımin cvm/ lobu işlevini verine geliriyor. O lob aslımla Marie-(osephe ıluıakladı. Sahte sıın sakladı. “Sadece sdvım alımda nefes almasına varıyor.”

"bu organın gerçek işlevini nasıl biliyorsumır?” “Majesteleri, dcıiiz kadını bana söyledi.”

1 onanır güldü, kıs;\ ve sert bir öksürük gibi; sonra hemen kendine mâni oldu. I İsla dıırılıı, sertçe ebeledi, yeniden durdu.

“IVniz *l^ulmı* mi:” diye haykırdı Majesteleri. “Deniz canavarının *konuştuğunu* cmı söylemek isliyorsunuz?”

“Marie loseplıe, bu kadarı yeler! Arlık susmanı...” Majesteleri bir elini havaya kaldırınca, Yves de usta gibi sessizleşti. “Bana cevap verin. Mile de la Cıoix.”

“I vet, Majesteleri. Onu anlıyorum. O da beni atılıyor.” l’sta, kilitli doğramaya devam etti. “O bir canavar değil. Konuşuyor, avrıca zeki. O bir kadın, o bir insan, benim gibi, hepimiz gibi.”

“Majesteleri, lüifcn kız kardeşimi affedin. Burada suçlanacak kişi benim; onun kendini zorlamasına müsaade...” “Uyanıp yıızcyc çıkacak mı?”

“Siz ııe emrederseniz onu yapacak, Majesteleri,” dedi Marie-Josephe. “Ben de öyle yapacağım.”

“Şu sesi durdurun.” Usta eğelemeyi bıraktı ve başını eğip selam vererek geri çekildi. “Mile de la Croix,” dedi Majesteleri, “kapıyı açmayı lütfeder misiniz?”

Marie-Josephe eğildi, anahtarı deliğine soktu ve çevirdi. Kilit parçalara ayrıldı; kapı açıldı.

Kont Lucien ve Lorraine’e yaslanan Majesteleri, çeşmenin kenarına doğru ilerledi.

“Anlıyor. Size göstereceğim.” Marie-Josephe platformun basamaklarını indi. Eliyle hafifçe suya vurdu. “Deniz kadını! Majesteleri dönmeni emrediyor!” Deniz kadınının ismini şakıdı.

Deniz kadını bitkin bir biçimde gerindi. Gözlerini açtı. Ani ve güçlü bir tekmeyle yukarı yüzdü. Yüzeye çıktığında öksiı-

ıcırk I>ıyük miktarda su tükürdü. Derin bir soluk aldı, dışarı vi rdi ve yeniden soluk aldı. Alnında ve yanaklarındaki yumrular, yüzünü kaba bir şekle büründürerek şişip söndüler.

“Yaşıyor!” diye fısıldadı M. Boursin.

“Bu şey bir canavar değil de nedir, Mile de la Croix?” dedi Majesteleri.

“O bir kadın. Zeki...”

“Bir papağandan daha zeki değil,” dedi Yves.

“Bu çirkin görüntü bir kadın mı?”

“Deniz kadınının erkeğinin kafatasına bakın, Efendim. Kemiklerine, ellerine bakın. Deniz kadınını dinleyin, ben de size ne söylediğini aktaracağım.”

“Canavarın insana benzer hiçbir yanı yok,” dedi Yves. “Kaba yüzüne bir bakın, bacak eklemleri, malum yerlerinin gizlenme şekli, bundan bahsetmemden ötürü beni affedin Majesteleri.”

“Bir köpek, bir papağan, bir yaratık olabilir!” diye haykırdı Majesteleri. “Ama kesinlikle bir kadın değil!” Başka tarafa döndü.

Başarısızlığın şoku, deniz kadınının zindanına düşmüş gibi soğuk ve boğucu hissettirerek Marie-Josephe’i alt elti. Deniz kadını, Marie-Josephe’in ayağının dibinde ileri geri yüzerken Kral’ın kabul etmediğini anladı. Feryat ederek tısladı.

“M. Boursin,” dedi Majesteleri. “Planlarınızı duyalım, dilerseniz.”

“Majesteleri, mükemmelliği keşfettim!” M. Boursin kafesin içindeki Majestelerinin yanma gitti. Eski püskü kitabını açtı ve Kral’a gösterdi.

“Harika, M. Boursin. Memnun oldum.”

“Ona bir balık atmayı lütfeder misiniz, Mile de la Croix? Onu sıçratın ki, değerlendirenleyim.” M. Boursin açgözlülükle deniz kadınına baktı; Maıie-Josephe inanmazlıkla M. Boursin ve Kral’a baktı.

Deniz kadını, perdeli ayak parmaklarıyla hızlı fiskeler vurarak üzerlerine su damlacıkları sıçrattı.

“Majesteleri, Kilise onu Cuma günlerine uyacak bir balık olarak görüyor.[3] Ama etinin lezzetli olduğu da söyleniyor. Onu şimdi kesersem, Majesteleri, sadece akşam yemeğiniz için ufak bir yemek yapabilirim, sadece Majesteleri için olacak ufak bir yemek, belki de bir ezme; böylece gece yarısı ziyafeti için beklemeniz gerekmez.”

“Çok düşüncelisiniz, M. Boursin.”

“Etin kalanıyla da Charlemagne’ın ziyafetini yeniden yaratacağım, benim başyapıtım olacak!” Çeşmenin kenarından tehlikeli bir biçimde eğilerek bir kitaba bir de deniz kadınına baktı.

Kitabı Akademisyenlere, Yves’e ve Marie-Josephe’e gösterdi.

Bir deniz kadını, dev bir servis tabağında kamının üzerinde uzanıyordu, sırtı doğal olmayan bir biçimde kavisliydi ve dizleri bükülmüştü; perdeli ayakları neredeyse başının üzerine dokunuyordu. Ölü bir mersin balığını, sanki şişmiş göğüslerinden emziriyormuş gibi tutuyordu.

“Meme uçlarını karides ve deniztarağıyla tombullaştıracağım. Gövdesini fırınlanmış istiridyeyle dolduracağım. Saçlarını altın rengi havyarla süsleyeceğim! Erkek olanın ölmüş olması ne yazık, ikisini birden hazırlayamayacak olmam ne yazık! Bu deniz canavarını yakında kesmem lazım.”

Gravürdeki kızartılmış deniz kadını, kocaman açık gözleriyle boş boş bakıyordu.

Marie-Josephe çığlık attı.

“Hazar denizinden mersin balığına ihtiyacım olacak... Ah, Mile de la Croix, paniğe kapılmayın, yaratık oldukça kaba ama ben onu neredeyse güzelleştireceğim!”

“Kitabınızı kapatın, M. Boursin,” dedi Kont Lucien.

Lorraine, hır sıçrayışta basamakları çıktı ve Marie-Josephe’i kollarına alarak onu tuttu, hıçkırıklarını göğsüne gömdü.

“Neler oluyor?” dedi M. Boursin. “Mile de la Croix, deniz mahsullerini sevmiyor musunuz?”

“Koklama şişem nerede?” dedi Mösyö. “Cebime koymuştum... Acaba şeyde mi bıraktım..?”

“Majesteleri,” dedi Yves, “affınıza sığınıyorum, kız kardeşim her zaman merhametli bir insan oldu. Canavan evcil hayvana çevirdi...”

Marie-Josephe, korkunç bir biçimde titreyip hıçkınklarını kontrol etmeye çalışarak Lorraine’e sokuldu.

“işte burada!” dedi Mösyö.

Burun deliklerine dağılan keskin bir koku, Marie-Josephe’in hapşmk krizine girmesine neden oldu. Gözyaşlan görüşünü bulandırdı.

“Onu alabilir miyim, Majesteleri? Eün asılması lazım, Majesteleri, yoksa tadı av eti gibi olur, Majesteleri.”

“Yaratık bir balık,” dedi Kont Lucien.

“Bir *balık* mı, M. de Chretien?”

“Deniz canavarı insan değilse,” dedi Kont Lucien, uo zaman bir hayvandır. M. Boursin’ın kendisi, Kilisenin deniz canavarla-nm balık olarak kabul ettiğini Majestelerinin dikkatine sundu. Eğer M. Boursin onu bugün öldürürse, eti Majestelerinin ziyafetinden önce çürüyecektir.”

“Ama...” dedi M. Boursin.

“Yeter, M. Boursin! Yaratığı bugün kesmeyeceksiniz! M. de Chretien, Dr. Fagon’un Mile de la Croix’yla ilgilenmesini sağlayın, lütfen.” Kral tamamen sakin ve kontrollüydü.

“Evet, Majesteleri.” Kont Lucien aynldı.

Lorraine, Marie-Josephe’i kollarına alarak kaldırdı. Misk kokusu, Mösyö’nün bayıcı karışımının keskin güzel kokusunu bastınyordu.

“En derin özürlerimi sunuyorum, Efendim,” dedi Yves. “Ona aşırı yüklendim; kardeşimin doğal şefkati... sarsılması...”

Lorraine, saray mensuplarını ve Akademisyenleri iterek geçti ve Marie-Josephe’i çadırdan dışarı taşıdı. Güneş ışığı Marie-Josephe’in yüzüne sıcak şarap gibi yayıldı. Zelis’in toynak sesleri uzaktan ahenkle geliyordu; Kont Lucien şatoya doğru atını sürüyordu.

"Bırakın beni,” diye fısıldadı Marie-Josephe. “Kont Lucien’i geri çağırın, lütfen. Dr. Fagon’u görmek istemiyorum.”

“Şişt, şişt.” Lorraine onu daha sıkı sardı.

Majesteleri tekerlekli sandalyesine çıktı ve rahatça oturdu, sağır ve dilsizleri de onu iterek uzaklaştılar.

“Rahatlayın, matmazel. Dr. Fagon sizi iyileştirecek.”

Lorraine, Marie-Josephe’i yatağına yatırdı. Halide, pencerenin kenarında oturduğu yerden zıplarken Kraliçe Mary’nin yeni yüksek başlığının dantel ve tellerini elinden düşürdü. “Mile Marie, neler oldu?”

Yves, Marie-Josephe’in yanma oturdu.

“Cerrah biraz sonra burada olur,” dedi Lorraine. “Korktuğum da bu!” diye fısıldadı Marie-Josephe.

Halide süngerle yüzünü sildi.

“Yaratığın kesilecek olduğunu *biliyordun*,” dedi Yves. “Ona bu kadar nasıl bağlanabildin? Bu aynı senin kuzu hikâyene benzedi, onu öldürmemesi için babama yalvardığın zamanki gibi...”

“Çocukken yaptığım şeyler için beni suçlama,” dedi Marie-Josephe. “Ben artık çocuk değilim.”

“Davranışın...”

“Sana bağlı olduğum gibi, Mile Halide’ye bağlı olduğum gibi bağlıyım deniz canavarına; onun hayatı için yalvarıyorum çünkü o düşünen, akıl yürüten bir insan, ruhu olan bir varlık, ayrıca Kralımın yamyam olmasını istemediğim için...”

Dr. Fagon boğazını temizledi. Marie-Josephe sessizleşti. “Anlamsız konuşuyorsun,” dedi Yves.

Dr. Fagon ve Dr. Felix, Marie-Josephe’in odasına onun iz-

nini istemeden girdiler. Marie-Josephe sinirlenerek dairesinin, Majestelerinin akşam davetlerinden biri gibi kalabalıklaşmaya başladığını düşündü.

“Majesteleri, sağlığınızla ilgili endişelenmekte haklı,” dedi birinci doktor.

“Ben son derece iyiyim, efendim.” Sesi sakindi, ancak kendisi titriyordu. Üşüyordu ve başı dönüyordu.

“Sakinleşin, benziniz atmış ve kendinizi kaybetmişsiniz.” Fagon, Marie-Josephe’e doğru eğildi ve dikkatle gözlerinin içine baktı. “Neler oldu?”

“Bir şok geçirdi,” dedi Lorraine. “Bayıldı.”

“Saçmalık,” dedi Halide. “Bayılmış!”

“Sessiz ol!” dedi Dr. Felix.

“O sadece yorgun,” dedi Halide öfkeyle. “M. Yves döndüğünden bu yana neredeyse hiç uyumadı.”

“Seninle kimse konuşmadı.” Dr. Felix ona doğru öyle bir hızla döndü ki Halide ürktü.

“Efendim!” dedi Yves. “Kral’m ayrıcalığı, size hanemin üyelerini taciz etme hakkı vermiyor.”

“Ona dokunmayın!” dedi Marie-Josephe. “Bana dokunmayın!”

“Marie-Josephe, bırak da seni muayene etsin,” dedi Yves.

Halide kendini Marie-Josephe’in üzerine savurdu. Marie-Josephe, minettarlık ve korkuyla yüzünü kız kardeşinin omzuna gömdü.

Dr. Felix ve Lorraine, Halide’yi kaldırdılar. Halide debelendi ve feryat etti. Felix onu Yves’e doğru itti.

“Hizmetçinizi buradan uzaklaştırın,” dedi Fagon. “Odada iki kendini kaybetmiş kadınla çalışamayız!”

Yves, Halide’yi yanından bir yere kıpırdayamayacağı şekilde tuttu.

“Ağabeyim,” diye haykırdı Halide.

“Bu deli kadını uzaklaştırın,” dedi Fagon. “Ondan da kan akıtılması için berberi çağırtacağım.”

“Bu senin iyiliğin için, kız kardeşim,” dedi Yves, “öyle olduğuna eminim.” Halide’yi de beraberinde götürerek Marie-Josephe’in odasından giyinme odasına geçti.

“Yves, onlara izin verme, lütfen, babamı hatırla...” Korku Marie-Josephe’i ele geçirdi çünkü kendini kaybetmişti.

Felix, Marie-Josephe’in yüzünü güçlü elleri arasında tuttu. Fagon zorla ağzını açtı. Parmaklarından kan ve pislik tadı geliyordu. Marie-Josephe bağıramadı. Fagon, boğazından aşağı acı bir içecek akıttı. Marie-Josephe öğürdü ve debelendi.

“Efendim,” dedi Dr. Fagon Lorraine’e, “Majestelerinin hatırı için yardım etmeye tenezzül eder misiniz?”

“Kendi iyiliğim için yardım ederim, çünkü o benim.” Lorraine güçlü elleriyle Marie-Josephe’in kollarını tuttu.

“Ben hiç bayılmadım, ben *asla* bayılmam.” Başını, Dr. Fagon’un pis parmaklarından uzağa çevirdi. “Sizi temin ederim ki, efendim...”

“Ondan kan akatacağım,” dedi Dr. Felix. “Kanını akıtmak zihnini sakinleştirecektir.”

Marie-Josephe dehşete düşerek mücadele etti, ancak üç adamın gücüyle başa çıkamıyordu. Isırmaya çalıştı.

“Böyle mücadele etmeyin. Sizin iyiliğiniz için uğraşıyoruz.” Boğuk bir sesle çığlık attı. Yatakta yanma diz çöken Lorraine, onu misk kokusuyla kapladı. Marie-Josephe’in omuzlarına bütün gücüyle bastırdı. Perukasının uzun bukleleri, yüzünün etrafına düşüp Marie-Josephe’in boğazında büküldüler. Marie-Josephe tekme attı. Biri çıplak, biri ayakkabılı ayaklarını birisi tuttu.

“Biraz cesur ol,” dedi Lorraine. “Metanetinle Majestelerini gururlandır, korkaklığınla utandırma.”

Felix, Marie-Jos£phe’in elbisesinin kolunu dirseğinin üzerine çekti ve bileğini sıkıca tuttu. Bıçağım aldı. Keskin çelik, kolunun iç kısmındaki yumuşak deriyi deldi. Sıcak kan canını yakarak aktı, bakirimsi kokusu Lorraine’in ağır parfümünü kesti. Marie-Josephe inledi. Kanı bir kâsenin içine fışkıra

rak binici giysisine ve çarşaflara sıçradı. Parlak benekler, Dr. Fagon’un elbise kollarındaki danteli lekelediler.

Gülümseyen ve gözlerinin içine bakan Lorraine, Marie-Josephe’i bıraktı.

Lucien, yaralı bacağının geçmekte olan ağrısını ve sırtındaki daha şiddetli, neredeyse hiç geçmeyen ağrıyı umursamadan dar ve loş koridor boyunca topallayarak yürüdü. Şatonun çatı katından hoşlanmıyordu. Eski püskü oluşundan, kokusundan, anılarından hoşlanmıyordu. Çocukken, iç oğlanıyken, Kraliçe’nin dairelerinde yaşardı. Fas elçiliğinden sonra Kral’m yeniden gözüne girmiş, yapı ustalan kendi taşra evini bitirene dek Versailles kentinde yaşamıştı. Burada, kalabalık saray mensupları arasında, sadece hayatının en sefil aylarında, Majesteleriyle arasının açık olduğu zaman boyunca yaşamıştı.

Mile de la Croix’nm kapısı açıldı. Dr. Fagon, Dr. Felix ve Lorraine koridora çıktılar. Mile de la Croix’nm çaresizce haykırışı, hafif iniltilere dönüşmüştü. Lucien kaşlarını çattı. İnsan sarrafıydı; birindeki cesareti gözden kaçırdığı pek olmazdı. Tez canlılığına rağmen, Marie-Josephe’in gözü pek olduğu kanaatine varmıştı.

Lucien, Fagon ve Felix’e doğru hafifçe başını eğdi; Lorraine’in mesafeli selamına karşılık verdi. Felix, başparmağını elinin tersine sürterek kan damlalarını belirsiz lekeler haline getiriyordu.

“İsterisini iyileştirdim,” dedi Felix.

“Majesteleri bunu duymaktan memnun olacak. Genç hanımefendiye ve ailesine düşkündür.”

“Altın rengi saçlarına ve beyaz bağrına da,” dedi Lorraine.

Lucien alışılagelmiş bir iltifatla cevap verdi. “Kimse ona hayran olmadan edemez.”

Mile de la Croix tamamen masum olsa da, Kralla olan yasak bir aşkın söylentileri Marie-Josephe’in ancak menfaatine olurdu. Lucien, Majestelerinin aslında böyle bir ilişki kurma-sini diliyordu. Majestelerini derinlemesine dindarlığa sürükleyen Mme de Maintenon’la olan bağı, yaşam şevkini sürdürmede pek bir işe yaramıyordu.

“Tedavinin etkisini artırmak için yarın bir kan almaya daha ihtiyacı olabilir.” Fagon kâseyi eğdi. Pıhtılaşmış tabakanın altındaki sıvı kan kımıldadı.

Felix, esnek yüzeyini bozarak kanı parmağıyla inceledi. Kan kenardan akıp halıyı lekelediği için Fagon kâseyi düzeltti.

“Kanı fazlasıyla yoğun, sizin de gördüğünüz gibi,” dedi Fagon, “bedensel salgılarını dengeleyeceğim.” Kıkırdadı. “Parmağımı ısırıp koparsa da!”

“Beni de ısırmaya çalıştı,” dedi Lorraine uzaklaşırlarken. “Fingirdek kız.” Kıkırdadı. “Tuzağa düşürülmüş bir hayvan gibi. Ama *kalbimi* hepten tuzağa düşürdü.”

Tek başına kalan Mile de la Croix, karmakarışık çarşafların ve kanlı sargı bezlerinin içinde uzanmış, yüzünü dirseğinin içine saklamış ağlıyordu. Lucien’in yanında durduğunu duydu ya da hissetti. Bitkin bir halde ona doğru uzandı.

“Sevgili Tanrım, lütfen, daha fazla istemiyorum.” Beceriksizce onun koluna dokundu. Bandajın üzerindeki kan lekesi genişledi. Lucien onun elini tuttu.

“Ah!” Marie-Josephe, sarsılıp irkilerek ondan uzaklaştı. Saçları, bitkin yüzünün etrafına nemli ve düzensiz tutamlar halinde düştü. “Affedin beni... Ağabeyim olduğunuzu sandım.”

“Onu çağırayım.”

“Flayır! Onu görmek istemiyorum.”

“Daha iyi hissediyor musunuz? Sakinleştiniz mi? Flayaller-den kurtuldunuz mu?”

“Ben hayal görmüyorum! Deniz kadınıyla konuşabiliyorum! Bana inanmanız lazım, efendim, inanmıyorsanız, onun adına neden riske girdiniz?”

“Majesteleri istediğini yapar,” dedi Kont Lucien. “Ben ona sadece bir gerekçe sundum.”

“Konuşma sebebiniz sadece bu muydu?”

Lucien cevap vermedi.

“Pekâlâ,” diye fısıldadı Marie-Josephe. “Majestelerinden başka hiçbir şeyle ilgilenmiyorsunuz. Deniz kadınını katletmemesi gerektiğini bildiğiniz için konuştunuz; Kral’ın kendi ölümsüz ruhunu riske atmaması gerektiği için!”

“Uyuyun,” dedi Lucien, bu yöne giden bir konuşmayı devam ettirmemeyi tercih ederek. “Dr. Fagon sabah yeniden gelecek.”

“Kanayarak ölmemi mi istiyorsunuz, tıpkı babam gibi?'’

Sesi korku dolu bir fısıltıya dönüştü. Lucien, Marie-Josephe’in cesaretini yok ettiği için pişmanlık duydu çünkü tanıdığı herkesin gizli bir korkusu vardı. Lucien’e göre doktorlardan korkmak tamamen mantıklıydı.

“Benden nefret mi ediyorsunuz?” diye fısıldadı Marie-Josephe.

“Elbette sizden nefret etmiyorum.”

“Yeniden kan akıtmasına izin vermeyin,” dedi. “Lütfen.” “Benden çok fazla şey *istiyorsunuz*Eğer Kral, Mile de la Croix’dan kan akıtılmasını isterse, Lucien bunu durdurmak için hiçbir şey yapamazdı. Kendini, Louis’nin isteklerini yerine getirmeye adamıştı, onlara engel olmaya değil.

“Lütfen. Lütfen bana söz verin.” Lucien’in elini korkunç bir çaresizlikle yakalayarak kalkmak için çabaladı. Korku ve acı, yüzündeki zekâyı silmişti. “Lütfen bana yardım edin. Bir arkadaşa çok ihtiyacım var.”

“Elimden geleni yapacağım.”

“Bana söz verin.”

“Pekâlâ,” dedi, mantığı ona aksini söylese de, Marie-Jos£phe’in korkusundan etkilenerek. “Size söz veriyorum.” Lucien’in elini bırakmadan, titreyerek yığıldı. Gözlerini kapadı. Heyecanı yatıştı; parmaklan gevşedi.

Lucien içini çekti ve Marie-Josephe’in terle rengi koyulaşan saçlarını düzeltti.

Marie-Josephe, Kont Lucien’in farkında ve onun sözüyle avunarak, hayal gücüne dadananların farkında ve bunları rüyalarında görmekten korkarak, uykuyla uyanıklık arasında gitti geldi. Uyumaktan korkuyordu ancak uyanmaktan da kaçınıyordu.

Uyandığında, ay ışığı pencereden içeri vurmuş ve erimiş gümüş gibi yerde birikiyordu. Kont Lucien gitmişti. Halide hoş bir sıcaklık vererek onu tutuyor ve yanında uyuyordu. Dr. Felix, Marie-Josephe’in kız kardeşinden kan alma tehdidini unutmuş olmalıydı; Halide’nin kollarında yara ya da bandaj yoktu. Yves, bir kâğıt tomarının üzerine yığılmış kestiriyordu. Sabahleyin boynu fena tutulacaktı.

Yves ve Halide, Marie-Josephe’in giysilerini çıkarmış olmalıydılar çünkü üzerinde sadece kan sıçramış iç gömleği vardı. Halide’nin Kont Lucien’den geri çekilmesini istemiş olduğunu umuyordu; Kral’m danışmanının önünde giysilerinin çıkarılmamış olduğunu umuyordu. Terzilerin giydirdiği ve hayatının en mahrem anlarında erkekler tarafından gözlemlenen, kraliyetten bir hanımefendi değildi.

Başı dönerek yatakta oturdu.

Yves uyandı. “Kız kardeşim - iyileştin mi?”

“Benden kan akıtmasına nasıl izin verebildin?”

“Senin iyiliğin içindi.”

Yves, Marie-Josephe’in eskizlerini bulmuştu. İfadesiz bir yüzle, onlara hafifçe dokundu.

“Bana o hikâyeyi deniz kadını anlattı,” dedi Marie-Josephe. “Avm gerçek hikâyesini. Sen, üç deniz insanı yakalamışsın. İki değil. Mücadele etmişler. Denizciler bir tanesini öldürmüşler...”

“Şişt,” dedi. “Sana hikâyeyi *anlattım*.”

“Hiç anlatmadın. Bir tanesini öldürmüşler. Etini yemişler. *Sen* de yemişsin.”

“Bir hayvanın etini! Lezzetliydi. Neden yemeyeyim ki?” “Gerçeği sevdiğini iddia ediyorsun! Ama gerçeği duyduğun zaman, inkâr ediyorsun. Lütfen bana inan. Yves, sevgili ağabeyim, ne oldu da bana olan inancını kaybettin?”

Marie-Josephe’in huzursuzluğu Halide’yi uyandırdı. “Mile Marie?” Gözlerini uykulu bir biçimde kırpıştırarak dirseğinin üzerinde doğruldu. Marie-Josephe onu çaresizce avutmaya çalışarak elini tuttu.

“Deniz canavarları hayvanlardır, insanların kullanımı için yaratılmışlardır,” dedi Yves. Yatakta Marie-Josfcphe’in yanına oturdu. “Saraydan ayrılman gerekiyor. Fazla ilgi, dikkatini dağıttı. Bir manastırda, bu huzursuz ruhundan korunursun.” “Hayır.”

“Manastıra dönersen mutlu olursun.”

“Orada asla mutlu olmaz!” diye bağırdı Halide.

“Beş yıl boyunca kitap okuyamadımdedi Marie-Josephe. “Rahibeler bilginin beni baştan çıkaracağını söylediler, tıpkı Havva gibi.” Ağabeyinin korkunç kararını affetmeyi denemişti, ancak bu hatayı tekrarlamasına izin veremezdi. “Hiç müzik sesi duymadım. Rahibeler bunu yasakladılar. Dediler ki, Tanrının evindeki kadınlar sessiz olmalıdırlar. Papa böyle istiyor. Kitaplar olmadan, çalışmadan yaşadım. Seçme şansım yoktu! Dile getiremesem de düşüncelerimi, sorularımı durduramıyordum. Matematik...!” Kahkahası vahşi ve öfkeliydi. “Büyü yaptığımı söylediler! Asla orada olmayan müziği duyuyordum, ne kadar dua etsem ya da oruç tutsam da buna engel olamadım. Deli bir kadm, bir günahkâr olduğumu düşündüm...” Yves’in yüzüne baktı. “M. Nevvton mektubuma cevap yazdı ama... onu yaktılar, hiç açılmadan, gözlerimin önünde. Her anı bana işkence eden o yere beni nasıl gönderebildin? Beni sevdiğini sanıyordum..."

“Senin güvende olmanı istedim.” Yves’in güzel gözleri aniden gözyaşlanyla doldu. Kollarını Marie-Josephe’e dolayarak merhamet etti ve onu sakmırcasma kucakladı. “Şimdiyse senden çok fazla şey istedim; çalışmam öylesine zor ki.”

“Çalışmayı seviyorum!” diye haykırdı Marie-Josephe. “Memnuniyetle yapıyorum. İyi yapıyorum ve deli değilim. Beni dinlemek *zorundasın*!”

“Sana yol göstermekle yükümlüyüm. Deniz canavarına olan sevgin doğal değil.”

“Ona olan sevgimin, bana söyledikleriyle hiçbir ilgisi yok. Hikâyelerinin doğru olduklarını biliyorsun.”

Yves, Marie-Josephe’in yalağının yanına diz çöktü. Onun kolunu tuttu.

“Benimle dua et,” dedi.

Dua etmek beni avutup dayanma gücü verecek, diye düşündü Marie-Josephe.

Marie-Josephe yere doğru kaydı ve diz çöktü. Ellerini birleştirdi, başını eğdi ve Tanrının varlığının onu sıcacık sarıp sarmalamasını bekledi.

“Odelette, bize katıl, Marie-Josephe’in iyileşmesi için dua

et.”

“Etmeyeceğim! ” dedi Halide. “Bir daha asla bir Hristiyan gibi dua etmeyeceğim çünkü artık özgür bir kadınım, Müslümanım ve ismim de Halide!” Isınmak için kendine sarılarak arkasını döndü ve ay ışığıyla aydınlanan bahçelere baktı.

“Sevgili Tanrım,” diye fısıldadı Marie-Josephe. “Sevgili Tanrım...”

Tanrının, ıstırabım için bir planı var mı, diye merak etti. Ama benim ıstırabım, kurbanlara kıyasla, deniz kadınının çaresizliğine kıyasla, hiçbir şey değil. Diğer insanlar, hiç tereddüt etmeden kendilerinden kan akıtılmasına katlanıyorlar. Buna cesurca boyun eğmem lazım.

Hâlbuki Lorraine’i, ona verdiği değeri yok edecek şekilde davranmaya mecbur bırakmıştı. Artık Lorraine’in ne düşündüğünü önemsemiyordu. Kendisini Kont Lucien’in gözünde alçaltmıştı, ki bu onun için daha önemliydi.

“Sevgili Tanrım,” diye fısıldadı Marie-Josephe. “Sevgili Tannm, lütfen benimle konuş, lütfen bana yol göster. Neyi yapmamın doğru ve uygun olduğunu söyle.”

Yalvardı, hatta cevap almayı ummaya dahi cesaret etti. Ancak Tanrı, yalvarışları karşısında sessiz kaldı.

1

Büyük İskender’in beraber büyüdüğü MakedonyalI bir asilzade, cn yakın dostu ve İskender’in ordusundaki generallerden biriydi, -çn

2

Yunan mitolojisinde dünyanın en büyük savaşçısı kabul edilen yan tanrı Aşil’in sevgili dostu ve silah arkadaşıdır, -çn

3

Katolikler, tuttukları oruç gereği cuma günleri et ve yağlı yiyecekler yemez. Et yerine balık yenmesine izin verilir, -*yhn*

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ay ışığı pencereden içeri akıyor ve yerde birikiyordu. Marie-Josephe yataktan sessizce kalktı. Hareketsiz durdu; bitkinlikten başı döndü.

Halide deliksiz uyuyordu; Yves gitmişti. Marie-Josephe titreyerek Lorraine’in pelerinini omuzlarına attı ve sessizce giyinme odasına gitti. Duvara dayanarak ve kapı sövesini kavrayarak kendini ayakta tutuyordu.

Lorraine’in parfümü onu sarmıştı. Midesi bulandı. Pelerini yere atarak kusmamaya çalıştı. Ne kadar yumuşak olsa ne kadar sıcak tutsa da pelerini bir daha asla giymeyecekti. Ateşi olsaydı onu yakacaktı.

Pencereyi açtı ve geceye baktı. Ay, dolunay olmasına iki gün kala, deniz kadınının hapishanesinin üzerinde belli belirsiz görünüyordu. Marie-Josephe şarkı söylemeyi denedi, ancak sadece fısıldayabildi.

Buna rağmen deniz kadını onu duydu ve cevap verdi.

Hâlâ hayatta, diye düşündü Marie-Josephe. Kont Lucien'c şükürler olsun.

Marie-Josephe kalemini kaptı. Deniz kadınının şarkısm-dan, kantat için yeni bir sahne canlanıyordu. Kalem, nota çizgisinin üzerine ufak ek notalar serpiştiriyordu. Mum eriyerek söndü.

Son birkaç notayı yazdı ve mürekkebi kurutmak için sayfayı havada salladı. Kantat tamamlanmıştı.

Marie-Josephe klavsenin üzerindeki örtüyü çekti ve omuzlarına aldı. Tuş takımını açtı.

Gölgeli şafakta gözyaşları yüzünden akarken deniz insanlarının felaketinin hikâyesini çaldı.

Lucien, Kral’ın uyanma törenine katılmıştı, ancak aklı başka yerdeydi. Dr. Fagon görevini yerine getirirken, Lucien Majestelerinin alnındaki teri kuruladı. Kral tören alayını Ayine yönlendirirken, Lucien başını eğerek Majestelerine selam verdi ancak onları izlemedi. Kralını izlemeyeceği tek yer kiliseydi.

“Dr. Fagon.”

Lucien ve başhekim, Majestelerinin yatak odasında yalnızdılar. Doktor, Majestelerinin olağan bağırsak boşaltmasının sonuçlarını incelerken başını kaldırarak baktı.

“M. de Chretien,” dedi başını eğip selam vererek.

Kont Lucien, Fagon’un selamlamasına başını sallayarak karşılık verdi.

“Umarım, Mile de la Croix daha iyidir. Daha sonra ona uğrayacağım.” Fagon, memnuniyetsizlikle başını salladı. “Kadınlara göre olmayan bütün o görevlerinden sonra kendini kaybettiğine şaşmamak lazım. Birisinin ağabeyiyle konuşması gerekiyor. Kapsamlı bir kan akıtma süreci planladım.”

“Buna gerek olmayacak,” dedi Lucien.

“Anlayamadım?” diye haykırdı Fagon.

“Mile de la Croix’dan bir daha kan almayacaksınız.” “Efendim, bana kendi mesleğimi mi öğretiyorsunuz?” “Daha fazla tedavi edilmek istemediği konusunda sizi bilgilendiriyorum ve onun isteklerine saygı göstermeniz konusunda talimat veriyorum.”

Lucien sakin bir biçimde konuştu. Dr. Fagon, Lucien’in Majesteleri üzerindeki etkisinden, KraPın ona gösterdiği ayrıcalıktan ve onu görmezden gelmenin tehlikesinden pekâlâ haberdardı.

Fagon ellerini açtı. “Eğer Majesteleri emrederse...” “Majestelerinin sizin tedavinizi gözlemleyecek olması pek de muhtemel değil.”

“Majestelerinin gözetmenlerinin gözlemleyecek olmaları da son derece *muhtemeli*”

“Size ihanet edebilecek kimsenin orada olmasına gerek yok. M. Felix’e güvenemiyor musunuz?”

Fagon düşündü, sonra başını eğerek yeniden selam verdi. “Talimatlarınızı yerine getireceğim, ancak...”

Lucien kaşlarından birini kaldırdı.

“...ancak Majesteleri orada bulunmazsa.”

Lucien karşılık olarak başını eğerek selam verdi. Dr. Fagon’dan, Kral’m huzurunda Kral’ın emirlerine karşı gelmesini isteyemezdi. Mile de la

Croix’nm, kendisinden bunu istemeyeceğini umdu.

Klavsen, deniz canavan avının hikâyesini betimledi. Marie-Josephe kantata başladığında, hikâyenin her yönüyle kahramanca olduğunu düşündü. Her gözden geçirişinde daha da hüzünlü bir hale geliyordu.

Tuş takımını kapadı ve pürüzsüz tahtaya baktı. Bitkindi.

Bir şekilde, bir şekilde Majestelerinin ne yaptığını fark etmesini sağlamalıyım, diye düşündü. Müziği seviyor. Deniz kadınını sadece dinlese, benim gördüğümü görebilir, onu anlayabilir.

Giyinme odasının kapısı açıldı. İrkilen Marie-Josephe, bakışlarını klavsenin tahtasından kaldırdı. Beklediği kimse yoktu. Kız kardeşi, Modenalı Mary’yle ilgilenmeye gitmişti; Yves, Kral’m uyanma törenine katılmaya gitmişti.

Marie-Josephe’e tutkuyla bakan Lorraine, yatak odasıyla

Yvcs'in giyinme odası arasındaki girişte duruyordu. Gözlerinin altındaki koyu halkalar güzelliğini bozuyordu.

“Bir hanımefendinin odasına davet edilmeden ya da eşlikçi olmadan mı giriyorsunuz, efendim?”

“Eşlikçilere neden ihtiyacımız olsun ki, canım? Büyük Kanal’da hiçbirine gerek olmamıştı.”

Son derece kırışmış ve üzerinde tuz lekeleri olan kadife pelerini köşede bir yığın halinde duruyordu. Pelerinini aldı ve silkti.

“Görüyorum ki pelerinimi kullanmışsınız.”

“Geri alabilirsiniz.”

Yakasını yüzüne doğru tuttu. “Parfümünüz pelerine geçmiş. Parfümünüz, teriniz, vücudunuzun sırları...”

Utanıp bocalayan Marie-Josephe başka yöne baktı.

“Bir gülümseme dahi göremeyecek miyim? Kral beni güzelliğinize feda ediyor, ama siz benim kalbimi kırıyorsunuz. En iyi giysimi ayaklarınıza seriyorum ama hiç işe yaramıyor!” Pelerini yere savurdu. “Sizin için endişelenerek kendimi tüketiyorum...” Parmaklarından biriyle yanağına, koyu halkaların altına dokundu.

“Bütün gece Paris’te eğlenerek,” dedi Marie-Josephe soğuk bir biçimde, “kendinizi tüketiyorsunuz.”

Lorraine keyifle güldü. “Dr. Fagon size yaramış! Özünüze dönmüşsünüz, aynca inanıyorum ki hayalleriniz de son bulmuştur.” Klavsene eğilerek anlamlı bir biçimde ona baktı.

“Dr. Fagon’a gücümü çalmasında yardım ettiniz. Eğer deniz kadını ölürse, bunu asla atlatamam.”

“Öldüğünde, zihninizi meşgul edecek başka bir hedef bulacaksınız. Kalbinizi de. Bir eş. Bir sevgili.” Partisyonla ilgileniyormuş gibi yaparak Marie-Josephe’e daha da yaklaştı. “Burada olmanız uygun değil, efendim.”

Marie-Josephe’in arkasına geçerek sırtına dayandı. Kokusu, Marie-Josephe’i boğuyordu. Ellerini onun omuzlarına koydu, parmaklarını saçlarının, iç gömleğinin altına kaydırdı ve elle-

riyle göğüslerini kavradı. Tenine değen elleri sıcaktı. Marie-Josephe şok, korku ve öfkeyle donup kaldı.

“Mile de la Croix,” dedi Kont Lucien girişten seslenerek. “Görüyorum ki cerrahlardan korunuyorsunuz.”

Sesi, Marie-Josephe’i kendine getirdi. Kont Lucien, başını eğerek selam verdi ve gözden kayboldu. Marie-Josephe, Lorraine’in elinden kurtuldu.

“Kont Lucien!” Marie-Josephe arkasından koştu. Merdivenlere doğru topallayarak ilerliyordu. “Ben ve Şövalye... öyle değil, siz yanlış...”

“Öyle değil mi?” dedi Kont Lucien. “Ne kadar yazık.”

“Ya... yazık mı?”

Bastonuna dayanan Kont Lucien onunla yüz yüze gelerek meraklı bir ifadeyle baktı.

“Majestelerinin kendisi bu eşleşmeyi destekliyor. Lorraine tanınmış bir aileden geliyor, ancak sürekli olarak paraya ihtiyaç duyuyor. Majestelerinden cömert bir çeyiz alacaksınız. Siz ve Lorraine arasında kurulacak bağ, ikinizin de varlık durumunuzu iyileştirecektir.”

“Lorraine Şövalyesi’ne âşık değilim.”

“Bunun evlilikle ne ilgisi var?”

“Ona tenezzül etmiyorum!”

“Kral’ın isteğine karşı mı?”

“Onunla asla evlenmeyeceğim!” Marie-Josephe, cerrahın bıçağı kendisini keserken, Lorraine’in keskin mavi gözlerini üzerinde gördüğünü hatırlayarak titredi. Bandajı kanla ıslanmıştı.

“Belki de bunu Mösyö’ye söylemelisiniz.”

“Neden Majestelerinin kardeşine söyleyeyim?”

“Bana neden söylüyorsunuz?”

“Çünkü ben... Çünkü sizin benim hakkımda iyi düşünmenizi istiyorum.”

“Sizin hakkınızda yeterince iyi düşünüyorum.”

Lorraine, Marie-Josephe'in odasının kapısını hızla çarptı vc ağır ağır onlara doğru geldi. Pelerini bir omzundan asılı sürükleniyordu.

“Soytarı ve Karayipli vahşi bakire,” dedi gülerek. “Ne birliktelik ama!”

Kont Lucien, bastonunu kılıçmış gibi yanında tutarak ileri adım attı. Dövüşselerdi, Lorraine onu kesinlikle yaralar ya da öldürürdü. Lorraine’in gerçek bir kılıcı, Kont Lucien’in ise sadece kaması vardı.

“Çok kabasınız, efendim!” dedi Marie-Josephe.

Lorraine güldü. “Chretien, o sizin koruyucunuz mu?”

“Görünen o ki öyle. Sizinkinin de bu kadar yürekli olduğuna inanıyorum.”

“Düello yapmayı yasaklayan bir hükümdarım var. Ona itaat etmeyi seçiyorum, *her şeyde.”* Ağır adımlarla yürüyerek yanlarından geçti ve basamaklardan indi.

“Çok üzgünüm.” Marie-Josephe duvara yaslandı. “Haddimi aştım.”

Bir karışlık keskin bir çelik, Kont Lucien’in bastonu ve bastonun sapı arasında parladı. Kont Lucien sapı itti ve çevirdi; kama *tıkladr,* keskin çelik ortadan kayboldu.

“Lorraine oldukça haklı,” dedi Kont Lucien. “Majesteleri düelloyu yasakladı. Kellemi kurtardığınıza şüphe yok.”

“Benimle dalga geçiyorsunuz, efendim...”

“Tam aksine.”

“...ben sizin takdirinizi umarken.”

“Takdirimi ve daha fazlasını,” dedi Kont Lucien. “Kendi mutluluğunuz için, ilginizi başka yere yöneltmelisiniz.”

Marie-JosĞphe, mahvolan güzel taslaklarının arasında yürüyerek odasına döndü. Kont Lucien’in söylediklerini düşünmek istemiyordu. Klavsenin başına, düzgün giden tek şeye dönmüştü. Deniz kadınının kantatının partisyonunu bir araya getirdi.

Müziğinin hakkını verdim, diye düşündü Marie-Josephe.

Majesteleri bunu duyduğunda ve bunun kime ait olduğunu ona söylediğimde, deniz kadını hakkında anlattıklarıma inanmak zorunda.

Hâlâ başı dönüyordu, ancak artık bayılacağından korkmuyordu. Partisyonu şatonun içinden geçerek müzisyenler odasına taşıdı. Kral’m müzisyenlerinden, üçüncü çeyreğin sert orkestra şefi M. Minoret ya da dördüncü çeyreğin sevimli orkestra şefi M. de la Lande’ı bulmayı umarak gizlice içeri baktı. Majestelerinin kutlaması için, dört şapelin öğretmenleri ve Kral’ın bütün müzisyenleri Versailles’da toplanmışlardı. Majestelerinin misafirleri asla müziksiz kalmazlardı.

Usta Domenico Scarlatti klavsende tek başına oturuyordu. Müziğini süslü dizilerle bitirip dışarıdaki güzel güne bakana kadar, Marie-Josephe kendine yabancı bu müziğin keyfini çıkararak bekledi. Domenico şiddetle içini çekti. Pencereden dışarıyı izlerken, bir eliyle çeşitlemeler çaldı.

“Demonico.”

“Sinyorina Maria!” Ayağa fırladı. Morali bozuk bir halde yeniden oturdu. “İki saat boyunca kalkmamam gerekiyor.”

“Seni bölmeyeyim.” Onu kucakladı. “Çaldığın parça çok hoştu.”

“Aslında bunu çalmamam gerekiyor.” Başka bir çeşitleme çaldı. “Sadece babamın Kral için planladığını çalmam gerekiyor.”

“Bunu sen mi besteledin?”

“Beğendiniz mi?”

“Hem de çok.”

“Teşekkür ederim,” dedi çekinerek.

“Büyüdüğünde istediğini çalabileceksin,” dedi Marie-Josephe. “Seni kimsenin durdurabileceğini sanmıyorum!”

Domenico sırıttı. “İki yıl sonra, sekiz yaşıma geldiğimde mi?”

“Belki iki yıl sonra, on yaşma geldiğine.”

“Bu nedir? Majestelerinin kantatı mı? Bakabilir miyim?”

Sayfaları çevirerek göz attı, ritimleriyle başını salladı, rası-gelc bir nota mırıldandı, boş eliyle çaldı.

“Ah, bu harika! Hatta çok daha iyi,” Utanarak durakladı. “Demek istediğim, bu...”

“Saint-Cyr’de çaldığımdan mı daha iyi?”

“Beni affedin, Sinyorina Maria, ama evet, çok daha iyi.” “Diğer şarkıları beğendiğini söylemiştin.”

“Ben, yani, onlar güzeldi ama ben... Benden hoşlanmanızı istemiştim, benimle evlenirdiniz böylece. Yani büyüdüğümde.”

“Ah, Demonico.” Bütün sıkıntılarına rağmen eğlenen Marie-Josephe gülümsedi, ancak konumlarının imkânsız derecede birbirine uzak olduğunu söyleyerek onu küçük düşüremezdi. “Senin için çok yaşlıyım, sen evlenmeye hazır olmadan önce ben yaşlı bir hanım olacağım.”

“Umrumda olmazdı, ayrıca M. Coupillet de yaşlı bir adam!” “Hayır, değil.” Sonra anladı: Domenico kıskanıyordu. “O bencil ve kötü birisi, onu kim ister ki?”

“Ben bencil ve kötü değilim...”

“Elbette değilsin!”

“...ve sizi sevsem de, kantatınız harika! Diğer şarkılarınız çok *güzellerdi* ama...”

“Yıllardır pratik yapmamış, çalmamış ya da beste yapmamıştım. Yasaktı.”

“Bu korkunç,” diye fısıldadı.

“Öyleydi,” dedi Marie-Josephe.

“Peki, arayı nasıl kapatacaksınız?”

“Asla kapatmayacağım, Demonico,” dedi, “ama bu zaman geçti artık, benden çalındı ve bunun için üzülmemeliyim. Deniz kadını bana bu müziği hediye olarak verdi; eğer niteliği varsa, itiban tamamen ona ait.” Kantatın gerçekten niteliğinin olup olmadığını, Domenico’nun bunda gördüğü başarının, kendisine olan sevgisinden mi kaynaklandığını merak etti. Pratikten yoksun yeteneklerinin, deniz kadınının hayatının

şarkısının değerini düşürüp düşürmediğini merak etti.

M. Coupillet, arkasında güneşte yanmış, alınlarını silen, loş odada gözlerini kırpıştıran ve şarap ile bira gönderilmesini isteyen bir grup keman çalgıcısıyla pratik odasına uzun adım- * larla girdi.

Demonico özellikle daha yakma eğildi. “M. Coupillet asla bitiremeyeceğinizi söyledi. Yapamayacağınızı söyledi."

“Öyle mi?” diye haykırdı Marie-Josephe, sonra da yumuşadı. “Aslında, neredeyse haklı çıkacaktı.”

Domenico tuş takımının üzerine sanki pratik yapmaya hiç ara vermemiş gibi eğildi. Marie-Josephe’in kantatını çaldı.

“Viyolamın üzerindeki cila neredeyse eridi, Tanrıya yemin ederim,” dedi genç müzisyenlerden biri. “Bir dahaki sefer Kral’ı güneş altında şapkasız olarak bahçelerde izlemem gerektiğinde, en eski müzik aletimi kullanacağım.”

“Michel viyolasının üzerine şapka takmak istiyor,” dedi başka bir müzisyen gülerek.

“Ben, en yeni tellerimi kullanacağım,” dedi üçüncü müzisyen, viyolasının kopmuş teline kederle bakarak.

“Telin, o tombul küçük prenses yüzünden koptu,” dedi Michel. “O gümüş rengi iç eteklerin altında, bahse girerim fena kaıııyordur...”

M. Coupillet, elindeki bageti hızla yere vurdu. “Bu kadarı yeter, Michel. Bir an içinde Kral’a saygısızlık ettin, hakaret ettin ve müstehcen bir biçimde konuştun. Hem de M. Scarlatti’nin küçük aritmetik öğretmeninin önünde.”

“Affedin, matmazel.” Viyolonist Michel, başını eğerek Marie-Josephe’e selam verdi ve dikkatini bir fincan şarap ile birer dilim ekmek ve peynire çevirdi.

“Ne istiyordunuz, Mile de la Croix?” diye sordu M. Coupillet. “Neden buradasınız? Majestelerinin kantatım bestelemekten kurtulmak için yalvarmaya mı geldiniz?”

“Bitti,” dedi. Marie-Josephe onu pek dinlemiyordu çünkü

kulağı Domenico’ılaydı. Domenico çalarken, müzik Marie-Josephe’in hayal ettiği gibiydi.

M. Coupillet bekledi. Marie-Joseplıe ona ne cevap ne de kantatı verince, bagetini yeniden yere vurarak onu irkiltti ve dikkatini kendine çekti.

“Hana partisyonu vermeniz gerekiyor,” dedi.

“Ama Domenico...” Marie-Josephe hayretle durdu. Partisyon, Domenico’nun yanındaki oturma yerinde duruyordu; Domenico aklından çalıyordu.

Marie-Josephe sayfaları isteksizce M. Coupillet’ye verdi. Sayfalan elinde tarttı, aceleyle çevirdi.

“Nedir *bu?* Opera mı? Mile de la Guerre olduğunuzu mu sanıyorsunuz? Siz bir amatör, bir kadınsınız! Yönetmem için bana bir opera mı veriyorsunuz? İşe yaramaz! Umutsuz!” Tomarı ortadan ikiye yırtmayı denedi ama çok kalındı; eli kaydı vc sadecc ilk altı sayfayı yırttı. Bir köpeğin fareyi sallaması gibi iki eliyle tomarı büktü ve hepsini yere savurdu. Partisyon cilalı parkenin üzerine saçıldı.

“Efendim!” Marie-Josephe yırtılmış ve buruşturulmuş sayfaları toplamak için eğildi.

“Yeteneksizlik! Rezalet.” Bagetini Domenico’ya doğru salladı. “Kendinizi, Senyör Alessandro Scarlatti gibi bir dâhiyle karşılaştırmayı düşünüyorsunuz! ”

Domenico’nun omuzlan gülerken sarsıldı, ancak M. Coupillet’nin, babasına ait olduğunu sandığı parçayı çalarken elleri hiç duraklamadı.

“Senyör Scarlatti hayran kaldı!”

“Ne bekliyordunuz ki? O bir İtalyan. Senyör Alessandro sizin beyaz göğsünüze hayran, sizin...”

“Beni her seviyede aşağılıyorsunuz, efendim!” Oradan ayrılmak istedi, ancak M. Coupillet önünü kesti.

“Majesteleri sizden bir şarkı istedi; birkaç dakikalık bir müzik!” dedi M. Coupillet. “*Siz* bana hakaret ediyorsunuz, *ona* hakaret ediyorsunuz; bununla, bu şişkin başarısızlıkla.”

Sözlerini, bagetini yere vurarak vurguluyordu. “İşveli hallerinizle onu büyülediniz, ama cazibeniz onun dikkatini kibirli başarısızlığınızdan başka yöne çekemeyecek.”

“Haksızlık ediyorsunuz, efendim.”

“Öyle mi? Bu konuda ben görevlendirilmeliydim. Benim süsleme notalarım olmasaydı Kral sizi asla fark etmezdi.” “Küçük Domenico’nun süsleme notaları, lütfen, M. Coupillet. Benim başarılarımı çalmanız yeterince alçakça, ama bir çocuğunkileri çalmak...”

“Bir çocuk mu? Bir çocuk!” Bagetini Domenico’ya doğru salladı. “Güvenilir bir kaynaktan aldığım bilgiye göre, çocuk otuz yaşında bir cüce!”

“Altı yaşımdayım!” diye bağırdı Domenico ve çalmaya devam etti.

Marie-Josephe birden kahkaha atmaya başladı; bunu komik bulması, M. Coupillet’yi sadece daha da öfkelendirdi.

“Bana gülmeye cüret mi ediyorsunuz? Yeterince önemli değil miyim? Majestelerinin sizin farkınıza varmasını sağlayan ben?”

“Kendi isteğinizle olmadı, efendim!”

“İstek mi? İstekten söz etmeye nasıl cüret edersiniz? Napo-liliye kur yapıyorsunuz, Kral’a kur yapıyorsunuz, hatta cüce ve oğlancılara kur yapıyorsunuz ama beni görmezden gelip küçümsüyorsunuz.”

“Hoşçakaim, efendim.”

Hâlâ Marie-Josephe’i bırakmıyordu.

“Sizi müziğiniz için mi önemsediğimi sanıyorsunuz? Acemice yaptığınız besteleriniz ve beceriksizce çalışınız için mi? Kendinizi sanata

adamış olsaydınız, yetersiz kalırdınız demiyorum; yeterli, daha fazlası değil; ama her neye yeteneğiniz vardıysa da, onu boşa harcadınız ve iyi ki de böyle oldu! Kadınlar ezberden çalarlar! Kadınlar, hâlâ okuldaymış gibi çalarlar! Ayrıca kadınların bestelerine gelince... Kadınlar sessiz olmalıdırlar! Kadınlar tek bir şeye yararlar ve siz o kadar bıı-dalasınız ki, bunun nc olduğunu dahi bilmiyorsunuz.”

Köpüren tükürükler ağzının kenarında birikti. Bağırdığında, olduğundan daha büyük ve korkunç gözüktü.

Marie-Josephe düzensiz kâğıt destesini sıkıca tuttu. “Bırakın, geçeyim.” Sesinin tonuyla onun olduğu yerde kalakalmasını istemişti, ancak sözcükleri savunmasızlığını ortaya çıkarıyordu. Odanın diğer tarafındaki genç müzisyenler rahatsız bir sessizlik içinde ayakta duruyorlardı, arkaları dönüktü, Marie-Josephe’in korktuğu kadar ustalarından korkuyorlardı.

“Partisyonu bana verin,” dedi. “Bundan bir şarkı çıkarmayı deneyeceğim ama bana biraz minnettarlık göstermelisiniz, ayrıca Majesteleri itibarın bana ait olduğunu bilmeli.”

“Hayır, efendim. Majestelerine benim değersiz kadın müziğimle hakaret etmeyeceğim.”

Coupillet kenara çekildi. Başını eğerek selam vermesi dahi alaylı ve hakaret doluydu.

“Gitmek mi istiyorsunuz? Evet, gidin! Benim yardımım olmadan başarısız olacaksınız. Verdiği görevi nasıl ihmal ettiğinizi Majestelerine açıklayacağım!”

Marie-Josephe, içinde partisyonun olduğu çizim kutusunu sıkıca tutarak Zachi’yi Apollo Çeşmesi’ne doğru sürdü. Müzisyenler odasına dönmeye cesaret edemiyordu. Belki de pratiğini bitirdiğinde Domenico’yu bulabilirdi.

Onu bulmak için bir sebebim var mı, diye merak etti. Dâhi ya da değil, o sadece küçük bir çocuk, müziği nasıl değerlendirebilir? Ayrıca M. Coupillet partisyonumu çalmasını kesinlikle yasaklayacaktır. M. Coupillet’nin birkaç ölçü çıkarmasına izin vermeliydim, böylece Kral’ın önünde hepten küçük düşmezdim.

Aslında, M. Coupillet’nin deniz kadınının şarkısını değiştirmesi fikrine katlanamıyordu.

Deniz kadını, ziyaretçileri eğlendirmek için Apollo

Çeşmesi’nde şakıyor ve sıçrıyordu. Marie-Josephe, kendi endişelerini ve aşağılanmalarını tamamen bir kenara koydu. Deniz kadınının içinde bulunduğu tehlikeye kıyasla, bunlar önemsizdi.

Kalabalığı yardı ve deniz kadınını izlemeye gelen ışıltılı bir grup asilzade kadının bulunduğu kafese girdi. Mme Lucifer, siyah küçük bir puro içiyor ve tavus kuşu tüylerinden yanardöner yüksek bir başlıkla saçları gizlenmiş olan Mile d’Armagnac’a bir şeyler fısıldıyordu.

Mile d’Armagnac, Marie-Josephe’i gördüğünde ayağa kalktı. Diğer bütün hanımefendiler onu izlediler. Şaşkına dönen Marie-Josephe onlara reverans yaptı.

Çeşmenin kenarına diz çökerek deniz kadınının adını şakıdı. “Deniz kadını, bu kara insanlarına bir hikâye anlatacak mısın?”

Deniz kadını basamaklara kadar yüzdü. Kollarını kaldırdı; Marie-Josephe, parmaklarını, deniz kadınının perdeli ellerinin içine kaydırdı.

Deniz kadını homurdandı; yüzündeki şişlikler hafifçe dalgalandılar. Eğilmesine neden olarak, Marie-Josephe’in sol elini kendine doğru çekti. Bandajı dürttü ve bunu tutan düğümü hafifçe ısırdı. Baskı, zonklamayı artırdı.

“Lütfen, yapma.” Marie-Josephe elini çekti. “Canımı yakıyorsun.”

Bir grup asilzade bey gülerek ve ziyaretçilerin arasından kendilerine yol açarak içeri girdi. Lorraine, yarım düzine genç erkeği izleyicilerin önüne götürdü. Başlarını eğerek abartılı bir nezaketle hanımlara ve Majestelerinin portresine selam verdiler; kendilerini sandalyelerine atarak yayılıp oturdular vc sigaralarını içtiler. Marie-Josephe, Lorraine’den ve Charıres'tan yüzünü çevirdi.

“Lütfen, deniz kadını,” dedi Marie-Josephe. “Bir hikâye?”

Madam, Lotte’yle birlikte geldi; onlara Kont Lucien eşlik ediyordu. Marie-Josephe ayağa kalktı ve reverans yaptı. Utanarak, çekinerek Kont Lucien’e gülümsedi, bu sabahki budalalığı için kendisini affedeceğini

umuyordu. Kont, centilmence ona başını salladı. Madam’ın -ya da belki Kont Lucien’in?- orada bulunması, erkeklerin hal ve tavırlarına çekidüzen vermelerine neden olmuştu..

Deniz kadını ahenkli bir fısıltıyla hikâyesine başladı.

“Size bir hikâye anlatacak,” dedi Marie-Josephe.

‘“Okyanus binlerce yıldır deniz insanlarına ev sahipliği yapıyordu. Kara insanlarıyla barış içinde yaşıyorduk.”’

Marie-Josephe kendini hikâyenin ortasında buldu. Deniz çıplak tenine serince dokunarak onu çevreliyordu. Konuşmaya, şakımaya, hikâyeyi anlatmaya devam etti, ancak izleyicileri gözden kaybolmuştu ve etrafını deniz insanları sarmıştı. Yüzüp şarkı söyledi; balıklar yakalayarak onları çiğ halde yedi; gülerek dev bir ahtapotun parlak benekli dokunaçları arasında deniz çocuklarıyla oynadı.

‘“Sonra kara erkekleri gemilerinden bizi kovalamanın eğlenceli olduğunu keşfettiler...’”

Tuhaf bir ses suyu tırmaladı. O ve ailesi güneş ışığına çıktılar. Merakla ve korkmadan, Minosluları karşıladıkları gibi kara insanlarını da içtenlikle karşılamaya hazır olan deniz insanları, dalgaların üzerinde yüzen, pruvası ejderha biçimindeki gemiye doğru yüzdüler.

“‘Sularımızda ilerlediler...’”

Dev bir ağ hızla deniz insanlarının üzerine atıldı, aralarına düştü, erkek kardeşlerinden birini ve kız kardeşlerinden ikisini yakaladı. Kara erkekleri geminin yan tarafından eğilmiş gülüp bağırıyorlardı. Feryatlarını umursamadan deniz insanlarını karaya çıkardılar.

“‘Deniz insanlarına saldırdılar.’”

Yelkenler ve uzun küreklerle, Kuzeyden gelen erkekler gemilerini hareket ettirdiler. Özgür deniz insanları dehşet içinde onları izlediler. Arkadaşlarının çığlıkları geminin tahta kenarlarında yankılanıyor, denizi acıyla dolduruyordu.

“‘Bize işkence etliler.”’

Kuzeyden gelen erkekler, deniz erkeğini ejderha şeklindeki pruvalarına bağladılar. Çığlıkları onları kaya ve resiflere karşı uyarıyordu. Bazen gemi

başı süslerini kayalara doğru yöneltiyor ve çığlıklarına gülüyorlardı.

‘“Deniz kadınlarını, hiçbir kadının kullanılmayı istemeyeceği bir biçimde zorla kullanıyorlardı.’”

Kuzeyden gelen erkekler deniz kadınlarını gemiden denize attılar. Aksayarak, çürük içinde ve gizli yerlerinden kanayarak suyun üzerinde yüzdüler.

“Deniz insanları...” Marie-Josephe gözyaşlarına boğuldu. “Lütfen, deniz kadını, lütfen, daha fazla anlatma.”

Bitirmelisin, diye şakıdı deniz kadını. Hikâyeyi bitireceğine söz verdin.

Marie-Josephe devam etti. Deniz insanlan, yaralı deniz kadınlarına yardım ettiler. Ancak, görüş alanlarının hemen dışında, pürüzsüz derili ve ölümcül şekiller belirdi. Avcı köpek balıkları kan kokusunu alarak grubu çevirdi ve saldırmak için ilerlediler.

Deniz insanlan kendilerini savunmak için dışa doğru döndüler ve yaralı arkadaşları ile çocuklarını korumak için etraflarında çember oluşturdular. Denize doğru bir tasvir ve uyarı şarkısı şakıdılar, böylece diğer aileler bunu duyarak kara insanlarından ve yağmacı gemilerinden sakınacaklardı.

Yves sarsılarak Marie-Josephe’e baktı. Hikâye Marie-Josephe’i sarmaladığı ve görüşünü kapladığı sırada, Dr. Fagon’la birlikte gelmişti. Marie-Josephe hikâyenin sonunu kekeleyerek anlattı; elleriyle yüzünü kapatarak gözyaşlarını sakladı. Deniz kadını için duyduğu dehşet, korku ve kendi hissettiği mahcubiyet yüzünden kalbi delicesine çarpıyordu.

Ziyaretçiler ve saray mensuplarının birçoğu, Racine’in en büyük tiyatro eserlerinden birine tezahürat yapıyorlarmış gibi alkışladılar.

“Üzme kendini, canım,” dedi Madam usulca. Prenses Pala-tine, Marie-Josephe’i geniş göğsünde kibarca tutarak ve saçlarını okşayarak kucakladı. Lotte, Marie-Josephe’in elini okşayarak onlara kaıİdi.

“Ne kadar da acıklı bir hikâye! Ne kadar da yaratıcısınız!”

"Aşırı süslü bir melodram,” dedi Lorraine.

“Çok sertsiniz, efendim,” dedi Chartres kibarca.

“Gel, çocuğum,” dedi Madam. “Kral’ın avında at süreceğiz. Temiz hava hemen iyi gelecektir.”

“Fagon,” dedi Lorraine, “ondaıı yeniden kan akıtmanız lazım.”

Marie-Josephe Zachi’ye doğru fırlamaya, koşmaya hazır bir biçimde yerinden sıçradı, ilk gerçek düşmanı olan Lorraine güldü.

Kont Lucien boğazını temizledi.

“Kan akıtılması,” dedi Fagon gergin bir biçimde, “bu sefer gerekli değil.”

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

At ve köpeklerden, at arabaları ve bağırışlardan oluşan bir karmaşanın ortasındaki Zachi, avlunun parke taşları üzerinde dikkatle adım attı. Marie-Josephe, kısrağın zarif, kızıl-altın renkli boynunu okşadı.

“Benim zaaflarımı biliyor musun, sevgili Zachi?” diye fısıldadı. Sadece yorgunum, diye düşündü, ama büyük çaresizliği daha önce yaşadığı hiçbir tükenmişliğe de benzemiyordu.

Zachi narin kulaklarından birini döndürdü, sonra da iki kulağını birden ileri uzatarak boynunu kamburlaştırdı. Yürüyüşü durgun bir su gibi düzgündü.

Leopar benekleri taşıyan midillilerinin karınlarına topuklarıyla vuran genç prensler, bağırarak parke taşları üzerinde takırtılarla ilerlediler. Yarı yetişkin bir tazı onları kovalamak için havlayıp yeri eşeledi. Deneyimli ve yaşlı bir dişi köpeğin tasmasına bağlı olan kayışı onu tutarak geri çekti. Dişi köpek hırladı; yavru köpek sindi. Kral’ın av grubu bir araya gelmişti: elli at ve binicileri ile bir düzine at arabası. Atlar burunlarından soluyarak şaha kalktılar; saray mensupları gururla kendilerine çekidüzen verdiler.

At teri, insan teri, gübre, duman ve parfüm kokuları, portakal çiçeklerinin kokusuna ve Eylül ayının serin, keskin havasına karışıyordu. Gökyüzü masmavi parlıyordu.

Mösyö ve Lorraine Şövalyesi birbirine uygun siyah, İspanyol süvari atlarına binmişlerdi. Mösyö’nün elmas süs benleri pudralı teninde parlıyordu, yeni ceketi altm rengi danteliyle ışıldıyordu ve beyaz tüyler

neredeyse eyerinin arkasına kadar uzanıyordu. Şapkasını modaya en uygun şekilde yukarı çevirmişti. İşlemeli mavi ceketi içinde son derece şık olan Lorraine, eldiveninin üzerinden işaret parmağında sergilediği yeni bir elmas yüzükle gösteriş yapıyordu.

Marie-Josephe kalabalıkta ondan kaçabileceğini umuyordu. “Mösyö’yü bacakları iki yanda at sürerken görmek sıradışı,” dedi Maine Dükü. Ağır av atı, Zachi’nin yanında belirdi.

“Güzel bir oturuşu var, efendim,” dedi Marie-Josephe. “Bakın, atı ona nasıl da karşılık veriyor.”

“O gemleri Lorraine’e vurabilmeyi ve onu oturuşuna hayran bırakmayı diliyor.” Maine kıkırdadı.

Marie-Josephe, hakaretvari ses tonu haricinde Maine’in yorumundan bir anlam çıkaramadı.

“Cesurca sürdüğünü duydum,” dedi Marie-Josephe. “Savaşta bölüğünün başında sürüyormuş.”

“Aynasının önünde iki saat harcamadan değil ama. Bugün yataktan çıkması dört saat sürmüş olmalı.” Maine’in atı daha yakına geldi. Maine’in dizi, Marie-Josephe’in bacağına değdi. Zachi kulaklarını düzleştirdi ve atı hafifçe dişledi. Marie-Josephe onu cezalandırmadı.

“Mösyö bana karşı nazik, efendim,” dedi. “Ayrıca Madam ve Matmazel - onlar hakkında saygısız bir biçimde konuşulmasını duymaktan hoşlanmam.”

Maine ona doğru döndü. Hareketi, omuzlarının eşitsizliğini düzeltti. Geniş ve tüylü şapkasının gölgesi, etkileyici güzelliğini, Kral babasının genç bir erkekken sahip olduğu güzelliği vurguluyordu.

“Madam bir erkek olarak ve Mösyö de bir kadın olarak doğmalıymış.”

Sesinden saçılan zehirle nutku tutulan Marie-Jos£phe’i arkada bırakan Maine, mahmuzlarını atının böğrüne vurdu ve dörtnala koşarak uzaklaştı.

“Mile de la Croix!” Konumu saray elbisesi gerektirmeyen zamanlarda giydiği eski püskü binici giysisi içindeki Madam, güçlü doru atının üzerinde hızla ona doğru geldi.

“İyi günler, Madam.” Marie-Josephe gülümsedi; Madam’ın mutluluğu, tıpkı güneşin bulutları bastırması gibi, Marie-Josephe’in sıkıntısını aşıp etrafına yayılıyordu: mükemmel bir Eylül gününde dışarıdaydı, at sırtmdaydı. Madam’ın ten rengi muhteşem, yanakları kırmızı, gözleri parlaktı.

Madam da içten bir biçimde Marie-Jos£phe’e gülümsedi. “Matmazel ve ben, hastalandığında korkunç derecede endişelendik. Biraz ateşin varmış gibi görünüyorsun, canım. Doktorumu sana göndereyim mi?”

“Tamamen iyileştim, Madam, lütfen doktorunuzu rahatsız etmeyin.” Marie-Josephe elbisesinin kolunu çekiştirerek bandajı ve kırmızı damar lan sakladığından emin oldu.

“At sürecek kadar iyi hissediyor musun?”

“Kral’ın avını hiçbir şekilde kaçırmam!” Majestelerinin, Marie-Josephe’i gördüğünde davetini iptal etmeyeceğini umuyordu. “Zachi benimle ilgilenecektir.” Doru Arap atının boynunu yeniden okşadı; Arap atının derisinin yumuşak sıcaklığına ve altındaki sert güce dokunmaktan asla sıkılmazdı.

“M. de Chretien’in atları süratli ve temkinlidirler,” dedi Madam. “Benim için çok küçükler!” Güldü, sonra da merakla Marie-Josephe’e baktı. “M. de Chretien’in eskiden en yakınlarına dahi atlarını ödünç verdiğini görmemiştim.”

“Ağabeyimin yararına, Majestelerine daha iyi hizmet edebilmek için,” dedi Marie-Josephe. “Ama onu avda, kendi keyfim için sünneme izin vermesi çok ince bir davranış.”

“Canım, son de biraz keyfi hak ediyorsun; sanırım çalışmaktan başka bir şey yapmıyorsun.”

“Yine de size ve Matmazel’e olan görevlerimde ihmalkâr davrandım. Lütfen beni affedin.”

“Ağabeyinin Kıal’a hizmet ederken sana ihtiyacı var, bunu kabullendim. Ama yine de sensiz uzun süre yapamayız, unutma,” dedi Madam. “Ayrıca Matmazel senin Odelette olmadan hiç yapamıyor; sadece bu sabah altı yeni saç modeli icat ettiler ve biz avdayken bir düzine daha tasarlayacaklar.”

“Kız kardeşim Halide muhteşemdir, Madam, gerçekten.” “Senin... kız kardeşin mi?” Madam iki kaşını birden kaldırdı. “Halide mi?”

“Sonradan edindiğim kız kardeşim; o artık özgür, gerçek adını kullanıyor ve bana tesadüf edecek iyi talihleri de paylaşacak.”

Madam düşündü. “Cömertlikle verilmiş bir karar, ayrıca pek yerinde. Senin için bir köleye sahip olmak... tam olarak... kabul edilebilir değil.”

“Bunu yakın zamanda fark ettim, Madam. Lütfen unutmayın, ben cahil bir koloni kızıyım.”

Madam kıkırdadı, sonra da ciddileşti. “Onu kız kardeşin konumuna yükseltmen gerekli mi gerçekten, canım. Hizmetçin olması belki de daha uygun olur.”

“Bu imkânsız, Madam; bir hizmetçinin ücretini ödeye-mem.”

Madamın şüpheci ifadesinde, Marie-Josephe’in cevabının ciddiyetinden duyulan kuşku vardı. Toynak takırtıları ve genç seslerin çığlıkları oıun dikkatini dağıttı. Fransa’nın torunları üçüncü kez avluda dörtnala koşuyor, gülüyor ve görünmez süvari birliklerine cesaret vermek için bağırıyordu. Bir çöl şeyhi gibi ilgisiz duran Zachi kargaşayı umursamadı. Madam’ın atı ürktü; Madam gülerek onu sakinleştirdi.

“Ah şu oğlanlar.” Madam başını onaylamaz bir biçimde sal-

ladı. “Taşın üzerinde dörtnala giderek midillilerini sakatlayacaklar. Bcrri de kendi iyiliği için fazla gözü pek.”

Mösyö, yanında Lorraine ve Chartres’la birlikte atını onlara doğru sürdü. Marie-Josephe çılgın gibi, Mösyö’nün arkadaşından ve oğlundan kaçacak bir yer aradı.

Chartres, sanki Marie-Josephe’i kızdırmamış, sanki Marie-Josephe kendisini azarlamamış gibi tuhaf gözünü kıstırarak sırıttı. Mösyö, Marie-Josephe e ansızın merhametli bir bakış attı, Lorraine’in koluna dokundu ve fısıldamak için ona doğru eğildi. Marie-Josephe neden sürekli fısıldaştıklarını merak etti.

Chartres, diye düşündü Marie-Josephe, onunla baş edebilirim, ama keşke M. de Lorraine’den kaçabilseydim.

“Benim vahşi ada bakirem!” dedi Lorraine.

“Ben sizin bakireniz değilim, efendim,” dedi Marie-Josephe soğukkanlılıkla, “ayrıca latifeniz beni eğlendirmiyor.”

Lorraine kıkırdadı. “Fikrinizi değiştireceğim.”

“O kararını vermiş, efendim,” dedi Mösyö alışılmamış bir sertlikle.

Aniden genç prensler midillilerini durdurdular. Şapkalarını çıkardılar. Saray mensuplarının hepsi hızla onlara katılarak Şeref Kapısının iki yanına sıralandılar. Marie-Josephe kendini sağ tarafında güvenilir bir kişi olan Madam, sol tarafında ne yapacağı belli olmayan Chartres’la buldu. Chartres ve Mösyö onu Lorraine’den ayırıyorlardı.

Kendini sakinleştirdi. Chartres bana hakaret edemez, Lorraine beni taciz edemez, diye düşündü, kesinlikle olmaz, bu kadar insanın önünde, Madam ve Mösyö’nün önünde yapamazlar.

Mösyö ve Madam’a olan düşkünlüğü, minnettarlığıyla birlikte arttı. Onlarla olduğunda kendini güvende hissediyordu. Maine’in Mösyö’ye attığı iftirayla neyi kastettiğini yine merak etti; yorumunun amcasına, kız kardeşi Madam Luciter in kayınpederine, yönelttiği bir tehdit olup olmadığını merak elti.

Dört benekli Çin atı ve iki sürücüsüyle, Majestelerinin ava özel üstü açık at arabası yaldızlı kapıdan ilerledi, lnnocent, Kral’m yanında altın işlemeli yastıkların üzerinde oturuyordu; Mme de Maintenon ve Yves ise karşılarındaydı. Majestelerinin yüzü ileri, Yves’inki ise geri bakıyordu. Av tüfeği taşıyıcıları, tazı bakıcıları ve muhafızlar onları izliyordu.

Majesteleri, maiyetine başını sallayarak geçerken binicilerin hepsi onu selamladılar ve erkekler şapkalarını çıkardılar. Marie-Josephe, bacaklarının ikisini de tek tarafa alarak oturduğu yan eyerde yapabildiği kadar başını eğdi. Zachi’ye başım nasıl eğdirebileceğini keşke bilseydim, diye düşündüğünde içinden gelen kıkırdamasını bastırdı. Belki de Kont Lucien ona gösterirdi.

Kibar ve zarif görünen Kont Lucien, Zelis’e binmişti ve Majestelerinin yan tarafında ilerliyordu. Zachi, ahır arkadaşı Zelis’i görünce burun deliklerini kabarttı ve Zelis de kulaklarını sivrilterek burnundan soludu, ancak iki kısrak da kişnemeyecek kadar iyi huyluydular. Marie-Josephe başını eğerek Kral’ı, sonra da bütün olanların ardından çekinerek Kont Lucien’i selamladı. Lucien kibarca şapkasına dokundu.

Sert bir çimdik Marie-Josephe’in kalçasının üst kıvrımını acıttı. Çığlığını bastırırken soluğu kesildi. Kendisini yeniden ısırmadan ya da Zachi’yi ısırmadan önce at sineğini öldürmeyi ya da uzaklaştırmayı umarak acıyan yere vurdu.

Avuç içi, at sineğine değil, parmaklara vurdu.

Chartres gülümseyerek elini çekti ve onun şok olmuş ifadesine sessizce güldü. Acıyan parmaklannı ağzına götürdü, onları emdi ve Marie-Josephe’in vurduğu yeri öptü. Marie-Josephe ona ters ters baktı; arkasında kalacak şekilde Zachi’yi birkaç adım geriletti. Yanında kırbaç taşımıyordu; kırbaç taşımak, sürdüğü ata hakaret olurdu. En iyisinin böyle olduğuna şüphe yoktu, zira Kral’ın yeğenine binici kırbacıyla vurmak korkunç bir rezalet olurdu.

Chartres’m aniden dönerek Majestelerinin arkasından

Mösyö ve Lorraine’i takip etmesi Marie-Josephe’i rahatlattı.

“Gördün mü?” dedi Madam. “Fark ettin mi?”

“Neyi, Madam?” diye bağırdı Marie-Josephe, Madam’ın kendi oğlunun davranışını gördüğünden ve aynı derecede Marie-Josephe’in onu buna davet ettiğine inanacağından korktu.

“Majestelerini. Perukasını.”

“Çok güzelmiş,” dedi Marie-Josephe.

“Kahverengi!” dedi hayretle Madam.

“Kahverengi mi?”

“Kahverengi! Koyu kahverengi elbette ama yine de kahverengi, yıllardır takmaya alışkın olduğundan çok daha açık bir renk.”

Madam, Kral’ı takip eden binicilere katıldı; Marie-Josephe de Madam’ın neşesinden şaşkına dönerek atını onun arkasından sürdü.

“Ne dersin, Mile de la Croix, ceketi kahverengiden ziyade altın renginde mi?”

“Sanırım, Madam, buna *koyu* altm rengi denilebilir.”

“Ben de öyle düşünmüştüm!”

Madam’ın ilerisinde saray mensupları, Kral’ı koruyan silahşorların ve Papa Innocent’ı kollayan İsviçre Muhafızlarının yavaş yavaş yerlerini alarak, yer kapmak için itişip kakışıyorlardı. Kimse Kont Lucien’in Majestelerinin sağ tarafındaki yerini almakta başarılı olamadı, çünkü Lucien çok dikkatli ve Zelis de çok cesurdu. Mösyö ve Lorraine, Yves’in yanında, Majestelerinin at arabasının solundaki yerlerini aldılar.

“Mile de la Croix,” dedi Madam usulca, “burnumu sokuyorsam beni affet, ama bir şekilde senin saraydaki konumundan ben sorumluyum.

“Himayeniz için minnettarım, Madam.”

“M. de Lorraine’den hoşlandığını düşünmüştüm."

“Ben de öyle, Madam.”

“Güzel bir birleşme olurdu.”

“Asla bir birleşme olmayacak.”

“Tartıştınız mı?”

“Hayır, Madam.”

“Ama yine de...”

“Bana gerçek yüzünü gösterdi, Madam.”

“Sana *söylediği şey*...?” Madanrın sesi yükseldi.

“Ondan rica ettim, ona yalvardım, Dr. Fagon’un kan almasına izin vermemesi için. O yine de neşter üzerime gelirken beni tuttu ve... ben bağırırken gülümsedi.”

“Ah, canım...”

“Kont Lucien asla böyle alçakça davranmazdı.” Marie-Josephe gözyaşlarını tuttu, Madam’ın önünde ağlamak istemiyordu, bu güzel günü gözyaşları ve korkunç anılarla mahvetmek istemiyordu. “Lorraine arkadaşımmış gibi davrandı, Madam, ama... O taşyüreklinin biri.”

Madam, Marie-Josephe’in elini sıktı. “Umdum ki Majestelerinin etkisiyle, senin iyiliğinle, o belki de... ah, boş ver. Kendim için üzülüyorum ama senin için memnunum.”

Marie-Josephe, Madam'ın elini öptü. Madam gülümsedi, ama gözleri yaşlarla dolmuştu. Eşine ve Lorraine'e doğru baktı.

"Keşke kendine layık birisini sevseydi," dedi usulca. "Lorraine mi?" diye haykırdı Marie-Josephe, Madam'ın, lafını hiç sakınmadan kendisine böyle hakaret etmesiyle sarsılarak.

"Lorraine değil!" dedi Madam. "Senin itibarını şereflendirmediği için o bir budala." İçini çekti. "Lorraine değil. Mösyö. Benim eşim."

"Ama Madam! Siz ona layıksınız, *en* iyilerine layıksınız." "Sevgili çocuğum," dedi Madam. "*Sevgili* çocuğum. Annen kadar tatlısın; Kral'ın seni sevmesine şaşmamak lazım."

"Seviyor mu, Madam?" diye sordu Marie-Josephe; zaten duymayı ummadığı cevabı alamadı.

Lucien, Majestelerinin at arabasının yanında atını rahatlıkla sürüyordu. Güneş ve esintinin, Versailles'm alışılmış pis nemini uzaklaştırması gibi, bu mükemmel gün de dertleri uzaklaştırıyordu. Zelis, alacalı boynunun ince kamburunu çıkarıp siyah kuyruğunu bayrak gibi sallayarak ilerledi. At sürmek, Lucien'in sırtındaki acıyı rahatlatıyordu. Hareket gerektirmeyen saray görevlerinde ister istemez fazla zaman harcamıştı ve sevişmek için çok az zaman ayırmıştı. Mile Gelecek, -Lucien, sarayda sevgililerine takılan lakapların pekâlâ farkmdaydı-Lucien'in deneyimlerine ters bir şekilde, Mile Şimdi olmak için gönülsüzlük gösteriyordu.

Buna rağmen bir teklifte de bulunmadın, dedi Lucien kendine.

Lucien, Mile d'Armagnac'a olan ilgisinin doygunluğa dahi ulaşmadan azaldığım şaşkınlıkla fark etti. Güzeldi, ama sohbetlerinde yaratıcılıktan eser yoktu. Kur yapıyordu ve bu keyif vericiydi. Lucien'in metresi olmakla çoktan övünmeye başlamıştı ve bu yaptığı, aslı olmaması bir yana, özellikle Juliette'e karşı küstahlıktı. Lucien kendince sadakatliydi, aynı anda sadece bir kadınla olurdu.

Majestelerinin at arabası, selam veren saray mensuplarının oluşturdukları sıraların arasından geçti. Bugünkü av, misafirlerin katılımlarıyla her zamankinden daha büyüktü. Majesteleri, misafirlerini benzersiz bir avla eğlendirmek ve mutfaklarına bütün sarayı halkım ve beraberindekileri doyuracak kadar av eti götürmek istiyordu.

Sürücüler arabalara bağlı atları tırısa kaldırdılar; Versailles ormanına doğru çim kaplı geniş yol boyunca hızla ilerlediler. Uzaktan davul sesleri gümbürdüyordu. Tazıların dikkatini çeken bir boru sesi duyuldu. Bir akdoğan acı acı bağırdı; kanatları yumuşak ve güçlü bir ritimle havayı dövdü. Doğancının eldivenine tüneyerek pençeleriyle kalın deriyi çizdi.

At arabası, Mösyö'nün hane halkını geçti. Mösyö, saygıyla ağabeyine şapkasını çıkardı ve arkadaşı Lorraine tüm saygm-

lığıyla başını eğerek selam verdi. Mme de Maintenon'u tamamen görmezden gelen Madam, Kral'a dalgın bir neşeyle baktı. Lucien şapkasına dokunarak Mile de la Croix'ya selam verirken, Chartres da Mile de la Croix'nın kalçasına çimdik attı ve fesatça sırıttı.

Chartres, şaşırtılamaz imajı yansıtan Lucien'i dahi şaşırtabilirdi. Majesteleri şans eseri neler olduğunu görmemişti. Mile de la Croix hayret içinde kalsa da duruşunu ve sırasını bozmadı. Fırlayarak Majestelerinin yoluna doğru kaçmak yerine, Chartres'ı sesli bir biçimde tokatladı. Chartres elini geri çekti.

Pençeleri olmadığı için şanslısın, budala prens, diye düşündü Lucien, yoksa sayacak sadece dokuz parmağın kalırdı.

Mösyö'nün ailesi, Majestelerinin at arabasının arkasında kaldılar ve Louis'nin maiyetinin geri kalanı onları takip ediyordu. Bütün prensler ve Majestelerinin torunları, yeğeni, gayrimeşru oğulları ve kızları yer kapmak için itişip kakışarak ve bir an için olsun rakiplerini küçümsemeden sürü halinde dörtnala ilerlediler.

At arabası ormana girdi; avcı grubu güneşin keyifli sıcağından gölgenin keyifli serinliğine ilerledi. Atlar yeni serilmiş çimlerin üzerine sessizce adım attılar. Davullar altın sarısı ve yeşil ışığın içinden yankılanıyordu.

At arabası orman yolu boyunca eşkin gidiyordu. Zelis kulaklarından birini salladı. Kısrak dörtnala gitmek, koşmak istiyordu. Lucien onu usulca zapt etti; Kral'm aracından daha hızlı gitmemeleri gerekiyordu.

Mile de la Croix kendini özgür bıraksaydı, bahse girerim ihtişamlı olurdu, diye düşündü Lucien. Kendine güldü, sonra toparlandı; sonuçta Mile de la Croix'yı dindarlığı esir ediyordu. Mile de la Croix'nın gösterdiği ilgi belirtileri Lucien'in canını sıkıyordu; birleşmeleri bir felaket olurdu.

Zachi diğer bütün atları ve sürücüleri geride bıraktı. Marie-Josephe, ellerini ve sesini kullanarak yavaşlamaya çalıştı; kıs-

rak yatıştı ve prenslerin arkasından yavaşça koştu. Birkaç gün önce tekerlek izleriyle dolu olan yol, yumuşak çimlere dönüşmüştü.

Atının iyi huyluluğuna minnettar olan ve dikkatinin küçük bir kısmını Chartres ile Lorraine'e ayıran Marie-Josephe, deniz kadını için olan endişesini bir kenara koymaya çalıştı. Yüzündeki rüzgârın, taze günün, güneş ışığının ve gölgelerin dünyayı alaca renklere büründürmesinin tadını çıkardı.

At arabası ormanın içinden geniş bir çayıra çıktı. Güneşin ısısı, beraberinde ezilmiş çimen kokusuyla birlikte tropik bir deniz gibi etrafında yükseldi. At arabası durdu. Avcı grubu iki yana sıralandı ve av tüfeği taşıyıcıları av malzemelerini getirdiler.

Davullar ve tokmakları bir ses çemberinde birleştiler. Zachi boynunu kamburlaştırdı, homurdandı, durduğu yerde sıçradı. Kız kardeşi kısrak Zelis'in yanına gitmek istiyordu. Marie-Josephe memnuniyetle buna izin verirdi. Kont Lucien'le konuşmayı, affedilmez davranışını bir şekilde düzeltmeyi umuyordu. Ancak, Kont Lucien atını Majestelerinin yakınma sürdü. Marie-Josephe'in, Kral'a yaklaşmaya, hatta ağabeyiyle konuşmaya izni yoktu.

Taşıyıcılardan biri Kont Lucien'e bir tüfek uzattı, Lucien bunu inceledi ve Majestelerine uzattı. Papa Innocent ve Mme de Maintenon hiçbir şey almadılar, ancak Yves bir av tüfeğini kabul etti.

Yves çocukluğumuzda korkunç bir nişancıydı, diye düşündü Marie-Josephe. Umarım kendini geliştirmiştir; yoksa tavşanlardan başka canlılar da bugün tehlikede olacaklar!

Deniz kadını yeniden düşüncelerine girdi. Eskiden temiz ve derin denizlerde istediği kadar uzağa, istediği yöne, sadece kendi iradesini kullanarak yüzen arkadaşı, pis tuzlu suyun içinde dönüp dururken ve hapsedilmişken Marie-Jos£phe kendi özgürlüğünün tadını çıkaramıyordu. Sadece Majesteleri onun evine ve ailesine dönmesini sağlayabilirdi.

"Mile de la Croix..."

Marie-Josephe irkildi. Deniz kadınının içinde bulunduğu tehlikeyi düşünmeye o kadar dalmıştı ki kendisini unutmuştu.

“...taşımam için bana bir hatıra vermeniz lazım, eski zamanlardaki şövalyeler gibi.” Chartres, tuhaf gözünün verdiği laubali bir ifadeyle gülümseyerek onun dantelinden bir parça kopardı. Esinti, şapkasının uzun beyaz tüylerini dalgalandırdı.

Berwick Dükü, Marie-Josephe’i şaşırtarak atını Chartres’ın yanma sürdü. Madam, oğlunu gayrimeşru bir çocukla, hatta Ingiltere Kralı’nın gayrimeşru oğlu James Fitzjames’le dahi birlikte görmeyi şüphesiz onaylamazdı.

“Arkadaşım Chartres’ın şampiyonunuz olmasına izin verin,” dedi Bervvick. Bozuk bir şiveyle konuşuyordu, ancak babası gibi peltek değildi ve çok yakışıklıydı.

“Bende hiç hatıra yok, efendim,” dedi Marie-Josephe. “Yapmayın, mutlaka bir küpe, bir mendil, korsenizden bir dantel...”

“İç eteğinizden bir fırfır,” dedi Lorraine, Marie-Josephe’in diğer tarafından.

Büyük atlanndaki erkekler Marie-Josephe’i aralarında sıkıştırdılar. Zachi de bundan Marie-Josephe kadar hoşlanmamıştı. Kulaklarını düzleştirdi ve arka ayağını yere serçe vurdu.

“Eğer size mendilimi verirsem, efendim, mendilsiz kalırım ve annem beni öyle görmekten mahcup olurdu.”

Davul sesleri yaklaştı, sesten bir duvardı sanki.

Hayvanat Bahçesinden serbest bırakılan yaşlı yaban öküzü ormandan yavaşça yürüyerek çıkarken yer gümbürdedi. Avcı grubu şaşkınlık ve zevkle egzotik yaratığa haykırdı.

Yaban öküzü toprağı toynaklarıyla yardı; uzun boynuzlarının uçlarıyla yaprakları parçalara ayırdı. Böğürerek kafasını savurdu, yaşla kısılmış gözleriyle etrafına dik dik baktı. Diğer avcılar, Krallarının dev boğayı avlama hakkına saygı göstererek ateş etmediler.

Majesteleri nişan aldı. Yaban öküzü geniş ve ıslak burun

delikleriyle havayı soludu. Tehlikeli barutun kokusunu almış gibi başını eğdi ve kraliyet arabasına hücum etti.

Majesteleri ateş etti.

Yaban öküzü ona doğru gümbürdeyerek geliyordu. Yarası, tam kalbinden dışarı kan pompalıyordu.

“Anneniz öldü, Mile de la Croix,” dedi Lorraine.

“Zalimsiniz, efendim.”

Kont Lucien sakince Majestelerine bir başka dolu tüfek uzattı. Kendine aynı derecede güvenerek Majesteleri nişan aldı ve ateş etti.

Yaban öküzü tökezledi, toparlandı ve hücumuna devam etti.

Chartres dahi şaşırarak durakladı, ancak Lorraine’in ilgilendiği av çok çekiciydi. Eğerinde eğildi ve Marie-Josephe’in iç eteğinin dantelini yakaladı.

Majesteleri nişan aldı ve üçüncü kez ateş etti.

Yaban öküzü sendeleyerek düştü, Majestelerinin önünde gürültüyle toprağa çarparak koşar vaziyette yere uzandı. Her yere kan saçılmıştı, toprağa, at arabasına, Majestelerinin koyu altın rengi ceketine. Yaban öküzü öldüğünde, avcılar Majestelerinin mükemmel avcılığına tezahürat yaptılar.

“Avı kaçırıyorsunuz, efendim.” Marie-Josephe, Chartres’ın eline vurarak onu uzaklaştırdı; bu sefer canını yakmak istemişti.

Orman, canlı bir varlık gibi titredi. Develer ayaklarını sürüyerek yürüyorlardı ve sayılamayacak kadar çok erkek geyik hızla koşuyordu. Tavşanlar onların arkasından aceleyle koşuşturuyorlardı. Bir tilki hızla çayıra koştu; kuyruğunu korkuyla kabarttı. Majestelerinin ilk avını öldürmesinden sonra, taşıyıcılar kendilerine yeni doldurulmuş tüfekleri uzattıkça diğer avcılar da art arda ateş ettiler. Develer böğürerek dizlerinin üzerine düştüler ve devrilerek öldüler. Erkek geyikler çığlık attılar ve düştüler. Tavşanlar ölü geyiklerin üzerinden atıldılar, sonra da yuvarlanarak çimlerin üzerinde parçalandılar.

Kırmızı giysisi içindeki Madam nişan aldı ve son derece sakin ateş etti. Tilki, tüfek ve davulların ahenksiz seslerini çığlığıyla yırtarken havaya sıçradı ve ölü vaziyette atın ayaklarının dibine düştü.

‘'Majestelerinin avı canımı sıkıyor, matmazel,” dedi Chartres. “Hoşuma giden başka bir tane buldum.”

Chartres, Marie-Josephe’in boğazındaki dantele asıldı. Marie-Josephe Zachi’yi geriletti, ancak Lorraine yolunu kapatıyordu. Dantel yırtıldı. Lorraine, Marie-Josephe’in saçındaki tokalardan birini çekti.

Afrika antiloplan ormandan fırlayarak çıktılar. Avcı grubu yeniden ateş etti. Tek bir atışla yere seriliyorlarmuş gibi, zarafetleri ölüm tarafından ellerinden alman antiloplar, birbirine dolaşan uzun bacakları ve uzun sarmal boynuzlarıyla ileri doğru yuvarlandılar. Ölümü haykıran yanardöner tavus kuşlan, ölü erkek geyiklerin ve ölüm acısı içindeki tavşanların arasından güçlükle ilerleyip kanat çırparak av alanına doğru hantalca yürüyorlardı.

Ateşlenen tüfeklerin gürlemeleri, davulların sesini bastı-nrken, tüfeklerden çıkan duman etrafı bulandırarak ormanı gizliyordu. Esinti, barut dumanını kalın bir sis gibi hareket ettiriyordu.

Marie-Josephe Zachi’yi ileri sürdü. Benvick’in savaş atı Marie-Josephe’in önüne adım attı. Chartres boğazındaki dantele yeniden uzanarak onu yırttı. Lorraine, Marie-Josephe’in elbisesinin kolundaki danteli Dr. Fagon’un neşterinin ağrılı kesiğine değecek şekilde kavrayarak çekti.

Dehşete düşmüş bir orman tavuğu sürüsü çalılıklardan çılgınca kanat çırparak fırladı, öyle korkmuşlardı ki güvenli bir yere koşmaktansa tehlikenin içine uçtular. Berwick’in atı, Lorraine ve Chartres’m atlarını da tedirgin ederek ürküttü. Akdoğanlar tiz bir sesle çığlık attılar ve avlarına doğru döndüler. Pençeleri, ezilen kanatlann yumuşak *tok sesiyle* etine dolgun kuşlara isabet etti.

Marie-Josephe, Zachi’nin ağzına dizginlerle dokundu. Arap atı hızla geriye doğru gitti, şaha kalktı, döndü ve sıçrayarak dörtnala gitmeye başladı. Chartres, Bervvick ve Lorraine onun izinden ağır adımlarla ilerlediler. Zachi, hasır sepetleri açan av toplayıcılarını geçerek hızlandı ve Amerika’dan gelen bir grup bağrışan hindiyi havaya savurdu. Tombul kahverengi kuşlar avcı tüfeklerinin menziline fırlayarak girdiklerinde, Zachi hiç duraklamadı.

Toynak sesleri o kadar yakında yankılandı ki Marie-Josephe arkasına bakmaya korktu; Zachi’yi ileri sürmeye devam etti. Üç adam arasında en hafif olan Chartres, Marie-Josephe’in elbisesinin eteğini yakaladı, onu

neredeyse eyerinden düşürüyordu, ancak Marie-Josephe sağ bacağını eyer kancasına sıkıştırdı ve Zachi’ye koşması, uçması için seslendi.

Zachi, sevinçle ve ihtiyatla yol üzerinde kayar gibi giderek ve daha büyük atları geride bırakarak koştu. Toynak sesleri ve burundan solumalar arkada kaldı. Kovalayanlann kahkahaları önce sinirli, sonra da öfkeli bir hal aldı. Marie-Josephe yan eyerin izin verdiği kadar Zachi’nin boynuna yaklaştı.

Zachi, atları ile sürücülerini ve avm gürültüsünü geride bıraktı. Marie-Josephe atını tek başına sürüyordu. Geriye doğru oturdu; Zachi başı önde koşuşunu yavaşlattı. Marie-Josephe onunla konuşurken kulaklarıyla fiske vuran kısrak yavaşça koştu, sonra tıns gitti ve birbirine geçmiş bakımlı patikaîann ana kolu boyunca yürüdü.

“Hiçbir at seni geride bırakamaz,” dedi Marie-Josephe. “Hiçbir at sana yetişemez bile. Muhteşemsin ve seni geri vermem gerektiğinde çok üzüleceğim, ancak seninle Kont Lucien’in ilgilendiği gibi -hak ettiğin gibi-ilgilenmeye asla gücüm yetmez.”

Sanki adını söyleyerek onu çağırmış gibi Kont Lucien yan patikadan belirdi.

“Hayvanlarla konuşma alışkanlığınıza devam ederseniz,

Mile de la Croix," dedi Kont Lucien, “pek de hoşunuza gitmeyecek bir şöhretiniz olacak.”

Zelis, Zachi’nin önünde durdu; iki kısrak birbirlerinin burun deliklerine üflediler. Marie-Josephe, atların birbirlerine neler olduğunu anlattıklarını ve Kont Lucien’in de onları anladığını hayal etti.

“Şu anda bir cadı şöhreti bana yardım edebilir,” dedi. “Affedin, elbette bunu kastetmedim.”

“Majestelerinin avını kaçırıyorsunuz.”

“Siz de öyle.”

“Bir çift orman tavuğu avladım; bazı erkekler gibi çok yemem.”

Marie-Josephe öfkeyle köpürdü. “O sefil oğlanlar!” diye bağırdı. “O sefil Lorraine!” Saçları yüzünün etrafında çılgınca sallanıyordu, danteli mahvolmuştu, sol kolu şiddetli bir biçimde sızlıyordu. Zarar görmemiş olan

sağ eliyle saçlarını topladı, bıraktı, yırtık boyun bağını yokladı. Öfke ve hüsranla gözyaşlarına boğuldu.

Çok utandığından, Kont Lucien'den başka tarafa döndü. "Benim hakkımda neler düşünüyor olmalısınız!" dedi. "Beni sadece sizden yardım dilerken görüyorsunuz ya da bir çocuk gibi ağlarken ya da kendimi gülünç duruma düşürdüğümde..."

"Hiç de öyle değil." Lucien atını daha yakma sürdü. "Kıpırdamadan durun."

Lucien'in dokunuşuyla titrerken, aklından çılgınca düşünceler geçti: Chartres beni kovaladı ama Chretien yakaladı, ikisi de benim...

"Ben tehlikeli bir adamımdır, ama siz benden dolayı asla tehlikede olmayacaksınız. Rahat olun." Kont Lucien'in sesi onu sakinleştirdi.

Kestane rengi perukasının omuzlarına dökülmesine aldırmadan, Marie-Josephe'in saçını kendi kurdelesiyle geriye doğru bağladı.

"Chartres'tan hoşlandım," diye fısıldadı Marie-Josephe. "Tatlı bir oğlan diye düşündüm! Onun böyle davranmasına neden olacak ne yaptım?"

"Böyle davrandı çünkü böyle olmasını istedi, çünkü istediklerini elde edebilir," dedi Kont Lucien. "Sizinle hiçbir ilgisi yoktu; görüş alanına bir ceylan gibi girmeniz dışında."

Marie-Josephe, Zachi'nin sırtını okşadı. "Ama ben kaçtım çünkü siz etrafımı beni gözleyecek koruyucularla sarıyorsunuz."

"Zachi sadece bir at," dedi Kont Lucien. "Oldukça süratli bir at ama sadece bir at sonuçta."

Zelis'i Zachi'nin soluna sürdü, Marie-Josephe'in boyun bağını bol bir fular gibi düzeltti ve uçlarını kendi elmas iğnesiyle av ceketine tutturdu.

"Modada başı çekeceğim," dedi Marie-Josephe.

"Zirvede olacaksınız."

Marie-Josephe dizginleri sağ eline aldı. Şişkinlik ve dalga dalga vuran acı, sol elini kullanılmaz hale getiriyordu. Sol elini kucağına yerleştirdi.

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey."

“Ateşten yüzünüz kızarmış.”

“Rüzgârdan kızardı. Kaçmaktan...”

Kont Lucien onun elini tuttu. Marie-Josephe elini çekti. “Gerçekten, yok bir şey.”

“Rahat durun!” dedi Kont Lucien sert bir biçimde. Bileğini açtı. Solgun teni bembeyaz olmuştu.

Kırmızı damarlar çirkin bir mora dönmüşlerdi. Kurumuş kan, bandajı tenine yapıştırmıştı. Kolu zonkluyordu. Subay olsa da kan görmekten hoşlanmıyor, diye düşündü Marie-Josephe.

“Evime birisini gönderip M. de Baatz’m merheminden getirteceğim. Yara ve ateşe birebir. Bu yaz hayatımı kurtardı.” “Size minnettarım, efendim.”

“Atınızı gcıi sürebilir inisiniz yoksa bir at arabası getireyim mi?”

“Sürebilirim.” Yalnız kalmaya korktuğunu kabul etmekten utanıyordu. “Çok güçlüyümdür, hiç hasta olmam.”

“İyi. Eğer at sürerseniz, kimse Dr. Fagon’u çağırtmak için heveslenmez.”

Dr. Fagon’dan sakınmak için Atlantik’e dahi at sürerdim, ipek Yolu’ndan Pasifik’e giderdim, diye düşündü Marie-Josephe. Kıyıya vardığımızda Zachi bir denizatma dönüşürdü, deniz kadını büyülü bir şekilde bizimle buluşurdu ve hep beraber Martinique’e yüzerdik.

“M. de Chretien,” dedi, “Sanrılar görmüyorum.”

“Neden bunu bana söylüyorsunuz?”

“Yves’i yaralı bir şekilde bahçede gördüğümü düşündüğümde, var olmayan kaplandan kaçtığımda... Bunları yapan deniz canavarıydı, yani o zaman onu deniz canavarı sanıyordum. Bunları yapan deniz kadınıydı, onu nasıl duyacağımı bana gösteriyordu. Onun hikâyelerini nasıl yeniden anlatacağımı öğretiyordu.”

“Zor dersler.”

“Etkili dersler. Duyduğunuz gibi...”

“Evet,” dedi Kont Lucien. “Olağanüstüydü.”

Ezilmiş ve kanlı av çayırını geçtiler. Köpekler av artıklarına hırlıyorlardı; hizmetçiler av etlerini temizliyor ve at arabalarına yüklüyorlardı. Barut dumanı havayı kalınlaştırmıştı. Kan kokusu ve korku Marie-Josephe'in başını döndürüyordu. Yanakları yanıyordu. Yükselen ateşini, kolunun zonklamasını düşünmemeye çalıştı.

“Size bir şey sorabilir miyim, Kont Lucien?”

“Elbette.”

“Madam anlamadığım bir şey söyledi. Dedi ki, ‘Keşke Mösyö kendisine layık birisini sevseydi.’ Böyle harika bir prenses kendini nasıl değersiz görür?”

“Onu yanlış anladınız,” dedi Kont Lucien. “Mösyö'nün Lorraine'i sevdiğini kastetmiş.”

“Lorraine mi?”

“Mösyö,” dedi Kont Lucien dikkatli bir biçimde, “yıllardır M. de Lorraine'e tutkuyla bağlı.”

Marie-Josephe düşündü. “Aşil ve Patroklos gibi mi demek istiyorsunuz?”

“Daha ziyade İskender ve Hephaestion gibi.” “Bilmiyordum...”

“Tehlikeli olduğundan bu konu fazla konuşulmaz.”

“... modern çağda herhangi bir insanın İskender gibi olacağını. Erkekler arasındaki tutkulu aşkın, sentorlar gibi mitolojiye ait olduğunu sanıyordum. Tehlikeli mi dediniz?”

“Majestelerinin koruması olmadan, Orleans ve Lorraine yakılabilirler.”

“Yakılmak mı? Aşk yüzünden mi?”

“Eşcinsellik yüzünden.”

“Eşcinsellik nedir?”

“Erkekler arasındaki tutkulu aşk,” dedi. “Ya da kadınlar arasında.”

Marie-Josephe şaşkın bir halde başını salladı.

“Fiziksel aşk,” dedi Kont Lucien. “Cinsellik.”

“Erkekler arasında mı?” diye sordu Marie-Josephe hayrete düşmüş vaziyette. “Kadınlar arasında!”

“Evet.”

“Ama neden?” diye haykırdı. Nasıl olduğuyla ilgili hiçbir şey sormadı çünkü erkek ve kadın arasında nasıl olduğuyla ilgili pek bir fikri yoktu ve bu konuda bilgi sahibi olmaması bekleniyordu.

“Çünkü Kiliseniz bunu yasaklıyor.”

“Demek istediğim, çocukları olmayacağını bilerek, neden bunu istesinler

“Aşk için. Tutku için. Zevk için.”

Marie-Josephe içten bir kahkaha attı. “Ah, saçmalık!”

“Bana gülüyorsunuz, Mile de la Croix. Cinsellik hakkında benim bildiğimden daha fazlasını biliyor musunuz?”

“Ben, rahibelerin bana anlattıklarını biliyorum.”

“Onlar cinsellik hakkında hiçbir şey bilmezler.”

“Bunun bir günah, insan ırkı üzerindeki bir bela, kadınlar için bir lanet, erkekler için bir sınama, Havva’nın Cennet Bahçesinde işlediği günahın bir hatırlatması olduğunu biliyorlar.” “Saçma olan işte *bu*.”

“Sizi bu kadar kızdıracak ne söyledim?”

“Siz mi? Hiçbir şey söylemediniz. Ama öğretmenleriniz beni kızdırıyor. Zekânızı yalanlarla mahvetmişler.”

“Neden yalan söylesinler?”

“Bu beni her zaman hayrete düşürmüştür,” dedi Kont Lucien. “Belki de Papa Innocent’a sormanız gerekir, ama onun da size doğruyu söyleyeceğinden şüphe ediyorum.”

“Siz söyler misiniz?”

“Eğer isterseniz.”

Marie-Josephe tereddüt etti. O her zaman gerçeği aramıştı, her yönden.

“Bana her zaman, namuslu genç kadınların mahrem konular hakkında bir şey bilmemeleri gerektiği söylendi,” dedi.

“Size kendinizi her açıdan kısıtlamanız söylenmiş; çalışmalarınız, müziğiniz, zekânız...”

“Bana söylemenizi istiyorum!”

“Gerçek,” dedi Kont Lucien. “Tutkulu aşk -cinsel aşk- insanın tecrübe edebileceği en büyük zevktir. Üzüntüyü yok eder. Acıyı uzaklaştırır. En kaliteli şarap, mükemmel bir günün sabahı, en güzel müzik, sonsuza dek özgürce at sürmek gibidir. Aynı zamanda bu şeylerin hiçbirine benzemez.”

Kont Lucien’in sesi -bu sadece onun sesi olabilir miy-di?- tehlike ve yasaklanan günahların heyecanıyla, Marie-Jos£phe’in nabız atışlarını hızlandırıyordu. Kolu zonkluyordu ama aynı zamanda notası göksel müziğe[1] doğru yükselen gi-

zemli bir coşku dizisi etrafını sarıyordu. Marie-Josephe derin bir soluk aldı.

“Yeter, lütfen.” Sesi titriyordu. Vücudu, ona deniz kadınının şarkısını fark ettiren aynı zevkle titredi.

“Nasıl isterseniz.”

Serin orman gölgelerinde atını sürerken Marie-Josephe kendine yeniden hâkim oldu. “Kont Lucien, eğer M. de Lorraine erkekleri seviyorsa, benden ne istiyor?”

“M. de Lorraine erkekleri ya da kadınları, kendisi ve menfaatleri kadar sevmiyor.”

“Neden kimse bana söylemedi? Kimse beni uyarmadı?”

“Belki de sormadığınız içindir.”

“Ben her zaman sorular sorardım, çocukken.” Gözleri, Lucien’in berrak gri bakışlarıyla buluştu. “Sormaktan keyif alırdım.”

“Bana istediğinizi sorabilirsiniz, Mile de la Croix, aynca cevabı biliyorsam, size söylerim.”

Zachi burnundan soludu. Yakınlarındaki kısa çalılıklar hışırdadı.

“Bizim kayıp Mile de la Croix’mız işte burada!”

Lorraine, Chartres ve Bervvick ter içindeki atlarını kırbaçlayarak ormandan fırladılar. Chartres bineğini diğerlerinin önüne geçmesi için zorladı.

“Bir ayının sizi yediğini düşündüm!” diye bağırdı Chartres. Marie-Josephe’e doğru yönelmişti, ancak Zelis ve Kont Lucien aralarına girdi. Atı başını savurdu. Geminden kanlı köpük geldi.

“Ayılar çekingendir,” dedi Marie-Josephe. “Onları kışkırtmadığınız sürece size asla zarar vermezler. Diğer yırtıcı hayvanların aksine.”

“Kışkırtmak çok zevkli,” dedi Chartres. “Kırık kalbim yüzünden ölebilirim.”

Benvick ve Lorraine, güçlü ve bitkin atlarını mahmuzlaya-rak Zachi ve Zelis’in arkasına yaklaştılar.

“Topuklarına dikkat edin,” dedi Kont Lucien, çünkü Zelis irkilerek kulaklarını yatırmıştı. Lorraine ve Benvick atlarını bir iki adım gerilemeleri için zorladılar.

“Nasıl da güzel bir hayvan!” diye haykırdı Berwick. “Bu doru atm sahip olduğu gibi bir hız hiç görmedim. Mile de la Croix, bu hayvanı bana satmalısınız.”

“Satamam, efendim, çünkü Zachi benim değil.”

“Kral’m atı mı? Onu bana verir, ben onun kuzeniyim.” Akrabalıkları daha ziyade karmaşıktı, ama Marie-Josephe tam olarak nasıl olduğunu hatırlayamıyordu; Berwick’in gayrimeşru oluşu durumu daha karmaşık hale getiriyordu.

“Berwick,” dedi Chartres lütfederek, “bu küçük atların hepsi Chretien’e ait.”

Lorraine nahoş bir kahkaha attı. “Başka kime ait olacaklardı?”

“Çok küçük olabilir ama alışılmamış derecede süratli. Mo-narch onunla çiftleşirse, çocukları her yarışı kazanacaktır.”

“Bu imkânsız, M. de Berwick,” dedi Kont Lucien. “Eğer çöl Arap atlarının bazı özelliklerini taşıyan bir tay çok istiyorsa- ’ nız, benim

Finisterre’deki damızlık atıma bir kısrak gönderebilirsiniz.”

“Hayır, hayır, bu olmaz, sizin atınız benim kısrağımın üzerinde mi? Saçma.”

“Bir şekilde,” dedi Lorraine, “becerecektir.”

“M. de Lorraine, M. de Benvick,” dedi Chartres sertçe, “bir hanımefendinin huzurunda bulunuyorsunuz.”

Marie-Josephe, Chartres’m ikiyüzlülüğü karşısında neredeyse kahkahalara boğulacaktı, ancak onu sinir hastası olarak görmelerinden korkuyordu. Bu sefer pek de haksız olmazlardı.

“Affedin, miss,*” dedi Benvick laubali bir biçimde, bildiği

iki dili beraber kullanarak ve dikkatini Kont Lucien’den bir an olsun ayırmadan. “Chretien, bana bu doru kısrağı *satmalısınız*!”

“Satmalı mıyım?”

“Size on bin altın louis sikkesi veririm!”

“Beni bir at tüccarı mı sandınız, efendim?”

Fransız soylular sınıfı ticaretle meşgul olmazdı. Kont Lucien’in sesinde öfke yoktu, ancak o andan itibaren Marie-Josephe onun tehlikeli bir adam *olduğundan* hiç şüphe duymadı.

“Kesinlikle hayır, kesinlikle hayır!” Benvick hakareti geri almaya çabaladı. “Ama soylular arasındaki bir anlaşma, bir takas...”

“Bu atları elden çıkarmam. Onlar hediyeydi. Zachi kendi çöl soyundan başka bir erkek attan bir taya gebe kalırsa, soyu bir daha asla saf olmaz.”

“Anlamsız!”

“Şeyh buna inanıyordu. Onun inançlarına saygı duymayı yeğliyorum. Kısrakları elden çıkarmayacağım: Söz verdim.” “Söz mü verdiniz?” diye haykırdı Bervvick. “Bir Müslüman’a söz mü verdiniz? Hiçbir Hristiyan’ın böyle bir sözü tutma zorunluluğu yoktur!”

Chartres ve Lorraine dahi ürktüler. Marie-Josephe sarsılarak Berwick’e baktı.

“Bunun doğru olduğuna şüphe yok,” dedi Kont Lucien soğukkanlılıkla. “Ama ben Hristiyan değilim.”

Berwick güldü. Kimse kahkahasına katılmayınca, rahatsızlık verici bir sessizliğe gömüldü.

“Ava geri dönelim.” Kont Lucien ani bir ivedilikle Zelis’i ileri sürdü.

Marie-Josephe Zachi’yle konuştu ve koşmasına izin verdi. İki Arap atı beraber dörtnala giderek, Zachi’nin soluksuz bırakana kadar yarışmış olduğu üç atı geride bıraktılar.

Marie-Josephe, Kont Lucien’i düzensiz bir şekilde etrafa yayılmış olan av grubunun içinde izledi. Avcılar ve tüfek taşıyıcılar geçerken Lucien’e başlarını eğerek selam verdiler; at üzerindeki saray mensupları, Majestelerinin danışmanına yol verdiler. Lucien, Majestelerinin at arabasına yaklaştı; Mme de Maintenon dikkatle Majesteleri ve Papa Hazretleriyle konuşuyordu. Sanki en sevdiği yer olan Saint-Cyr’de sevgili öğrencilerine ders veriyormuş gibi, hareketliliği ona canlılık kazandırmıştı. Mösyö, Yves’le çapkın bir edayla konuşuyordu, Yves ise Mösyö’yıı terslemeden Mme de Maintenon’un söylemine cesurca katılıyordu.

Madam atını Kral’m arkasından sürüyordu, bir at arabasında gösterişli giysiler içinde oturan hanımlarıyla sohbet edip gülüyordu.

“Madam’la mı at sürüyorsunuz?” dedi Kont Lucien. “Chartres onun gözlerinin önünde uygunsuz davranamaz, yoksa heybetli hanımefendi onu dize getirmeyi bilir, Lorraine’e de aynısını yapar.”

Marie-Josephe bunun doğru olmasını diledi; Kont Lucien’in atını şatoya kadar kendi yanında sürmesini diledi.

“Teşekkürler,” dedi. “Majestelerinin yanında bulunmanız gerekiyor.”

“M. de Baatz’m merhemini getirtmem gerekiyor,” dedi Kont Lucien. “Dairenize dönün, dinlenin. Merhemi size gön-derteceğim.”

“Yapamam. Deniz kadını yalnız kaldı...”

“Bir başkası onu besleyebilir.”

“...ve kimsesiz kaldı. Onunla ilgilenmezsem, tekrardan aynı şeyin konuşulmasına neden olurum; hasta olduğumu düşünürler!”

“O halde, Apollo Çeşmesi’ne.” Kibar bir biçimde şapkasına dokundu, atını ileri sürdü, silahşorlardan birini şatoya dörtnala göndermek üzere durakladı, sonra da Majestelerinin yanındaki yerine hızlı bir biçimde geçmesi için Zelis’e izin verdi.

Marie-Josephe, Kont Lucien’in merheminin kolunu rahat-

latacağım umuyordu. Mor damarlar avucuna doğru gerildiler.

Başka hiç kimsenin görmesine izin vermemeliyim, diye düşündü Madam’ın yanma giderken, yoksa Dr. Fagon’u çağırtırlar...

“Mile de la Croix!” dedi Madam gülümseyerek. “İşte buradasın, canım. Tilkimi gördün mü?”

Av Marie-Josephe’e bir yıl önce olmuş gibi geliyordu, pek bir şey hatırlamıyordu. Tilkiyi unutmuştu. Chartres ve Lorraine’den kurtulan, diğer taraftan Madam ve Majestelerinin eşliğinde güvende olan Marie-Josephe bitkin ve ateşi çıkmış hissediyordu.

“Evet, Madam, elbette, tilkiniz.”

“Bunu Majestelerine takdim edeceğim.” Madam’ın hizmetçilerinden biri at arabasına koştu, yumuşak kırmızı kürk parçasını taşıyordu. “Ama Majesteleri onu bana iade edecek. Postundan hoş bir kürk yaka yapılır. Onu tek atışta öldürdüm, bu yüzden kürkü pek de zedelenmedi.”

Hizmetçi tilkiyi avcılardan birine uzattı, avcı da bunu Yves’e takdim etti, o da Majestelerine sundu. Papa Innocent kanlı leşi görünce geri çekildi. Majesteleri ölü tilkiye dokundu; yanıtı, tilkinin gelişi gibi dolambaçlı bir yolla döndü.

Madam’ın hizmetçisi atların arasından sıyrılarak Marie-Josephe’in yanında durdu.

“Majesteleri, Madam’ın kendisine katılmasını istiyor.” “Madam,” dedi Marie-Josephe, “Majesteleri...” Marie-Josephe konuşurken, Madam bir süvari subayı gibi ilerledi. Marie-Josephe onun sağlam gidişini takip etti. Kont Lucien, Prenses Palatine’e olan saygısından yerini terk etti; Marie-Josephe’le Kral’m arasında sadece Madam vardı.

Lorraine, Chartres ve Berwick ter içinde kalmış atlarıyla ormandan çıktılar. Mösyö’nün yanma giderek av grubuna yeniden katıldılar.

Lorraine şapkasına dokunarak Marie-Josephe'i selamladı. Marie-Josephe onu görmezden geldi. Madam ve Kont Lucien'in arasında güvende hissediyordu. Mösyö parmak

uçlarıyla Lorraine'in eline dokundu; bu sahiplenici hareketi Marie-Josephe artık fark edebiliyordu, tıpkı Papa Innocent'ın çatılan kaşlarını fark etmesi gibi. Mösyö'nün endişelenmesine ve kıskanmasına neden olduğundan ötürü üzüldü.

Sanırım benden korkmasını gerektirecek bir şey olmadığını ona söyleyemem, diye düşündü. Kibar bir davranış olurdu, ancak son derece kibirli de olurdu.

"İyi öğleden sonraları, Madam," dedi Majesteleri. "Mükemmel bir vuruş yapmışsınız."

"Majesteleri, sizinle at sürmek benim için büyük bir keyif." Madam'ın sesi ve sözcükleri, Kral'a hitap ederken, şefkat yüklüydü, alışıldık pervasız yorumlarından çok farklıydı.

"Ödülü kazandınız." Majesteleri ölü tilkinin boğazındaki tasmayı çözdü, avcunun içinde ışıldayan, altın ve elmastan geniş bir bileziği ortaya çıkardı. Bileziği Madam'ın bileğine taktı.

"Majesteleri," dedi nefesi kesilen Madam. "Mahcup oldum." Gökkuşağı yansıtan yontulmuş elmasa hayranlıkla baktı ve Marie-Josephe'e gösterdi.

"Çok güzel, Madam," dedi Marie-Josephe içten bir biçimde. "Şu ana kadar gördüğüm en güzel bilezik."

Madam'ın yüzü Majestelerinin dikkatiyle kıpkırmızı olmuştu; Mme de Maintenon'a dahi her zamanki son derece kibar soğukluğundan çok daha farklı bir gülümsemeyle başım salladı. Şaşıran Mme de Maintenon tereddüt etti, sonra da başını sallayarak karşılık verdi.

"Senin için de bir ödülüm var," dedi Kral, Mme de Maintenon'a. "Gözlerini kapa ve ellerini uzat."

"Ah, Efendim..."

"Haydi, haydi, haydi!" Onu neşeyle zorladı.

Mme de Maintenon eşine itaat etti. Kral siyah bir kadife keseyi açtı ve ellerine elmas ve safirden muhteşem bir mücevher takımı döktü: küpeler,

süs iğnesi ve bir bilezik. Avucundaki mücevherler parlarken, Mme de Maintenon hiç hareket etmeden inatla, gözleri sıkıca kapalı oturdu.

Majestelerinin neşesi kayboldu. “Gözlerini açabilirsin.”

Mme de Maintenon takılara bir göz attı. “Ne kadar güzeller... elbette vicdanım rahatsız olmadan bunları takamam.” Mücevherleri Papa Hazretleri’nin eline sıkıştırdı. “Bunlan satın ve getirisini fakirlere verin.”

“Yardımseverliğiniz dillere destan.” Papa Hazretleri mücevher takımını Yves’e uzattı, o da ölü tilkiye göstermiş olduğu aynı özenle aldı.

Louis’nin yüzü ifadesizdi. Madam o kadar sabırlı değildi. “Majestelerinin verdiği bir hediyeyi asla elden çıkaramazdım,” dedi. “Fazla bencilim ve dünya zevklerine düşkünüm. Bileziğimi Carrousel’de takacağım.”

Majesteleri Madam’a başını salladı.

Majestelerinin en ufak hareketi dahi muhteşem, diye düşündü Marie-Josephe ve arkadaşı için umutlanmaya cesaret etti.

“Hizmetçilerimin parasını ödeyebilmek için bunu *satmalı*-yım,” diye fısıldadı Madam Marie-Josephe’e, “ama onu *takacağım;* tabii Mösyö ödünç almakta ısrar etmezse!”

“Hediyemi taktığınızı görmek isterdim, en azından bir kere olsun,” dedi Majesteleri Mme de Maintenon’a. Sesini yükseltmedi; konuşmanın ikisi arasında kalması için de herhangi bir girişimde bulunmadı. Mösyö aniden Lorraine’e döndü ve esprili bir sohbete başladı; benzer şekilde Madam yeni bileziğinin çetrefilli kilidini Marie-Josephe’e gösterdi. Herkes Kral ile eşi arasındaki konuşmadan bihabermiş gibi davrandı. Papa Hazretleri dahi kibarca bakışlarını çevirerek Yves’e yakınlardaki kuş, yaprak ya da böcekleri sordu.

Kral’ın hiç özel ânı olmuyor, dedi Marie-Josephe kendine. Uyanmasında hizmet eden birkaç soylunun önünde ya da bütün maiyetinin önünde konuşması onun için fark etmiyor olmalı.

“Efendim, ben sade bir kadınım. Yeni gelin süsleri içinde budala gibi görünürüm.”

“Benim için her zaman güzelsin,” dedi Majesteleri.

“Benim tek güzelliğim, Tannnın lütfüyle hüküm süren size adadığım iyi işlerdir.”

Gençliğinde kendisine Dieudonne, Tanrının lütfü, denilen

Louis başını salladı. “Bu doğru, ama yine de ben eşine hediye vermek isleyen bir erkeğim.”

Kral ile Mme de Maintenon arasına rahatsızlık verici bir sessizlik çöktü.

Mösyö’nün aniden kıkırdaması bunu bozdu. “Deniz canavarı?” diye bağırdı. “Deniz canavarı açık saçık hikâyeler mi anlattı?”

“Şüphesiz anlattı ve Mile de la Croix da onları bizim için tercüme etti.”

Lorraine Mösyö’ye, Yves’e, Majestelerine ve Madam’a aldırmadı. Çarpıcı gülümsemesiyle Marie-Josephe’e baktı, ancak onun üzerindeki etkisini kendi kendine yok etmişti.

“Hikâyenizi tekrar anlatır mısınız, Mile de la Croix?” dedi Lorraine rahatlıkla, “Mösyö ve Majesteleri için.”

“Bu, benim hikâyem değil, efendim.” Sesindeki kaba tonu planlamamıştı ancak pişman da değildi. “Bu hikâye...”

“Bunu tekrarlamanı yasaklıyorum,” dedi Yves.

“...deniz canavarına ait.”

“Baştan sona uygunsuz, Mösyö,” dedi Lorraine. “Kuzeyden gelen yağmacılarla, ayrıca deniz canavarlarıyla olan cinsel ilişkiyle ilgili.”

“Bu daha ziyade soğuk... ve iğrenç değil mi?” Mösyö abartıyla titredi. “Benim tercihim... canım, zaten siz neyi tercih ettiğimi biliyorsunuz.”

“Hayvanlarla olan cinsel ilişkiyle ilgili değildi,” dedi Kont Lucien. “Cinayet, tecavüz... ve ihanetle ilgiliydi.”

“Şüphesiz, M. de Chretien, öyleydi.” Lorraine, Marie-Josephe’e döndü. “Dudaklarınızdan döküldüğünde, hikâyenizin heyecanı artıyor. Çirkin yara tıklan yağmalayan barbarlar...” “Efendim!” Mme de Maintenon’un kızaran yanakları sahip olduğu tek renkti. “Kimin huzurunda konuştuğunuza dikkat edin!”

Papa Hazretleri’nin yüzündeki merak ifadesi kayboldu, yerine gücenmiş bir ifade geldi.

“Mile de la Croix,” dedi Majesteleri, “eğer sizi eğlendiriyor-sa, deniz canavanna numaralar öğretin, ama onun doğası hak-

kındaki bu yanılgıya hâkim olun. Anneniz asla böyle dehşet dolu hikâyeler icat etmezdi.”

Sessizlik çöktü. Mösyö kıkırdamayı bıraktı.

“Majesteleri...”

Lorraine, Marie-Josephe’in lafını böldü. “Kendisi, Kral Hazretleri’nin bir yamyam olduğunu düşünüyor.”

“Siz de dilinize hâkim olun.”

“Böyle bir şeye asla inanmadım, Efendim,” diye haykırdı Marie-Josephe dehşet içinde. Sadece onu bu tarz bir suçlamadan korumak istemişti. “Asla!”

“Kız kardeşimi affedin,” dedi Yves. “Hastalığı henüz tam olarak geçmedi.”

Ateşle birlikte gelen bir kararlılıkla Marie-Josephe devam etti. “Majesteleri, lütfen onun hayatını bağışlayın. O, bir kadın; sizin ya da benim gibi ruhu var. Eğer onu öldürürseniz, ölümcül bir günah işlemiş olacaksınız!”

“Papa Hazretleri’nin ölümcül günah üzerine olan görüşlerini göz önünde bulundururum,” dedi Kral. “Hatta ağabeyinizinki-leri de göz önünde bulundururum. Ama sizinkileri dinlemem gerektiğini pek sanmıyorum.”

“Majestelerine katil mi demek istiyorsunuz?” dedi Lorraine, sesi yağlı ipek gibi yumuşaktı.

“Bir hayvanı öldürmek,” dedi Papa Hazretleri, “ne cinayettir ne de buyruklardan birine karşı gelmektir. Tanrı, hayvanlan dünyaya insanların kullanmalan için gönderdi. Ahlaki felsefeyle kendinizi yormanıza gerek yok, Mile de la Croix. Kadın aklıyla bunu anlamak fazla çaba gerektirir.” Gitmesine izin verir gibi bir hareket yaptı. “Doğa felsefenizle amatörce uğraşın, ya da daha iyisi yemek pişirmekle meşgul olun.”

“Doğa felsefesi, deniz kadınının insan olduğunu kanıtlıyor!” diye bağırdı Marie-Josephe.

Louis kafasını salladı. “Dr. Fagon, isterinizin iyileştiği konusunda beni temin etti.”

Kont Lucien elini Marie-Josephe’in bileğine koyarak onu irkiltti ve karşı çıkmasını engelledi.

“Majesteleri,” dedi Kont Lucien.

Mme de Maintenon ve Innocent onu açıkça görmezden geldiler, ancak Majesteleri açık bir merakla ona karşılık verdi. “Tavsiyen, M. de Chretien?”

“Efendim, Mile de la Croix’mn doğru söylediğini düşünün.” “Gülünç,” dedi Innocent.

“Deniz canavarının onu anladığını kanıtladı.”

“Bu doğru,” diye itiraf etti Majesteleri. “Bu durumda, kedisinin de onu anladığına inanmam gerektiği sonucuna varıyorum. M. Herkül’e de sarayda bir yer mi vermeliyim?”

Saray mensuplan, Louis’nin esprisine kıkırdamaya cesaret ettiler.

“Modem çağda yaşadığınız için şanslısınız.” Innocent endişeyle ve şüpheyle gözünü dikerek Marie-Josephe’e baktı. “Eski zamanlarda hayvanlarla -şeytanlarla- konuşan bir kadın, kazık riskini göze alırdı.”

Saray mensuplan gülmeyi bıraktılar. Yves’in rengi soldu. “Papa Hazretleri, kız kardeşim canavan evcil bir hayvana çevirdi. Farkında değil...”

“Rahatla, oğlum,” dedi Innocent, Yves’e. “Kız kardeşinin ruhunun ele geçirildiğini söylemiyorum. Hayvanları insanlarla kanştırdığı için deli olduğundan şüpheleniyorum.”

“Tıpkı Kilisenin hayvanları şeytanlarla karıştırması gibi,” dedi Kont Lucien.

Innocent kızgın bir bakış attı. “Bununla ilgili bir hata yoktu; onlar, içlerine giren şeytanın sonuçlarıydılar. Engizisyon, şeytani etkiyi uzaklaştırdı.”

“Konumlan bir kez değişti; neden tekrar olmasın? Kanıtlanacak olan,” dedi Kont Lucien Majestelerine, “yaratığın bir insan dili konuşup konuşmadığı ve dolayısıyla yaratık olup olmadığı. Bilim çağındayız. Eğer

Rahip de la Croix’nm bilim hakkında söylemiş olduklarını anlıyorsam -inanıyorum kendisi hatalarımı düzeltecektir- bilim kanıt ister. Mile de la Croix’ya tezini kanıtlaması için izin verin.”

Majestelerinin bakışları Kont Lucien’in yüzünü taradı. Nihayet, ifadesiz bir biçimde, “Değerlendireceğim,” dedi.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Marie-Josephe deniz kadınının hapishanesine girdi. Başı dönünce hafif yalpaladı. Havuzun karanlığı kasvet doluydu. Dengesi onu yüzüstü bırakmadan önce Marie-Josephe oturdu. Kolu zonkluyordu.

Deniz kadınının adını fısıldadı. “Majesteleri beni senin adına dinleyecek. Ona benim asla uyduramayacagım bir hikâye anlatmalısın. Onu etkileyecek bir hikâye olmalı. Onu bizim yanımıza çekecek bir hikâye.”

Deniz kadını Kral’ı aşağılayarak hırladı. Özgürlüğü için dişsizle mücadele edecekti. Kara kadını, Kralı, kalbi durana ve bağırsakları suya dönüşene kadar deniz kadınının ona şarkı söyleyeceği çeşmenin içine atmalıydı.

“Böyle şeyler söyleme! Ya başkası da seni anlamayı öğren-seydi?”

Deniz kadını ona doğru yüzdü. Fısıltı halindeki şarkısı yalnızlık ve çaresizlik doluydu. Yavaş dalgacıklar yüzdüğü yol boyunca dışarı doğru yayılıyorlardı. Marie-Josephe, soğuk suyun ağrıyı hafifleteceğini umarak elini yüzeyin altına daldırdı. Marie-Josephe’in oluşturduğu dalgacıklar deniz kadınının

bıraktığı izle buluştu; etkileşimleri onu bir anlığına büyüledi.

Deniz kadını, Marie-Josephe’in şişmiş elini kavradı. Burun delikleri kabardı. Marie-Josephe’in nefesi kesildi; deniz kadınının dokunuşunun acısı, ateşin neden olduğu dengesizlikten daha kötüydü.

“Bırak beni, lütfen, canımı yakıyorsun.”

Deniz kadını onu bırakmadı. Gözlerinin rengi koyu altın sarısı gibi ışıl ışıldı. Marie-Josephe’in şişmiş avucunu kokladı ve yaladı. Kabarmış mor damarları izleyerek Marie-Josephe’in av giysisinin kolunu ittirdi ve bandajı açığa çıkardı. Endişeyle mırıldandı, sonra da rahatlatıcı bir ses perdesine

geçti. Bandajı dişledi; uzun, sivri ve perdeli parmaklarıyla kanlı bezi çözdü. Bez suyla ıslanarak gevşemişti. Deniz kadını, kabarık yarayı açığa çıkardı.

Dörtnala gelen atlar yaklaştılar ve çadırın dışında durdular. Erkekler konuşuyorlardı; Kont Lucien içeri girdi, onunla özdeşleşen dengesiz ayak adımlarının sesi, kılıç-bastonunun hafif vuruşuyla kesintiye uğruyordu.

Deniz kadını, kesiğe diliyle dokunup bolca salyasını akıtarak Marie-Josephe'in kolunu öptü. Yaranın kabuğu yarıldı ve kanadı. Marie-Josephe'in midesi bulandı.

"Ne yapıyor?" diye konuştu usulca Kont Lucien; sesindeki gerginlik Marie-Josephe'i irkiltti. Deniz kadını, Marie-Josephe'in elini bıraktı ve havuzun dibine daldı.

"Bilmiyorum," dedi Marie-Josephe. "Bana söylemedi."

Deniz kadım gözden kayboldu. Karmaşık dış derisi içindeki küçük kara adamı, karalara bürünmüş olan diğeri gibi zalimce davranmıyordu. Küçük adam, onda korkudan ziyade merak uyandırıyordu; yine de deniz kadını ondan çekiniyordu. Kara kadınının özel arkadaşı olsaydı, ona daha çok güvenebilirdi. Ancak, kara kadını henüz onu seçmemişti.

Yüzeyin altında yapayalnız, ağladı. Kara kadınına yardım elmiş olmayı diledi. Hasta kolunu yeterince öpebilmiş miydi? Öyle olduğunu umuyordu. Arkadaşına, ne yaptığını söylemekten, yardım edebileceğini söylemekten korkuyordu çünkü kara erkekleri ne yaptığını, ne yapabildiğini öğrenirlerse, dilini keserek çıkartıp yanlarında götürürlerdi. Aralarından biri, deniz kadınının dilini yosundan bir ip üzerine geçirerek denizcilerin yaptığı gibi boynuna takardı. Çok budalaydılar, onu dehşete düşürüyorlardı.

Her an korkuyorum, diye düşündü. Ağdan, kalyondan beri korkuyorum; hayatımda daha önce hiç korkmamışken hem de!

Korku onu öfkelendirdi. Kara kadını yaraları yüzünden ölürse, deniz kadını kaçmasına yardım edecek hiçbir arkadaşı olmadan tamamen yalnız kalırdı. Kaçmalıydı.

Lucien, Marie-Josephe'in yarasının kanamasına izin verdi.

"Durdurun," dedi Marie-Josephe neredeyse panikleyerek.

“Durduracağım. Birazdan. Kan Zehri kanatarak çıkarmayla ilgili daha fazla konuşarak onu korkutmak istemediğinden sustu. “Durduracağım. Bir saniye.” Eldivenlerini çıkardı ve eyer çantasının içinde sargı bezi, bandaj ve şarap ruhunu aradı.

“Bu acıtacak.” Şarap ruhunu yaranın üzerine döktü. Şarap ruhu, koyulaşmış kanı seyrelterek Marie-Josephe’in kolundan pembe çizgiler halinde akıttı. Marie-Josephe ne bağırdı ne de kendini geri çekti. Lucien bir sargı bezi topağını açık kesiğin üzerine bastırdı. M. de Baatz’m merheminin kalanının bulunduğu küçük gümüş rengi kutuyu çıkardı. Çoğunu Chartresın yarasında ve kendisininkinde kullanmıştı. Yeniden tedarik edeceği evine, Brittany’ye henüz gitmemişti.

Keşke babam bana formülünü verseydi, diye düşündü Lucien. Keşke sırrın kaybolup gitmesindense bana, hatla Guy'e formülü miras olarak bıraksaydı.

“Bu sizi rahatlatacaktır,” dedi. Kanama durur durmaz, koyu siyah merhemi yaranın üzerine yaydı. Hepsini kullandı.

Böyle kötüleşmiş bir yara, güçlü ve genç bir askeri öldürebilirdi; merhemi kullanmış olmasına rağmen Lucien kangrenden endişe ediyordu. Yarayı sardı ve bandajladı.

“İşte oldu, gördünüz mü, şişkinlik şimdiden azaldı.” Lucien kendini kandırmadığını umuyordu. Kendinden emin görünerek gülümsedi. “Bir ya da iki gün içinde sizi iyileştirecektir.” “Teşekkürler, Kont Lucien.” Yaralanmamış olan elini, Lucien’in elinin üzerine koydu. “Sadece bugün beni kaç kere kurtardınız? Biliyor musunuz, beni kurtaran tek kişi sizsiniz.” Lucien, Marie-Josephe’in elinin üzerine eğilerek selam verdi. Sonra da elini çekerek yeniden eldivenlerini taktı; elini onun cezbedici dokunuşuna bırakmak, sıcaklığının her daim ağrıyan eklemlerini rahatlatmasına izin vermek baştan çıkarıcıydı.

“Birçok insan Versailles’ın bataklık kumuyla ve kargaşayla dolu olduğunu düşünür,” dedi.

“Beni Saint-Cyr’den de kurtardınız,” dedi. “Buna inanmakta haksız mıyım?”

“Değişiklik için yol gösterdim,” dedi.

“Martinique’teki manastırdan salıverilmem gibi, kız kardeşim Halide’nin de öyle, değil mi?”

“Evet, Majestelerinin isteğiyle.”

“Size teşekkür etmeme izin verin,” dedi, “tek düşünceniz Kral’a iyilikte bulunmak olsa da.”

“Benim için büyük bir zevkti,” dedi Lucien.

“Kont Lucien,” dedi tereddüt ederek, “sadece benimle ilgili bir konuda yardımınızı rica edebilir miyim?”

“Size yardım etmek benim için büyük bir zevk olacaktır.” Kız kardeşim dediği kölesini özgür bırakma isteğini açıkladı. Sadece ağabeyinin imzasıyla geçerli olacaklan konusunda onu uyarsa da Lucien evraktan düzenlemeyi kabul etti. Marie-Josephe’in, bu konudaki isteğini kabul etmesi için ağabeyini ikna edip edemeyeceğini merak etti çünkü Yves de la Croix’nın saygılı davranışları, güçlü bir inatçılık da taşıyordu.

“Teşekkür ederim, efendim.” Marie-Josephe, elini nazik bir minnet dokunuşuyla onunkinin üzerine koydu.

Yves aceleyle çadıra girdi, kafesin kapısını savurarak açu ve tek bir uzun adımda çeşmenin merdivenlerinden aşağı atıldı. Marie-Josephe, elini Lucien’inkinden çekti ve elbisesinin koluyla bandajın üzerini hızlıca örttü.

“Tanrı aşkına, kız kardeşim, bunu neden yapıyorsun?”

“Deniz kadınını kurtarmak için. Majestelerinin ruhunu kurtarmak için.”

Yves kollarını öfkeyle savurdu. “Evcil bir hayvanı kurtarmak için, çalışmamı ve Kral’m sağladığı ayrıcalığı tehlikeye atıyorsun. Şayet Innocent hayvanın senin arkadaşın olduğuna inanırsa... kendi hayatını tehlikeye atıyorsun.”

Muhafızlar çadırın perdelerini kenara çektiler.

Majesteleri geldi.

Marie-Josephe ayağa kalkarak kendini toparladı. “Deniz kadını,” diye fısıldadı, ondan yaklaşmasını istedi.

Versailles halkı kendini mertebe ve öncelik sırasına göre düzenledi. Madam, Marie-Josephe’in bakışlannı yakaladı ve aynı anda hem cesaret

vererek hem de korkusunu gizleyeme-yerek gülümsedi. Mükemmel ve itinalı saç şekliyle Lotte, ona bir öpücük gönderdi. Lorraine'le kol kola olan Mösyö dahi ona arkadaşça başını salladı. Lorraine, küçülmüş tatminkâr gözlerle baktı.

Saray mensuplan yerlerini aldıktan sonra, muhafızlar ziyaretçilerin çadıra girmelerine izin verdiler. Dışarıda bir gazete satıcısı, deniz kadınının ilk hikâyesi olan Allantis ziyaretinin, dalgalann içinde kıvranan deniz canavarlarının çizimleriyle resimlendirilmiş kopyalarını satıyordu.

Dünyadaki en güçlü iki erkek olan Majesteleri ve Papa In-nocent, Majestelerinin esirini gözlemlemek üzere kafese girdiler.

Marie-Josephe reverans yaparak gösterdiği saygısının, av giysisi ile yırtılmış dantelini ve karmakanşık saçlannı telafi edeceğini umdu. Diğer saray mensupları saray giysilerini giymişlerdi. lnnocent göz kamaştırıcı beyaz bir cüppe giymişti. Majesteleri altın rengi dantel ve elmasları olan, altın rengi kadifeden muhteşem bir ceket giymiş, altın tozuyla bezenmiş kahverengi bir peruka takmıştı.

Deniz kadını Apollo heykelinin yanında suyun üzerine çıktı. Burnundan soluyarak yüzündeki sarmal çizgileri havayla doldurdu.

Suya dalarak gözden kayboldu, ardından bir şey patlıyormuş gibi sudan sıçrayarak havada döndü, çok miktarda su sıçratarak düz bir şekilde suya çarptı ve yeniden göründü. Papa lnnocent öyle hızlı geri adım attı ki, Yves dirseğini yakalama-saydı dengesini kaybedecekti. Su damlacıkları ceketini minik inciler gibi lekelese de Majesteleri hiç kıpırdamadı.

Deniz kadınının sesi titredi ve hırıldadı, su tükürdü ve gözden kayboldu.

"Eğitimsiz hayvan," dedi lnnocent.

"Deniz kadını dedi ki..."

"Sus!" dedi Yves.

"Bırakın kız kardeşiniz konuşsun, Rahip de la Croix. Yaratık ne dedi?"

"Deniz kadını dedi ki... 'Beyaz olan, bir yılan balığı kadar çirkin.' Affedin, Papa Hazretleri, ama deniz insanları, pürüzsüz yüzlerimizden ötürü hepimizin çirkin olduğunu düşünüyorlar."

"Sadece masumiyetiniz sizi küstah olmaktan kurtarıyor," dedi Louis.

“Masumiyet, böylesine bir küstahlık için özür değildir,” dedi Papa.

“Hakaret etmek istemedim, Majesteleri, Papa Hazretleri. Deniz kadını da...”

“İstemediniz mi?”

“Ben onun adına konuşuyorum. Onun adı...” Deniz kadınının adını şakıdı. Majesteleri gözleri yarı kapalı dinledi. Marie-

Josephe onun zihnini açmasını, kendi duyduğunu görmesini diledi. “Bizim geleneklerimizi bilmiyor.”

“Siz biliyor musunuz, Mile de la Croix?” dedi Kral.

“Bizim geleneğimiz,” dedi Innocent, “deniz canavarlarının etini yemektir. Tanrı deniz canavarlarım -ve bütün hayvanları- dünyaya insanlar kullansınlar diye gönderdi, tıpkı kadınları, erkeklere boyun eğmeleri için gönderdiği gibi. Deniz canavarının etinin tadına bakmayı sabırsızlıkla bekliyorum.”

“Deniz canavarının; Mile de la Crobc’nın söyleyeceklerini dinleyeceğim.”

Rahatlayarak gevşeyen Marie-Josephe, Kral’ın önünde diz çöktü. Elini kavrayarak öptü.

“Teşekkür ederim, Majesteleri.”

Elini Marie-Josephe’inkinden çekti, parmak uçlannı saçlarında gezdirdi. Kafesten çıkarak, sağ tarafında Papa Innocent’ın olduğu koltuğuna yerleşti.

Deniz kadının daha dikkatli konuşmasını sağlayabilir miyim, diye merak etti Marie-Josephe. Hayır: kendimi yalanlara bulaştırmış olurum. Ayrıca, deniz kadınının kendisi beni düzeltir.

Deniz kadını bekledi. Pis suyun içindeki platformda durarak, köpük oluşturmak için çift kuyruğuyla yüzeyi kırbaçladı. Basamaklardan sürünerek çıktı, savunmasız ve korunmasız bir şekilde çeşmenin kenarına uzandı. Hırıldadı.

Marie-Josephe onun boğumlu alnını öpmek için eğildi. Deniz kadını, Marie-Josephe’in sol elini kavradı ve yüzünü avucuna gömerek tenini kokladı, Marie-Josephein Kral’a verdiği öpücüğün inceliksiz ve pek çirkin

bir taklidini yapar gibi diliyle dokundu. Louis gibi, Marie-Josephe de elini döndürerek çekti. Çizim kutusunu düzenledi.

Deniz kadını gelgit dalgası gibi aniden kabaran bir öfkeyle haykırdı.

“Hayır, deniz kadını, lütfen,” diye fısıldadı Marie-Josephe, “bu senin son şansın olabilir; istedikleri sadece bir hikâye, deniz yaratıklarının, büyük fırtınaların, Atlantis’in bir hikâyesini anlat.”

Deniz kadını mırıldanarak, sadece Marie-Josephe’in tercüme edeceği bir hikâye, olağanüstü, görkemli bir hikâye anlatacağına söz verdi.

Marie-Josephe yüzünü Majestelerine döndü ve deniz kadınının görüntülerini sözcüklere dökmeye çalıştı.

“Neden arkadaşımı öldürüp onu parçalara ayırdın?”

Yves’in esmer yüzü soldu.

“Onun içini görmek istiyorsan, ona sesinle dokunman gerekir.”

Eskiz, sanki deniz kadını bunu kâğıda kazıyormuşçasına oluşuyordu. Canlı ve neşeli deniz erkeği, kemikleri ve organları vücudunun içinde açık ve belirgin bir gölge gibi görünürken dalgaların arasına dalıyordu.

“Benim en iyi, tatlı arkadaşımı neden öldürdün? Benimle en...” Utancından donup kalan Marie-Josephe, Kral’m önünde söyleyebileceği bir tasvir bulmaya çabalıyordu. “Benimle en mahrem dokunuşları paylaşıyordu.”

Marie-Josephe, gözlerinin önünde kara derinliklere sürüklenen deniz erkeğinin parçalanmış vücudunu gördü. Deniz kadını onun yanına yüzdü, ağlarken gözyaşları sulara karışıyordu.

“Hayatına saygı göstermedin,” dedi Marie-Josephe. “Ölümüne saygı göstermedin.”

Deniz kadını, arkadaşının yanına yüzerek ışıkta koyu yeşil görünen saçlarını kendi saçlarıyla birlikte ördü.

“Öldürdükten sonra, onu hak ettiği gibi denize götürmeliydin.”

Ölü arkadaşıyla karanlığın içinde daha da derinlere battı. Marie-Josephe’in gözyaşları görüşünü, eskizini bulandırdı. Ancak, şarkının

görüntüleri berrak kaldı. Marie-Josephe, deniz kadınının ölmeyi planlamasından korkuyordu.

Deniz kadınının arkadaşı, ışıklı bir girdap gibi dönen ka-

ranhğm içine battı. Işıldayan deniz yaratıkları, geceleyin gökyüzü ndeki yıldızlar gibi parladılar. Deniz kadını, arkadaşının saçından bir bukleyi keskin bir midye kabuğuyla kesti.

Çeşmenin içindeki deniz kadını, daha koyu renkteki kendi saçma düğümlenmiş olan dolaşık, açık yeşil saça parmaklarıyla dokundu.

“Saçıma bağlamam için bana bir hatıra verdi, güzel bir şeydi, parlak bir taştı. Bunu ona geri vermek istiyorum.”

1

Pısagor tarafından varsayılan, yıldız ve gezegenlerin düzenli hareketleriyle

364

oluşan ve dünyadan duyulumayan müzik, -*çn*

365

İngilizcede ‘matmazel’ anlamında, -*çn*

366

Deniz kadınının şarkısı zayıfladı; arkadaşının vücudunun görüntüsü karanlığın içine, minik ışıkların ve parıldayan şeritlerin ötesine düşerek gözden kayboldu. Görüntüler tamamen kayboldular. Marie-Josephe başını eğdi ve elbisesinin koluyla gözyaşlarını sildi. Gerçek dünya gözlerinin önüne geri gelmişti.

Asilzadeler dehşete düşmüş vaziyette birbirleriyle fısıl-daşırken Majesteleri kaşlarını çattığı, Papa Hazretleri ters ters baktığı ve Yves de bayılacak gibi göründüğü için Marie-Josephe’in yüreği burkuldu. Ancak, halktan olan izleyiciler içlerini çekerek merhametle gözyaşı döküyorlardı. Majestelerinin arkasındaki Kont Lucien yere bakıyordu. Perukasının bukleleri yüzünü gizliyordu.

“Hepsi bu,” diye fısıldadı Marie-Josephe.

“Pagan geleneği,” dedi Papa Hazretleri. “Bu şeyleri vahşi erkeklerden mi öğrendiniz, Mile de la Croix?”

Majesteleri ayağa kalktı. “Deniz canavarı bu aşk hatırasını saklamak istemiyor mu?”

Lorraine, Marie-Josephe’in kederinden keyif alırcasına Majestelerinin bu esprisine güldü. Mösyö kısaca kıkırdadı, ancak bu kıkırdama eğlenceden ziyade endişedendi.

Deniz kadını yürek parçalayıcı güzellikte, özünde aşk ve keder olan bir ezgi şakıdı.

“Arkadaşımla birlikte gönderirdim,” diye şakıdı Marie-Josephe ezgiyi takip ederek. “Benim de öleceğimi anlatmak için onunla birlikte derinliklere gönderirdim.”

“Deniz canavarı," dedi Majesteleri dikkatle, “ölümsüz olduğunu iddia etmiyor mu?”

“Hayır, Majesteleri.”

“Tanrının sevgisinde hepimiz ölümsüzüz,” dedi Papa Hazretleri. “Deniz canavarınız yeniden hayat bulmaya inanıyor mu? Tanrının sonsuz hayatında?”

“Hayatın kendisi sonsuzdur,” diye şakıdı Marie-Josephe ahenk içinde. “İnsanlar yaşar, insanlar yeni hayatlar yaratırlar, insanlar ölürler. İnsanlar

geri gelmezler.”

Papa Hazretleri tam bir tiksinme sesi çıkardı. “Oyunlarınız eğlencenin ötesine geçti, Mile de la Croix, hatta pagan inancının dahi ötesine geçti. Kâfir düşüncelerin sınırında dolaşıyorsunuz!”

“Hikâyeyi uydurmadım, Papa Hazretleri,” dedi Marie-Josephe. “Lütfen, lütfen bana inanın. Deniz kadını anlattı bunu. O, kâfir düşünceleri anlamaz...”

“*Siz* anlamalıydınız,” dedi lnnocent.

“Ama Tanrı’yı *anlayabiliri*” diye haykırdı Marie-Josephe. “Eğer Papa Hazretleri ona öğretirse, anlayabilir. Kurtarıcımızı deniz insanlarına takdim edebilirseniz...”

“Susun!” dedi Papa Hazretleri. “Hayvanlara din değiştirtmek mi?”

“At üstündeki Isa’nın, insanlar yerine ekmek somunlarına ve balıklara vaaz vermiş olması gerektiğini düşünüyor.”

Lorraine’in yorumuna kimse gülmedi; Kont Lucien ona müthiş bir öfkeyle baktı.

“Hatıra nerede?” Louis hem Lorraine’i hem de Kont Lucien’i görmezden geldi. “Arkadaşına vermek istediği hatıra nerede?” Deniz kadını hırladı. Marie-Josephe aldığı cevapla sarsılarak ürktü: Sarsıldı ama şaşırmadı. Yalan söylemek zorunda kalmayacağını boş yere ümit ederek duraksadı.

“Majesteleri, onu birisi aldı.”

“Kim?”

“Onlardan - denizcilerden biri.”

Deniz kadını, kuyruklarını kırbaç gibi sallayıp Marie-Josephe’in sırtına pis kokulu soğuk su sıçratarak itiraz etti.

“Majesteleri, bu onun benimle konuştuğuna dair bir kanıt değil mi? Hatırasından haberdar olmam için başka bir yol yok.”

“Sevgili budala çocuk,” dedi Louis, “hatıranın hiç var olup olmadığını öğrenmemin bir yolu yok.” Ona üzgün bir biçimde baktı. Bir sonraki sözleri, Marie-Josephe’in de bildiği gibi, ölüm cezası olacaktı.

“Onu öldürmeyin,” diye fısıldadı bir ziyaretçi çadırın arka tarafından. Halktan olan diğer ziyaretçiler nakaratı tekrar ettiler: *Onu öldürmeyin, onu öldürmeyin.* Majestelerinin çehresi gölgelendi. Marie-Josephe ziyaretçilere haykırmak istiyordu, Majesteleri tatlı sözlerle kandınlamaz ya da tehdit edilemez, bilmiyor musunuz? Seyirciler bütün iyi niyetleriyle durumu daha da kötüleştirdiler. Silahşorlardan biri kargaşaya doğru hızla ilerledi; fısıldamalar kesildi.

“Çok zekisiniz,” dedi Majesteleri Marie-Josephe’e, “evcil hayvanınızı Şehrazad’a dönüştürerek kurtarmaya çalışıyorsunuz.”

Kont Lucien hariç Majestelerinin bütün maiyeti güldü.

“Deniz Canavarı Şehrazad’m Binbir Okyanus Geceleri!” diye bağırdı Chartres.

Deniz kadını güçlükle tırmanarak Marie-Josephe’i geçti, kendini en üst basamağa sürükledi. Kral’a dik dik baktı.

“Şeehhhrrrzzzaaddd,” diye hırıldadı.

“Zeki Mile de la Croix ona konuşmayı öğretmiş!” diye haykırdı Lorraine. “Bir papağan kadar iyi olmasa da.”

Mösyö güldü. “Papağan Şehrzad.”

“Söylenceye göre...” dedi Majesteleri.

Gülmeler kesildi.

“...onun bir gün daha yaşamasına izin vermeliyim.”

Şaşkınlık içindeki Marie-Josephe, delicesine bir minetıar-lıkla kendini Kral’ın ayaklarına savurdu ve ceketinin eteğindeki sert ve soğuk elmasları öptü. Louis parmak uçlarıyla Marie-Josephe’in saçlarına dokundu.

Sanki gut hastalığından hiç acı çekmemiş gibi güçlü adımlarla, Majesteleri çadırdan ayrıldı. Innocent ve beraberindekiler ona eşlik ettiler. Saray mensupları da onların arkasından gitti. Ziyaretçiler, sanki itirazları Majestelerinin kararını etkilemiş gibi ona tezahürat yaptılar.

“Bize bir tane daha deniz canavarı hikâyesi anlatın, matmazel!” diye bağırdı seyircilerden biri Majesteleri gittikten sonra.

Onu onaylayan ve destekleyen çığlıklar, Marie-Josephe'i donuk bir gürültü bulutuyla sardı. Onu ezeceklerinden korkuyordu. Kont Lucien, Marie-Josephe'in dirseğini yakaladı.

"İyi misiniz?"

Bitkinlikle ve ayağa kalkmanın verdiği rahatlıkla kendinden geçecekmiş gibi hissetti. Kont Lucien, elbisesinin kolunu bileğinden yukarı sıyırdı. Şişlik inmişti ve damarlar gözden kaybolmuştu.

Marie-Josephe geri çekildi çünkü Lucien'in dokunuşu titremesine neden olmuştu.

"Hayatını bağışlayacak mı?" diye fısıldadı.

"Bilemiyorum. Sadece bir erteleme."

"Bir gün..."

"Bir günde her şey olabilir."

Yves, diğer saray mensuplarının arasından sıyrılarak uzaklaştı. İçini endişe sarmıştı. Biri onu görecek olsa, kesinlikle akıl hastanesine gönderirdi. Feri sönmüş gözleri boş boş bakıyor olmalıydı; saçları bir münzevininkiler gibi dağılmış olmalıydı. Cebindeki yüzüğü sıkıca tuttu. Altm, derisini yakarak iz bırakıyordu.

Kral'a eşlik eden saray mensuplarının onu görme ihtimaline karşı Yeşil Halı'dan ayrıldı. Uzun adımlarla Dikilitaşı geçip, tepeden yukarı çıkarak Yıldız Bahçesine ilerledi.

Kalbi çarparak Çemberin içinden koştu.

Hızla soluyarak küçük kilisenin içine doğru tökezledi. Burada elbette kimse yoktu. Mihrapta, Çarmıha Gerilme resminin önünde düştü. Ürpererek, göğsü ve boğazı akıtmadığı gözyaşlarından acıyana kadar hıçkırıklarını tuttu. Sanki sarhoşmuş gibi, dünya, etrafında dönüyordu. Zaman kavramını yitirdi.

Yüzükoyun uzanan ve yanan elini serin mermer zemine bastıran Yves de la Croix dua etti.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Şehrzad şarkı söyledi.

Deniz kadınının görüntüleri ani bir serap yağmuru gibi Marie-Josephe'in etrafında dönüyordu. Deniz insanlan küçük bir adanın kumsalında güneşleniyorlardı. Deniz kesintisiz olarak etrafında uzanıyordu. Güvende ve mutlu olan deniz insanları, ailelerinin yeni çocuğuyla oynuyorlardı. Bebeğin ellerinde perdeleri büyümeye başlamıştı, ayak tırnakları kalınlaşmaya ve pençe olarak içe kapanmaya başlamıştı. Saçları köpük gibi yumuşaktı. Mırıldanıp anlaşılmaz sözler söylüyor, büyük biçimsiz resimler oluşturuyordu. Annesi, kız ve erkek kardeşleri, kuzenleri, teyze ve amcaları hayret ve memnuniyetle haykırıyorlardı.

"Doğduğumuz adalarda bizler savunmasızızdır; ama güvende olduğumuza inanırdık."

Marie-Josephe, sözcüklerin olmadığı bir dilden elinden geldiğince iyi tercüme etmeye çalıştı. Konuşurken hızlıca eskiz çiziyordu. Kömür kalemle yapılan çizimler Şehrzad'ın şarkılarının güzelliğinin hakkını vermiyordu, ancak hikâyeyi belgeliyordu. Hizmetçiler biten eskizleri aldılar ve iğneleyerek sergilediler.

"Güvende değildik."

Ufukta bir kalyon belirdi. Bayrağında bir haç parlıyordu. Şehrzad'ın şarkısı ahenksizleşti. Kalyonun toplan lombarlann içinden itildiler.

"Kara erkeklerinin gemisi bizi arıyordu."

Kalyon, bordasını küçük doğum adasına doğru döndürdü. Toplar korkunç bir gürlemeyle ateşlendiler. Şehrzad keder ve acıyla bağırdı. Erkekler mızrak ve ağlarla adaya hücum ettiler.

"Bize şeytan dediler. Sizin tanrınızın ihtişamı için bizi öldürüp esir aldılar.

Lucien, savaşın sesini deniz kadınının şarkılarında yeniden duydu. Ölen adamların ve atların çığlıklarını duydu. Neşe ve zindelik, güçlü bir şarap gibi onu ele geçirdi; çaresizlik ise bunu alt etti. Şehrzad'ın şarkısı Steenkirk ve Neenvinden'i geri getirdi.

"Bizi ana karaya, şehirlere götürdüler, esir alıp bize işkence ettiler, bizi yavaşça öldürdüler."

Marie-Josephe’in eskizinde bir Engizisyon Mahkemesi Üyesi, deniz erkeklerinden birini gerdirme aletine bağlamış, parçalara ayırıyordu. Arka planda bir insan tasviri kazıkta yanıyordu.

Lucien gençliğindeki yuhalamaları, saraydaki diğer iç oğlanların ona eziyet edişlerini yeniden duydu: Cüce, cüce! Baban bir şeytan ve annen de cadı!

Kral’ın takdirini kazanana dek asla durmadılar.

“Kara erkekleri gerçekten delirdiler. Bizi öldürdüler, kendi insanlarını öldürdüler.”

Kilise, kadınlar ve deniz şeytanları arasındaki zinanın kanıtını arıyordu. Aradığını da buldu. Cüce çocuğu olan bütün kadınları mahkûm ettiler; çünkü çocuk, şeytanla birlikte olmanın saf kanıtıydı.

“Deniz insanları, kara erkeklerini düşman bildiler.”

Marie-Josephe dehşetle eskizine baktı: İşkence çarkında parçalanmış ve denize atılmış bir kadın cüce çocuğunu sıkıca tutuyor, çocuk annesiyle batıyor ve boğuluyordu. Hizmetçi, Marie-Josephe onu durduramadan önce çizimi aldı.

Hizmetçi resmi sergiledi. İzleyicilerden kalanlar Marie-Josephe’in merhamet yüklü hikâyesini hâlâ alkışlarken, hizmetçi Lucien’in yanma vardı. Aceleyle onu geçmeye çalıştı, ancak Lucien onu bileğinden yakalayarak durdurdu ve eskizi elinden aldı.

Lucien düşündü: Uzun zaman olmamıştı, o kadın benim annem olabilirdi. O çocuk ben olabilirdim.

Deniz canavarı şarkısını bitirdi.

“Hepsi bu kadar.” Marie-Josephe’in sesi titriyordu. Deniz kadınına döndü. “Bunu nasıl *yapabildin?”*

Deniz canavarı çığlık attı, geriye doğru su sıçrattı ve her yere su savurdu. Hiçbir hayvanın gülemeyeceği gibi delice güldü. Eğer Lucien daha önce Marie-Josephe de la Croix’dan şüphe etmişse de, artık yaratıkla ilgili iddia ettiği her şeye ve daha fazlasına inanıyordu.

Öfkelenmenin kıyısındaki Lucien ayağa kalktı ve çadırdan ayrıldı. Toplum içinde öfkelenmeye hevesli değildi.

Lucien, Yansıtan Havuzun kenarına oturdu. Eğer suya dalarsa, öfkesini yatıştırabilirdi.

Eğer suya dalarsam, dedi kendine, boğulabilirim de. Öfkeli kalmayı tercih ederim.

“Kont Lucien!” Dehşetle solgunlaşmış olan Mile de la Cro-ix ona doğru koşuyordu. “Özür dilerim, özür dilerim, öyle demek istemedim. Şehrzad nasıl bu kadar zalim olabiliyor?” “Kendi intikamınızı isteyecek cesaretiniz olsun.”

“Kendi intikamım mı? Ne için?”

“Siz teklif ettiniz, ben de reddettim.”

“Ben de reddedilen sevgiliyi mi oynuyorum? Efendim, bana haksızlık ediyorsunuz.”

Lucien’in öfkesi kabardı. “Bir cüceden ne bekliyorsunuz ki; çirkin, şekilsiz...”

“Kont Lucien, sizi seviyorum.”

“Bu sizin talihsizliğiniz.”

“Ruhunuz çok güzel. Nezaketinizi görmeme izin verdiniz ve...” Durakladı. “Ne dediğimi anladınız mı? Sizi seviyorum.” “Pek çok kadın beni sever. Ben cömert bir erkeğimdir, ayrıca zeki bir sevgiliyimdir.”

“Kibirlisiniz, efendim.”

“Size öyle olduğumu söylemiştim. Öyle olmakta haklıyım. Bir kılıç unvanına, Charlemagne’ın yoldaşlarının unvanına, bu sonradan görme dük ve markiler ortaya çıktıklarında çoktan kökleşmiş olan bir unvana sahibim. Kral’ın güveninden yararlanıyorum. Engin toprakların ve büyük bir servetin varisiyim...”

“Bunlar umurumda değil!” dedi Marie-Josephe. “Lucien de Barenton, Chretien Kontu olmasaydınız da duygularım değişmezdi.

“Ah. Açlıktan ölmek üzere olan, vergilerimi ödeyemediğim için dövülen, barakam Kral’m askerleri tarafından yağmalanan bir köylü olsaydım; beni sever miydiniz?”

“Siz bir *ateistsiniz* ve sizi seviyorum.”

Lucien’in komiklik anlayışı, öfkesini yok etti. Güldü. Kendini yeniden kontrol ettiğinde, “Mile de la Croix, eğer bir köylü olsaydım, beşiğimdeyken Çingenelere satılırdım... ya da Şehrzad’ın hikâyesindeki çocuk gibi boğulurdum.” “Kuşkusuz, hayır, şimdi değil. Sis değil.”

“Mile de la Croix, siz bir eş istiyorsunuz.”

“Evet, Kont Lucien,” dedi usulca.

“Ben asla evlenmeyeceğim. Bu hayata asla bir çocuk getirmeyeceğim.”

“Ama hayatınız muhteşem. Kral sizi seviyor, herkes size saygı duyuyor...”

“Acı bana eziyet ediyor,” dedi, sevgilileri hariç hiç kimseye itiraf etmediğini ona anlattı.

"Her hayatta acı vardır.”

“Ne söylediğiniz hakkında hiçbir fikriniz yok,” dedi, Marie-Josdphe’in cahil özgüvenine sinirlenerek. “Var olduğum her an acı içindeyim. Bir kadını sevdiğim zamanlar hariç.” Tereddüt etti, sonra yeniden başladı. “Bir kadını sevdiğimde, özellikle bir kadını *seversem,* kederimi onun çocuklarına nasıl geçirebilirim? Siz bir eş istiyorsunuz, çocuklarınız olsun istiyorsunuz. Ben asla evlenmeyeceğim ve asla bir çocuğun babası olmayacağım.”

“Tanrı o konuda bize biraz seçenek sunar,” dedi. “Eğer sevmeyi seçersek.”

Lucien ona güldü. “Hiçbir tanrının bununla bir ilgisi yoktur. Hiç hayal gücü olmayan bir âşık bile organını bağırsak zarına sarma zahmetine girebilir. Çocuk yapmanın bir, sevineninse bin yolu vardır.” Yeniden, “Asla evlenmeyeceğim,” dedi.

“Bana bunu neden söylüyorsunuz?” diye bağırdı Marie-Josephe. “Neden, sizi sevmiyorum, aşkınıza karşılık veremem, demiyorsunuz?”

“Çünkü biliyorsam, size doğruyu söyleyeceğime söz verdim.”

Umut ve kafa karışıklığıyla Marie-Josephe sessizleşti.

“Beni hâlâ istiyor musun?” diye sordu Lucien. “Âşığın olarak?”

“Ben... Bu doğru değil, Kont Lucien, ben yapamam.” Kıpkırmızı oldu ve kekeledi; yalvarır vaziyette ellerini açtı. “Kilise diyor ki -ayrıca ağabeyim-”

“Kilisenin isteklerini ya da ağabeyinin taleplerini hiç umursamıyorum. *Sen* ne istiyorsun?”

Anlaşılması zor bir şekilde de olsa Marie-Josephe sorusuna cevap verdi. “Eğer evlenirsen, çocukların öyle olabilirler; olmayabilirler de...”

“Babam cücedir. Sakatlanarak emekli oldu.”

Babası, XIII. Louis’nin yanında at sürmüştü; cesur ve herkesçe tanınan babası iç savaş boyunca çocuk Kral XIV. Louis’nin hizmetinde at sürmüştü.

Lucien’in babası artık at sürmüyordu.

“Ben babama benziyorum,” dedi Lucien.

“Söylentilere göre...”

“Söylentiler yalancıdır.”

“Pek çok insan buna inanıyor.”

“Beni çocukları arasında saymadan bile Louis’nin yeterince şekilsiz çocuğu var. Ayrıca o gayrimeşru çocuklarını kabul ediyor.”

Marie-Josephe, Lucien'in önünde çöktü ve ellerini sıkıca tuttu.

“Şehrzad’ın hikâyesini uydurmadım, seni incitmek için onunla gizlice plan yapmadım. Hikâyeyi senin duyduğun gibi, onun söylediği gibi duydum. Ne planladığını bilseydim, bir hikâye *uydururdum.* Sana bilerek acı vermem. Yalvarırım, lütfen bana inan.”

“Sana inanıyorum," dedi usulca. “Ama dilediğin şeyi sana veremem. Eğer beni seviyorsan, kalbini kırabilirim. Eğer deniz kadını uğruna Majestelerine meydan okursan, Kral kalbini kırabilir. Belki de daha kötüsü olur.”

“Ama Şehrzad bir *insan.* Senin ya da benim kadar insan.” “Evet,” dedi Lucien. “Evet, buna inanıyorum. Sadece bir insan bu kadar zalim olabilir.”

“Çok üzgünüm...”

“Bana karşı zalim değil,” dedi. “Sana karşı zalim.”

Ayak sesleri Yves’i fügünden çekip çıkardı; ayak sesleri ve korku, içinde yankılanıyordu. Versailles halkının çok az üyesi, şapeli Majesteleri yokken ziyaret ederdi. Yves Majesteleriyle yüz yüze gelemezdi. Mermerin serinliğinden kaskatı olmuş vaziyette dirseğinin üzerinde kalktı.

“işte buradasın.” Marie-Josephe’in sesi onu ürpertti.

Yves uzun süre önce görmüş olması gereken şeyi fark etti: Marie-Josephe’in tükenmişliği, çaresizliği, ona olan sevgisi, hayal kırıklığı.

“Endişelendim.” Günah çıkarmada kullanılan sıraya oturdu. “Bağışlayın beni.”

Yves tam cevap vermek, onu azarlamak için ağzını açacaktı. “Bağışlayın beni, Rahip, günah işledim.”

Yves ayağa fırladı. “Bu senin için uygun değil, benim...” “Günah çıkarttıracağına söz verdin. Papa Hazretleri’ne söz verdin.”

Marie-Josephe, ellerini kucağında kavuşturdu ve olağanüstü bir sakinlikle oturdu. Çocukken ormanda, kuşlar ve diğer hayvanlar için görünmez olana dek hareketsiz oturabiliyordu. Yves kendisini korkutan şeyle başa çıkana ve Marie-Josephe’in günah çıkarmasını dinleyene dek yine kıpırdamayacaktı.

Yves onun yanına oturdu. Ellerine baktı. “Ne günah işledin, çocuğum?”

“Kralıma yalan söyledim.”

“Bu seni daha önce hiç rahatsız etmiyordu!” diye haykırdı Yves.

“Deniz kadınıyla ilgili.”

Deniz canavarıyla ilgili her şeyi uydurmuş olsa, o zaman şeyi nasıl bilebilirdi... Ancak bunun önemi yoktu.

“Tövbe ettiğin için Tanrıya şükrediyorum,” dedi Yves rahatlayarak. “Git ve günahlarından...”

“Henüz *bitirmedim*!” dedi Marie-Josephe. Doğrudan Yves’e baktı. “Denizcilerden hiçbiri Şehrzad’ın hatırasını almadı. Şehrzad dedi ki, kara adam onu aldı. Kara adam, kara cübbe giymiş olan adam.” Derin, titrek bir nefes aldı. “Ağabeyim olan adam.”

“Yüzüğü gördün ve... tahmin...”

“Yüzüğü hiç görmedim. Şehrzad bayıldığında, yosun ve ölü balıkları zorla ona yutturduktan sonra hatırayı aldm...” “Seninle *konuştu*...” diye fısıldadı Yves.

“Ağabeyimin bir hırsız olduğunu Kral’a söyleyemedim. Bu yüzden yalan söyledim! Yalan söyledim ve yalanım Şehrzad’ı öldürebilir!”

Yves yakut yüzüğü, parlak taşlı altm yüzüğü cebinden çıkardı.

“Üzgünüm,” dedi. “Üzgünüm, bilmiyordum...”

Şapelden kaçtı.

Ona yetişmeye çalışan Marie-Josephe’i arkasında bırakarak, çeşmeye doğru tepeden aşağı koştu. Ziyaretçileri yararak ilerledi, kafesin kapısını savurarak açtı ve basamaklardan aşağı koştu. Nefesi boğazını acıttı.

Yves, izleyicileri umursamadan platforma indi. Su etrafında yükseldikçe, cüppesi sırılsıklam oldu. Apollo’ya doğru zar zor suda yürüdü.

“Deniz kadını! Şehrzad!”

Deniz kadını, Triton’un altından suyun üstüne çıktı. Yves’e tısladı ve hırladı.

“Beni affet, bilmiyordum, anlamamıştım, inanmamıştım senin...”

Deniz kadını sadece başının tepesi ve gözleri suyun üzerindeyken onu izledi.

Marie-Josephe aceleyle çeşmeye koştu. Yves ona döndü.

“Söyle ona; yüzüğünü almayı aklımdan geçirmiyordum. Bir hayvanın saçlarına yakut dolaşmış olması ne kadar da tuhaf, diye düşünmüştüm...”

“Ona kendin söyle,” dedi Marie-Josephe nefes nefese. “Ama onu korkutuyorsun, o yüzden nazik ol.”

“Seni yakaladım,” dedi Yves. “Arkadaşının ölmesine izin verdim ve şimdi seni de ölüme mahkûm ettim. Anlamamıştım. Özür dilerim. Bilmiyordum. Özür dilerim, Tanrı aşkına, lütfen beni affet.” Yüzüğü ona doğru uzattı.

Şehrzad ağıt yakarak yavaşça yakına yüzdü.

Çadırın dışında, yük atları sabırsızca ayaklarını vurarak

koşum takımlarını çıngırdattılar. Sürücüleri, denize götürmek için yüklerini bekliyorlardı.

Marie-Josephe, Şehrzad'ın elini tutarak ve kaba, koyu renk saçlarını okşayarak Apollo Çeşmesi'nin kenarında oturuyordu. Deniz kadını kendini çeşmenin taş kenarında destekleyerek basamaklara uzanmıştı; pis kokulu suyu üzerinden damlatarak, çıplak vücuduyla Marie-Josephe'in böğrünü ısıtarak ona doğru yaslanmıştı. Yanağını Marie-Josephe'in avucuna bastırmış, gözyaşlarıyla ıslatıyordu. Maıie-Josephe onu avutabileceğim umarak yakınında tuttu. Şehrzad'ın matem şarkısı, tenini ufak bıçaklar gibi deliyordu.

Yves, deniz erkeğinin mahvolmuş yüzünün üzerine ipek bir mendil yaydı ve çadır bezinden örtüyle onu sardı. Üç hizmetçiye Şehrzad'ın arkadaşını kaldırmaları için kendi elleriyle yardım etti. Onu tabuta yerleştirdiler. Yves çadır bezini kenarlarından kıvırdı. Hizmetçiler tabutu kafese taşıdılar, böylece Şehrzad son bir defa arkadaşına bakabilecekti.

Deniz kadını sessizleşti. Arkadaşına sesiyle dokunamayacak olsa da, perdeli ellerini onun göğsüne yerleştirdi. Parmakları titredi.

"Cenaze töreni yapılmadı," dedi Yves. "Onunlaydım, ancak ona cenaze töreni yapmadım..."

"Önemli değil," dedi Marie-Josephe. "Deniz insanları Hris-tiyan değiller. Tanrıları yok."

"Onu kurtarabilirdim," dedi Yves. "Bilseydim... Şehrzad'ı *kurtaracağım*, onun insanlarım kurtaracağım."

"Şehrzad'a yüzüğünü ver."

Şehrzad, Yves'in avucundan yüzüğü uzun parmaklarıyla çekip aldı.

"Arkadaşını denize defnedeceğim," dedi Yves. "Söz veriyorum."

Şehrzad fısıldadı, gitmek istiyorum, onun ölümünü kabullenmek ve hayatım üzerine düşünmek istiyorum.

Yves başını salladı.

"Sevgili Şehrzad," dedi Marie-Josephe, "Çok üzgünüm, bu mümkün değil." Şehrzad'ın kederi Marie-Josephe'i ağlatacaktı, ancak deniz kadınının kaybı karşısında kendi üzüntüsünü göstermeye hakkı var mıydı?

Şehrzad arkadaşının dağınık buklelerinden birini mendilin altından çıkardı; yüzüğü saçma bağladı.

Tabuta eğildi, uzun saçları yüzünü gölgeliyordu. Marie-Josephe kolunu Şehrzad'ın omuzlarına koydu ama deniz kadını omuzlarını silkti, basamaklardan aşağı kaydı ve hiç ses çıkarmadan suya daldı.

"Ölmesine izin verdiğim onun kocası mıydı?"

"Arkadaşıydı, sevgilisiydi ama kocası değildi," dedi Marie-Josephe. "Deniz halkı evlenmez, zevk için sevişirler ve yaz dönümü günü çiftleşerek..."

"Biliyorum! Bunu öngördüm, buldum, izledim. Hayvanların böylesi günahkâr davranışlar sergileyemeyeceklerini bilmeliydim. Belki de şeytandırlar, ne de olsa..."

"Kilise şeytan olmadıklarını söylüyor. Kilise güvenilir değil mi?"

Yves, Marie-Josephe'in sesindeki öfke ve iğnelemeden çekindi.

Yves, hizmetçilere tabutu desteklerin üzerine geri taşımalarında yardım etti. Kapağını yerleştirdiler. Yves çivileri kendisi çaktı. Tabutu yük arabasına taşımalarına yardım etti, sürücüye altın bir sikke verdi ve arabayı Le Havre'a giden yola gönderdi.

Deniz kadınının çadırına varan Lucien, Zelis'ten eğilmesini istedi; attan dikkatle indi. Omurgasındaki acı keskindi, gün ilerledikçe bir kaplan gibi hissettirmeden yaklaşıyordu. Juliette'in gidişinden çaresizce pişmanlık duyuyordu, ancak dönmesini isteyemezdi.

Mile de la Croix'nın ahlak ilkelerine bu kadar saygılı olduğun için sen bir ahmaksın, dedi kendine.

Marie-Josephe baştan çıkarılmaya niyetli olsaydı bile, onu cezbcdip tutmayacağı sözlerle yatağına atmak Kont'un gururuna sığmazdı: evlilik sözü, deniz kadınının hayatını kurtarma güvencesi. Marie-Josephe onu arkadaşlık, aşk, birbirlerine verebilecekleri zevk için istemiyorsa, kendisi de onu istemiyordu.

Ancak, kendini kandıramazdı; ondan hoşlanıyordu, onunla konuşmaktan keyif alıyordu, içinde bulunduğu çıkmazı anlıyordu.

Ona verecek güzel haberleri olduğu için sevinçle çadıra girdi.

“Merhaba, Kont Lucien.” Marie-Josephe, deniz kadınının çizdiği yolda belli belirsiz görünen dalgacıktan bakışlarını çevirdi. Ona kederle, ürkerek gülümsedi. Kolunu gösterdi. “Merhemin işe yaradı. Teşekkür ederim.”

Lucien, sadece ona dokunmak istediği için elini tuttu. Mösyö’nün losyonu -ve manastır taşlannı fırçayla ovalamaktan kurtulması- çalışmaktan sertleşmiş ellerini yumuşatmıştı, ancak mürekkep parmaklarını lekelemişti.

“iyileştiğini gördüğüme sevindim.” Yüzüne vuran sıcaklığın Mile de la Croix’yla hiçbir ilgisi yoktu, tek sebebi şaraptı.

“İyi misin? Biraz...”

Lucien kıkırdadı.

Mile de la Croix, ilk tanıştıklarında söylediği her şeyle onu kırdığını düşündüğü zamanki gibi kıpkırmızı kesildi.

“Aldırma,” dedi, “akşamın bu erken saatinde neden içmiş olduğun beni hiç ilgilendirmez.”

“Akşamın bu erken saatinde içtim, Mile de la Croix, çünkü akşamın bu erken saatinde sevişmiyorum.”

Sırtımdaki ağrıyı zevkten mest olarak değil de şarapla uyuşturduğumu asla fark etmeyen Majestelerinin maiyetindeki herkesten sezgileri daha mı kuvvetli, diye merak etti. Yoksa yo

rumda bulunabilecek yeterince cesur ya da cahil tek insan mı?

Marie-Josephe etrafına bakındı; kendisi Kont’u utandırdığından şüphelenirken, Kont onu kesinlikle utandırmıştı. Lucien de pişman oldu ve espri anlayışı onu yüzüstü bıraktı.

Marie-Josephe’in saçının bir buklesi omzunun üzerinden kaydı. Lucien neredeyse bu bukleye dokunacaktı; saraydaki kadınlardan herhangi biri olsaydı ve Lucien de saçma dokunmaya kalksa ve dokunsaydı, olaylar buradan gelişerek devam edebilirdi. Ancak, Marie-Josephe isteklerini çoktan bildirmişti. Lucien, atlarından birini kontrol ederken yapacağından çok daha sert bir biçimde kendini dizginlemişti.

“Acaba,” dedi Marie-Josephe hâlâ çeşmenin ilerisine bakarak, “acını kabullensen kendine daha iyi davranmış olmaz mısın? Çektiğin acının, ruhsal sağlığına iyi gelebileceğini düşünmüyor musun?”

“Düşünmüyorum,” dedi Lucien. “Mümkün olan her an ve elimde bulunan her yöntemle acı çekmekten kaçmıyorum.” “Kilise, acı çekmeyi yüceltir.”

“Sessiz bir mutsuzluk içinde yerleri fırçayla ovalamak sana iyi geldi mi? Bu hapishane, arkadaşın Şehrzad’ı yüceltiyor mu? Acı çekmek insanı sadece perişan eder.”

“Seninle dinim hakkında tartışamam, efendim. Beni tehlike içine çekersin çünkü benden çok daha zekisin.”

“Din hakkında asla tartışmam, Mile de la Croix, ama ara sıra sağduyulu bir açıklama yapabilirim.”

Marie-Josephe cevap vermedi. Omuzları yorgunluk ve çaresizlikle çöktü. Hiçbir yavan espri endişesini dindiremezdi, ancak Lucien’in getirdiği haber Marie-Josfcphe’e bir an için nefes aldırabilirdi.

“Majesteleri istiyor ki...” dedi.

“M. de Chretien!” Marie-Josephe’in ağabeyi uzun adımlarla çadıra girdi. “Yapmanızı istediğim bir şey var.”

“Yves, Kont Lucien’in lafını bölme.”

İsteme şeklini pek beğenmemiş olsa da, “Nedir, Rahip de la Croix?” diye sordu Lucien nazik bir biçimde. Kral’dan başka hiç kimse ona emir veremezdi.

Yves açıkladı ve isteğini belirtti. “Tabut Le Havre yolunda. Onu denize gönderebilir misiniz? Denize gönderip oraya defnedebilir misiniz?”

Lucien’in ses tonu sertleşti. “Majestelerinin deniz canavarının ortadan kaldırılması görevini siz üstlenmişsiniz.”

“Deniz erkeğine düzgün bir cenaze yapabilmek için. Majesteleri reddetmeyecektir...”

“Kont Lucien, inanıyorsunuz değil mi, deniz insanlarının...”

Ağabey ve kız kardeşin itirazları birbirleriyle çarpıştı. “Şunu neden anlamıyorsunuz?” dedi Lucien iki misli tahrik olarak. “*Benim* neye inandığımın bir önemi yok. Majesteleri deniz canavarlarının insan

olmadıkları kararına vardı.” “Şehrzad’ın arkadaşına deniz cenazesi yapacağıma söz verdim,” dedi Yves.

“Böyle bir söz vermeye hakkınız yoktu.” Öfkelenen Lucien sesini hiç yükseltmedi. “Kuşkusuz, bana bunu gerçekleştirmemi söylemeye de hakkınız yok.”

Yves şaşkın bir biçimde başını salladı. “Ama M. de Chretien, bana dediniz ki, neye ihtiyacım olursa...”

“Majestelerinin isteğini yerine getirmek için!” diye haykırdı Lucien. “Kendinizinkini değil.”

“Ölü yaratık Majestelerinin umurunda değil,” dedi Yves. “Sadece keşfedebileceğim...”

Lucien hızla elini kaldırdı; Yves sessizleşti.

“Mile de la Croix,” dedi, “siz kendiniz deniz canavarının kafatası üzerinde çalışmayı Majestelerinden istediniz. Majesteleri de bunu yapmanızı lütfetti.”

Marie-Josephe bir çaresizlik sesi çıkardı ve yüzünü ellerine gömdü.

“Yük arabası sadece bir saattir yolda,” dedi Yves. “Onu gidip geri getirebiliriz.”

“Majesteleri kafatasını şimdi incelemek istiyor.”

“Sizi korkunç bir durumda bıraktım,” dedi Marie-Josephe. “Affedin... beni affedecek misiniz?”

“Benim affetmem bu ikilemi çözmez,” dedi Lucien.

“Kral’a söyleyin,” dedi Yves, “kafatasını hazırlamam gerekiyor ki kimseye rahatsızlık...”

“Majestelerine yalan söylememi mi öneriyorsunuz?” Lucien çileden çıkarak burnundan soludu. “Üzgünüm, Rahip de la Croix, Mile de la Croix, ancak böyle bir şeyi dikkate alamam.”

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Şatonun bahçelerinde ışıklar parlıyordu. Ziyaretçiler, Büyük Kanal üzerindeki havai fişekleri izlemek için en iyi yeri arayarak yolları

doldurmuşlardı. Saray dairelerinde, Majestelerinin saray mensupları ve kraliyet misafirlerinden oluşan bir kalabalık hafif bir yemek yiyordu.

Şatonun Kraliçe'ye ait tarafında kimse yoktu.

Marie-Josephe ve Yves, Kont Lucien'i Kraliçe Merdiveninden yukarı izlediler. Marie-Josephe olacakları korkuyla bekliyordu.

Kont Lucien'in bana karşı olan sevgisi azaldı, diye düşündü. Hayır, sevgisi değil -sevgisine asla sahip olmadım- ama takdirini kazandığımı ummuştum. Onu suçlayamam, ama, ah, çok pişmanım.

Marie-Josephe ve Yves ondan faydalanmışlardı. Defalarca onlardan yana taraf tutmuştu ve onlar da onun nezaketine Kral'ın gözündeki konumunu tehlikeye atarak karşılık vermişlerdi.

Marie-Josephe hayatında hiç hissetmediği kadar yalnız hissetti. Kont Lucien ona kızmıştı. Şherzad ona pek güvenmiyordu. Ağabeyi ise... Yves asık bir suratla ve sessizce, suçluluk hissederek ve endişeyle yanında uzun adımlar atarak yürüyordu. Marie-Josephe, deniz canavarının insan olduğunu ona kanıtlayarak Yves'i, görevini ve tutkusunu kaybetme tehlikesine atmıştı.

Beni manastıra gönderdiğinde, diye düşündü Marie-Josephe, beni neye gönderdiğini bilseydi merhamet göstereceğine inanabilirdim. Onun hatırası bana eşlik ediyordu. Şimdiyse hiçbir şeyim yok. Kont Lucien haklı. Acı çekmek insanı sadece perişan eder.

Peki, bu doğruysa, diye düşündü Marie-Josephe, zevk hakkında da doğruyu mu söylüyor?

Suçlu hissetmeliydi, inançsızlığından ötürü pişman olmalıydı, ancak sadece ihanete uğramış ve mutsuz hissediyordu.

Marie-Josephe, koridorlar boyunca çok sayıdaki goblen, portakal ağacı, bol bol çiçek ve mum arasından, af dileme yolunda güçlükle yürüdü.

Bu büyük salonların içinden Zachiyle gidebilirdim, diye düşündü Marie-Josephe çılgınca. Parke üzerinde dörtnala koşabilir, Elçiler Merdiveninden aşağı gürültüyle inebilir ya da Pegasus gibi balkondan sıçrayabilirdi; bahçelere, sonra birlikte ormana kaçabilir ve gözden kaybolabilirdik.

Sonra düşündü: Acaba Zachi'yi bir daha sürebilecek miyim?

Muhafızlar, Mme de Maintenon'un dairesine geçmelerine izin verdiler.

Majesteleri ve Papa Hazretleri beraberce açık pencerenin yakınında oturuyorlardı. Perdeli sandalyesindeki Mme de Maintenon, kırmızı saten üzerine altın rengi iplikle işlediği gobleninin üzerine eğilmişti. Marie-Josephe, Mme de Maintenon'dan anlayış görmeyi, markizin kendisine Saint-Cyr'de göstermiş olduğu nezaketi görmeyi umarak ona doğru kısaca baktı. Mme de Maintenon başını hiç kaldırmadı. Marie-Josephe korkudan titredi.

Sadece soğuktan böyle olmalı, diye düşündü. Zavallı Mme dc Maintenon. Romatizması kötüleşmiş olmalı.

Kont Lucien başını eğerek selam verdi. "Majesteleri."

"M. de Chretien."

Marie-Josephe Krala reverans yaptı; Innocent'ın yüzüğünü öpmek için diz çöktü. Eli soğuktu, dudaklarına değen yüzüğü soğuktu. Papa Hazretleri, elini duygusuz bir sessizlikle bakan Kont Lucien'e doğru uzattı. Marie-Josephe, Mme de Maintenon'a reverans yaptı, ancak markiz aldırmayarak Marie-Josephe'in selamlamasını kabul etmedi. *

"Mile de la Croix," dedi Majesteleri. "Sizi ele geçiren nedir?"

"Özür dilerim, Majesteleri. Sizi asla kırmak istemedim." "Benden gerçeği belirlememi istediniz," dedi Majesteleri. "Deneme lütfünde bulundum ve şimdi kanıtı yok ettiğinizi öğreniyorum. Her şeyi uydurmadığınızı nasıl bilebilirim?" "Öyle yapmak için bir budala olmam gerekirdi, Efendim! Ben budala değilim. Şehrzad'a o kadar acıdım ki aklımın ucundan dahi..."

"Acımak, bir hayvana!" diye haykırdı Innocent. Endişeli bir ifadeyle dikkatini Yves'e yöneltti. "Yaratıkla olan işbirliği-niz bana rahatsızlık veriyor. Ciddi bir hataya yönlendiriliyorsunuz."

"Tanrı'nın hakikatini arıyorum," dedi Yves.

"Tann'nm hakikatini benden daha iyi bildiğinizi mi sanıyorsunuz?" diye sordu Papa Hazretleri hakarete uğramış bir şekilde.

“Hayır, Papa Hazretleri, elbette değil; sadece Onun iradesinin bilgisini Onun yarattığı bedenler aracılığıyla arıyorum.” “Onun kelamını araştıracaksınız,” dedi Papa Hazretleri. “Şeytanların konuşmalarını değil.”

“Şeytanlar yalan söylerler!” diye bağırdı Marie-Josephe. “Şehrzad doğrudan başka bir şey söylemedi.”

“Doğruyu belirleyecek olan siz değilsiniz, Mile de la Cro-ix,” dedi Papa Hazretleri.

“Yanlış olan ne söyledi ki? Bize çirkin gerçekleri söyledi. Ama hepsi de *gerçekler*

“Selefimin buyruğuna uymakla daha doğru ederdiniz. Kadınlar sessiz ve itaatkâr kalmalıdırlar.”

“Kadınların da ruhları vardır. Şherzad bir kadın. Onu öldürmek, ölümcül bir günah işlemek demektir.”

“Bana günah konusunda ders vermeyin.”

Sessizlik çöktü ve derinleşti; tek ses, Mme de Maintenon’un ipeğinin iğneyle goblenden geçişinin zayıf hışırtısıydı.

“Kız kardeşimin haklı olduğuna inanıyorum, Majesteleri. Papa Hazretleri.”

“Öyle mi?” dedi Papa Hazretleri. “Bu yaratıkla ruhlar hakkında mı konuştunuz? Hristiyan inancı hakkında mı konuştunuz? O dinini mi değiştirttiniz?”

“Hayır, Papa Hazretleri.”

“O zaman hangi kanıta dayanarak kız kardeşinizin haklı ve Kilisenin hatalı olduğunu düşünüyorsunuz?”

“Hatalı değil!” diye haykırdı Yves. “Tanrının beni bir mucizeye tanıklık etmem için bu konuma getirdiğine inanıyorum. Tanrının, deniz canavarlarını insanlara doğru yaklaştırdığına inanıyorum.”

“Yaratığın gülünç bir görüntüsü var,” dedi Papa Hazretleri. “İnsanlığa dair hiçbir şeye sahip değil.”

“Şehrzad’ın görüntüsü, benimki kadar gülünç değil,” dedi Kont Lucien, sesi bir gül gibiydi: mükemmel, güzel, dikenleri gizli. “Ben insanım...

Elbette *ben* çok zenginim.”

Marie-Josephe, Lucien’e doğru koşmak, onu kucaklamak, kendisini bu şekilde tasvir edişini reddetmek istedi çünkü o mükemmeldi.

Innocent sandalyesinden kalktı ve öfkeyle Lucien’e döndü. “*Siz* Tanrı’mn varlığını inkâr ediyorsunuz! Belki de Büyük Engizisyon Mahkemesi Üyesi her şeye rağmen haklıydı. Belki de siz ve canavarlar, şeytani bir zinanın sonucu dünyaya gelmişsinizdir.”

“Babam vc annem bunu duysalar kırılırlardı,” dedi Lucien usulca.

“Chretien, bu kadar ateist esprisi yeter,” dedi Majesteleri. “Chretien!” Papa Hazretleri, normalde hürmetle telaffuz edeceği sözcüğü tükürür gibi söyledi. “İsminiz bile bir alay konusu!”

“O halde, kendisine olan hizmetlerinden ötürü aileme verdiği bu isim, Charlemagne’la alay ediyor.”

“Kuzenim,” dedi Louis Innocent’a, “M. de Chretien, inançlarını korumamdan yararlanıyor; inançsız olsa dahi.”

“Majesteleri,” dedi Marie-Josephe, “Siz En Hristiyan Kralsınız. Deniz halkına destek olun; onların din değiştirmeleri sizin ihtişamınızı artırır!”

“Bu, evcil hayvanınızı kurtarmak için sadece bir taktik,” dedi Louis.

“Onun öldürülmesi fikrine katlanamıyorum, bu doğru,” dedi Marie-Josephe. “Ama onun bir kadın olduğuna gerçekten inanıyorum. Efendim, eğer onun etini yerseniz, ölümsüz ruhunuzu tehlikeye atmış olursunuz.”

Louis sandalyesinde geri yaslandı, parlak kestane rengi perukasının altında bitkin ve yaşlı görünüyordu.

“Marie-Josephe, sevgili çocuğum,” dedi, “elli yıldır hüküm sürüyorum. Fransa’nın ihtişamı için yaptıklarıma kıyasla, yamyamlık küçük bir günah sayılır.”

Marie-Josephe cevap veremeyecek kadar sarsılmıştı.

“Deniz canavarını bana verin, kuzenim,” dedi lnnocent. “Vermelisiniz.”

“Vermeli miyim?”

“Üzerinde çalışılması gerekiyor. Tehlikeli. Eğer Rahip de la Croix hatalıysa, o zaman yaratık bir şeytandır ve onu kovmamız gerekir. Ama

belki de Rahip de la Croix haklıdır ve yaratılışın bir mucizesine şahit olmuşuzdur. Doğru olan buysa, yaratığın Tanrı'ya döndürülmesi gerekir. Tann'nın ihtişamı için pagan vahşiliğinden döndürülmesi gerekir."

"Size Habeş maymunumu veririm," dedi Majesteleri. "Onu Tanrı'ya döndürme şansınız da diğerinden farklı olmaz." Hakarete uğramış olan Papa Hazretleri ayağa kalktı. "Gittiğim için beni affedin," dedi. "Ben yaşlı bir adamım. Muhalefetiniz beni yoruyor. Rahip de la Croix, benimle gelin."

Daireden hızla dışarı çıktı.

"Lütfen beni affedin, Majesteleri," dedi Yves. "Lütfen beni affedin..."

"Gidin," dedi Majesteleri. "Beni rahat bırakın."

Yves başını eğerek Majestelerine selam verdi ve Innocent'ın arkasından aceleyle gitti.

Marie-Josephe'in tırnakları avuç içlerini kesiyordu. Gözyaşları gözlerini yakıyordu. Şehrzad'ın şarkısının zayıf ezgisi açık pencereden içeri girdi, soğuk esinti kederini taşıyordu.

"Kutsal kuzenimizi kışkırtmamanız gerekirdi, M. de Chretien," dedi Majesteleri.

"Edepsizliğimi affedin, Majesteleri. Sizin kutsal adamınız, duygularının aniden değişmesiyle beni şaşırtıyor."

"Kutsal adamlar sizi ne ilgilendiriyor?"

"İlgilendirmiyor, Efendim. Yine de ikiyüzlü oldukları ortaya çıktığında hep şaşırırım."

"Müttefik olarak ona ihtiyacım var. Fransa'nın Papa Hazretleri'ne, ordularına... ve hâzinesine ihtiyacı var."

"İzin vermiş olsaydınız, daha fazla sadakati Protestanlar-dan görecektiniz."

Mme de Maintenon başını aniden yukarı kaldırdı ve Lucien'e ters ters baktı; Majesteleri yapmacık bir kızgınlıkla cevap verdi.

"Beni kışkırtmayın, Chretien. Ateist olduğunuz; Protestan *olmadığınız* için ne kadar şanslısınız."

Lucien cevap vermedi. Marie-Josephe ona acıdı. Kral'ın ür-kıtıueıı bakışının ikisini de taşa çevirip çeviremeyecegini merak etti.

“Majesteleri,” dedi Marie-Josephe çekinerek, “hazine büyük bir ihtiyaç içinde mi?”

“Krallık birçok meydan okumayla karşı karşıya,” dedi Majesteleri. “Hayatta kalacak. Kâfirlerin yardımı olmadan.” Bakışları üzüntüyle yumuşadı. “Eğer ayrıcalık tanıdığım, sevdiğim insanlar bana karşı çıkmasalar, beni yormasalar ve huzurumu bozmasalar, bu meydan okumalarla yüzleşmek daha kolay olurdu. Çekilebilirsiniz. Sizi bu gece bir daha görmek istemiyorum.”

Marie-Josephe, Mme de Maintenon’un dairesinin dışında Kont Lucien’in ona iyi geceler demesini ya da veda etmesini bekliyordu, ancak bunun yerine onunla birlikte dar çatı katı merdivenine yürüdü.

“Buraya kadar gelmeniz yeterli, Kont Lucien,” dedi Marie-Josephe. “Nezaketiniz için teşekkür ederim.”

“Sizinle odanıza kadar geleceğim.” Basamaklardan yukarı çıkıp, karanlık ve köhne çatı katında ona eşlik etti. Lucien böylesi loş yerlere ait değildi; güneşte mavi ve altın renginin içinde muhteşem görünerek, boz rengi Zelis’ini Kral’ın yanında sürmeliydi.

“Neden dinlemiyor?” diye bağırdı Marie-Josephe.

“*Dinliyor*,” dedi Lucien. “Dinliyor ama düşüncelerini kendine saklıyor.”

“Ona olan sevgin seni kör etmiş.”

“Ona olan sevgim, onu anlamamı sağlıyor,” dedi Lucien. “Siz Hristiyanlar, sizin herkesi seviyor olduğunuz iddiası, kimseyi sevmediğiniz anlamına geliyor.”

“Bu adil değil!”

“Elbette değil. Kutsal babanızın dediği gibi, ben adil olmaktan uzağım.”

“Kont Lucien...” Marie-Josephe’in sesi titredi. “Bana kar-

şı adilsin.” Bunu söylerken ciddiydi. Ancak, devam edemedi çünkü söylediğine karşılık gelebilecek olan cevaba direnecek kadar güçlü değildi.

Kapıyı açtı. Odası boştu; Halide'nin nerede olabileceğinden endişelenerek merak etti. Lotte'nin saçını yapıyor olabilir, Matmazelin mendilini taşıyor olabilir, İngiltere Kraliçesi'nin yanında duruyor ve havai fişekleri bekliyor olabilirdi.

Lotte benim nerede olduğumu merak edecek mi, diye düşündü Marie-Josephe. Halide merak edecek mi? Önemli değil. Davet umurumda değil.

"Gençken ben de bu çatı katında yaşadım," dedi Lucien. "Buradan nefret ederdim, o kadar nefret ederdim ki neredeyse saraydan gönderilmeyi isteyecektim."

Marie-Josephe'in yanından geçerek kendini pencerenin önündeki bölmeye doğru çekti, bu arada Herkül kıvrılarak uyuduğu yerden tıslayıp sıçradı, Kont pencereden dışarı tırmandı.

"Kont Lucien!" Marie-Josephe pencereye koştu.

Bahçe boyunca çeşmeleri ve Şehrzad'ın hapishanesini geçerek, gözlerini ormana doğru dikmiş bir çift müzisyen heykeli arasında duruyordu.

"İçeri gelin, düşeceksiniz..."

"Çatı katı sıcak olurdu, boğucuydu; daha fazla dayanamadığını zamanlarda buraya çıkardım."

"Keşke sıcak *olsaydı"*

"Akşam havası ılık, gökyüzü de çok güzel."

Manzara ne olağanüstüydü ne de kasvetliydi ama güzeldi: kalabalık bahçe yollarının kenarları boyunca, yağlı kâğıdın arkasında ışıkları titreşen mumlar, Şehrzadın parlayan çadırından ayrılan Büyük Kanal, uzaktaki ormanın geniş yeşil alanına karşı sıralanmış olan geometrik kusursuzluk. En yüksekte, batı tarafının uzağındaki bulutlar, batan güneşin son parçasını yansıtıyordu.

Kont Lucien şatonun taş duvarında oyuklar aradı: tutunacak, ayak basacak yerler.

"Gençliğimden beri çatıya tırmanmamıştım. Benimle gelecek misin?"

"O kıyafetler içinde mi? *Bu* kıyafetlerle mi?"

Ceketini ve altın rengi işlemeli yeleğini çıkardı ve pencerenin kenarına attı. Ayakkabılarını ve perukasını çıkardı. Şaşırtıcı derecede açık, beyaz altın rengindeki saçları zayıf ışıkta parlıyordu.

Kont Lucien ve Herkül birbirlerini süzdüler; Herkül pençelerine aldırmadan yastığı patileriyle eziyordu. Kont Lucien, Marie-Josephe'in penceresini süsleyen müzisyenin başına yeni perukasını dikkatle yerleştirdi.

Marie-Josephe güldü. "İsteseydi, Majestelerinin davetine katılabilirdi." içini çekti. "Ben çatıya tırmanamam."

"Neden?"

"Korse. Kayan ayakkabılar. İç gömleğimle çatıya tırmanırsam hakkımda ne düşünürsün?"

"Çatıya tırmanmak istediğini düşünürüm. Çabuk karar ver, lütfen, herkes havai fişekler için terasta toplandığında, Majesteleri görsün diye perukam olmadan burada dikilemem." Nefes aldı ve cesaretini topladı. "Bağcıklarımı çözebilir misin?"

Binici giysisinin ceketini çıkardı; çorap ve ayakkabılarını da çıkardı. Sırtını pencereye döndü; Kont Lucien hem kibar hem de kendinden emin bir dokunuşla Marie-Josephe'in bağcıklarını çözdü.

Yal m ayak ve iç gömleğiyle pencereye ve alaca karanlığa yüzünü döndü.

"Dışarı gel," dedi Kont Lucien. "O kadar da tehlikeli değil." Lucien'in elini tuttu ve onun yanındaki çıkıntıya emekleyerek çıktı. Elini müzisyenin çıplak göğsüne koyarak bir lavtacı heykeline sıkıca tutundu. Kimse Marie-Josephe'i heykellerden biri sanamazdı çünkü üzerinde fazla giysi vardı.

Kont Lucien, ona eski ve defalarca kullanılmış tutunma yerlerini göstererek duvardan yukarı sürüne sürüne tırmandı. Çatıya çıktığında, Marie-Josephe'e yardım etmek için aşağı uzandı.

Sesler yukarı çıkıyordu. Misafirler şatonun dışına, terasa akın halinde geliyorlardı. Marie-Josephe müzisyenin arkasında büzüldü.

"Acele et!"

Tırmanırken heykel tarafından kısmen gizlenerek Lucien'in arkasından dikkatle ilerledi. Keyifli bir an sonra kenardan yukarı çıkmış ve az eğimli

çatıda oturuyordu.

“Haklısın, Kont Lucien,” dedi. “Manzara buradan çok daha *iyiymiş*. Ama Majesteleri bilseydi...!” Dizlerini iç gömleğinin altına çekti ve kollarını etrafına sardı. Çatı kiremitleri gündüzün sıcaklığını soğurmuştu.

“Majesteleri gençken bu çatılarda çok zaman geçirdi.”

“Neden?”

“Sevgililerini... ve sofra hizmetçilerini ziyaret etmek için.”

Marie-Josephe ona afallayarak baktı.

“Baştan çıkarılma tehlikesi içinde değilsin, Mile de la Cro-ix. Çatı oturmaya elverişli ama rahatsız bir yatak. Sana söylemiştim...”

“Senden dolayı tehlikede olmadığımı. Sana güveniyorum, efendim.”

“...sana söylemiştim, bulabileceğim bütün rahatlığa ihtiyacım var.”

“Yanında elma konyağı var mı?”

“Şişemi ceketimde bıraktım.”

“Ne yazık,” dedi Marie-Josephe.

“Bazı durumlarda içkinin etkisinde olmamayı tavsiye ediyorum.”

“Mesela?”

“Bir şatonun çatısına tırmanırken.”

Marie-Josephe güldü. Kahkahasının ortasında gözyaşlarına boğulacakmış gibi hissetti.

“Belki de sinirlendiğinde içkinin etkisinde olmamak en iyisidir. Ağabeyim ve ben bugün canını çok sıktık, özür dilerim,” dedi. “Ama... Yves’e karşı çok serttin.”

“Benimle bir hizmetçiymişim gibi konuştu! O ne bekliyordu ki, *seti* nasıl cevap vermemi bekliyordun ki? Mile de la Croix, ne kadar sert olabileceğime dair hiçbir fikrin yok. Şanslıysan, bir daha asla sinirlendiğimi görmezsin; içkinin etkisinde değilken.”

“Seni kırdığımız için çok üzgünüm...”

“Beni Yves kırdı. Sen sadece benden imkânsızı istedin.”

“Bu seni kırmadı mı?”

“Mucize yaratan biri olarak düşünülmem mi?” Kont Lucien gülümsedi ve Marie-Josephe affedildiğini varsaydı.

“Sana eziyet ettiği için Şehrzad’ı da affedecek misin?” Konuşur konuşmaz, buna pişman oldu, ancak sözlerini geri alamazdı. Sözlerini yumuşatmaya çalıştı. “Kesinlikle öyle demek istemediğini...”

Kont Lucien aniden ona dönerek onu bir hareketiyle susturdu. “Hikâyesi anlamamı sağladı,” dedi, “ve niyetinin bu olduğuna şüphem yok. Yine de, bunun herhangi bir şeyi değiştirmediğine inanman lazım.”

“Sadece Kral’m inancı önemli.”

“Evet.”

“Şehrzad’ı özgür bırakması ona hiçbir şeye mal olmaz.” “Hiçbir şey mi?” diye haykırdı Lucien. “Ölümsüzlük?” “Şehrzad ölümsüzlük veremez, Kont Lucien, inanın bana. Bunu sadece Tanrı yapabilir.”

Kont Lucien aşağı, bahçelere doğru hüzünlü bir biçimde baktı.

“Üzgünüm,” dedi Marie-Josephe.

“Umdum ki...” Kont Lucien başını salladı. “O öldüğünde ne olacak...”

“Sonunda hepimiz öleceğiz. Şehrzad’ı bir hiç uğruna öldürecek.”

“Hayır. Deniz canavarlarına hükmetmek için toplumsal sebepleri var. İhtişamına ve gücüne katkıda bulunuyor. Fransa’nın gücünü gösteriyor.”

“Küçük bir deniz canavarından böylesine büyük bir şey beklemek! Savaşı kazanması, açlığı sonlandırması ve hâzineyi doldurması da bekleniyor mu?”

“Ölmek yerine yaşayarak bunu yapabilseydi,” dedi Kont Lucien, “o zaman Majesteleri onu özgür bırakabilirdi.”

Tamamlanmak üzere olan dolunay şatonun çatısı üzerinden arkalarında büyüyordu. Dağınık bir bulut, ayın gümüş ışığını düşen yapraklar gibi küçük parçalara ayırarak önünden geçti. Gümüş parçalan parlayarak Kont Lucien’in başının ve omuzlarının, beyaz altın kadar açık sarı renkteki kısa saçlarının üzeritıe düştü. Ay ışığı yüzünün yandan görünüşünü, kaşının kavisini vurguladı.

Lucien, neden nefes nefese kaldığını merak ederek Marie-Josephe'e döndü.

"Sen Majestelerinin oğlu *değilsinl*"

"Öyle olmadığıma seni temin ettim," diye cevap verdi Lucien.

"Sen..."

"Ben babamın oğluyum." Lucien, Marie-Josephe'in dikkatini tehlikeli sezgisinden başka yöne çekmek için hızla konuştu.

"...kraliçenin oğlusun!" diye haykırdı. "Kraliçe Marie Therese! Onun açık renk saçları, gri gözleri var sende. Sana sevgisi de çok..."

Çok az insan Lucien'in anne babası hakkmdaki gerçeği tahmin etmişti, ya da etmişlerse bile bu konu hakkında sessiz kalacak sağduyuya sahiptiler.

"En büyük aşkı babamdı." Lucien, Marie-Josephe de la Croix'ya yalan söyleyemezdi. "Babam da Kraliçesini severdi. Onun vahim mutsuzluğuna cevap verdi. Babam Kralını severdi. Ona saygısını ve dostluğunu verdi. Kraliçe hayatta değil ve herhangi bir şekilde suçlanamaz ama babam hâlâ hayatta: şüphelerini dünyayla paylaşırsan, onu ihanetle suçlamış olursun, beni de..."

"Bu konu hakkında bir daha asla konuşmayacağım," dedi Marie-Josephe.

Beraber sessizce oturdular. Aşağılarındaki bahçeler insanlarla doluydu: Majestelerinin asil misafirleri, saray mensupları, Majestelerinin tebaası. Bulutlar, ay ışığını engelleyerek parkın üzerinde toplanmıştı.

"Bu nasıl mümkün oldu?" diye fısıldadı Marie-Josephe.

Lucien gülümsedi. Öğrendiği bilginin risklerine rağmen karmaşayı takdir ederdi. "Doğumum, bir Moliere komedisine layıktı. Ayrıca şüphesiz M. Moliere konu hakkında bir oyun düşündü: Asilzade bir kadın -onu Kraliçe yapmaya pek de cesaret edemedi- asilzade cüce sevgilisinin çocuğunu taşır. Bu cüce sevgili, bebek oğlunu -bir düzine saray gözlemcisinin ortasında!- kraliçenin soytarısının metresinin yeni doğmuş kızıyla değiştirir ve oğlanı gizlice iyi niyetli karısına götürür ki ona kendi çocukları gibi sahip çıkabilsinler. Bir manastır cüceyle yer değiştirmiş kız

çocuğu büyütür ve gerçek çocuk herhangi bir asilzade genç gibi asıl annesine onun iç oğlanı olarak döner...”

“Bu karmaşa o kadar sıradışı ki,” dedi Marie-Josephe. “Evet.”

“Moliere bu oyunu hiç yazmadı.”

“Fazla tehlikeli.”

“Bu, M. Moliere’i asla durdurmazdı.”

“Denetçilerle ve hapisle yüz yüze geldiğinde korkusuzdu, bu doğru,” dedi Lucien. “Babamla yüz yüze geldiğinde korkusuz olmak o kadar da kolay değildir.”

“Baban ona meydan mı okudu?”

“Halktan bir kişiye meydan okumak mı? Kesinlikle hayır. Kraliçe’ye hakaretten onu kendinden geçene kadar uşaklara

dövdürmeyi önerdi. M. Moliere de durum hakkındaki mizah anlayışını kaybetmeyi tercih etti.”

“Zavallı M. Moliere.”

“Cidden de zavallı M. Moliere; kendisi ailemin çöküşü olabilirdi. Monsenyörün doğumu sorgulansaydı, Majestelerinin ailesinin de çöküşü olabilirdi.”

“Doğru, Monsenyörün benzerliği de aslında...”

“Lütfen ölmüş Kraliçe’yi benim yanımda aşağılama.” “Affedersin. Ama bu karışıklık neden? Neden seni sadece gizlice götürmediler?”

Marie-Josephe’in bu kadar zeki ama bir bu kadar saf oluşuna şaşıran Lucien, “Çünkü bir kraliçe ile halktan birisinin kızı fazla bir tehdit sayılmaz. Bir kraliçe ile Charlemagne’ın bir yoldaşının oğlu, Fransa tahtına olduğu gibi İspanya tahtına da meydan okuyabilir,” dedi.

Marie-Josephe anladığını gösterir şekilde başını salladı. “Peki ya kız kardeşin?”

“Benim kız kardeşim yok. Değiştirilen çocuğu mu demek istiyorsun?”

“Evet.”

“Manastırında hayatından memnun olduğunu söylüyor; ailemde eksik olan bütün dindarlık onda var. Gerçek ebeveyni İspanyol’du, elbette Majestelerinin maiyetinin üyeleriydiler.” “Manastırdan çıkarak dünyada yaşamak istemiyor mu?” “Belki de hayır,” dedi Lucien, “çünkü o da bir cüce. Ayrıca Flristiyan eğilimli bir Müslüman.[1] Olduğu yerde saygı görüyor. Fransa onun evi. Nereye gidebilir ki? Gerçek babasının halefi olarak İspanyol sarayına mı? Açması krallarına gerçekleri anlatabilir, ama kral onu asla dinlemez.”

“Bu yüzden mi çocuk sahibi olmamaya karar verdin?” “Benden koparılıp İspanya tahtına oturtulabilecekleri için mi?” Lucien güldü. “Korkunç bir kader olurdu. Hayır, neden

asla baba olmayacağımı sana anlattım. Neden başka bir sebep olduğunu düşünüyorsun?”

“Hanenin geleceği ne olacak? Senin köklü unvanına ne olacak?”

“Erkek kardeşim onu devam ettirecek.”

“Kardeşin! O da...”

“Bana benziyor mu? Hiçbir şekilde benzemiyor.”

“...saraya gelir mi?”

“Ben gelmesini engelleyebilirsem, hayır.”

“Neden gelmesin?”

Lucien içini çekti. “Kardeşim bir budaladır.”

“Buna inanamam!”

“Beni yanlış anlama. Guy çok sıcakkanlıdır. İyi kalplidir. Ancak söz konusu anlayış ya da zekâysa; onda ikisi de yok. Sadece eğlenceli olacağını düşündüğünden kimi yanlış işlere çekilebilir.”

“Sen yine de ailenin geleceğini ona emanet ediyorsun.” “Ona iyi bir eş buldum,” dedi Lucien. “Mükemmel bir soyu var ve serveti de az değil. Akrabalardan değil. Hatta daha iyisi, Guy’ün akrabası değil. Guy’e çok düşkün ve aileyi iyi idare ediyor. Çocuklan neşe kaynağı. Yeğenim rüştünü kazandığında, ona Chretien Kontu unvanını vereceğim. Bu unvana leke sürmez.”

“Yeğeninde senin şevkin var mı?”

“Annemin şevkini alacak, kardeşimin de güçlü desteğini.” “Peki ya...” dedi Marie-Josephe tereddüt ederek. “Peki ya anne dediğin kadın? Babanın eşi? Senden çok mu nefret etti?” “Onu sayıyorum ve seviyorum. Kocası nasıl kardeşimin babasıysa, o da benim annem.”

“Yasalar önünde öyle, ama...?”

“Miras sırasında bu önemli bir şeydir. İkimiz de kabul edildik, meşru çocuklarız ve el üstünde tutulduk. Annem benimle cana yakın bir şekilde ilgilendi, tıpkı babamın onun oğluyla ilgilendiği gibi. O ve babam birbirlerini çok severler. Birçok

karı kocanın aksine, zevkleri ya da aşkları uğruna birbirlerine ihanet etmediler. Sadece çocukları uğruna.”

“Kardeşinin babası kim?”

“Bu sırrı benim açıklamam uygun düşmez,” diye cevap verdi Lucien. “Bana başka bir soru sormalısın.”

Marie-Josephe bir an düşündü. “Saraydan nasıl ayrılabil-din? Seni başka bir yerde pek hayal edemiyorum.”

“İsteyerek ayrılmadım. Gözden düşmüş olarak ayrıldım.” “Buna inanamam!”

“Bende asilik yapma potansiyeli görmüyor musun?” Marie-Josephe güldü. “Bütün emirlere karşı gelirsin, bütün ayinleri görmezden gelirsin! Ama Kral’ı kızdırmak mı? Asla.” “Gençlik budalalığı. On beş yaşında bile yoktum.” Kimseye, kardeşinin budalalığının sorumluluğunu üstlendiği gerçeğini anlatmamıştı. Ne de olsa büyük olan Lucien’di; Guy’e Majestelerinin sarayında yerini bulması için yardım etme sorumluluğu ona aitti. Sonunda başarısız olmuştu. Guy en kötü cezaya katlanmıştı; Majesteleri onu sürgün etmemişti, ancak Lucien onu eve, Brittany’ye göndermişti ve Versailles a ikinci bir davet için bütün yalvarmalarını reddetmişti.

“Majestelerinin cezası benim çok işime yaradı,” dedi. “Elçisiyle birlikte beni Fas’a gönderdi. Diplomasiyi öğrenmeniz için, dedi. Arabistan, Mısır ve Doğu Akdeniz ülkelerine yolculuk ettik.”

“Dünyanın en büyük matematikçileri Arabistan’da yaşadılar,” dedi Marie-Josephe. “M. Nevvton’a kadar.”

“Arap matematikçilerle tanışma şerefine erişemedim,” dedi Lucien. “Ama şeyhlerle, savaşçılarla ve kutsal adamlarla tanıştım. Bedevilerle at sürdüm. Kılıcım Şam’da dövüldü. Bir haremde yaşadım.”

“Harem mi, ama nasıl?”

“Yolculuğumuz sırasında korkunç bir dizanteriye yakalandık, sana ayrıntıları anlatmayacağım.”

“Ayrıntıları biliyorum.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm. Sultan bizi hanesine aldı. Korkak ve ahlaksız bir adam bizi dışarıda ölüme terk ederdi. Bazılarımız öldü de, ama onun yardımseverliği çoğumuzu kurtardı. Doktorları, yetişkin erkeklere göz kulak oldu. Hanenin kadınları oğlanlarla, iç oğlanlarıyla ilgilendiler çünkü dindar bir Müslümanın hanesinde erkekler evin bir kısmında, kadınlar ve kızlar da bir başka kısmında yaşarlar. Genç erkekler belli bir yaşa ulaşana dek kadınların kısmında yaşarlar ve belli bir ilgi görürler.

“Genç bir erkek olarak,” dedi Lucien tatsız bir dürüstlükle, “oldukça ufaktım. Hastalığın, karanlığın ve ölümün karmaşasında, on beş yaşında genç bir erkek yerine on yaşında bir iç oğlanı zannedildim. Elçilikteki hiç kimse bunun bir hata olduğunu söyleyerek beni geri çağıramıyordu. Çok hastaydık. Sonra ansızın kendime geldim ve bir tanrının gerçekten var olup olmadığını merak ettim.”

“Elbette var!”

“O zaman; O, Allah’tır ve beni kendi bahçesine, kendi inançsızlığımla alay etmek için getirdi. Kadınların kısmında uyandım.”

“Eminim seni bir çırpıda dışarı atmışlardır.”

“Hayır, nasıl yapabilirler? Ölürdüm ya da daha kötüsü olurdu. Kadınlar yani Sultanın eşleri, kızları, erkek kardeşlerinin eşleri, oğullarının eşleri gözden düşerlerdi. Boşanabilirlerdi ya da ölümüne taşınabilirlerdi.”

“Nasıl kaçtın?”

“Kaçmadım. Elçiliğin son gününe kadar kaldım ve damların üzerinde sürünerek çıktım, eve dönen kervana katıldım. Kadınlar sırrımı sakladılar.

Onların sırrı haline geldim. Zeki, kibar ve tutkulu kadınlardı, dünyadan uzağa hapsedilmiş ve erkeklerin geçici heveslerinin merhametine kalmışlardı.”

“Sen de belli bir yaşa gelmiş ve belli bir ilgi görmüş bir gençtin.”

“Kesinlikle öyleydim.”

“Günaha teşvik edilmiş. Onların geçici heveslerinin merhametine kalmış.”

Lucien güldü. “Bu şekilde düşünmemiştim. Onlann merhametlerine ve geçici heveslerine saygı duyuyorum. Benim gözümü açtılar. O zamana dek, vücudumun bana acı vermediği bir an olsun yaşamamıştım.”

“Onları hapseden eşlerinden daha iyi değilsin!” diye bağırdı Marie-Josephe. “Onlardan alacağın zevki almış ve onları tehlikeye atmışsın.”

“Hiçbir şey almadım. Bizimki daha çok hediyeleşmeydi. Her şeyden önce benim hediyelerim beceriksizce ve biçimsizdi, kabul ediyorum; ama onlar içtendiler ve sevgili arkadaşlarım sabırlıydılar. O aylarda diplomasiye dair hiçbir şey öğrenmedim. Bunun yerine mest olma sanatını öğrendim. Nasıl mest edileceğini ve nasıl olunacağını öğrendim. İkisi aynı anda olduğunda, ne kadar daha değerli olduğunu öğrendim.” Lucien sessizleşti. Marie-Josephe kendini iğrenmiş ve kırılmış hissetmeyi denedi, öyle hissetmesi gerektiğini biliyordu, ama hikâyesi onu etkilemişti.

Manastırdayken gizli bir arkadaşım olmasını ne kadar çok isterdim, diye düşündü. Ama bir erkek değil! Mest... Mest olmak için değil. Sevmek, sohbet etmek, arkadaşlık etmek, beni Tanrıya olan sevgimden uzaklaştırır diye bana yasak olan her şeyi yapmak için isterdim. Eğer hücremde bir pagan, bir kâfir belirseydi ve sığınmak için yalvarsaydı, onu saklar ve korurdum.

“Mest olarak yaşadıysan, neden üzgünsün?” diye sordu Marie-Josephe, çünkü Lucien uzak ve hüzünlü bir ifadeyle gözlerini suya dikmişti.

Lucien o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, Marie-Josephe cevap vermeyeceğini düşündü.

“Sıcakkanlı Sultanın büyük oğlu, veliaht prens... Kendine genç bir eş aldı, yani yeni bir cariye... Kız on dört yaşındaydı, evini özlüyordu ama

evine asla dönemezdi, esir alınmış ve satılmıştı. Özgürlüğe alışıktı... Bakışları, hapsedilmiş bir kuş gibiydi. Arkadaş olduk.”

Sesine hâkim olmak için durdu.

“Deneyimi benimki kadar azdı. Prensin diğer eşleri, kocası onu çağırdığında ve kendisini ilk defa teslim etmek zorunda bıraktığında, veliaht prensi memnun etmek için ne yapması gerektiğini kıza anlatabilirlerdi. Veliaht prense, kızın bekâretini alırken onu nasıl memnun edeceğini anlatabilirlerdi. Ama veliaht prens onların bilgeliğini asla dinlemezdi. Kıza sahip oldu. Onu zorladı. Ona tecavüz etti.”

Lucien eliyle alnını ovaladı, gözlerini anılardan sakladı. “Ama veliaht prens onun kocasıydı,” dedi Marie-Josephe elinden geldiğince nazik bir şekilde. “Ona tecavüz etmiş olamaz...”

“Bilmediğin bir konu hakkında bana vaaz verme.” “Affedersin.”

“Onların kanunlarına göre -sizin kanununuza göre- ona tecavüz etmiş olmazdı. Teslim olduğu şey tecavüzdü; daha da kötüsüydü çünkü direnemezdi, itiraz edemezdi, reddedemezdi. Kocan kanunlara göre davrandı, diyerek mi onu teselli edecektik?”

“Kadınların acı çekmesi Tanrının isteğidir, M. de Chretien.” Marie-Josephe, düzgün bir şekilde açıklayarak Kont Lucien’e inancını yeniden kazandırabileceğini umuyordu. “Hristiyan olsaydı, anlar ve isteyerek boyun eğerdi.”

“Bu katıksız çılgınlığı neden kabul ettiğini anlayamıyorum.” Usulca konuşmuştu. “Eğer Hristiyan olsaydı, onu cehenneme gönderirdin çünkü o kendini öldürdü.”

Şaşkınlığından kurtulan Marie-Josephe fısıldadı, “Çok üzgünüm. Arkadaşının acısı, senin kederin ve benim affedilmez küçümsemem için üzgünüm. Lucien’in elini tuttu. Lucien, parlak gözyaşlannı saklayarak bakışlarını çevirdi ama Marie-Josephe’in dokunuşuna izin verdi.

Bir havai fişek gökyüzünde parladı.

Havai fişekler Büyük Kanal’dan şatoya doğru dev bir uçan halı gibi patladılar. Yüzlerce renk gökyüzünde şekiller çizdiler. Çatı kiremitleri sesle titrediler. Havai fişeklerin gürlemesinin ortasında izleyiciler tezahürat yaptılar.

Mavi ve altın rengi bir patlama büyük, genişleyen bir küre oluşturdu. Küçük kırmızı havai fişekler bunun üzerinden hızla geçtiler. Alçaktaki bulutlar havai fişeklerin ışığını ürkütücü, karmakarışık bir şekilde yansıtıyordu. Patlamalar mükemmel bir görüntü oluşturuyorlardı.

Barut dumanı keskin ve kuvvetli bir şekilde havaya yayılıyordu. Lucien, sıcak kiremitlerin üzerine sırtüstü uzanarak gökyüzüne baktı.

“Savaş da böyle mi?” diye sordu Marie-Josephe.

“Kesinlikle böyle değil. Burada çamur, rahatsızlık, korku yok. Ölen adamlann ve karınlan deşilmiş atların çığlıklan yok. Parçalanmış uzuvlar ve ölüm yok. Heyecan ve ihtişam yok.”

Havai fişekler gökyüzünü renk ve ışık noktalanyla işleyerek patlamaya devam etti. Etrafı çiçek ve yıldız yağmurlarıyla çevrelenmiş altın rengi bir “L” harfi ve yansısı bahçeleri gündüz gibi aydınlattı.

Marie-Josephe ayağa sıçradı, çatının kenanndan aşağı tırmandı ve gözden kayboldu. İrkilen Lucien onu takip etti. Marie-Josephe odasında giysileriyle cebelleşiyordu. Pencerenin önündeki kedinin gölgelerin içinden kısık gözlerle baktığı Lucien, “Yardım edebilir miyim?” dedi.

“Şehrzad’ı duydum,” dedi Marie-Josephe.

Marie-Josephe’in elbisesini düğmeledi; omuzlarına düşen saçlarının dokunuşu, Lucien’in dikkatini onun sözlerinden uzaklaştmyordu.

“Aklıma gelmedi; çok korkmuş olmalı!” Ayakkabılarını giydi ve Lucien perukasını lavtacıdan alamadan önce koşarak uzaklaştı. Lucien, hem perukasını takıyor hem de, Kendini pe-rukasız olarak ona hiç göstermemeliydin, diye düşünüyordu.

Şehrzad çeşmenin ortasına yüzdü. Meydan okuyarak çığlık atıyordu. Patlamalar ona saldırıyordu. Çadırın çatısı bomba ve tüfeklerin, Rum ateşi ve havan topunun ışığıyla, nesillerdir deniz insanlarına karşı kullanılan bütün silahlann ışığıyla aydınlanıyordu.

Şehrzad öfke ve kederle feryat ederek yeniden çığlık attı.

Marie-Josephe koşarak çadıra girdi.

Çeşme tüyler ürpertici ışıklarla parlıyordu. Apollo’nun atlarına toynaklarından kıvılcımlar çarpıyordu. Şehrzad, kuyruklarını kamçı gibi

vurarak parlak suları sıçratıyordu. Havai fişek her patladığında, parlama dalga dalga yoğunlaşıyordu.

Kısa süre sonra Marie-Josephe kulaklarını patlamalara, Şehrzad’ın çığlıklarına karşı kapayarak platforma vardı. Usulca seslenerek deniz kadınının korku ve öfkesinin, yoğun ses dokusunun arasından Şehrzad’a ulaştı.

Şehrzad sızlandı ve ona doğru yüzdü. Yüzdüğü yol boyunca panldayan dalgacıklar oluşuyordu. Marie-Josephe onun ellerini tuttu ve gözlerinin içine baktı. Şehrzad ona sesiyle dokundu.

“Çok üzgünüm, sevgili Şehrzad,” dedi Marie-Josephe. “Daha önce böyle havai fişekler hiç görmemiştim, hiçbir fikrim yoktu; her şey yolunda, savaş değil bu, tüfek ve havan topları değil bunlar. Savaşman gerekmiyor, korkman gerekmiyor. Kara insanlan bunu eğlenmek için yapıyorlar.”

Platformun üzerine güçlükle ilerleyen Şehrzad, Marie-Josephe’in kollarına uzanarak kendini yeniden güvende ve rahatlamış hissetti. İçerden yanıyormuş gibi vücudu parlıyordu. Marie-Josephe onun uzun, kaba ve parlayan saçlarını okşayarak, ölmüş arkadaşının bağlı buklesi hariç bütün dolaşık saç-lannı açtı.

Hatıra düğümünü açmadı, ancak onu düşünceli bir biçimde okşadı. İşık ellerini kaplıyordu.

“Şehrzad,” dedi Marie-Josephe, “arkadaşın yakut yüzüğü nereden aldı?”

1

Moor; birçoğu Kuzey Afrika’dan Güney Ispanya’ya göç eden Arap vc Berber soyundan Müslümanlar için kullanılır, -yhn

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Pazar sabahı Kral ailesiyle birlikte Ayine doğru giderken, Marie-Josephe dilekçi kalabalığının içine daldı ve kendisini Kral'm ayaklarına savurdu. Hiçbir şey söylemedi, ancak iki eliyle ona bir mektup uzattı. Almayacağından korkuyordu. Ona bakmaya cesaret etti. Kral ifadesiz bir yüzle ona baktı, Marie-Josephe'in orada bulunmasından ne rahatsız olmuş ne de tevazusundan tatmin olmuş gibi görünüyordu.

Mektubu aldı.

Av ceketine ve pantolonuna dikilmiş, ayaklarına kadar inen kırmızı ve beyaz kurdelelerle Mermer Avluda dikilen Lucien kendini gülünç hissediyordu. Bahar olsaydı, diye düşündü, çiçekli direkte[1] dans ederdim.

"Daha fazla kurdele, M. de Chretien," dedi Majesteleri. "Atınızın harekete alışması lazım." Louis de benzer şekilde süslenmiş bir ceket giyiyordu.

"Atım savaşın karmaşasına alışkın, Majesteleri," dedi Lu-

cien. "Zelis birkaç süslü bayrak yüzünden gerilemeyecektir." Kral'ın Carrousel takımındakiler bileklerinden, omuzların-dan ve dizlerinden kurdeleler uçuşarak binekleriyle dörtnala Place d'Armesı geçerek gelirken, Zelis yere bırakılmış dizginlerinin haricinde hiçbir şeye bağlı olmadan avlu basamaklarının yanında duruyordu. Benekli Çin atları, yan taraflarında kurdeleler uçuşurken sıçrayıp tiz sesler çıkarıyorlardı. Gözlerinden korktukları ya da heyecanlandıkları belli oluyordu. Az ötede, Kral'ın ahır beyi Majestelerinin burnundan soluyan atını sakinleştirmeye çalışıyordu. At, korku oyununda ahır arkadaşlarına katılmak istiyordu.

"Daha fazla kurdele," dedi Majesteleri.

Kraliyet terzisi, Lucien'in kadife av ceketine daha fazla kurdele tutturdu.

Majesteleri, Lucien'e katlı bir kâğıt uzattı.

Lucien, Marie-Josephe'in mektubunu açtı. Ne yazdığını biliyordu. Sade olmasıyla ilgili tavsiye vermişti.

"Majesteleri, Şehrzad size fidye öneriyor: büyük bir hazine gemisi."

“Bunu açıklayın lütfen, M. de Chretien,” dedi Kral.

“Deniz insanlan gemi enkazları arasında oynarlar, Majesteleri,” diye cevap verdi Lucien. “Altın parçaları ve mücevherleri süs olarak kullanırlar. İnci kolyeleri, onları yüzerken fırlatıp düşüren çocukları için oyuncak olarak kullanırlar; nasılsa her zaman daha fazlasını bulabilirler.”

“Mile de la Croix, deniz canavarının hayatını kurtarmak için bunu söylüyor. Kurdeleler yeterli!” Terzi başını eğip selam vererek geri çekildi.

“Evet. Ama bunun doğru olduğuna inanıyorum.”

“Deniz canavannm hikâyelerine de inanıyor musunuz?” “Mile de la Croix’nm, deniz kadını kendisine ne şakıyorsa tam olarak onu tasvir ettiğine inanıyorum.”

“Ortada kanıt yok.”

Lucien, Şehrzad’ın yakut yüzüğünü cebinden çıkararak

Majestelerine uzattı. Yüzüğü, ölü deniz canavarının geri getirilen tabutundan almıştı.

“Şehrzad yakalandığı sırada bunu takıyordu.”

“Bundan nasıl emin olabilirim?”

“Çünkü ben doğru olduğunu söylüyorum,” dedi Lucien, daha önce Kral ile konuşurken kullanmadığı bir ses tonuyla. Dimdik eğilerek selam verdi. “Çekilebilir miyim, Majesteleri?” “Kesinlikle hayır. Takımın düzenine girmesi için için orada olmanız lazım.”

Lucien Mermer Avludan ayrıldı ve Zelis’le konuştu; Zelis, binmesi için eğildi.

Arap atı Bakanlar Avlusunun kaldırım taşlarından geçti, Place d’Armes’ın sıkıştırılmış toprak zemininde tırısa kalktı ve yavaşça koşarak Majestelerinin Carrousel takımındaki yerini aldı. Kurdeleler Lucien’in arkasında çılgınca uçuşuyordu, uçları hızının rüzgârıyla titreşiyordu. Atı gergin bir biçimde sıçrayan Majesteleri, kurdeleleri ve bakır rengi perukasının bukleleri aynı anda zıplayıp sekerken ilerlemeye başladı.

Majestelerinin takımı Place d’Armes’ı omuz omuza asil bir yürüyüşle geçti. Atlar yerlerinde dönerek birbirlerini geçtiler ve her iki tarafta on

altışar at olmak üzere sıra hızlı bir yürüyüşle bölündü. Majesteleri ilk sıranın başındaydı, Bourgogne dükü de birinciyle aynı görüntüdeki ikinci sıranın başındaydı. İki sıra çift yansı oluşturarak dörde bölündü, yeni sıraların başında benekli midillilerinin üzerindeki Anjou ve Berri vardı. Dört sıra yavaşça koşarak kanşık bir talim gerçekleştirdi.

Place d’Armes’m dört köşesinden dört at sırası içe doğru döndü, dörtnala sıçradı ve birbirlerine doğru hızla koştu. Atlar meydanın ortasında birbirlerine dokunacak kadar yakınken, baştan kuyruğa kadar olanca hızlarıyla tehlikeli bir çapraz geçiş yaparak dörtnala koştular.

Dört sıra birbirine geçerek iki sıra haline geldi; iki sıra yüzleri birbirlerine dönük olarak durdu. Biniciler başlarını eğerek selam verdiler; Bourgogne Majestelerine, Berri Anjou’ya.

Lucieıvin karşısında Bervvick vardı; birbirlerini dimdik selamladılar. İki sıra yeniden yerlerinde döndü, yeniden birbirlerine karıştı ve yüzleri Kral’a dönük olacak şekilde omuz omuza durdular.

“Mükemmeldi.” Majesteleri onların selamlarını kabul etti.

Kral’m, dürüstlüğünü sorgulamış olmasına sinirlenen Lucien, Majestelerinin varlığını hâlâ etkileyici buluyordu.

Majesteleri benekli yüksek atını yerinde döndürdü ve öncülük ederek takımını alandan çıkardı. Diğer biniciler ahırlara doğru yavaşça ilerlediler, ancak Majesteleri başka bir yöne döndü.

“Benimle gelin, M. de Chretien,” dedi.

Lucien, Kral’ı bahçelerin içinden ve Apollo Çeşmesi’ne doğru giden eğimden aşağı takip etti. Kemerindeki kamayı çekti ve ucuyla kurdeleleri ceketinde tutan iplikleri erişebildiği kadar kopardı.

Çadınn içinde, deniz kadınının kederli şarkısı sıcak ve nemli havayı dolduruyordu. Rahip de la Croix, laboratuvarın-da her zamankinden daha solgun ve münzevi bir halde bekliyordu. Mile de la Croix, deniz kadınıyla ezgili fısıldamalarla sohbet ediyordu. Hizmetçiler, tahtadan oyulmuş bir kafesi indirmişti ve boyanmış dünya küresini bunun içine yerleştiriyorlardı.

“Çekilmelerini söyleyin, M. de Chretien,” dedi Majesteleri. “Ve Mile de la Croix’yı gidip getirin.”

Şehrzad hırlayıp homurdandı ve karanlığın içine daldı. Marie-Josephe, Lucien’in arkasındaki döşeme tahtalardan gelen ayak seslerini tanıdı.

Artık, sihirle gelmiş gibi birden ortaya çıkamaz, dedi kendine. Yakınlarda olduğunu her zaman anlıyorum...

“Majesteleri seni görecek.”

“Teşekkürler,” dedi Marie-Josephe. “Çok minnettarım...”

“Artık minnettarlık yok,” dedi Lucien. “Bu ikimizi de ilgi-lendiriyor.”

Marie-Josephe, Şehrzad’ı yüreklendirmek için son kez okşadı, nemli ve buruşmuş deniz haritasını rulo yaptı ve Lucien’in arkasından laboratuvara gitti. Elbisesi ve iç eteklerinin ıslak uçları bileklerine çarpıyordu. Prenseslerin giydiklerine kıyasla gösterişsiz olsa da, omuzlarını açıkta bırakan ve tehlikeli bir biçimde cüretkâr olduğunu düşündüğü dekolteli muhteşem elbisesiyle özenli bir biçimde giyinmişti.

Kral onu reveransından kaldırdı. Ağabey, kız kardeş ve Lucien’le yalnız kalmıştı. Marie-Josephe, neredeyse doğruca gözlerinin içine bakarak yüzünü Kral’a döndü. Şaşırarak şöyle düşündü: Benden daha uzun boylu değil. Onu Lorraine kadar uzun boylu -daha da uzun!- sanıyordum ama sadece yüksek ayakkabılarının ve perukasının bir yanılsaması, gücünün etkilerinden biriymiş.

“Benim durmak bilmeyen Mile de la Croix’m,” dedi Majesteleri. “Kendinizi izah edin.” Lucien’in ceketinin arkasmdaki-lere benzer kırmızı ve beyaz kurdeleler, ceketini ve pantolonunu kaplıyordu.

Marie-Josephe haritayı laboratuvar masasına yaydı. Buna bakınca Şehrzad’ın kafası karışmıştı, onun görüşüne göre korkunç derecede ve tehlikeli bir biçimde yanlış olan bir çizimin amacını anlayamamıştı. Denizin sadece kenannı göstermenin nasıl bir anlamı olabilir, diye soran Sherzad'a, Marie-Josephe sonunda açıklamayı başarmıştı.

Deniz kadını şakıdı. Su altındaki uzun eğimler, deniz yarları ve tehlikeli kayalıklar Marie-Josephe’in gözünde, ağabeyinin, Kont Lucien’in ve Kral’ın etrafında hayalete benzer bir görüntüyle şekillendiler.

“Burada.” Marie-Josephe haritada bir noktayı çizerek Le Havre yakınındaki bir koyda bulunan bir grup sivri kayalığı işaret etti. “Burada bir kalyon battı. Kayalıklar onu tutuyor ve hâzinesi dışarı saçılıyor.”

“Majestelerinin sancak gemisi birkaç saat içinde gemi enkazına ulaşabilir,” dedi Lucien.

“M. dc Chretien,” dedi Majesteleri, ifadesiz sesi hafif bir espri ve sevgi imasıyla ısınarak. “Büyük Kanal’da dahi yelken açmayacaksınız. Denizcilikle ilgili herhangi birine tavsiye verecek konumda mısınız?”

“Affedin, Majesteleri.”

“Buna rağmen haklısınız. *Eğer* bir hazine varsa. Yaratık burada, kıyıya bu kadar yakın bir yerde mi oynuyormuş?” “Ailesinin anlattığı bir hikâyeden öğrenmiş.” Marie-Josephe tereddüt etti, sonra da ileri atıldı. “Deniz halkı *neredeyse* karaya ulaşmış olan gemilerin hikâyelerini anlatmayı seviyorlar.” “Bu ne kadar zaman önce olmuş?”

“Bilmiyorum, Majesteleri. Şehrzad’ın büyük teyzesi bu gemi enkazını görmüş.”

“İki nesil! Enkaz dağılmış, hazine kaybolmuş olabilir.” “Küçük bir risk, küçük bir yatırım, Majesteleri,” dedi Lucien. “Deniz kadınının hayatı size hazine getirir. Ölümüyse bir lokma et getirir.”

“O bir lokma, Charlemagne’ın herhangi bir ziyafeti kadar büyük bir ziyafeti temsil ediyor,” dedi Majesteleri. “Ayrıca ölümsüzlük şansını.”

“Majesteleri, bana inanmanız için yalvarıyorum, bu sadece bir efsane,” dedi Marie-Josephe. “Şehrzad size ölümsüzlüğü veremez.”

Majesteleri Yves’e döndü. “Sessizsiniz, Rahip de la Croix.” “Evet, Majesteleri.”

Marie-Josephe, ağabeyinin kesinlikle bildiği şeyi, Şehrzad’ın kimseye, Büyük Louis ya da Papa Innocent’a dahi ölümsüzlük getiremeyeceğini söylemesini istiyordu.

“Konuşmanızı istiyorum, Rahip de la Croix.”

Yves’in sessizliği uzadı; Marie-Josephe’ten bakışlarını kaçırdı. Uzun, bitkin bir soluk aldı.

“Majesteleri, her iki durum için de kanıtım yok. Deniz canavarını öldürmeden ya da hâlâ yaşayanlar varsa daha fazla yaratık yakalamadan kanıt elde edemem.”

“Sevgili ağabeyim,” dedi Marie-Josephe çaresizlikle, “ne bilmediğin önemli değil, Şehrzad’ın insan olduğunu *biliyorsun*

“Efendim,” dedi Lucien, “deniz kadınının canını her zaman alabilirsiniz.”

“Onun hayatını bağışlamamı mı istiyorsunuz?”

“Geçmişte talep etme lütfunda bulunduğunuz tavsiyemi vermek istiyorum.”

“M. Boursin deniz canavarının etini hazırlamak için zaman istiyor. Şikâyet ederek huzurumu bozacak olmasına rağmen ona bir gün vereceğim. Carrousel’in gece yarısına, yarın gece yarısına dek hâzineyi bulmak için vaktiniz var.”

“Peki, Şehrzad hâzineyi bulursa; onun hayatını bağışlayacak mısınız?”

Majesteleri uzlaşmaya yanaşmadı. “Düşüneceğim.”

Marie-Josephe aceleyle Apollo Çeşmesi’ne ve Şehrzad’a koştu. Deniz kadını mecalsiz bir biçimde kayarak yavaşça ona doğru yüzdü. Kendisi de cesarete ihtiyacı duyan Marie-Josephe, Şehrzad’a cesaret verdi.

“Kont Lucien en hızlı koşu atını Majestelerinin emriyle gönderdi,” dedi. “Gemi yelken açacak ve senin hâzineni bulacak. Sen de özgür kalacaksın.”

Şehrzad, Marie-Josephe’in dizine yaslandı.

Evdeyken, dileklerimizi denize haykırırdık, diye şakıdı Marie-Josephe’e. Herkes duyardı. Ama rüzgâra haykırırsan, sesin yitip gider.

Marie-Josephe kederli bir biçimde güldü. “Çok doğru söyledin, kız kardeşim.”

Benimle yüz, diye şakıdı Şehrzad. Ölüyorum, arkadaşım, devam edebilmem için başka insanların dokunuşlanna ihtiyacım var.

“Yüzemem,” diye fısıldadı Marie-Josephe. “Çok üzgünüm, sevgili Şehrzad, bu mümkün değil.”

Silahşorlar çadırı açtılar ve ziyaretçileri içeri bıraktılar. Çadırın etrafında toplanan ziyaretçiler, Şehrzad’a seslendiler, ıslık çalarak onun dikkatini çekmek için ellerini parmaklıkların arasından uzattılar.

Uşaklardan biri Majestelerinin portresini getirdi ve koltuğuna yerleştirdi.

“Başka bir hikâye daha anlatmamız lazım,” dedi Marie-Josephe Şehrzad’a. “Neşeli bir hikâye, lütfen, Şehrzad.”

Lorraine, Chartres ve Berwick dükü ağır ağır içeri girdiler. Majestelerinin resmine abartılı bir nezaketle başlarını eğerek selam verip ön sıraya oturdular. Birbirlerine fısıldayıp, gülüp, manalı bakışlarla hakaret ederken dahi Marie-Josephe onlar orada değilmiş gibi davrandı.

Bana doğru bir adım yaklaşssınlar, kafesin kapısını yüzlerine çarparım! diye düşündü.

“Bir hikâye dinlemeye geldik, Mile de la Croix!” diye ba ğırdı Chartres.

Marie-Josephe tehlikeli bir nezaketsizlikle onu görmezden geldi. Elini Şehrzad’a uzattı, o da ipek gibi yumuşak perdeli parmaklarını kapattı, sonra da oradan ayrılarak havuzun diğer tarafına tehlikeli bir hızda yüzdü. Sıçrayarak sudan dimdik yükseldi ve Triton’un borazanı üzerinden atladı.

“Şehrzad, dur, dikkatli ol!”

Lorraine güldü. “Yeniden yapmasını sağlayın!”

“Hayır!” diye bağırdı Marie-Josephe, Lorraine orada yokmuş gibi davranmak istemesine rağmen aşırıya kaçan bir endişe ve öfkeyle. “Bu küçük kafeste yeterince yer yok.”

“Majesteleri, deniz canavarına, saray mensuplarına verdiğinden daha fazla yer veriyor.”

Şehrzad, Marie-Josephe’e doğru geri yüzdü, yeniden sıçradı ve risk alıp platforma yaklaşarak aşağı indi. Altın rengi gözleri çılgın bir hiddet ve çaresizlikle parlıyordu.

“Bravo!” diye bağırdı Lorraine.

“Lütfen, Mile de la Croix,” dedi Chartres, “bize hikâyemizi verin.”

Şehrzad havuzun diğer tarafına yüzdü, son anda döndü ve tekrar diğer tarafa yüzdü. Hapishane ona işkence ediyordu. Giriş noktasına daldı ve ızgarayla cebelleşti. Hiç kıpırdamıyordu. Çeşmede alet ya da kaldıraç olarak kullanabileceği hiçbir şey yoktu çünkü dibine dağılmış olan metal

parçaların hepsi yumuşak ve kullanışsızdı; gri ve güneş rengi metal elinde bükülüyordu.

Marie-Josephe ona seslendi; Şehrzad umursamadı. Küçük alanda elinden geldiğince hızlı ve sert bir biçimde ileri geri yüzdü, açık okyanusta yüzdüğü hıza yaklaşamamıştı bile. Kasvetli suyun içinde ağıt yaktı ve ağladı. Bir balık yüzerek geçti. Onu kaptı ve parçaladı. Balığın pulları titreşerek suyun üzerine yayıldılar.

Şehrzad sıçradı. Güçlü bacaklarıyla vücudunu sudan tamamen dışarı itti. Çok fazla su sıçratarak kendini suya bıraktı. Su basamakları ıslattı ve havuzun taş kenarından taşarak Marie-Josephe'in ayaklarını sırılsıklam etti. Marie-Josephe bir şaşkınlık nidasıyla geri çekildi. Şehrzad, Marie-Josephe'in ayaklarının neden hep kuru kalmasını istediğini anlayamıyordu.

Kafes parmaklıklarının ötesinde, kara insanları tuhaf, karmaşık örtülerinin içinde kendisini dinlemek için toplanmışlardı. Birçoğu ayakta duruyordu ve Şehrzad ayakta durmanın acısına nasıl dayandıklarını merak ediyordu; diğer birkaçı da oturuyordu. Marie-Josephe bunun sebebini açıklamaya çalışmıştı; dişsiz adam kendisine baktığında, gözlerini indirmesi için Şehrzad'a yalvarmıştı. Şehrzad böyle yapmak için bir sebep görmüyordu.

Dişsiz adamın resmi bugün yerinde duruyordu. Kara insanları renklerle yüzeylere resimler, nesnelerinin zayıf, düz temsillerini yapıyorlardı. Orada bulunmayan misafirlerin resmini şakıyacak birini ayarlamaları gerekirdi.

Şehrzad yeniden sıçradı. Kara insanlan haykırdılar ve ellerini çırptılar. Yeniden sıçradı ve kara insanları onu yeniden anlamsız bir gürültü dalgasıyla kapladılar. Ona göre anlamsızdı, ancak ilgi ve tasviplerini göstermenin bir yolu olarak onlara göre anlamlıydı.

Küçük adam çadıra girdi. Şehrzad hırlayarak daldı. Artık ona güvenme umudu kalmamıştı. Marie-Josephe'in koluna o kötü kokulu siyah şeyi bulaştırmıştı. Marie-Josephe'i öldürmek mi istemişti? Eğer fırsatı olsaydı, Marie-Josephe'in canını yakmayı denediği için onu pençelerdi. Arkadaşını uyarabilmek diledi, ancak o zaman Marie-Josephe'in nasıl iyileştiğini açıklaması gerekirdi. Buna cesaret edemedi.

Bütün kara insanları aniden ayağa kalktı. Altın haçlı ve beyazlar içindeki adam çadıra girdi. Bütün kara insanları, dişsizin resminin yanma

oturana kadar başlarını eğerek selam verdiler. Marie-Josephe koşarak diz çöktü ve onun elini öptü. Bu hareket Şehrzad'ı hayrete düşürdü çünkü beyazlar içindeki adam öpücüğe keyifsiz bir biçimde cevap verdi ve Marie-Josephe onu öptüğü için herhangi bir keyif almadı.

Marie-Josephe, çeşmeye dönerek şakıdı ve bir hikâye anlatması için Şehrzad'a yalvardı. Şehrzad yeniden sıçrayarak kara insanlarının tepkisini ölçtü. Çeşmenin kenarına yakın bir yere tehlikeli bir iniş yaparak epey su sıçrattı. Kara insanları büyük bir gürültü yaptılar.

Şehrzad basamaklara yüzdü ve keskin köşelerin üzerinden güçlükle tırmanarak çeşmenin kenarına, Marie-Josephe'in yanma uzandı.

"Sevgili Şehrzad, öyle sıçradığında beni çok korkutuyorsun..."

Şehrzad dikkatini beyazlar içindeki adama çevirdi. Şehrzad'ın yüreğini hoplatan altın haçı takıyor olmasına rağmen ara sıra onun yüzünde bir miktar nezaket görüyordu.

Acaba onu kendi yanıma çekebilir miyim, diye merak etti Şehrzad. Yoksa bizi öldürmeye olan bağlılığı çok mu güçlü?

Marie-Josephe bir çocuk gibi konuştu çünkü eğitimsiz sesi tekli notalar oluşturuyordu. Şehrzad ahenkle şakıyarak cevap verdi, bakışları Papanın üzerinde kilitlenmişti ve başladı.

Kendi türünün altın haçla olan ilk karşılaşmasını şakıdı.

Deniz insanlan kaçarak, uzakta okyanusun ortasında bulunan doğum adalannı seçerek, kendilerini gemilerin üzerinden geçemeyecekleri kadar kaim olan dev yosunlara taşıyarak biraz zaman kazandılar.

Çiftleşme yerlerini değiştirmediler. Çivit rengi derinlikleri, tehlikeli sığ bölgelerin arasında bulunuyordu. Bütün aileler her sene sadece bir gün orada toplanıyor, sonra yeniden dağılıyorlardı. Kara insanlarının onları bulamayacakları kesindi.

Bir sene, büyük bir fırtına yaz dönümü gününden önce geldi. Deniz insanları buna çok sevinerek dev dalgalarda yüzdüler, hava çok şiddetlendiğinde uyku haline geçmek için köpüklere daldılar. Fırtına koptuğunda, deniz insanları yüzeye çıkarak parlak ve sıcak güneş ışığında yüzdüler. Çocukları gençlere bırakan yetişkinler çiftleşmek için toplandılar.

Marie-Josephe şakımayı, konuşmayı bıraktı. Şehrzad, onun bileğini yakalayarak keskin tırnaklarını batırdı ve korkaklığına tiksinerek hırladı. Söyle onlara, dedi, onlara söylemen lazım. Neşeyi hissettiğimize inanmazlarsa, insan olduğumuzu nasıl bilecekler?

Çiftleşme uğraşı üzerlerine çöktü. Daralan bir daire içinde yüzerek toplandılar; keyifle dev bir girdap oluşturdular. Birbirlerine doğru kayıp dokunarak yüzdüler ve kendilerini tahrik ederek, birbirlerini tahrik ederek coşkularının içinde kendilerini kaybettiler.

Marie-Josephe doğrudan Papanın yüzüne baktı ve Şehrzad şakırken konuştu.

Uğraşlarının ortasında, kayıp bir gemi çiftleşme cümbüşüne doğru yalpaladı, yelkenleri fırtına yüzünden parçalanmıştı. Kalyonun ana yelkenlerindeki sökük ve yırtıkların arasında güneş ışığı rengine boyalı bir haç parıldıyordu.

Kara insanları, deniz insanlarını çiftleşme uğraşları sırasında gizlice gözetlediler. Gemi topluluğa doğru aniden atıldı. Kara insanları, deniz insanlarının keyfini kıskanıyorlardı, böyle bir şeytan kitlesini keşfettikleri için kendilerinden geçerek dehşete düşmüşlerdi. Gemileri cümbüşün ortasına, geminin varlığından bihaber keyifli deniz insanlan kümelerinin içine daldı.

Gemi, kaçmaya dahi çalışmayan deniz insanlarına çarptı. Denizciler geminin yan tarafından fıçılar savurdular, bir yandan da bağırdılar: Şeytanlar! Şeytanlar!

Fıçılar patlayarak dalgalara parçalar, çiviler ve zincir parçaları savurdular. Deniz halkı, keyifleri ıstıraba dönerken ve kanları suyun içinde çalkalanırken kendine geldi. Gemi tarafından bölünen girdap derinliklerde kayboldu. Panikleyen gençler dehşete düşüp ağlayan bebekleri kucaklarında tutarken, gözlerinin önünde ailelerinin öldüğünü gördüler.

Papa duygusuz bir biçimde Şehrzad’a baktı. Yüzünde nezaketten iz yoktu; kayıp geminin pupasında duran, güneş ışığı rengindeki metalden bir haçı yukarıda tutan, yaralı ve ölen deniz halkının mahvoluşundan sorumlu olduğunu duyuran rahipten daha fazla merhamet göstermiyordu.

“Ben iblislerin Çekiciyim, Şeytanın kırbacıyım,” diye şakıdı Marie-Josephe.

Papa ayağa kalktı. Şehrzad, Marie-Josephe'in bileğini bıraktı. Marie-Josephe düşüp kalmamak için kafesin parmaklıklarını kavradı. İzleyiciler dokunaklı ve acı sonla biten hikâyeyi alkışlamaya başladılar.

"Bunu uydurmadım," diye fısıldadı Marie-Josephe. "Nasıl uydurabilirim?"

"Yaratığı kendi himayeme almam lazım," dedi Papa.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

AltIN güneşler, taze çiçeklerle kaplı yaldızlı mumluklar, portakal çiçekleri ve ağır esans kokusu, özenle hazırlanmış duvar kumaşları ve mükemmel tablolar Marie-Josephe'i bunaltıyordu. Madam'ı ve Lotte'yi izleyen Marie-Josephe, Apollo Salonunun girişinde durakladı. Saray mensuplarının topluca ilerlemeleriyle salona girmek zorunda kaldı ve kalabalık hareket etmesini engelledi.

Teşrifatçı bastonunu yere vurdu.

"Majesteleri Kral."

Erkeklerin hepsi gösterişli şapkalarını çıkardılar. Saray mensupları hükümdarlarına yol açtılar. Marie-Josephe, Şehrzad'ın yanma kaçmak için görünmeden çıkma şansını kaybederek Madam ve Lotte ile birlikte kalabalığın ön kısmına çok yakın bir yerde ve fazla göz önünde kaldı. Şehrzad'ın sesi ona fısıldıyordu, ancak doğru duyup duymadığından ya da kalabalık, gürültü, kokular ve sıcağın içinde hayal edip etmediğinden emin değildi.

Versailles'da çok ısındığım ilk sefer bu olsa gerek, diye düşündü.

Lotte'nin omzu üzerinden baktı. Her yönde kadınların tuhaf başlıkları ve erkeklerin yüksek, aslan yelesi gibi perukaları görüşünü engelliyordu.

Herkes başını eğerek selam verdi. Reverans yapmadan önce, Kral'a çok kısa bir an bakabildi. Bakır rengi perukasını, açık sarı renkli bir tanesiyle değiştirmişti. Parlak bukleleri Majestelerinin koyu mavi gözleriyle şık bir tezat oluşturuyordu. Beyaz tüyler şapkasından kat kat dökülüyordu. Altın rengi işleme ve yakutlar, ceketinin alev rengi kadifesini kaplıyordu. Eski moda kırmızı saten pantolon, elmas tokalı ve yüksek kırmızı topuklu ayakkabılar giymişti.

“Yeniden genç bir erkek olmuş,” diye fısıldadı Madam, Lotte’nin kulağına. “Gençliğinden hiç farkı yok!” Sesi titredi. “Göz alıcı... çok güzel...” Gözleri yaşlarla doldu.

Olduklarından gençmiş gibi davrandıkları için saraydaki hanımlarla mütemadiyen dalga geçen, yaşlanmanın getirdiği değişimlerle mücadele etmekle asla uğraşmadığı için kendisiyle de mütemadiyen dalga geçen Madam, duygusallığından zayıf düştü. Heybetli düşes, elini Lotte’nin koluna sardı. Lotte’nin bakışıyla, Marie-Josephe Madam’ın yanma geçti. Destek olmak için elini Madam’ın dirseğinin altına yerleştirdi. “Seni odana götürelim, anne,” dedi Lotte.

“Hayır!” diye fısıldadı Madam. “Kral, ayrılmamızı istemez.” Titreyerek dikleşti ve her zamanki vurdumduymaz görüntüsüne büründü.

Majesteleri tahtına çıktı. Oğulları ve torunları kendi yerlerini aldılar.

“Papa Hazretleri Romalı lnnocent.” lnnocent, parlak beyazlar içinde ve etrafında kardinalleriyle odaya girdi. Yves, özenle hazırlanmış gümüş ve kristalden kutsal bir ekmek kabı taşıyarak arkasından girdi. İçine yıldızlar oyulmuş kutsal ekmek kabında, İsa’nın Bedenini temsil eden kutsanmış ekmek bulunuyordu. Yves kutsal ekmek kabı-

nı Louis’nin tahtının önüne yerleştirdi. Kristal camlar kutsanmış ekmeği daha büyük gösteriyordu.

“Antlaşmamızın tamamlanmasını memnuniyetle karşılıyoruz,” dedi lnnocent.

“Ben de öyle, kuzenim,” dedi Louis.

Teşrifatçı yere tekrar küt küt vurdu. “Majesteleri İngiltere Kralı James ve Majesteleri Kraliçe Mary.”

James, kolunda Modenalı Mary’yle içeri girdi. Her yeri Majestelerinin hediyesi olan incilerle kaplı beyaz kadife giymişlerdi. Marie-Josephe, Kraliçe’nin gülünç başlığına yüksek sesle gülmemek için eliyle ağzım kapadı. Bunda Halide’nin parmağı olduğunu sezdi ve aklından, kız kardeşimin evine dönmesi için bir yol bulmam *lazım*, düşüncesi geçti, yoksa Kraliçe Mary onu kesinlikle soğuk Ingiltere adasına kaçıracaktı!

“Kuzenim,” dedi James tamamen düzgün bir telaffuzla, “sizin için bir hediye hazırlattım.”

Kraliçe'nin küçük yan aç Irlandalı köleleri, yaldızlı ahşaptan oyma dev bir resim çerçevesinin ağırlığı altında debelenerek aceleyle içeri girdiler. Tabloyu beyaz bir ipek örtüyordu. Louis, kendini merakla öne eğilirken buldu ve sadece tahtında oturuşunu değiştiriyormuş gibi yaparak rahatça geri yaslandı. Büyük ustaların tablolarına bayılırdı; en değerli varlıkları arasında İtalya'dan hediye gelmiş olan Titian'm tablolan da vardı. Eğer James ona bunlardan bir tane daha getirtmişse, Louis'nin kendi parasıyla alınmış olmalıydı; ama önemli değildi.

James beyaz ipeği hızla çekti ve kendisini kakım kürklü bir kaftan ile Ingiltere'nin saray mücevherleri içinde, olduğundan daha büyük -daha güzel- gösteren bir portresini ortaya çıkardı.

“Böylece daima yakın olacağız,” dedi James.

“Mücadelede kâfirlere karşı müttefik olacağız,” dedi Mary Majesteleri, James'e ve Mary'ye beğeniyle başını salladı. Genç köleler tabloyu güçlükle kenara taşıdılar ve merasime

dönük şekilde dik olarak tuttular. James tabloyu görebileceği bir yere yerleşti.

“Majesteleri İran Şahı.”

Elçilerin Takdimcisi için nasıl da bir çıkmaz olmalı bu! diye düşündü Marie-Josephe. Hangi kuralları takip edeceğini, öncelik sırasını nasıl bilecek? Belki de Majesteleri bu kraliyet toplanması için yeni kurallar hazırlamıştır.

Doğu tasarımının altm rengi kaftanları ve sıralı altm tacıyla görkemli görünen Şah, taht odasına uzun adımlarla girdi. Alnına, kalbine dokundu. Louis kibar bir biçimde başını salladı. Şahın vezirleri ve hizmetlileri ipek kaftanlar ve beyaz türbanlar içinde, hizmetçilerse dürülmüş halılar taşıyarak arkasından geldiler. Yığın bel yüksekliğine gelene dek her biri daha dallı budaklı, daha harika, bir öncekinden daha büyük olan muhteşem Iran halılarını birbiri ardına ve üst üste Majestelerinin önüne serdiler. Şehrazad'm hikâyelerindeki yerden yükselen sihirli hah gibi, köşeleri ve kenarları yere sarkan en üstteki halı diğerlerini kaplıyordu.

Şah konuştu; vezirleri tercüme etti.

“Müttefikimiz Hristiyan Âleminin Kralı Büyük Louis için saygı ve sevgimizin göstergesi bir hediye.”

Teşrifatçı bastonunu hafifçe vurdu. “Japonya Prensi.” Prens, çetrefilli bir şekil verilip parlatılmış düz siyah saçlarıyla kısa boylu ve zarif bir adamdı. Parlatılmış kırmızı zırhlı bir düzine adam ona eşlik ediyordu. Sonbahar renklerinde ve desenlerinde çok katlı ipek bir kimono ile bembeyaz bir pantolon giymiş ve bir çift kavisli kılıç takmıştı. Fransız saray mensuplarının giysileri giyenlerin boylarını ön plana çıkarıp yükseltirken, prensin giysileri omuzlarını ve vücudunu geniş gösteriyordu.

“Batının en büyük hükümdarı olan size, Doğunun en büyük hükümdan İmparator Higashiyama-tennou adına Shogun Tsunayoshi’den selamlar getiriyorum.”

Hizmetlileri siyah ve kırmızı vernikli, altın rengi ejderha-

ların resmedildiği sandıklar taşıyorlardı. Sandıklarda elli top desenli ipek, zarif renk ve desenlerde elli kimono ve ipek bağcıkları olan elli yeşim heykelcik vardı. Heykelcikler o kadar sahiciydiler ki sanki prensin elindeki yavru köpek sıçrayarak yerde koşuşturacak, kurbağa vıraklayrak yansıtan süs havuzuna atlayacaktı. Yeşim kıvrımlar birbirlerine bağlı ve birbirlerine geçmişlerdi; bunların nasıl oyulduklannı hayal etmek mümkün değildi.

Prens, nihayet dış kaftanının altından kırmızı vernikli, tümüyle sade, uzun ve dar bir kutu çıkardı.

“En iyi sanatçımızdan en büyük hazine.” Diz çöktü ve kutuyu hizmetlilerinden ikisinin içeri taşıdığı küçük, vernikli bir masaya yerleştirdi. Hürmetle, bir parşömen çıkardı ve açtı. Arkası ve kenarları saf ipektendi ve zor fark edilen bir deseni vardı, ancak parşömen siyah mürekkeple yapılmış üç karalamanın olduğu beyaz bir kâğıttan fazlası değildi. Prens, parşömeni kutsal bir emanet ya da Kutsal Yazıların orijinal parşömeniymiş gibi tutuyordu. Saray mensuplan fısıidaştılar; Madam, Lotte’ye, “Ah, Siyamlılar geldiklerinde, onların hediyeleri dahi bundan daha iyiydi!” dedi.

Majesteleri, hayal kırıklığına ya da hakarete uğramış olabileceğiyle ilgili hiçbir ipucu vermeden Prense başını salladı.

“Müttefiklerimiz Huron’un Savaş Şefleri.”

Biri yaşça büyük diğeri daha genç iki vahşi Amerikalı, boncuklu geyik derisi ile büyük çelik bıçaklar içinde ve kafalarında Paris’ten alınmış şapkalarla yan yana içeri girdiler. Şapkalarını çıkarmadılar, kimse de onları uyarmadı. Başlannı eğerek hiç selam vermediler; Marie-Josephe, daha genç olanın dudaklarının gülecekmiş gibi seğirdiğini sandı ama ikisi de hiç gülümsemediler. Yaşlı adamın yüzü acı ve yıpranmış-lık kırışıklarıyla doluydu çünkü köyünün, ailesinin, halkının yok olmalarına tanık olmuştu. Topluluğundan geriye kalanlar, sürgündeki James ve maiyeti gibi Fransızlara müttefik olmuşlardı.

İki hizmetçi huş ağacı kabuğundan bir kanoyu Kral’a doğru taşıdı ve ayaklarının önüne yerleştirdi. Genç Huron, çarpıcı geometrik desenlerde kirpi dikenleri dikilmiş püsküllü beyaz geyik derisinden bir gömleği açtı.

Majesteleri gülümsedi. “Çocukken bana boncuklu kundak bezleri gönderdiniz. Artık yaşlı bir adam olduğumdan boncuklu bir gömlek vermeniz yerinde oldu.”

Yaşça büyük olan şef daha küçük deri bir bohçayı açtı ve altın kahverengi tonlarda, beyaz uçlu, uzun tüylerle süslü bir pipo çıkardı.

"İttifakımızı kutlamak için,” dedi daha genç olan şef mükemmel bir Fransızcayla, “barış çubuğunu getirdik.”

Hediyeleri Majestelerinin ayaklarının önüne yerleştirdi.

“Nübye Kraliçe Hazretleri!”

Teni, saçlan ve gözleri abanoz rengi olan Nübye Kraliçesi, Marie-Josephe’in o güne kadar gördüğü en güzel kadındı. Başlığını, birbirlerine çarparak yumuşak bir sesle şıngırdayan altın ve lacivert taştan çok sayıda minik boncuk oluşturuyordu. Kıvrımlı keten elbisesi ipek kadar güzel ve saftı, yarı saydamlığı vücudunun hatlarını çizip ortaya çıkarıyordu. Sadece göğüslerini ve belinin altını örten geniş kolyesi ve kemeri iffetini koruyordu. Taht odasına, sekiz iri ve siyahı erkeğin taşıdığı bir tahtırevanın üzerine uzanmış olarak, yelpaze sallayarak kendisini takip eden ve neredeyse onun kadar güzel dört genç kadınla girdi. Başka dört hizmetlisi de taht odasına hediyesini getirdi. Saray mensupları şaşkınlıkla mırıldandılar çünkü daha önce atların şato basamaklarını tırmandıklarını hiç duymamışlardı, iki tekerlekli av arabasına yan yana dört koşumla takılmış böyle tuhaf çizgili atları hiç görmemişlerdi. Afrika antilobu ve çita

sahneleri, arabanın altın rengindeki yan taraflarında değerli taşlarla parlıyordu. Avuç dolusu akik, turkuaz ve lacivert taşlar, renklere olağanüstü bir çarpıcılık vermeleri için ezilmişlerdi.

Odanın içinde hırıltılar yankılandı. Herkesin duyabileceği yüksek bir sesle Şehrzad'ın çığlık attığından emin olan Marie-Josephe nefesini tuttu. Ardından, kapının yakınındaki saray mensuplan zar zor soluk alarak bağırdılar ve aniden gerilediler.

Altı çita, pençeleri tıkırdayarak ve parkeyi çizerek zeminde ağır adımlarla ilerlediler, altm rengi benekli kürkleri bütün metallerden daha çarpıcıydı. Her çitanın farklı bir değerli taşla kaplı, iki kayışa bağlanmış tasmaları vardı; tek bir hayvanı iki avcı tutuyordu.

Madam ve Madam'ın hayvanlardan büyülenmesi yüzünden buna mecbur kalan Marie-Josephe ile Lotte hariç herkes geri çekildi.

“Avdaki hünerinizin ünü yayıldı,” dedi Kraliçe. “Size bir av arabası ve dünyadaki en iyi takipçiler olan çitaları vatanımın ovalarından getirdim.”

“Hediyeniz, güzelliğiniz gibi olağanüstü, yüce kraliçe,” dedi Majesteleri.

Antlaşma töreni başladı.

Marie-Josephe yere baktı. Kont Lucien onun yanına kaydı.

“Gemi yelken açtı,” dedi usulca. “Fazla umutlanma.”

“Umut etmekten başka şansım yok,” dedi Marie-Josephe. Louis ve Innocent arasında antlaşmanın okunmasından istifade eden Marie-Josephe, “Kont Lucien, neden beni savundun? Neden Şehrzad'ı savundun?” diye fısıldadı.

“İşin özünü biliyorsun. Bir deniz canavarını katletmek Majestelerine yarar sağlamaz. Bir deniz kadınını fidye ile serbest bırakmak ise yarar sağlar.”

“Tek sebebin bu mu?”

Lucien, hükümdarının yetkilerinin bir kısmını Roma Kilisesi'ne bırakışım izlemek için cevap vermeden kafasını başka yöne çevirdi.

Marie-Josephe, Yeşil Halı'nm yanındaki yol boyunca Zachi'yi sürdü. Ziyaretçiler çimende piknik yapıyorlardı, Ma-jcstclerinin saray mensuplan Carrousel'e hazırlanmak için bahçeleri boşaltmışlardı. Gizlenmiş müzik dörtlüleri havayı müzikle dolduruyorlardı. Tulumbalar haykırıp inleyerek neşeli ezgilere, çeşmelerden yağan suyun sesine arka plan oluşturuyorlardı.

Ağır bir yük arabası, müzik sesinin ve güzelliğin içine gümbürdeyerek girdi ve Apollo Çeşmesi'nin yanında durdu. Yarım düzine adam çubuklar taşıyarak dışarı atladılar. Lorraine Şövalyesi yüksek atından inerek çadıra doğru ilerledi.

Marie-Josephe Zachi'yi koşturdu. Çadıra gelince çizim kutusunu düşürdü, aşağı atladı ve Zachi'yi öylece bıraktı. "Efendim! Durun! Majesteleri adına!"

Lorraine, Yves'in laboratuvarından geri döndü. "Kafesin anahtarı nerede, lütfen, Mile de la Croix?"

"Henüz vakit dolmadı! Daha sadece öğlen! Majestelerinin kendisi söz...!"

"Sakin olun. Majesteleri, deniz canavarının, misafirlerine gösteri yapmasını emretti." Kafesin parmaklıklarını tıngırdattı. "Sıçra, deniz canavan!"

"Hayır!"

Şehrzad yükseğe sıçradı ve çeşmenin kenarına tehlikeli derecede yakın bir yere su sıçratarak indi.

"Düzgün bir şekilde sıçrayamıyor -yeterli yer yok- görüyorsunuz, onu teşvik etmenize gerek yok!" Adamlarla kafesin arasında durarak onları durduracak bir itiraz düşünmeye çalıştı.

"Majesteleri onun gösterisini Büyük Kanal'da yapmasını emreder."

Şehrzad değişikliği memnuniyetle karşılayacak olsa da, Marie-Josephe şüphelerini yatıştıramıyordu. "Neden Kont Lucien yerine bu değişikliği siz denetliyorsunuz?"

"Belki de M. de Chr6tien'in daha önemli görevleri vardır ya da belki de Majestelerinin ayrıcalığını kaybetmiştir."

"Neden Majesteleri... neden Şehrzad'a açıklamam için beni

çağırmadınız?” Silahlı adamları işaret etti. “Böyle yapmanız gerekmezdi.”

“Bunu elbette önerdim,” dedi Lorraine. “Size bir hediye olacaktı. Sizi hiç çağırmadım çünkü sizinle konuşmaya çalıştığımda, krallıktaki en hızlı atla kaçıyorsunuz.”

“İyi bir sebebim oluyor!”

“Majestelerine, deniz canavarının onun emirlerine karşı geldiğini söyleyeyim mi?”

“Hayır,” dedi Marie-Josephe. “Ama çubuklan ortadan kaldırın. Onu korkutmazsanız, askının içine uzanmaya razı olabilir.”

Kafesin kilidini açtı ve gergin bir biçimde hırlayan, ıslık çalan ve sorular mırıldanan Şehrzad’a koştu. Marie-Josephe neler olacağını açıkladı.

Adamlar askıyı suya indirdiler. Şehrzad gergin bir biçimde ve korkuyla daireler çizdi. Vücudunda hâlâ onu yakalamış olan ağın izlerini taşıyordu.

“Lütfen bana güven, sevgili Şehrzad,” dedi Marie-Josephe. “Büyük Kanal çok daha büyük ve çok daha temiz!”

Şehrzad askıya dokundu. Tereddüt ederek içine yüzerken, Bana güveniyor, diye düşündü Marie-Josephe, ama ben M. de Lorraine’e ne kadar güvenebilirim? Bu durum onu M. Boursin’e götürmek için bir girişim olabilir.

Ancak, onu öldürmek isteselerdi, yüzerken ona mızrakla saldırabilir ya da onu vurabilirlerdi.

Marie-Josephe’in seçeneği yoktu. Şehrzad’ı askıya girmesi için teşvik etti. Aksi takdirde adamlar onu dövüp üzerine ağ atabilirlerdi.

Kalbi korkuyla çarpan Marie-Josephe, Şehrzad’ın yanında elini tutarak yürüdü. Şehrzad kontrolsüz bir şekilde huzur-suzlaşarak beklentiyle şakıdı. Lorraine ona ihanet ederse, hiçbir şey onu kendisini savunmaktan alıkoyamazdı.

M. Boursin hantal bir biçimde Yeşil Halı’dan aşağı koştu.

“Ah, mükemmel, mükemmel,” diye bağırdı. “Onu şimdi kesebilir miyim? Beni takip edin, çabuk...”

“Hayır!” diye bağırdı Marie-Josephe. “Gece yarısına kadar vakti var!” Öfke içinde Lorraine’e baktı. Şehrzad çığlık attı. Uzun tırnakları askıyı kulak tırmalayıcı yüksek bir yırtılma sesiyle yardı. “Yalan söylediniz...!”

“Söylemedim, sakin olun, matmazel!” Lorraine bir el hareketiyle M. Boursin’i durdurdu. “Geri çekilin, efendim.”

“Sakin ol, Şehrzad, her şey yolunda.” Deniz kadım, Marie-Josephe‘in elleri altında titreyerek sakinleşti. Marie-Josephe şüphelendiği için kendini suçladı.

Boursin telaş içinde arkalarından geliyordu. “Onu serbest mi bırakacaksınız? Hangi akla hizmet?”

“Kral’ın isteği,” dedi Marie-Josephe. “Şehrzad’a hayatı için söz verdi... gidip pişirecek başka bir şey bulun!”

“Majesteleri *bana* bin altın louis sikkesi söz verdi!” dedi M. Boursin. “Eğer sunumum, Charlemagne’m ziyafetini gölgede bırakırsa.”

“Şehrzad ona daha fazlası için söz verdi; özgürlüğüne karşılık olarak.”

“Belki de Majesteleri ikisini de istiyordur,” dedi M. Boursin. “Hazine ve et!”

Şehrzad’ın gerginliğinden ötürü korkan işçiler, Büyük Kanal’a olan kısa mesafeyi aceleyle kat ettiler ve mahvolan askıyı kıyıya bıraktılar. Şehrzad feryat ederek debelendi ve zarafetten yoksun bir biçimde suyun içine çırpınarak girdi.

“Zayıf düşecek,” dedi Boursin. “Cılız ve ip gibi olacak, eğer ziyafet mükemmel olmazsa kendimi öldürürüm!”

“Sıçra, deniz canavarı!” diye bağırdı Lorraine.

Şehrzad, kuyruklarını çırparak Lorraine’in cilalanmış ayakkabılarına su sıçrattı. Daldı ve gözden kayboldu.

“Etini çürütmezse iyi olur,” dedi Boursin.

“Gidin,” dedi Lorraine Boursin’e. “Kendini istediği gibi zedeleyebilir, yeter ki dışarı çıkmasın.”

“Gidecek yeri yok,” dedi Marie-Josephe. “Yürüyemiyor, sadece yüzebiliyor.”

Marie-Josephe kanala doğru eğilerek Şehrzad'ı aradı. M. Boursin onunla birlikte arıyordu, ancak Lorraine'den gelen öfkeli bir bakış gerileyerek gitmesine neden oldu.

"Gece yarısı," dedi. "Gece yansı yaratığı bana teslim etmek için burada olmalısınız."

"Gece yarısından *sonraya* kadar olmaz."

"Gece yansını bir dakika geçerken!"

Boursin, yük arabasına işçilerle, askılarla, ağlarla ve çubuklarla birlikte güçlükle tırmandı. Marie-Josephe'i Lorraine'le birlikte yalnız bırakarak uzaklaştı.

"Sizi rahatlatıyor mu?" diye sordu Lorraine büyüleyici gülümsemesiyle. "Evcil hayvanınızın son kez özgürlüğü tatmasından ötürü minnettar mısınız?"

Marie-Josephe elini Lorraine'in dokunuşundan öfkeyle çekti.

"Siz hor görmeye dahi değmezsiniz! Arkadaşım ölümcül bir tehlikenin ortasında ve siz... siz..."

Lorraine, Marie-Josephe'in öfkesi karşısında soğukkanlılıkla güldü. "Beni kışkırtmamalısmız, matmazel. Bir gün tek müttefikiniz olarak sadece benim kaldığımı görebilirsiniz." Atma atladı ve yavaşça uzaklaştı. Büyük Kanal'ın yüzeyi düz ve hareketsizdi.

Şehrzad, onu saran temiz ve soğuk su akıntısının tadını çıkardı. Pislik içinde günlerce yaşadıktan sonra tatlı suyun tatsızlığını önemsemiyordu bile. Mırıldanarak ıslık çaldı, etrafını çevreleyen biçimleri, yosun parçalarını ve kesilmeden ya da sökülmeden önce yüzeye ulaşmaya çalışarak mücadele eden su bitkilerinin kırık saplarından başka bir şey yetişmeyen bütün uzun ve keskin kenarları ve düzenli kıvrımları dinledi. Küçük teknelerin omurgaları, yüzeyden Şehrzad'ın alanına yansıyordu.

Zayıf ve düzensiz akıntının içine yüzerek su altı nehrini aradı.

Zachi hafifçe kişnedi.

Zelis, Marie-Josephe'e doğru dörtnala koşuyordu. Kısrak, toynakları çakıllar saçarak durdu; Kont Lucien onun sırtından kayarak indi. Şimdiki gibi acele ettiğinde hantal oluyordu. At sürmeyi tercih ettiğine, zerafeti

ziyadesiyle onurlandıran Güneş Kral’ın sarayında dans etmediğine şaşmamak lazımdı.

“Mile de la Croix.” Ona ufak, gümüş bir haber kapsülü gösterdi. “Posta güvercinlerinden.”

“Hazine gemisini buldular mı?”

“Konumu buldular. Gemiyi, henüz değil.”

“Şehrzad’a söyleme,” dedi Marie-Josephe.

“Pekâlâ.”

Şehrzad ona fısıldadı.

“Neden kafesinin dışında?”

“Majesteleri... Lorraine, Majestelerinin onun Büyük Kanal’a götürülmesini emrettiğini söyledi, böylece misafirleri için sıçrayabilirmiş.”

Kont Lucien hiçbir şey söylemedi. Marie-Josephe hiçbir şey söylemedi. Kont Lucien uzaklaştı; artık acele etmiyor, ama kılıç bastonuna normalde olduğundan daha fazla yaslanıyor, diye düşündü Marie-Josephe. Onu geri çağırmak istedi, ona yeniden güven vermek istedi: Majesteleri geçici bir hevese kapılmıştı ve Lorraine de bunu yerine getirmek üzere yanında bulunuyordu.

Ne isterse istesin, Kont Lucien’le böylesi bir samimiyet kurmak ona düşmezdi. Marie-Josephe onun koşullarını çoktan reddetmişti.

Kıyıya diz çökerek neşeli bir tutum takındı. Şehrzad önünde su yüzeyine çıktığında, Marie-Josephe eğilerek onun alnını öptü.

Şehrzad’ın teni tuhaftı, normalden daha soğuk ve daha sertti. Uzun tırnaklarından biri kırılmıştı, ayrıca çirkin bir yara omzunun kıvrımını biçimsizleştirmiş ti. Saçları karmakarışık ve mattı, ancak gözleri çılgınca parlıyordu.

“Sevgili Şehrzad, ne oldu, sorun nedir?”

Şehrzad’ın şarkısında, deniz kadını demir mazgallardan zorlukla geçerek kanaldan çıkıyor, bir su altı akıntısıyla birlikte yüzerek özgürlüğünü denizde yeniden kazanıyordu.

“Ah, benim tatlım, Büyük Kanal’m bir nehir olduğunu mu sandın? Öyle değil, sadece su kemerine bağlanıyor. Çaresizliğe kapılma. Gemi hâzineyi bulacak. Majesteleri sözünü tutacak.” Marie-Josephe yaranın etrafındaki iltihaplı deriye dokundu. “Bu nasıl oldu?”

Şehrzad ürkerek hırladı ve çeşmedeki pislikten yakındı. “Kont Lucien!” Atıyla uzaklaşmadan önce onu durdurmayı umuyordu. Ancak, Zelis’e binmemişti. Dizginleri çıkarılmış iki at, Kraliçe Bulvarının yanındaki bakımlı çimlerde otluyor-lardı. Kont Lucien, eyer çantaları ve dürülmüş bir halı taşıyarak atların tarafından geliyordu.

“Şehrzad merheminden kullanabilir mi?” diye sordu Marie-Josephe. “Kendini yaralamış.”

Şehrzad’ın hırlaması Sieur de Baatz’m merhemini reddediyordu.

“Benim hayatımı kurtardı! Hayır, dur, yarayı yalama, daha da kötüleştireceksin.”

“Hiç kalmadı,” dedi Lucien. “Brittany'deki babama ısmarladım.” Kırmızı İran halısını çimlerin üzerine serdi. “Deniz kadını, yarana bakabilir miyim?”

Şehrzad, Marie-Josephe’in elinden kayarak ulaşılamayacak kadar uzağa yüzdü.

“Cazibem ona etki etmiyor,” dedi Lucien.

“Korktu. Çaresizlik içinde. Onları kandırdı, Kont Lucien. Kendisini buraya bırakmaları için onları ayarttı, bir kaçış planı yaptı. Başarılı olmasını ne kadar da isterdim!”

“Eğer kaçarsa, Majestelerinin öfkesini görmek istemezsin.”

“Umurumda değil!”

“Olmalı.”

Lucien bacaklarını çekinmeden önüne uzatarak halının üzerine oturdu. Eldivenlerini çıkardı. Elindeki lif ve kaslar hareket ederek esnedi. Tırnakları mükemmel bir şekilde bakımlıydı. Eyer çantasını açarak bir şişe şarap ve iki gümüş kadeh çıkardı.

“Marie-Josephe,” dedi dikkatle, “Majestelerinin gücü mutlaktır. isteğine mani olan her şeyi alt eder.”

“Ne yapabilir ki!” diye haykırdı Marie-Josephe.

Lucien mantara bir şişe açacağı kıstırarak sertçe çevirdi. “Senden yeniden kan akıtmalarını emredebilir. Seni cadılıkla suçlayabilir. M. Bontemps’a gidecek bir söz seni Bastille’e gönderebilir.” Lucien mantarı çekerek çıkardı ve kadehleri doldurdu. “Seni Engizisyon Mahkemesi Üyelerine verebilir...” “Yapmaz...”

“...ya da bir manastıra sürgün edebilir.”

“Lütfen, sus artık.”

“Sevgilileri sürgün ettiği gibi.” Ona kadehlerden birini uzattı.

“Beni korkutmaya mı çalışıyorsun?”

“Evet.”

“Benim kendi iyiliğim için, ağabeyimin beni kısıtladığı, Dr. Fagon’un benden kan akıttığı ve Lorraine’in bana rahat vermemesi gibi!”

“Gerçeği sevdiğini söyledin: Gerçek, Majestelerine karşı çıkmanın çok tehlikeli olduğudur. Yalan söylememi mi tercih edersin?”

Marie-Josephe, şarabın tadını çıkarmak için fazla mutsuz da olsa içti. Kont Lucien hariç güvenebileceğini düşündüğü herkes ona yalan söylemişti.

“Eğer yalan söyleseydin buna dayanamazdım,” dedi.

“Seni asla tehlikeye atmayacağıma yemin ettim,” dedi Lucien. “Yalanlar tehlikelidirler.” Eyer çantasından ekmek, peynir,

etli hamur işi ve meyve aldı. “Ama yeterince zor gerçeklerimiz oldu. Biraz da kaygısız köylüleri oynayalım. Kandırmaca, görgü kuralları, saray...”

“Para, yemek, himaye olmadan,” dedi Marie-Josephe.

“Bir başka zor gerçek," dedi Lucien. “Piknik yapan saray mensuplarını oynayacağız.” Şarabından büyük bir yudum aldı ve bardaklarını yeniden doldurdu. Cebine uzandı, katlanmış kalın bir parşömen parçası çıkardı ve

bunu Marie-Josephe’e uzattı. Marie-Josephe kâğıdı açtı ve okuyarak ona minnetle baktı.

“Efendim, o kadar minnettarım ki...”

“Fazla vaktimi almadı,” dedi. “Kız kardeşinin özgür bırakılması hükmü, ağabeyin imzasını vermediği sürece geçerli değil.”

“Verecek,” dedi.

Şehrzad, M. de Baatz’ın merheminin zorla üzerine sürülme tehlikesi içinde olmadığına karar verince, meraklı sorular sorarak yakına yüzdü.

“Yemeğimizden denemek ister misin?” diyerek Marie-Josephe, Şehrzad’a bir parça ekmek ikram etti. Şehrzad, tadına bakarak tükürdü ve bunun balık yemine uygun olduğunu söyledi. Peyniri daha da az sevmişti, balıklar için bile kabul etmedi. Marie-Josephe deniz kadınına kadehini uzattı.

Şehrzad kokladı. Ağzıyla çenesini kadehin içine dayadı ve kadehi dikti, kırmızı şarap boğazından ve göğüslerinin üzerinden kan gibi dökülürken içti.

“Ona nasıl içeceğini göster, Mile de la Croix,” dedi Kont Lucien. “Bu harika bir şaraptır. Kana kana içmesine sözüm yok ama boşa harcanmasını istemem.”

Şehrzad ikinci denemesinde daha başarılıydı, kadehi boşalttı ve daha fazla istedi.

“Olmaz, bu senin ilk içişin,” dedi Marie-Josephe. “Dikkatli olmazsan seni sersemletir... Pekâlâ, sadece biraz daha.” O ve Şehrzad bir kadeh şarabı paylaştılar. Şehrzad, şarap içmeyi dc-ıızin çok derinlerindeki parlak bir yaratığı yemeye benzeterek şakıdı.

Şehrzad kanalın kıyısına yaslanarak usulca mırıldandı ve ıslık çaldı. Marie-Josephe’in elini tutarak yanağına, dudaklarına bastırdı. Elbisesinin kolunu yukarı sıyırarak neşter yarasını açtı. Kesik neredeyse iyileşmişti ve iltihap yok olmuştu. “Gördün mü? Kont Lucien kesiği iyileştirdi.”

Şehrzad burnundan soluyarak suya kaydı ve yüzerek uzaklaştı. Güneş ışığı onu parlatıyordu.

Kendisi de biraz çakırkeyif olan Marie-Josephe dirseklerine dayanarak halıya sırtüstü uzandı.

Çadır, Apollo Çeşmesi’nin üzerinde duruyordu, kenarları esintiye açılmıştı. Şehrzad’ın eski hapishanesinin kafesinde Apollo ve iki tekerlekli arabası ters yöne gidiyordu. Marie-Josephe heykele kaşlarını çatarak baktı.

“Neden kaşlarını çattın?” Kont Lucien ona kibarca çıkıştı. “Endişelerini azaltmak için bunu planlamıştım.”

“Apollo yanlış yöne gidiyor.” Gökyüzünde güneşin doğduğu yerden battığı yere doğru bir yol çizdi. “Güneşi takip etmesi lazım, ona karşı gelmemeli.”

“Yüzü Kral’a dönük,” dedi Kont Lucien.

“Dünya, krallarla ilgisi olmayan kuralları takip eder.” Marie-Josephe bir elma aldı ve halının üzerine bıraktı, aldı, yeniden bıraktı. “Hareket kanunları, ışık kanunları, gezegenlerin hareketleri... yerçekimi. M. Newton bunu kanıtladı. Majesteleri bu elmaya şöyle emredebilir: Doğanın kanununa karşı gel, düşme! İstediği her şeyi emredebilir. Ama buna rağmen düşecektir.”

Kont Lucien ona merakla baktı.

“Yerçekiminin doğasını araştırıyorum,” dedi Marie-Josephe mağrur bir biçimde. “M. Newton’un yaptığı gibi.” Elmadan bir ısırık aldı. Dişlerinin arasında sulu ve mayhoş bir tatla ezildi.

“M. Newton bunu zaten yaptıysa,” dedi Kont Lucien, “bu tehlikeli soruları ona bırakamaz mısın?”

Marie-Josephe merakla ona doğru eğildi. “M. Newton yerçekiminin ne yaptığını keşfetti ama bunun ne olduğunu bilmediğini kendisi kabul etti. Bunun doğasını keşfetmek sanırım muhteşem olurdu. Bu bir güç mü? Tanrının eli mi?” Kollarını uzanabildiği kadar açtı. “M. Nevvton keşiflerini gezegenler üzerinde çalışarak yaptı; bildiğimiz en büyük şeyler onlar. Belki de insan en küçük şeylere bakmalıdır!” Ellerini yeniden birleştirdi. “Bir şey çekime neden oluyor. Eğer mesafe bunu zayıflatıyorsa, yakınlık bunu yoğunlaştırabilir mi? Belki de bu gözle görülebilir. Mynheer van Leeuvvenhoek’in mikroskobunu kullanabilseydim...”

“Eğer görülebiliyorsa,” dedi Kont Lucien, “neden Mynheer van Leeuvvenhoek bunu görmedi?”

“Çünkü bunu aramıyordu.” Daha önce tutkusundan hiç kimseye bahsetmemiş olduğunu düşününce aniden çekingenleşen Marie-Josephe, söylediği her şeye boş vererek elini salladı. “Önemseme.”

“Felsefeye yatkınlığıma inancın yok mu, Mile de la Croix?” dedi Kont Lucien kibarca. “Kuramlarını anlayamaz mıyım?” “Bunları henüz kendim anlayamıyorum, efendim.” Azarlanmış hissederek başka yöne baktı. “Zamana ve çalışmaya ihtiyacım var. İlkinden az, İkincisinden çok var.”

Gerçekleşmesi muhtemel olmayan kendi hayallerinden daha fazla söz etmek istemeyen Marie-Josephe ayağa kalktı ve Şövalyeyle yüz yüze geldiğinde düşürdüğü yerden çizim kutusunu kaptı. Partisyonundan geriye kalanların altında temiz bir kâğıt destesi aradı. Yırtık sayfalar İran halının üzerine düştüler. Marie-Josephe onları topladı.

“Bu nedir?” diye sordu Kont Lucien.

“Majestelerinin kantatı. Acınacak durumdaki bestem.” “Seni tatmin etmedi mi?”

“Yeteneğimin ötesinde bir iş başardığımı düşündüm, Şehrzad sayesinde,” dedi. “Artık ne düşüneceğimi bilmiyorum.” Partisyonun bir sayfasını ona uzattı. “Kendin bak.”

Durması için eliyle işaret etti. “Notalarına bakarak bir parçayı aklımda canlandırma yeteneğim yok.”

“M. Coupillet benim bir amatör, bir kadın olduğumu söylüyor ve parçanın çok uzun olduğunu söylüyor... Bu konuda tamamen haklı.”

“Bu kantatını nasıl oluyor da acınacak hale getiriyor?” Ezgi, Büyük Kanal’ın ortasında şakıyan Şehrzad’ın şarkısına karışarak Marie-Josephe’in aklında yükseldi.

“Bakmadı bile!” diye haykırdı. “Bunu yönetmeyeceğini söyledi, kadınların yapamayacağını... ve sonra emir verdi, ben de reddettim...”

“Majesteleri diğer parçana hayran...”

“Majesteleri diğerlerinden farklı mı?” diye bağırdı Marie-Josephe. “Müzik mi istiyor yoksa istediği... benim özel minnetim mi?”

“Ona minnettar olmak için çok sebebin var, Marie-Josephe öfkeli bir cevabı, inkârı yuttu, ama senin... özel minnetini istedi mi?”

“Kendisi tam bir beyefendiydi,” dedi Marie-Josephe utanarak. “Söylediklerim ona layık değildi.”

“Aleyhinde konuşanlar dahi...”

“Aleyhinde konuşanlar mı? Majestelerinin mi? Fransa’da mı?” diye haykırdı Marie-Josephe.

Ne diyeceğini şaşıran Lucien sessizleşti. Kıkırdadı. “Herkes Majestelerinin mükemmel bir müzik yargısına sahip olduğu konusunda hemfikirdir. Parçan çok uzunsa, onu kısalt. Herhangi bir kadının özel minnetiyle ilgilenmeyecek kadar genç olan usta Scarlatti’den yardım iste.”

“Usta Demonico’yu hafife alıyorsun. Ona parçayı gösterdim. Hayran kaldı. O çaldığında, ah, kulağa öyle... Ama Usta Demonico parmak alıştırması yapmak için göksel müzik çalıyor.” Marie-Josephe, Domenico’ya bir not karaladı, hizmetçilerden biriyle bunu gönderdi, sonra da partisyonun sayfalarını düzelterek çizim kutusuna geri koydu. “Güzel tavsiyen için

teşekkür ederim, Kont Lucien. Tavsiyelerini sadece Krala saklamadığına memnun oldum.”

“Bana da minnetini gösterebilirsin...”

Marie-Josephe hızla ona baktı.

“...besteni çalarak,” dedi Lucien rahatça.

“Usta Domenico’nun yeteneği...”

“...olağanüstü. Bunu kabul ediyorum. Ama müziği senin ellerinden duymak isterim.”

“Ama çok uzun.”

“Böylesi çok daha iyi.”

Biraz daha şarap koydu ve Büyük Kanal’a doğru baktı. Samimi bir sessizlik içinde beraberce oturdular ve pikniklerini bitirdiler.

Marie-Josephe şarabından bir yudum aldı ve son bir hamur işinden azar azar yedi. Nefes nefese kalan hizmetçi, Marie-Josephe’in notuna karşılık bir

cevapla; Domenico'nun, acele içinde yazdığı çocuksu el yazısıyla saray dilini kullanmaya çalıştığı bir sayfayla döndü: “Sinyorina Maria artık bir an olsun endişelenmemeli; onun benden kendi bestesini çalmamı istemesini hayal ettim çünkü bestesinin sonu gibi MAJESTELERİNİN ihtişamına sahip her şey fevkalade heyecan vericidir; buna Sinyorina Maria'yı memnun etme arzusu katıldığında, insanın başka ne amacı olabilir?”

Marie-Josephe notu Kont Lucien'e gösterdi, katladı ve Domenico'nun cevabıyla eğlenip minnettarlık duyarak korsesinin içine koydu.

Güneş gökyüzündeki yolunu yarılamıştı.

“Gitmem gerekiyor,” dedi Kont Lucien. “Carrousel için hazırlanmam lazım.”

“Ben de Matmazelle ilgilenmeliyim.” Marie-Josephe bir kömür kalem parçası aldı. “Ama, lütfen, biraz daha hareketsiz otur. Ellerini çizmeme izin ver.”

“En göze çarpan özelliğim değiller,” dedi. “En azından zarif el ve ayaklara sahip olabilirdim.”

“Ellerin çok güzeller.” Eskiz çizdi, ancak yüzükleri çizgilerini bozuyordu. Lucien'in elini tutarak kendi cüretine şaştı; düşündüğümden daha sarhoş olmalıyım! dedi kendine ve yüzüklerinden birini çıkardı. Parmaklarının sıcaklığı Marie-Josephe'in avucunu okşadı. Lucien de onun yüzünü, göğüslerini okşayabilirdi çünkü yanakları ve boynu ateşten yanıyordu.

Lucien, her zaman taktığı safir taşlı altın yüzüğüne dokunana kadar Marie-Josephe'in hevesine boyun eğdi.

“Bunu asla çıkarmam,” dedi. “Bunu saraya döndüğüm zaman Majesteleri bana verdi.”

“Pekâlâ,” dedi Marie-Josephe hayal kırıklığıyla çünkü onun isteği Kralınkiyle asla yarışamazdı. Diğer yüzüklerini parmaklarına geri taktı. Partisyonunun ve Kont Lucien'in ellerinin bitmemiş eskizinin içinde olduğu çizim kutusunu kapadı.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Üstü açık at arabalarından oluşan uzun bir sıra, Büyük Kanalın doğu ucundan dolaşarak yukarı doğru geliyordu. Majesteleri, Papa Hazretlerini zarif bir biçimde ağırlıyordu; yanları ve tekerlek parmaklıkları elmas kakmalı, muhteşem yaldızları olan bir at arabasında ikisi birlikte gidiyorlardı. En iyi manzaraya sahip olan araba orta kısımdaydı. Kraliyet ailesi ve ziyarette bulunan diğer hükümdarlar, Kralın at arabasının yanından gidiyorlardı. Majestelerinin saray mensupları kendilerini ikinci sıraya yerleştirmişlerdi. Hizmetçiler etkileyici at arabalarının arasında koşturarak şarap ve tatlı, meyve ve peynir ikram ediyorlardı.

Marie-Josephe, Mösyö'nün faytonundaydı, Madam ve Matmazelin arasında sıkışmıştı, karşısında da Mösyö ve Lorraine Şövalyesi vardı. Şu an koruyucusu Zachi'yi sürüyor olmayı nasıl da isterdi. Güvercinliğe doğru dörtnala gider ve kalyondan haber gelmesini beklerdi.

Bir sonraki faytonda Chartres, eşi Mme Lucifer'le birlikle yayılarak oturmuş, sarayın genç hanımlarıyla baygın baygın bakışıyordu. Mile d'Armagnac ve onun tavus kuşu tüylerini görmezden geldi. Marie-Josephe, Chartes'm bir başka metres bulduğunu düşündü. Mile d'Armagnac'ın efkârlı iç çekişlerine karşılık vermediği gibi Marie-Josephe'in soğuk davranışını da fark etmedi; hatta Marie-Jos£phe'in onun gözlemevini artık ziyaret etmediğini, bileşik mikroskobunu hiç kullanmadığını, sürgülü hesap cetvelini hiç ödünç almadığını da fark etmemişti ya da fark ettiyse de bundan söz etmemişti.

Marie-Jos£phe'in Lorraine'e olan soğukluğu onu kışkırtıyordu. At arabasının her sarsılışında, Marie-Josephe'in ayakkabılarının tabanları fayton koltuğunun basamağına sıkışana kadar ayaklarını onunkilere biraz daha yaklaştırdı. Ayağının ucunu Marie-Josephe'in ayak bileğine sürttü. Aynı anda, Mösyö'ye fısıldıyor ve kalçasını okşamak için elini kaçamak bir şekilde Mösyö'nün altın işlemeli ceketinin altına kaydırıyordu.

Madam yeni elmas bilekliğine hayran hayran bakmayı bıraktı.

"Ayaklarınız çok büyük, M. Şövalye," dedi Madam. "Lütfen bize biraz yer bırakın." Lorraine'in dizine yelpazesiyle hafifçe vurdu. Marie-Jos£phe'in Madam'a olan sevgisi, dökmemeye çalıştığı gözyaşlarını geri getirdi. Dudağını ısırarak ağlamama-ya çalıştı.

“Madam, kalbimi kırıyorsunuz, zira ayaklarımın zarafeti meşhurdur.” Lorraine ayağını Marie-Josephe’in ayak bileğinden geri çekti. “Belki de ayaklarımı, vücudumun başka bir kısmıyla karış tırmışsmızdır.”

“Evet, elbette,” dedi Madam hakarete uğramış hissederek. “Dilinizle karıştırdığıma şüphe yok.”

Mösyö, muzip bir inanmazlıkla eşine baktı. Lorraine’in ise bu sefer dili tutulmuştu. Marie-Josephe’in gözyaşlarını bastırdığı şiddetle, Lotte de kahkahasını bastırarak titredi. Lotte’nin neye güldüğünden ve neden sesli gülemediğinden ansızın şüphelenen Marie-Josephe kıpkırmızı kesildi. Yorumuna verilecek herhangi bir ikinci anlamı sakinlikle bilmezden gelen

Madam, Matmazelin bunu anlamış olduğunu bilmekten hoş-lanmazdı.

“Kraliçe Mary’ye bakın!” dedi Lotte. James’in ve Mary’nin, Kral’mkinin yanında olan at arabasına işaret etti. “O kadın bir korsan! Sevgili Halide’nin bana biraz daha zaman ayırmasını sağlayamaz mısın, canım?”

“Eğer Mme Kraliçe ayağa kalkmayı denerse,” dedi Madam soğuk bir biçimde, “yere devrilecek.”

Modenalı Mary imkânsız derecede yüksek ve gösterişli bir başlık takıyordu. Kurdeleler ve danteller sırtından aşağı dökülüyor ve başından bir kol boyu yüksekteki tellerden hafifçe dalgalanıyordu. Üstü kapalı bir faytona binecek olsaydı kesinlikle sığmazdı.

“Mile Halide kendi görevlerini kendi seçiyor,” dedi Marie-Josephe Lotte’ye özür dilercesine. Ağabeyi evraklan imzalamayı reddedebilir, ancak Marie-Josephe gerçekte öyle olmasa da onu özgür olarak kabul ediyordu.

“Mme Kraliçe’nin,” dedi Lotte, “mükâfatlan daha cömert oluyor...”

“Majestelerinin parası sayesinde cömert!” dedi Madam.

Halide, Kraliçe’nin mendilini taşıyarak onun at arabasında gidiyordu. Şaşırıp kalan Marie-Josephe, kız kardeşinin zafer kazanmasına memnun mu olmalı yoksa aldığı risk yüzünden korkmalı mı karar veremedi.

Hem memnun olmalı *hem de* korkmalıyım, diye düşündü Marie-Josephe, çünkü başansızlıkta olduğu kadar zaferde de kesinlikle risk vardır.

Uşak basamakları yerleştirdi. Marie-Josephe, Mösyö’nün at arabasından aşağı indi ve aceleyle Büyük Kanal’m kıyısına gitti.

“Şehrzad!” diye seslendi. Deniz kadınına şakıdı. Uzun dakikalar boyunca Şehrzad’ın ona gelmeyeceğinden korktu, ancak nihayet deniz kadının kuyrukları fiske vurarak Marie-Josephe’in ayaklarına su püskürttü.

“Şehrzad, Majesteleri için sıçrar mısın?”

Şehrzad yüzerek üst üste havada takla attı, saçları etrafında uçuşuyordu. Kanalın bittiği yere iki yüz adım kala dönerek Majestelerinin faytonuna doğru olağanüstü bir hızla yüzdü. Sudan aniden yükselerek sıçradı. Muazzam şekilde su sıçratarak suya çarptı. Hayrete düşen misafirler haykırarak alkışladılar.

Marie-Josephe, Kont Lucien’i Zelis’in üzerinde ve’Majestelerinin yanında hazır beklerken buldu. Kalyonun, Şehrzad’ın hâzinesini bulduğuna dair bir baş sallama, güven verici bir hareket bekledi. Bakışları buluştu; ciddi bir biçimde başını hayır anlamında salladı.

Şehrzad sıçrayarak havada döndü, akşam ışığı koyu renk derisine çarpıyordu. Majestelerine su sıçratarak suya çarptı. “Yeniden!” diye haykırdı Majesteleri.

Şehrzad yeniden sıçrayarak ters döndü, batan kızıl güneşte, kırmızı, sarı ve turuncu bulut kümelerinde silueti belirdi. Hiçbir dalgacık oluşturmadan suya daldı. Gün batımı Büyük Kanal’dan yansıyarak onu altm bir yola benzetiyordu. “Yeniden!” diye haykırdı Majesteleri.

Sıçramak yerine Şehrzad kıyıya yüzdü ve dirseklerini taş kenarlara yaslayarak yukarı doğru debelendi.

Kral’la arasındaki havaya doğru, hikâyesinin güzelliğini ve çaresiz yalvarışını saçarak ona şakıdı. Marie-Josephe, dinlerken - izlerken - gözlerini yumdu ve kanal, saray, yaldızlı at arabaları ve esir tutulan arkadaşı Şehrzad yok oldu.

Bunu tercüme etsem mi, diye merak etti. Şehrzad’ın ailesini, denizin güzelliğini ve özgürlüğünü, maceraları, ölmüş olan sevgilisi için duyduğu kederi Majestelerine anlatsam mı?

Şehrzad’ın şarkısı, dinleyenleri sözcükler olmadan onun acısını paylaşmaya mecbur bırakıyordu.

Marie-Josephe gözlerini açtı. Majesteleri parmaklarını sabırsız bir biçimde tıklatıyordu.

“Onun sıçramasını sağlayın, Mile de la Croix.”

“Yapamam, Majesteleri. Bunu ondan sadece isteyebilirim.”

“Sıçra, deniz canavan! Sana emrediyorum.”

Şehrzad hırladı, suyun altına kaydı ve gözden kayboldu.

Marie-Josephe, Majestelerinin at arabasına koştu ve kendini yere savurdu. Dizlerinin üzerinde üstü açık at arabasına uzandı ve Kral’m ayakkabısına dokundu.

“Onu özgür bırakmanız için yalvarıyor, Efendim. Ben size yalvarıyorum. Lütfen. *Lütfen*

“Fidye onu kurtarır. Antlaşmayı o önerdi.”

“Birkaç saat daha...”

Majesteleri ayağını Marie-Josephe’in elinden çekti.

“Çekilebilir miyim, Majesteleri?”

“Kesinlikle olmaz. Sizi Carrousel’e davet ettim. Katılımınızı bekliyorum.” Faytonun yan tarafına hafifçe vurdu. “Devam edelim.”

Yves deniz kadınının yalvarışlanna ve kız kardeşinin ricalarına karşı taş kalpli kesilmişti. Gece yarısı Şehrzad’ın kaçınılmaz sonunu getirecekti. Yaratığı kurtaramazdı, kız kardeşini kederinden ya da inatçı budalalığından kurtaramazdı. Ancak, kendini kurtarabilirdi.

Kral’ı memnun edebilirim, diye düşündü, böylece Kral da çalışmama devam etmemi emredecek. Kral’ı kızdırabilir, himayesini kaybedebilirim ve önümüzdeki seneyi, sonraki on seneyi, hayatımın kalanını manastırdaki bir hücrede ahlak üzerine ilmi eserler okuyarak geçirebilirim.

Bundan daha önce şüphe etmiş olsa bile Büyük Louis’nin, En Hristiyan Kral’ın dünyevi gücünün yeryüzündeki diğer bütün erkeklerden, Roma Prensinden bile daha fazla olduğunu artık biliyordu. Savaş ve açlığın hükmünü zayıflatmış olmasının bir önemi yoktu, ne Carrousel’inin ne de deniz canavarının gençliğini geri getiremeyecek olmasının da önemi yoktu.

Yaşlanmakta olan Louis, herhangi başka bir prensin en zirvedeki halinden bile hâlâ daha üstündü.

Yves düşündü: Majestelerini ölümsüz yapabilseydim ya da onu ölümsüz yaptığıma inansaydı...

At arabaları şatonun karşısına, Mermer Avluya dönük olarak Bakanlar Avlusunun içine sürdüler.

Mermer Avlu temsil için düzenlenmişti. Dalga makinesi sahnenin arkasından mavi ve altın rengi dalgalar gönderirken, üzerinde bulut katmanlan asılı duruyordu. Binlerce mum akşam karanlığım gün ışığına çeviriyordu. Gök mavisi kadife perdeler şatonun kapı ve pencerelerini gizliyordu. M. de la Lande canlı bir ezgi yönetiyordu.

“M. Coupillet nerede?” diye fısıldadı Marie-Josephe.

“Duymadın mı?” dedi Lotte. “Tam bir rezalet; Majesteleri onu kovdu.”

“Ama o... onun...” Marie-Josephe suçlu hissederek şöyle düşündü: Beni kırdı ama onu küçük düşürmek istemedim, kovulmasını istemedim, Kont Lucien’e hiç söylememeliydim...

“M. Desmarest’yi müziksiz çok sesli bir ilahi yazması için ikna etmiş, sonra da övgüyü kendine almış! Majesteleri böyle bir şeyi asla affedemez.”

Marie-Josephe’in suçluluk duygusu azalarak yerini utanca bıraktı. Sersem budala, sana yapılan bir hakaret sanki cezalandırılacaktı, diye düşündü.

Oda orkestrasının müziği insanın keyfini kaçıran bir hal aldı, sonra da Marie-Josephe’in partisyonunu bale gösterisinin fonunda çalan genç usta Domenico Scarlatti’nin klavseninin berrak notalarına döndü.

Marie-Josephe nefesini tuttu.

Domenico’nun tekniği, Şehrzad’ın müziğinin hakkını veriyordu. Demonico muhteşem çalıyor! diye düşündü. Ezberden çalıyordu: Partisyon Marie-Josephe’in çizim kutusundaydı.

Marie-Josephe gözlerini kapadı. Engizisyon, deniz insanlarının üzerine tehditkâr adımlarla yaklaşıyordu.

İzleyicilerin nefesleri kesildi. Yanındaki Lotte hoşça titredi. Marie-Josephe gözlerini açtı.

Korkunç bir canavar hareketli dalgalardan sıçradı. İblis sahnede dans etti. Şehrzad'ı andırıyordu; bütün yüzünden sivri dişler, uzun kulaklar ve kıvrımlı keçiboynuzlan fırlıyordu, kana bulanmış dudakları ve dev kırmızı gözleriyle Şehrzad korkunç gösterilmişti. Dansçı hoplayıp zıplarken renkli deniz canavarları dalgaların arasına dalıyorlardı.

Altm rengi bir savaş arabası bulutlardan indi. Balık tanrılar borazanlarıyla bir giriş müziği çalarak belirdiler. Apollo'nun atları, güneş tanrı gökten inerken düzenli bir biçimde sahneye adım atarak yerlerinde zıpladılar ve dalgalann altına batarak gözden kayboldular.

Klavsen, neşeli ve muzaffer bir havayla Şehrzad'ın özgürlüğünün ezgisini söylüyordu.

Göğsü ışık saçan elmaslı altm güneşle parlayan Apollo, deniz canavarıyla yüz yüze geldi. Kısa kılıcı, yaratığın keskin pençelerine karşı pek bir savunma sağlamıyordu; bıçağa benzer pençeler Apollo'nun küçük yuvarlak kalkanını çizdi. Savaşçılar hâlâ dans ederlerken, deniz canavan gitgide Apollo'nun iradesine teslim olarak önünde korkudan sinip dizlerine sanldı ve kelepçeyle zincir takılmasına razı gelerek başını eğdi.

Şehrzad'ın söylediği şarkı bu değildi! diye haykırdı Marie-Josephe kendine. Bale gösterisine rağmen, Şehrzad'ın hikâyesini anlatan Şehrzad'ın şarkısı Marie-Josephe'i heyecanlandırdı; şarkı, onu görmek zahmetine girecek herkes için oradaydı.

Apollo, deniz canavarlanna sahne boyunca öncülük etti. Klavsenin yanındaki gölgelerden, Domenico'nun olağanüstü tekniğinin eşlik ettiği bir tenor şarkı söylemek için avağa kalktı.

Apollo, güneş tanrısı,

Seyrin getirir şafağı.

Kudretin fetheder denizleri,

İşığın parlatır dalgaları,

Okyanusun yaratıkları İhtişama boyun eğin!

Müzik sona erdi. Deniz canavarı sahnede kendini yere sermişti; tenor, Apollo ve Domenico başlarını eğerek Majestelerine selam verdiler. Majesteleri başını sallayıp gülümseyerek zaferinin temsilini kabul etti. Etrafındaki kraliyet mensupları ve asilzadeler, kardinaller ve piskoposlar onu alkışladılar. Övgülerini, hak ettiği gibi kabul etti.

“Ne kadar güzel bir gösteri!” diye haykırdı Madam. “Ne kadar hoş bir müzik! Bunu Senyör Scarlatti mi besteledi?” “Şehrzad besteledi, Madam,” dedi Marie-Josephe.

“Deniz canavarı!” Madam güldü. “Sen kendin besteledin, ne kadar da hünerlisin!”

“Marie-Josephe, canım, ağlama,” diye fısıldadı Lotte.

Kont Lucien, Zelis’i Kardinal Ottoboni’nin at arabasına doğru sürdü. Yves’e atından inmesini ve Kralının yanma gitmesini söyledi.

Yves başını eğerek Majestelerini selamladı ve Innocent’ın yüzüğünü öptü.

“Başarınız beni memnun ediyor, Rahip de la Croix.” “Majesteleri. Ben...”

Yves, Marie-Josephe’e bir bakış attı, ancak söylemek üzere olduğu şeyi duyması pek olası değildi. Belki de yapmış olduğu seçimden ötürü onu asla affetmeyecekti.

“Majesteleri, Papa Hazretleri,” diye fısıldadı, bu şekilde onu kimse duyamazdı. “Deniz canavarının... deniz canavarının tuhaf organının tesirini buldum. O... umduğunuz gibi.” Majesteleri, elli yıllık hükümdarlığın ona öğretebildiği kadar ifadesiz bir yüzle kaldı. lnnocent dehşete düşerek tepki verdi.

“Kuzenim,” dedi Louis’ye, “düşünün. Eğer bu doğruysa...

Tann’nm bizden beklediği nedir? Kilise yaratığı incelemeli. Onu bana vermelisiniz.”

“Düşüneceğim,” dedi Majesteleri. “M. de Chretien, lütfen.”

Yves, Kont Lucien’in açık gri bakışlarına doğru kafasını kaldırdı. Kont, son derece aşağılar bir biçimde ona bakıyordu. Yves’in söylediğini duymuştu ve bunun bir yalan olduğunu biliyordu.

Yves bakışlarını çevirdi. Kont Lucien'in yapabileceği bir şey yoktu; bütün saray mensupları gibi o da doğa felsefesi konusunda bilgisizdi; Yves'in yalan söylediğini kanıtlayamazdı.

Kont Lucien, sedef kakması parıldayan egzotik düz bir kare kutuyu Kral'a uzattı. Majesteleri bunu açtı. Siyah kadifeye yerleştirilmiş disk şeklindeki bir altının üzerinde, Roma zırhı giymiş Majesteleri eyersiz savaş atını sürerken ve saçları rüzgârda uçuşurken tasvir edilmişti. Majesteleri madalyayı alıp yukarı kaldırdı. Madalya, ağır zinciri üzerinde döndü ve Marie-Josephe'in çizdiği, dalgalar arasında neşeyle sıçrayan Şehrzad'ın oyulmuş portresini açığa çıkardı.

Yves ne yaptığım anladı.

Bacakları zayıfladı ve tökezledi. At arabasının yan tarafına tutunarak ayakta kaldı. Başım kaldırmayı denedi. Nefessiz kalarak yere, parıldayan tekerleklere baktı ve düşündü: Kendimi bunların altına atabilirim. Aldatıcı sözlerimin kefaretini kendimi cehenneme atmaktan başka nasıl ödeyebilirim? Ne yaptığımı anladığında Marie-Josephe'le yüzleşmek, deniz kadınının ölüm çığlığını duymak ve Majestelerinin hayal kırıklığını görmek zorunda kalmayacağım. Majesteleri öldüğünde...

Majesteleri madalyonu Yves'in boynuna astı. İzleyiciler beğeniyle mırıldandılar. Yves başını kaldırdı, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Majesteleri gülümsedi.

"Büyüleyici ve mütevazı bir duyarlılık gösteriyorsunuz, Rahip de la Croix," dedi Majesteleri. "Gelin. Benimle yol alm."

Yves, tropik bir hastalıkla yatağa düşmüş kadar zayıf hissederek güçlükle at arabasına tırmandı. Majestelerinin yanma

oturarak gözyaşlarını giysisinin koluyla sildi, kendini Kral'ın ayaklarına savurarak yalanını itiraf etmemeye ve deniz kadım gibi kendisini de yok etmemeye çalıştı.

At arabaları etraflarında döndüler, tıkırdayarak geçitten çıktılar ve yolcularını Place d'Armes'a doğru götürdüler. Tören alanı dev tribünlerle çevrilmişti. Kadife minderler altın rengine boyanmış tahtaları yumuşatıyordu; etrafa serpilmiş sayısız çiçek her köşeyi aydınlatıyordu. Basamaklara saçılmış lavantaların kokusu havayı dolduruyordu. Hizmetçiler, Majestelerinin misafirlerini yerlerine götürmek, onlara

mütevazı bir yemek servis etmek, her bir misafire Carrousel hatırası olarak gümüş bir kadeh vermek üzere bekliyorlardı. Hokkabazlar, ozanlar ve Güney Fransalı kadın ozanlar etrafta gösteri yapıp şarkı söyleyerek dolaşıyorlardı.

Kardinal Ottoboni ve Papa Hazretleri'nin diğer delegeleri, Papa Innocent'ı kraliyet locasındaki şeref konuğu yerine götürdüler. Uşaklardan biri Majestelerinin at arabasının kapısını açtı.

"Kraliyet locasındaki yerinize geçin, Rahip de la Croix," dedi Majesteleri. "Takımım için tezahürat yapın."

"Evet, Majesteleri." Yves aşağı indi.

"Sizinle gurur duyuyorum," dedi Louis. "Çok gurur duyuyorum, oğlum."

Yves hayret içinde geri döndü. "Majesteleri?"

"Anneniz bunu size şimdi söylüyor olduğum için beni affetsin," dedi Majesteleri. "Eşi hayattayken sizi kabul etmemi istemedi."

At arabası, sıkıştırılmış toprak üzerinde gümbürdeyerek uzaklaştı. Prensler ve diğer ayrıcalıklı saray mensupları müsabakaya hazırlanmak için arkasından dörtnala gittiler. Majestelerinin oğlu mu? Nasıl olur?

Yves, hizmetçiyi tribüne doğru kör gibi takip etti.

Bu çok şeyi açıklar, diye düşündü Yves. Ailemizin Martinique'e sürülmesi. Kral'ın ilgisi. Saraydaki yükselişim...

Hizmetçi ona kraliyet locasını gösterdi. Yves sevinç, keder ve suçluluk duygusu arasında bölünerek banka yığıldı.

"Rahip de la Croix," dedi Mme Lucifer. "Diğer erkekler bizi yalnız bırakıp oyunlarına almazken, bize eşlik etmeniz ne hoş."

Elini sanki madalyonuna bakmak için eğilirken destek alıyormuş gibi gelişigüzel bir biçimde Yves'in dizine kaydırdı. Madam ve Matmazel, Marie-Josephe'le birlikte yakında oturuyorlardı. Yves, kız kardeşinin gözlerine bakamadı.

Buna dayanamam, diye düşündü.

Ancak dayanmalıydı. Mme Lucifer ve Mile d’Armagnac onu aralarında sıkıştırarak dokunuşlan, sesleri ve parfümleriyle eziyet ettiler.

“Beni günaha sokmak için mi buradasınız?” diye fısıldadı üvey kız kardeşi Mme Lucifer.

Lucien aceleyle Carrousel kostümünü giyip Zelis’in süslü koşum takımını kontrol ederken, Jacques güvercinliğe kadar bir koşu gitti ve kederle geri döndü.

“Haber yok, efendim.”

Lucien başını salladı. Hâzineyle ilgili haber geleceğini ümit etmişti, ancak bunu beklemiyordu. Aceleyle ahırlara gitti. İpek bir çadır içinde Kral oyunlara hazırlanıyordu.

“M. de Chretien. Kostümünüzü beğendim.”

“Teşekkürler, Majesteleri.”

Geçmişteki Roma takımları her zaman beyazla süslü kırmızı giyer, elmaslarla güzelliği ortaya çıkarılan yakutlar takarlardı. Lucien parlak kırmızıdan hoşlanmazdı; ne açık tenini ne de açık renk gözlerini güzel gösterirdi. Genelde kestane rengi, mavi ya da altm rengini tercih ederdi: Hatta kaputlarını bağlamak için mavi ipek kurdeleler kullanırdı.

Son dakikada Kral’ın kendisine değiştirmesini emredebileceğini bilse de arasına altın serpiştirilerek ipekten dokunmuş bir ceketi, kırmızı deri zırhın altına giyerek Carrousel için kendisini şımartmıştı.

“Majesteleri, bana bir iyilik yapma şerefini bahşeder misiniz?"

“Şimdi mi, M. de Chretien?”

“Yarın ihtiyacım olmayacak, Efendim.”

Majestelerinin sesi ihtiyatlıydı. “Elimden geliyorsa.” “Deniz kadınının hayatı için...”

“Yapmayın!” diye bağırdı Majesteleri. Normal bir ses tonuyla yeniden konuştu. “Benden imkânsızı istemeyin.”

“Siz zaman zaman benden imkânsızı istiyorsunuz.”

“Bana sitem de etmeyin,” dedi Majesteleri. “Benim hayatıma değer vermiyor musunuz, Chretien?”

“Kendiminkinden fazla değer veriyorum, Efendim. Çok iyi biliyorsunuz.”

“Mile de la Croix sizi bu çılgınlığa sürüklüyor. Canavarlardan, gizli hâzinelerden bahsediyor! Sizi -sizi!- asla böyle bir kadın tarafından şaşkına dönmüş göreceğimi düşünmezdim. Onu ele geçirip...”

“Ben kadınları *ele geçirmem*$_t$ Efendim,” dedi Lucien kırılarak.

“Vicdanınızı fazla dinliyorsunuz. Neredeyse Hristiyan olduğunuz düşünülecek.”

Lucien vereceği cevabı yuttu. Hakarete cevap vermek ne ona ne Marie-Josephe’e ne de deniz kadınına fayda sağlardı.

“Majesteleri, Mile de la Croix’nm fikri sağduyulu, ayrıca ağabeyininkinin aksine herhangi bir çıkarı yok.”

“Kendi kanımdan birisinin bana yalan söyleyeceğine inanmamı bekliyorsunuz.”

“Tecrübelerinize göre bu ilk mi olur, Majesteleri?”

Louis, Yves’in ebeveyninin açığa çıkmasının Lucien’i şaşırtmasını beklediyse de hayal kırıklığına uğradı, ancak Kral bunun çok büyük bir sır olmadığının farkında olmalıydı. Elbette Yves ve Marie-Josephe için durum böyle değildi.

Louis kızgın bir biçimde ayağa kalkarak aniden kahkahalara boğuldu, durdu ve yeniden ciddileşti.

“İçtenliğinizi takdir ediyorum, Chretien.”

“Yves de la Croix’nın yalancı olduğunu söylemiyorum,” dedi Lucien. “Kendisini kandırmak için iyi bir sebebi olduğunu söylüyorum.”

“Peki, Marie-Josephe de la Croix’mn bunun için hiç sebebi yok mu?”

“Hangi sebep? Ağabey sizin ayrıcalığınızı kazanıyor. Kız kardeş ise öfkenizi göze alıyor.”

“Deniz canavarından vazgeçemem,” dedi Louis. “Vazgeçmeyeceğim. Sizinle dost kalabilmemiz için benden yaratığın hayatını bağışlamamı istemeyin.”

Lucien başını eğerek selam verdi. Elimden geleni yaptım, diye düşündü. Daha fazlasını yapamam.

Başarılı olacağını ummamıştı ve başarısızlıktan nefret etse de hayal kırıklığına uğramadığına şaşırdı.

Öfkeliydi.

Marie-Josephe gümüş kadehindeki şarabını içiverdi. Hizmetçi tekrar doldurur doldurmaz yeniden içip bitirdi.

Bir hafta önce, Kral'dan hediye gelecek gümüş bir kadeh beni fevkalade memnun ederdi, diye düşündü. Sadece bir hafta önce! Hizmetçiye çekilmesi için eliyle işaret etti ve kadehi yere koydu. Biraz çakırkeyif olmak cesaretlenmesine yardımcı olabilirdi, ancak sarhoş olmak ona köstek olurdu.

Borazanlar giriş müziği çaldılar; davullar Carrouserin başlangıcını bildirdiler. Hokkabazlar ve şarkıcılar tören alanından hızla uzaklaştılar. Meşaleler parlıyor, aynı anda yüzlercesi alev alırken havayı duman ve ziftle doldurarak Place d'Armes'ı göz kamaştırıcı ışıklar ve uzun gölgelerle aydınlatıyorlardı. Dolunay, gökyüzünün doğusunda dev gibi ve portakal renginde asılı ve güneşe karşı duruyordu.

Şehrzad'ın yaşayacağı sadece birkaç saati kalmıştı.

Carrousel takımları talim alanına dörtnala girdiler.

Majesteleri benekli, en yüksek Çin atını sürerek Eski Roma İmparatoru Sezar gibi tören alayına öncülük ediyordu. Kırmızı deriden koşum takımı, yakut ve elmas süslemeleriyle göz kamaştırıyordu; sırtı kırmızı ve beyaz tüylerden ponponlarla doluydu. Eyer ile dizginlerdeki her toka ve bag, göğüs kuşağı ve sağrısı altın renginde parıldıyordu. Kırmızı ve beyaz kurdeleler atm yelesinde ve kuyruğunda uçuşuyordu.

Kral, elmaslarla kaplı uzun bir ceket giyiyordu, kırmızı deri zırhının etekleri ve kolları neredeyse tamamen yakutlarla kaplıydı. Elmas işlemeli gümüş kurdeleler, yüksek topuklu sandaletlerini bağlıyordu. Parlak sarı perukası altın tozuna bezenmişti. Dev yakutların tutturulduğu beyaz devekuşu tüylerinden şahane bir başlık, başının üzerinde bir kemer oluşturuyordu; tüyler atının sağrısına kadar kat kat dökülüyordu. Yuvarlak

bir Roma kalkanı taşıyordu. Dövme altından güneş şeklindeki arması, parıldayan gümüş bulutları dağıtıyordu.

Bütün torunlar, Majestelerinin kostümünün başka bir çeşidini giymiş halde onun sağ tarafında benekli Çin atları sürüyordu: Majesteleri bir savaş atının, Bourgogne bir süvari atının, Anjou bir binek atının, Berri ise bir midillinin üzerindeydi. Roma takımının diğer üyeleri alaca kırlar sürüyorlardı.

Lucien atını hemen Kral'm arkasına sürdü. Güneş ışığıyla parlayan kalkanının üzerinde dolunay vardı.

Takımlar tören alanında dörtnala giderek bir daire oluşturdular. Siyah İspanyol süvari atını süren Mösyö, ağabeyi Güneş Kral'm ışınlarını yansıtmak için aynalı bir kalkan taşıyordu. Lorraine, Mösyönünkine uyan siyah damızlık atını onun yanında sürüyordu. Japon kostümleri, cilalı zırhları ve tuhaf başlıklarıyla beraberce takımlarına aynı hizada öncülük ediyorlardı.

M. du Maine'in takipçileri, sarık ve çok katlı çöl giysileri içinde kırmızı sarı karışımı doru atlar sürüyorlardı. Her renk-

ten ipek püsküller gümüş rengi dizginlerim süslüyordu. M. du Maine güneşe atfen defne dalı taşıyordu.

Chartres, yarı saydam Mısır keteni içindeki eski zaman savaşçıları takımına öncülük ediyordu. Sarı yapraklar dökerek rüzgârda sallanan uzun bir günebakan demeti taşıyordu. Doru atları, Maine'inkilere meydan okudu ve iki bölük başa baş gelene dek Majestelerinin takımının arkasından koşturdu.

Monsenyörün deri tozluklannda zümrüt kakmalar vardı ve peştamalının kürkünde parıldıyorlardı. Yanardöner tüylerden pelerini omuzlarında dalgalanıyordu. Büyük Veliaht, gözleri altm güneşe dönük gümüş rengi bir kartalın resmedildiği ve kenarları sorguç tüyleriyle kaplı deri bir kalkan taşıyordu.

Monsenyörün savaş birliği tören alanından tüy ve mücevherlerin, deri püskül ve boncuklann, kürk ve kurdelelerin çılgın ve canlı karmaşasıyla geçti. Her binici diğerleriyle abartıda ve renkte rekabet ediyordu; hiçbir binicinin atı bir diğerine uygun değildi: Alaca at karışık renklinin yanında dörtnala gidiyor, donuk kahverengi turuncu atm yanında parlıyordu. Huron

savaş şefleri atlarını onun grubunda sürüyor, ödünç alınmış savaş zırhları, dantel ve tüylü Paris şapkaları içinde diğerleri kadar egzotik görünüyorlardı.

Tribündeki Japon Prensi Carrousel'de yer almış olmayı ister gibi bakarken, İran Şahı dahil olmadığına memnun görünüyordu. Nübye Kraliçesi minderlerin üzerine yayılarak oturmuş, cariyelerinin tuttuğu siyah ipekten bir tenteyle ay ışığından korunuyordu.

Her takım atını kendi düzeninde sürdü. Mösyö, Chartres ve Maine hız ve dakiklik için çabalarken, Monsenyörün takımı dörtnala gittiği sırada eyerlerinde ayağa kalkıp şaşkın ve memnun izleyiciler önünde yerden altın çemberleri kaparak cesaret gösterisiyle üstünlük gösterdiler.

Ay, doruk noktasına olan yolu yarılamıştı. Kalyondan haber yoktu.

Majestelerinin Roma süvari sınıfındaki Lucien, Zelis'i Place d'Armes'a sürdü.

Talimdeki gibi, Roma bölüğü düzeni kopyalayarak önce iki, sonra dört sıraya bölündü.

Biniciler tören alanının köşelerinden içeri doğru döndüler ve atlarını bir ölüm koşusuna sürdüler. Dört at sırası da dörtnala doğruca alanın ortasına, birbirlerine doğru koştu. İzleyiciler beklentiyle bağırdılar ve sonra endişeyle sessizleştiler.

Lucien, Zelis'i yerinde tutarak Kral'ın arkasından koşturuyordu.

Bir anlık tereddüt, bir anlık hız değişikliği manevrayı bozabilir, ortalığı kişneyen atlar ve düşen biniciler kargaşasına, savaş kadar acımasız bir felakete çevirebilirdi. Böylesi bir çarpışmadan -Kral ve meşru varislerinden üçünün de içinde olacağı bir çarpışmadan- sonra kimse deniz kadınını düşünmezdi. Ortalıktan yok olabilirdi...

Lucien, talimi sabote etmeye kendini ikna edemedi.

Zelis, düzenin içinde koşturarak düzgün bir performans gösterdi. Dört sıra birbirine karışarak ikiye, sonra da bire düştü; atlar tribünün asilzadeler kısmına doğru gösterişli bir biçimde yürüdüler. İzleyiciler bağırdılar, tezahürat yaptılar ve çiçekleri Kral'm önüne savurdular.

Kral, atını tribünün önüne sürdü. Maiyeti başını eğerek selam verdi; ziyaretçi hükümdarlar dahi selamlamak için ayağa kalktılar. Kral'ın işaretiyle bir yük arabası sırası tören alanına girdi. Çiçekli kurdeleler yük arabalarını ve beygirlerini süslüyordu.

"Kuzenlerim, size hürmetimin simgesini getiriyorum."

James ve İngiltereli Mary'yle konuşuyordu. İlk arabadaki uşaklar, James'in Louis'ye vermiş olduğunun iki katı büyük tablonun üzerindeki beyaz ipeği çektiler. Roma zırhı içinde eyersiz ata binen Louis, görkemli bir şekilde sürgündeki kuzenlerine bakıyordu.

"Böylece daima yakın olacağız."

"Ada kalesinden gelen, en uzak kuzenimiz için..."

İkinci yük arabası, parşömen tomarı gibi dürülmüş dev bir goblen taşıyordu. Uşaklar, gobleni sarma çubukları üzerinde kıvırarak Japonya'yı kısımlar halinde boydan boya sergiliyordu. Bir insanın iki katı uzunluğunda ve yüz adım genişlikteki goblen, klasik Roma tanrıları tarafından korunan Majestelerinin zaferlerini belgeliyordu.

"...Goblen fabrikasından bir goblen, dünyanın en iyisi."

Üç araba, Kral'ın Nübye Kraliçesi'ne sunduğu kristal avize üçlüsüyle parıldadı, ışıldadı ve çınladı.

"Sarayınızı aydınlatması için... gerçi güzelliğiniz onların ışığını gölgede bırakacaktır."

İran Şahının hediyesi için on yük arabası gerekiyordu, her biri barok tarzında çerçevelenmiş birkaç tane dev ayna taşıyorlardı.

"Fransız yapımı aynalar, hareminiz için en iyi ve en pürüzsüz olanlar. Yeni Fransa'daki müttefiklerimiz içinse..."

Tek bir araba yeterliydi, ancak Huron savaş şeflerinin hediyesi en pahalı olanıydı. Perukalarındaki tüylerle vahşi Amerikalılara benzetilmiş iki manken, birbirine uygun şapkaları, eldivenleri ve ayakkabıları ile birlikte elmaslarla kaplı beyaz kadifeden giysileri sergiliyordu.

"...kendi desenlerimize göre dikilmiş giysiler."

Majesteleri nihayet Papa lnnocent'a hitap etti.

“Romalı kutsal kuzenimiz için...”

İki araba ileri çıktı. Desenli ipek panoların arkasından bir hayvan acı acı bağırdı.

“...egzotik yaratıklar.”

Lucien’in kalbinde ani bir umut doğdu. Papa Innocent’m Engizisyon Mahkemesi Üyelerinin, deniz kadınının veya herhangi bir başka canlının yanında olmalarını istemezdi. M. Boursin tarafından kesilmek ve pişirilmek daha merhametli olabilirdi, ancak Kilise tarafından esir alınmak, ölümü ertelemek demekti. Uzaktan da olsa, geciktirme ihtimalini içeriyordu.

“Vahşi bir adam.”

Uşaklar panelleri açıverdiler. Birinci arabada bir Habeş maymunu çığlık atıyor ve uzun sivri dişlerini göstererek kafesini tıngırdatıyor, parmaklıklar arasından bol miktarda tuvaletini yapıyordu.

“Bize Bahçeyi, bilginin meyvesini ve günahlarımızı hatırlatması için iki yılan.”

İki dev anakonda, birbirlerine sarılıyor ve portakal ağacının dallarını aşağı büküyordu.

“Ana Kiliseden haber getirmesi için üç büyük küheylan.”

Fransa’nın üç Torunu atlarını ileri sürdüler, aşağı indiler, benekli atlarını büyük tribünün önüne getirdiler ve Papa Hazretleri’nin önünde diz çöktüler. Bourgogne ve Anjou görevlerini sabırlı bir biçimde yerine getirdiler, ancak Papanın İsviçre Muhafızı, midillisinin dizginlerini eline aldığında Berri dükü gözyaşlarına boğuldu.

Innocent’ın hayal kırıklığı Lucien’inkiyle kıyaslanamazdı, ancak Lucien hislerini gizlemek zorundaydı.

“Tanrı sizi kutsasın, çocuklar,” dedi Innocent prenslere. Kral’a cevap vermek üzere ayağa kalktı. Cenaze konuşmasına uyacak kasvetli bir ses tonuyla, “Kuzenim, dua edeceğim... ruhunuz için,” dedi.

Louis atını döndürerek tören alanından dörtnala ayrıldı. Kral’m takımları, arkalarından uçuşan kurdelelerle, parıldayan mücevherlerle, altınla çınlayan koşum takımlarıyla onu takip etti ve küheylanları, yılanları ve vahşi adamı geride bıraktı.

Buna daha fazla dayanamam, diye düşündü Lucien. Öğrendiği şey onu umutsuzluğa düşürmüştü ve özgür bırakmıştı.

1

Bahar aylarında Avrupa'da gerçekleştirilen çeşitli halk festivallerinde etrafında dans edilen, çiçeklerle süslü tahtadan uzun bir direk. -<n

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Marie-Josephe, Lotte ve Madam’dan usulca uzaklaştı ve kalabalıkta gözden kayboldu. Görünmeden şatonun batı tarafına sızmalı ve bahçıvanların öküz arabalarından birini rüşvetle alabileceği ya da çalabileceği bahçeye ulaşmalıydı.

Zachi’ye biniyor olmak isterdi. O zaman öküz arabasına binmektense arabaya öncülük edebilir ve öküzleri daha az yorardı. Ancak, Zachi’yi alsaydı Kont Lucien’i de bu işe karıştırması gerekirdi.

Kont Lucien atıyla gelerek onun önünü kesti. Ay ışığında yakut ve elmaslar içinde parıldıyordu.

“Akşam yemeğini Kral’dan önce terk etmemelisiniz.” Başıyla insanların şen danslarına et kokusunun, şarap ve balın eşlik ettiği avluyu işaret etti.

“Neredeyse gece yarısı oldu. Şehrzad’ın ölümü beklerken beraber olabileceği başka hiçbir arkadaşı yok.”

Kont Lucien sert bir hareketle yalanına kanmadığını belirtti.

“Onun ölmesine göz yummaya hiç niyetin yok, dedi Lucien. “Bu senin sonun olur.”

"Başka çarcın yok. IVIıne gemisinden hiçbir haber yok...”

“l'tı saat oneo yoktu, peki \a şimdi’ Sorup öğrenmemiz la/un."

M.trio |os<Nplıe cesurca I ıteicn’in elini mttıı. “Seni düşündüğüm .umanlarda nasıl birdenbire ortaya çıkıyorsun'” unkıı her ::aman beni düşünüyorsun.”

"Mendim...!"

"Benim seni düşündüğüm gibi." İtilerek MarieJosephie’in parmaklarını öptü. Nazikçe elini çevirerek, incelikle avuç içini öptü.

/elis’i döndürerek dörtnala gölgelerin içinde kayboldu.

Akkanı vcıucği Bakanlar Avlusunda servis ediliyordu. C'arroıısıTin son etkinliği olan yarınki ziyafete kadar davetlilerin iştahını açmak amacıyla hafif bir yemek vardı, sadece on dört çeşit servis ediliyordu.

"Bize venıeğe kadar eşlik edin, Peder Yves,” dedi yumuşakça Mine de Chartres. Yves'in kalçasında gezdirdiği eli, kocasının ondan neden Mme Lucifer diye bahsettiğinin sebeplerini açıkça gözler öıuıııe serdi. "Kocanı bcıii yılanındaki tozlan temizlemek için yalnız bıraktı."

Söylediği söz Yves'i şoka uğrattı, ta ki bahsedilenin Chartrcs'm kostümünün başlığındaki kobra olduğunu anlayana kadar. Sonra. Yves onun gerçekten kobrayı kastedip kastetmediğini merak etti. Mme de Chartres Yves'in sağ kolunu tutuyordu. Mile d'Arnuıgnac ise sol kolunu; onu avluya doğru yönlendirdiler. Masa ayakları kaldırımları doldurmuştu, şamdanlar masaları aydınlatıyordu ve hizmetliler şarap ve yemek servis edivordu.

“Ne kadar sevimli, bir piknik," dedi Mme Lucifer alaycı bir ses toıııvla. "Yarın bu kalabalıktan kurtulmuş olacağız. Aynalar Galerisi için bile bir sınırlama olacak."

“Madalyana bakmamıza izin ver.” Mile d'Avmagnac ve Mme Lucifer yaklaştılar. Mile d'Armagnac madalyayı inceledi. Zincir, Yves'in boynunu çekiştiriyordu.

Mme de Chartres Yves’den çok daha kısaydı. Yves ona doğru baksa, gözlerini göğüslerinden kaçıramayabilirdi. Göğüsleri Yves’in kaburgalarına yaslandı, elleri cübbesinin düğmelerini zorluyordu, karnıyla Yves’in cinsel organına sürtünüyordu. Yves ve Mme Lucifer şu an herkesin önünde çıplak olsalar bile artık lark etmezdi.

“Madam, kusura bakmayın...”

“Tabii ki, eğer karşı koymayı bırakırsanız.”

“Kim olduğumu biliyorsunuz... bir rahip...”

“Ne fark eder ki?”

“...ve sizin kardeşiniz!”

Mile d’Armagnac madalyayı Mme Lucifer’e uzattı. İki kadın da gülerek boynunun etrafındaki zinciri çekiştirdiler. “Peder Yves kendinize neden işkence ediyorsunuz? Kimse umursamıyor! Kız kardeşiniz bile lütuflarını M. Şövalye’ye veriyor...” “Bu doğru değil!”

“...ve adı çıkmış M. de Chretien’e...”

“Kız kardeşime hakaret etmeyin, madam!” Bir an için düşündü: Doğruyu söylemek hakaret midir acaba? Onu kurtarmalıydım, onu manastıra geri yollamalıydım, Versailles’a gelmesine asla izin vermemeliydim.

“...ve hatta Kral’a bile. Siz de çok evhamlısınız!” Bağından tutarak elini cüppenin içine soktu.

Yves, Mme Lucifer onu kavrayamadan hızla kendini geri çekti. Eli cüppeye dolanan Mme Lucifer onun peşinden tökezledi.

“Siz Majestelerinin gayrimeşru oğlusunuz...”

“...bu sebeple kız kardeşiniz onun gayrimeşru kızı olmalı!” Mme Lucifer elini kurtardı. Mile d’Armagnac kahkahaya boğuldu. Kızgın tanrıçalar gibi peşindeydiler.

“Bunu inkâr edemezsiniz,” dedi Mme Lucifer. “Herkes bilir ki Kral bu tarz ziyafetleri sadece metresleri için verir.”

Yves uzaklaşmaya, kaçmaya çalışırken Papa lnnocent ve kardinalleriyle yüz yüze geldi. Ekselanslarının hrunalı yüz ifadesi adeta şimşekler çakıyordu.

“Ekselansları, ben...”

“Mabedime git, evladım,” dedi Papa lnnocent. “Günahlarını düşün derin derin.”

“Peder de la Croix!”

Majesteleri Yves’e doğru ilerledi. Dünyanın en egzotik zaman ve yerleri hayal edilerek tasarlanmış olan bir süvari birliğindeki Kral’ı, Carrousel takımları takip ediyordu. Kral, milyonlarca gümüş sikke ederinde elmas ve zümrütlerle süslenmiş kostümü içindeydi. Tacındaki beyaz tüyler omuzlarından aşağı bir pelerin gibi sarkıyordu. îlk kez Sezar gibi giyindiğinde yirmi sekiz yaşındaydı. Yine o kadar genç görünüyordu.

Majesteleri Yves’i omuzlarından kavrayarak, tüm süvarilerin, tüm saray mensuplarının, davetli hükümdarların ve Kilisenin Prenslerinin önünde kucakladı.

“Gel ve benim sağımda dur, oğlum.”

“Mabede,” diye tekrar etti lnnocent. “Git ve özellikle gurur günahı üzerinde düşün.”

Yves, Majestelerine doğru bir adım attı.

Yves, avlu girişinin hemen dışında Marie-Josephe’i gördü, gri bir atm üzerinde duran Chretien Kontu’na bakıyordu. Başka koşullar altında, Marie-Josephe’in onun yüzüne bu denli *dosdoğru* bakması mümkün değildi! Sonra, düşünmeye başladı, onun başka koşullar altında nasıl davranacağını düşünmeye ve... Kont’un ellerine dokunduğunu gördü. Chretien de onun ellerini dudaklarına götürdü. Chretien Kontu, ellerini bırakmadan önce bir âşığın yapacağı gibi onu uzun uzun tuttu. Sonra karanlıkların içinde kayboldu. Marie-Josephe aceleyle uzaklaşarak gözden kayboldu.

“Peder de la Croix!” dedi Papa lnnocent.

“Buyurun,” dedi Majesteleri. “Akşam yemeğine katılın. İştahı sağlam olan bir adamı severim.”

“Ben... kusura bakmayın, Majesteleri,” dedi Yves. “Ekselanslarının sözüne uymam lazım.”

Avludan kaçarcasma uzaklaştı.

Marie-Josephe gölgelerin içine karışmayı denedi. Ayak sesleri onu takip etti. Giydiği haşmetli elbiselerin içinde portakal ağaçlarının arkasına saklanmak imkânsızdı. Takipçisi ona doğru suratında sert bir ifadeyle ilerledi.

Ağabeyi onu omuzlarından yakaladı, gözleri çılgına dönmüş, saçı başı birbirine girmiş, cübbesinin önü yan açık kalmıştı. Deniz canavarı madalyası boynundaki haçla birbirine dolanmış, göğsünde sallanıyordu.

“Yves...?”

“Bu gizli ilişki seni mahvedecek!” diye haykırdı Yves. “Hangi ilişki?”

“Sana büyü mü yaptı?”

“Kim? Sen neden bahsediyorsun? Sen büyücülüğe inanmazsın!”

“O entrikacı ateist...”

“Kont Lucien sana bilgelikten başka hiçbir şey önermedi! Onun hakkında nasıl böyle zalimce konuşursun?”

“O tam bir kadın avcısı...”

“Bana nezaketten başka hiçbir şey önermedi! Ona hayranlık duyuyorum...”

“...ve seni de kullanacak, eğer çoktan yapmadıysa!”

“...ve onu seviyorum. Bana sahip olmak istiyorsa, olmasını isterim.”

“Sen de annemiz *gibisin*, iffetsiz bir...”

“Buna nasıl cüret edersin?” diye sesini yükseltti Marie-Josephe. “Annemiz? Sen aklım mı kaçırdın?”

“İffetini kaybettin mi? Annemiz kaybetmişti, Kral ona sahip oldu, *beni* ondan peydahladı ve sen de...”

“Yves, saçmalama lütfen.”

Yves çılgın hareketlerine bir son verdi, gözlerinde umut vardı. Bu kadar çılgına dönmemiş olsaydı, Marie-Josephe ona gülebilirdi.

“Annemiz ve babamız, ben dogmadan önceki iki yıl boyunca Martinique'teydiler. Kral, kimsenin haberi olmadan gizlice Atlantik’i geçerek Fort de France’a mı gitmiş?”

“Fakat ben Fransa’da *doğdum* “Evet,” dedi Marie-Josephe.

“Kral benim onun çocuğu olduğumu açıkladı,” dedi ağlamaya başlayarak Yves. “Benim onun piçi olduğumu söyledi, Papa Hazretleri’nin ve herkesin önünde. Dahası Mme Lucifer senin Chretien’in âşığı olduğunu, Kral’m gayrimeşru kızı olduğunu ve... ve...”

“Ve ne? Söyle.”

“Kral’ın metresi olduğunu söyledi.”

“Kont Lucien bana tamamen saygılı davranıyor. Majesteleriyse asla uygunsuz bir söz söylemedi ya da uygunsuz bir harekette bulunmadı.” Marie-Josephe büyük bir sempatiyle birden Yves’e sarıldı. “Ah, Yves, sevgili ağabeyim, bu birçok şeyi açıklıyor, çok üzgünüm.”

Gülmemeye çalıştı: Demek bu yüzden leydiler benim için ayağa kalktı, diye düşündü, demek bu yüzden Mile d'Armagnac benim tavus kuşu tüyümü taklit etti!

Yves'in saçlannı düzelterek onu yatıştırmaya çalıştı. "Benim *birinin* metresi olmaya hiç zamanım oldu mu ki?

Bahçenin aşağısında, Şehrzad yalnızlık ve umutsuzluk şarkıları söylüyordu.

"Acele etmem lazım," dedi Marie-Josephe. "Şehrzad beni çağırıyor. Geri dön, Majestelerinin övgülerini kabul et."

At arabasının tekerleklerinin gürültüsü yaklaşıyordu. "Seninle geleceğim," dedi Yves. "Şehrzad'ın son duasını yaparım."

"Seni istemiyor!" diye bağırdı Marie-Josephe, onu gitmesi, kendini tehlikeye atmaması için çaresizce ikna etmeye çalışarak."O Hristiyan değil, sana ihtiyacı yok."

Kont Lucien, üzerindeki garip Roma zırhı, kuş tüyü şapkası ve beyaz geyik derisi eldivenleriyle atlı bir yük arabası kullanıyordu.

"Kont Lucien!" Marie-Josephe arabanın arkasından koşturdu.

"Çüş!" Arabayı çeken atlar durdu.

"Hazine gemisinden haber var mı?"

"Marie-Josephe," dedi sakince Lucien, "iyi haberlerim olsa bu çirkin arabayı sürüyor olur muydum?"

Marie-Josephe Lucien'in yanma oturdu, gösterişli kıyafetleri içinde garip görünüyordu. Yves onu kolundan yakaladı. "Tanrı aşkına, ne yapıyorsunuz?"

"Yves, Kral'a geri dön. Lucien, lütfen acele et."

Lucien atları kırbaçladı. Atlar ileri atıldılar.

"Sana çok minnettarım," dedi Marie-Josephe. "Bir şekilde Şehrzad'ın hayatını ve Majestelerinin ruhunu kurtarmalıyız." "Ben bir ateistim," dedi Lucien. "Kimsenin ruhunu kurtarmakla işim olmaz."

Marie-Josephe kahkaha attı. Kahkahasını durduramadı. "Lucien, seni seviyorum, sınırsız ve sonsuz."

Lucien, tek eliyle at arabasını kullanırken diğer elinin parmaklarını Marie-Josephe'in parmaklanna geçirdi.

At arabası sarsıldı. Marie-Josephe korkmuş ve şaşırmış bir şekilde dönüp baktı. Vücudunun yansı arabanın içinde yansı dışarıda kalan Yves, kenarlara tutunarak kendini arabanın içine çekti.

"Şatoya geri dön!" diye bağırdı Marie-Josephe. "Dönersem," dedi Yves, "Şehrzad'a ihanetimden dolayı kendimi asla affedemem."

Dolunay, zirveye ulaşmasına bir avuç mesafe kala gökyüzünde asılı duruyordu. Marie-Josephe, M. Boursin'den uzağa, Büyük Kanalın sonuna kadar yüz, Şehrzad, diye şarkı söylemeye başladı, M.Boursin seni at arabasına tırmanırken görmemeli.

Şehrzad umut dolu ve heyecanlı şarkısıyla cevap verdi. Büyük Kanal boyunca o kadar hızlı yüzmeye başladı ki atları geride bıraktı.

M. Boursin, gece yarısını bir dakika geçe Büyük Kanalın doğu yakasında belirecekti. Bir süre Marie-Josephe'in gelip deniz kadınını teslim olmaya ikna etmesini bekleyebilirdi. Gece yansını iki dakika geçe alarm verip muhafızları haberdar edecekti. Kral'a haber ulaştıracaktı.

Marie-Josephe geriye baktı. Şato tepenin üzerinde ışıklar içinde parıldıyordu.

Meşale ateşlerinden oluşan bir çizgi, yılan gibi kıvrılarak ilerliyordu.

"Çabuk," dîye fısıldadı Marie-Josephe.

Lucien çakıl yolda at arabasını çevirdi.

"Dizginlere geç," dedi Lucien. "Yves ve ben Şehrzad, Kanalın batı kıyısından tırmanarak karaya çıktı. Tedirgin ve beceriksiz bir şekilde at arabasına doğru bir yılan gibi sürünmeye başladı. Atlar korkuyla kişneyerek gerilediler. At arabası yalpaladı. Lucien ayağa kalktı, yumuşak sesiyle güçlü ve gergin atlan sakinleştirmeye, huysuzluklarını geçirmeye çalıştı.

"Sen atları sakinleştir," dedi Marie-Josephe. "Ben Şehrzad'ı sakinleştireceğim." At arabasından atlayarak deniz kadınına doğru koştu. "Sakin ol Şehrzad, hareketsiz dur, sana yardım edeceğiz."

Delicesine heyecanlanan Şehrzad, sanki hâlâ suyun içindeymiş gibi debelenerek at arabasına doğru ilerlemeye çalışıyordu. Pençesi Marie-

Josephe’i omzundan göğsüne kadar çizdi. Şehrzad, Marie-Josephe ve Yves’in kollarından kayarak yere düştü, nefesi kesildi ve inledi. Marie-Josephe yanında diz çöktü.

“Şehrzad, dinle, beni dinle.” Şehrzad’ın perdeli ellerini ellerine aldı. Şarkısında ne olmasını umduğunu Şehrzad’a anlattı. Atlar burunlarından soluyarak ayaklarını hızla yere vuruyorlardı. Lucien sesiyle onları yatıştırarak denetimi altına aldı.

Şehrzad hıçkırıklara boğuldu ve yere hareketsiz bir şekilde uzandı. Marie-Josephe ve Yves onu kaldırarak at arabasına bindirdiler. Su içinde ne kadar kıvrak ve hareketliyse, karada zarafetten o denli yoksundu. Yves ve Marie-Josephe, at arabasında Sherzad’ın iki yanına geçerek düşmesin diye ona yaslandılar.

Lucien dizginleri kademeli bir şekilde serbest bırakarak atları yürütmeye, sonrasında yavaşça koşturmaya, sonunda yolcularını fazla sarsmadan dörtnala koşturmaya başladı. Deniz kadım, korku içinde Marie-Josephe’in beline sarıldı. Yanma kıvrılarak, şiddetle kanayan pençe çiziğini uğultulu bir pişmanlıkla öptü.

“Önemli değil, Şehrzad. Önemli değil.”

“Peki ya şimdi?” diye bağırdı Lucien gümbürdeyen tekerlek seslerinin arasından.

“Denize.”

“Eğer ulaşabilirsek. Sonrasında kendinizi kurtarmak için planınız var mı?”

“Gerisini hiç... düşünmedim...” Elini korsesinin altına sokup düğüm yapılmış bir mendil çıkarttı. “Birkaç gümüşüm var, at arabasını almak için kimseye rüşvet vermek zorunda kalmadım. Bize ekmek almak için yeter... ve balık.

Lucien kıkırdadı. Kahkaha atmaya başladı. Marie-Josephe itiraz etmek için ağzını açtı, ancak sonrasında o da gülmeye başladı.

Lucien’in zırhının üzeri yakutlarla ve elmaslarla kaplıydı. Kaçaklara göre oldukça zenginlerdi.

Öte yandan, kimliklerini gizlemeleri imkânsız olduğu için görenler tarafından hemen teşhis de edilebilirlerdi.

At arabası berrak karanlık içinde gümbürdeyerek ilerliyordu, dolunay sisin üzerinden aydınlatıyordu.

“Brittany’ye gidebiliriz,” dedi Lucien.

“Bir gemiyle yolculuğa çıkabiliriz. Eve, Martinique’e dönebiliriz.”

“Kendi ayaklarımla tekrar bir gemiye binmektense," eledi

Lucien, “şansımı Kral'ın muhafızlarından yana kullanmayı tercih ederim.”

Marie-Josephe, gemi kiralama şanslarının Brittany’e kaçmaya göre biraz daha fazla olduğunu Lucien’in de bildiğini biliyordu.

Şehrzad burnundan soluyarak başını kaldırdı, Marie-Josephe’in kolları arasından kaydı, onu sıkı sıkı tutan Yves’ten kurtuldu ve at arabasının koltuğuna tırmanarak doğruldu. Rüzgârı derinden içine çekti, sonra keyifli bir tıslamayla geri bıraktı. Atlar birden irkilerek hızlandılar.

“Yavaş, Yavaş.” Atlar homurtulu bir şekilde burunlarından soluyorlardı; Lucien onları yavaşlattı. “Daha gidecek çok yolumuz var.”

Vakit gece yarısını geçerken dolunay batmaya başladı. Atların üzerindeki ter, koşum takımları üzerinden sıyrılırken kabarcıklar oluşuyordu.

“Bakın,” dedi Yves.

Çok gerilerde, yol adeta parıldayarak akan ışıktan bir nehre dönüştü.

“Kral,” dedi Lucien.

“Denize asla ulaşamayacağız,” dedi Yves.

“Denize ulaşma şansımız çok az.”

“Hayatlarımızı umutsuz bir görev uğruna mı heba ettik?”

“Şehrzad, Seine nehri seni evine götürecektir,” dedi Marie-Josephe, “ancak, yüzebildiğin kadar hızlı yüzmelisin, adamları, atlan ya da köpekleri duyduğunda suyun altına saklanmalısın.”

Şehrzad anladı. Marie-Josephe’e bir elveda şarkısı söyledi, başını onun omzuna yasladı ve yanlışlıkla açmış olduğu kesiği öptü. Marie-Josephe’in kanı yanaklarını lekeledi.

Lucien, yorulmuş atları biraz daha hızlanmaları için zorladı. Takipçilerinin fenerleri ve meşaleleri, karanlığı adeta ışıktan bir mızrak gibi delerek yaklaşıyordu.

“Lucien, saklanabilir miyiz? Yoldan ayrılıp, bizi geçmelerine izin versek?”

“Gizlenemeyiz. Çok fazla ay ışığı var.”

At arabası bir tepenin üzerindeydi. Seine nehrinin kıvrımlarından biri parıldayan gri sis içinden görünüyordu. Şehrzad suyu kokladı. Sabırsızlıkla ve çılgınca şakıyordu. Yorulmuş olan atlar sesini duyunca hızlandılar. At arabası yokuştan aşağı sarsılarak inmeye başladı.

“Birkaç dakika,” dedi Marie-Josephe. “Sadece birkaç dakika ve sonrasında özgür olacaksın.”

Mücevherler içindeki atlılar tepede belirdiler. Fenerlerinin ışığı, önlerine düşen gölgelerini uzatıyordu. Tehditkâr bir şekilde dörtnala gidiyorlardı. Majestelerinin Carrousel takımı hızlanarak ve arayı kapatarak tepeden aşağı akmaya başladı.

At arabası düzlükte nehir kıvrımının sisine doğru ileri atıldı. Marie-Josephe, köprüyü yakarak ya da kullanılamayacak duruma getirerek süvarileri atlatıp kaçabileceklerini hayal etti.

Nehrin sığ yerlerinden geçerlerdi, diye düşündü. Kostümlerinin mahvolması umurlannda olmazdı.

Şehrzad’ı sıkı sıkı tutuyordu. Lucien son bir gayretle atları son güçlerine kadar koştururken, at arabası oluklann üzerinde kontrolsüzce sarsılıyor ve sekiyordu. Şehrzad’ın özgürlüğüne kavuşabilmesi için tek yapmaları gereken köprüye ulaşmaktı. Beş yüz adım kalmıştı ve Majestelerinin birliği hâlâ bin adım gerideydi. Köprüye iki yüz adım. Meşaleler kıvılcımlar çıkartarak cızırdıyordu; Carrousel’in başlıkları şeytanlar kadar tehlike saçarak havada dalgalanıyordu.

Elli adım. At arabası bir kayaya çarptı. Havaya sıçradı. Tekerleklerinden biri paramparça oldu. Araba yana savruldu. Yves, Marie-Josephe’i ve

Şehrzad’ı yakalayarak arabanın içinde tutmayı başardı. Dingil, yoldaki taşı toprağı kazarak yola sürtünüyor ve adeta çığlık atıyordu. Lucien arabayı köprünün üzerine doğru sürdü, ancak arabanın dingili yol yükselirken yere saplandı, araba sarsılarak yan yattı ve köprünün taş setleri arasına sıkıştı.

‘‘Çüş, çüş.” Lucien atları durdurdu. Bir tanesi tökezleyerek dizleri üzerine düştü. Diğeri titreyerek başını bacaklarının arasına sıkıştırdı. Şehrzad’ın umutsuz çığlığı atları ürküttü, ama o kadar tükenmişlerdi ki kaçmaya bile yeltenemediler. Majestelerinin atlıları gök gürültüsü gibi yaklaşıyorlardı, arada beş yüz adım kalmıştı.

“Eğer teslim olursak,” dedi Yves, “vurulmadan önce...”

“Hayır! Bana yardım edin! Şehrzad...” Marie-Josephe yan yatmış olan arabanın kenarından kayarak dışarı çıktı. Lucien güçlükle aşağı indi. Şehrzad, kıvranarak ve hırıldayarak köprünün üzerine düştü.

Lucien yola doğru koştu. Keskin kılıcını kınından çıkardı. Bekledi.

Carrousel takımının olağanüstü gölgeleri ona doğru ilerliyordu. Atların nalları yolu döverek tozu toprağa katıyordu. Havada asılı bir toprak, ter ve yanık kokusu vardı. En öndeki Kral tek başına, tüm ihtişamıyla Lucien’e o kadar yakın bir mesafede durdu ki, Lucien’in kılıcı atının göğsüne dokunuyor ve atın sıcak nefesi Lucien’in şapkasındaki tüyleri uçuşturuyordu. Kral’ın arkasındaki takımlar kılıçlarını çektiler. Nübye av arabası en arkada durdu. Çitalar dişlerini göstererek ve hırlayarak adeta bir nehir gibi dışarı döküldüler.

Kral’m kalkanındaki güneş parıldadı.

“Benim yanımda cesurca savaştın, Lucien,” dedi Louis. “Şimdi bana karşı mı savaşacaksın?”

Lucien cevap veremedi. Marie-Josephe ve Yves, Şehrzad’a köprünün kenarına ulaşması için yardım etmeye çalışıyorlardı. Deniz kadını beklenti içinde inildedi ve meydan okuyarak hırıldadı. Kuyrukları köprünün taşlarına sürtünüyordu.

Çabuk olun, diye düşündü Lucien, lütfen çabuk olun, bu seçimi yapamam.

Şehrzad, bir zafer çığlığıyla köprüden zıplayarak atladı ve nehrin sulanna daldı.

“Canın için yüz!” diye haykırdı Marie-Josephe. “Elveda sevgili Şehrzad!”

Majesteleri akıntı yönünü işaret etti. Monsenyör, kimonosunun kolları birer kanat gibi uçuşurken takımıyla birlikte nehir kıyısına doğru dörtnala at sürmeye başladı.

Sadece Lorraine’nin ve genç prenslerin eşlik ettiği Majesteleri, Lucien’e döndü.

Lucien, kılıcıyla Majestelerini saygı içinde selamladı. Teslim oldu. Bourgogne ve Anjou atlarından indiler, kılıcı ve kınını alıp büyükbabalarına takdim ettiler. Louis kılıcı kınına soktu.

“Bana şeref sözü verecek misiniz, M. de Chretien?”

“Evet, Majesteleri.”

Louis, kılıcını Lucien’e geri verdi. Kral’m, kendisine bir hain değil de düşmanmış gibi davranması karşısında, Lucien minnettarlıkla başını öne eğdi.

Nehrin suları Şehrzad’ın etrafını sardı. Hayvanların ve kara insanlarının pisliğiyle doluydu. Yüzeye çıktı, iğrenerek tükürdü, tekrar dalarak yüzmeye başladı. Hırpalanmıştı ve yaralıydı, uzun mahkûmiyetinin de etkisiyle çabuk yoruluyordu. Akıntı yardımcı oluyordu, ancak hâlâ denizden çok uzaktaydı.

Nehrin sesleri değişti. Su o kadar çamurluydu ki neredeyse ses körü olmuştu. Bir an için yüzeye çıktı, sisin üzerine çıkabilmek için sertçe çırpındı. Bir sonraki kıvnmda, kendisini engellemeye gelmiş atları ve insanları gördü. Akıntı boyunca büyük bir ağ germişlerdi. Ağın etrafından ya da altından bir geçiş bulmayı umarak tekrar daldı. Suyun içinde batıp çıkan at toynaklarının arasından kayarak yüzüyordu. Yüzerken dokunduğu atlar kişneyerek şaha kalkıp binicilerini düşürdüler. Oynadığı tehlikeli oyun onu ele verdi. Biniciler suya mızraklarını daldırmaya ve tüfekleriyle ateş etmeye başladılar. Mermiler etrafından geçiyor, sıcaklıklarıyla suyu kaynatıyorlardı; bir mermi saçının bir tutamım koparıp attı.

Sherzad daldı. Taşlar, ağı nehrin dibine kadar batırmıştı. Akıntı onu ağlara doğru itti; ağların dibinden sıyrılıp geçmek için uğraştı. Avcılar

ağdaki gerginliği fark ettiler. Etrafından çekerek onu ağa doladılar ve sığ sulara doğru yönlendirdiler.

Sherzad, su yüzeyine doğru hızla zıplayarak sisin içinde kendisini ağın diğer tarafına attı.

Ayağına keskin bir acı saplandı. Tüylü ve benekli bir yırtıcı, hırlayarak onu taşlık kıyıya doğru çekti. Şehrzad, suyun içine doğru kıvrılarak yaratığı suya çekti. Kanı, suya dağıldı ve yırtıcı hayvanın keskin kokusuyla karıştı.

Yırtıcı suya batıp savunmasız kaldığında, Şehrzad tiz ve sert bir sesle bağırdı. Suda iletilen sesi, saldırganın kalbine çarptı. Yaratık sert bir şekilde kıvranarak öldü.

Yaratığın eşi zıplayarak dişleriyle Şehrzad'ın boynunu yakaladı. Şehrzad bağıramadı, hareket edemedi. Yırtıcının köpek dişleri şah damarlarına baskı yapıyordu. Azıcık bir ısırmayla kan kaybından ölürdü. Sert bir ısırıkla yaratık kafasını koparabilirdi.

Şehrzad kendinden geçti. Etrafında bir yaygara koptu; adamların bağınş çağırışlarından ve mızraklarını darbelerinden bir yaygara. Kara adamları yırtıcıyı döverek uzaklaştırdılar ve Sherzad'ı karaya çektiler. O an emin olduğu tek şey ağın ona dokunuşuydu.

Elmaslarla süslenmiş kıyafetleri içinde Huronlar, bir hayli eğlenerek Marie-Josephe'e doğru dörtnala at sürdüler.

"Kıpırdama," dedi sessizce Lucien.

Marie-Josephe korkamayacak kadar bitkindi. Huronlar hızla yanlanndan geçtiler. Yaşlıca olan erkek elindeki tüyle saçma dokundu. Genç olan ise aynı şekilde Yves'in saçma dokundu. Yaşlı olan dönüp tekrar geçerken, atından eğilerek Lucien'in saçma dokundu.

"Saçımızı istiyorlar," dedi Lucien. "Benim açımdan, bu peruka mahvoldu; onu alabilirler."

Kral, kardeşiyle buluşmak için atım sürdüğünde, Lorraine Marie-Josephe'in ellerini at arabalarının koşum kayışlarına bağladı. Bitkinlikten ve umutsuzluktan, Marie-Josephe itiraz etmedi. Lorraine silahşorlara Yves'in ellerini Marie-Josephe'in soluna bağlamalarını emrettiğinde, Yves beyhude yere direndi. Lucien, kibirli bir hoşnutsuzlukla kaçınılmaz olan

rezalete katlandı. Chartres ve Maine onu Marie-Josephe'in sağma bağladılar.

"Yüksek konumdaki bir tamdık şu an çok işinize yarayabilirdi," dedi Lorraine Marie-Josephe'e.

Marie-Josephe başını kaldırarak ona dik dik baktı.

"Budalaca bir cevap."

Atlar yavaşça ileri hareket ettiler. Lucien ayak uydurmakta zorlanıyordu, kendisini bastonuyla beceriksizce desteklemeye çalışıyordu. Atlar şafağa doğru ağır ağır yol alıyorlardı.

"M. de Chretien," dedi Lorraine, "çok alçaldınız."

"Ve buna rağmen hâlâ ayaklarım altında sürünebilirsiniz."

Lorraine yakındaki atm arkasına bir şaplak attı. Eşini de hızlandırarak at tırısa kalktı. Lucien tökezledi, kendini zorlukla toparladı.

"Çüş, Çüş," dedi usulca. Atlar muhtemelen itaat etmekten ziyade yorgunluktan yavaşladılar, diye düşündü.

Beni Versailles'a kadar sürükleyerek götürmek Lorraine'in hoşuna giderdi, diye düşündü Lucien.

"Lucien..." dedi Marie-Josephe.

"Şişt," Lucien kendisine acınmasına dayanamazdı.

Marie-Josephe, kendi etrafında dönerek karanlığın içine doğru kısık gözlerle baktı. "Kaçabildi mi?"

Majesteleri, gölgeleri delerek sisin içinden belirdi. Ardında, Monsenyör ve takımı Şehrzad'ı taşıyorlardı. Şehrzad direklerin üzerinde taşınan bir ağın içine hapsedilmişti. Marie-Josephe şarkı söylemeye başladı, ama deniz kadım çırpınmaya başlayınca şarkısı hıçkırıklarla yarıda kaldı. Şehrzad gözlerini kıstı. Gözleri bir kedininkiler gibi parıldadı.

Genç Carıousel atlıları, bitkinlik ve zafer sarhoşluğuyla birbirlerine dalaşıp, itişip kakışarak Lucien'le dalga geçiyorlardı. Eski arkadaşlıklar, Kral'ın hoşnutsuzluğunun yarattığı asit havuzunda adeta eriyip yok olmuştu. Lucien buna daha önce başkalarının başına geldiğinde tanık

olmuştu, toplum içindeki bu aşağılanmaya. Hayatını bunu asla yaşamayacağı şekilde tasarlamıştı. Tüm o ıstırap dolu emeği boşa gitmişti.

Majesteleri, Şövalye'nin yaptığı şeyi görünce duraksadı. Bakışları sırayla Yves, Marie-Josephe, Şövalye ve en sonunda Lucien'in üzerinden geçti.

"Hepiniz aklınızı kaçırmışsınız."

Güneş doğuyordu. Kral'm sesi yaşlı ve yorgun çıktı.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Lucien ve Yves, Kral'ın emriyle serbest kalan elleriyle ve eyerleri olmadan at arabasını sürüyorlardı. Mücadele etmekten bitkin düşmüş ve ağm içinde zapt edilmiş olan Şehrzad, atları ve binicilerini korkutan tüyler ürpertici ve üzgün bir şarkı mırıldanıyordu. Marie-Josephe av için kullanılan at arabasındaydı. Çitalar hırlayarak onun çamurlanmış eteklerine sürtünüyorlardı. Bir tanesi arka bacakları üzerine oturarak, bakışlarını kanla lekelenmiş olan korsesine dikmişti.

Versailles'a olan yolculukları kısa sürse de çok uzun zaman geçmiş gibi hissediyordu. Marie-Josephe umutsuzluğu ve bitkinliği bir kenara bırakıp kaçma yollan aramaya başladı. Duruşunu Lucien'e benzetti: mağrur, omuzlar dimdik, baş yukarıda. Akima her biri bir öncekinden daha masalsı kaçış planları geliyordu. Eğer çitaları tasmalarından çıkarabilirse onlar da süvarileri şaşırtıp, atları korkutabilirlerdi... Fakat aynı şekilde ona saldırıp boğazını parçalayabilir, ya da biniciler Şehrzad'ı ağıyla yere bıraktığında onun üzerine de atlayabilirlerdi. Eğer sürücüyü alt edebilirse at arabasıyla dörtnala uzaklaşabilirdi... Ancak Chartres ve Lorraine'in güçlü savaş atları ile at arabasının sakin zebraları düşünülecek olursa, onu yakalamaları pek de uzun sürmezdi. Hayallerinde nasıl kaçarsa kaçsın, Şehrzad'ı kurtarabilecek tek şey Apollo'nun parıldayan savaş arabasıyla göklerden inmesi olabilirdi. Nasıl kaçarsa kaçsın, Carrousel atlıları Lucien ve Yves'in etrafını sarmıştı.

Başaramadık, diye düşündü. Şehrzad hayatını kaybedecekti. Lucien'i desteklemeyi düşünmediği bir planın içine çektim, onun için sonuçlarının ne olacağını düşünmeden.

Onu esir almış kişilerin, gözüne toz kaçtığını düşünmesini umarak yüzünü nezaketten uzak bir şekilde elbisesinin koluna sildi.

Lucien’in omurgası boyunca bir alevlenme oldu.

Nefesini tutarak atının dizginlerine yapıştı. Kılıcı neredeyse parmaklarından kayıp gidiyordu. Tüm duyuları, dış dünyayla olan ilişkilerini kopartarak ağrıya odaklandılar. Çok hareketsiz durursa, atından düşmeyebilir, kılıcını düşürmeyebilir, bayılmayabilirdi.

“M. de Chretien,” diye fısıldadı Yves, “Neyiniz var?” “Lütfen bana dokunmayın.”

“Çok soluksunuz.

“Ne de olsa moda böyle,” dedi Lucien.

Yves konuşmayı kesince, Lucien buna minnettar oldu. Sırtındaki vicdansız ağrı işkenceden de beterdi. İşkence görüyor olsaydı, istenileni söyleyebilir, itiraf edebilir ya da dinden dönebilirdi ve işkence biterdi. Ancak vücudu ona ihanet ettiğinde, hiçbir şey, ne şarap, ne sert içkiler, ne de sevgi dolu sıvazlamalar acıyı dindiremezdi.

Kafile, Büyük Kanal’ı ve Apollo Çeşmesi’ni geçti, Yeşil Hah boyunca deniz kadınını taşıyarak Versailles’a doğru ağır ağır ilerlemeye devam etti.

Lucien, izledikleri yolun önemini anlayacak kadar acısını bastırarak kendine gelebildi. Marie-Josephe’in suratını göre-miyordu ama hiç şüphesiz o da anlamıştı.

Majesteleri deniz kadınının yaşamını bitirecek, diye düşündü Lucien.

Kafile şatonun kuzey kanadının altında durdu. Yves atından inerek seri adımlarla atın etrafından yürüdü. Lucien, Yves ona ulaşamadan atının dizginlerini sıkıca tutarak kendini yere doğru bıraktı. Bastonuna sıkıca dayanarak biraz soluklandı.

Kayda değer bir yara aldığını bile iddia edemezdi. At arabasının hafif çarpmalan ya da atın sallantılı yürüyüşü değildi onu etkileyen. Sürekli çektiği ağrı dayanılmaz bir ıstıraba dönüştüğünde, değişim belirli bir sebepten ya da belirli bir incinme dolayısıyla olmazdı.

Lucien’in tek saptayabildiği, ağrının en uygunsuz zamanda gelmesiydi.

Aslında her an uygunsuz oluyor, diye düşündü Lucien; itiraf etmeliyim ki şu an sadece diğerlerinden daha kötü bir zamanlama.

Kral atından indi ve şatoya girdi. Yaverleri etrafını sardı. Lucien'e duracak yer bırakmadılar; zaten konumunu çoktan yok etmişlerdi. Muhafızlar geldiğinde, geri kalan saray efradı arkalarına bile bakmadan atlarını sürerek uzaklaştılar. Lucien onlan suçlayamadı. Onu savunacak herhangi bir kimse onunla aynı kaderi paylaşabilirdi.

Muhafızlar, tutukluların etrafını sararak onlan Saray Dairelerinin muhafız odasına kadar yürüttüler. Lucien bastonuna ağırlığını vererek onlara ayak uydurmayı başardı, tabii bunun asıl sebebi muhafızların Şehrzad'ı taşıyor olmalarıydı. Deniz kadını, ağın içinde hareketsiz yatarak anlaşılmaz bir ağıt söylüyordu. Silahşorlar, muhafız odasına geldiklerinde yüklerini yere bırakarak uzaklaştılar.

"Beyler, onun suya ihtiyacı var," dedi Marie-Josephe, "yoksa hastalanacak. Lütfen ona su verecek kadar nezaket gösterin."

"Hepimize su verecek nezaketi gösterseniz," dedi Yves. "Bir

de oturmamıza izin verirseniz iyi olur. Tüm gece boyunca yolculuk yaptık."

Yves'in ricası Lucien'i rahatsız etti.

İstırabını kabulleniyor musun rahip, diye düşündü Lucien, ancak bu kinayeyi dile getirme dürtüsüne engel oldu.

İhtiyatlı bir kibarlıkla, silahşorların kaptanı askerlerinden birini su ve şarap getirmesi için yolladı. Adamları sandalye getirdiler. Yves kendisininkine yığıldı, dirseklerini dizlerine yaslayarak başını öne eğdi. Marie-Josephe sandalyesine o kadar yavaşça oturdu ki, Lucien at arabası çarptığında kendini incitip incitmediğini merak etti. Onu avutmak istedi, onun kendisini avutmasını istedi. Ancak muhafızlar engel olurlardı; şu an tek yapabileceği davranışlarına hâkim olmaya devam etmekti.

Kaptan, Lucien'e bir sandalye teklif etti.

"Majestelerinin huzurunda oturmamı mı bekliyorsunuz?" diye sordu sert bir ses tonuyla Lucien. Bastonuyla Louis'in bir portresini işaret etti. Acı sırtından omuzlarına vurdu.

“Affedersiniz, M. de Chretien,” dedi kaptan. “Bir kadeh şarap alır mıydınız?”

Silahşorlardan biri şarapları doldurdu. Yves, şarabı kana kana içti.

“Majestelerinin şerefine içiyorum.” Lucien kadehi kibirli bir selamlamayla Louis’in portresine doğru kaldırarak bir dikişte içti. Kaptan kadeh kaldırmaya katıldı.

“Hayır, teşekkür ederim,” dedi Marie-Josephe, muhafızlardan biri ona şarap ikram edince. “Kral’a saygısızlık etmek istemem ama... İçemem.”

Lucien onun neden bu kadar rahatsız olduğunu fark etti, kurumuş dudaklanna ve şarabı geri çevirdiği için duyduğu kuvvetli pişmanlığa rağmen neden içmek istemediğini, neden bu kadar utandığını anladı.

“Mile de la Croix’nın lavaboyu kullanmasına izin verin lütfen,” dedi sessizce kaptana.

Kaptan tereddüt etti, ancak Majestelerinin tuvaletini tutma konusundaki dayanıklılığını ve seyahatlerinde hanımların konforunu pek de düşünmediğini saraydaki herkes kadar iyi biliyordu. Lucien’e reverans yaptı ve adamlarına tutuklulan lavabolara kadar eşlik etmelerini emretti.

“Yine de çabuk olun, Majesteleri onları yakın zamanda ça-ğırtacaktır.”

Yalnız kaldığında, Lucien duvara yaslandı ve taşların yüzünü serinletmesine izin verdi. Soğuktan titredi.

Kaptan, içeri havlu ve su göndertti. Lucien üzerindeki çamuru temizledi, eldivenlerindeki toprağı fırçaladı, üstünü başını düzeltti. Kıyafetlerini değiştirebilmeyi isterdi. Kral’ın karşısına çıkmaya uygun değildi ve terden sırılsıklam, olmuştu. Sıcak ağrılardan sonra gelen bu soğuk hisse hiçbir zaman alışamamıştı. Cebindeki elma konyağı şişesi aklını çeliyordu, ancak likörün vereceği sıcaklık sırtındaki yangını söndürmek için bir işe yaramazdı. Kirlenmiş şapkasından bir kurdele alarak karışmış perukasını arkadan topladı.

“Peki ya deniz canavarı, M. de Chretien?” diye sordu kaptan dönerek. “Halının üzerine mi işeyecek?”

“O konuda uzman olan kişi Mile de la Croix.” “Bilmiyorum.” Marie-Josephe kadehini dibine kadar içti ve kaptan kadehi tekrar doldurmayı teklif

ettiğinde itiraz etmedi. “Şehrzad hiçbir zaman ev içine girmedi, hayatında hiç halı görmedi, lavaboda ne yapması gerektiğini de bilemez.”

“içmiyor.” Silahşorlardan biri elinde bir su sürahisiyle Marie-Josephe’in tepesinde dikiliyordu; deniz kadını halıya işememişti ama halının üzerine sürahiden sular damlamıştı. “Onun yanma oturmama izin verin,” dedi Marie-Josephe. Kaptan, Marie-Josephe’in Şehrzad’ın yanına diz çökmesine izin verdi. Lucien de onlara katıldı. Yves tereddüt etti, sonra o da onlara katıldı. Lucien elini Marie-Josephe’in omzuna koydu. Marie-Josephe de ılık parmaklarıyla Lucien in elini kavradı. Lucien, Marie-Josephe’in dokunuşundaki sıcaklığın sırtındaki ağrıyı hafiflettiğini düşündü.

“Sevgili arkadaşlarım,” diye fısıldadı Marie-Josephe.

Sesi çatallıydı. Şelırzad’ın omzunu ve morarmış kalçasını ovaladı. Şehrzad’ın elindeki perdeler yırtılmıştı. Ayak bilekleri pıhtılaşmış kanla kaplıydı, boynu ise morartılarla. Gözleri kapalı bir şekilde yatıyordu, ağlaması nerdeyse duyulamayacak kadar sessizdi. Marie-Josdphe su dolu sürahiyi Şehrzad’ın ağzına tuttu. Deniz kadını tepki göstermedi.

“Şarabı verebilir misiniz?”

Kaptan şarap şişesini uzattı. Marie-Josephe, parmaklarına birkaç damla şarap damlatıp Şehrzad’ın kurumuş dudaklarını ıslattı. Deniz kadını rüyadaymış gibi kibarca şarabı yaladı.

“Majesteleri sizleri çağırıyor.”

Marie-Josephe, Lucien’in yanında yürüyerek Apollo Salonuna girdi. Yves tek başına, başı öne eğik, kollarını birbirine kavuşturmuş yürüyordu. Muhafızlar etraflarını sarmış, Şehrzad’ı taşıyarak onlara eşlik ediyorlardı. Deniz kadınının iniltileri koridorlarda yankılanıyordu.

Lucien, Majesteleriyle yüz yüze geldi. Tahtında oturan Kral, bakışlarını eskiden en sevdiği bu kişilere çevirdi. Monsenyör ve Maine, Lorraine ve Chartres sessizlikle ama sert bakışlarla onun yanında yerlerini almışlardı. Sadece Monsenyör’ün bakışlarında biraz acıma vardı. Sadece o buna cüret edebilirdi, ancak elinden yardım etmek için bir şey gelmezdi.

Lucien’in suratı terle kaplanmıştı ve eli bastonunu sıkıca kavramıştı; reveranstan doğrulabilmek için kendini tüm gücüyle yukarı itmesi gerekmişti.

Marie-Josephe, Majestelerine reverans yaptı, ancak dikkati Lucien'in üzerindeydi. Yaralı mı acaba, diye düşündü. Vagon çarpışmasında mı yaralandı? Daha önce hiç acısına yenik düştüğünü görmemiştim.

"Savaşta rakiplerime saygı duyarım," dedi Louis. "Fakat bana ihanet eden arkadaşlardan nefret ederim."

"Efendim, tüm suç bana ait!" diye haykırdı Marie-Josephe. "Ağabeyim ve Kont Lucien..."

"Sessiz olun! Bir kadın olduğunuz için size merhamet göstereceğimi mi sanıyorsunuz? Arkamdan çevirdiğiniz oyunlara rağmen, matmazel, beni aptal zannetmeyin."

"Kendim için merhamet beklemiyorum Majesteleri." Fakat Şehrzad, Lucien ve Yves için merhamet dilemeyi ummuştu. "Peki ya siz, Lucien. Davranışlarınızı açıklayacak mısınız? "Hayır, Majesteleri," dedi Lucien.

Lucien'in Kral'a verdiği sert ve kısa cevap Marie-Josephe'i şaşırtmıştı.

"Size söz verdiğim iyiliği istemeyecek misiniz?

Hakarete uğrayan ve öfkelenen Lucien cevap vermeden önce bir an bekledi. "Önceden rica etmiştim, Efendim."

"Şu sesi kesin!" diye bağırdı Kral, Marie-Josephe'e bakarak. "Yapamam. Şehrzad ölüm şarkısını söylüyor."

"M. Boursin!"

M. Boursin sıska vücudunu sürüyerek öne çıktı.

"Yaratığı alm. Hemen doğrayıp hazırlayın."

"Fakat Majesteleri, ziyafet neredeyse başlamak üzere, pişirip hazırlamaya zaman yok. Eğer hoşunuza gitmezse kendimi öldürmem gerekir..."

"Nasıl isterseniz öyle yapın," dedi Louis. "İtirazlarınızı kendinize saklayın. Gerekirse yaratığı çiğ ve kanlı olarak yeriz."

"Majesteleri, ben, ben bir şeyler düşünürüm, Majesteleri..." Marie-Josephe üzüntüden sessiz bir şekilde ağlamaya başladı.

Lucien onun elini tuttu. Marie-Josephe ağlamasına engel olamıyordu, ancak bir insanın onu teselli etmeye çalışmasına hayatında hiç bu kadar

minnettar olmamıştı.

“İçeri giremezsin! İçeri *gitmemelisini*" Teşrifatçının sesi yan salondan yankılandı. “Muhafızlar!”

Bir güvercin çırpınarak hızlıca salona daldı. Bir ileri bir geri uçarken pencereden gökyüzünü gördü, cama doğru hızlıca dalışa geçti, son anda hızlı bir manevrayla geri döndü. Kraliyet güvercinleri bakıcısına doğru kanat çırptı, bakıcı güvercini alarak göğsüne yasladı. Diğer kuşlar da omuzlarına tünemişti.

Lucien kimsenin izni olmadan güvercin bakıcısına yanaştı. Bastonuna yaslanarak elini uzattı.

Güvercin bakıcısı elini cebine daldırdı. Bir avuç dolusu gümüş mesaj kapsülü çıkararak Lucien’in avucuna doldurdu.

Lucien bir tanesini bile açmaya tenezzül etmedi. Kral’m önündeki yerine döndü. Marie-Josephe’in gözyaşları, parıltılı gümüşün etrafında bir hale oluşturdu. Tırnaklarını avuç içine batırarak ağlamasını durdurmaya çalıştı, bağırmamaya çalışarak bir tanesini açıp içindeki mesajı okudu.

Majesteleri, Lucien’in elinden tek bir kapsülü aldı ve açtı. Ters çevirdi ancak içinden hiçbir şey çıkmadı. Salladı.

İçinden bir zümrüt parçası parkenin üzerine düşerek tıkırdadı. Zeminde yeşil pırıltılar saçarak İran halısının püsküllerine ulaşana kadar yuvarlandı. Muhafızlardan biri zümrüt parçasını yerden kaptı, Kral’ın önünde diz çökerek geri uzattı.

Majesteleri kapsülden çıkan kâğıt parçasını okudu. Kâğıdı yere bıraktı.

Her mesaj kapsülü bir öncekinden daha güzel bir mücevher barındırıyordu, mükemmel bir yeşim boncuk ya da büyüleyici bir altm bilezik. Majesteleri yerleri mesajlarla doldurdu. Marie-Josephe mesajlardaki kelimeleri birleştirdi: “Aztek mücevherleri. İspanyol altınları. İhtişamlı ganimetler.”

Majesteleri ellerini hâzinelerin etrafında kavuşturdu.

“Deniz yaratığı hayatını geri kazandı.” Kasvetli sesi Marie-Josephe’i rahatsız etti.

“Majesteleri...” diye fısıldadı M. Boursin.

[U]M. de Chretien, lütfen ona...” Louis kendine engel oldu. [U]M. Boursin, sizi söz verdiğim gibi ödüllendireceğim. Çekilebilirsiniz.”

M. Boursin reverans yaparak salonu terk etti.

Louis bakışlarını Lucien’e çevirdi, bir an için duygularını açık etmemeyi başaramadı.

“Lucien, benim değerli danışmanım... Senin yerini kim tutabilir?”

“Kimse, Majesteleri.”

Lucien’in gururu ve hüznü Marie-Josephe’i o kadar derinden etkiledi ki bir an neredeyse tekrar gözyaşlarına boğuluyordu.

Majesteleri Lorraine’i yanma çağırdı. “Deniz yaratığını kafesine götürün.”

“Majesteleri!” diye çığırdı Marie-Josephe. “Şehrzad size bir hazine gemisi verdi.”

“Ben de ona yaşamını veriyorum.”

“Onu serbest bırakacağınıza söz vermiştiniz.”

“Benimle tartışmaya cüret mi ediyorsunuz?”

“Evet, Majesteleri.”

“Ziyafette yaratığın etinin servis edilmeyeceğinin sözünü verdim. Eğer ben onun etini yiyerek ölümsüz olamayacaksam, o zaman o da hâzineleriyle Fransa’yı ölümsüzleştirmeli.”

Şehrzad tahta merdivenlerden yuvarlanarak Apollo Çeşmesi’nin sularına daldı. Pis kokulu suyun yaşattığı şok onu ağıtının yarattığı sersemlikten ayılttı. Ağın içinde çırpınıp kurtulmaya çalıştı. Ağ gevşediği zaman, biraz hareket özgürlüğü kazandığı zaman pençeleriyle ipleri kopardı. Ağ, cılız akıntıda su giderine doğru bir ahtapot gibi yayılarak ve sürünerek ilerledi.

Ağrılar içinde, yara bere içinde, gözü dönmüş bir şekilde suyun üzerinde sıçradı. Sular sıçratarak suya geri düştü. Kafesin kapısı şangırdayarak kapandı ve kilit çat diye hızlıca yerine geçti. Çadırın kanatları kapalı duruyordu. Şehrzad yalnızdı. Çılgına dönmüş bir şekilde

havuzun kenarlarına kırılmış pençeleriyle saldırdı, elleri kanayana kadar su giderinin ızgarasını bükmeye çalıştı.

Kaçış bulamadı.

Muhafızlar, Lucien ve Yves'i götürdüler, Marie-Josephe'in onlarla konuşmasına izin vermediler, iki muhafız, Marie-Josephe'e Madam'ın dairesine kadar eşlik etti.

Giyinme odasında Madam kollarını iki yana açmış duruyordu. Etrafındaki yardımcıları korsesinin tellerini sıklaştırıyordu. Matmazel, topazlarla süslenmiş sert saten kıyafetini çoktan giyinip hazırlanmıştı. Halide, fırfırlı kurdeleli yüksek başlığının üzerine son dokunuşları yapıyordu.

Halide kurdeleleri düşürerek Marie-Josephe'e doğru koştu, hiçbir şey söylemeden sarıldı. Lotte da takip etti. Marie-Josephe kız kardeşine ve arkadaşına sarıldı. Elderflower koklayarak ona doğru koştu, Youngerflower havlayarak peşinden takip etti. Eteklerini kokladılar. Şehrzad'ın kokusunu alınca çılgınca havlamaya başladılar.

"Kesin şunu!" diyerek Lotte köpekleri ayağıyla ittirdi. Madam, yardımcıları onu altın rengindeki ihtişamlı kıyafetlerle giydirirken silahşorları görmezden geldi. "Çekilebilirsiniz," dedi onlara.

"Fakat Madam..."

"Dediğimi yapın."

Muhafızlar birbirlerine baktılar; giyinme odasından çıktılar. Hemen girişte beklediklerine hiç şüphe yoktu, Madam'ın güçlü varlığı bile Majestelerinin emirlerinin karşısında duramazdı.

Madam yanaklarını Marie-Josephe'inkilere bastırdı.

"Ah, canım benim," dedi. "Bu trajik bir şarkıya konu olmayı hak ediyor. Kral kızgın ve senin ziyafete katılmanı emrediyor."

"Madam, ne yapmam lazım?"

"Kral'm emirlerine uy Sevgili çocuğum, tüm yapabileceğimiz bu."

Marie-Josephe, Madam'ın izin verdiği kadar saç tokasını, birkaç parça mücevheri ve kurdeleyi tutarak Halide'ye

Madam’ın saçını yapmasında yardım ediyordu. Bunun gibi sıradan işler onu rahatlatmıyordu. Elleri titriyordu. Diğer hizmetliler, onun itaatsizliği ve bakımsız görüntüsü hakkında fı-sıldaşıyorlardı.

Şehrzad yaşıyor, diye düşündü Marie-Josephe. Hayatta olduğu sürece...

Ancak, arkadaşının çeşmenin hapsinde çok fazla dayanamayacağını biliyordu.

Madam kollarını uzattı. Marie-Josephe, Kral’ın elmas bileziğini onun bileğine taktı. Gözlerindeki yaşlar elmasın parlaklığını daha da artırıyordu.

“Evet, şimdi,” dedi Madam, “seninle ne yapmamız lazım?” Dikkatlice Marie-Josephe’i baştan aşağı süzdü. “Kral’ın huzurundaki bir yemeğe üzerinde çamurlu giysilerle katılamazsın.”

“Onunla dalga geçme, anne,” dedi Lotte. Marie-Josephe’i gardırobun önüne götürerek kapılarını ardına dek açtı.

İçerisinde gördüğü elbise Marie-Josephe’in şimdiye kadar gördükleri arasında en güzeliydi, gümüş rengi dantelleri ve ay taşı süslemeleriyle gümüşi saten adeta parıldıyordu.

“Matmazel, bunu giyemem...”

“M. de Chretien yolladı, sevgileriyle.”

Ben onu mahvettim, diye düşündü Marie-Josephe, o yine de bana nezaketle davranıyor.

Lotte ona sarıldı ve öptü, ellerini umut verircesine sıkarak onu Halideyle baş başa bıraktı. Lotte ve Madam arkalarında elbiselerinin hışırtılarını, ender parfümlerinin mis kokularını ve fısıldaşmalarının yankılarını bırakarak beraberindekilerle birlikte ayrıldılar.

Halide, Marie-Josephe’in eline bir kâğıt parçası tutuşturdu. Marie-Josephe kâğıdı açtı. Lucien’in el yazısını tanıdığı zaman nefesi kesildi.

Birbirimizi kısa bir süre içinde göreceğiz. Seni seviyorum.

L.

“Ağlamayın, Mile Marie,” dedi Halide. “Gözleriniz zaten

yeterince kızarmış. Oturun, fare yuvasına dönmüş şu saçlarınızı taramalıyım.”

“Mile Halide, bir cevap yollamalıyım. Cüret edebilir miyim, bu mümkün mü?”

“Halledebiliriz,” dedi Halide. “Kont Lucien’in bir sürü aracısı var.”

Seni seviyorum, diye yazdı Marie-Josephe. Seni sınırsız, sonsuz seviyorum.

Halide hizmetçi çocuklardan birine seslendi ve notu yollattı, sonra da dikkatini ay taşı elbisesinin içindeki Marie-Josephe’e yöneltti. Aynadaki yansıması, gümüşi gri bir ışık huzmesi içindeydi.

“Hak ettiğinizden fazla değil,” dedi büyük bir memnuniyetle Halide.

Marie-Josephe, Lucien’in notunu korsesinin içine sokuşturdu.

“Kız kardeşim,” dedi Halide, “saçını doğru dürüst yapmama izin verecek misin?”

Matmazel’in başlıklarından birini aldı ve onu Marie-Josephe’e doğru tuttu. Marie-Josephe kendine hâkim olmaya çalıştı, ancak tüm gece kurdeleleri, dantelleri ve iplik yumaklarını dengede tutmaya çalışma düşüncesiyle kahkahaya boğuldu.

“Benim eserlerimi beğenmiyor musunuz?”

“Özür dilerim!” Ellerini ağzına bastırarak kahkahasını boğmaya çalışıyordu. “Mile Halide, niyetim sizi gücendirmek...”

Halide de gülmeye başladı, tasarladığı saçma büyüklükteki başlıklara ve onları severek giyen süslü hanımlara.

Halide yüksek başlıları bıraktı. Marie-Josephe’in saçlarını basit bir şekilde düzenledi.

“Bunları takmalısınız.”

Uzun bir mücevher dizisini Marie-Josephe’in başının etrafına yerleştirdi.

“Senin incilerin!”

“Onları sonra geri almalıyım,” dedi Halide, “çünkü onlar daha sonra eve dönüş biletim olacak.”

Aslında Modenalı Mary’nin her hediyesinin kaynağı Majesteleri idi. Marie-Josephe, Louis’in Şehrzad’ı serbest bırakmayacağını bilse de Halide’nin özgürlüğünde onun da rol oynayacağını bilerek avundu.

Akşamüstü güneşi Aynalar Galerisi’nin pencerelerinden içeri giriyordu, aynalardan yansıyarak içeriyi kör edici bir aydınlığa bürüyordu. Tavandan sarkan kristal avizelerden adeta gökkuşağı huzmeleri parıldıyordu. Kral’ın mührü, altın güneş, her duvarda parlıyordu. Tanrılar ve kahramanlar tavanda adeta can bulmuş gibi savaşıyorlardı.

Uzun ziyafet masaları her yeri kaplamıştı; Fransız aristokratları ve müttefikleri masalan doldurmuştu. Kıyafetler, yemekler ve özellikle de Majestelerinin davetindeki oturma düzeni gelecek aylarda saray dedikodularının en önemli konularından biri olacaktı; hiç şüphesiz büyükelçilerin temsilcilerinin ve asistanlarının önceki birkaç ayda en önemli meşgalelerinden biri bu olmuştu. Odayı müzik ve portakal ağaçlarının kokusu dolduruyordu.

“Mile Marie-Josephe de la Croix.” Teşrifatçı onu anons etti. Ona eşlik eden biri olmadan Marie-Josephe salona girdi. İşık yoğunluğundan kör olmuş bir şekilde, hakkında yapılan yorumların uğultusu içine tek başına yürüdü. Muhafızı arkasında belirdiği zaman uğultular kesildi. Başı dik bir biçimde ileri doğru süzüldü.

Şimdi muhafız gözetiminde olduğum için hararetle fısılda-şıyorlar, diye düşündü Marie-Josephe, saçlarım böyle demode hazırlandığı ya da bana eşlik eden kimse olmadığı için de aynı şeyi yapacaklardı.

Az kalsın kahkaha atıyordu. Belki de sadece saçının ne kadar basit göründüğünü dile getiriyorlardı. Halide’nin fantastik ve grotesk başlık tasarımları, dantel kulelerinden oluşan bir

orman gibi sarayın en süslü kadınlarının başlarını kaplıyordu.

Marie-Jos£phe yemek masasının en uzak köşesinde yerini alırken, bu kadar çok insanın bakışlarından uzak bir yerde olmaktan memnuniyet duyuyordu. Burada olmak istemiyordu; Şehrzad ve Lucien’le birlikte olmak istiyordu. Lucien’in notu parıldayan ay taşı kıyafetinin içinde, göğsüne yaslanmış duruyordu.

“Peder Yves de la Croix.” Yves, Kral’ın madalyasını bırakmıştı. Koyu siyah kıyafetler içinde Marie-Josephe’e katıldı. Muhafızlar ona eşlik

ediyordu.

“Lucien de Barenton, Chretien Kontu.”

Lucien içeri girdi, diğer davetliler gibi giyinmişti, gururlu bir tavrı vardı. Mavi ceketini giymiyordu, onun yerine elmaslarla süslenmiş gümüşi saten kıyafetler içindeydi. Kralın silahşorları tarafından eşlik edilen yabancı bir prens gibi görünüyordu. Masanın Majestelerine en uzağındaki kendi yeri, onur konuğu yeri de olabilirdi.

“Ayak taburemi unuttunuz,” dedi sakince yanındaki muhafızların teğmenine.

“Affedersiniz, M. de Chretien.”

Lucien, esirlerinden emir alıp almamaları gerektiğini düşünen yanındaki silahşorların rahatsızlığını umursamadan sabırla bekledi. Marie-Josephe’e olan gülümsemesi o kadar berraktı, o kadar sevgi doluydu ki, Marie-Josephe o gülüşün gururunun bir maskesi değil, gerçek olduğunu kabullendi.

Ayak taburesi geldiğinde, Lucien sandalyesine oturdu ve muhafızlar da portakal ağaçlarının arkasına çekildiler. Tütünlerinin dumanı görülebiliyordu. Marie-Josephe onlara özendi.

Yves, Lucien’in sağ tarafında, Marie-Josephe ise sol tarafında oturuyordu. En yakınlarında oturanlar sandalyelerini biraz çevirerek araya biraz boşluk bırakmışlardı. Marie-Josephe acaba şamdanlardan, bıçaklardan ve tuzluklardan araya bir set çekerler miydi, diye düşündü.

Marie-Josephe, elini Lucien’in elinin üzerine koydu.

“Teşekkür ederim,” dedi. “Her şey için teşekkür ederim. Çok üzgünüm. Keşke...”

Lucien, Marie-Josephe’in elini kaldırarak dudaklarını parmaklarına dokundurdu, avuç içini öptü. Düşünceler Marie-Josephe’in aklını çeldi: Sadece elime dokunuşu kalbimi bu kadar hızlandırıyorken acaba onu öpmek nasıl bir histir?

“Son maceramdan beri çok zaman geçmişti,” dedi Lucien.

“Tek sebep bu mu?”

“Asıl *sebep* senin ruhunu görmeme izin vermendi ve seni seviyorum. Sınırsız ve sonsuz bir şekilde.

“Onlarla yer değiştirebilmek isterdim,” dedi Marie-Josephe sessizce, başıyla gözlerden uzak olan silahşorları işaret ederek.

Lucien gülümsedi.

“Kendini kontrol et, kardeşim,” dedi Yves.

Yves’in bakışlarına rağmen, Marie-Josephe elini Lucien’in yanaklarından çekmedi. Lucien gözlerini kapatarak onun dokunuşuna yaslandı. Hafifçe titredi.

“Lucien...?”

“Aldırma,” diye fısıldadı. İsteksizce oturuşunu düzeltti; Marie-Josephe elini çekti.

•“Bana söylemelisin.”

“Normal durumumu biliyorsun. Bazı zamanlarda durumum anormal seyredebiliyor.”

“Peki ya tedavisi...?”

“Bunun için bir çare yok, sadece sabır.”

Teşrifatçı, davetli kraliyet ailesi mensuplannı anons etmeye başladı. Teker teker Aynalar Galerisine girerek yüksek masadaki yerlerini aldılar. Kıyafetlerinin üstündeki mücevher ve altınlar ağırlıktan yürüyüşlerini yavaşlatıyordu.

Marie-Josephe bir an için Kraliçe Mary'yi gördü; kafasındaki yüksek başlıktan ve onu süsleyen altm dantellerin, kurdelelerin, gümüş işlemelerin ve elmasların ağırlığından boynu kaskatı kesilmiş görünüyordu. Pudralar cildini ölü gibi be-yazlatmıştı, şakaklarından aşağı ve göğüs kıvrımları boyunca

damarlarını takip edecek şekilde çizilmiş ince mavi boyalar solukluğunu daha da öne çıkarıyordu.

“Papa Hazretleri lnnocent, Roma Prensi.” lnnocent, seçkinlerin masasından uzaklaşmaya başladı. Teşrifatçı dehşete düşerek yardım için etrafına bakındı, yardım bulamayınca lnnocent’m peşinden koştu ve

kulağına bir şeyler fısıldadı, sessiz bir cevap alınca durdu ve reverans yaparak geri çekildi, lnnocent, insanların yaşadığı şoktan kaynaklanan sessizlik içinde ağır adımlarla Marie-Josephe'e yaklaştı. Marie-Josephe ayağa kalkarak reverans yaptı; lnnocent onun yüzüğünü öpmesine izin verdi. Yves önünde diz çöktü. Lucien olduğu yerden kıpırdamadı.

"Bir sandalye daha getirin."

"Papa Hazretleri!" diye haykırdı Yves.

Innocent'm emri donup kalmış hizmetçileri harekete geçirdi. Yves, Papa'ya kendi yerini vererek Innocent'ın sağ tarafında boş olan sandalyelerden birine geçti. Davetliler Papa'nm adabımuaşereti yok sayan hareketiyle donup kalmışken, hizmetliler Innocent'a ayrılmış yeri toparladılar, Kral'ın altın yemek takımını ortaladılar ve seçkinlerin masasını tekrar düzenlediler. Teşrifatçı, mahcup gözüküyordu.

"Majesteleri, Büyük Louis, Fransa ve Navarre Kralı, En Hristiyan Kral."

Herkes ayağa kalkarak reverans yaptı. Majesteleri, elmaslarla ve yakutlarla süslenmiş altın kıyafetlerinin içinde, az önceki dehşet verici olayın farkında olmadan yerini aldı. Aynalı Galeri boyunca davetlileri süzdü. Bir süre sonra bakışları Marie-Josephe, Lucien ve Yves'i yakaladı ve sonra Papa Hazretleri'nin üstünde kaldı.

"Papa Hazretleri ..." dedi Yves. "Sizin yeriniz —" "Peygamberimiz cüzamlılara bakmıştı. Ben nasıl daha azını yaparım?" dedi lnnocent Lucien'e bakarak. "Yine de Peygamberimiz ateistlerle içli dışlı olmak zorunda kalmamıştı."

Marie-Josephe, bu hakarete sinirlenerek kıpkırmızı oldu. "Eğer zorunda kalsaydı," dedi Lucien, "hiç şüphesiz bunu merhamet göstererek yapardı/'

"*Siz* merhametlisiniz, Papa Hazretleri," dedi hızlıca Yves, "bizim utancımızı paylaşacak kadar."

"Asil kuzenim çok kızgın," diye cevap verdi Innocent.

"Onu bir öğünden yoksun bıraktık," diye haykırdı Marie-Josephe. "Cinayet işlemesini engelleyerek."

“Onun ruhu için kaygı duyduk, Papa Hazretleri,” dedi Yves. “Belki de bir şeytanı korumuş oldunuz,” dedi Innocent, Yves’e. “Belki de kuzenimi ölümsüzlükten yoksun bıraktınız.” “Şehrzad kimseyi ölümsüz yapamaz, Papa Hazretleri,” dedi Marie-Josephe. “Bunu sadece Tanrı yapabilir.”

Innocent, Marie-Josephe’i ve onun küstahlığını görmezden geldi.

“Sen deniz yaratığının etinin ölümsüzlük gücü barındırdığını söylemiştin...”

“Yalan söyledim,” dedi Yves çaresizce. “Tanrı beni affetsin, yalan söyledim. Hiçbir test yapmadım, Papa Hazretleri. Gerçek önemli değil...”

“Yves, bunu nasıl söyleyebilirsin?” diye haykırdı Marie-Josephe.

“Önemli olan Kral’m neye inandığı.”

“Ölümsüzlüğe inanıyor çünkü sen ona bunun gerçek olduğunu söyledin. Şimdi merak edecek, kendine engel olamayacak ve sözünü tutamayıp onu öldürecek.”

Lucien Marie-Josephe’le bakıştı, ancak bir şey söylemedi. Umarım bunu inkâr eder, diye düşündü Marie-Josephe. Umarım, Majesteleri verdiği sözden asla dönmez, der. Beni azarlasa bile, en azından Şehrzad’ın yaşayacağını bilirim.

“Siz Şehrzad’ı kurtarabilirsiniz, Papa Hazretleri,” dedi Marie-Josephe. “Siz kilisenin hatalarını düzeltmek ve yozlaşmayı durdurmak konusunda saygıdeğer birisiniz...”

‘‘Sessiz ol!” diye bağırdı Yves.

“Peder de la Croix, lütfen bir saniye için övgü almama izin verin,” dedi Papa Hazretleri. “Bir anlık bile olsa gurur günahının tadını çıkarmama izin verin. Evet, ben yozlaşmayı durdurdum.”

“Affedersiniz, Papa Hazretleri.”

“Tanrı bize kullanmamız için hayvanlar vermiş, karşı gelmemiz için şeytanlar, yola getirelim diye putperestler. Bunlardan hangisi bu canavar?”

“O sadece bir kadın.”

“Sizinle konuşmuyorum, Mile de la Croix. Peder de la Cro-ix, yaratık ölümün sonsuz olduğunu iddia ediyor.”

“Papa Hazretleri,” dedi Yves dikkatlice, “bir yaratık ölümü anlayabilir mi?”

“Eğer şeytanlar gerçekten varsa,” dedi Lucien, “onlar kesinlikle ölümden sonra yaşamı, Cennet ve Cehennemi onaylayacaklardır. Öyle olmasa, nerede yaşarlardı ki?

Kıkırdama dürtüsüne hâkim olmaya çalışan Marie-Josephe, Papayla tekrar konuşmaya cüret etti. “Papa Hazretleri, siz Şehrzad’a sonsuz yaşamı öğretebilirsiniz.”

“Böyle konulara burnunuzu sokmayı bırakın, Sinyorina.” Tahammülsüzlük ve kızgınlık Innocent’m sesinden belli oluyordu. “Kadınlar teslimiyetçi, itaatkâr ve sessiz olmalıdırlar. Bu Tann’nm emridir.”

Lucien, Innocent’a doğru eğilerek kızgın ve kısa bir jest yaptı. Bir süre dondu, sonra kendini toparladı, dudakları bile soluklaşmıştı. Marie-Josephe, onun bir an bayılacağından endişe etti.

“Eğer Tanrınıza inanıyorsanız,” dedi Lucien sert bir sesle, “o zaman onun Marie-Josephe de la Croix’yı yürekli ve cesur yarattığına da inanmanız lazım.”

“Sen...” dedi lnnocent. “Sen ve o yaratık, *ikiniz de* doğal değilsiniz!”

Güneşin yuvarlak silueti batı ufkuna dokundu. Işık kızıllaştıkça, Galeriyi doldurdu ve her yanı kan rengine boyayarak duvarlardaki aynalardan ateş gibi parladı.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

İspanyol hâzinesi varmıştı, sıkı koruma altındaydı. Vagonlar altının ağırlığıyla gıcırdayarak geçiyordu. Marie-Josephe Şehrzad’ın hücresinin basamaklarında oturuyordu, kendisi de bir yerde hapisti. Muhafızlar çadırı izliyorlardı, odalarını izliyorlardı ve Şehrzad’ı ziyarete geldiğinde, rahat olacaklarına daha ihtiyatlı davranıyorlardı.

Gece olduğunda, Lucien’in ona gösterdiği gibi, tavandaki pencereden kaçabilirdi; ama kaçsa da gidecek hiçbir yeri yoktu. Eğer kaçarsa Şehrzad yalnız kalacaktı. Eğer kaçarsa, Lucien arkada kalacaktı.

Deniz kadını, başı Marie-Josephe’in kucağında yatıyordu. Omzuna yayılan yara kanıyordu. Ayak bileklerindeki ısırıklar duruyordu. Sessizlik içinde oruç tutuyordu.

“Lütfen, Şehrzad, dinle. Eğer Majestelerine daha fazla hazine verirsen, belki merhamet eder...” Sesi kısıldı. Kralın, arkadaşını özgür bırakacağına kendini inandıramıyordu. Şehrzad’ı kesinlikle ikna edemezdi.

“Mile de la Croix.”

Silahşor yaklaşınca, Şehrzad Marie-Josephe’ten uzaklaşarak suya daldı. Suyun altında, yüzü yukarı dönük bir şekilde, boş bakışlarla ölümü bekledi.

“Benimle gelin.” Muhafız, Marie-Josephe çıkabilsin diye kafesin kapısının kilidini açtı ve o çıktığında arkasından tekrar kilitledi.

Meğer Zachi orada onu bekliyormuş. Kısrak onu burnuyla dürterek kendisini okşamasını bekledi.

Her şeyin benden alınmasını beklerdim, diye düşündü Marie-Josephe, hatta Zachi’nin bile. Şehrzad’ın hayatı, ağabeyimin sevgisi, kız kardeşimin arkadaşlığı. Ve Lucien.

Lucien’i, deniz canavarı eti servis edilmemesine rağmen harika geçen şölenden beri görmemişti; güneşin batışından az sonra, hizmetçilerin şamdanlardaki çiçekleri mumlarla değiştirdikleri, gece yarısından sonra ise eriyen mumları yeniledikleri ve bu esnada yeni yemekleri servis ettikleri o ziyafetten beri. Marie-Josephe azıcık bile yiyememişti.

Ziyafet sona erdiğinde, Majesteleri Lorraine Şövalyesi’ne bin altın louis sikkesi dolu bir kese verdi. Lucien’in yerine, M. Boursin’i ödüllendiren Şövalye oldu.

Bu esnada, muhafızlar Lucien’e nazik bir biçimde selam vererek onu götürdüler.

“Merak etme,” dedi Lucien.

Marie-Josephe başka bir şey yapmadı. Zachi’ye bindi. Kısrak yürümeye başladı, koşmak istiyordu, Kral’ın muhafızlarının hantal bineklerini geride bırakmak istiyordu. Marie-Josephe boynunu okşayarak onu sakinleştirdi. Zachi onu Versailles’m duvarlarının dışına taşıyabilirdi, ama gidecek hiçbir yeri hâlâ yoktu.

Muhafızlar, bahçenin tepesine oradan da şatoya kadar ona eşlik ettiler.

Majestelerinin konsey odasına girerken nefesi kesildi. Kral gümüş ve altın külçelerin, altın dolu sandıkların ve mücevher dolu zincir öbeklerinin ortasında oturuyordu.

Kral altından yapılmış ağır bir kupayla oynuyordu. Marie-Josephe, reverans yaparak önünde diz çöktü.

“Yaratığın ne diyor?”

“Hiçbir şey, Efendim. Şarkı söylemiyor, yemek yemiyor. Eğer gitmesine izin vermezseniz ölümü sizin elinizden olacak.”

“Birçok ölüm benim ellerimdedir, Mile de la Croix.”

“Kasti cinayet? Sizi bundan kurtardık; Lucien, Yves ve ben. Sizin ruhunuzu kurtardık.”

“Bu sanrınızda neden ısrar ediyorsunuz?” diye bağırdı Kral.

“Arkadaşım Şehrzad, umutsuzluğundan ölüyor.”

“Yaratıklar umutsuzluk hakkında hiçbir şey bilmez. Deniz yaratığı beni memnun etmezse, onu kuzenimin Engizisyon Mahkemesi Üyelerine verebilirim.”

Kupayı masaya bıraktı. Sadece altın bir kemerle süslenmiş-koyu kahverengi ve siyah kıyafetler giyiyordu.

Marie-Josephe’e elini uzattı. Marie-Josephe onun elini tuttu ve Kral’m kendisini ayağa kaldırmasına izin verdi, sanki tekrardan Büyük Kanal’daki yüzen platforma geri dönmüşler de dans edeceklermiş gibi.

“Ya da onu yiyebilirim, bu onun için daha merhametli bir kader olur.”

Marie-Josephe bağırmak istedi: Söz vermiştiniz! Siz büyük bir Kralsınız, nasıl sözünüzü tutmazsınız, bana ve Şehrzad’a nasıl ihanet edebilirsiniz, Lucien’in kalbini nasıl kırabilirsiniz?

“Majesteleri,” dedi Marie-Josephe, elinden geldiği kadar sakin bir ses tonuyla, “onu yok etme gücüne sahipsiniz. Beni, ağabeyimi ve sizi çok seven Lucien’i yok etme gücüne sahipsiniz.”

“Beni sevmediğinizi mi söylüyorsunuz, Mile de la Croix?”

“Lucien kadar değil.”

“O sizi daha çok seviyor.”

“Biliyorum, Majesteleri. Bu sizi artık daha az sevdiği anlamına gelmiyor. Lütfen, Majesteleri, o iyi mi?” “Hayatta.”

“O zaman hiçbir şey...”

“Adamlarını muhafızlığımdan kovmak dışında bir şey yapmadım. Kendimi neden yorayım? O zaten kendi kendine işkence ediyor.”

“Onu görebilir miyim?”

“Bakarız.”

“Efendim, hepimize merhamet edebilecek güce sahipsiniz.”

“Annenden bile daha inatçısın!”

Marie-Josephe öfkeyle patladı. “Annem... size... annem size *tamamen* itaat etmişti!”

“O beni reddetti...”

Marie-Josephe, şaşkınlıkla Kralın yüz ifadesinin hüzünlenişini ve gözlerinin dolmasını seyretti.

“Ona vermeyi arzu ettiğim her şeyi reddetti.” Başını diğer tarafa çevirerek hissiz yüz ifadesi geri dönene kadar bekledi. “Gel benimle. Onu emirlerime itaat etmesi için ikna et.”

Korku dolu bir an için Marie-Josephe, Kral’m annesinden bahsettiğini sandı.

Papa Hazretleri kafesin yanında duruyordu. Parmaklıkların arasından kutsal su serpti. Latince ilahi söyleyerek şeytan çıkarma törenine başladı.

“Pagan yöntemlerinden kurtul,” dedi. “Kilisenin öğretilerini kabul et, o zaman sonsuz hayatla ödüllendirileceksin.” Şehrzad hırıldadı.

“Eğer bana karşı koyarsan, ruhun asla huzur bulmayacak.” Marie-Josephe kafese doğru koştu. “Bırakın gireyim!” Şehrzad tedirgin olmuştu, çılgın gibi ileri geri yüzüyordu. Louis tekerlekli sandalyesinden ayağa kalktı. Silahşor kafes kapısının kilidini açtı. Marie-Josephe görgü kurallarını umursamaksızın, Kralın önünde koşmaya başladı.

“Şehrzad, sakinleş, sevgili Şehrzad...” “Siz karışmayın, Sinyorina de la Croix,” dedi Innocent. "Nasihatlerimi kulak arkası etmemeniz sizin iyiliğiniz için!”

Marie-Josephe platformdan aşağı koşarken, Majesteleri merdivenlerin tepesinde kaldı.

Şehrzad Kral’ı gördü. Çığlık atmaya başladı.

“Şehrzad, hayır!”

Deniz kadını, Marie-Josephe’e doğru atılarak hızla yüzdü. Hırlayarak, pençelerini uzatarak Kral’a doğru suyun içinden zıpladı. Marie-Josephe kendisini Şehrzad’ın önüne attı. Havada çarpıştılar ve yere yığıldılar. Merdivenlerin kenarı, Marie-Josephe’in nefesini kesti. Şehrzad kollarındaydı. Alnındaki yarıktan kanlar boşalıyordu. Marie-Josephe kanamayı durdurmaya çalıştı. Elleri ve elbisesi kızıla boyandı.

“İntihar bir günahtır,” dedi Innocent. “İtaat etmek için ant içmeli ve ölmeden önce tövbe etmeli; yoksa onu bir şeytan olarak kabul edeceğim.”

Marie-Josephe yukarıda duran iki adama baktı, Şehrzad’ın intihar etmeye çalıştığını düşünen kutsal adama ve yaratığın kendisini öldürmeye çalıştığına inanan Kral’a. Belki ikisi de haklılardı.

Şehrzad doğrularak kızgın bir şekilde şakımaya başladı. Yüzü kan içinde kalmıştı. Canavar gibi görünüyordu.

“Ne dedi?”

Marie-Josephe tereddüt etti.

“Söyle, ne dedi?”

“Dedi ki -Lütfen bağışlayın onu, Majesteleri- dedi ki: Dişsiz köpekbalıkları beni eğlendiriyorsunuz. Bir filo dolusu hazine hayatımı satın almama yeter mi?”

“Nerede?”

“Bana söyleyecek; siz onu serbest bıraktıktan sonra.”

“Hangi güvenceyle?”

“Benimki, Majesteleri.”

Onu gözünün önünden kovacağını, ona hırsız diyeceğini, onu yalan söylemekle suçlayacağını düşündü Marie-Josephe.

“Benden merhamet istemeyecek misin? Kendin için, kardeşin için, âşığın için?”

Marie-Josephe tereddüt etti, sonra başını salladı.

“Hayır, Majesteleri.”

Şehrzad, onu zapt eden ağların arasından su sıçratarak havuzun içinde bitkince kıvranıyordu. Denizi koklayıp bağırıyor ve çırpınıyor, çaresizce ona ulaşmaya çalışıyordu.

“Şehrzad, sevgili arkadaşım, kendini yaralama.” Marie-Josephe, deniz kadınına dokunup onu sakinleştirmek için elini kalın ağların arasından geçirmeye çalışıyordu.

Marie-Josephe, Şehrzad’ın havuzunun yanı başında, Majestelerinin sancak gemisinin ana güvertesinde ketenden yapılmış bir tentenin altında oturuyordu. Üst güvertede, Kral işlemeli bir tentenin gölgesinde kadife bir koltukta oturmaktaydı. Kaptana bir şey söyledi, o da denizcilerine bağırmaya başladı. Denizciler birden hareketlenerek gemiyi yelken açmak için hazırlamaya başladılar.

Sancak gemisinin kayığı, limandan ayrılarak onlara doğru kürek çekmeye başladı. Marie-Josephe Şehrzad’ı yüreklendirmeye çalışarak fısıldadı. Elini ağlardan çekerek kurtardı. Kayık gemiye yanaştı. Beyaz satenler ve altın rengi danteller içinde Lucien, kılıçlı bastonunu kenardan uzatarak merdivenlerden güverteye tırmandı. Marie-Josephe ona doğru koştu, geyik derisi eldivenli güçlü ellerinden yakaladı. Kimse onun hapishaneden doğruca buraya gelmiş olduğunu tahmin edemezdi.

“Lucien, aşkım...”

“Pardon,” dedi. Sarsak bir şekilde tırabzan küpeştesinin üzerine yaslanarak kustu.

“Gemi daha demir bile almadı!” dedi Marie-Josephe. Lucien’e biraz su getirdi. Lucien suyu içmedi lâkin yüzünü yıkadı.

Çapa halatı, ırgatın etrafına inleyerek dolandı. Yelkenler açıldı, rüzgârla birlikte gerildi.

“Şimdi aldı,” dedi Lucien ve tekrar kenardan aşağı eğildi.

“Zavallı arkadaşım,” dedi Marie-Josephe. “Kısa bir süre sonra daha iyi hissedeceksin.”

“Hayır, hissetmeyeceğim,” dedi Lucien. Gemi birkaç derece döndü. Lucien inledi. “Keşke savaş meydanında olsaydım... yağmur altında... atsız... kılıçsız. Keşke Majesteleri beni Bastille’de bıraksaydı.

“Nasıl dersin bunu!”

“Lütfen bana bir iyilik yap,” dedi. “Beni yalnız bırak.”

Martinique’ten buraya yaptıkları çalkantılı yolculukta, Marie-Josephe’le aynı gemide bulunan yolcuların birçoğu deniz tutmasından çekmişlerdi; ancak hiçbiri Lucien’in garip hassasiyetini göstermemişti. Kalyon sakin meltemler eşliğinde kıyı sulannda sakince ve yavaşça yol alıyordu, buna rağmen Lucien’in rahatsızlığı arttı. Marie-Josephe, en az Şehrzad için olduğu kadar onun için de endişeleniyordu. Kral, ikisine de hiçbir acıma göstermiyordu. Gemi tüm gün boyunca demir atmış vaziyette sallanırken ve kayık Şehrzad’ın kayalıklarını ararken bile hiçbir sabırsızlık belirtisi göstermiyordu. Marie-Josephe; Lucien’in, pozisyonundan ve mavi ceketinden men edilmiş olmasından ve sefalete maruz kalmasından Kralın şeytanca bir keyif aldığına ikna olmuştu.

Çabalan sonuç vermese de, Şehrzad’a bir parça balık yedirmeye çalışmış ve yine çabaları sonuç vermese de Lucien’i biraz çorba içmeye ikna etmeye uğraşmıştı.

Kaptan, Marie-Josephe’in tentesinin altına geldi ve eğilerek selam verdi.

“Saygılar, matmazel, Majesteleri sizi buyuruyorlar.”

Kral’ın gösterişli kamarasında, Marie-Josephe reverans yaptı.

“Bana söz vermiş olduğunuz hazine nerede?” dedi Kral.

Kralın, geminin düzensiz ve yavaş hareketlerinden bulantı hissettiğini fark ederek keyiflendi.

“Majesteleri, Şehrzad güvertenin üzerinden denizi göre-

miyor. Lütfen onu serbest bırakın. Eğer denizi doğru dürüst duyabilirse, beni doğru koya yönlendirecektir.

“Düşüneceğim,” dedi Majesteleri.

Bazen gerçekten bunu kastederdi,ancak bu çoğu zaman reddedeceği ve cevap vermeyi umursamadığı anlamına gelirdi. Fikrini değiştirmeye çalışmak gereksizdi. Marie-Josephe tekrar reverans yaptı. Kral gitmesini işaret edercesine arkasını döndü.

“Majesteleri,” dedi Marie-Josephe, kapı ağzında duraksayarak. “M. de Chretien’in burada size hiçbir yaran yok. Onu karaya çıkartın, Versailles’a geri yollayın...”

“Çok fazla arkadaşının olduğu bir yere!” diye haykırdı Majesteleri. “O burada, gözümün önünde kalacak, ta ki sen hâzineyi bulana kadar.”

Marie-Josephe hızla çıktı. Anlamıştı: Majesteleri Lucien’i burada deniz tutmasına esir etmişti, Yves’i şatoda muhafız gözetimi altında tutsak tutuyordu, ta ki Marie-Josephe başarılı olana ve Kral sarayına sağ salim dönene kadar.

Güverteye çıktığında, Marie-Josephe Lucien’in yüzünü ıslak bezle yıkadı.

“Beni bu şekilde görmen hoşuma gitmiyor,” dedi Lucien.

“Sen beni, cerrah kanımı akıttıktan sonra görmüştün,” dedi Marie-Josephe. “Sadece iyi zamanlarda senin yanında dursam, nasıl bir arkadaş olurum o zaman?

Lucien zor olsa da gülümsemeyi başardı. “Sen sınırları olmayan bir arkadaşsın.”

“Kısıtlamalar da tanımayan,” dedi Marie-Josephe. Elini eline aldı. Şu ana kadar el ele tutuşmaktan daha fazlasını yapmamışlardı. Merak etti, daha fazlasını yapabildikleri zaman ne olacaktı.

Kalbim daha hızlı atamaz, diye düşündü.

“Diğer rahatsızlıklarından kurtuldun mu?” diye sordu Marie-Josephe. “Olağan dışı durumundan?”

“Deniz tutması hakkında söylenebilecek bir şey daha var.”

“Nedir o?”

“İnsanın aklından diğer tüm sıkıntılarını alıyor.”

Majestelerinin muhafızları, Şehrzad’ın havuzuna yaklaştı. Bir muhafız tüfek, bir diğeri ise sopa taşıyordu. Onları ellerinde halat ve ağ olan denizciler izliyordu.

Marie-Josephe ayağa fırladı. “Ne yapıyorsunuz? O Majestelerinin koruması altında!”

“Emri veren Majesteleri, matmazel,” dedi teğmen. “Şimdi, geride durun.”

“Onu serbest mi bırakıyorsunuz?” diye şaşkınlıkla haykırdı Marie-Josephe. “Onu korkutmanıza gerek yok.” Şehrzad’a neşeli çocukça bir şarkı söylemeye başladı. “Sakince yat, Şehrzad, seni Büyük Kanal’a saldıklarında yattığın gibi, Kral sözünü tutuyor!”

Şehrzad sabırsızca denileni yaptı. Denizciler, ağı gevşeterek onu askı gibi kullandılar. Şehrzad’ın saçları donuklaşmış ve kanşmış, gözleri çökmüş, yüzündeki şişlikler inmişti. Maun rengi cildi soluklaşmış, yaralan kırmızılaşmış ve şişmişti.

Marie-Josephe Şehrzad’ı takip etti. Denizciler onu geminin pruvasına taşıdılar. Şehrzad, hırıldayarak ve mırıldanarak titredi.

“Hoşçakalm.” Hoşçakalın diyerek titreyen bir sesle şarkı söyledi.

Denizciler ağı açmak yerine, gererek sıkılaştırdılar ve hızlıca Şehrzad’ı tutarak pençeli el ve ayaklarını bağladılar. Şehrzad çığlık atmaya başladı. Marie-Josephe itiraz ederek haykırdı ve ağı kenarından yakaladı. Kaim ağ halatları cildini sıyırdı.

Silahşorlardan biri onu yakaladı ve çırpmışlanna aldırmadan geri çekmeye başladı. Deniz tutmasından ve açlıktan başı dönen Lucien, sendeleyerek ayağa kalktı ve kılıcını çekti. Bastonuyla muhafızlardan birine çelme takarak Marie-Josephe’e doğru tökezledi.

Teğmen tabancasını Marie-Josephe’in başma doğru nişanladı.

“Teslim ol,” dedi Lucien’e.

Lucien durdu. İşe yaramaz kılıcını yere atarak ellerini kaldırdı. Denizcilerden biri onu güverteye iterek düşürdü. Lucien, buna inanamayarak ayağa kalkmaya çalıştı. Bir denizci palası boğazını sıyırdı. Marie-Josephe teğmenin dizini tekmeledi. Teğmen küfrederek onu pruvanın merdivenlerinden aşağı savurdu. Marie-Josephe, düşüşten yaşadığı sarsıntıyla Şehrzad'a doğru sürünmeye başladı.

Lucien'in kılıçlı bastonu güvertede yuvarlanarak Marie-Josephe'in başına çarptı. Marie-Josephe kılıcı kaparak ayağa kalktı ve kılıcı sağa sola savurmaya başladı. Silahşorlar kahkaha atarak geri çekildiler. Kendisine doğrultulmuş olan tabancayı fark etmemişti.

"Dur yoksa onu öldürürüm!" diye bağırdı teğmen.

Bir damla kan Lucien'in boynundan süzülerek beyaz gömleğinin yakasını kızıla boyadı.

Marie-Josephe ve Lucien sadece iki kişiydi, mağlup edilmişlerdi ve ikisi de bir diğerinin güvenliği için esir alınmıştı.

Marie-Josephe kılıcı indirdi, yenilmiş ve ihanete uğramış bir şekilde. Muhafızlardan biri kılıç tutan kolundan yakaladığında, hiddetle kolunu çekti. Denizciler, Şehrzad'ı geminin önündeki altm başlı heykelin kolları arasına asıp cıvadra altında öylece asılı halde bırakırken, tek yapabildiği izlemek olmuştu. Muhafızlar tüfek ve kılıçlarını indirerek Lucien'in ayağa kalkmasına izin verdiler.

"Şimdi denizi görebilecek ve duyabilecek," dedi Majesteleri Lucien'in kılıcını Marie-Josephe'in elinden alırken. "Bana şeref sözü vermiştiniz, M. de Chretien." Kral, kılıcın sivri ucunu yere bastırarak topuğuyla Damascan çeliğine vurdu. Kılıç esnedi. Ucu güverteye hafifçe saplandı. Kral ayağıyla hızlı bir şekilde tekrar vurdu. Yüzünde zalim bir ifadeyle üçüncü bir defa vurdu. Çelik kırıldı. Lucien ne ürktü ne de gözünü kaçırdı.

Majesteleri kabzayı güverteye savurdu, kırık kılıcı da kenardan aşağı tekmeledi.

Şehrzad ağa asılı şekilde duruyordu. İpler vücudunu ve kalçalarını kesiyordu, gemi başını süsleyen figürün göğüs kısmı canını yakarak sırtına bastırıyordu. Tuzlu su sıçramaları onu yıkamış ve canlandırmıştı. Ağzını açarak dilinin üzerine biraz deniz suyu aldı; evinin kokusunu ve tadını.

Ölüyordu. Ölmek istemiyordu.

Tüm öğleden sonra boyunca sessizliğini korudu, Marie-Josephe’e cevap vermeyi reddetti, gemiyi yönlendirmeyi reddetti. Gece yaklaştığında, şarkı söylemeye başladı. Sesi boğuk ve çatallıydı.

“Kabul ediyor! Bizi koya götürecek!” diye yorumladı saf bir şekilde ona güvenen Marie-Josephe.

Güneş ufka değmişti. Şehrzad, denizin dibinin şeklini elinden geldiğince iyi dinleyerek şarkı söyledi. Rüzgâr duraksadı, gündüzün geceye döndüğü o sakin anda ve karanlık çökerken yön değiştirdi. Gemi kaptanı, kıyıya bu kadar yakınken kör-lemesine ilerlemeye karşı çıkıyordu. Dişsiz köpekbalığı, Kral, ona itaat etmesini emretti.

Gemi suda süratle hareket ediyordu. Şehrzad heyecan ve korkuyla titredi.

Sivri bir kaya çıkıntısı, omurgası boyunca sürtünerek sonunda gemiyi yakaladı. Kalaslar kırıldı ve parçalara ayrıldı. Şehrzad ağın içinde sallandı. Halatlar cildini kesti.

Ancak halatlar kopmadı, özgür kalamadı. Gemi karaya oturdu, kaptan öfkeyle bağırıyordu, Marie-Josephe dehşete düşmüş bir şekilde çığlık atıyordu. Şehrzad vahşi ve korkunç bir kahkaha attı, planı başarısızlığa uğradığına göre artık ölmeye hazırdı.

Onu güneşin doğuşuna kadar orada bıraktılar.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

.Marie-Josephe, omuzlarında bir battaniyeyle güvertede sefil bir halde oturuyordu. Louis’yi Şehrzad’ın gemiyi kasten karaya oturtmadığına ikna etmeye çalışmıştı. Marie-Josephe buna kendisi de inanmıyordu; bu yüzden itirazları, Kral’ı Şehrzad’ın planlarını baştan beri onun da bildiğine inandırmaktan başka bir işe yaramadı.

Ne bekliyordu ki, diye merak etti Marie-Josephe, ihanete karşı ihanet görmeyeceğini mi?

Geminin karaya oturması, iyi bir şeye de vesile olmuştu. Gelgit çekildiğinde gemi durgunlaştı, kalasların gıcırtısı düzensiz sallantıların

yerini aldı. Lucien yolculuk başladığından beri ilk defa uyudu. Gümüşi altın sansı saçları ay ışığı altında parıldıyordu. Boynundaki kılıç yarasının derin ve uzun olmamasıysa Marie-Josephe'i rahatlatıyordu.

Hiçbir şey değişmemişti. Gemi kötü bir hasar almamıştı. Kaptan gelgit yükseldiğinde kurtulacaklannı söylemişti.

Peki, sonra ne olacak, diye merak etti Marie-Josephe. Şehrzad'a onlara yol göstermesi konusunda asla güvenmeyecekler, bana asla güvenmeyecekler. Ona işkence edip öldüre-çekler mi, yoksa Versailles'a geri götürüp Papa Innocent'a mı vereceklerdi?

Gecenin içinde kısık bir şarkı yankılanıyordu. Şehrzad, deniz insanlarının bebeklerine söylediği bir ninniyi söylüyordu.

Marie-Josephe sesini Şehrzad'ınkiyle eşleştirdi. Saçlarında, battaniyesinde ve geminin parıldayan boyasının üzerinde çiğ tanecikleri toplanıyordu.

Uykuya dalmak üzereyken, Marie-Josephe kendini toparladı. Başını kaldırdı, tamamen uyanıktı ve usulca şarkı söylemeye devam etti. '

Pruvanın yakınındaki muhafızın başı düştü, irkilerek kendine geldi ve tabancasını kontrol etti, tekrar başı düştü. Kaçmaya çalışırsa, Şehrzad'ı vurmak üzere emir almıştı. Üçüncü kez başı düştü. Horlamaya başladı.

Marie-Josephe battaniyesinin altından kayarak çıktı. Gizlice Lucien'in baston kılıcını aldı ve sapını burarak açtı. Açılma sesi, geminin kayalara çarpması gibi yüksekti. Yine de kimseden tepki gelmedi.

Kırılmış kılıcı çekti. Bir kanş kalan çeliğin keskin ucu parıldadı. Marie-Josephe çoraplı ayakları üzerinde, sakinleştirici ninniye eşlik ederek güvertede gizlice ilerlemeye başladı. Muhafızı geçerek geminin önündeki cıvadraya tırmandı. Uzun eteğiyle baş edemeyeceğinden veya jüponunun hışırdayacağından ve muhafızın uyanacağından korkarak cıvadra üzerinde sürünmeye başladı.

Şehrzad'ın şarkısı adamı büyülemişti. Deniz kadınının şarkısı Marie-Josephe'in etrafını sarmıştı.

Şehrzad'ın gözleri kırmızı parlıyordu.

“Hayatımı kalbinde taşı,” diye fısıldadı Marie-Josephe.

Marie-Josephe, kırık kılıcı ağı tutan bir halatın altına kaydırdı. Halat çeliğin temasıyla kesildi. Sonra bir İkincisini kesti ve sonra üçüncüyü. Kılıç bu halatları kesmek için yapılmamıştı. Sert ağlar kılıcı hızla köreltiyordu. Daha hızlı kesmeye başladı. Şehrzad kıvranarak, heyecanla ve telaşla ayağını ağlarda façılmakta olan delikten ittirerek pençeleriyle ağı parçalamaya başladı. Şehrzad'ın şarkısı yavaşça duraksadı ve bir iniltiye dönüştü. Arkalarında, muhafız homurdanarak uyandı.

"Hayır!" diye bağırdı.

Şehrzad zaferle haykırdı. Ağdaki deliğin içinden geçip takla atarak suya daldı. Bir tabanca mermisi Marie-Josephe'in kulağının yanından vızıldayarak geçti ve suya daldı. Marie-Josephe, nefesini tutarak bir eliyle kırık kılıcı diğer eliyle de geminin cıvadrasını kavramıştı. Karanlığın içine bakarken, Şehrzad'ın vurulmuş olabileceğini düşünerek dehşete kapıldı.

Bir su sıçraması, Marie-Josephe'in yüzünü serin ve tuzlu damlacıklarla kapladı. Şehrzad, önce bir kahkaha ardından meydan okuyan bir çığlık attı ve aniden ortadan kayboldu.

Gemi sarsıldı ve gıcırdadı. Marie-Josephe kendinden geçmiş bir şekilde geminin cıvadrasına sarılmıştı.

"Güverteye gelin, Mile de la Croix."

Kral'ın emrine uydu. Majestelerinin ve adamlarının, dizlerine kadar bacaklannı göreceğinden utandığı için geriye doğru emeklemeye başladı. Güverteye ulaşıp arkasını döndüğünde, iki silahşorun tabancalarını ona doğrulttuğunu ve üç denizcinin mızrakları hazır beklediğini gördü.

"Majestelerine kılıcımı verin lütfen." Lucien perukasını takmamıştı, sakindi ve tamamıyla kendindeydi. "Önce kabzasını uzatın."

Kendi hayatıyla birlikte belki Lucien'in hayatı da koşulsuz teslim olmasına bağlıydı; elindeki sadece kırık bir kılıç olsa bile. Lucien'in dediğini yaptı. Louis, teslim olmasını kabul etti.

Denizciler Marie-Josephe'i götürdüler.

Onu kaygan yosunlarla kaplı çapa zincirinin bulunduğu depoya kilitlediler, Marie-Josephe zaman kavramını yitirdi. Tekrar gündüz olmuş olmalı, diye düşündü, sonra gece; ancak gemi kıpırdadığı ve inlediği zaman şafağın yeni sökmüş olduğunu anladı.

Acaba gemiyi parçalanmak üzere kayaların üzerinde bırakıp gittiler mi, diye merak etti. Lucien'i yanlarında götürdüklerini umdu. Denizden bu kadar şiddetle nefret eden birinin boğularak ölmemesi gerekirdi.

Tulumbalar inleyerek çalışmaya başladı. Gemi oturduğu kayalıklardan kurtularak serbest kaldı. Gemi suda hareketlenmeye başlarken, Şehrzad'ın sesi denizde yol alarak geminin kalaslarına ulaştı ve davul gibi ses çıkarmaya başladı. Marie-Josephe, şaşkın ve mutlu cevap verdi. Şehrzad tekrar konuştu, bir cevap almayı dileyerek. Çabuk, çabuk diye haykırdı, seni daha fazla beklemeye dayanamam.

Çaresizlik içinde, Marie-Josephe elleri zedelenene kadar gemi duvarına vurdu.

Deponun kapısı açıldı. İçeriye gözlerini kamaştıran bir ışık doldu.

"Gürültü yapmayı kes," dedi karşısında durarak Kral. "Sabrımı tükettin, defalarca."

"Onu duyamıyor musunuz? Onu özgür bıraktım - sözünü tutacaktır, beni sizin hâzinenize yönlendirecektir."

"Hiçbir şey duymuyorum. Kayıplara karıştı."

"Şişt, dinleyin."

Kral şüpheli bir sessizlikle dinledi. Gemi, etraflarında söylenerek kıpırdıyordu; tulumbalar gümbürdüyordu. Bu gürültünün arasında, Şehrzad alçak bir sesle narince şarkısını söylüyordu.

"Söz veriyor. Diyor ki: Kum altın ve mücevherlerle kaplı. Onları size verecek, benim hatırım için, tüm ihanetlerinize ve tutmadığınız sözlerinize rağmen. Sonrasında... kara insanlarına savaş ilan ediyor."

"Merak ediyorum," dedi Louis, "sana da savaş ilan edecek miymiş?"

Kral onu asla affetmeyecekti, hazine olsun olmasın. Lucien'in Kral'ın yanındaki saygın pozisyonuna dönme umudu da yoktu. Marie-Josephe, Lucien'in onu hiç affedip affetmeyeceğini merak etti.

Güvertede, Lucien denizin şafaktaki parlaklığına göz gezdirerek Şehrzad'ı arıyordu. Kırık ve körelmiş kılıcım kınma koymuştu. Küpeşteye tutunarak, deniz tutmasına karşı hazırlanıyordu.

Marie-Josephe ona katıldı.

Lucien kafasını kaldırıp ona baktı. “Sen tamamen olağanüstüsün.”

Kaptan, Majestelerinin önünde eğildi. “Gemi Le Havre’a dönmeye hazır, Majesteleri,” dedi, “fakat yolculuğun sert geçip geçmeyeceği hakkında bir şey söyleyemem.”

Marie-Josephe, ufku ve güneş ışığının gümüşi pırıltılarını yokladı. Şehrzad’a seslendi, ancak cevap alamadı. Oralarda bir yerlerde, diye düşündü Marie-Josephe. Bu engin denizlerde bir şey bulmak o kadar zor ki...

“Pekâlâ” dedi Majesteleri. “Le Havre’a dönelim.”

Uzaklardaki bir sıçrama deniz yüzeyinin muhteşem ahengini bozdu.

“Orada!” diye çığırdı Marie-Josephe. “Orada”.

“O sadece bir balık,” diye söylendi kaptan. Hâzinenin cazibesi korkularını yenmesine yetmediyse de Kral’m emri yetti. Kaptan, gemisini Şehrzad’ı takip edecek şekilde yönlendirdi, ama yine de geminin pruvasına elinde ölçüm kordonu olan bir denizci yerleştirdi. Şehrzad onları bir koya yönlendirdiği zaman, gemiyi koya sokmayı reddetti.

“Bu çok tehlikeli, Majesteleri,” dedi. “Haritaya bakın, rüzgâra bakın. Eğer içeri girersek, bir daha asla dışarı çıkama-yabiliriz.”

Denizciler sandalı suya indirirken, Marie-Josephe’i mutsuz bir telaş sardı. Denizciler onun varlığına ve hatta Lucien’in-kine bile itiraz ettiler, ancak Kral sandala tırmandı ve Marie-Josephe’e ona eşlik etmesini emretti, Lucien’in de merdivenden inerek onlara katılmasına ses çıkarmadı.

Kral küçük sandalda Lucien’in midesinin daha kötü olaca-gına inanıyor, diye düşündü Marie-Josephe. Neyse ki Lucien’in rahatsızlığı azaldı.

Denizciler, Şehrzad’ın arkasından huzursuzlukla kürek çekiyorlardı. Yolcuların duyamayacağını düşündükleri zaman aralarında fısıldaşıyorlardı. Şehrzad’dan korkuyorlardı, aldatılmaktan korkuyorlardı, pusuya düşürülmekten korkuyorlardı. Marie-Josfephe onları suçlayamazdı. Dahası, Şehrzad denizcilerin korkulannı haklı çıkaracak bir şey yapsa onu da suçlayamazdı.

Nadiren de olsa deniz kadınını aradan seçebiliyordu. Şehrzad da korkmuştu, ağlardan, silahlardan ve onu sersemleterek tekrar esarete mahkûm edebilecek olan patlayıcılardan korkmuştu. Koyun girişinde en ufak tehlikede kaçmaya hazır bir şekilde yüzüyordu.

Kayalann olduğu tehlikeli sulara • geldiklerinde, Marie-Josephe sandalı durdurdu. Koyun girişindeki ağızda, Şehrzad sudan sıçrayarak havada kuyruğunu titretti ve suya dalarak gözden kayboldu.

“Burası,” dedi Marie-Josephe.

Denizciler, üzerlerini çıkararak kenardan suya atladılar.

“Tüm adamlannı suya yolla.”

“Majesteleri,” dedi kaptan, “geri kalanlar yüzemezler. Güçlerini ve canlarını bizi geri götürmek için korumak zorundalar.”

Majesteleri isteksiz bir nezaketle kabul etti. “Pekâlâ.”

Denizciler daldılar, su yüzeyine çıktılar ve sonra tekrar kayboldular. Bir müddet sonra titriyorlardı. Bir tanesi öksürerek ve neredeyse boğularak su yüzeyine çıktı. Louis onun beş dakika dinlenmesine izin verdi.

“Deniz yaratığı size çirkin bir oyun oynadı, Mile de la Cro-ix,” dedi Kral.

“Hazine donanması *burada* ” dedi Marie-Josephe.

“Tekrar dal,” dedi Kral bitkin düşmüş olan denizciye.

Marie-Josfephe, Şehrzad’a daha fazla yön sormak için şarkı söyledi. Cevap alamadı.

“Şehrzad gitti. Onu belki bir daha asla göremeyeceğim,” diye ağlamaya başladı. Kalbinin kırılmasına engel olan tek şey Lucien’in dokunuşuydu.

Görebildiği en uzak noktada, okyanusta küçük bir su sıçraması oldu, sonra bir tane daha, sonra bir üçüncüsü, hepsi bir grup halinde. Marie-Josephe birdenbire korktu, titredi.

Bitkin düşmüş denizci, hızla yüzeye çıkarak anlamsız bir şekilde bağırmaya ve çırpınmaya başladı. Diğer denizciler de ardından teker teker yüzeye çıkmaya başladılar. Kürekçiler, köpek balıklarından endişe ederek zıpkınlar ve küreklerle kenara yöneldiler.

“Majestelerinin zaferi için!”

Denizciler kollarını kaldırdılar. Kollanndaki altınların ve mücevherlerin ağırlığı onları tekrar suya batırıyordu. Zar zor sandala yanaştılar ve ellerindeki hâzineleri Kralın önüne yığdılar.

Kapalı bir at arabası Marie-Josephe ile Lucien’i Versailles’a getirdi, arabanın önünden içi hazine dolu yük vagonlanndan bir kafile ilerliyordu. Majesteleri brandalı açık bir arabada en önü çekiyordu. Aztek al tınlan adeta Kralın üzerini bir zırh gibi kaplıyor ve atlannın koşum takımlarından arabanın tekerleklerine kadar her yeri dolduruyorlardı. Konvoyu yüz adet silahşor koruyordu. İnsanlar yolda sıralanmış, Kralları için tezahürat yapıyorlar ve şaşkınlık içinde hâzineye bakıyorlardı.

Marie-Josephe kaim perdeleri aralayarak dışan baktı. Toz ve gürültü içeri doldu.

“Yanıldığını kabul *etmeli,”* dedi Marie-Josephe. “Ayrıca bizim haklı olduğumuzu.”

“Hayır,” dedi Lucien. “Doğru, yanlış; önemli olan ona baş-kaldırmış olmamız.”

“Fakat bu çok saçma.”

“Bizi affetmeyi göze alamaz,” dedi Lucien içini çekerek. “Ben Majestelerinin hiddetini kabul ediyorum... Bizi kadırgalara ve hayatımızın geri kalanını denizde geçirmeye mahkûm etmedikçe.”

Marie-Josephe, Lucien’in gülümsemesine karşılık vermeyi başardı. Lucien, kınından çevirerek kırık kılıcını çıkardı.

“Bana iyi hizmet etti,” dedi.

“Şehrzad ile bana da.”

Kılıcı tekrar kınına sokarak kilitledi. At arabasının içindeki loş ışıkta bakışları, elini tutarken yaptığı gibi nazikçe Marie-Josephe’e yöneldi.

Marie-Josephe arabanın içinde kendi tarafından onun tarafına doğru kaydı. Lucien’in elini eline aldı, eldivenini ve yüzüklerini çıkarttı. Ağır safir yüzüğe geldiğinde tereddüt etti, ancak Lucien onu durdurmadı. Majestelerinin yüzüğünü Lucienin parmağından çıkardı. Yanağını Lucien’in avuç içine yasladı.

Birbirlerine doğru yaslandılar. Öpüştüler.

Marie-Josephe geri çekildi, parmak uçlarıyla dudaklarına dokundu ve bu kadar basit bir temasın onu nasıl derinden etkilediğine şaşırdı.

Onun şaşkınlığını yanlış anlayan Lucien, hüzünlü bir şekilde gülümsedi. “Senin öpücüğün bile beni uzun boylu ve zarif bir prense dönüştüremez.”

“Öyle bir şey olsaydı, Lucien’im nerede? Bana Lucien’imi geri verin! derdim.”

Lucien, yüzünde üzüntüden eser kalmadan bir kahkaha patlattı.

Muhafızlar, at arabası şatoya ulaşır ulaşmaz Lucien’i aldılar. Marie-Josephe’i çatı katındaki odasına götürüp, yanında ona eşlik etsin diye sadece Herkül’ü bıraktılar. Yves yatak odasındaysa bile, iki kilitli kapı ve bir de giyinme odasının ardından onunla konuşamazdı.

Herkül, önceki avlarından artan fare kuyrukları ile bağırsaklarına rağmen süt için miyavladı.

“Hapishanede süt isteyebilirsin,” dedi Marie-Josephe, “fakat hapishane farelerinin lezzetli olduğunu umsan iyi edersin.”

Şehrzad’ın denizde mutlulukla sıçradığı o son görüntüsüyle ve Lucien’in öpücüğünün anısıyla kendini avuttu.

Majesteleri bizi *affedecektir*, diye düşündü. Beni affedecektir çünkü haklıydım, çünkü annemi seviyordu. Yves’i affedecektir çünkü Yves onun oğlu. Lucien’i affedecektir çünkü hiçbir zaman daha iyi bir dostu, ona sadece bir kez -o da yardım etmek için- başkaldırmış olan bir dostu olmadı.

Büyük Louis’i daha fazla düşünmedi.

Anahtar kilitte döndü, kapı açıldı. Marie-Josephe ayağa sıçradı, kalbi heyecanla çarpıyordu.

Bulaşıkhane hizmetçilerinden biri içeri girdi ve ekmek, şarap ve bir sürahi sütle dolu olan tepsiyi masaya koyarak ona döndü. Halide giyimindeki şıklığı bir kenara bırakmış, saçlarını da bir bezle örtmüştü.

Marie-Josephe kendini Halide’nin kollarına atıverdi.

Ona ikinci kez dönüp bakan biri, diye düşündü Marie-Josephe, onun bulaşıkhane hizmetçilerinden biri olmadığını anlar. Ancak Versailles’da hiç

kimse hizmetçilere ikinci kez bakmazdı hatta bir kere bile bakmazlardı.

Pencere kenarında beraber oturdular. Herkül, Halide ona sütünü verinceye kadar kafasıyla ellerine sürtündü.

“Burada ne yapıyorsun?” diye fısıldadı Marie-Josephe. “Eğer Majesteleri öğrenirse, çok kızar.”

“Önemsemiyorum, umursamıyorum,” dedi Halide, “çünkü Versailles’ı, Paris’i, Fransa’yı kısa bir süre içinde terk edeceğim. Bu berbat kıyafetlerden kurtulur kurtulmaz!” Hüzünlendi. “Size yardım edemem, Mile Marie, lakat sizi görmem gerekiyordu.”

“Seni hayal kırıklığına uğrattım, kız kardeşim.” Marie-Josephe, çizim kutusundan Halide’nin azat parşömenini aldı ve hüzünlü gözlerle kâğıda baktı. “Yves’den onu imzalamasını istemek için hiç şansım olmadı. Ona imzalatma şansım olmadı!”

Halide parşömeni aldı. “İmzalayacak.” Marie-Josephe’i öptü. “Üzgünüm seni kurtaramam.”

“Onu sadece Kral yapabilir. Kız kardeşim, senin için çok endişeleniyorum. Nereye gideceksin? Ne yapacaksın?”

“Endişelenme. Zenginim, özgür olacağım. Kendi yolumu bulurum. Evime, Türkiye’ye döneceğim. Kendime bir aile ve bir de prens bulacağım.”

“Türkiye! Orada evlenirsen seni hareme koyarlar, başka kadınlarla birlikte...”

Halide arkasına yaslandı ve alaycı bir tonda sordu. “Kız kardeşim, Fransa’dan ne farkı var, en azından haremdeki diğer eşler gizli kapaklı tutulacağına, haklarında yalan söyleneceğine ve heves geçtikten sonra bir kenara atılacaklarına, onaylanmış oluyorlar.”

“Fakat bu... ben...” Marie-Josephe sessiz kaldı; verecek bir cevabı yoktu ve kardeşi için korkuyordu.

“Martinique’ten farkı ne?” dedi Halide.

Marie-Josephe’in yüzündeki kan çekildi, beti benzi attı. “Ah,” dedi. “Kız kardeşim, şeyden mi bahsediyorsun...” “Demek istediğim biz *kardeşiz*; nasıl bilmezsin? Babamız annemin sahibiydi, annem ona aitti, annemi neyin

memnun edeceğini ya da neyin dehşete düşüreceğini hiç düşünmeden kendisini memnun eden şeyi yapardı.”

Marie-Josephe’in omuzları sarktı. Kucağında hissiz şekilde duran ellerine baktı.

“Babamızdan çok mu nefret ediyorsun? Peki ya annen? Benden de nefret ediyor musun?”

“Ondan nefret etmiyorum. Bu kader. Seni seviyorum, Mile Marie, bir daha asla göremeyecek olsam bile.”

“Ben de seni seviyorum, Mile Halide, seni bir daha hiç gö-remesem bile.”

Halide, Marie-Josephe’in ellerine düğümlenmiş bir mendil bıraktı.

“Senin incilerin!”

“Hepsi değil tabii ki! Serveti paylaşacağımıza söz vermiştik. Gitmem lazım.”

Birbirlerini öptüler. Halide kapıdan usulca çıktı. Gitmişti, Marie-Jos£phe’i kendininkinden bile daha çok korkutan, bilinmezlerle dolu kaderiyle yüzleşmeye.

Lucien yaklaşmakta olan görüşmeyi korku ve endişeyle bekliyordu. Kral, Lucien’in kaderini muhafızların ve gardiyanların eline bırakamayacak kadar öfkeliydi, hayal kırıklığı içindeydi. Lucien’in elinde maddi olarak istediği her şey, temiz kıyafetleri, yemeği ve şarabı vardı. Ona özenli bir nezaketle davranılmıştı. Sırt ağrısı olağan seyrindeydi.

Her şeyi vardı; özgürlük, haberleşme ve arkadaşlığın getirdiği rahatlık hariç. Korkunç bir yükseklikte, ta ki Louis ona düş diyene kadar asılı kalmış bekliyordu. Marie-Josephe’i de bu derinliklere beraberinde götürmemeyi umuyordu.

Muhafızlar, Lucien’i alarak Marie-Josephe ve Yves’in de hâlihazırda beklemekte olduğu, Majestelerinin özel odasının yanındaki gardiyan odasına götürdüler.

Çok tuhaf, diye düşündü Lucien. Onu görmenin sevinci, dokunuşunun verdiği zevkten farksız.

Marie-Josephe'in elini eline aldı. Birlikte Kral ile yüzleşmeye gittiler.

Oda, kadim bir ejderhanın istiflediği değerli eşyalar gibi gibi öbek öbek yığılmış hâzinelerle doluydu. Altın bileklikler, madalyalar ve zırhlar darmadağın yığınlar halinde, taçlar, madalyonlar ve parlak süs eşyalarıyla beraber duruyorlardı. Cansız yeşim heykeller, parkenin üzerinde kümelenmiş yatıyorlardı. Bunlardan biri, tüyler ürpertecek kadar Lucien'in babasına benziyordu.

Majesteleri, bakışlarını kristal bir kafatasının gözlerine dikmişti. Papa lnnocent onun yanında oturmuş, hâzineleri umursamadan sıradan bir tespihin boncuklarını sayıyordu. Boncuklar kucağındaki tahta bir kutuya çarparak tıkırdıyordu: Marie-Josephe'in çizim kutusuna. Kitaplar ve kâğıtlarla dolu bir masa yanında duruyordu.

Kral altın taçlardan birine uzandı, kafasına taktı ve siyah perukasının buklelerini düzeltti. Göğsünü geniş altın bir madalya kaplıyordu.

Altın heykellerin garip bakışları her taraftan üzerlerine yönelmişti. Louis, alçak bir sesle mahkûmlarla konuşmaya başladı.

"Hepinizi severdim." Marie-Josephe'e, "Beni güzelliğinle, albeninle, müziğinle keyiflendirirdin,"dedi. Yves'e, "Senin buluşlarına hayret ederdim. Baban olmaktan gurur duyardım," dedi. Uzun bir sessizlikten sonra Lucien'e döndü. "Zekâna, cesaretine, sadakatine değer verirdim. Bana söylediğin hakikatlere değer verirdim."

Kristal kafatasını yere fırlattı. "Bana ihanet ettiniz." Kristal parçalandı. Parçaları parke boyunca etrafa saçıldı.

"Peder de la Croix."

"Evet," diye yutkundu Yves. "Evet, Majesteleri."

"Seni Papa Hazretleri'ne veriyorum ve onun tüm emirlerine sorgusuz sualsiz uymanı emrediyorum."

"Evet, Majesteleri," diye fısıldadı Yves.

"Mile de la Croix."

“Evet, Majesteleri,” Marie-Josephe’in sesi deniz kadının şarkıları kadar güçlü ve saftı.

“Hem beni hem de kutsal kuzenimi gücendirdin. Tarafımızdan verilecek cezaları kabul etmek zorundasın.”

“Evet, Majesteleri.”

lnnocent, onu tespihi çekmeyi bitirene kadar bekletti.

“Seni bu gülünç müzik besteleme arzundan men ediyorum,” dedi lnnocent. “İffetini kurtarmak için değil, zaten kaybolmuşsun; bu bir ceza.. Bundan böyle sessiz olmalısın.”

Marie-Josephe yere bakıyordu.

“Pekâlâ,” dedi Louis. “Gerçi yazık oldu; erkek olsaydı çok iyi işler yapabilirdi. Mile de la Croix, benim cezam ise şu. Bir eş ve çocuk istiyorsun. Seni bunlardan mahrup bırakıp bir manastıra kapatmayı düşünmüştüm.”

Marie-Josephe’in rengi kaçtı.

Yıkarım orayı, diye düşündü Lucien. Duvarlarını bir hapishaneymiş gibi, düşman bir şehirmiş gibi kuşatırım.

“Fakat bu çok basit bir çözüm olur,” dedi Louis.

Bakışlarını Marie-Josephe’ten Lucien’e doğru çevirdi.

“Sarayı terk edeceksin.”

Daha hafif bir ceza ummadığım için haklıymışım, diye düşündü Lucien.

“Brittany valiliğini M. du Maine’e bırakacaksın. Unvanını ve topraklarını kardeşine bırakacaksın.”

Lucien’in, ailesinin iyiliği için yapmış olduğu planlar ellerinde titredi.

“Dahası Mile de la Croix’la evleneceksin. Ona söz verdiğim çeyizle yaşayabilirsiniz. Eğer ona çocuk vermezsen, onun kalbini kırmış olacaksın. Eğer ona çocuk verirsen, sevdiğin kadına etmiş olduğun yemini bozacaksın; bana olan yeminini bozduğun gibi.”

“Evet, Majesteleri.” Lucien gururlu tavrını daha fazla sürdü-remedi. Zorlukla konuşuyordu.

“Canlarınızı bağışlamaya tenezzül ettim; fakat sizleri bir daha asla görmek istemiyorum.” Zarif bir hareketle Innocent’a başıyla işaret etti. “Sırada rahibin bekliyor, kuzenim.”

“Deniz kadını tövbe etti mi?” diye sordu Innocent.

“Hayır, Efendim.”

“Kara insanlanna savaş ilan etti,” dedi Marie-Josephe. “Sonrasında ortalıktan kayboldu.”

“Aslında hepinizi aforoz etmem lazım.”

Yves dizlerinin üzerine çöktü.

“Ama etmeyeceğim. Peder de la Croix, rahiplik otoritenize ihtiyacınız olacak. Kutsal kilisemiz korkunç bir tehditle yüzleşmektedir. Deniz yaratıkları...”

“Onlar *insanlar*, Papa Hazretleri!” dedi Marie-Josephe.

“Evet,” dedi lnnocent.

Lucien, papanın itibarını bu kadar zedeleyebilecek bir şeyi kabul etmesine en az Marie-Josephe ve Yves kadar şaşırmıştı.

“Efendim,” dedi Yves, “kilise yüzünden neredeyse soyları tükenmek üzere. Onlara Tanrının öğretilerini sunmak yerine...” “İşte bu yüzden...”

“...onlara iblislermiş gibi eziyet ettik...”

“...tarih...”

“ve hayvanlarmış gibi avladık. Ben...” Yves, Innocent’m lafını kesmiş olduğunu fark ettiğinden sözlerini tamamlamadı.

“...düzeltilmeli,” dedi lnnocent başıyla onaylayarak. “Tarih düzeltilmeli,” dedi tekrar.

lnnocent çizim kutusunu açtı. İçerisinden birkaç sayfa çıkardı: Marie-Josephe’in inceleme eskizleri. Bir tanesini buruşturdu. Köşesini mum alevine doğru tuttu. Kâğıt parmaklarına varıncaya kadar yandı. Küllerini altın bir Aztek tabağına attı.

“Peder de la Croix, senin kefaretin bu. Deniz canavarları hakkında bahsi geçen her şeyi araştıracaksın.”

M. Boursin'in kitabını yanındaki masadan alarak yere fırlattı. "Her kitabı."

Kral'ın Siyah Kabinesi tarafından çok değer verilen, okunmayı bekleyen, çoğu Madam'ın kaim el yazısıyla yazılmış bir demet mektubu etrafa saçtı.

"Her mektubu."

M. de Dangeau'nun güncesinden bir avuç dolusu sayfayı yırttı.

"Yaratıkların nefislerini şımartmak için yaptığı şu kutlamayla ilgili kayıtların hepsini. Carrousel'in bu haftası tamamıyla yok olmalı."

Şehrzad'ın öyküleriyle dolu olan bir avuç dolusu dosyayı fırlattı.

"Her tabloyu, her efsaneyi, bu yaratıklara ait her hatırayı. Kilisenin onları iblisten yaratığa çıkartan hükmünü."

Yves'e siyah mürekkeple yazılmış, üzeri altın ve kırmızı süslemelerle kaplı bir rulo parşömen uzattı.

"Bu deniz yaratıklarının varlığını tüm bilincimizden ve

gelecek nesillerden sileceksin. Gereğini bildiğin gibi yapacaksın."

Yves başını eğdi. Parşömeni açarak onu mum alevine tuttu. Yanan deri parşömenin kokusu tüm odayı doldurdu. Yves, islenmiş parmaklarının arasından külleri Aztek tabağına bıraktı.

Innocent ayağa kalktı.

"Bu kadını kim verecek?"

Yves sessiz kaldı.

"Ben," dedi Majesteleri.

Evlendim, diye düşündü Marie-Josephe. Roma'nm prensi tarafından evlendirildim, Fransa ve Navarre'ın Kralı tarafından verildim... Bu onuru hiç mi hiç umursamıyorum. Lucien'i seviyorum ve o da beni seviyor; umrumda olan tek şey bu.

Ancak Lucien âşık bir adam gibi görünmüyordu. Marie-Josephe birkaç parça eşyasını toplarken, cam kenarında oturarak dalgınca kediyi seviyor ve

boşluğa bakıyordu. Marie-Josephe Herkül için bir sepet hazırlarken, kedi kuşkuyla onu izliyordu.

“Benden ayn yaşayabilirsin,” dedi Lucien.

Marie-Josephe afallayarak ona baktı.

“Çeyizin olacak, özgürlüğün olacak, çalışmaların için vaktin olacak. Ben sarayı terk etmek zorundayım, seni bir daha asla rahatsız etmem.”

“Her şekilde benim kocam olacaksın!”

“Fakat aşkım,” dedi Lucien, “ben artık M. Chretien Kontu olmayacağım. Sadece sıradan Lucien de Barenton.

“Umurumda değil.”

“Benim umurumda. Hiçbir şeyim yok. Sana hiçbir şey veremem. Ne unvan, ne konfor... ne de çocuk.

“Hiçbir şeyden daha fazla şeyimiz olacak, sana söz veriyorum! Yine de, bir başkasıyla her şeyimin olmasmdansa seninle hiçbir şeyimin olmamasını yeğlerim. Seninle hiçbir şey demek, özgürlük ve şefkat, anlayış ve aşk demek.” Lucien’in yüzüklerinden arındırılmış ellerini ellerine aldı. “Sadece senin ruhuna sahip olan bir çocuk beni mutlu eder. Fakat bu konuda sana asla eziyet etmeyeceğim.” Ellerini Lucien’in kaşları ve yanakları boyunca gezdirdi. “Fikrini değiştireceğini *umut edeceğim*.”

Lucien onun avuçlarını öptü, dudaklarını öptü. İsteksizce geri çekilirken, onunla aynı umutları paylaşıyordu.

Yves, çantasını ve Marie-Josephe’in çizim kutusunu taşıyarak içeri daldı. Gülümsüyordu. Lucien, Yves’i en son ne zaman gülümserken gördüğünü hatırlamaya çalıştı. Le Havre rıhtımında, hem çok uzun hem çok kısa bir zaman önce, tutsak deniz canavarını Kral’a sunarken. “Hazır mısınız?” dedi Yves.

“Marie-Josephe,” dedi Lucien, “nasıl mutlu olabiliriz ki? Konumum gitti. Kaynaklarım gitti. Sana müzik yasaklandı...” “lnnocent bana eziyet edeceğini düşündü; fakat benim tüm müziğim Şehrzad’a aitti,” dedi Marie-Josephe Lucien’e. “Aslında çalışmayı, öğrenmeyi, keşfetmeyi istediğimi asla fark edemedi... Üstelik Kral da bana en çok istediğim şeyi verdi.” Lucien omuzlarını silken Yves’e baktı.

“Ben de en çok arzu ettiğim şeye kavuştum aslında,” dedi Yves. “Hayatımın geri kalanını bilgiyi arayarak geçirme fırsatı...”

“Bilgiyi yok etmek için!”

“Onunla... gereğini bildiğim gibi yapmak için. İtaati makul kılmak için.”

Marie-Josephe, Yves’den Lucien’e baktı.

“Majesteleri ne yaptığını biliyor mu acaba?”

“Majesteleri her zaman bilir,” dedi Lucien. “Mutluluğumuzda çok acımasızız, kız kardeşim,” dedi Yves. “Lucien her şeyini kaybetti...”

“Kral Lucien’i kaybetti!” dedi Marie-Josephe. “Dahası Lucien *beni* kazandı.”

BİTİŞ

Paris’te bir kış dönümü akşamı, Yves de la Croix kar fırtınası ve karanlık içinden hızla küçük evine doğru yürüdü. Ağır pelerinini yere bıraktı, bir mum yaktı ve gizli kapıyı açarak kütüphanesine girdi.

Evrak çantasını açtı, içinden son keşfini çekerek aldı ve etrafını saran yağlı ipek kaplamasını açtı.

Işığın altındaki el yazmasında, deniz insanları saf altm rengi güneşe karşı, gökyüzü mavisi dalgalarda sıçrayarak oynarken tasvir ediliyorlardı. Tasvirleri hayranlıkla inceledikten sonra kitabı dikkatlice kapattı ve Marie-Josephe’in manda derisiyle kaplanmış seçkin opera partisyonunun, M. Boursin in korkunç yemek kitabının ve Madam’ın mektuplarından oluşan destenin bulunduğu rafa yerleştirdi.

Mum ışığı, deniz yaratığı madalyası ile Marie-Josephe’e ait iki çizimin yer aldığı çerçevenin üzerinde parıldadı: Yaldız ve çam parçacıklarıyla süslenmiş çerçevelerin birinde Sherzad, diğerinde erkek deniz canavarı vardı.

Erkek deniz yaratığının iskeleti, her yeri sedef kakmalı abanoz bir sandıkta yatıyordu.

Şimdilik deniz insanlarının sırrını korumalıyım, diye düşündü Yves. Şimdilik, fakat sonsuza kadar değil.

Lucien’in Breton gemisi ay ışığı eşliğinde yol alıyordu. Lucien geminin pupa tarafında durdu. Geminin arkasında bıraktığı dalgalar, genişleyen bir ok başı gibi ışıldayarak parlıyordu.

Lucien, yeniden denizin tutacağından endişe etti. Atlantik’i geçmeye umduğundan daha iyi dayanmıştı. Fransa’nın kuzey kıyısının dalgalı denizleri ona ıstırap çektirmişti, ancak Yengeç Dönencesinin sakin yumuşak denizleri ona pek az sıkıntı vermişti.

Yüzleşmek zorunda kaldığım zaman, diye düşündü Lucien, kasırgaları dert ederim.

Marie-Josephe ona katıldı, güvertede yanma oturdu ve elini yanağına koydu. Lucien onun avuç içini öptü.

Kararlarımdan pişman olamam, diye düşündü. Majesteleri nafile yere benden daha iyi bir danışman bulabileceğine inanıyorsa, sarayı terk etmekten pişman olamayacak kadar gururlu ve kibirliyim. Brittany’de yaşayamam, hele ki sçrvetim bu kadar azalmışken.

Makamını ve servetini özlüyordu. İtibarını korumuştu; başka bir şekilde davransaydı bu mümkün olmazdı.

Brittany’ye, eve dönmek zor olmuştu. Majestelerinin emrettiği şartlara göre, Lucien eski unvanının olanakları üzerinde hiçbir hak iddia edemeyecekti. Gururu, babasından herhangi bir yardım talep etmesine mani olmuştu. Marie-Josephe’in çeyizinin tümü ve Halide’nin hediye ettiği incilerin büyük bir kısmı, geminin donatımına ve Jacques’ın sorumluluğundaki Zachi, Zelis ve diğer Arap atlarının bulunduğu ve kedi Herkül’ün ahırında fareleri kovaladığı küçük at çiftliğinin satın alınmasına harcanmıştı.

Brittany’ye dönüş zor olmuştu, ayrılmak daha da zor olacaktı. M. du Maine’in himayesine verilmiş olan evi için endişelendi.

Lucien, sıklıkları gitgide azalsa da, hâlâ umutsuzluk gelgitleriyle boğuşuyordu.

Tüm kaybettiklerimi düşününce keyfime şaşıyorum, diye düşündü.

Gülümsedi.

“Söyle bana,” dedi Marie-Josephe.

“Maceralarla işimin bittiğine inanıyordum,” dedi Lucien. “Sarayda kalacağım ve yeğenimin yaşı geldiğinde Barenton’da sessiz sedasız emeklilik geçireceğim bir hayat planlamıştım. Yine de işte buradayım, çılgınca bir arayış içinde. Halen bana sadık olan memleketimdeki adamlarla beraber neden yeni zenginlikler aramayayım? Neden sevdiğim kadınla birlikte denizlere yelken açıp korsanlarla çarpışmayayım?”

Marie-Josephe parmağını Lucien’in san saçlarına dolayarak gülümsedi. Lucien perukalarını kullanmayı bırakmıştı. Saçlarını uzatıyordu ve beyaz bir kurdeleyle arkasında topluyordu. Saten ve kadifeden ziyade daha sade, sadece biraz İspanyol danteliyle süslenmiş kıyafetler giyiyordu. Asla mavi giymezdi.

Marie-Josephe kıkırdadı.

“Söyle bana,” dedi Lucien.

“Keşke bir an için bile olsa Versailles’ı görebilsem, sevgili kardeşini Majestelerinin ilgisini çekmeye çalışırken görebilsem,” dedi Marie-Josephe.

Lucien kahkaha attı. Marie-Josephe’in tasviri doğru ve ye-rindeydi. Marie-Josephe, Lucien’in akıl almaz kardeşine Lucien kadar düşkündü. Ancak Guy bir saray adamı değildi.

“Eğer Guy kendisini yeteri kadar katlanılmaz hale getirirse,” dedi Lucien, “ve Kral’ı yeteri kadar kızdırırsa, Majesteleri yeğenimi planladığım gibi Chretien Kontu olmaya ikna edebilir.”

“Kral aptallık ettiğine ikna olabilir...” diye haykırdı Marie-Josephe.

“Şişt, şişt, o Kral.”

“...ve senden geri gelmeni isteyebilir. O zaman ilgini onunla paylaşmak zorunda kalırım. Bencilim. Sana sahip olduğum sürecc seni kendime istiyorum.”

Lucien gülümsedi. Gözlerini tekrar geminin arkasındaki ay ışığında süt gibi parıldayan dalgalara çevirdi.

Küpeştelere tutundu ve dikkatlice bakmaya başladı.

Ay ışığının aydınlattığı karanlıkta bir gemi göründü.

“Beni korsanlarla paylaşmak zorunda kalabilirsin,” dedi ümitsiz bir sesle Lucien.

Takipteki gemi yaklaşıyordu.

Breton gemisi cesurca ilerliyordu, ancak daha büyük ve hızlı olan avcıyı asla geride bırakamazdı. Ne de dolunayın aydınlattığı denizde karanlıklara karışabilirdi.

Onlarla savaşmak zorunda kalacağız, diye düşündü Lucien. Eğer Britanyalılarsa bizi savaş ganimeti olarak alacaklar. Eğer sandığım gibi korsanlarsa bizi basitçe esir alacaklar.

İlk durumda, kendisinin ve Marie-Josephe’in tüm kaynaklan boşa gitmiş olacaktı. İkinci durumda ise hayatlarını kaybedebilir ya da daha kötü şeyler yaşayabilirlerdi.

Geminin kaptanı silahlann dağıtılması için emir verdi. Denizcilerden biri Lucien’e bir kılıç ve bir piştov getirdi. Lucien kılıcı eline aldı; gerçi kılıçlı bastonunu saklıyordu ama Şam’a dönmezse bıçağını yeniden dövdürmesi mümkün değildi. Piştovu Marie-Josephe’e uzattı.

“Bir adamı vurabilir misin?”

“Eğer gerekirse,” dedi Marie-Josephe takipteki gemiye bakarak. Nefesini tuttu. “Lucien, bak

Takipteki geminin yelkenleri rüzgârdan kabarmıştı, ancak gemi bir anda titreyerek durdu.

“Karaya oturdu,” dedi Lucien. Bu nasıl olur, diye düşünmeden de edemedi: Gemiler, Great Exuma ve Andros Adası arasındaki mavi derinliklerde yol alıyorlardı.

“Hayır,” dedi Marie-Josephe.

Dolunay ufuk çizgisinin üzerinde parlayarak yükseliyordu. Gökyüzü boyunca yıldızlar adeta akıyordu.

Şehrzad, dalgalı engin okyanusta özgürce yüzüyordu. Bebeği ona yapışmış, genç kuzenlerinin şarkılarını dinleyerek denizlerde izledikleri yolların müziğini öğreniyordu. Sherzad, perdeli parmaklarıyla küçük bebeğinin ılık sırtını sevdi. Bebeği yüzmeyi, nefes almayı, hissetmeyi çok hızlı öğrenmişti. Denizle tanışmasını iyi karşılamıştı.

Şehrzad’ın erkek ve kız kardeşleri, kendisinin yakalandığı çiftleşme törenine yapılan saldırıdan kurtulmuşlardı, ancak anneleri, babaları, teyzeleri ve ailenin tüm büyükleri ölmüşlerdi. Şehrzad annesinin ölümünü ifade eden bir şarkı söylerken hüzünlendi, torunu için büyükannesini tasvir eden bir şarkı söylüyordu.

Erkek ve kız kardeşleri, çiftleşme töreni için deniz insanlarının toplandığı sonsuz derinlikteki okyanus çukuruna gitmek üzere telaşlı bir şekilde yanından yüzerek geçtiler, aşağı doğru kıvrılarak daldılar.

Şehrzad da yaz dönümü gününün gelişini bekliyordu. Toplandıklarında, diğer aileler Şehrzad’ın dönüşüne sevinecek, çocuğunu hayranlıkla karşılayacaklardı. Tüm çocuklar, evcilleştirilmiş dev ahtapotlarla oynayacak ve yunuslara sataşacak-lardı. Yetişkinler çiftleşme töreninin girdabına katılacaklardı. Bir süre için bile olsa tören hüzünlerini azaltırdı.

Bir daha asla güneş altında çiftleşme töreni yapmayacaklardı. Muazzam tehlikeyi bir daha göze alamazlardı. Kara insanlarına karşı çok savunmasızdılar. Yeni bir saldırıya dayanamayacak kadar az deniz insanı kalmıştı.

Bu sene gün batımında, yaz dönümü gecesi karanlık ayla buluştuğu zaman toplanacaklardı. Yılın en kısa gecesinde, aysız karanlıkta, birlikte deniz yüzeyine çıkmaya cüret edeceklerdi. Dalgaların arasında, şarkılar fısıldayarak yıldızların ışığında yıkanacaklardı. Vücutları karanlığın içinde parıldar-kon, bir araya gelccckler ve çiftleşme töreninin mutluluğunu yaşayacaklardı.

Bundan sonra on dört yıl boyunca, ayın karanlık yüzü yaz dönümü gccesiyle yeniden buluşana dek toplanmayacaklardı.

Şehrzad’ın, arzularını ve yönünü toplanma yerine çevirmeden önce başka bir yükümlülükten kurtulması gerekiyordu.

Uzaktaki iki gemi, dalgaları yararak gövdelerini deniz insanlarının bölgesine sokuyorlardı. İlk gemi kaçıyor, ikinci gemi ise arayı kapatarak onu kovalıyordu. Şehrzad’ın kız kardeşi daha önce tanık olduğu iki geminin karşılaşması ile ilgili bir şarkı söylüyordu. Gemiler yarım gün boyunca gürültüleriyle havayı ve okyanusu dövmüş, deniz insanlarını güvende olabilecekleri bir derinliğe dalmaya mecbur ederek suya demir gülleler atmışlardı.

Sonunda, gemiler birbirini batırmış ve tüm kara insanları boğulmuşlardı.

Şehrzad'ın kız kardeşi kahkaha attı ve bu iki yeni geminin akıbetinin de aynı olmasını diledi. Yok oluşları deniz insanlarının elinden olmazsa, kara insanlarına ait tüm gemilerin birbirlerini yok etmelerini diledi.

Deniz insanları gemileri gizlice izlediler. Sonrasında, kovalayan geminin midye bürümüş gövdesinin altına yüzdüler. Şehrzad şarkı söyleyerek, gemiyi sesi ile hissederek araştırdı ve sorguladı, kurtarılmaya değecek ilginç hiçbir şey bulamadı. Geçmişte olsa yüzerek uzaklaşırdı.

Bebeğini koruması için erkek kardeşine verdi ve kovalayan gemiye yüzerek yaklaştı.

Şehrzad ve yoldaşlan, denizgergedanı boynuzundan yapılmış olan mızraklarını geminin gövdesine sapladılar. Boynuz, tahtanın iyice içine işledi. Mızraklarına tutunarak gemi ile birlikte sürüklenmeye başladılar.

Şehrzad gövde kalaslarına haykırdı. Odaklanmış sesi bunlara çarptı. Tekrar haykırdı. Mızrağı, titreyen tahtanın içinde hareketlendi.

Şehrzad ve kardeşleri hep beraber haykırdılar. Tahta çatırdadı ve parçalandı.

Geminin altı parçalara ayrılarak dağıldı.

İnsanlar çığlık atarak suya döküldüler. Şehrzad ve diğerleri, hiçbirinin tekrar yüzeye çıkamayacağından emin oldular.

Dalgalar güvertenin üzerini süpürmeye başladı. Zafer içinde haykırarak, deniz insanları müttefiklerini çağırdılar. Derinliklerden üzerinde küçük pırıltıların titrediği bir gölge yükseldi. Dev ahtapot, dokunaçlannı ay ışığına doğru uzatarak geminin gövdesini sarmaladı ve onu merhametsizde okyanusun derinliklerine çekti.

Kayık küçük adanın kumsalına sürünerek çıktı. Marie-Josephe ve Lucien, kayıktan atlayarak dolunayın aydınlattığı beyaz kumlara indiler.

"Sizi burada yalnız bırakmaktan hoşlanmıyorum, efendim, madam." Breton gemisinin kaptanı hâlâ korsan gemisinin batışından sarsılmış durumdaydı. "İskandinav deniz canavarlan, denizkızları ve yılanlar..."

"Korkmana gerek yok," dedi Lucien.

“Yılanlar hariç,” diye ekledi Marie-Josephe neşeyle kahkaha atarak.

“Şafak sökerken geri gel,” dedi Lucien. “Yılanlar tarafından yutulmamış olacağımıza inanıyorum.”

Kaptan eğilerek selam verdi; kayık, küçük adanın diğer tarafında gözden uzak demir atmış olan gemiye doğru kürek çekmeye başladı.

“Gel,” dedi Marie-Josephe. “Benimle otur.”

Birlikte dalgaların kıyıya sürüklediği bir kütük parçasının üzerine oturdular. Marie-Josephe ılık gecenin tadını çıkarıyordu. Lucien’e doğru eğilerek onu öptü, uzun ve tatlı bir öpücük. Bir anlığına sevgi ve minnettarlık gözyaşları görüşünü bulandırdı.

“Beni kendime getirdin,” diye fısıldadı Marie-Josephe.

Bu gece onu hiçbir şey korkutamazdı; ne yılanlar, ne korsanlar hele İskandinav deniz canavarı asla.

Beklediler.

Lucien gerilmişti, sabırsızlıkla denize doğru bakıyordu. “Bu delilik/’ dedi hafifçe. “Savaş ilan ettiler.”

“Bana değil,” dedi Marie-Josephe. “Söz vermişti, eğer yaşarsa, benimle burada, bu gece, dolunayın altında buluşacaktı.”

Dalgaların üzerinde bir şarkı uğuldadı. Marie-Josephe ayağa fırladı, terliklerini fırlattı ve parıltılı ıslak kumlardan suya doğru koştu.

Dalgalar ayak parmaklarını ıslattı. Okyanusun canlılığı ayaklarının tabanında titreşiyordu. Şehrzadm isim şarkısını söylemeye başladı.

Şehrzad karşılık verdi.

Marie-Josephe büyük bir hazla haykırdı. Elbisesini başının üzerinden çıkararak kuma fırlattı. Kombinezonu içinde denize doğru koşmaya başladı.

Deniz insanları ona doğru kıvrılarak yabani bir şekilde yüzdüler. Şehrzad, grubu Marie-Josephe’e doğru yönlendirdi. Yüzüne, kollarına, göğüslerine su sıçratarak etrafında yüzdü. Marie-Josephe ıslanmış kombinezonunu çıkararak, daha küçük deniz insanlarına oyuncak olsun diye suya bıraktı. Daha derine gitti, çırılçıplaktı, su beline gelene kadar ilerledi.

Şehrzad iyileşmişti, sağlıklı, güçlü ve güzeldi. Siyah saçları parıldayarak vücudunu sarıyordu.

Bir bebek ona tutunmuştu. Şehrzad sırtüstü yüzerek ve yavaşça batarak, bebeği yüzmeye cesaretlendirdi. Gülerek ve su sıçratarak, bebek Marie-Josephe'e doğru yüzdü.

Marie-Josephe bebeği kucağına aldı, ona sarıldı, ipek gibi yumuşak perdelerini ve küçük pençelerini öptü.

"Kızın çok sevimli, sevgili Şehrzad, gördüğüm en güzel bebek." Arkasına döndü. Lucien'in botları ve çorapları kumların üzerinde yatıyordu; Lucien dizlerine kadar gelen suyun içinde duruyordu.

"Sen de vahşi bir deniz yaratığısın" dedi Lucien. "Yüzmek için deniz kabuğunu bekleyen bir Venüs'sün.[1]"

Biraz daha derine ilerledi ve sonra durdu.

"Kıyıya biraz daha yaklaşın sevgilim," dedi Lucien. "Şehrzad'ı ve çocuğunu ben de selamlayabileyim. Başka bir gün yüzme öğrenirim."

Marie-Josephe sığ sularda Lucien'e katıldı. Yanma oturdu ve mutlu bir şekilde ona yaslanarak ıslak kollarıyla beline sarıldı. Deniz çocuğu mırıldanarak, su sıçratarak oyun oynuyordu. Lucien, Marie-Josephe'in saçlarını okşadı.

Şehrzad bir anda suya dalarak gözden kayboldu. Diğer deniz insanları da onu izleyerek, birçok geminin sonunu getiren tehlikeli kayalıklara doğru yüzdüler.

Şehrzad tekrar yüzeye çıktığında ay ışığı parmaklarının ucunda ışıldıyordu. Ellerinde kayıp hazine duruyordu; taktığı yakut, elmas, zümrüt ve inci yüzükleri birer birer çıkararak Marie-Josephe'in parmaklarına taktı. Erkek ve kız kardeşleri altın kemerler, safir kolyeler, yeşim boncuklar ve elmas bilezikler kuşanmış bir şekilde onu izlediler. Kemikten mızrakları, altın zincirler ve amber ipler ile parıldıyordu.

Şehrzad'ın hikâyelerinde deniz insanları asla mızrak taşımazlardı, diye düşündü Marie-Josephe. Gerçekten savaş ilan etmişlerdi.

Deniz insanları, sevgilerini ve kız kardeşlerinin dönüşü için duydukları minnettarlığı dile getiren şarkılar söyleyerek Marie-Josephe'in etrafında

toplandılar.

Tüm hâzineleri Marie-Josephe’in ayakları önüne sererek, sicimli mücevherleri boynuna, kollarına, beline ve ayak bileklerine yerleştirdiler. Elmasları ve yakut küpeleri Lucien’in saçlarına kondurup bir kısmını da saç kurdelesine bağladılar. Deniz insanlarından daha genç olanları, içlerinde altın sikkeler olan parlak deniz kabukları getirmişlerdi, Şehrzad’ın arkadaşlarıyla en güzel şeyleri paylaşmaktan çekinmeseler de deniz kabuklarının *hepsini* vermek istemediler.

Şehrzad, Lucien’in ceplerini avuç dolusu oyma yeşim kolyelerle doldurdu. Lucien’in elma konyağı şişesini buldu, açtı ve keyifle bir ıslık öttürdü, biraz içerek erkek ve kız kardeşleriyle paylaştı. Geri verdiğinde, şişenin içi Sherzad’ın erkek kardeşinin koyduğu siyah incilerle doluydu.

Deniz insanları, pürüzsüz ve maun rengi ciltlerini ortaya çıkararak şarkılar söylemeye başladılar. Arkadaşlarını güzelliklerle süslemiş, Lucien ve Marie-Josephe’i ziyadesiyle zenginleştirmiş ve mücevherleri berrak ay ışığının parıltısıyla takas etmişlerdi.

1

İtalyan ressam Sandro Botticelli'nin Venüs’ün Doğuşu adlı tablosuna gönderme yapıyor. Tabloda çıplak olarak betimlenen Venüs, bir deniz kabusu üzerinde yükselerek denizden doğar, -yhn